

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Takıntı

JUDITH KRANTZ

PAPATYA PRENSES. YAZARI

TAKINTI

JUDITH KRANTZ

türkçesi : özay süsoy

birinci baskı : haziran 1981

yerebatan cami çıkmazı

no: 40/4

telefon: 27 87 20

posta kutusu: 12

İstanbul

New York'ta doğup yetişen *Judith Krantz* kocası ünlü prodüktör Steve Krantz ve iki oğluyla Kaliforniya'da Beverly Hills'te yaşıyor. Her yıl bütün dünyayı dolaşan yazarın erkek kardeşi ünlü bir yayıncıdır.

Judith Krantz Wellesley Kolejinden mezun olduktan sonra Paris halkla ilişkiler ve reklam işinde çalıştı. New York'a dönüşünde kadın dergilerinde editör olarak uzun ve başarılı meslek hayatına atıldı. Bu arada moda editörlüğü de yaptı. Şu anda Amerika'nın en önemli kadın dergisi olan Cosmopolitan'da yöneticilik yapıyor. Mesleği ve evliliği ona romanlarında anlattığı sinema, reklâm, televizyon, jet sosyete ve moda çevreleriyle ve ünlülerle ilgili bilinmeyen ayrıntıları sağlayan eşsiz bir kaynak oldu. İlk romanı *TAKINTI / SCRUPLES* olağanüstü başarıya ulaştı ve yayımlandığı yıl 42 hafta bestseller listesinde kaldı, bir çok dile çevrildi. Ardından yazdığı *PAPATYA PRENSES / PRENSES DAISY* (e yayımları genel dizi: 176) 38 hafta bir numarada kalarak 1980 yılının en çok satan kitabı oldu. Takıntı televizyon dizisi olarak filme alındı. Judith Krantz şimdi üçüncü romanını yazıyor.

SCRUPLES / TAKINTI

JUDITH KRANTZ'dan

türkçeye aktaran : özay süsoy

crown publishers, new york

1981. e yayınları, istanbul

yayın hakları : steve krantz productions 1978

onk ajansı / e yayınları 1981

yazarın hazırladığı özgün baskıdan dilimize aktarılmıştır.

diziyi yöneten : sermet puza

kapak : shari de miskey

film : ebru grafik

dizgi - baskı : kültür matbaacılık

dizgi düzeni : 10/10, sorbon no. A 036

cilt : arslanlar mücellithanesi

JUDITH KRANTZ

Takıntı

E YAYINLARI/GENEL DİZİ

*Steve için
sonsuz kadar sürecek
bütün aşkımla.*

1

Beverly Hills'de yalnızca sakatların ve bunakların şöförleri vardır; onların dışında herkes arabasını kendisi kullanır. Polis araçların ve sürücülerin oluşturduğu tuhaf topluluğa alışkındır. Yasalara aykırı bir sola dönüş yapan Dino Ferrari'nin direksiyonundaki miyop banker emeklisi; on milyon liralık Rolls-Royce Corniche'siyle tenis dersine yetişmek için gazı kökleyen bir yeni yetme; yaldızlı parlak kırmızı Jaguar arabasını neşeyle otobüs durağına parkeden tumturaklı sayın bayan.

Billy Ikehorn Orsini'nin kusurları arasında hatalı araba kullanmak yoktu. Koca Bentley'ini dünyanın en bol çeşitlerini bulunduran lüks butiğin önünde acı bir fren yaparak durdurdu. Butik Takıntı, özellikle çok zengin ve gerçekten çok ünlü bir kalabalığın uğrak yeri idi. Billy Ikehorn Orsini otuz beş yaşındaydı. Wall Street Journal'ın istatistiklerine göre de yaklaşık iki yüz elli milyon liralık bir servetin tek sahibiydi. Bu büyük servetin hemen hemen yarısından fazlası vergiden bağışık devlet tahvillerine yatırılmıştı. Milli Vergi Dairesi bu durumdan hiç hoşnut değildi.

Billy'nin acelesi vardı; yine de butiğin önünde durup, Rodes Drive'la Dayton Way arasında yükselen, kendi malı Takıntı'yı alıcı gözlerle süzdü. Dört yıl öncesine kadar burada Van Cleef ve

Arpel Mağazası vardı. Sanki biri Cannes'daki Carlton Oteli'ni olduğu gibi almış, getirip buraya oturtuvermişti. Beyaz alçılı, yaldızlı, oyma demir parmaklıklarıyla.

Billy'nin koyu sarı pelerini 1978 Şubatının öğleden sonrası soğuğuna karşı altın sarısı minkle astarlanmıştı. Sıcak pelerinine iyice sarınarak Rhodes Drive'in inanılmaz bir tantana ve görkemden oluşan bu merkezini bir uçtan ötekine gözden geçirdi. Geniş bulvar bütün yıl yemyeşil kalan çam ağaçlarıyla capcanlıydı. Hemen arkadaki ağaçlarla kaplı alçak dağlar görünümüne bir Leonardo da Vinci havası kazandırıyordu.

Kaldırımından gelip geçen birkaç kişi Billy'e, gerçek bir New Yorkluya ya da bir Beverly Hills sakinine has, kaçamak bakışlarla baktılar. Oysa başka bir kentte olsa Billy Ikehorn Orsini'nin çevresini hatırı sayılır bir kalabalık kuşatırdı.

Billy'nin yirmi bir yaşından beri gazete ve dergi fotoğrafçıları tarafından yüzlerce fotoğrafı çekilmişti. Ama fotoğraflar onun dikkati çeken en belirgin niteliği olan meydan okuyan havasını asla verememişlerdi. Uzun, koyu renk, mink rengi saçları öylesine koyu kahverengiydi ki mehtabın yaladığı bir siyahlıktaymış gibi görünürdü. Şimdi saçlarını kulaklarının gerisine atmış, Kimberty İkizleri adıyla ünlü iri, on bir kıratlık pırlanta küpelerini takmıştı. Küpeleri, ona ilk eşi Ellis Ikehorn armağan etmişti.

Billy çıplak ayakla bir yetmiş boyundaydı. Hareketli, canlı bir güzelliği vardı. Holü geçerken bir güven duygusuyla içini çekti. Butik Takıntı'nın siyah tünik ve dar pantolondan oluşan üniformasını giymiş Bali'li kapıcı zarif bir biçimde eğilerek büyük kapıları açtı. Bu kapıların ötesinde insanları isteklendirmek, gözlerini kamaştırmak ve kandırmak için bir başka dünya yaratılmıştı. Ama bugün,

su katılmamış Massachusetts'li, en eski Amerikalılar soyundan gelen, asıl adı Wilhelmine Hunnenwell Winthrop olan Billy'nin yaklaşık on bir milyon dolar akıttığı, bir «fantazi» olmaktan çok, bir «iş yeri» olarak düşündüğü Takıntı'nın ayrıntılarıyla ilgilenecek hâli yoktu. Kendine özgü yürüyüşüyle hızla asansöre yöneldi. Durup konuşmak zorunda kalmaktan kaygılandığı için müşterilerden hiçbiriyle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Yürürken pelerinini geriye doğru atarak uzun, güçlü boynunu ortaya çıkardı. Gerçekten de Billy Ikehorn Orsini kendinde az bulunur nitelikleri toplamış bir kişiliğe sahipti. Aşırı, bütünüyle otoriter bir zevkin karıştığı dizginlenemeyen bir cinsel canlılıkla doluydu. Dışardan bakan birine, enine koyu kahverengi çizgilerle bezenmiş gözbebekleri, dumanlı bakışları, renksiz, yalnızca parlaklık veren ince bir tabaka rujun altındaki dolgun dudakları bir çağrı; koyu yeşil renkte oğlak derisinden pantolonu, kalın, krem rengi bol tünüğü içindeki vücudu ise başka bir çağrı iletir gibiydi. İkisi de birbirinin bütünüyle tersiydi. Billy, göğüslerle kalçaların aşırı biçimde ön plana çıkarılmasının zarafetle uzak ya da yakın hiçbir ilgisinin olmadığını bilincindeydi. Giysilerinin niteliği, onun içinden gelen cinsel çekicilikle tam bir karşılık oluşturunuyordu. İnsanları şaşırtmaktan hoşlanırdı. Bunu da bile bile yapardı hep. Çünkü rahat, gösterişsiz ama tek kelimeyle harika kıyafetlerini, sanki üstündekilerini hemen çıkarıp kendini yatağa atmaya hazırmış; ya da bir fotoğrafının önünde durup *Women's Wear Daily* için resim çektirmesinde hiçbir sakınca yokmuş gibi giyerdi.

Billy, yarım düzine kadar kadının başını dostça sallayarak asansöre ulaştı. Bu baş hareketiyle hepsine içtenlikle, onları orada görmekten hoşnut olduğunu ama konuşmak, çene çalmak için hiç za-

manı olmadığını en anlamlı biçimde açıklamış bulunuyordu. Asansörle, üst düzeydeki iki yöneticisinin, Takıntı'nın müdürü Spider Elliott'la, giysi modellerini çizen, satınalma müdürü Valentine O'Neill'in birlikte çalıştıkları özel bürolarına çıktı. Kapıya girebilir miyim gibilerden değil de, geldiğini bildiren bir biçimde vurarak içeri daldı. Spider'in Melrose Caddesindeki bir antikacıda görüp aşık olduğu, Takıntı'ya getirilmesi için belirttiği İngiliz maunundan, eski büyük yazı masası odanın ortasında engibeli bir ada gibi duruyordu. Spider'la Valentine'nin çalışma odası, Edward Taylor tarafından, geleceğin dünyasının kahverengimsi gri, bej renkleriyle döşenmişti.

Billy, «Allah kahretsin» dedi. «Hangi cehennemde bunlar?» Sonra ikisinin ortaklaşa kullandıkları sekreterin oda kapısını vurmada kadar açtı. Bayan Evans bu beklenmedik ziyaret karşısında sinirli sinirli yerinden fırladı.

«Neredeler?»

«Ah, Tanrım Bayan Ikehorn... Yani Bayan Orsini...» Sekreter kadın şaşkın şaşkın sustu.

«Önemi yok. Bu hatayı herkes yapıyor,» diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Billy.

Bağımsız filim yapımcılarının en bağımsızıyla, Vito Orsini'yle bir buçuk yıllık evliydi. Yıllar yılı onu Billy Ikehorn adıyla bilip tanıyanlar, ne yaptıklarının farkına bile varmadan ilk evliliğindeki soyadıyla hitap ediyorlardı. Billy buna alışmıştı artık.

«Bay Elliott, Maggie MacGregor'un yanında», diye sekreter bilgi verdi. «Çalışmaya daha yeni başladı. Bir saat kadar sürermiş. Valentine stüdyosunda, Bayan Woodstock'la... Öğle yemeğinden beri çalışıyorlar.»

Billy'nin dudakları sinirli bir biçimde kısıldı. İki yardımcısının da kesinlikle rahatsız edilmeme-

leri gerekiyordu... Onun tarafından bile. Tam onlara gereksinmesi olduğu bir sırada Spider, televizyonun belki de en önemli kadınıyla bir odaya kapanmıştı. Val de, yeni atanan Paris büyükelçisinin karısı için yepyeni bir gardrop hazırlamakla meşguldü. Allah kahretsin. Billy hiçbir biçimde, Butik'teki randevulara, provalarla ilgili çalışmalarla karışmamayı prensip edinmişti. Dina Merill tiyatrodan çalışsın, Gloria Vanderbilt resim yapsın, Lee Radziwill arkadaşlarının evlerini dekore etsin, Charlotte Ford kostüm desinatörlüğü yapsındı. Ama O, Billy Ikehorn Orsini, butik-armağan mağazası niteliklerini yapısında en güzel biçimde birleştirmiş, dünyanın en lüks ve iyi hazır giyim mağazası olan Butik Takıntı'yı yönetiyordu. Takıntı'nın, servetinin, en küçük bölümlerinden birini oluşturmamasının Billy için hiçbir önemi yoktu. Onun için önemli olan şey, Takıntı'nın kuruluşundan ve gelişmesinden yalnızca kendisinin sorumlu olmasıydı. Butik onun tutkusu ve oyuncağı, sonunda gerçekleştirdiğı düşüydü.

«Bak, onlara en kısa zamanda gereksinmem var, Bayan Evans. İşleri biter bitmez geldiğimi haber verin. Buralarda bir yerdeyim.» Billy, sekretere, haftalardan beri hazırladığı bol şans konuşmasını yapma fırsatı vermeden odadan çıkıp kendi özel bürosuna geçti. Yarın, Oscar Armağanları'nın açıklanacağı gündü. Ve de Vito Orsini'nin *Mirrors* adlı yapıtının 1977'nin En İyi Film seçilme olasılığı vardı. Bayan Evans'ın film dünyası üzerine fazla bir bilgisi yoktu, ama Bayan Ikehorn'un... Yani Bayan Orsini'nin... bu konuda çok sinirli ve gergin bir hava içinde olduğunu biliyordu, mağazada herkes bundan söz ediyordu çünkü. Bu yüzden de... Patronunun ne denli ters ve haşın bir kişiliğe sahip olduğunun da farkındaydı... Film konusunda hiçbir şey söylememesi çok daha iyi olacaktı. Zaten

böyle durumlarda fırsatları her zaman kaçırdı.

Maggie MacGregor hem telaşlı, hem de sinirliydi. Gelecek iki ay boyunca kameralar karşısında giyeceği giysiler için en azından yedi bin dolar harcamış, Cannes Film Festivali için de yepyeni bir gardrop ısmarlamıştı. Festivalde giyeceği elbiseler on iki bin dolara patlamış, bunlar New York'taki Halston ve Adolfo'da kendisi için özel olarak hazırlanan özel renklerdeki, özel kumaşlardan yapılmış, tam zamanında da teslim edilmişti. Yoksa Maggie MacGregor hepsinin canına okumasını bilirdi. Giysilerin parası da televizyon şirketi tarafından ödenmişti. Çünkü Maggie'nin böyle saçmalıklara kendi parasını harcayacak hali yoktu.

Eğer on yıl önce, Rhode Island, Fort John'daki en büyük hırdavatçının kısa boylu tombul kızıyla, ona bir gün giysilerine on dokuz bin dolar harcayacağını söyleseler... güler miydi? Hayır, gülmezdim diye düşündü, Maggie. O zamanlar bile böyle bir durumu düşleyecek kadar hırslı, giysi derdinin insanın ayaklarına nasıl kara sular indireceğini açığa vurmuyacak kadar akıllıydı. Bütün bunları kendisiyle ilgili bir şey olarak görmemişti. Şimdi bile, yirmi altı yaşında televizyonun süpergücü olmasına rağmen asla sıradan biri, tekdüze bir insan olmamayı becermişti. Onun Mike Wallace kadar katı ve acımasız, hatta daha da beter olduğunu söylerlerdi. Ama doğuştan güçlü bir ropörtajcılık yeteneğine sahipti; Beverly Sills'in anadan doğma şarkıcı olmasına benzer bir yetenektir bu. Televizyonun en seçme saatinde özel programı vardı. Her hafta sonu yarım saat Amerika Birleşik Devletleri'ndeki televizyonların dörtte üçünün düğmeleri onun programına çevrilirdi. Maggie izleyicilerine, sadık yardımcılarının da katkısıyla hazır-

ladığı eğlence aleminden, özellikle film dünyasından röportajlar sunardı. Bu konuşmalar kendine özgü otoriter, inceden inceye araştırılıp hazırlanmış öykülerden oluşurdu.

Bu ünlü, başarılı kadın, şimdi son üç saat içinde gördüğü, baktığı, prova ettiği elbiselerden ötürü kafası allak bullak olmuş, yorgun ve tükenmiş bir haldeydi. Televizyon şirketi eğlence dünyasından haber verecekse, Maggie'nin o dünyanın bir parçasıymış gibi görünmesi gerektiğinde diretmişlerdi. Spider Elliott'un gelip, seçtiği elbiselerden hangilerinin ona uygun olduğunu söylemesini beklerken perişan bir hali vardı. Saçı bşsı darmadağınktı. Aynaya bakmak zahmetine bile katlanmazdı oysa. Çünkü ne yaparsa yapsın, ne kadar para harcarsa harcasın, en iyi olduğu zamanın, stüdyo makyajcısı ve berberinin kamera karşısına çıkmazdan önce üzerinde çalıştıkları an olduğunun farkındaydı.

Spider kapıya vurdu. Maggie yalnızca, «İmdat», diye bağırmakla yetindi. Spider içeri girip kapıyı kapadı. Sonra sırtını duvara dayayıp Maggie'ye soran ama sevgi dolu bakışlarla baktı.

«Hey, Spidy, böyle duvara dayanmayı eski Fred Astair filimlerinden mi öğrendin? Yürüme, oturma antrenmanlarıyla epey uğraştın anlaşılan? Silindir şapkan nerde?»

«Maggie konuyu saptırma. Seni iyi tanırım. Giyemeyeceğin elbiseler aldığına eminim. Bu yüzden de beni azdırmaya çalışıyorsun.»

Maggie sözcükleri tane tane söyleyerek, «Sen,» dedi. «Bir aptal, adi, zevksiz, avanağın tekisin!»

«Hanımefendi,» diyerek Spider onun elini öptâ. «Birinci sınıf bir artistsin, çocuğum. Ama ben senin ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Demek, suçluluk duygusu içindesin ve ben de giysileri henüz görmedim, tamam mı? Kadınlar konu-

sunda bir şeyi asla anlayamayacağım, Maggie... Bir erkeğe erkek olduğunu söylemek ona hakaret etmek midir? Ama kalkıp da 'hadımsın' desen, bak o zaman incinirim.»

Maggie'nin boğazından pes ettiğini anlatan boğuk bir ses çıktı. Zaten Cannes için seçtiği giysiler konusunda bir parça aşırı gittiğinin farkındaydı. Spider, bu ünlü çapkın, insanın aklından geçeni okuyordu. Özellikle kadınların aklından geçenleri; bunda hiç kuşku yoktu. Böylesine muhteşem bir erkek, kadınların zevkleri konusunda nasıl yetenekli, anlayışlı olabiliyordu? Maggie'nin çok iyi bildiği gibi, karşı cinse ilgi duyan soylu bir Amerikalı' da çok az bulunan bir nitelikti bu. Böyle bir sezgiyi açıklayabilecek bir psikoloji yöntemi yoktu.

Spider bir düğmeye bastı. Ve sakın, iyi yetişmiş Rosel Korman kapıdan başını uzattı.

«Rosel, lütfen Maggie'nin yeni giysilerini getirir misin?» dedi Spider gülümseyerek. Spider'le Maggie iyi arkadaşlıklar ama Maggie yine de içinde bir sezginin doğduğunu hissetti. Spider hatırı sayılır bir despottu. Üstelik hep de haklı çıkardı. Maggie daha şimdiden onun, yarasa kollu Bill Blass'ı almasına izin vermeyeceğini biliyordu. Yine de Spider cnu ne denli sinirlendirirse sinirlendirsin, aralarında birbirlerine egemen olmamaktan ileri gelen bir tatlılık vardı. Birbirlerine egemen olmamanın doğurduğu bir sıcaklıktı bu. Onlara cinsellikten çok daha önemli geliyordu. Cinselliği her yerde bulabilir, yapabilirlerdi. Ama dostluk, içtenlik, sıcaklık az bulunur bir şeydi.

Spider Elliot otuz iki yaşında, Maggie'nin düşüncesine göre dünyanın en çekici erkeklerinden biriydi. Üstelik Maggie, bir erkeği ya da kadını çekici yapan ustaların dünyasında yaşıyordu. Zeki, ölçüp biçen bakışları, baştan çıkarma ve aldatma numaralarının hiçbirini kaçırmazdı. Eğer bir sa-

natçı, kadın ya da erkek, aynı zamanda karşısındakini baştan çıkarmayı bilmiyorsa yıldızlık payesine asla ulaşamazdı. Maggie, bazı bilinen şeyler Spider'den yana, diye düşündü. Tepeden tırnağa Amerikalı olan altın çocuğun modası asla geçmezdi. Spider'ın saçları da sarıydı, üstelik. Doğuştan sarı saçları yıllar geçtikçe bir ton koyulaşmış, parlaklaşmıştı. Denizden başka hiçbir şeyi yansıtmıyormuş gibi görünen masmavi Viking gözlerine sahipti. Gülümsediğinde bu gözler nerdeyse kapanıyor, göz kenarlarındaki çizgiler derinleşiyor, ona neşeli, akıllı, sanki çok uzaklara gitmiş de anlatacak pek çok şeyi varmış gibi bir hava veriyordu. Hatta o ideal Amerikalı çocuğun burnuna da sahipti. Yıllar öncesi, sıradan bir futbol maçında çarpılmıştı burnu. Ön dişlerindeki kırıklık da yüzüne değişik bir sertlik kazandırıyordu. Ama, diye Maggie karar verdi. Spider'ın kadınların dünyasında danseder gibi kayarak dolaşması, kafasının, ruhunun içine girmesi, kadınla doğrudan ilişki kurması, dolambaçlı yollara sapmaması tümüyle ona özgü bir yetenek. İçinden gelen bir tutkuyla kadın denilen varlığın duygusal sırlarının içine işliyor, Takıntı'ya hakim olan erotik - narsistik havanın tam ortasına, merkezine giriyordu. Kadınlara nedenli düşkün olursa olsun, mesleğini asla ikinci plâna atmıyordu. Eğer Beverly Hills, La Jolla, ya da Santa Barbara erkekleri onun kendini bu işe adanmış birinci sınıf bir horoz olduğunu bilselerdi herhalde kadınlarının Takıntı'yla ilgili faturalarını böylesine iyimser bir teslimiyetle ödemezlerdi.

Rosel, yardımcısının ittiği elbiselerle dolu bir arabayla içeri girdi. Elbiseler beyaz bir örtüyle örtülmüştü. Billy Orsini, müşterilerinin mahremiyetini korumak için bu yöntemi koymuştu. Böyle bir yöntem başka hiç bir butikte yoktu. Rosel giysilerin örtüsünü açtıktan sonra çıkıp gitti. Spider müş-

terileriyle daima yalnız çalışmak isterdi. Çünkü çalışan kadınların müşterilerin değil de kendi üzerlerinde iyi duracak elbiselere hayran olmak gibi bir alışkanlığı olduğunu bilir, onları işe karıştırmazdı. Maggie'yle birlikte giysileri tek tek gözden geçirdiler. Spider bazılarının üzerinde bile durmadı, bazılarını saf dışı bıraktı; bazıları için karar vermeden önce Maggie'nin giymesini istedi. Maggie de bunları koca odanın bir köşesindeki dört kanatlı paravanın arkasında giydi. İşlerini bitirdiklerinde Spider telefonu açıp şef garsona kocaman bir çaydanlık Earl Grey çayı, bir şişe V.S.O.P konyağı ve bir tabak da havyarlı, tütsülü som balıklı sandviç yolasını söyledi.

Yorgunluktan bitkin bir hale gelmiş olan Maggie'ye, «Şimdi seni kendine getiririm,» dedi. Konyaklı çayı içerlerken güç bir işi başarmanın verdiği duyguyla rahatladılar.

Spider, «Biliyorsun, Maggie,» dedi. «En önemli giysini henüz seçmedin.»

«Ne?» Maggie yorgunluktan sersemlemiş bir haldeydi. Sırtı ağrıyordu.

«Armağanlarının verildiği gece ne giyeceksin, küçüğüm.»

«Kim bilir? Bir şey giyerim elbet. Yeteri kadar giysi aldım sayılmaz mı, Mösyö?»

«Pek sayılmaz. Ünümü ayaklar altına almak mı istiyorsun? O cana can katacak yarışmayı tüm dünya izleyecek... Yüz elli milyon kişi. Bu, sana *üç yüz milyon göz* bakacak demektir. Bu yüzden de o gece özellikle değişik bir şey giymem gerekir.»

«Ah, yapma, Spider. Tüylerim diken diken oluyor.»

«Böyle bir törene ilk kez katılıyorsun, Maggie. Valentine'e söyleyelim de senin için çok özel bir şey hazırlasın.»

«Valentine mi?» Maggie'nin bakışları kararsız-

lıkla doluydu. Provalara ayıracak zamanı olmadığından şimdiye dek hiç elbise diktirmemişti.

«Evet. Kaygılanma, provalar için zamanın olacak. Bu boktan dünyayı şaşırtmak istemez misin?»

Maggie, «Spider,» dedi borçlulukla. «Ayaklarına kapansam herhalde beni yanlış anlamazsın, değil mi?»

«Buna gücün yok. Şimdi sen keyfine bak. Ve de birkaç sorumu yanıtla. Oscar Armağanları konusunda Vito'nun ne kadar şansı var. Aramızda kalacak.»

«Şöyle böyle, iyi ya da olağanüstü. Belli olmaz. Listebaşı olan yedi film daha var. Hepsinin arkası sağlam. Doğrusunu istersen, Vito'nun kazanmasını dilerim... Ama gelecek ayın maaşını buna yatırmak istemem.»

Spider, «Nasıl oluyor da bu konuda benden daha az bilgiye sahip oluyorsun, Maggie?» diye yakındı.

«Eğlence dünyası bu oğlum. Billy ne yapıyor? Kaygılanıp üzülüyor mu? Evlendiği o ilahi İtalyan'a gerçekten bağlı.»

«Kaygılanmak mı? Saplantı haline geldi desem daha doğru olur. Zaten Billy duygularında hep aşırı gitmiştir. Tanıdığım günden beri öyle. Eğer birkaç hafta daha beklenirse Billy bir sabah kalkıp aynaya baktığında karşısında Lady Macbeth'i görür. Keşke Grand Prix yarışları, ya da paraşütünü açmadan gösteri yapanlar gibi daha az tehlikeli işi olan biriyle evlenseydi.»

«Bu kadar kötü, ha?»

«Berbat.»

Maggie'yle Spider sohbet ederlerken Billy, Takıntı'nın hediyelik eşyalar bölümünün bazı mallarını inceliyor, Hanedanlık arması taşıyan Çin malı

fincanları, Victorya devri gümüş şekerleme kavanozları, boncuklu on sekizinci yüzyıl gece çantaları arasında dolaşıyordu. Eşlerinin alış-verişlerini bitirmelerini beklerken kafeteryada dostça tavla oynayan altı erkeğe gizlice bir göz attı. En azından üç bin doların el değiştireceği bir oyun partisiydi bu. Takıntı, kentin en sevilen, örgütlenmemiş erkekler kulübü haline gelmişti. Bu arada da Teksaslı iki kadının çinçila, samur ve kunduz derisiyle astarlanmış dört adet bir örnek giysi almış olduklarına da dikkat etmişti. Kız kardeş miydiler? Yoksa çok yakın arkadaş mı? Billy birlikte alışveriş edip, aynı şeyleri satın alan kadınları asla anlayamamış, davranışlarına bir anlam verememişti. İğrenç bir şeydi bu. İki kadına duyduğu öfkenin Valentine'nin henüz işini bitirip yanına gelmemiş olmasından doğduğunu da anlıyordu. Elçi karısı olacak o Muffie Woodstock'un Tanrı belasını ver-sindi. Ya Spider, o hangi cehennemdeydi?

Birden çevresindeki kişilere duyduğu tiksintiyle döndü. Butiğin ana salonunun güney ve kuzey yanındaki büyük çifte kapılardan birine doğru yürüdü. Mağazayı bir vaha gibi saran bahçeye baktı. Cüce kurtbağlırları ve boz renkteki pelinler, butiği üç yandan koruyucu bir perde gibi çeviren şimsirlerin arasına değişik, karmaşık şekiller oluşturacak biçimde dikilmişlerdi. Billy'nin kendi serasından getirilmiş olan, antika çömlekler içindeki çeşitli sardunya türleri şimdiden goncaya durmuşlardı. Salonun en dibinde Edward stili kış bahçesindeki işlemeli bakır ateş siperinin gerisinde yanan kütüklerin kokusu Billy'nin burnuna kadar ulaşıyor, geç vakit alışverişe gelen müşterilerin çay ve şampanya içerken yaptıkları konuşmaları duyuyordu. Ama bu bildik sesler ve görünümler genç kadının gerginliğini ve telaşını bastırmaya yetmiyordu.

Valentine O'Neill, giysi modellerini çizdiği stüdyosunda bütün bir öğleden sonra zevkle çalışmıştı. Bayan Woodstock tam istediği gibi bir müşteriydi: Güzel giysilere karşı ürküntü duyan, ama olayların ve Valentine'nin zoruyla bunları giyecek; sırtında en zarif biçimde taşımalarını bilecek bir hanım. Öte yandan Valentine, Bayan Woodstock'un uluslararası petrol dünyasının başarılı milyonerlerinden biri olan kocasını da yabana atmıyordu. Onun, Takıntı'ya ismarlanacak koca bir gardrob dolusu giysinin karşılığını rahatlıkla ödeyecek durumda olduğunu biliyordu. Hiçbir Fransız kadını böyle bir durumu görmezlikten gelemezdi.

Aslında Valentine beş yıldan beri Paris'ten uzaktaydı. Üstelik baba tarafından da yarı İrlandalı sayılıyordu, ama yine de Eyfel Kulesi kadar Fransızdı. İrlandalıları özgü parlak, canlı renklerine karşın onu böylesine Fransız yapan şey belki de dudaklarındaki alaycı kıvrılış, ucu sevimli bir biçimde kalkık çilli burnu, yeşil gözlerindeki yeni sürgünlerin yapraklarını andıran ışıltıydı. Asla donuklaşmayan, asılmayan canlı, capcanlı beyaz bir yüzü, deniz kızlarının gözlerini andıran gözleri vardı. Bir dişi tilki kadar hareketli, sıra özlemi çeken savaş gelini annesinin ona ad olarak taktığı, Maurice Chevalier'in söylediği şarkı kadar neşeli, şakacıydı. Valentine'in yüzünün durmadan değişen anlamlarının gerisinde sağlam bir akla uygunluk, zaman zaman Keltlere has öfkesinin de karıştığı inatçı bir mantık vardı. Hatta gür, kısa, kızıl kıvrıkcık saçları, Bayan Woodstock'un Valentine onun omuzuna başka bir ipek kumaş atarken düşündüğü gibi tanıdığı en iddialı hatta saldırgan saçlardı.

Muffie Woodstock'un yüzünde her zaman pantolonla dolaşıp huzur içinde köpeklerini yetiştirip atına binerken, birdenbire Fransız Cumhurbaşkanı'nın Sarayda vereceği bir galaya giyebileceği elbise derdiyle karşı karşıya kalan bir kadının şaşkın hali vardı.

«Ama Valentine, bu oldukça... Bilmem ki...» dedi çaresizlikle. Washington, ona hanımlar arasındaki yemek davetleri için en azından yarım düzine tayyör, bir o kadar elbise, diplomatik toplantılar için en azından bir düzine uzun etekli tuvalet, gece mantosu edinmesini önermişti.

«Ama Bayan Woodstock ben *uygun* görüyorum,» dedi Valentine. Genç kadın çocukluğunun önemli bir bölümünü Paris'teki Pierre Balmain Moda Evinin bir köşesinde, salonda balo tuvaletleri dikilirken derslerine çalışarak geçirmişti. Kendine tümüyle güveniyordu. Bu nazik, kibar kadının da güvenli olmasını istiyordu.

«Demek gala fikri hiç hoşunuza gitmiyor, Bayan Woodstock?»

«Tanrı aşkına, nefret ediyorum, şekerim.»

«Ama Bayan Woodstock, bu giysileri giymekten korkacak bir yanınız yok.»

«Öyle mi?»

«Üstelik vücudunuz da çok güzel. Size iltifat ettiğimi sanmayın. Eğer kusurlu bir yanınız olsa bunu gizlemek için birlikte çalışırdık. Ama çok uzun boylu, çok ince yapılısınız; yürüyüşünüz de kumsuz. Sizin kendinize ne tür gece elbiselerini 'uygun' gördüğünüzü çok iyi biliyorum: Sade, iddiasız, herkesin giydiği gibi bir şeyler... Belki giysinizin boynuna bir iğne takmayı düşünürsünüz... Böyle bir şeyler istiyorsunuz değil mi? Haklı mıyım? Evet, haklı olduğumu anlıyorum... Bunlar Sun Valley'deki dağ köşkünüz, Colorado'daki çiftliğiniz, Santa Barbara'daki malikaneniz için çok

uygun olurdu. Ama Elysée Sarayında! Paris Operasında! Büyük Elçilik toplantılarında! Hayır, asla olamaz! O giysiler içinde kendinizi uygunsuz, yabancı, aptal bulursunuz. Oradaki başka kadınlar gibi giyinirseniz ancak o zaman kendinizi istediğiniz gibi rahat hisseder, dikkati üzerinize çekmezsiniz. Ne ilginç değil mi? Ancak çok, pek çok şık olursanız yabancı, değişik biri gibi görünmekten kurtulursunuz.»

Muffie Woodstock, «Sanırım haklısın,» dedi istemeye istemeye. Ama Valentine'in kullandığı «değişik, yabancı» sözcükleri onu ikna etmişti.

«Güzel! O halde anlaştık demektir. İlk prova için iki haftaya kadar hazır olurum. Provaya geldiğinizde lütfen mücevherlerinizi kasadan çıkarıp beraberinizde getirir misiniz? Onları görmek istiyorum.»

«Mücevherlerimi kasada tuttuğumu nerden bildin?»

«Siz yılda iki kezden fazla mücevher takmaya yanaşmayacak kadınlardansınız, Bayan Woodstock... Çok yazık, doğrusu. Çünkü mücevherinizin şahane parçalardan oluştuğunu elimle koymuş gibi biliyorum.»

Muffie Woodstock şaşırmıştı. Valentine'de büyüclüğe benzer bir nitelik var gibiydi. Buraya ikinci kez adımını atmadan önce ayaklarına şöyle doğru dürüst bir çift ayakkabı satın almalıydı. Valentine'in ayaklarındaki gece ayakkabılarının çok eskimiş olduğunu görmemesi olanaksızdı. Ah, Tanrım, kocası neden elçi olmak istemişti sanki?

«Neşelenin,» dedi Valentine. «Paris'in kırlarında yapacağınız at gezintilerini düşünün bir!»

Muffie Woodstock'un yüzü sevinçle aydınlandı. Gerçekten para harcadığı tek şey binici çizme-leriydi. Ama... Kot pantolon ve eski bir kazakla ata binebilir miydi?

«Valentine, mademki başladık, bana bir iki tane binici kıyafeti de hazırla bari.»

«Yo, olmaz,» diye Valentine dehşetle atıldı. «Bunun için Paris'e varır varmaz Hermes'e uğrayın. Ne isterseniz yaparım ama doğru olmaz... Binici kıyafeti benim işim değil.»

Müşterisini stüdyosunun kapısından geçirirken Valentine hayatından çok memnundu. Modelleri, Avrupa'nın en iyi moda yaratıcılarının modelleriyle yarışma fırsatı bulacaktı yine. Üstelik kendi değerlerinin farkında olmayan Bayan Woodstock, bunları Valentine'in onun için hazırlayacağı son derece gösterişli, ama ciddi bir biçimde zarif kıyafetleri giydikçe öğrenecekti. O, boyuyla posuyla ve yürüyüşüyle Bayan Woodstock dünyanın bütün düşeslerine meydan okuyabilirdi. Paris hep onu konuşacaktı. Bayan Woodstock'u görmek için sandalyelerin üstüne çıkacaklardı. Ve de bu Bayan Woodstock'un hoşuna gidecekti. Belki de gitmeyecekti. Ne yazık ki Valentine'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bütün bunlara ek olarak Valentine kendi kendine ticari bir işi yönetmenin özüne sahip olduğunu da kanıtlamıştı; bu da her gerçek Fransız kadınının yücelttiği bir şeydi. Onu ilgilendirdiği kadarıyla, elbise dikmek ve satmak önemli, anlamlı bir işti. Üstelik bu iş Butik Takıntı gibi gülünç denecek kadar pahalı, eksantrik bir yerde yapılsa bile. Valentine, Palm Springs'den sonra Birleşik Devletlerin en kötü giyinen zengin kadınlarını topladığı Beverly Hills'de bile hangi nedenle olursa olsun, isteyenler için en şık kıyafetleri hazırlayabileceğini bir kez daha kanıtlamıştı.

Valentine sırtında çalışırken giydiği kolalı, beyaz önlüğüyle çalışma odasından çıkıp Bayan Woodstock'un gardrobu için hazırlayacağı modellerle ilgili notları elinde tutarak bürosuna geçti.

Spider ayaklarını, üzerinde birlikte çalıştıkları koyu kırmızı deri kaplı masaya dayamış, oturuyordu.

«Ah, Elliott, seni burada bulacağımı ummamıştım,» dedi. Birden tedirginleşmişti. Noel'den beri, altı hafta kadar önce, o saçma sapan tartışmadan sonra, sabahları mağaza açılmadan yapmayı adet edindikleri konuşmaları bırakmışlardı.

Spider soğuk bir tavırla, «Maggie'ye, Oscar töreninde giymesi için bir elbise yapacağına söz verdiğimi bildirmek için geldim,» dedi.

Valentine, «Tanrım,» dedi. Oscar Ödülleri törenini unutmuştum ben!» Kendini bir sandalyeye bıraktı. «Bayan Woodstock bana her şeyi unutturdu... Belki de artık aklımı kaçırıyorum ben, ha?» Beverly Hills'deki ticaret hayatının önemli kişileri için Oscar töreni cennetten yollanmış bir kudret helvası olarak kabul edilir, kutlamak için Noel'e eşit bir gece sayılırdı.

Spider, «Belki de haklısın,» dedi doğal bir sesle. Ama bir yandan da Valentine'in unutkanlığını düşünmekten kendini alamadı.

«Tam üç saat boyunca bu Oscar işi aklımın ucuna bile gelmedi, Spider. Oysa yarın, kimin aday olduğunu öğreneceğiz ve burası elbise satın almaya gelen müşterilerle dolacak... Sonunda törene gidip gitmeyeceklerine karar vermiş olacaklar. Ya da evde oturup her şeyi televizyondan seyretmeye. Bir düşün, bundan sonraki altı hafta sürekli ve korkunç bir gerginlik içinde olacağız. Hem de bir avuç kişi için... Koskoca bir endüstriyi kuşku içinde bırakmak, bütün bir ülkeyi birkaç aktör, bir iki film için tartışmaya sokmak, meraklandırmak ne harikulade bir oyun, değil mi?

«Çok alçakgönüllüsün doğrusu.»

«Hiç de değil. Bu yalnızca bir hayranlık, Elliott. Bu komedinin dört bir yana saçtığı güzelim parayı düşün! Stüdyolar, reklam ve halkla ilişkiler ko-

nusunda servetler harcayacak, sinema biletlerinin satışından milyonlarca kişi yararlanacak... Ama bütün bunlardan bana ne? Beni yalnızca o büyük gecede giyilecek kıyafetler ilgilendirir.»

«Sanırım haklısın.» Spider yine sesini yükseltmeden, tekdüze konuşmuştu. Bu ses tonu Valentine'in tepesini attırdı.

«Ah, evet, senin için işler yolunda. Butiği yöneten sensin çünkü... bunu kabul ediyorum. Ama kıyafetler söz konusu olunca seni yalnızca hazır giyim ilgilendirmeli. Oysa bizim burada pek çok, ciddi sorunlarımız var. Senin muhteşem Streisand'ın zaten pek küçük olmayan kalçalarının bir iki kilo daha şişmanlayıp şişmanlamadığını, giyeceği giysinin hem kalçalarını gizlemesi hem de çok dar olması gerektiğini düşünerek kaygılanmana gerek yok.» Valentine yerinden fırlayıp Spider Elliott'a doğru gitti. Yeşil gözleri, genç adamın mavi bakışlarıyla kilitlenmişti adeta. «Sen, Elliott, Raquel Welch bu yıl bir rahibe, ama meme uçlarını gösteren bir rahibe gibi mi görünmeye karar verdi diye kaygılanmak zorunda değilsin. Ya da Cher'in, düğününde bir Zulu prensesi gibi giyinmediği takdirde dikkati çekmeyeceğine inandığını bilmen gerekmez. Ben yalnızca takdimcileri düşünmek zorunda değilim. Adaylar ne olacak? Filim yapımcılarının karıları, aktörlerin metresleri?» Sonra söylemedi ama öfkeyle Spider'in cinsel faaliyetleri konusundaki soruları geçiştirmek için kendisi gibi sürekli tetikte bulunmasına gerek olmadığını düşündü. Çünkü Valentine, havadan sudan söz ediliyormuş gibi sorulan soruların havasından renginden Spider'in şu ya da bu ünlü müşteriyle sevişip sevişmediğini, bir yatak faslının tam ortasında olup olmadığını, ya da bir ilişkiyi sona erdirip erdirmediğini anlardı. Valentine hiçbir şey bilmiyormuş ya da umurunda değilmiş gibi davranmaya alıştı.

Gerçekten de aldırmıyordu ama Spider'in fethettiği hanımlar ya da onların yakın arkadaşları tarafından üstü kapalı sorguya çekilmekten bıkip usanmıştı.

Spider, Valentine'i büsbütün deli eden sakın bir sesle, «Bak, Val,» dedi. «Takıntı'yı Oscar kıyafetlerinin ayakta tutmadığını biliyorsun. Hudson Nehrinin batısına adımını atan para sahibi her kadın bizim müşterimizdir. Eğer sinema ve tiyatro dünyasının alingan, duyarlı kişileri seni böylesine üzüyorsa onları neden Bob Mackie'ye, Ray Aghayan'a, Halston'a, sen yokken de bu işi pekâlâ yapan kişilere yollamıyorsun?»

«Sen aklını mı kaçırdın...» derken Valentine onun bakışlarındaki alaycı ışıltıyı farkettil. Eski den tepkisi hoşgörölü bir kahkaha olurdu. Ama şimdi, bugün, inciticiydi. Yine de Spider, Valentine için Hollywood'un onca yıldızını elde etmenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Kelt'lere has yakınmalarına karşın Valentine kazandığı toprakların bir santiminden vazgeçmek istemezdi. Hele bu zaferi çok yakın zamanlarda kazanmış olması durumu büsbütün duyarlı kılıyordu. Valentine, Beverly Hills-Bel Air kuşağının yeni, büyülu, aranan adıydı. Ama yerini sağlamlaştırması için aradan bir süre daha geçmesi gerekiyordu. Bunu Spider da biliyordu. Neyim var benim, diye düşündü Spider? Valentine gibi o da kısa bir süre önce New York'ta başarısızlığın buruk tadını tattıkları günleri unutmamıştı. Şimdi bile burada birer işçiydiler. Evet, yerleri doldurulamazdı; ama Takıntı, üzerinde kurulduğı milyonlarca dolarlık arsadan Yedinci Caddeden satın alınmış uçakla yollanmayı bekleyen en son elbiseye kadar her şeyiyle Billy Ikehorn Orsini'ye aitti.

O sırada Billy içeri girdi. Onları birbirlerine öfkeyle horozlanmış durumda yakaladı. İkisine de

kötü kötü bakarak alçak ama onlara birbirlerine olan öfkelerini unutturan bir sesle konuştu :

«Bayan Evans ikinizin de çalıştığı, rahatsız edilmemeniz gerektiği etkisini uyandırdı. Acaba burada sizleri ne kadar beklediğim konusunda bir fikriniz var mı?»

Spider oturduğu sandalyeden kalkarak her türlü kötülükten uzak, tümüyle baştan çıkarıcı, karşısındaki üzerinde olumlu bir etki bırakan gülümsemesini takındı.

«Bırak o gülümsemeyi, Spider,» diye atıldı Billy.

«Billy, Maggie'yle işim beş dakika önce bitti. Kadıncağız henüz prova odasından çıkmadı. Kendini toparlamaya çalışıyor. Bugün buraya geleceğini kimse beklemiyordu ki.»

Valentine, «Ben de Bayan Woodstock'u biraz önce uğurladım,» dedi vakarla. «Öğleden sonramı ne kadar kârlı bir biçimde geçirdiğimi görmeni isterdim.» Elindeki defteri Billy'e uzattı; ama Billy görmezlikten geldi.

«Bakın! Hepsinin canı cehenneme. Ben ülkenin en pahalı arsasını satın alıp üzerine dünyanın en pahalı mağazasını yaptırdım ve ikinizi tuttum... Millet işsizlikten kırılırken size iş verdim... Bu butiği yönetmenizi, kendinize servet yapmanızı sağladım. Bunun karşılığında da sizden bütün istediğim hiç olmazsa bir kez, size *ihtiyacım* olduğu bir sırada beni mağazanın içinde zaman öldürmeye çalışan aptal bir müşteri gibi dolaşmak zorunda bırakmamanız!»

«Hiçbirimiz senin aklından geçeni okuyacak yetenekte değiliz, Billy,» dedi Valentine. Sakin bir sesle konuşuyor, kendine hakim olmaya çalışıyordu. Çünkü Billy'nin konuşma biçimi çok tuhaftı, alışılmadıktı. Genç kadın patronunu hiç böylesine mantıksızcasına öfkeli görmemişti.

«Bugün öğleden sonra size ihtiyacım olduğunu anlamak için falcı olmak gerekmez!»

Spider, «Ben senin bugün Vito'yla evde olacağını sandım,» dedi.

«Evde...» Billy kulaklarına inanamıyor gibiydi. «Azıcık akıllı olan biri Oscar gecesi için bugün buraya geleceğimi bilirdi. Yarın *herkes* burada olacak... O kalabalığın beni rahatsız etmesini ister miyim?»

Valentine, «Ama Billy, yarına kadar...» diye başladı. Şaşkınlıkla başını sallarken bukleleri iki yana dalgalanıyordu.

Spider nazik bir tavırla, «Billy,» dedi. «Acelen ne? Dolabında en azından yüz tane gece kıyafeti vardır. Henüz hiçbir şey belli değil. Adaylar ilan edilene dek...» Billy'nin tehdit edici bir biçimde üzerine doğru geldiğini görünce genç adam sözünü tamamlayamadı.

«Ne demek *istiyorsun sen?*»

«Gerçekçi olmak gerekirse...»

«Gerçekçilikten kastın nedir?»

Şimdi Spider da sinirlenmişti. «*Mirrors*'ın Oscar'a layık görülüp görülmeyeceğini bilmiyoruz. Bu durum belli oluncaya kadar da senin elbise için telaşlanmana gerek yok.» Odada uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Billy başını sallayarak gülmeye başladı birden. Sanki Spider'le Valentine iki küçük çocuktular: Aptal ama bağışlanabilecek iki çocuk. «Demek böyle, ha? Filim işinde olmadığın için kendini bahtlı saymalısın, Spider. Asla başaramazdın. Ve sen de Valentine. Siz ikiniz koskoca yıl Vito'yla ne yapıyorduk sanıyorsunuz? Yenilgiyi nasıl güler yüzle karşılayacağımızın provalarını mı? Hadi bakalım, kıçınızı kaldırın biraz. Sittirici Oscar töreninde ne giyeceğim, onu kararlaştırın?»

Ellis Ikehorn, yetmiş bir yaşında ölünceye dek, Billy Ikehorn son derece zengin bir erkeğin eşi olmakla, zengin ama kocasız bir genç kadın olmak arasındaki olağanüstü büyük farkı anlayamamıştı. On iki yıllık evliliklerinin son beş yılını Ellis tekerlekli sandalyede geçirmişti. Kiskacına düştüğü felç yüzünden de konuşma yeteneğini yitirmişti. Gerçi Billy, onunla evlendiği günden sonra kaderini bu dünyanın güçlülere ve zenginleriyle birleştirmişti; ama dulluğunu biçimlendirecek yönlendirecek bir kaleyi de kuramamıştı asla. Kocasının son hastalığı boyunca, bir çok yönden, ağır hasta bir erkeğin karısına özgü kısıtlı bir hayat yaşamıştı Bel Air şatosunda.

Şimdi, birdenbire, otuz iki yaşında, hiç kimseye karşı sorumluluğu olmayan, sözcüğün tam anlamıyla sınırsız bir servetin sahibi olmuştu. Billy, bu bitmez tükenmez paranın kendisini ürküttüğünü şaşkınlıkla görmüştü. Oysa yoksul bir akraba olarak geçen uzun çocukluk yıllarında hep paranın özlemine çekmemiş miydi? Şimdi serveti öylesine büyüktü ki, bu servet onu derinden derine tedirgin ediyordu. Hatırı sayılır derecede büyük paraların gücü yayılıyor, gölgeye bürünüyor insanı hiçbir yere götürmeyen kıyıları sisli, belirsiz manzaralar, derinlikler haline giriyordu.

Son sabah, Ellis'in üç erkek hastabakıcısının gelip adamcağızın uykusunda son bir kriz geçirdiğini haber verdiklerinde Billy, kocasıyla yaşadığı güzel yıllar için duyduğu hüznle karışık bir ferahlık hissetmişti. Ama son beş yıl bir hayli üzülmüştü. Ellis Ikehorn'un hastalığı çok uzun sürmüş, bu süre içinde Billy oldukça sıkıntılı ve kaygılı günler geçirmişti; kocasının ölümü için keskin, acı bir yitiklik duygusuna kapılması olanaksızlaşmıştı. Yine de Ellis o yarı ölü durumunda bile Billy'i korumuştur. Kocasını yaşadığı sürece Billy'nin para konusunda hiçbir kaygısı olmamıştı. Bir yığın avukat ve muhasebeci para işleriyle ilgilenmişler, her şeyi yoluna koymuşlardı. Billy evlenmelerinden sonra Ellis'in kendisine, hibe vergileri ödenmiş, vergiden bağışık on milyon dolar değerinde devlet tahvili bıraktığını biliyordu. Ellis Ikehorn, 1970 yılında ilk kalp krizini geçirene dek tam yedi yıl, Billy için her doğumgününde aynı uygulamayı yapmayı sürdürmüştü. Ellis'in tek varisi olmasından önce bile, Billy'nin kişisel serveti seksen milyon dolar gibi kabarık bir yekûnu bulmuştu. Bu paradan genç kadın her yıl vergiden bağışık dört milyon dolar çekmişti. Şimdi bir yığın gelir vergisi uzmanı haftalardır Ikehorn mülkünün vergilendirilmesi üzerinde çalışıyorlardı. Ama ne yaparlarsa yapsınlar yine de Billy'e kaba taslak yüz yirmi milyon dolar kalacaktı. İşte bu para genç kadını şaşırtıyor, ürkütüyordu. Kuramsal olarak nereye isterse gidebileceğini, ne isterse yapabileceğini biliyordu. Anlıyordu. Tek yapamayacağı şeyin aya yolculuk olduğunun farkındaydı. Şu düşünceyle gerçeklere dönüyordu. Ellis Ikehorn'un ölümünden sonra da alışkanlıkları, bildik işler hep aynı kalmıştı: Banyo yapmak, dişlerini fırçalamak, on sekiz yaşından beri her sabah ve her akşam tartılmak, giyinmek... Bütün bunlar yaşamın dokusunu, yapısını canlan-

dırmıyordu. Birisi o anda ilk kez görse, uzun boyu, mağrur yürüyüşü, güçlü boynu ve başını otoriter bir biçimde tutuşuyla Billy'yi genç bir Amazon Kraliçesine benzetirdi.

Hemen verilmesi gereken bir karar vardı: Cenaze töreni. Billy bu konuya nerdeyse sevinçle sarılmıştı. Nedense yapacak bir işinin olması, kesin ve sınırlı birtakım kararlar vermek zorunda bulunuşu, onu içine düştüğü bu alışılmadık durumdan uzaklaştırıyordu.

Ellis Ikehorn hiçbir zaman dindar bir adam olmamıştı. Billy'i ilgilendiren konular dışında duygusal bir erkek de değildi. Vasiyetnamesinde cenaze töreniyle ilgili hiçbir öneri yoktu. Zengin ya da yoksul çoğu insanlarda olduğu gibi ölümlülük Ellis Ikehorn için de asla çekici olmamıştı.

Ölüyü yakmalı, diye düşündü Billy. Evet, ölünün yakılmasından sonra Beverly Hills'deki Episkopal Kilisesinde bir tören düzenlenirdi. Ellis Ikehorn hangi dinden olursa olsun, zaten bunun lafı hiç edilmemişti. Billy bir Boston'lu Episkopal olarak yetiştirilmişti. Buna göre davranması yerinde olacaktı. Tanrıya şükürler olsun ki, kiliseyi doldurmak için kocasının buradaki şirketlerinde yeteri kadar memur ve geçmişte iş yaptığı kuruluşlarda da pek çok tanıdıkları vardı. Eğer Billy kendi kişisel dostlarına kalsa töreni La Scala'nın arka odalarından birinde yapabilir, geriye de kalabalık bir koroyu ve üç kişilik bir orkestrayı alacak bol bol yer kalırdı.

Gerekli hazırlıkları yapması için avukatı Josh Hillman'a telefon ettikten sonra dikkatini cenaze töreninde hangi elbisesini giymesinin daha yerinde olacağı fikrine çevirdi: Matem giysisi. Yıllardan beri En İyi Giyinen Kadınlar listesinde olmasına karşın Kaliforniya'da gerektiğinden fazla oturmuştu. Çok büyüktü elbise dolabı ama içinde 1975 ey-

lülünde, kuru ve yakıcı Santa Ana rüzgarlarının estiği böyle bir günde giyebileceği kısa, ince, siyah elbiseye benzer bir şeyi yoktu. Takıntı bitmiş olsaydı, diye özlemle düşündü, oraya gider, giyecek bir şey bulurdum. Ama Butik Takıntı hâlâ inşa halindeydi.

Amelia Gray's'de Galanos'dan gelen siyah ipek kumaşlardan yapılmış çeşitli giysileri gözden geçirirken bakışları yine aynaya gitti. Billy güzelliği konusunda alçakgönüllü değildi. Hayatının ilk on sekiz yılında umutsuzcasına çirkindi. Şimdi güzeldi ya, bununla gururlanıyordu. Asla sütyen takmazdı. Göğüsleri dik ve oldukça dolgundu. Sütyen taktığı takdirde göğüslerinin daha dikleşeceğini, moda ya uygun sayılmayacak kadar iri görüneceklerini biliyordu. Tombul kalçaları olmadığı için Tanrıya şükrediyordu. Çıplakken umulmayacak kadar etliydi. Et, diye Billy acı acı düşündü. Vücudu aylardan beri bir erkek elinin temasını hissetmemişti. Ellis'in çöküşünün günden güne kötüye gittiği Noel'den bu yana, ya acıma duygusundan ya da yasak olduğundan, kendini dört yıl önce kurduğu gizli aşk hayatından uzaklaştırmış, büsbütün çekmişti.

Elbisesini giyer, yenilerinin paket edilmesini beklerken düşüncelerini kendinden uzaklaştırıp ikinci sorunu çözümlemeye çalıştı : Küller sorunu. Billy bu konuda bir şeyler yapmak zorunda olduğundan başka şey bilmiyordu. Belki de Ellis telefonların ahizelerine incecik toz halinde serpiştirilmek isterdi, diye anımsayarak hafifçe gülümsedi. İlk karşılaştıklarında Ellis Ikehorn daha altmış yaşlarında bile değildi. «Geçim parası» dediği ilk milyonunu otuz yıl önce kazanmış, uluslararası para dünyasında güçlü bir imparatordu. Belki de Ellis Ikehorn küllerinin, sayıları bir taburu bulan avukatlarının çantalarının astarlarının içine azıcık a-

zıcık konmasını isterdi. Çünkü onları şaşırtmaktan daima hoşlanmıştı Ellis Ikehorn. Satıcı kadın Billy'e acayip acayip baktı. Ancak o zaman Billy küçük bir kahkaha atmış olduğunu farkettili olmalı, dedikoduları başlatmamalıydı. Daha öğleyi bulmadan herkes Billy Ikehorn'un kocasının öldüğü sabah güldüğünü öğrenirdi. Acaba Ellis'in, hastalanmadan önce, ortak yaşantıları dışında duygusal davrandığı bir konu yok muydu? Evet, hep sakın bir geceyi, bir şişe halis şarap ve *Fortune*'la *Forbes* dergilerinin yeni sayılarıyla geçirmenin en güzel şey olduğunu söylerdi... Elbette... üzüm bağları, Silverado. Belki de Billy sandığından daha da şaşkın bir kaldeydi. Normal olarak bunu hemen düşünmesi gerekirdi.

Learjet'i kullanamazlardı. Pilot Hank Sanders bunun nedenini Billy'e anlattı. Genç kadının anlattığı amaç için yavaş, penceresi açık olarak uçabilen bir uçak gerekliydi. Genç pilot beş yıldan fazla bir zamandır Ikehorn'lerin hizmetindeydi. Ellis'in ilk krizinden sonra onları New York'tan Kaliforniya'ya getiren, hasta yaşlı adamla, soğukkanlı genç karısının St Helena'daki üzüm bağına, Palm Springs'e, San Giego'ya yaptıkları yolculuklarda uçağın kumandası daima bu genç adamdaydı. Böyle zamanlarda Hank kontrolü yardımcı pilota bırakarak anakabine gelir, tekerlekli sandalyesinde pencere kenarında oturan Bay Ikehorn'e hava raporu hakkında bilgi verirdi. Bir formaliteydi bu. Çünkü Bay Ikehorn söylenenlere aldırılmaz ya da aldırılmazmış gibi görünürdü. Ama Ikehorn ona daima ciddiyetle teşekkür etmiş, Kaliforniya'daki yeni yaşantısı hakkında sorular sormak, hatta gelmişken bir kadeh şarap içmesini önermek, Napa Vadisinde kaç gün kalacaklarını söylemek için o-

kuduğu kitap ya da dergi her neyse onu birkaç dakika olsun bırakmak nezaketinde bulunmuştu. Hank Sanders Bayan Ikehorn'ün soyluluğunu takdir etmiş, genç kadın kısa görüşmeleri sırasında gözlerinin içine baktığında bundan gururlanmıştı. Öte yandan Bayan Ikehorn'ün ateş gibi, yakıcı bir kadın olduğunu da düşünmüş, ama bunun üzerinde durmamaya çalışmıştı.

Oysa şimdi, kiralık Beechcraft Bonanza'da, birkaç santim ötesinde oturan Bayan Ikehorn'la cenazenin yakılmasından dört gün sonra Van Nuys havaalanından, havalandıkları sırada Hank Sanders pilot koltuğunda tedirgindi. Tedirginliği küçük bir uçakta olmasından doğan yabancılıktan gelmiyordu. Aslında Hank Sanders'in hafta sonlarında Tahoe ya da Reho'ya uçmak için kullandığı elden düşme bir Beech Sierra'sı vardı. Doyasıya sevişmek için bir kızı bir yerden başka bir yere uçurmak kadar garantili bir şey olamayacağını keşfetmişti. Hayır, tedirginliği; yanında böylesine ciddi, böylesine dalgın ve de böylesine mantıksızcasına cinsellikle oturan Bayan Ikehorn'den geliyordu... Durum göz önüne alınırsa birbirlerine rahat edemeyecek kadar yakın oturuyorlardı. Sanders ona bakmamaya özen göstermeye çalıştı. Genç kadının yanında bir akrabası olsaydı bari... Kızkardeşi ya da ona benzer biri.

St. Helena'ya gidiş dönüş uçuş planını havaalanına bildirmişti. Bonanza'nın ancak dört buçuk saatte, rüzgar elverişli olursa daha kısa sürede, yapacağı yüz elli hava millik bir yoldu bu. Napa'ya yaklaşırlarken Billy sessizliği bozdu.

«Hank, aşağı inmeyeceğiz. Rota 29'u izlemeni, St. Helena'ya gelinceye dek alçalmanı istiyorum. Sonra sağa yat. Silverado'daki sınırimıza gelince de lütfen ağır uç. Sonra da elinden geldiğince al-

çal... Tamam mı? Üzüm bağlarının üzerinde daireler çizeceksin.»

Napa Vadisi büyük değildi ama olağanüstü güzeldi. Özellikle sık üzüm kütükleri, vadi tabanının mucizeler yaratan toprakları, dört bir yanı koruyucu bir duvar gibi çeviren dik, ormanlık tepeler üzerinde parlayan eylül güneşinin altında. Pek çok uzman tarafından Fransa'nın en ünlü şaraplarıyla boy ölçüşebileceği ileri sürülen Birleşik Devletlerin en kaliteli şarapları yalnızca yirmi üç bin dönüm olan bu vadiye yetişirdi.

Fransızlardan prensip olarak nefret eden ve prensiplerini açığa vurmaktan hoşlanmayan Ellis Ikehorn 1945'de St. Helena yakınındaki eski Hersent ve de Moustries'i satın almıştı. Bu güzel şaraphane kötü günler geçirmiş, Amerikan şarapçılığının ciddi darbeler yediği, içki yasağı, Mali Kriz, İkinci Dünya Savaşı sırasında ihmal edilmişti. Üç bin dönümlük arazinin içinde geniş, ahşap süslemeli, çifte kuleli, Victoria stilinde yapıldığına hiç kuşku bulunmayan bir de malikane vardı. Ikehorn buna eski tantanasını kazandırmış ve bir zamanlar arabaya yolu olan, vadiyi baştan başa geçen eski yola atfen Şato Silverado adını vermişti. Almanya'dan ünlü şarap uzmanı Hans Weber'i kandırıp getirmiş, ona istediği her hakkı tanımıştı. Bağın alınışı, Pinot Chardonnay ve aynı derecede kusursuz Cabernet Sauvignon şaraplarının yapılması hemen hemen yedi yıla ve dokuz milyon dolara patlamıştı. Bu da Ellis Ikehorn'un hayatındaki tek özel hobisi olmuştu.

Hasattan önceki son günlerde işçilerle benek benek görünen bağların üzerinde daireler çizerlerken Billy sağındaki pencereyi açtı. Elinde on sekiz santimetre kare büyüklüğünde som altından, 1816 - 1817 Londra damgasını ve yapıcısı büyük us-

ta Benjamin Smith'in adını taşıyan bir kutu vardı. Kutunun içine şu sözcükler kazınmıştı :

*Arthur Wellesley, Wellington Düküne,
Waterloo Savaşının ilk yıldönümü
Nedeniyle*

*Londra Kentinin Saygıdeğer Bankacıları
ve Tüccarları tarafından verilmiştir
«Demir Dük kalplerimizde sonsuza dek
yaşayacaktır.»*

Billy sağ elini küçük pencereden dikkatle uzattı. Bileğini sert esen rüzgara karşı gerdi. Uçak Silverado bağları üzerinde saatte seksen beş mille daireler çizerken Billy kutunun kapağını araladı. Ellis Ikehorn'un küllerini koyu yeşil yapraklar arasında gizlenmiş sıra sıra üzüm salkımlarının üzerine döktü. İşi bitince boş kutuyu yine çantasına koydu. Dili tutulmuş gibi oturan pilota, «Bu yıl şarabın en kalitelisi elde edilecek,» dedi.

Dönüş yolunda Billy garip, titreşimler saçan bir sessizlik içinde oturdu. Bu da Hank Sanders'in gergin hayal gücünde genç kadının kendisinden bir şeyler istediği sanısını uyandırdı. Yine de Van Nuyf havaalanına olaysız indiler. Hank Bonanza'yı yerine koyup anahtarları teslim etmek için Beech Aero Kulübe girdiğinde garipliğin tümüyle yolculuğun nedeninden ileri geldiğini hissetti. Ama park yerine geldiğinde Billy'nin kendisini büyük, koyu yeşil Bentley arabanın şoför yerinde oturmuş beklediğini gördü. Ellis Ikehorn'un en sevdiği arabaydı bu. Billy de onu satmaya asla yanaşmamıştı.

«Bir parça gezelim diye düşündüm, Hank. Vakit daha erken.» Genç adamın şaşkın yüzüne bakan Billy'nin kaşları durumdan pek hoşlanıyormuş gibi kalkmıştı. Hank böyle bir çağrı beklemiyordu, hazırlıksızdı.

«Gezmek mi? Neden? Yani evet, elbette Bayan Ikehorn. Nasıl isterseniz.» Hank Sanders nezaketle şaşkınlık arasında bocalıyordu. Billy anlayışla güldü. Bir yandan da onun tertemiz, sağlıklı, anlayışı kıt, çilli yüzü, saman sarısı saçlarıyla nasıl güçlü kuvvetli bir köylüye benzediğini düşünüyordu. Yıllar boyunca edindiği izlenime göre de Hank Sanders uçaklardan başka hiçbir şeye ilgi göstermezdi.

«O halde atla. Arabayı benim kullanmamın bir sakıncası yok, değil mi? Bu eski arabayla dolaşmak oldukça keyifli bir iştir sanırım! Kendimi yoldan üç yüz metre yüksekte gibi hissediyorum.» Billy Ikehorn plaja giden herhangi bir insan kadar doğal ve neşeliydi.

Billy nereye gittiğini biliyormuş gibi arabayı ustaca kullanırken hafiften bir şarkı mırıldanıyordu. Öte yandan Hank Sanders Bayan Ikehorn'la sık sık gezmeye çıkarlarmış gibi rahatlamaya çalışıyordu. Öylesine tedirgin ve kafası durumun tuhaflığıyla doluydu ki Billy'nin ana yoldan ayrılıp birkaç mil Lankershim'e doğru gittiğini, ardından geniş caddeden dar bir yola saptığını güçlkle farketti. Sonra genç kadın ani bir sağ dönüş yapıp küçük bir motelin önünde durdu. Bentley'i motel odalarının önlerine yapılmış açık garajlardan birine soktu.

«Ben hemen dönerim, Hank... Bir kadeh bir şey içmenin zamanıdır... Onun için ortadan kaybolma.» Genç kadın motelin büro bölümüne girdi. Aradan daha bir dakika bile geçmemişti ki elinde bir anahtar ve içi buz dolu bir plastik torbayla göründü. Hâlâ aynı şarkıyı mırıldanmaya devam ederek buz torbasını Hank'e uzattı. Kendisi gidip arabanın bagajını açtı. Bagajdan kocaman bir deri kasayı alıp motel odasına yöneldi. Odanın kapısını

açarken dönüp Hank'e neşeyle el salladı; onu içeriye çağırdı.

Hank Sanders odayı şaşkınlık dolu bir önseziyle inceledi. Bu sırada Billy on yıl önce, at yarışları ya da av partileri için Londra'da özel olarak yaptırdığı portatif içki kutusunu açmakla meşguldü. Bu kutu genç kadının hayatında, masa bulamadığı için halının üzerine dizdiği şu gümüş kapaklı içki sürahileri kadar eski bir dönemin anısını taşıyordu. Klima aygıtlı odanın tabanı duvardan duvara çilek rengi bir halıyla kaplıydı. Duvarların üçü de halıyla kaplanmıştı. Yalnızca dördüncüsü baştan başa aynaydı. Hank odanın hiç penceresi olmadığına dikkat etti. Sandalye de yoktu. Bir köşedeki küçük sandıktan başka hiçbir şey yoktu. Işık, yerden tavana ulaşan üç direktteki pembe ampullerden dökülüyordu. Geniş, alçak bir yatak, odanın hemen yarısını kaplamıştı. Yatağın üzerinde gülpembesi bir örtü ve yığınla yastık vardı. Hank tertemiz banyoyu anlamsız anlamsız incelerken Billy'nin seslendiğini duydu.

«Hank, ne içeceksin?»

Genç adam odaya döndü. «Bayan Ikehorn, iyi misiniz?»

«Hem de nasıl. Lütfen kaygılanma. Şimdi, sana içki ne vereyim?»

«Viski lütfen. Sek olsun.»

Billy sırtını karyolaya dayamış yerde oturuyordu. Hank'e, sanki bir kokteyl partidelermiş gibi doğal bir davranışla içkisini uzattı. Hank de yere oturdu... Zaten ya yere oturacaktı ya da yatağın üzerine... İçkisinden koca bir yudum aldı. Billy beyaz bluzu, Fransız mavisi önden açık etekliği, uzun, esmer bacaklarıyla bir piknikte gibiydi. Kadehini şakacı bir tavırla Hank'inkiyle tokuşturatek içti :

Hank dehşetle, «Ne!» dedi.

«Hank, anlamana gerek yok. Yalnızca bana inan.» Billy ona bir parça daha yaklaştı. Sonra el sıkmak için yapacağı kadar rahat ama kesin bir hareketle uzandı. Zarif elini erkeğin pantolonunun sımsıkı V'si üzerine koydu.

«San Fernando Vadisinin çiçek bahçesi Essex Motelin ve bu durumu kesinlikle onaylayacak olan Ellis Ikehorn'ün şerefine,» dedi.

«Tanrım!» Hank elektrik çarpmış gibi doğrulmaya çalıştı. Yalnızca içkisinin dökülmesine neden oldu telaşı.

«Hareketsiz durursan daha çok hoşlanacağını sanıyorum,» diye mırıldandı Billy. Sonra erkeğin pantolonunun fermuarını açtı. Billy gizli kokuyu derinden derine içine çekti. Bir yandan da, bir kadın bir erkeği böyle koklamadıkça, onu asla bilemez, tanıyamaz, diye düşünüyordu. Pilotun, soruşturana, arayan, inceleyen başının üzerinde inlediğini duydu ama aldırış etmedi. Erkek şaşkınlığından kurtuluyordu. Karyolanın kıyısına yatar gibi uzanarak kendini pasif kalmanın yeniliğine, alışmazlığına bıraktı. Az sonra kadının esmer başını kaldırıp yüzünü onun saçlarına gömdü. Bir kuğununkini andıran güçlü boynunu öperken bu bir kadın, yalnızca bir kadın diye düşünmeye çalışıyordu. Sonra kadını karyolanın üzerine atıp kot partolonunu yere fırlattı. Kadının bluzunu çıkardı. Billy'nin göğüsleri hayal edemeyeceği kadar dolgun ve sertti... Meme uçları esmer, ipek gibi.

Kadın ona, «Şu son saat içinde nasıl hazır olduğumu hayal edebilir misin?» diye sordu. «Hayır, sanmam... kendin görmelisin... Sana göstermek zorundayım.» Billy tek bir hareketle etekliğini çıkardı. İçine hiçbir şey giymemişti. Sonra doğrulup, erkeği yatağın üzerine sırt üstü itti. Omuzlarından iki avucunu bastırarak tuttu. Sonra bir bacağını onun üzerine atarak ata biner gibi yaklaştı...

Aynı olay bir daha asla yinelenmedi. Ama Hank Sanders, o gece Bel Air tepesindeki malikanede geç vakit vedalaşırlarken Billy'nin ona verdiği, bir zamanlar Dük Wellington'a ait olan, hediye-lik kutu olmasa bile patronunun karısıyla geçirdi-ği saatleri ömrünün sonuna kadar unutmuyacaktı.

Billy geniş merdivenleri çıkarken ev derin bir sessizlik içinde, bomboş gibiydi. Oysa evde bir dü- zineye yakın hizmetçi ve uşak vardı. On iki yıl ön- ce evlendiği güçlü kuvvetli, hayat dolu adamı a- nımsayarak Billy, Ellis gerçekten öldü, yok artık, diye düşündü. Hank Sanders'e, Ellis'in yaptıkları şey için ikisini de bağışlayacağını, onaylayacağını söylediğinde adam buna bir anlam verememişti. Ama Billy gerçeği söylemişti. Aslında ölen Ellis de- ğil de kendisi olsa, genç bir erkek olsa, karşısına çı- kan ilk kadınla yatar, geçmiş, birbirlerini tümü-yle, ölesiye sevdikleri o geçmiş böylece kutlamış, selamlamış olurdu. Bir anıyı bu biçimde selamla- mak başkalarına tuhaf gelebilirdi ama onlara tü- müyle uyuyordu. Ellis'in olgun üzümlerin üzerine yapışan külleri, Billy'nin saçlarındaki erkek koku- su, bacaklarının arasında duyduğu tatlı yanma ve acıma... Ellis bütün bunları yalnızca onaylamak- la kalmaz, alkışlardı da.

Wilhelmina Hunnenwell Winthrop, Boston'da, Billy Ikehorn adını almasından yirmi bir yıl önce, doğduğunda soyağacına önem veren kişiler onu gerçekten talihli bir küçük kız saydılar. Geniş aile çemberinin içinde sayılamayacak kadar çok Lowell' ler, Cabot'lar, Warren'ler, hatırı sayılır derecede Saltonstall'lar, Peabody'ler ve Forbese'ler vardı. Billy'nin baba tarafından soyağacı 1620'de May- flower'da bulunan Richard Warren'le başlıyordu. Kimse de bundan daha fazlasını bekleyemezdi doğ-

rusu... Anne tarafındansa yalnızca lekesiz Boston'lu kanı taşımakla kalmıyor Hudson River Vadisi'nin patronlarına kadar uzanıyor, Virginia'lı Randolph'ları da içine alıyordu.

Eski Boston'lu ailelerin servetleri, genellikle, hız teknelerine, muhasebe şirketlerine ve Batı Hindistan ticaretine yatırılmıştır. Ailenin akıllı, ileriye gören kişileri tarafından yönetilen bu servetler şimdi birbirine bağlı tröstlerden oluşan, her uygun Boston'lu çocuğun asla para sıkıntısı çekmemesini, hatta zamanı gelince çoğu kişinin para sorunu üzerinde neden böylesine durduğunu bile düşündürecek kadar gerçeklerden uzaklaştıran bir ağ oluşturmuştu. Aile serveti çoğalıp geliştikçe Boston'luların bir çoğu kendilerini paranın ötesinde kişiler sayarlar. Tıpkı sağlıklı bir kişinin soluk alıp vermeyi dünyanın en doğal olayı olarak alması gibi. Eski Boston, her kuşakta çıkan, parayla ilgili konularda olağanüstü yeteneği bulunan, akrabalarının yatırımlarını olduğu kadar yönetimlerindeki geniş, büyük kuruluşların çalışmalarını da aynı titizlik ve sorumlulukla yöneten insanlar sayesinde gelişti. Bu insanlar Boston'luları paradan söz etmenin aşağılık bir şey olduğuna inandırdılar.

Yine de Boston'daki ailelerin en soylularının arasında bile onların diliyle, «aynı olanaklardan yararlanamayan,» kolları vardır.

Billy Ikehorn'un babası Josiah Prescott'la anesi Matilda Randolph Minot bu büyük, görkemli kabilelerin ikinci derecedeki saygıdeğer kollarından geliyorlardı. «Kibrit Kırakı» Ivar Kreuger iflasa sürüklenip intihar ettiğinde Lee, Higginson ve Oğulları Şirketi müşterilerinin yirmi beş milyon dolarını yitirerek mali bir felakete uğramış, ailenin baba tarafının serveti de böylece silinip gitmişti. Ma-

tilda'nın ailesinin İç Savaş'tan beri servet diye bir şeyi yoktu. Ama tarih yönünden zengin bir aileydi. Evlendiklerinde Josiah'ın getirdiği aile servetinden kalan para da yılda bin dolardan bir parça fazlaydı. Son beş kuşaktan beri iki aileye de taze para girmemişti. Yine, Winthrop'ların geçmiş kuşakları akıllı başında bir Bostonlu'ya yaraşır biçimde, kabilenin zengin kolundan biriyle evlenip aile servetini eski durumuna getirecekleri yerde, inatla okumuş kültürlü kişilerin, din adamlarının kızlarıyla evlenmeyi yeğlemişlerdi. Bu iki meslek de Boston için en şerefli işlerdi; ama mali yönden hiç iç açıcı değildi. Ailenin son parası da Josiah Winthrop'u Harvard Tıp Fakültesinde okutmak için kullanılmıştı.

Josiah Winthrop, okulu sınıfının birincisi olarak bitirdikten sonra ünlü Peter Bent Brigham hastanesinde staj yaptı. Uzmanlık dalı jinekolojyidi. Sayıları yüzleri aşan yakın akraba kadınlara bakmakla yetinse bile geleceği son derece parlak olabilirdi.

Ama Josiah Winthrop geç... çok geç... stajının son yılında bir muayenehane açıp özel olarak çalışmak istemediğini anladı. Antibiyotikler denilen yeni araştırma alanına bir göz atar atmaz da bu konuda çalışması gerektiğine karar verdi. Kendi başına çalışmaya başlayacağı bir sırada, yılda üç bin dolar ücretle özel Rexford Enstitüsüne araştırma yardımcısı olarak girdi. Böylece kendini bir doktorun eli yüzü düzgün bir geçim sağlamasını olanaksızlaştıran bir işe adanmış oluyordu.

Bebek sandalyesini terkettiği günden beri yüce gönüllü olan Matilda, hamileliğinin son aylarında bulunduğundan, gelecek için kaygılanacak durumda değildi. Yıllık dört bin iki yüz dolarla pekâlâ geçinebileceklerini düşünüyor, uzun boylu, zayıf, kara gözlerinden zekâ fışkıran Joe'cuğuna ölesiye güveniyordu. Kocasının azmi, işi konusundaki a-

macı onu etkiliyor, başarılı olmaması için hiçbir neden göremiyordu. İnce yapılı, düşler içinde yaşayan, siyah saçlı bir güzel olan Matilda, bir romanın sayfalarından çıkmış gibiydi. Onda, ailesinin soyağacının bazı dallarını süsleyen sıcak, ateşli Virginia'lı kanından, Hollanda'lılardan hiç iz yoktu.

Kızları doğduğunda ona, Matilda'nın çok sevdiği, hiç evlenmemiş bir teyzesinin adını verdiler: Wilhelmina dediler. Ama bir bebek için bu adın çok sıkıcı olduğunu da çaresiz kabullendiler ve onu, Honey diye çağırmaya başladılar. Bu da küçük kızın göbek adı Hunnenwell'in kısaltılmışıydı.

Honey'nin doğumundan bir buçuk yıl sonra Matilda, yine hamile olduğu kuşkusundan doğan bir dalgınlıkla, trafik ışıklarına bakmadan caddeyi dikkatsizce geçerken bir arabanın altında kalıp öldü.

Uğradığı kayıptan şaşkına dönen, inanmazlık içinde bulunan Josiah, kısa bir süre için kızına bir bakıcı tuttu. Ama çok geçmeden böyle bir lüksü karşılayamayacağını da anladı. Yeniden evlenmesi söz konusu olamazdı. Bu yüzden akla gelebilecek ikinci en iyi şeyi yapıp, şimdiden oldukça iyi bir ün yaptığı sevgili enstitüsünden istifa etti. Nefret ettiği halde, sırf daha iyi para verdiği için, Boston'a arabayla kırk beş dakika uzaklıktaki Framingham kasabasının hastanesine doktor olarak girdi. Burada kızamıktan küçük ameliyatlara kadar her çeşit hastalığa bakıyordu. İşin bir çok yararlı yanı vardı. Bir kere Josiah, Framingham'ın dış mahallelerinde küçük bir ev kiralayabildi. Burada küçük kızı Honey'e Hannah adında hem çocuk bakıcısı, hem aşçı, hem hizmetçi, hem de kahya olarak çalışan iyi kalpli, kendi halinde bir kadın tuttu. Üstelik ev, oldukça iyi bir halk okuluna da yakındı. Hastanedeki işinden sonra, bodrum katında kurduğu küçük laboratuvarında özel olarak çalışacak za-

manı da buluyordu. Josiah Winthrop kadın hastalıkları uzmanlığından yararlanmayı aklına bile getirmiyordu. Çünkü bunu yaptığı zaman kendine ayıracak bir tek saniyenin bile kalmıyacağını anlamıştı.

Honey çok tatlı bir çocuktur. Çok da tombuldu elbette. Utangaçlığına diyecek yoktu. Kuzenleriyle küçük kızı ziyarete gelen ya da onu alıp kendi evlerine, birkaç gün kalmaya götüren teyzelerin, halaların düşünceleri böyleydi. Ama Honey'i kim suçlayabilirdi ki... Bu kadar küçük yaşta annesiz kalan talihsiz yavrucuğun babası, ya hastanede ya da evinin bodrumundaki laboratuvarındaydı. Honey tümüyle Hannah'ın eline kalmıştı. Hannah elinden geleni yapıyordu ama eğitim öğretim konusunda kara cahilin tekiydi. Halalar, teyzeler başbaşa verip üç yaşına geldiğinde Honey'i Bayan Martingale'in Back Bay'deki anaokuluna yazdırmaya karar verdiler. Böylece küçük kız Kuzen Liza, Kuzen Ames, Kuzen Pierce'le birlikte olacak, müzik ve sanat konusunda belirli bir temel oluşturacak, aynı zamanda olayların normal gelişimi içinde hayat boyu dostları, arkadaşları olabilecek çocuklarla yakınlık kuracaktı.

Honey'nin babasının buna yanıtı, «Lâfı bile edilemez» oldu. «Honey burada sağlıklı, iyi bir hayat yaşıyor. Çevrede onunla oynayacak kusursuzcasına iyi bir sürü çocuk var. Siz kalkmış bana üç yaşındaki bir çocuğu okula kapatmamı, parmakla resim yapmaya, tahtalardan ev kurmaya zorlamamı istiyorsunuz. Tanrı korusun! Hayır, buna izin veremem. Asla!» Kimse babayı fikrinden döndüremedi. İnatçı bir ailenin en keçi kişisi olmaktan hiç bir zaman vazgeçmemişti.

Böylece Honey daha üç yaşında kabilenin dışında kaldı. En iyi niyetli akrabaların ziyaretleri bile giderek azaldı. Onların da çocukları vardı. Ne

de olsa bu çocukların hafta içinde yapmaları gereken okul ödevleri oluyordu. Hafta sonlarında da, yeni edindikleri arkadaşlarıyla oynamak istiyorlardı. Ya doğum günü partileri! Durmadan biri birini izliyordu. En iyisi sevgili Josiah'ın Honey'i alıp kendilerine getireceği tatil ve bayram günlerini beklemektir. Ne yazık ki Josiah Winthrop gece yatısına kalmaya hiç yanaşmıyordu. Her akşam evinin bodrumunda, laboratuvarında olması gerekiyordu.

Öte yandan Honey vurdumduymaz kuzenleri ve onların buyurgan anneleriyle olan ilişkisinin azalmasından hiçbir üzüntü duymuyor gibiydi. Evlerinin bulunduğu sokaktaki sıradan yapılarda oturan çocuklarla oynamaktan memnundu. Zamanı gelince de yörenin anaokuluna gitti. Ona her gün pastalar, çörekler, kekler yapan Hannah'ın yanında hiç yalnızlık hissetmiyordu. Josiah akşam yemeklerini daima kızıyla birlikte yedi. Yemeğini yer yemez de bodrumdaki laboratuvarında kaybolurdu. İşte küçük kızın yaşamı böyleydi. Bu yaşamla karşılaştıracak başka bir yaşam biçimi bilmediğinden her şeyi olduğu gibi kabullendi.

Anaokuluna iki yıl gidip geldikten sonra Honey, Framingham'daki Ralph Waldo Emerson İlkokuluna yazıldı. Daha birinci sınıfın ilk günlerinden başlayarak sınıf arkadaşlarıyla arasında bir farklılık olduğunu yavaş yavaş anlamaya başladı. Hepsinin de anneleri vardı; babaları vardı; kızkardeşleri vardı; erkek kardeşleri vardı. Belirli bir günlük yaşantıları olduğunu görüyordu. Birbirleriyle şakalaşıyorlar, kavga ediyorlar, Honey'i şaşırtan bir duygusal yaşam sürdürüyorlardı. Öte yandan bunlardan hiçbirinin Wellesley, Chestnut Tepesi gibi yerlerde malikaneleri, Louisburg Alanında ya da Mt. Vernon Caddesinde kent evleri olan kuzenleri yoktu. Dikiş toplantılarına giden, Bayan Welch'

in vals akşamlarına katılan teyzeleri, halaları da yoktu... Sınıf arkadaşlarının, Harvard'da okumuş, ya Somerset Klübe, ya Union Klübe, ya Myopia Hunt ya da Athenaeum'a üye olan amcaları, dayıları da yoktu. Bazı cuma öğleden sonraları onları teyzelerinden, halalarından biri ya da ötekisi alıp Boston Senfoni Orkestrasının konserlerine de götürmüyordu.

Çok geçmeden Honey akrabaları, kuzenleri ve onların görkemli evleriyle övünmeye başladı. Bunu annesi kardeşleri, herkesinki gibi bir aile yaşamı bulunmamasının önemi olmadığını anlatmak için yapıyordu. Sınıf arkadaşları zamanla ondan hoşlanmaz oldular. Ama buna aldırış bile etmeden övünmelerini sürdürdü. Çünkü arkadaşlarının kendisinden hoşlanmamasının nedenlerini anlayamıyordu. Çok geçmeden okul tatilinden sonra kimse onunla oynamaz, evlerine çağırılmaz oldu. Honey de onları soylu, üstün kuzenleriyle daha çok karşılaştırmaya başladı. Karşılaştırdıkça da arkadaşlarından büsbütün uzaklaştı. Aslında kuzenleri ondan hoşlanmıyor değillerdi, ama seviyor sayılmazlardı. Honey, yavaş yavaş, kaçınılmaz bir biçimde, çaresizlikle ve nedenini asla anlayamadan yapayalnız kaldı. Hannah daha çok pasta, daha çok kek yapmaya başladı. Ama artık en sevdiği, vanilyalı dondurma konmuş elma pastası bile, Honey'i teselli etmekten uzak kalıyordu.

Konuşacak hiç kimsesi kalmamıştı. Honey duygularını babasına anlatmayı aklının ucuna bile getirmemişti. Onlar *duygulardan* söz etmezlerdi. Şimdiye dek söz etmemişlerdi. Bundan sonra da edecekleri yoktu. Honey, bildiğinin farkında bile değildi, ama babasına mutsuz olduğunu söylemeye kalksa bunun hiç hoş karşılanmayacağını hissediyordu. Babası ona sık sık «iyi» bir çocuk olduğunu söylerdi. Bir parça şişmandı ama nasılsa fazla ki-

lolarını atacaktı. İyi, uslu, akıllı bir çocuk, evinin, aile çevresinin dışında sevilmediğinin bilinmesine asla izin vermemeliydi. Sevilmemek bir çocuk için, onun hakkında anlamadığı nedenlerle verilmiş bir ölüm kararıydı. Bir çocuk böylesine acımasız bir kararı çaresiz kabul eder, kendi varlığından utandır. Sevilmemenin aşağılatıcı, küçük düşürücü niteliği öylesine büyüktür ki bu yüzden çocuğu seven ve onu yücelten herkesten gizlenmelidir bu gerçek. Çünkü bu sevgi gerçeği söyleyerek tehlikeye atılmayacak kadar değerlidir.

Zamanı geldiğinde teyzeler, halalar Honey'nin dans okuluna yollanmasında ısrar ettiler. Buna keçi Josiah Winthrop'un söyleyeceği birşey yoktu. Çünkü Bay Lançing de Phister'in Dans Okulunun, kızı için kuşku edilemeyecek kadar gerekli olduğunu bilecek gerçek bir Boston'luydu. Matilda yaşamış olsaydı, onun küçük kızlarını ekim ayından mayısın sonlarına kadar her on beş günde bir Vincent Klübün balo salonuna götüren seçkin, güzel giyinmiş anneler arasına katılacağını biliyordu.

Çocuklar Bay de Phister'in Okuluna, en az dokuz yaşındayken başlardı. Dokuz yaşından on bir yaşına kadar acemi sayılırlardı. On iki yaşından on dört yaşına kadar da orta düzeye gelmiş olurlardı. On beş yaşında ise çocukların çoğu yatılı okullara dağılmış bulunurlardı. Artık danslar tatil akşamlarına göre ayarlanarak düzenlenir, sosyeteyle tanışma öncesi toplantıları yerine geçerdi.

Çok sonraları Honey dans okuluna giden hemen hemen tüm kadınların son anda yitirilen eldivenler, bir valsın ortasında aşağı düşüveren iç etekler ve dans ederken bile bile ayaklarına basan ter içindeki erkek çocuklarla ilgili korkunç anılara sahip olduklarını keşfetti. Ama gizliden gizliye hepsinin, çocuklarını dans okuluna gönderen ailelerden olduklarını kanıtlayan bu işkenceye katlan-

maktan hoşnut olduklarına inanıyordu. Honey'nin dans okulunda öğrendiği şeylerin dansetmekle uzak yakın hiçbir ilgisi yoktu.

Honey kasım doğumlu olduğundan, o yıl dans okuluna başladığında dokuz değil on yaşındaydı. Bir altmış sekiz boyunda, yüz kilo ağırlığında on yaşında bir kız. Çocuk bölümündeki hiçbir giysi uymadığı için Filene'nin Wellesley şubesinin genç kız elbiseleri satan bölümünden alınan bir elbiseyi giymiş on yaşında bir çocuk. Seçiminde Hannah'ın yardımcı olduğu, parlak mavi taftadan korkunç bir elbise.

Yanında çekingen, şaşkın Hannah'la Vincent Klübün lobisine geldiğinde akrabaları onu öptüler. Sonra da dönüp birbirlerine baktılar dehşetle. Biri öfkeyle, «O kalın kafalı Joe'ya ne demeli bilmem,» diye fısıldadı yanındakilere. Gülkurusu pembe kadifeden yakası dantelli bir elbise giymiş kıızıyla vedalaşmayı bile unutmuştu. Honey'nin dört bir yana dağılmış kuzeyleri kendisine el salladılar.

Bay de Phister'in başarısının temeli dans dersleri için erkek annelerinden aldığı paranın, kız annelerinden aldığı ücretin yarısı olmasına dayanıyordu. Böylece sınıfta her kız için bir kavalie bulunuyordu. İlk kural, her erkek çocuğunun kendisine bir dam bulmasıydı. *Kızların* hepsi dansetmeliydi. Bu yüzden de bütün kızlar dansa kalkıncaya kadar bir erkek çocuğun oturmasına izin verilmezdi. Yine de erkek çocukları zamanından önce gelişmiş bazı kızları birbirleriyle itişe kakışa kapışarak dansa davet etmekten alıkoyacak bir şey de yoktu. Bu türe giren kızlar, daha dokuz yaşındayken bazı bakışların, gülümsemelerin gücünü keşfederler, özel bir ses tonuyla yapılan özel bir şakanın ne anlama geldiğini kavrarlardı. Öte yandan bir kızın, ağır ayaklarını sürüyen, hantal bir çocuk tarafından davet edilen kızların en sonuncusu ol-

masını engelleyecek bir kural da yoktu. (Boston'daki her psikiyatrist er geç Bay de Phister'in okulunun adını öğrenmeden edemezdi.)

Dans çalışmaları Bay de Phister'le karısının verdiği emirlerle, altı bölümden oluşuyordu. İki saatlik bölümün sonunda dinlenmek ve bir şeyler yiyip içmek için ara veriliyordu. Honey tam altı kez, dansa en son kaldırılan kız olmuştu. Karabasan geçici de olsa sona erdiğinde Honey odanın köşesinde üzerinde kekler, şekerlemeler, pastalar, üzüm şurubu bulunan masaya gitti. Yiyeceklere adeta saldırdı. Bir kenarda yalnız başına durmuş, ağzına ne tıktırabilirse tıkmaya çalışıyordu. Bayan de Phister dersin ikinci bölümünün başlayacağını işaret ettiğinde Honey bir köşede durup son kurabiye-leri de ağzına tıkmaya, onuncu bardak üzüm suyunu içmeye uğraşıyordu. Bay de Phister onu hemen yakaladı.

«Honey Winthrop,» dedi yüksek sesle. «Lütfen öteki kızlara katılmak lütfunda bulunun. Başlamak üzereyiz.»

Honey yüzü mosmor kesilerek kusmaya başladı. Yediği her şey, içtiği üzüm şurupları masanın üzerine ve yerlere tiksindirici bir biçimde dağıldı. Bayan de Phister onu alarak kadınlar tuvaletine götürdü hemen. Bir parça kendini toplaması için de tuvalette bıraktı. Daha sonra, ders bittiğinde Honey birkaç kızın gizlendiği yere gelmekte olduklarını duydu. Hemen bir tuvalete girip kapıyı kapadı.

«Allahasen kimdi o... Pöf... Mavi elbise giymiş o şişko şeyi kastediyorum canım... Hiç böylesini görmüş müydün? Onu tanıyor musun? Birisi onun senin kuzenin olduğunu söyledi bana. Doğru mu bu?» diye yabancı bir ses sordu. Ardından Honey, kuzeni Sarah'ın istemeye istemeye yanıt verdiğini duydu.

«Ha, o mu? Adı Honey Winthrop... Uzak bir akraba canım... Boston'da bile oturmuyor. Kimseye söylemeyeceğine söz verirsen sana bir şey söyleyeceğim: Honey Winthrop *yoksul bir akrabamız.*»

«Bana bak Sarah May Alcott, annem bana kibar bir hanımın böyle bir sözü asla ağzına alması gerektiğini söyledi.»

Sarah, «Biliyorum,» diye kıkır kıkır güldü. «Ama öyle işte. Bizim Fraulein'ın Diana'nın Matmazeline böyle söylediğini duydum. Yalnızca yoksul bir akraba, dedi.»

Bundan sonrasını pek anımsamıyordu Honey. Nasılsa Hannah'ın yanına dönmüştü. Akrabaları aralarında bir aile toplantısı yapmışlardı. Anlaşılan, olaydan hemen sonra dans okulu için gerekli giysileri almak üzere Honey'i akrabalarından biri alarak Newbury Caddesindeki yeni yetişen genç kızlar için açılmış butiğe götürdü.

Honey zaman zaman Cambridge'e, büyük halasını ziyarete giderdi. Wilhelmina hala en sevdiği akrabasıydı kızcağızın. Bu yaşlı, akıllı kadın asla okul hakkında, dans dersleriyle ilgili sorular sormaz, Fransa'dan söz eder, kitaplardan konuşur; çay saatinde kekler, sandviçler ikram ederdi. Honey, Wilhelmina halanın da yoksul bir akraba olduğundan kuşkulanıyordu.

On yaşlarında bulunduğu 1952'den 1954'e kadar Honey her şeye dayandı, dayandı... Boyu hâlâ uzuyor, durmadan kilo alıyordu. İki yılı Bay de Phister'de, iki yılı da Ralph Emerson Okulunda geçmişti. Burada, kalan son bir iki arkadaşını da, kızlar pijama partileri vermeye erkek çocuklarından konuşmaya, gizliden gizliye makyaj denemeleri yapıp sütyen takmaya başlayınca yitirmişti. İki yıl boyunca önemli günlerde akrabalarının yanına gitmiş ama «Yoksul Akraba» sözcükleri kafasından asla çıkmamıştı. Eskiden mutsuzdu ama ar-

kadaş canlısıydı. Şimdi bu iki sözcük onu çekingen, küskün, suskun yapmıştı. Eğer kendini rahat hissetse kuzenlerinden pek çoğuyla yakın arkadaşlık kurabilirdi. Çünkü nazık, iyi yürekli kişilerdi. Ne de olsa Honey bir Winthrop'tu. Onu saf dışı bırakamazlardı. Ama dans okulundaki  öğleden sonra duyduğu iki sözcük, her gülen yüzün kendisiyle gizliden gizliye alay ettiğine, ellerinden gelse onu yanlarına yaklaştırmayacaklarına, her konuşmalarında gizli bir anlam olduğuna inandırmıştı. Honey'nin soğukluğu, uzak duruşu en iyi niyetli kuzenlerinin bile ilgisini öldürdü. Bu ilgisizlik de Honey'i, düşüncelerinde haklı olduğuna büsbütün inandırdı.

Artık Honey, otoriter akrabalarından ve para konusunu sanki hiç akıllarına getirmiyormuş gibi görünen kuzenlerinden nefret etmeye başlamıştı. Ama onun için tek önemli şey paraydı. Daha fazla para kazanmadığı, araştırma yapacak zamanı olsun diye az paralı bir işte çalıştığı için babasından da nefret etmeye başladı. Demek babası için işi, kızından daha değerliydi. Kendisini seven, ama yardımcı olamayan Hannah'dan da nefret ediyordu. Artık her şeyden, herkesten nefret ediyordu. Tek nefret etmediği şey para ve yiyecekti. İkisine de bol bol sahip olmak istiyordu.

Josiah Winthrop kızının yemek yeme alışkanlıkları üzerinde sık sık durdu. Honey'e yağ bezleri, insanın yapısı, dengeli beslenme üzerine bilgiler verdi. Ailesinde şişman yoktu. Bu durum tümüyle dzelmeliydi. Josiah Winthrop Hannah'a pastalar, kekler yapmayı kesmesini emretti. Ama hastaneye gittiğinde ya da laboratuvarına indiğinde Hannah'la Honey onun sözlerine boş veriyorlardı. Honey artık on iki yaşında ve yetmiş beş kiloydu.

Honey'nin on ikinci yaş gününden önceki yaz Cornelia hala Josiah Winthrop'la görüşmek için

Framingham'a geldi. Bir pazar öğleden sonraydı. Cornelia hala, Josiah Winthrop'un aile içinde en sevdiği kişiydi.

«Joe, Honey konusunda gerçekten bir şeyler yapmalısın.»

«Cornie, inan bana, şişmanlığı konusunda onunla sık sık konuştum. Bu evde şişmanlatıcı şeyler yemeye fırsatı yok. Sanırım arkadaşlarının evlerinde yiyor. Her neyse, senin de bildiğin gibi anemle babam iri kemikli insanlardı. Honey de ergenlik çağını atlattığında zayıflayacaktır. İki ya da üç yıl içinde... Şimdiye kadar şişman bir Winthrop asla olmadı!»

«Joe! Senin gibi akıllı bir insan nasıl olur da böylesine aptalca davranır anlamıyorum. Ben Honey'nin şişmanlığından söz etmiyorum. Ama bu konuda da bir şeyler yapılması gerek. Öte yandan çocuk dediğin gibi iri değil ince kemikli. Kızına bir kez olsun alıcı gözüyle bakmadın mı sen? Beni kaygılandıran onun yetiştirme biçimi, *Hiçbir şeyle* ilgilenmiyor. Evlerinde şişmanlatıcı yiyecekler yiyebileceği bir tek arkadaşı bile yok! Kendini öylesine işine vermişsin ki, onun ne denli mutsuz olduğunun farkında bile değilsin. Hatta Honey, doğal olarak tanınması, bilmesi gereken kişileri bile bilmiyor... Ailenin dışında kaldı... Bay de Phister'in dans okulunun da bir yararı dokunmadı. Joe, ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Yüzüme öyle aptal aptal bakma. Eğer bilmiyorsan, daha da ayıp ediyorsun demektir. Honey'nin sınıfından kişiler, daha açık konuşmamı istersen, bizim gibiler, eğer bir an önce bir şeyler yapmazsan Honey'i kendilerinden sonsuza dek uzaklaştıracaklar.»

«Bir parça düşüncesizlik etmiyor musun, Cornie? Honey bir Winthrop. Nerede, nasıl yaşarsak yaşayalım bu gerçeği inkar edemezsin.» Josiah Winthrop kendini savunmaya geçmişti. Hesap vermek

zorunda bırakıldığı için sinirlenen, bencil, küstah, kendinden başka kimseyi düşünmeyen bir insandı. Nedenlerini peşpeşe sayıp dökebilirdi.

«Buna ne diyeceğin benim umurumda bile değil, Joe. Ben yalnızca Honey'nin aile dışında kaldığını, bize yabancı biri gibi yettiğini biliyorum. Boston'dan başka dünyanın hiçbir yerinde yaşamak istemem. Ama kusurlarımızın da farkındayım. Aile arasında bunun hiç önemi yok. Ama Honey bizim aramızdan uzaklaşıyor. Joe. Bu acımasızca bir şey, üstelik de gereksiz.»

Josiah Winthrop'un yüzündeki anlam değişti. O her zaman aileye bağlı olmuştu. Nerede otursun, ne yaparsa yapsın, ne kadar az parası olursa olsun hiçbir destek, hiçbir güvence istemeden aileye bağlı olduğunu bilmişti. Bir cüzzamlı, katil hatta bir manyak bile olsa o hep Bostonlu bir Winthrop'tu. Kızının bir parya gibi kalması düşünülemeyecek, olanaksız bir şeydi. Cornelia'nın özenle seçtiği sözcükler onun yalnız kendini düşünen, her zaman kendinde odaklanan düşüncelerini birer ok gibi yarıp geçmişti.

Hemen, «Ne yapmamı öneriyorsun, Cornie?» diye atıldı. Bir yandan da fazla zamanını almaya-
cak önerilerde bulunulmasını diliyordu. Aşağıdaki küçük laboratuvarında büyük ilerlemeler elde etmişti ama zamana gereksinmesi vardı. Bir anını bile boşa harcamamalıydı.

«Tek yapacağın şey bazı konularda yönetimi bana bırakman Joe. Bildiğin gibi daha önce de dedim ama sen beni geri çevirdin. Ama artık neredeyse geç kalmak üzereyiz. Eğer Honey'i Emery Akademisine yollamamıza izin verirsen ben ve George bunu büyük bir hoşnutlukla üstleneceğiz. Bizim Liza da bu yıl başlayacak... On iki yaşındaki kızların hep yönetimi güç yaratıklar olduğunu düşünmüşümdür, Joe... Bu dönemi yatılı bir okulda

geçirmeleri iki taraf için de yararlı olur... Üstelik Bostonlu başka iyi aile kızları da olacak orada. Sonra unutma, annen de orada okumuştı. Büyükannen de. Yatılı okullarda ömür boyu sürecektir arkadaşlıklar kurulduğunu söylememe gerek yok, sanırım? Eğer Honey buradaki orta okula giderse asla bu tür arkadaşlıklar kuramaz. Bu onun son şansı Joe. Bence bunu ona borçlusun sen. Zavallı karına da.»

Bu bir yardımdı. Sadakaydı. Başka bir sıfat bulmak olanaksızdı. Josiah Winthrop böyle düşünüyordu. Emery Akademisinin yıllık ücretini ödeyebilecek durumda da değildi oysa. Yaşamı boyunca, hiç kimsenin kendisine yardım önerisiyle yaklaşma yürekliliğinde bulunamadığını düşünerek gururlanmıştı. Özel muayenehane açmamış, bunun bedelini ödemeye de hazırlamıştı kendini. Ama Cornelia onu çok kötü korkutmuştu.

«Evet... Teşekkür ederim, Cornelia. Kabul ediyorum, minnetle. İsteksiz göründüm... Yo... Hayır... Neyse, ne demek istediğimi anlıyorsun. George'a duygularımı söyle Honey'e bu akşam, yemekte haberi veririm. Sevineceğinden eminim. Peki, başvuru belgeleri... Bu tür işlemler ne olacak?»

«Ben ilgilenirim, Joe. Okulda Honey için yer var elbette... Honey'e gelecek cumartesi öğle treniyle Boston'a inmesini söyle, Joe. Ben onu Back Bay garında karşılarım. Okul üniformasını ısmarlamamız gerek. Her şey yolunda gidecek şekerim. Zaten aynı işleri Liza için de yapacaktım.»

Cornelia kazandığı zaferden çok memnundu. Kızkardeşleriyle Chilton Klüpte yiyeceği haftalık yemeği sabırsızlıkla bekliyordu. Bir tek darbeyle o başbelası ayı Joe Winthrop'u saf dışı bırakmıştı. Hatırı sayılır bir cömertlik göstermişti... Honey için yapacağı harcamaları rahatlıkla karşılayacak durumdaydılar... Ama yine de... Chestnut Hill ma-

likanesinde yapılan yüzme yarışlarında, engelli midilli yarışmalarında Honey'i görmemek onu rahatsız etmeye başlamıştı. Böylece vicdanını da rahatlandırmış oluyordu.

O sonbahar, Honey kuzeni Liza'yla birlikte daha sonraki altı yılını geçireceği Emery Akademisine gitti. Liza'ya ne yapıldıysa, ne alındıysa ona da alınmıştı... Emery Akademisinde uzun, korkunç derecede uzun, dayanılmayacak kadar yalnız yıllar geçirdi. Eskisinden daha da beter yalnız kalmıştı.

Gerçekten pahalı bir yatılı kız okulundaki düzen yanında Fransa Kırallı XIV. Louis'nin sarayındaki hiyerarşi pek demokratik kalır. Her sınıfta bir yönetici grup vardır. Sonra ikinci, üçüncü, dördüncü hatta beşinci gruplar oluşur. Sonra da gruplar dışı bırakılan paryalar gelir. Tabii Honey okula başladığı ilk günden bir parya sayıldı. Bir grubun üyesinin şişman olmayacağını, yoksul olmayacağını (zaten böyle okullarda pek yoksul kıza rastlanmazdı ya,) söyleyen 'bir yasa yoktu; ama her sınıfın bir paryası olması gerektiğini, bu kişinin okulun ilk açıldığı günden, son gününe kadar da parya olarak kalacağını belirten bir yasa vardı.

Yine de Honey'e bunun yararları dokundu. Zamanını dedikodu yaparak ya da briç oynayarak harcayamazdı. Çünkü onu böyle şeyler için çağıran yoktu. Bu yüzden de derslerine çalışıyordu. Öğretmenlerinin zekasını övdüklerini görüyordu. Özellikle çok önem verilen Fransızca dersinden en yüksek notları alıyordu. Honey diğer sınıfların paryalarıyla arkadaşlık kurmaya çalıştı ama olmadı. Çünkü parya olmasalar birbirleriyle asla konuşmayacaklarını hepsi de biliyorlardı. Honey'nin yakın sayılabilecek tek dostu okulun aşçılarından biri olan, ince zarif kızlara yemek pişirmek için işe alınan, bundan da derin anlatılmaz bir öfke duyan

Gertrude'du. Çünkü çok şişmandı Gertrude. Şimdi karşısında hemen hemen kendisi kadar şişman biri duruyordu işte. Honey'nin okulun çıkardığı yemeklerle asla doymayacağını farkındaydı. Gertrude her gece, hem sevgiyle, hem de kinle, yemek salonunun kilerinde bir tepsi bırakıyordu; içi artan yemekler ve Winthrop denilen kızın verdiği paralarla köydeki bakkaldan aldığı yiyeceklerle dolu bir tepsi. Bu parayı Honey'e, Cornelia halası cep harçlığı olarak veriyordu.

Son sınıfa geldiğinde Honey'nin boyu bir sekse bulmuştu. Artık seksen beş kiloydu. Daha da şişmanlayabilirdi ama okul sağlıklı, yüksek proteinli yemekleriyle ünlüydü. Honey ancak fazladan bulduğu yiyeceklerle bu kadar kilo almıştı. Öte yandan hem Wellesley hem de Smith üniversitelerine kabul edilmişti. Cornelia hala, yatılı okulda okuttuğu gibi üniversiteye de yollamak istiyordu onu. Ama Honey'nin başka planları vardı. Bir bakım evine yatırılmış olan büyük halası Wilhelmina'ya yaptığı son ziyarette, yaşlı kadın ona on bin dolarlık bir çek vermişti.

«Bu benim biriktirdiğim para, Honey,» demişti. «Bu paranın sende olduğunu kimseye söyleme. Yoksa George alır, işe yatırır. Bir daha da paranın ucunu bile göremezsin. Bunu gençken harca, Honey. Çılgınca, aptalca bir şeyler yap. Hayatım boyunca asla bir çılgınlık yapamadım, şimdi nedenli pişman olduğumu bilemezsin, çocuğum! Bu parayı kendine, keyfine harcayacağına bana söz ver!»

Bir hafta sonra Honey, Cornelia halasının karşısına çıktı. Titrek bir sesle, «Üniversiteye gitmek istemiyorum,» diye bildirdi. «Bir kız okulunda dört yıl daha okuma işkencesine katlanamam. On bin dolarım var... Paris'e gitmek, orada kalabildiğim kadar kalmak istiyorum.»

«Nasıl... On bin doları nerden buldun? Nasıl ele geçirdin?

«Wilhelmina hala verdi. Parayı nerede sakladığımı söylemem. Bu parayı benim için hiç kimse- nin, George amcamın bile işletmesini istemiyorum.» Artık sonunda çenesi açılmıştı; şişman kız beklenmedik bir meydan okuyuşla titriyordu. «Eğer istersem burdan kaçır, sizin ruhunuz bile duymadan Paris'te olurum... Beni bulamazsınız.»

«Kesinlikle olamaz. Olanaksız, şekerim. Wellesley'e bayılacaksın. Ben orada geçirdiğim dört yıl- lımı hâlâ sevgiyle anımsıyorum...» Cornelia bu in- anılmaz konuşmaya başladıkları andan beri ilk kez Honey'e dikkatle baktı. Gördükleri hiç de iç açıcı değildi. Kız söylediklerinde, kararlıydı. Sanki ya ölecek ya da Paris'e gidecekmiş gibi bir hali var- dı. Wilhelmina hala gerçekten beklenmedik bir dav- ranışta bulunmuştu. Bir çocuğa bu kadar çok pa- ra vermek! Duyulmamış bir şeydi... Wilhelmina ha- la aklını kaçırmış olmalıydı herhalde. Belki de bu saçmalıktan kurtuluş için hâlâ bir çözüm yolu var- dı. Zaten Cornelia, Honey'nin hayatta ne yapacağı- nı hep merak etmişti. Belki de öğretmen olurdu. Matilda'nın kızının evde kalmış bir öğretmen ol- ması nasıl da yürekler acısıydı!

«Honey, buraya gel, yanıma otur. Şimdi... Tasarılarını düşüneneğime söz veriyorum. Ama iki şartım var. Önce kalabileceğin, gerektiği gibi bakılabileceğin iyi bir Fransız ailesi bulmalıyız. O- telde ya da öğrenci yurtlarından birinde kalmana izin veremem. Sonra, Paris'te bir yıl kalabilirsin... Bir yıl Paris için yeter de artar bile... Döndüğün de Katie Gibbs'e gitmeye, onların bir yıllık prog- ramlarına katılmaya söz vereceksin. Eğer bunu ya- parsan kusursuz bir genel müdür sekreteri olur- sun. Döndüğünde ekmek paranı nasıl kazanacağı- nı düşünmenin zamanı gelmiş olacak.»

Honey birkaç dakika tek söz söylemedi. Düşünüyordu. Paris'e gerçekten gittiğinde onu zorla geriye döndürmeleri kolay olmazdı. Bir ailenin yanında kalırsa parasını daha iyi idare ederdi. Emery'de, Fransız ailelerinin yanlarında kalan konuklara, pansiyon ücretlerini zamanında ödedikleri sürece, hiç karışmadıklarını öğrenmişti. Katie Gibbs sorunundan nasıl olsa paçasını sıyrırdı. Hayatını bir sekreter olarak geçirmeyi kim isterdi- Ya da o sıkıcı, dar görüşlü okula gitmeyi?

«Anlaştık!» Honey pek ender gülümsemelerinden biriyle güldü. Cornelia, çocuğun, tombul yanaklarına, kat kat çenesine karşın, büyüleyici bir gülümsemesi var, diye düşündü. Ama insan bu gülümsemeyi öyle seyrek görüyordu ki...

O gece Conelia, doğuştan bir Lowell olan ve Avrupa'yla ilgili konularda danışmanlık gibi bir görev üstlenen Lady Molly Berkeley'e bir mektup yazdı.

Sevgili Kuzen Molly,

Sana oldukça ilginç haberlerim var. Joe'nun kızı Honey Winthrop Fransızcasını ilerletmek için gelecek yılı Paris'te geçirmek istiyor. Daha sonra da Katie Gibbs'e gidecek. Kendisi iyi yürekli, tatlı bir çocuktur... Ama pek yürek yakıcı olduğu söylenemez. Acaba, tanıdığın Fransız dostlarının arasında Honey'nin pansiyon kalabileceği gerçek iyi bir aile var mıdır diye merak ettim? Ne yazık ki mali durumu pek parlak değil. Daha sonra çalışmak zorunda. Ama şimdilik onu birkaç yıl idare edebilecek bir miktar parası var. Tabii tutumlu davranırsa. Biz gelmeden önce senden bir haber almayı umuyorum, sevgili Molly. Biz her zamanki gibi, hazıranda

Claridge'de olacağız. İkimiz de seni görmek için sabırsızlanıyoruz.

*Sevgiler
Nelie*

O sıralarda yetmiş yedi yaşında hayat dolu bir kadın olan Lady Molly Emlen Lowell Lloyd Berkeley böyle durumlarda yardımcı olmaya bayılırdı. Üç hafta içinde cevap yazdı :

Nelie, şekerim,

Mektubuna çok sevindim. Sana umut verici haberlerim var. Araştırdım ve Lillianne de Vertdulac'ın Honey'e bir oda verebileceğini öğrendim. Lillianne'ın kocasını anımsaman gerekir: Kont Henri'yi. Ne tatlı bir erkekti. Ne yazık ki savaşta öldü. Aile işi de bozuldu. Lillianne evine her yıl sadece bir kız alıyor. Bu bakımdan Honey' için her şey hazır demektir. Onun da iki kızı var. Honey'den küçükler. Yine de ona arkadaşlık edebileceklerini sanıyorum.

Pansiyon ücreti, kahvaltı ve yemekler dahil, haftada yetmiş beş dolar. Avrupa'daki yiyecek fiyatlarını düşünürsen bu oldukça uygun bir ücret. Senden haber alır almaz bu yeri Honey için ayırtacağım. George'a sevgiler...

*İçtenlikle,
Molly.*

Gerçek Fransız soyluları, Napolyon tarafından dağıtılan ünvanlarla asalet kazananlar değil de, ataları Haçlı Seferlerine, hatta daha da geriye dayanan soylular paraya, sokaktaki Fransız'dan iki kat daha fazla ilgi duyarlar. Bu demektir ki, eski Fransız aristokrasisi paraya sıradan bir Fransız'dan dört kat daha fazla düşkündür. Onlar için para, kendi paraları ya da ailenin parası değilse taze pa-

ra sayılır. Eğer oğullarından biri, ninelerinin nine-leri; dedelerinin dedeleri köylü olan zengin bir şarap tüccarının kızıyla evlenirse hemen, anında bir değişiklik yapılır ve gelinin getireceği çeyiz, sanki Madam de Sévigné'nin kendisinden kalmış bir mirasın tüm inceliği, tantanasıyla parlamaya başlar.

Fransız aristokrasisi, kızı bir Cabot'la evlenen Boston'lu albay Thomas Handasyd Perkins'in Markiz Lafayette'nin oğlunu kurtarıp onu Yeni Dünya'ya sağ salim götürdüğü Fransız İhtilâl'inden beri Boston'lu iyi ailelere yakın bir ilgi duymuştur. Bostonluların tamamının iş hayatına tüccar ya da denizci olarak başlamış olmalarını da akıldan çıkarmamak gerekir. Zamanla da servetlerini yapıp bunu hatırı sayılır boyutlara ulaştırmakta gösterdikleri yetenek de olağanüstü olmuştur. Bu ailelerin kızları zamanı gelince öylesine kalburüstü kişiler olmuşlardır ki şimdi Fransa'nın en ünlü unvanlarını taşımaktadırlar. Gerçi bu Boston'lular, Fransızları gerçekten tatmin edecek şatolarla süslenmiş geniş, görkemli topraklara sahip değildirler. Yine de onları sevindirecek fabrikaları, bankaları, simsarlık kuruluşları vardır. Üstelik *görgülüdürler* de. Asla bayağılaşmamışlardır. Onca zenginliklerine karşın, İhtilâl'den sonra atalarının saltanatından, tantanasından vazgeçmek zorunda kalan pek çok soylu ve büyük Fransız ailesiyle boy ölçüşecek bir sessizlik, saygınlık içinde yaşamışlardır.

Soylu, genç ama aile serveti olmayan bir Fransız delikanlısının para evliliği yapmak zorunluğu vardır. Bu o erkeğin annesiyle babasına, kendisine ve ailesinin geleceğine olan kutsal bir bağlılıktır. Öte yandan yine parasız bir aristokrat kadın, evlilik yoluyla para sağlayamazsa bazı özel durumları göze almak zorundadır. Gerçek anlamda açlıktan ölmek istemiyorsa elbette.

Kontes Lillianne de Vertdulac, İkinci Dünya Savaş'ında cesaretinden, nezaketinden, iyiliğinden, geleneklere bağlılığından başka her şeyi yitirmişti. Kibardı. Kendisine gelecek kuşakların asla anlayamayacağı çekiciliği, büyüü havayı kazandıran bir çekingenliğe, uzak duruşa sahipti. Temeldeki iyiliği bile, genellikle Amerikalı olan geçimini sağladığı pansiyonerler yüzünden hatırı sayılır derecede azalmış, yok olmuştu. Gelecek yıl Bayan Honey Winthrop'u evinde barındıracağı için çok memnundu elbette. Kız, aranan nitelikteydi. Lady Molly'nin içtenlikle yazdığı mektupta belirttiği gibi yalnızca iyi bir çevreden gelmekle kalmıyor, Eski Eston'luların hemen hepsiyle de akraba bulunuyordu. Tıpkı Lillianne'ın Faubourg St. Germain'lere akraba olduğu gibi.

Kırk dört yaşındaki bu ufak tefek, sarışın Fransız, Bois de Boulogne'a bakan Lannes Bulvarındaki apartmanında oturuyordu. Savaş yıllarında, şimdi bile açıklığa kavuşturulmamış kira sorunlarından ötürü Lillianne iki genç kızıyla birlikte Paris'in bu son derece kibâr muhitinde oturmayı başarmıştı. Ama 1939'dan beri evin onarımı için harcayacak para bulamamıştı. Bakımsız da olsa ev, bütün gün güneş ışıkları içinde yüzen yüksek tavanlı ve çok görkemliydi. Erkeksiz evlere özgü son derece kadınsı bir rahatlığa sahipti.

Honey geldiğinde kapıyı Kontesin kendisi açtı. Normalde, bir konuk beklediklerinde kapıyı, evin çatı katında tek odada kalan aşçı Louise açar, Lillianne konuk içeri girinceye kadar salondaki kanepenin eski yastıklarına gömülü oturarak beklerdi. Kendisine yalnızca kendinden yaşlı bir hanım tanıtıldığında ayağa kalkardı. Ama bugün konuğuna ayrı bir konukseverlik göstermek istemişti.

Lillianne'ın yüzündeki gülümseme değişmedi ama Honey'le el sıkışırken gözleri dehşetle, tiksini-

tiyle irileşti. Şimdiye kadar asla böylesine iri yarı bir kız görmemişti. Bir hippopotam yavrusu gibiydi... İnanılmaz, utanç verici bir durumdu bu. Nasıl böyle olmuştu? Bu hale gelmek için bu kız ne yapmıştı? Lilianne onu nerede saklayacaktı? Çay servisinin beklediği salona geçerlerken Fransız kadını uğradığı şoku, bu beklenmedik dehşeti anlamaya çalışıyordu. Gerçi Lilianne yaşamını evine pansiyoner alarak geçireceğini asla düşünmemişti ama yine de evinde bir yıl kalan bir konunun iki yönden gelişme gösterdiğini düşünerek kendi kendisiyle gururlanırdı: Bir kere panciyoner kız, kafa yapısının el verdiği derecede Fransızcasını ilerletir, bundan daha da önemlisi Paris'in kendine özgü havasından bir başka incelik, anlayış kapardı. *Ama bu kız?*

Çay tepsisinin önüne oturduklarında Kontes kusursuz bir soğukkanlılıkla, hiçbir şey belli etmeden konuştu.

«Evime hoşgeldin, Honey. Sana Honey diyebilirim, değil mi? Sen de bana yalnızca Madam, de.»

«Lütfen Madam, gerçek adımı kullanır mısınız?» Honey bu konuşmayı New York'tan Paris'e gelene kadar, uçakta, kendi kendine prova etmişti. «Honey, eski, çocukça bir takma ad. Artık büyüdüm. Gerçek adım Wilhelmina'dır. Ama bana Billy denilmesini istiyorum.»

«Elbette. Neden olmasın?» Kontes bir yandan da, çok uygun, diye düşünüyordu. Hemen hemen cinsiyetsiz gibi duran bu şişko kıza yakışan bir addi doğrusu. «O halde Billy, şunu bilmeni istiyorum. Burada, birbirimizle son kez İngilizce konuşuyoruz. Sana odanı gösterdikten, eşyalarını da yerleştirdikten sonra yemek saati gelmiş olacak. Biz burda akşam yemeğini erken yeriz. Saat yedi buçukta. Çünkü kızlarımın yapacakları ev ödevleri oluyor. Şimdi, yemekten sonra seninle hep Fran-

sızca konuşmaya başlayacağız. Aşçımız Louise hiç İngilizce bilmez. Senin için güç olacak, biliyorum, ama dil öğrenmenin başka yolu da yok.» Lillian pansiyon kalmaya gelen kızlara bu durumu hep başından söylerdi. «Başlangıçta şaşırarak; güçlük çekeceksin. Ama böyle yapmadığımız takdirde dilimizi gerektiği gibi öğrenmen olanaksız. Yaptığın hatalara gülmeyeceğiz ama bunları sürekli düzelteceğiz. Onun için bize kızma. Eğer aynı hataları yinelemene izin verirsek görevimizi yapmamış oluruz.» Lillianne, söylediklerinin Billy'nin kafasına girmediğinin farkındaydı. Çünkü şimdiye kadar evinde kalan kızlar günlerini, sık sık da gecelerini Paris'i bir sel gibi saran Amerikalı öğrencilerle geçirir, kendilerine Fransızca'yı gerçekten, gerektiği gibi öğrenme şansını tanımazlardı. Hepsinin de geldikleri okullarda, «Fransızca çalıştıkları,» kesindi. Ama Lillianne'a göre, bunların her birine de Fransızca berbat bir biçimde öğretilmişti.

Billy'nin gözleri parlıyordu. Lillianne bu konuşmayı yaptığında yeni gelen pansiyonerlerin yüzlerinde genellikle kapana kısılmış gibi bir anlam belirirdi. Ama bu genç kız denilen felaket yaratık istenileni yapmaya hevesli görünüyordu. Belki de diye düşündü, bu ötekiler gibi çıkmaz. Ciddidir. Ama Lillianne, Honey'nin, evi bir otel gibi kullanıp yatak takımının haftada üç kez değiştirilmesini isteyen Teksas'lı; saçlarını her gün yıkamak istediği için evde duş bulunmadığından yakınan New York'lu; ya da hamile kaldığından ötürü geri dönmek zorunda kalan, getirdiği dört bavul giysisi için fazladan askı isteyen, hatta Lillianne'nın gardrobunu kullanmaya hakkı olduğunu düşünen kızlar gibi olmayacağından emindi.

Kontes Vertdulac'ın evinin düzeni basitti. Lou-

is evin tüm işlerini, çamaşırlarını, alışverişini yapıyordu. Günde on sekiz saat çalışıyor, asla yakınmıyordu. Tüm çalışma hayatı boyunca Kontes'in yanında bulunmuştu. Ne Lilianne, ne de Louise bu çalışma düzeninde olağandışı bir şey görmüyor, karşılıklı anlaşma içinde bulunuyorlardı.

Louise her sabah, kahvaltı saatinden çok önce, Rue de la Pompe'daki dükkanlara gidip günlük alışverişi yapardı. Yalnızca en gerekli şeyleri alırdı. Mutfakta buzdolabı olmadığından süt ve peynir gibi gıda maddeleri bozulmasın diye mutfak penceresine yapılmış havalandırmalı bir kutu olan *garde-manger*'e konup kilitleniyordu.

Louise usta bir yönetici, özellikle pazar yerinde satıcıların çok yakından tanıdıkları bir tipti. Onun en iyi malı mümkün olabilecek en ucuz fiyattan almayı adet edindiğini bilirler, bu yüzden de kurallara uygun davranırlardı. Yine de yiyecek için harcanan para evin bütçesinin yüzde 35'ini götürüyordu. Lilianne de Vertdulac Louise'nin her gün ne kadar para harcadığını kılı kılına bilirdi. Louise çarşıdan döndüğünde de artan parayı olduğu gibi geri alırdı. Bu davranışı hizmetçisine duyduğu güvensizlikten değil, evin geçiminin her yıl evine aldığı pansiyonerden edindiği parayla sağlamasındandı. Deauville'deki küçük sayfiye evinden aldığı kira yalnızca giysilerine ve kızların okul harcamalarına yetiyordu. Geri kalan harcamalar evinde kalan pansiyonerden çıkıyordu.

Billy çoğunluğu koyu renk eteklerden ve bluzdan oluşan giysilerini dolaba yerleştirdikten sonra, odasının balkonunda durup anlamsız tasvirlerini kaç kez okuduğu Paris'in büyüleyici kokusunu içine çekti. Şimdi yazarların neden yapılamayacak bir şeyi yapmaya kalkıştıklarını, kokuları

sözcüklerle anlatmaya çalıştıklarını daha iyi anlıyordu. Dar balkonundan Bois'nin gür çimenlerini, kestane ağaçlarını görebiliyordu. Oda basit bir biçimde döşenmişti. Yüksek, eğri büğrü yatağın üzerine solmuş sarı kumaştan bir örtü örtülmüştü. Koridorun aşağısında çini kaplı, ince, açık kahverengi tuvalet kâğıdı bulunan bir tuvalet vardı. Odanın içinde küçük bir ayna asılı bir lavabo duruyordu. Billy yıkanmak istediğinde Kontes'in banyosundan yararlanacaktı.

Heyecandan yemeği nerdeyse unutmuştu. Ama kapısı vurulduğunda müthiş acıktığını hissetti. Bir köşesi küçük, oval yemek masasına ayrılmış salona girdi. Umutla havayı kokladı. Boston ve Emery Akademisindeki yemek odalarının aksine havada yemek kokusu yoktu.

Kontes'in iki kızı yeni konuklarına tanıştırmak üzere bekliyorlardı. İkisi de Billy'nin elini sıkıp ciddi bir nezaketle ona Fransızca bir şeyler söylediler. Billy bunlara benzer kızları hiç görmemişti. Küçüğü Danielle on altı, büyüğü Solange on yedi yaşlarında olmalarına karşın on dördündeki Amerikalı kızlar kadar küçük duruyorlardı. Solgun, ince, sert çizgili yüzleri, ortadan ayrılmış düz, uzun sarı saçları açık gri renkli gözleriyle ikiz gibiydiler. Üzerlerinde gittikleri okulun pilili koyu mavi eteklik, açık mavi buluzdan oluşan üniforması vardı. Hiç makyaj yapmamışlardı. Sıkı korunan İngiliz okul çocukları gibi dokunulmamış, ter temiz bir hava saçıyorlardı. Onlarda Fransız denilebilecek hiçbir şey yoktu.

Çatırtılı, yuvarlanır gibi gelen sesler Louise'nin, mutfaktan iki katlı eski tahta servis arabasını getirdiğini haber veriyordu. Mutfak L biçimindeki dairenin en uzak köşesindeydi. Billy, Kontes'in yanına oturmuştu. Tabaklara önce kendinden başlamak üzere koyu olmayan, sebze çorbası koy-

du. Çorbadan sonra kabukları içinde fazla haşlanmamış birer yumurta vardı. Bunu incecik kesilmiş, herkese birer dilim olmak üzere jambon izledi. Her servisten sonra ya Solange ya da Danielle tabakları topluyor, servis arabasına özenle bırakıyorlardı. Masanın zerindeki hasır sepet ekmekle doluydu. Ama Billy henüz hiç kimsenin ekmek aldığını görmemişti. İlk başlayanın kendisi olmasını da istemiyordu. Zaten inanılmaz bir dehşetle, Fransızca nasıl, «Lütfen ekmek verir misiniz?» diyeceğini bilemediğini anlamıştı. «*Voulez--vous me passer le pain?*» mi demesi doğru olurdu yoksa «*Passez le pain, s'il vous plait?*» Doğru olduğundan emin bulunmadıkça ağzını amazdı. Billy için bu çok önemliydi. Emery'de Billy'nin başarıyla yazıp okuduğu Fransızcanın, masada anneleriyle konuşan kızlardan çıkan seslerle hiçbir ilgisi yok gibiydi. Arada bir sözcük bildik gibi geliyor ama çok geçmeden anlayışı, giderek artan panik içinde kayboluyordu. Nasıl olduysa olmuş, bir yerde inanılmaz bir yanlışlık yapmıştı, bunu şimdi daha iyi anlıyordu. Eğer şu masada duyduğu dil Fransızcaysa, o bunu konuşmasını bilmiyordu. Asla.

Salata tabakları toplandıktan sonra masaya temizleri geldi. Madam kendi önüne yuvarlak, geniş bir tabak koydu. Bunda bir hasır örgü althğın üzerinde küçük bir peynir parçası vardı. Peynirin çevresine yemyeşil taze meydanoz yaprakları konmuştu. Kontes kendine özenle bir dilim kestikten sonra tabağı Billy'e geçirdi. Billy de kendine Kontes'in aldığı parça kadar kesmeye büyük bir dikkat gösterdi. Sonunda ekmek sepeti elden ele dolaştı. Ekmekle beraber yine küçük bir parça tereyağının bulunduğu tabak. Peynirden ikinci kez ikram edilmedi. Meyve Madam'la kızlarının tabakları içinde atal ve bıçakla kabuklarını soydukları her biri için birer tane yafa portakalıydı. Billy portakalın bu bi-

çimde soyulduğunu hiç görmemişti, ama onları elinden geldiğince taklit etti. Masanın bir kenarında kristal bir şarap sürahesi duruyordu. Ama bundan yalnızca Madam içti. Kızlar su içtiler, Billy de.

Yemekten sonra Solange servis arabasını sürüp götürdü. Louis iki tane küçük kahve fincanıyla bir çaydanlık kahve getirdi. Bunları salondaki kanepenin önündeki masanın üzerine bıraktı. Kontes yanına gelmesini anlatacak biçimde Billy'e eliyle işaret etti. Kızlar okul görevlerini yapmak için odalarına çekildiler. Şimdiye dek Billy dört sözcükten başka lâf etmemişti. Bir soru sorulduğunda ya gülümsüyor ya da üzüntü, şaşkınlık karışımı bir tavırla, «*Je ne comprends pas,*» diyordu. Onun bu haline ne Solange, ne de Danielle en küçük bir şaşkınlık belirtisi göstermemişlerdi. Sesleri çıkmayan, konuşmayan yabancılarla yaşamışlardı ömür boyu. Hepsiyle de nezaket olsun diye konuşmaya çalışmışlardı. Eğer Billy onların sordukları sorulardan birini yanıtlasa işte o zaman şaşırırlardı.

Kocaman, kahverengimsi, sevgili bir şeker parçasıyla tatlandırılan siyah, sütsüz kahveyi sessiz sedasız içtikleri beş dakikadan sonra Billy tüm cesaretini toplayıp, çekingen bir, «*Bonsoir,*» diyerek odasına çekildi. Hiç doymamıştı. Çılgıncasına açtı. Bir tek kesme şekerin uyandırdığı tatlı gereksinmesini el çantasında kalan son iki parça çikolatayla bastırmaya çalıştı. Sonra Fransızların asıl öğle yemeklerinde kuvvetli yediklerini, bu yüzden akşam yemeğinin böyle olduğunu düşünerek avunmağa çalıştı. Yine de bir yemekten neden ikinci kez ikram etmiyorlardı? Tabaklara alınan yemek neden böylesine azdı... *bir* haşlanmış yumurta, *bir* dilim jambon, Tanrı aşkına, nasıl işti bu! Neden herkes peynirden o kadar ince bir dilim almıştı? Bunları ve çanak çanak tereyağlı, şekerli, kuru üzümlü buğday kreması düşünerek uyuya kaldı.

Oysa Lillianne de Vertdulac'ın evinin çatısı altında yediğı bu akşam yemeğinin en zengin yemeklerden biri olduğundan haberi bile yoktu.

Billy çok geçmeden bu evde normal olarak her gün ne yiyeceklerini anladı. Kahvaltı, ikişer dilim tereyağı ekmek, çorba kasesine benzeyen bir çanak içinde masaya getirilen yarısı kahve yarısı süttten ibaret bir içecek. Öğle yemeklerinde daima, bir gün öncesinden kalanlarla yapılmış son anda bir parça süt eklenen sebze çorbası, bazan bir, bazan da iki dilim verilen kızarmış biftek, pırzola ya da dana eti. Etler tümüyle yağsızdı. Billy'nin daha önce hiç görmediğı kadar da lezzetliydi. Etin yanında incecik kesilerek kızartılmış patates ve maydanoz bulunuyordu. Ondan sonra kocaman, cömertçe doldurulmuş bir tabak olağanüstü taze, dumanları tüten, bir parça tereyağıla servis yapılan sebze geliyordu. En sonra da küçük bir peynir dilimi, meyve. Akşam yemekleri genellikle şu ya da bu biçimde pişirilmiş bir yumurtadan, peynirden, salatadan ve meyveden oluşuyordu. Billy, yağsız etten, taze meyve ve sebzeden günde bin yüz kalori almaya başlamıştı.

Bu enfes bir biçimde pişirilip zevkle ikram edilen, umutsuzcasına doyurucu olmayan yemeklerden iki gün yedikten sonra Billy ciddi olarak nasıl ölmeyeceğini, hayatta kalabileceğini hesaplamaya başladı. Mutfağı korkudan iliklerini titreten gizli bir ziyarette bulundu. Parmaklarının ucuna basarak yatak odalarının önünden geçti. Ama mutfakta içinde bir şey bulunmadığı için kapağı açık duran bir *garde-manger* buldu. Yarın Louis çarşıya gidip gelene dek evin içinde bir lokma ekmek bile yoktu. Bu kez Billy, Louis'yle dost olmayı düşündü. Ama bu Fransızca konuşmadığı için olanaksızdı. Sonra bir kafeteryaya ya da lokantaya gidip şöyle doğru dürüst bir yemek yemeğı kararlaştırdı.

tırdı. Ama nasıl yapacaktı bunu? Rue de la Pompe'a gidip odasında yiyebileceği bir şeyler almayı düşündü. İsteddiği şeyi parmakla işaret eder sonra da etikette yazılı parayı öderdi. Ama bunu yaparken birisine yakalanmaktan korkuyordu. O zaman sorular sorulmaya başlanır, acayip bir duruma düşerdi. Çaresizlik içinde yiyecek alıp sokakta yemeği bile planladı. Ama bu da söz konusu olamazdı. Çünkü hiçbir Fransızın, bu lüks zengin muhitte, sokakta yemek yediğini görmemişti. Yalnızca bir kez okulundan acele acele evine dönen küçük bir çocuğun, Fransızların o sopa gibi ekmeklerinden gizlice atıştırdığına tanık olmuştu.

Billy gıda gereksinmesini çözümleme çabaları yaşamının on sekiz yılı boyunca zenginler ve yoksullar üzerine edindiği sezgileriyle karmakarışık bir biçim almıştı.

Para üzerine en küçük bir fikri olmamasına karşın yine de oldukça doğru sayılabilecek bir ölçüde çevrelerindeki bir kişinin, diğer bir kişiye göre ne kadar para sahibi olduğunu bilirdi. Kuzenlerinden hangisinin daha zengin, hangisinin daha az zengin, hangisinin en zengin ya da oldukça zengin bulunduğuna karar verebilirdi. Yaşamının tümü bir şeye hak ve yetki sahibi olma sorununu çözümlayıp anlamaya çalışmakla geçmişti. O, asla hak ve yetki sahibi değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Bazı kişiler isteyip seçtikleri her şeye sorgusuz sualsiz sahip olma hakkını kendilerinde buluyorlardı. Öte yandan bazıları da bu hakka yarı yarıya sahiptiler... Şu kadar ya da bu kadar. Tüm bunları Billy kendi değer sisteminin içine sindirmişti. Yıllar yılı bazılarının neden hak ve hukuk sahibi olduklarını, bazılarının da olmadıklarını düşünmüş ama doyurucu bir yanıtla asla ulaşamamıştı. Bu durum insanın midesini bulandıracak

derecede büyük bir haksızlıktı. Ama yapılacak bir şey yoktu.

Bu yüzden de Lilianne de Vertdulac'ın evinde hazırlanan yemek konusunun bir tabu olduğunu tüm gücüyle hissediyordu. Verilen yemeğin miktarının Madam'ın bütçesinin elverdiği derecede olduğunu biliyordu. Madam bundan fazlasını veremezdi. Öte yandan bu yemek miktarının Billy'e açlık krizleri geçirttiğini açığa vurmanın son derece kaba bir davranış olacağı sözcüklere dökülmeden hissettirilmiş, anlaşılmıştı. Aynı yemekten ikinci kez isteyebileceği tek zaman, Madam'ın, başkalarına ne kadar alabileceklerini gösterecek biçimde kestiği etten, geriye ancak bütün dörtte biri kalırsa, o zaman kalan et kızlar arasında paylaştırılıyordu.

Billy her gece açlıktan ağlaya ağlaya uyuyordu. Günleri ıstırap içinde geçiyordu. Her gün yarım kiloya yakın kilo veriyordu. Çocukluk günlerinden beri aldığı kaloriden üç bin kalori daha az alıyordu. Eğer Maine Chance ya da Golden Door' da olsa onu asla tutamazlardı ama gizemli bir biçimde çekici Kontes'e ve Fransız diline duyduğu ilgi onu esir etmişti. Zaten istese de gidebileceği bir yer yoktu.

İlk aydan sonra Billy Fransızca düşler kurmaya başladı. Çevresindeki konuşmalardan parçalar kapıyordu. Çekine çekine bazı şeyleri işaret edip bunların Fransızca nasıl söyleneceklerini sormaya başladı. Yemeklerde soruları yanıtlamaya çalışıyor, yapılan düzeltmeleri olağanüstü belleğine yerleştiriyordu. Fransızca konuşma dilinde hiç deneyimi olmadığından şive bozukluğunu düzeltmek gibi bir sorun yoktu. Fransızcayı yalan yanlış konuşuyordu ama şivesi ve aksanı tıpkı Lilianne de Vertdulac'ınki gibiydi.

Bir akşam, Billy'nin Paris'e gelişinin beşinci

haftasında, Danielle'le Solange, Amerikalı konuklarıyla ilgili ilk tartışmalarını yaptılar. Annelerinin paralı konuklarına öylesine ilgisizdiler ki onlardan aralarında nadiren söz ederlerdi.

Danielle o berrak, temiz sesiyle, «Çok acayip,» dedi. «Önceleri yığınla zayıf, ama sonra erkek arkadaşlarıyla bol bol şarap içip her gece lokantalarında yemek yiyerek şişmanlayan konuklarımız oldu. Şişman bir kızla ilk kez karşılaşıyoruz.»

Solange, «Bir tane yeter,» dedi.

«Acımasız olma,» dedi iyi yürekli Danielle. «Belki de böyle olmak onun suçu değildir. Belki hormonlarından derdi vardır.»

«Belki de gördüğü her şeyi yiyen açgözlü bir Amerikalı'nın biridir, Danielle.»

«Solange, bence bu kız zayıflıyor.»

«Çok zor. Kahvaltıda üç dilim tereyağlı ekmek yediğine dikkat etmedin mi... Fırsat bulsa dördüncüsünü de yer... Üstelik onun şeker çaldığından da eminim. Dün gece kahve tepsisini mutfağa götürdüğümde şeker kutusu nerdeyse boşalmıştı. Annem kahvesini şekersiz içer.»

«Öyle de olsa etekliği çok bollaştı. Bluzu da.»

«Zaten üzerine göre değildi ki.»

«Aptal! Zayıflıyor işte. Bakarsan görürsün.»

«Ah, sağol, hayır! İşine dön küçük budala, beni Racine'den uzak tutuyorsun.»

Fransa'nın işgali ve savaşın bitimini izleyen yıllarda Lilianne kendini üzecek şeyleri görmeyi, sonra da bunları hemen kafasından atmayı adet edinmişti. Geldiği ilk günden sonra yeni pansiyone-rine alıcı gözüyle hiç bakmamıştı. Gördükleri ona yetmişti: Tombul bir yüzün iki yanından dümdüz, karmakarışık sarkan koyu renk saçlar, zeki kara gözler, berbat giysiler, hayret edilecek kadar kali-

teli ayakkabılar ve pahalı bir kol saati. Öte yandan geçici bir rehber olarak da görevini yapıp Billy'e Paris'in görülecek yerlerini gezdirmiş ama kızın gördükleri karşısında gösterdiği tepkiye hiç dikkat etmemişti. Bu gezileri bir alışkanlık haline getirmeye de niyetli değildi. Diğer pansiyonerleri kısa zamanda başlarının çaresine bakmayı öğrenmişlerdi. Yapılacak daha ilginç şeyler bulduklarından yemek yemek için Bulvar Lannes'deki eve gelmeye başlamalarından da hoşnutluk duymuştu. Ama bu Boston'lu suaygırı, Lillianne'ın anladığı kadarıyla, aileye bağlanmıştı: Kendisi okuduktan sonra Le Figaro'yu alıyor, bütün bir öğleden sonra odasına kapanıp Colette'i okuyor, yemeklerden önce salona iniyor, beş çaylarını asla kaçırmıyor, arada sırada Bois'de dolaşmaya çıkıyor ama yemek saatini kaçırmam diye çevreden uzaklaşmamaya bakıyordu.

O akşam Lillianne, Billy'e ikinci kez alıcı gözüyle baktı. Gözlerine inanırdı. Bir Fransız kadını gözlerine, gördüklerine daima inanır. Baktığı ister taze bir piliç, isterse Yves Saint Laurent'in yeni koleksiyonu olsun ne gördüğünü, neyin ne olduğunu bilir. Şimdi Lillianne çok şişman, çok uzun boylu ama bir takım olanaklara sahip bir kız görüyordu karşısında. Lady Molly'nin yollamış olduğu kızda ise umut yoktu. Hiç yoktu.

Ama bir Fransız kadını olanaklara, kusursuz oluştan daha çok bayılır. Bunlar ona durumu ayarlamak, düzenlemek fırsatını verir. Bu da Fransızlara özgü bir tutkudur.

Fransızca'da ayarlamak, ayarlayıcı fiilleri, karışık bir yasal sorundan eskimiş, sona ermiş bir aşk macerasına, hükümette bir değişiklik yapma kararından, bir giysi için uygun düğmeyi seçmeye kadar her konuda kullanılır. Dünyada hiçbir millet, belki bir parça Japonların dışında, sorunları

Fransızlar kadar iyi ayarlayamazlar. Güç durumlar onlar için yalnızca daha karışık düzenlemeler, ayarlamalar yapmak anlamına gelir.

Lilianne, Billy Winthrop sorununun gerektiği gibi ayarlanmasına karar vermişti. Sanki kız dokuz on kilo kaybetmiş gibiydi. Ama onun kadar şişman bir insanda bu kilo kaybını tam olarak anlamak olanaksızdı. Eğer beş haftada böylesine bir ilerleme gösterebiliyorsa iki üç ayda neler olmazdı ki? Belki de kız insan içine çıkacak bir duruma getirilebilirdi. O zaman neler ayarlanabileceğini kim bilebilirdi ki? Bu arada kıyafet sorunu vardı. Billy o kahverengi pamuklu kumaştan eteği giymemeliydi. Lilianne etekliğin belinin bir çengelli iğneyle beceriksizce tutturulduğunu ancak şimdi görüyordu. Ya o bluz! Felaket bir şeydi. Hiç kuşkusuz tam Boston'lu birinin zevkine göreymişti.

Lilianne, «Bence bu çok şık bir takım,» dedi Billy'e. «Sen ne dersin?» Burası Onaltıncı Arrondissement'in zarif kadınlarının sınırlı bütçelerinden ayırabildikleriyle giyindikleri fiyatları keselerine uygun bir hazır giyim mağazasıydı. Billy şaşkıındı. Şık denilen şeyin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Şık sözcüğü, şimdiye dek onun giyebileceği şeylerle ilgili olarak hiç kullanılmamıştı. Uygun, işe yarar sözcüklerini bilirdi o. Bir giysinin şık olup olmadığı konusunda değerlendirme yapacak durumda değildi.

«Evet. Madam, çok şık,» dedi. Çünkü Madam'ın yüzündeki anlamdan onun karar vermiş olduğunu anlamıştı. Billy anımsayabildiği en eski günlerden beri aynaya bakmaktan daima çekinmişti. Satıcı kadınla akrabalarından biri ona giysi seçerlerken düşlere dalmış, uysal, hiçbir şeye itiraz etmeyen bir poz almakta usta kesilmişti. Hiçbir fikri yoktu giyim konusunda. Buna gerek de duymamıştı.

Billy'nin ses tonu, coşkulu gibi görünmeye çalışması ama bunu başaramaması Lilianne'a ilk kez onun ne kadar genç olduğunu anımsattı. Billi çocuktuktu daha. Henüz öğrenci olan Solange'dan belki bir yaş büyüktü. Yanında pansiyoner olarak kalan öteki kızların öğütlerine, önerilerine aldırış etmemeleri yüzünden uğradığı hayal kırıklığını onaracak bir kişi vardı artık. Madam'ın o doğuştan gelen iyiliği, yardımseverliği coşkuyla yeniden ortaya çıktı.

«Bak, Billy, bu gri renkteki flanel etek ne kadar güzel duruyor. Seni öylesine ince gösterdi ki gözlerime inanamıyorum. Şöyle bir dön de aynaya bak. Sen de göreceksin. Şuradaki pililer kiloları gizliyor! Bu koyu kırmızı kazaklar da tam sana göre. Cildinin rengini canlandırıyor...»

Billy istemeye istemeye döndü. En korktuğu şey geliyordu başına. Ne pahasına olursa olsun aynada ya da vitrinlerin camlarında kendine bakmaktan kaçınmıştı. Ama Madam'ın alacakları eteklik ve kazağı görmesini, beğenmesini istediğinin de farkındaydı. Zaten Billy onun hiç böyle, sanki çok önemli bir devlet sorunu çözümleniyormuş gibi ciddi ve gayretli konuştuğunu duymamıştı.

Hemen üçlü aynaya şöyle bir bakıp döndü. Şaşırılmış bir halde yeniden baktı. Aynadaki görüntüsü onu şaşkınlık içinde bırakmıştı. Sağa sola dönerek kendini inceledi. Arkasını görebilmek için aynaları çevirdi. Gözlerine sel gibi dolan yaşlarla artık aynadaki hayalini iyice göremiyordu. İyiydi. Gerçekten iyiydi görüntüsü. Hayatında kendisi için ilk kez böyle düşünüyordu. Zarif, incecik Kontes'e uzandı. Ona içtenlikle sarıldı. Aralarındaki resmiyeti ilk ve son olarak kaldırdı.

«*Vive La France!*» dedi Billy. Bir yandan gülüyor, bir yandan da ağlıyordu. Lilianne Vertdulac da ağlıyordu ama nedenini bilmeden.

Bir tutkunun doğuşu güzel bir şey olabilir... Özellikle ilk aşkla ve umutla ilgiliyse. Billy yıllardan beri kendini sevmiyordu. Aynı biçimde umudu da yoktu. Paris onun son umut dünyası olmuştu. Ve de şimdi Victor Hugo Bulvarındaki mağazanın aynasına bakarken yalnızca kendisi için duyduğu bir sevginin ilk kıvılcımları yanmaya başlıyordu.

Sanki tüm yaşamı boyunca yararlanmış gibi Billy babasının Winthrop'lara özgü niteliklerini kullanmaya başlamıştı: Bir amaca kendini tümüyle veriş, sıkı bir disiplin, ne pahasına olursa olsun hedefe ulaşmak için mücadele isteği... Bütün bu tutucu-içten gelen nitelikler bir büyük tıp araştırmacısı olmak için ne denli gerekliyse, şişman bir kızın incecik olması için de o kadar gereklidir.

Billy zeki, akıllı bir kızdı ama iç gözlem konusundaki güdülerinden daima kaçınmıştı. Kendini, neden sevilmediğini düşünmemek için kurtuluşu yemek yemekte bulmuştu. Ama şimdi, başlangıçta büyük bir utangaçlıkla, sonra giderek artan bir özgürlükle kendi kendinin aşığı oldu. Çok geçmeden kendini açlığı güler yüzle karşılayacak kadar sevdi ve bunun kendisi için gerekli bir duygu olduğunu keşfetti. Birkaç hafta içinde de masadan tıka basa doymuş kalkmaya karşı korkunç bir dehşet duymaya başladı. Bu duygu yaşamının geri kalan bölümünde de sürüp gitti.

İlk alışverişlerinden döndüklerinde Lillianne onu kızlarına, sanki onlara kocaman bir Noel armağanı veriyormuş gibi takdim etmişti. Danielle, Billy'nin çevresinde ellerini çırparak, sevinçle dansetmiş, soğuk, sözünü esirgemedi konuşan Solange bile onun bu durumda, geldiğinden çok daha iyi olduğunu kabul etmişti. Billy beş hafta için-

de yirmi kilo vermişti. Bu da küçümsenecek bir durum değildi. Lilianne dolaplardan birinde bir askül bulup bunu Billy'nin odasına yerleştirdi. Böylece dört kadın her sabah Billy'nin odasında toplanıyor, pansiyonerlerinin ne kadar kilo verdiğini ölçüyorlardı. Ev sahiplerinin normal yemekleriyle Billy haftada iki buçuk, üç kilo vermeye başlamıştı. Bunun için de onu, her pazar öğle yemeğinde derisi ayıklanmış, kızarmış tavuktan bir servis fazla vererek ödüllendiriyorlardı. Kilosu altmışa inmeye başladığında kilo kaybı yavaşladı; elli yedi buçuk kiloda da dengeli bir durum aldı.

Vücudundaki yağlar eridikçe Billy kemiklerini yeniden keşfediyordu. Bunlar annesinin ailesine özgü yanıyla ince ve babasının ailesine özgü yanıyla uzun kemiklerdi. «Uzun, ince kemikler... Uzun ince kemikler,» diye Billy kendi kendine durmadan mırıldanıyordu. Çok geçmeden yalnızca bacaklarının adaleli olduğunu gördü. Bunu da Emery'nin dik tepelerine bisikletle tırmanmaya, hokey oyununa borçluydu. Evden birkaç mil uzaktaki Rue de Lille'de bulunan modern dans dershanesine yazıldı. Her gün öğleden sonra gidiyordu. Hem de bir tek dersi bile kaçırmadan.

Billy'i tümü de vücudiyle ilgili alışkanlıklar bir tutku gibi sarmıştı. Dans dersanesine ya giderken ya da gelirken yürüyor, eğer bunu yapamamışsa ertesi gün giderken de dönerken de yürüyordu. Kahvaltıda üçüncü dilim tereyağlı ekmeği asla yemiyor, kahvesini şekersiz içiyordu. Saçlarını her gün tam tamamına iki yüz kere fırçalıyor, yeni aldığı iç çamaşırlarını, ne kadar yorgun olursa olsun, kesinlikle her akşam yıkıyordu. Öte yandan her gün yediği yemeğin miktarını gizli bir deftere yazıyor, böylece aldığı kaloriyi hesaplıyordu. Zayıflama işine, din değiştiren bir insanın tutkusuyla bağlanmıştı. Eğer at kılından gömlek giymek ge-

rekse, Billy herhalde bunu da sevinçle, istekle yerine getirirdi.

Yeni, gri eteği, Lillianne'ın küçük terzisi tarafından tekrar tekrar daraltıldı. Çok geçmeden koyu kırmızı kazakları da üzerinden ıval gibi sarkmaya başladılar. Ama Billy yeterince kilo verene kadar yenilerini almamaya azimliydi. Cornelia halasının on sekizinci yaş gününde hediye ettiği kunduz kürkünden koyu kahverengi mantosunun dışında tüm giysilerini atmıştı. Lillianne'le Herms'e gittiler bir gün. Billy buradan mantosunun beline takmak için kalın bir kemer aldı. Kazaklarının boluğunu gidermek için de başka bir ince kemer. Bunlara ek olarak da ilk Herms eşarbını satın aldı. Lillianne ona iyi dikilmiş bir eteklik, ona uygun bir buluz, kaliteli ayakkabılar ve kaçınılmaz - Herms eşarbyla bir Fransız kadınının kendini İngiltere Kraliçesi, Belçika Kraliçesi, Paris Kontesi kadar şık hissedebileceğini öğretmişti. Çünkü kraliyet ailesinden hanımlar özel yaşantılarında böyle giyinirlerdi.

Billy'nin bir sırrı vardı. Yemek masasında konuşulanların hemen hepsini anlamaya başlamıştı. Ama bunu ötekilerine söylemedi. Çünkü anlamakla, konuşmak denilen engin denizler arasında derin bir uçurum vardı. Ama içinden bu konuda her gün bir gelişme kaydettiğini düşünerek kendine güveni daha bir sağlamlaşıyordu. Bir zamanlar ezberlediği, defterlerinde kalan gramer kuralları, sözcükler beynine saldırmaya başlamıştı. Kafasının içinde yaşıyor, hoplayıp zıplıyor, fiil çekimleri bile kesin bir doğruluk kazanıyordu. Bütün bunlar, birden bire kusursuz bir anlam oluşturuyordu. Billy, Fransızcanın aşığı olmuştu. Bu dilin kendisine cennetin kapılarını aacağına inanıyordu. Ama kendini topluluk içinde denemeye henüz hazır değildi.

Durumu ilk farkedenden yine Danielle oldu.

«Anne?»

«Evet, chéri?»

«Sanırım Billy konuşulanları anlıyor artık.»

«Sahi mi?»

«Evet, bundan eminim. Geçen gün onunla birkaç dakika yalnız kalmıştık. Kilo vermesi konusunda ona iltifat ettim. Billy bana yanıt verdi. Birkaç dakika konuştuk. Gramer ve sözcük konusunda durumu henüz iyi değil. Ama bir hayli ilerlemiş gördüm.»

Lilianne bir zafer duygusuyla yüreğinin kabardığını hissetti. Harika bir haberdir bu. Bir insanın kulağının dile yatkın olması çok önemliydi. Bir insan Fransa'da yirmi yıl kalabilir, çok düzgün Fransızca konuşmayı öğrenebilirdi. Ama kulağı olmadığı sürece Fransızlar tarafından asla Fransız olarak kabullenilmezdi. Fransızlar, Amerikalıların aksine dillerinin değişik sevimli bir şiveyle konuşulmasından asla hoşlanmazlar. Eğer bu kişi belirgin biçimde soylu ya da İngiliz değilse, durumu asla bağışlanıp kabul edilmez. Eğer Billy'nin kulağı dile yatkın idiyse, Danielle'in bu konuda yanılması olanaksızdı, nedeni Lilianne'in evin içinde İngilizce konuşulmasını kesinlikle yasaklamasından ileri geliyordu. Her yaz İngiliz dostlarının evlerinde kalmaya yolladığı kızları yüksek sosyetenin konuştuğu İngilizceyi kusursuz biliyorlardı. Herkesin de kabullendiği gibi iyi bir öğrenim için ikinci bir dil şarttı. Ama Billy onlarla kendi diliyle konuşabileceğini, anlaşılabileceğini asla düşünmemişti. Düşünseydi her şey gerçekten mahvolurdu. Evet, işler acayip bir biçimde yolunda gidiyordu.

Aralık ayının sonlarına doğru Kontes Lilianne de Vertdulac'a kuzeni Kont Edouard de la Côte de Grace'den hediye olarak dört besili tavşan geldi. Kont bunları Paris'ten kırk mil kadar uzaktaki

Ile-de France av köşkünün arazisinde avlamıştı. Savaştan önceki bolluk günlerinde geleneksel Fransız yemeklerini en güzel biçimde pişirmekle tanınmış olan Louis bir sabah çarşıya gidip hem klasik *ragout de lapin*, hem de kendi spesiyalitesi olan şerbetli elma tartı için gerekli malzemeyi aldı. Kontes Lilianne de Vertdulac saygıdeğer amcasıyla yengesini, Marki ve Markiz du Tour la Forêt'le birlikte sevimli bir çift olan Baron ve Baronez Malarmé du Novembre'yi akşam yemeğine davet etti.

Kontes eski dostlarıyla buluşup sohbet etmeyi severdi. Konuksever bir kadındı. Ama bu kez konukseverliğinin yanı sıra arkadaşlarının, ulaştığı başarıyı görmesini de istiyordu. Billy onun kredisini arttıracaktı. Evet, kız henüz şık değildi. Bir Hermes eşarbyla bu nitelik kazanılabilse tüm dünya şıklarla dolardı. Ama Billy bundan çok daha önemli bir şey elde etmişti. *Kişilik* sahibi olmuştu. Cildi pürüzsüz, dişleri kusursuz, uzun, koyu renk saçları bakımlıydı. Kazağı ve etekliği kaliteliydi. Kibardı. Dans okuluna başladığından beri de yürüyüşü, duruşu olağanüstüydü. Tam tamına olması gerektiği gibi, *une jeune fille américaine de très bonne famille*'di. Kontes dostlarını iyi tanır-
dı: Karşılarındaki kişileri en eski soyluluk standartlarına göre ölçüp biçerlerdi. Zekice, ustaca da olsa gerçek olmayan bir kibarlığı, soyluluğu hemen anlardı. Lilianne, New York'tan ve Teksas'tan gelip evinde pansiyoner olarak kalan kızlar gibi olsa, bu dostlarıyla karşılaştırmazdı. Ama Boston'lu kız başkaydı. Billy dostlarının önünde vereceği sınavı kolaylıkla geçerdı. Suskun olmasını, onun kibarlığına vereceklerdi. Üstelik artık şişman da değildi. Fransız soyluları böyle bir şeyi kişi çok yaşlı ya da Kralliyet ailesinden olmadıkça asla kabullenemezlerdi.

Yeğeninin sınırlı mali olanakları içinde gös-

terdiği cesarete hayran olan Marki de Tour la Forêt yemeğe eşlik etmesi için üç şişe şampanya getirmişti. Her şişe açıldığında da Billy'nin bundan bir kadeh içmesi için diretiyor, genç kızın buna alışık olmadığı yolundaki itirazlarını duymuyordu bile. Yemek masası, dört konuğu rahat ettirmek için açılmıştı. Solange'la Danielle elma tartını ikram ederlerken Baron Mallarmé du Novembre, Lillianne'ın çekingen, genç pansiyonerine Lowell'lerin yalnızca Cabot'larla, Cabot'ların da yalnızca Tanrı'yla konuştukları üzerine yazılmış şiirin doğru olup olmadığını sordu.

Bu soru bir Winthrop'a şaka niyetiyle sorulacak bir şey değildi. Böyle bir soru nezaketen bile sorulamazdı. Soruları evet ya da hayır anlamında gülümseyerek, ağzını bile açmadan yanıtlamak adetinde olan Billy kendini, Gardner'lerin, Perkins'lerin, Saltonstall'ların, Hallowell'lerin, Hunnewell'lerin, Minot'ların, Welds'lerin ve Welds'lerin ve Winthrop'ların Lowell'ler ve Cabot'larla olan ilişkilerini ayrıntılı olarak, anlatır buldu. Wolcott'ların, Bird'lerin, Lyman'ların ve Codman'lerin soy ağacından kısaca söz ediyordu ki Madam'ın yüzündeki inanmazlık dolu anlam dikkatini çekti... Çok mu konuşmuştu?... Yüksek sesle mi konuşmuştu?.. *Fransızca* konuşmuştu!

Artık engel bir daha ortaya çıkmamak üzere yıkılmıştı. Dil konusunda böyle bir tek deneme yeterlidir. Billy'nin kafasındaki tüm kapılar açılmış, çekingenliği, kuşkuları kaybolmuştu.

Fransızca'yı konuşmaya başlayınca Billy kendini şimdiye dek asla olmadığı başka bir kişi gibi görmeye başladı. Fransızca konuşunca artık okuldaki toplum dışı öğrenci değildi. Asla yoksul bir akraba olmamış, kuzenlerinin sonuncusu, en değersiz de sayılmamıştı. Şişman da olmamıştı. Ya da yalnız, seilmeyen bir kişi. Okulda aldığı Frân-

sızca dersler kafasına bir sel gibi hücum ediyor, öğrendikleriyle bunların gerçekteki anlamları arasındaki farkı gördükçe de dehşetle doluyordu. Konuşuyor, konuşuyordu... Otobüs sürücüleriyle, Louise'yle, Danielle ve Solange'la, parktaki çocuklarla, dans okulundaki kızlarla, Métro'daki bilet satıcılarıyla... Özellikle konuştuğu kişi hiç kuşkusuz Lilianne'dı.

Her gün, vücudünü dans okulunda eğitip geliştirdiği gibi Fransızcasını da geliştiriyordu. Fransız yaşamının ayrıntılarını, inceliklerini açgözlülükle kapmaya bakıyordu. Tanıştıktan sonra bir Düşes'e «Madam» diye hitap etmek gayet normaldi de kapıcı kadını, örneğin Madam Blanc diye tüm adıyla çağırarak hataydı. Evlenmemiş bir kız elinin öpülmesini asla beklememeliydi ama böyle bir davranışla karşılaştığında da durumu hiçbir şey olmamış gibi karşılamasını da bilmeliydi. Büfeli bir yemek davetinde kadınlar, önce erkeklerin tabaklarına yemek koymalıydılar. Lilianne, dinsel törenlere yalnızca Noel'de gitmesini karşın kendini hayret edilecek derecede iyi bir Katolik sayıyordu. Öte yandan birine düzenlenmiş çiçek yollamak o kişiye hakaret anlamına geliyordu. Böylece buket halinde yollanmış çiçekleri düzenleyecek yeteneğe sahip olmadığı belirtilmiş oluyordu. Ama özel bir mektubu daktiloda yazmak pek o kadar kötü bir davranış sayılmıyordu.

Kontes'in tipik bir Boston'lu önlemi dediği dikkatle Billy yeni giysiler almaya da başlamıştı : Birkaç süveter ve etek, ipek bluzlar, bedenine oturan bir yünlü manto ve Cornelia halasının Emery'den mezun olduğunda verdiği son derece değerli inci kolyesiyle giydiği sade bir siyah elbise. Bütün bunları Victor Hugo bulvarındaki mağazadan, onu giysi konusunda uygun olanla olmayan arasındaki derin uçurumu bilen hanımlarla tanıştıran Lili-

anne'in önerilerine uyarak alıyordu. Şimdi birlikte moda gösterilerine gidiyorlardı. Dior Modaevinin yöneticisi uzun boylu, zayıf, genizden gelen boğuk bir sesle konuşan, Lilianne'nın arkadaşı olan Suzanne Luling, koleksiyonun sunulmasından beş hafta sonra onlara ikinci sıradan iyi yerler sağlamıştı. Asıl müşterilerin koleksiyonu görüp siparişlerini vermelerinden sonra sıra giysileri yalnızca görmekle yetineceklere geliyordu. Saint Laurent, Lanvin, Ninna Ricci, Balmain, Givenchy ve Chanel moda gösterilerine de gittiler. Ama buradaki yerleri Dior'daki kadar iyi değildi. Bazan en arkalarda kalıyorlardı. Çünkü beş parası olmayan züğürt Kontes'in büyük moda evlerinde pek kredisi yoktu. Ama yine de onun Billy'nin kulağına fısıldıyarak aktığı bilgiler sanki giysilerden birini alacaklarmış gibi yerinde, dikkatliydi.

«Şu giysi sana asla uymaz. Otuzundan küçükler için aşırı derecede ağırbaşlı bir şey; şu giysi de çok aşırı... Önümüzdeki ilkbaharda modası geçer. Bak bu giysiyi üç yıl rahatlıkla giyebilirsin. Şu tayyörün kumaşı çok kalın. İnsanın üstünden sarkar. Pek kaba durur.» Bunları söylerken Lilianne bir yandan da Billy'nin neden şu Channel tayyörlerinden birini almadığını kendi kendine merak ediyordu. İnsanın Paris'te bir yıl geçirdikten sonra ülkesine bir Channel tayyörsüz dönmesi yazıktı doğrusu. İnsanın gelirinin geliriyle geçinmesi Boston'lulara özgü bir tutumdu ama Billy'nin bu moda gösterilerinden yararlanıp bir şeyler alması da çok iyi olacaktı. Ne yazık ki Lilianne'ın evinde kalan kızlarla, hele Billy gibi sevdiği de olsa, para konularını konuşup tartışmak yolunda bir alışkanlığı yoktu. Kendinde buna asla hak görmemişti.

Gerçekten olgun bir kadın olan Kontes Lilianne Vertdulac'la on dokuz yaşındaki genç kız sık sık Rue du Faubourg-St. Honoré'a çıkarak vitrin-

leri, sanki her biri birer geniş sanat galerisi, kendileri de en güç beğenen koleksiyoncularmış gibi, inceleyerek dolaşıyorlardı. Billy, Lilianne'nın zevkini, ölçülerini adeta yutar gibi içine sindiriyordu.

Kontes Lilianne de Vertdulac evinde kalan kızları uygun gençlerle tanıştırmayı asla görev edinmemişti. Bir kere fazla genç erkek tanımazdı. İkincisi de, böyle bir durum hayatına gereksiz karışıklıklar getirirdi. Zaten yakında iki kızı hayata atılacaklardı. Çöpçatan durumunda olmadığı, kızlarının da soylu kanlarından başka verebilecek bir şeyleri bulunmadığı için Kontes o günü hiç de iple çekmiyordu.

Artık çatısının altında çok özel bir yeri olan uzun boylu, ince yapılı, hiçbir Amerikalının utanmayacağı biçimde Fransızca konuşan, Boston'un servet sahibi tüm ailelerine akraba olan, evine saygıdeğer ve son derece zengin Lady Berkeley'in önerisiyle gelen genç kızı düşünceli düşünceli incelerken aklına bir şey geldi.

Lilianne kendi kendine, eğer Boston ona Fransızca saatin kaç olduğunu bile sormasını bilmeyen bir suaygırı yavrusu yollamış, o da bunu tepeden tırnağa, tümüyle değiştirmişse onu yeniden Boston denilen sıkıcı, kasvetli yere yollamaya hiç de zorunlu olmadığını düşündü. Billy, evinde kalan öteki kızların aksine hiç de sıra özlemi çeker bir durum ortaya koymamıştı. Boston'un o zengin tüccarları öz kızlarındaki değerleri nasıl ortaya çıkartacaklarını bilmediklerine göre onları yitirmeye layıktılar.

Neden Billy'i Fransa'da tutmayacaktı sanki? Neden onu kuzenlerinden birkaçıyla, hatta onların bir iki arkadaşıyla tanıştırmayacaktı? Hepsinin de ortak bir tek yanı vardı: Hepsinin de aileleri savaş yüzünden çeşitli derecelerde yoksul düşmüş-

ler, eski aristokrasinin bu genç filizleri ekmek paralarını kazanmak için herkes gibi çalışmak zorunda kalmışlardı. İkinci Dünya Savaşı, giyotin bile başarmakta güçlük çektiği bir şeyi gerçekleştirmiş, Eski Fransa'nın çökmesine neden olmuştu.

Her neyse, sonunda bir şey çıksın ya da çıkmасыn, Billy'nin, on dokuzuncu yaş gününün üzerinden aylar geçmesine karşın bir öğrenci gibi yaşaması, yalnızca başka kadınlarla, dans okulundaki kızlarla ve eski aile dostlarıyla ilişki kurması doğru değildi. (Kontes'in, normal olarak, kendine özgü bir özel yaşantısı vardı... Çünkü daha genç bir kadındı... Ama gerçekten çok dikkatli, tedbirli davrandığı bir yaşantıydı bu. Çatısının altında barındırdığı pansiyoner kızlar, ona ne denli yakın olurlarsa olsunlar, bu yaşantının içine asla alınmazlardı.)

Oysa Billy'e, yaşıtı bir iki genç erkekle tanışmanın iyi olacağını belirttiğinde genç kızın tepkisi son derece sert oldu :

«Hayır, Madam! Rica ederim! Ben şimdi olduğum gibi çok mutluyum. Kusursuz bir yaşantım var. İki kişinin böyle tanıştırılarak arkadaş olması kadar şaşırtıcı, sıkıcı bir şey yoktur... Bana iyilik etmek istediğinizin farkındayım ama gerçekten istemiyorum. Aile benim için yeter de artar bile. Lütfen bu konuyu bir daha açmayın. *Lütfen!*»

Oysa Billy ne söylerse söylesin, Lillianne'ın planlarını bundan daha iyi pekiştiremezdi. Takdir edecek biri olmadığı sürece değişmenin, güzelleşmenin anlamı neydi? Kül Kedisi Prens balosuna gitmeseydi ne olurdu? Durumun normal olmadığını düşünmekte haklı çıkmıştı. Ne de olsa Billy'i dinsel bir hayata hazırlamıyordu ya! Bu Boston'lu bakire ne dediğini bilmiyordu. Onun hayatını düzene koymak, bir şeyler yapmak gerekiyordu.

Kont Edouard de la Côte de Grace, Lillianne'

ın en sevdiği kuzeniydi. Pek çok büyük adın varisi olmasının yanı sıra soylu, bir başka çağrı anlamını taşıyan bir hava vardı delikanlıda. Lilianne bazan gösterişli tavırlarına gülmekten kendini alamazdı; ama kuzeni, son büyük toprak ağalarının niteliklerini taşıyordu. Uzun boyluydu Edouard. İnce uzun bir burna; ince, küstah dudaklara sahipti. İsteddiği zaman ciddi, istediği zaman neşeli olabilen bir yüzü vardı. Yirmi altı yaşındaydı, ama hâlâ annesiyle babasının yanında oturuyordu. Çünkü L'Air Liquide'den aldığı maaş yalnız yaşamasına yeterli değildi. Ama yeri sağlam, geleceği parlaktı. Çünkü anne tarafından, pistonluydu, argoda dendiği gibi.

Bir öğleden sonra dans dersinden çok geç dönen Billy çay saatini kaçırdı. Şubatın ilk günlerinin ısırcı soğuşuna karşın 52 No. lu otobüsü beklerken, tertemiz, pırıl pırıl havayı içine çekmişti. Paris'in bir anını bile kaçırmak istememişti. Yanakları alev alevdi. Dudaklarına iğneler saplanıyor gibiydi. Saçları, soğuktan kızaran yüzünün çevresinde dağınıktı. Bir fincan sıcak çayın verdiği keyifle Lanne Bulvarındaki eve uzun, sevinç dolu adımlarla girdi. Harıl harıl yanan ateşin önünde, bacaklarını iki yana açmış, sırtında çizgili pantolonlu bir frakla Edouard de la Côte de Grace, Güneş Tanrısının olanca güveniyle sırtını ısıtıyordu.

Lilianne havadan sudan konuşurmuş gibi, «Bu benim kuzenim Kont Edouard de la Côte de Grace, Billy,» dedi. «Edouard, bu bizimle oturan Matmazel Billy Winthrop. Billy, Edouard'ı kıyafetinden ötürü bağışlamalısın... Günün bu saatinde daima böyle giyinmez. Ama bugün Jockey Kulübe üye kabul edilecek. Kulübe gitmeden önce yaşlı halasına görünmek istemiş. Düşünebiliyor musun, kulübe resmen kabul edilmeden önce ko-

caman bir şişe şampanyayı tek başına içmek zorunda...»

İşte her şey böyle başladı. Tümüyle büyülenen, Edouard'ın cazibesine kapılarak hayatında ilk kez sırılsıklam aşık olan Billy kendini bu sevgiye kayıtsız şartsız bıraktı. Artık düşüncelerinde tek amaç Edouard'a layık olmak kaygısıydı yaptıklarında hep bu kaygı yer alıyordu. Genç adam onu hafta sonunda tavşan avına götürdüğünde ya da anne babasıyla akşam yemeğine çağırdığında şansına inanamadı. Hatta bir seferinde Billy'le dünyanın en tutucu erkek klüplerinden biri olan Jockey Club'ın barında içki içmeye bile gittiler.

Edouard da durumdan hoşnuttu. Lilianne'ın bu küçük Amerikalısı umduğundan daha çekici, ilginç çıkmıştı. Aslında, büyük servet sahibi kızlarla edindiği deneyimlerde, bunları hiç de sevimli bulmamıştı. Zaten bulsaydı, biriyle çoktan evlenmiş olurdu. Billy, Kontes de la Côte de Grace rolüne çok uygundu. Tabii gerekli durum ayarlandığı takdirde... Genç adam Billy'i yeteri kadar saf buluyordu. Ona duyduğu saygıdan da memnundu. Uygun saç biçimi ve giysilerle, dikkati çekecek bir kadın olurdu. Babasıyla amcası öldüklerinde Billy, Madame La Marquise de la Côte de Grace ünvanını alacaktı. O zamana kadar bu adın saygıdeğerliliği konusunda hazır olurdu. Fena halde onarım isteyen av köşkünü düşündü Edouard... Auvergne'deki, eski güzelliğine kavuşturulmayı bekleyen aile şatosu geldi aklına. Artık bütün bunları ayarlamanın; durup oturmanın zamanı gelmişti.

Billy'nin Cornelia halasıyla yaptığı anlaşmanın maddelerinden biri de, ona Paris'ten her hafta bir mektup yazmaktı. Billy kilo yitirişi konusunda

bile bile belirsiz kalmış, halasına gerçeği asla yazmamıştı. Niyeti döndüğünde tüm Boston'u hayretler içinde bırakıp şaşırtmaktı. Edouard'dan da pek söz etmiyordu aslında. Arada sırada birlikte gittikleri yerleri anlatırken genç adamdan da bir şeyler yazıyordu. Ama ilkbahar geldiğinde Cornelia, genç kontla Billy arasında bir şeyler döndüğünü hissetti. Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlamakta güçlük çekiyordu; ama durumun normal olmadığı kesindi. Mayıs ayında bir gün iki mektup birbirini ters yönde izlediler :

Sevgili Kuzenim Molly,

Bizim Honey'e, ona harika ev sahibeliği yapan Madam de Vertdulac'ın yanında bir yer bulduğun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Honey hayatından son derece memnun. Yazdıklarından anladığım kadarıyla da Fransızcası ilerlemiş durumda. Buna çok seviyorum. Son zamanlarda mektuplarında bir addan sık sık söz ediyor... Bizimkine Paris'i gezdiriyormuş... Adı Kont Edouard de la Côte de Grace. Bu kişi ya da ailesi hakkında bir şey biliyor musun? Honey'nin genç bir erkek arkadaş bulmasına şaşırdığım kadar sevindiğimi de açıklamak isterim. O haliyle Boston'da hiç de büyük bir başarı kazanmamıştı. Bana vereceğin haberleri sabırsızlıkla bekliyorum, sevgili Molly.

*Tüm sevgilerimle,
Nelie*

Nelie, şekerim,

Lilianne de Vertdulac'dan biraz önce çok şaşırtıcı bir mektup aldım. Anladığım kadarıyla yeğenin Kont Edouard de la Côte de Grace'le ciddi bir aşk macerasına girişmiş. Kontun aile-

sini yakından değilse bile yeteri kadar tanırım. Lilianne bu arkadaşlığın her an bir nişanlanmaya dönüşeceği kanısında. İşin olağanüstü yanı, Lilianne'ın Honey'nin gerçek durumunu bilmemesi. Çünkü büyük bir rahatlıkla evlenme mukavelesinden söz ediyor. Honey'nin babasının, Edouard'ın babasının avukatlarıyla buluşacak; durumu görüşecek avukatları!!! olduğu kanısında.

Lilianne'ın mektubunu okurken Honey'nin bir Winthrop olduğu için büyük bir servetin sahibi bulunduğu inancında olduğunu anladım. Bu Lilianne insanı ürkütecek kadar Fransız. O kadar çok Winthrop var ki. Ama zavallı kadın bunu nerden bilsin, değil mi? Edouard'ın ailesi İngilizlerin ölçülerine göre bile çok soylu, çok büyük. Kendilerine çok değer veriyorlar. Edouard'ın büyük servet sahibi bir kızla evlenmek zorunda olduğu kesin. Çünkü ailesinin tek çocuğu. Anlarsın işte. Lilianne'a ne diyeceğim ben şimdi? Durum beni çok üzdü. Honey'nin gelecekte konacağı bir miras durumu var mı? Anımsadığım kadarıyla onun bir küçük mirasa konduğunu yazmıştın. Ama başka bir şey yok mu... Ya da ilerde olabilir mi? Prensip olarak hâlâ drahoma düzenine karşı çıkacak kadar gerçek bir Amerikalıyım. Ama Fransa'da drahomasız bir şey olmaz... Her neyse, bana hemen yaz, durumu olduğu gibi anlat.»

Cornelia, kızı Noel'de verilen Kotilyon Dansına katılmayı ya da Vincent Klübe aza olmayı reddettiğinde bile böylesine üzüлüp kaygılanmamıştı. Kuzeni Pickles'in Harvard'da yeteri kadar başarılı olamaması bile onu böyle etkilememişti. Gerçekte, bu durum oğlunun Radcliffe'den bir Yahudi kızına tutuluyormuş gibi olduğu günler-

de geçirdiği kaygıdan, üzüntüden de beterdi. Honey'i sandığından daha çok sevdiğini Şimdi anlıyordu.

Lilianne, Lady Molly'nin aydınlatıcı mektubunu almasından üç hafta önce; Edouard, dl olan Amerikalı bakirenin tadına bakmaya karar verdi. Eğer Billy Fransız ve de Katolik olsaydı bu işi evlendikten sonra yapmayı düŐünebilirdi. Ama böyle bir durumu olmadığından bir parça erken davranmanın bir sakıncası yoktu. Öte yandan Billy'nin bu konudaki deneyimi hem ıstıraplı, hem de pek ciddi oldu. Boş ahırları, bakımsız bahçesi olan av köŐkünde geçti bu ilk seviŐme günü. Billy, odanın tavanının, Napolyon'un savaş alanındaki çadırları gibi koyu kırmızı ve mavi çizgili, toz içinde bir kumaşla kaplı, mobilyanın İmparatorluk stilinde ve cilasız olduğunu, ıstırabının beklenmeyecek kadar olağanüstü bir hal aldığını daima anımsayacaktı. Yine de aklında asıl kalan Şey, erkeğin cinsel organının, daima hayal ettiği gibi ufak doğru, düz değil, havaya doğru dikleŐtiđiydi. Edouard bir dahaki sefere her Şeyin daha iyi olacağı konusunda ona teminat vermiş, bir bakire için bile onun Şimdiye kadar tanıdığı kadınlardan daha sıkı olduğunu söylemişti. Billy asla anlayamadığı bir nedenden ötürü buna sevinmiŐ, gururlanmıştı.

Üç hafta boyunca her cumartesi pazar av köŐküne gittiler. Gerçekten de sevişmek Edouard'ın dediği gibi daha kolaylaŐmıŐtı ama daha iyi olduğu ileri srlemezdi. Ne var ki, Billy'nin bir zamanlar bir giysinin Şık olup olmadığı üzerine fikir yrtmemesi gibi, seviŐme konusunda da bir karşılaştırma yapma olasılığı yoktu. Edouard dudaklarından öptüğü ilk erkekti. Onu memnun etmek düşüncesi kafasında bir tutku halini almış-

tı. Erkeğin öpüşlerine beceriksizce bir coşku, son derece saf bir teslimiyetle karşılık veriyordu. Zaman zaman bu trans halinden uyanıp titrek bir gururla, «Kontes Edouard de la Côte de Grace,» diye mırıldanıyordu. «Billy de la Côte de Grace... Ah, Boston'da bunu bir duysunlar, bak neler olacak!» Sonra çarşıya çıkıyor kendini Edouard'a beğendirmek için bol bol, çeşit çeşit giysiler satın alıyordu.

Lilianne, Lady Molly'nin mektubunu aldığında yatak odasına çekilip ağladı. Kendisi için olduğu kadar Billy için de ağlıyordu. Deneyimlerinden Billy'nin zamanla kendini toparlayacağını biliyordu. Ama, o, Lilianne, kendini asla bağışlamayacaktı. Onun ölçülerine göre hata edilmişti. Normal bir hataydı bu. Billy için bir şeyler yapmaya kalkışmıştı. Bu da son derece mantıklıydı. Ama sonuç acımasız olmuştu. Suçlu da kendisiydi. Lilianne'dı.

Aynı gün Kontes, Edouard'ın ailesiyle oturduğu eve gitti. Genç adama Billy'nin bir servetin varisi olmadığını söyledi. Genç kızın babası son derece saygıdeğer bir insan, bir doktordu ama yoksuldu. Billy, iliklerine dek bir Winthrop'tu ama ailesinde para yoktu. Kontes de Vertdulac'ın ne pahasına olursa olsun Edouard'ın yine de Billy'le evleneceği üzerinde beslediği umutlar, konuşmaya başlar başlamaz sona erdi.

Çünkü Edouard de la Côte de Grace son derece öfkelenmişti. Bilmen gerekirdi, diye Lilianne'a saldırdı. Onun gibi akli başında, tecrübeli bir kadın nasıl olur da kendisiyle tanıştırdığı kızın bir servet sahibi olduğuna inanmasına izin verirdi? Akrabası olarak böyle bir hatayı nasıl işlerdi? Evet, Edouard, Billy'nin son derece tatlı, son derece uygun hatta kusursuz olduğunu kabul ediyordu. Ama durum, bu konuda daha fazla tartışmayı kaldıramayacak kadar olanaksızdı. Son derece ola-

naksız... Şimdi ne olacaktı? Kıza ne söylenecekti? Edouard, bir centilmen olarak hiç böyle bir duruma düşmemişti. Şerefi...

«Hayır! Edouard, Billy'le konuşmak senin görevin. Bana daha fazla büyüklük taslama. Beni yeteri kadar azarladın. Tamam artık. Billy'e durumu sen anlatacaksın. Ona gerçeği söyleyeceksin. Yoksa onunla evlenmek istememenin tek nedeninin kendisi olduğunu düşünür. Onunla parası olmadığı için, yalnızca bunun için, evlenemeyeceğini anlatacaksın. Belki... Belki Fransızları bunun ne demek olduğunu anlayacak kadar tanımıştır.»

Billy yıllar sonra acıma ve tiksintiyle Edouard'ı düşündüğünde onun açık konuşmasına borçluluk duydu. Gerçeği söylemişti: Billy'le yoksulluğu yüzünden evlenemiyordu. Eğer Billy'nin hatırı sayılır miktarda parası olsaydı, şimdi tutucu Faubourg St. Germain'in diğerleri gibi donuk, düzünelemlerle, sıkıcı, genç konteslerinden biriydi. Boston'daki hayatı Paris'te yaşayacak, ancak kocasının kendisinden istediği, izin verdiği şeyleri yapacaktı. Paris'te yalnızca yemekler ve giysiler daha iyiydi. O sıralarda isyan edemeyecek kadar genç ve saftı. Belki de kayınvaldesiyle kayınpederini hoşnut etmek için Katolik de olacaktı... Şimdi de, ancak taze kan alarak yaşamını sürdürebilen, can çekişmekte olan bir sınıfın mengene gibi kavrayan ve hâlâ güçlü parmaklarının arasında kanı çekilmiş bir sınıfın kölesi bulunacaktı. Yaşama şansını bulmadan sönüp gidecekti. Gelecekteki aşıklarından Edouard'ın hayatta olduğu kadar yatakta da hayal gücünden yoksun, kendini beğenmiş olduğunu anlayacaktı.

Ama bütün bunlara, bu sonuçlara varmasını sağlayacak görüş açısına Billy o sırada henüz sahip değildi. Bunları yıllar sonra düşünecekti. Paris'ten zamansız ayrılmaya karar verdi. Vatanına

deniz yoluyla dönecek, gemide kendini toparlamaya çalışacaktı. Bir dünyadan ötekine geçerken...

Billy gece geminin güvertesinde dolaşırken, işte böyle diye düşündü. Onlar erdiler muratlarına, biz çıkalım kerevetlerine, olmayacak. Oysa durum onu hiç şaşırtmamıştı. Eğer tipik, sevilmeye, takdir edilmeye alışık bir kız olsaydı Edouard'ın davranışı onu perişan ederdi. Ama Billy reddedilme olasılığıyla öylesine çok karşılaşmıştı ki, kendisi de farkında olmadan sertleşmişti. Olaydan yalnızca birkaç gün sonra olayı parası olmayan birinin başına neler gelebileceğinin bir başka örneği olarak kabul etmişti. Kişisel bir sorun olarak üstlenmemişti. Ne denli acı olursa olsun hayat hakkında doğru düşündüğünü ortaya çıkarması yönünden de bir dereceye kadar tatmin etmişti onu.

İnce yapılı, güzelim, diye Billi hırsla düşündü. Bunlar çok önemliydi. Gerekli niteliklerdi. Geri kalanı kendisi elde edecekti. Okuduğu on dokuzuncu yüzyıl romanlarının kadın kahramanları gibi bir erkeğin aşkı yüzünden ölmeye hiç niyeti yoktu. O, Emma Bovary, Anne Karanina, Camille değildi... Aşkını aldı diye yaşama nedenini yitirecek iradesiz, karasevdalı, uysal bir kadın değildi o.

Bir daha aşık olduğumda, diye kendi kendine söz verdi. Kuralları ben koyacağım.

3

Karşı cinse yürekten ilgi duyan, kadın tutkunu, yaşamı dünyada kadınlar bulunduğu için bir bayram yeri sayan erkek, psikolojik yönden pek ilgi uyandırmaz. Eşcinsellik ve Don Juan Kompleksi üzerine ciltler dolusu kitap yazılmıştır ama kadınları yalnızca cinsel yönden değil, tüm niteliklerini gözönüne alarak derinden, doymamacasına, coşkuyla ve ısrarla seven bir erkek pek az bulunduğu gibi yeteri kadar kabullenilmez de.

Spider Elliott'un yaşam öyküsüne şöyle bir bakış, bir psikologa geçerli bir kuramın ilk işaretlerini verebilir de, vermeyebilir de.

Spider'ın babası Harry Elliott bir deniz subayıydı. Karadan çok denizde yaşardı. Spider babasının bunu kendi isteğiyle yaptığından daima kuşkulanmıştı. Çünkü Pasadena'lı, Westridge mezunu, sevimli bir kadın olan annesi Helen Helstrom Elliott'la babası her buluşmalarında askerlere özgü bir boyuneğmezlikle kavga ederlerdi. Bu savaşların, 1946'da dünyaya gelen ailenin en büyük çocuğu Spider'la üç takım ikiz kızın doğmasını sağlayan barış anlaşmaları dışında, çok az iyi sonuçları vardı.

En büyük ikizler Holly'le Heather, Spider'dan iki yaş küçüktüler. Ondan sonraki ikizler Pansy'le Petunia yine iki yıllık bir aradan sonra doğmuş-

lardı. Üçüncü ikizler de acayip bir biçimde aynı iki yıllık süreden sonra ortaya çıkmışlardı. Adları da June ve January'di. Spider, sinirli ve öfkeli annesini, frenlemeye kalkışamayacak kadar çok seviyordu. Zaten her şey, Spider bir fikir öne sürebilecek yaşa gelmeden olup bitmişti.

Elliot'ların evinde, altı kızkardeşin altısı da Spider'ın çevresinde küçük günebakan çiçekleri gibi dönüp dururlardı. Daha kendilerini bildiklerinden beri kendilerine ait kocaman, harika bir ağabey, onlara gizemli, çeşit çeşit oyunlar öğreten, okuma bilmedikleri dönemlerde onlara yüksek sesle Spider Man (Örümcek Adam) kitaplarını okuyan, ne kadar güzel olduklarını söyleyen güçlü, sarışın bir çocuk vardı. Hepsinin özgürce paylaştığı, taptıkları, en değerli varlıklarıydı Spider. Spider' da hepsine bol bol dağıttığı sevgi, ilgi vardı.

Helen Helstrom Elliott'a gelince, kızkardeşlerinin ne yazık ki Spider diye ad taktıkları, oğlu Peter hayatının güneşiydi. Peter annesinin nazârında asla yanlış adım atmazdı. Ama oğlunun kızkardeşlerine olan düşkünlüğünü hoş karşılamadığı da oluyordu. Peter'in parlak sarı saçları, denizci mavisi gözleri, Helen Helstrom Elliott'un ailesinden geliyordu. Yalnızca uzun boyunu babasından almıştı. Geri kalan her şeyiyle saf İsveç Viking'iydi. Helen Helstrom Elliott'un ailesi ana tarafından da, baba tarafından İskandinav'dı... Saçları aklaşacak kadar yaşlanıncaya dek sapsarı kalırdı. Onuncu yüzyıldan beri ortalıkta hiçbir Viking'in olmaması, hele Kaliforniya'da asla, bu romantik kadın için bir ayrıntıdan başka bir şey sayılmazdı.

Spider'ın çok mutlu bir çocukluğu olmuştu. Tek ayrıcalıklı yanı, Deniz Akademisinden Jimmy Carter'den bir yıl önce diploma alması olan Deniz Binbaşısı Elliott, muzipçesine neşeli bir erkekti. Karada görevli olduğu zamanlarda Spider'a arka-

daşlık ederdi. Oğluna yelken kullanmasını, ski yapmasını öğrettiği gibi, ev ödevlerinde de yardımcı olurdu. Spider üç yaşına girdikten sonra onu alıp balık avına götürdü, çadır kurmasını öğretti. Elinden geldiğince sık sık, erkek erkeğe mutlu günler yaşamaya çalıştılar. Binbaşı Elliott karısını yeteri kadar severdi ama kavga etmeyi sürdürdükleri sürece bir takım dişi ikiz daha ortaya çıkacağından korkuyordu.

Elliott ailesi, Pasadena'da rahat bir evde oturuyorlardı. Spider'ın annesinin aileden gelen yeterince parası vardı. Spider'ın öğrencilik yılları Westchester'in en iyi bölümü gibi görünen Los Angeles'in kendi halindeki banliyösünde geçti. 1950'lerde. Ve 1964'te UCLA'ya girdi. Daha sonraki dört yıl, akranları Columbia ve Berkeley'de boykotlara katılır, protesto gösterilerine girerlerken, o arada sırada bir marihuana partisine katılarak dersleriyle ilgilendi.

Spider Elliott'da, kendisini sağlıklı, yukarı orta sınıf erkeğinden belirgin ve sürekli bir biçimde ayıran yalnızca iki şey vardı. Birincisi Spider kadınlara *tapıyordu*. Dünyada kadınlarla ilgili her şeye, herhangi bir şeye ilgi duymadan edemiyordu. İkincisi, görsel zevki güçlüydü. Şekil, biçim duygusu doğuştan ve bilinçsizdi. Bu kendini, odasındaki büyük mantar levhaya, gazete ve dergilerden keserek iğnelediği, sürekli değişen resimlerde, daha sanatta ready-made'in (*) adı bile duyulmamışken, kitap raflarına yerleştirdiği boş marmelat kutuları, atılmış trafik levhaları, bir çift çocuk pate niyle yaptığı düzenlemeler, açıklaması yapılamayacak bir biçimde gözü okşardı. Hatta kot panto-

(*) Ready-made, hazır yapılmış objelerin bir araya getirilerek bir sanat eserinde kullanılması.

linunu ve T-şörtlerini bile başkalarinkinden farklı giyerdi.

On üç yaşındayken anneannesiyle büyükbabası ona ilk fotoğraf makinesini armağan etmişlerdi: Bir küçük Kodak. Gerçi deniz binbaşı Elliott ailesinin toplu halde resimlerini çekmek için arada sırada girişimlerde bulunmuştu; ama tehditler savurmadan kızları asla bir araya toplayamamış, topladığı zaman da içlerinden biri yüzünü buruşturarak resmi rezil etmişti. Şimdi kızlar babaları için yapmadıklarını Spider için seve seve yapıyorlardı. Hatta birbirleriyle yarış halindeydiler. Annelerinin eski hasır şapkalarını, yüksek ökçeli ayakkabılarını giyiyor, ağaçlardan sarkıyor, geniş bahçenin uzak bir köşesindeki bir Grek superisi heykelinin çevresinde toplanıyorlardı.

Spider on altı yaşına girdiğinde, çoktan elden düşme bir Leica makine satın almıştı. Objektif kapağı kırık olduğundan Leica'yı pek ucuza elde etmişti. Makineyi, parlattıktan, merceklerini temizledikten, kapağını onardıktan sonra pekâlâ iyi bir fotoğraf makinesi haline geldi. Spider bütün bunları yapabilecek parayı biriktirmek için pasaport resimlerinin banyosunu yaptığı bir dükkanda çalışmıştı yazları. Makinesi onun hobisiydi. Artık çalışma alanında da genişleme olmuştu. Birdenbire kızlar en iyi arkadaşlarıyla resim çekmek istemeye başlamışlardı. Hele Holly'le Heather erkek arkadaşlarına vermek için resimlerinin çekilmesini istiyorlardı. Spider banyosunu karanlık oda haline soktu. Yazın çalıştığı yerden kullanılmış bir agrandizör, kaplar satın aldı. Kendini fotoğraf basmanın, büyütmenin daha ince ayrıntılarına verdi. *Life*'da çıkan fotoğraflardan ilham alarak sık sık kırlara gidiyor, ağaçların, dağların, endüstri binalarının resimlerini çekiyor ya da sokakların, caddelerin havasını resmedebil-

mek için Los Angeles'in merkezine iniyordu. Ama en mutlu olduğu anlar yine, artık daha da güzelleşen kamera karşısında daha bilinçli pozlar vermeye başlayan kızkardeşleriyle çalıştığı zamanlardı. Spider onları nasıl rahatlatacağını, kendisiyle işbirliği yapmalarını nasıl sağlayacağını öğrenmişti. Liseden mezun olduğu yıl onunla övünen anneannesiyle büyükbabası Spider'a bu kez bir Nikon hediye ettiler. Şimdi UCLA'daydı. Ve kadınların resimlerini çekme konusunda sınırsız olanaklara sahip olmuştu.

Spider, Fotoğrafçılık Kulübüne aza oldu; ama gerçek ilgisi, Kaliforniyalı kızların yapmakla ünlü oldukları şeyleri göz kamaştıracak bir biçimde yaparken resimlerini çekmekti. Siyasal Bilgiler Fakültesini başarıyla bitirdiğinde yanlış bir çalışma alanı seçmiş olduğunu anladı. Bir moda fotoğrafçısı olmaya azimliydi. Bunun için de New York'a gitmesi gerekliydi.

Kadınlardan hoşlanan bir erkek için bu mantıklı bir amaçtı. Spider Elliott New York'a 1969 sonbaharında gitti. Cebinde yirmi üç yıl boyunca doğum günlerinde verilen çeklerden, Noel çeklelerinden, yazın çalıştığı işlerde kazandıklarından oluşan iki bin yediyüz dolar kadar bir parası vardı. Hemen kalabileceği ucuz bir yer aramaya başladı. Kısa zamanda da Sekizinci Caddenin toptan kürk satan bölgesi yakınındaki kasvetli aşağı Otuzlar'da bir çatı katı buldu. Kocaman, uzun, ortasından çökmüş gibi duran bir odaydı; ama Hudson Nehrini görüyordu... Üstelik tavan beş buçuk metre yüksekliğindeydi. Tavanın yedi penceresi vardı. Berbat bir durumda olan banyo, karanlık oda olarak kullanılabilirdi. Mutfak olarak bir masa, bir de lavabo vardı. Daha önceki kiracı buraya eski bir soba, daha da eski bir buzdolabı koymuştu. Spider eşya konusunda dikkatli davranıp

üzeri kauçuk köpüğüyle kaplı bir platform yaptı. Burasını karyola olarak kullanacaktı. Birkaç yastık, çarşaf, iki tencere, bir de tava satın aldı. Sonra da kolları sıvayıp yeri altın sarısına boyadı. Duvarları mavinin değişik tonlarıyla kaplayıp tavanı beyaz bıraktı. Kind'den aldığı üç metre boyundaki üç palmiye ağacını alttan ışıklandırdı. Çok geçmeden geceleri köpükten yatağında yattığında tavanın yedi penceresinden gökyüzünü seyretmeye başladı. Altan aydınlanan palmiyelerin yapraklarının gölgesi üzerine düşüyor, eski pikabında çalan Nat King Cole ya da Ella Fitzgerald ona bir kuş kadar özgür, başıboş ve mutlu olduğu duygusunu veriyordu.

Spider'ın çatı odasının bulunduğu bina, yasalara göre insanların oturmasına izin verilmiş bir yer değildi. Çok eski bir asansörü vardı. Aşağı katlarda postayla sipariş kabul eden şirketler, neredeyse iflas etmek üzere olan düğmeciler gibi işyerleri vardı. Spider'ın oturduğu üst katta birçok kiracı vardı ama dairelerine acayip saatlerde girip çıkıyorlardı. Holde Spider'la hemen hiç karşılaşmıyorlardı.

İki buçuk ay kadar süren ve başarısızlıkla sona eren iş aramalarından sonra Spider, Mel Sadowitz'in stüdyosunda karanlık oda yardımcısı olarak bir iş buldu. Üçüncü hatta dördüncü sınıf bir fotoğrafçı olan Sadowitz bir yığın katalog hazırlıyor, sıradan dergilerin alışveriş sayfalarına «Kent'te ne var ne yok» başlığıyla resimler çekiyordu.

Spider 1972 sonbaharının sonlarına doğru, kumda ayak izi bulan Robinson Crusoe gibi, üst kattaki komşusunu keşfetti. Dokuzuncu Caddedeki İtalyan bakkallardan yaptığı alışverişten dönüyordu. Elindeki kesekağıdıyla düzenli bir hızla merdivenleri çıkarken, her zamanki gibi, tenis oynamadan yaşanan bir hayatın kendisini çaptan

düşürüp düşürmeyeceğini düşünüyordu. Üçüncü kata ulaştığında sahanlığı son hızla döndü. Ve kayarak durdu. Refleksleri son derece kusursuz olduğundan, tertemiz yıkanmış çamaşır torbası ağzına kadar dolu iki alışveriş çantası, gazeteye sarılmış bir demet sarı krizantem, herbirini bir koltuğunun altına sıkıştırdığı iki şişe şarapla merdivenleri çıkmaya çalışan, bir yandan da Fransızca küfürler savuran kadına çarpmaktan kurtuldu.

«Hey! Pardon! Bu merdivenlerde biriyle karşılaşacağımı hiç sanmıyordum... Durun... Yardım edeyim.» Kadın, Spider'a arkası dönük duruyordu. Şişeler koltuklarının altından yavaş yavaş kaydığı için dönemiyordu.

«Budala! Şişeyi tut. Düşecek.»

«Hangisi?»

«İkisi de!»

«Tuttum!»

«Tam zamanında yaptın bu işi! 'Hangisi?' diye sormanın alemi var mı? İkinin de kaydığını göremedin mi?»

Spider soğukkanlılığını koruyarak, «Koltuk altında şişe taşımak pek akıllıca bir iş değil,» dedi. «Bir torbaya koymalıydın onları.»

«Bir başka torbayı nasıl taşıyacaktım? Parmaklarım koptu ağırlıktan. O canavar evsahibi... Cumartesi günleri holde ışık yok, asansör çalışmaz... Korkunç bir şey bu.» Kadın döndü. Spider yarı aydınlık derdivende onun çok genç olduğunu gördü. Ama öfkesine diyecek yoktu doğrusu.

Genç adam kibarca, «Size yardım edeyim,» dedi. Kadın kabul anlamında başını salladı. Kollarındaki her şeyi, çiçek buketi ve şarap şişeleri dışında, Spider'a devretti. Hiçbir şey söylemeden üst kat merdivenlerini tırmanmaya başladı. Kendi kapısına gelince durdu. Spider'ın kapısıyla o-

nunki arasında ancak altı metre vardı. Kadın çantasından anahtarını çıkardı.

Spider' kadının sırtına bakarak dostça bir tavırla, «Sonunda komşumu etiyile kemiğiyle gördüm,» dedi.

«Öyle oldu.» Kadın ondan yana dönmediği gibi gülümsemedi de.

«Bunları içeri taşımanıza yardım edeyim mi?» Spider taşıdığı paketleri, çamaşır torbasını başıyla işaret etti.

«Yere koy. Ben daha sonra alırım» Kadın anahtarı kilide soktu. Kapıyı açıp içeri girdi. Sonra dönerek kapıyı Spider'ın yüzüne kapadı hemen. Karanlık hole karşın güneş ışıkları kadının odasına sel gibi dökülüyordu. Spider bir an bile sürmeyen o kısa sürede çılgın kızıl bukleler, ucu kalkık küçücük bir burun, sel baskını kadar şaşkınlık verici yeşil gözler gördü.

Genç adam bir an durdu. Kadının bu ani davranışı karşısında şaşkın, yüzüne kapatılan kapıya baktı. Sonra dönüp yine aşağı indi. Bir yandan da insanın kolayca tanımlamasını yapamayacağı acayip bir duyguya kapıldığının da karkındaydı. Bir lokantada, garsonun bir tepsi dolusu bardak ve gümüş takımı devirdiği sırada olduğu gibi kısa süren bir sessizlik, bir kopukluk ortaya çıkmıştı. Tüm konuşmalar bir saniyeden daha kısa bir süre için kesilir, sonra ne olduğu anlaşılnca müşteriler bıraktıkları yerlerden konuşmalarına dönerler. Oysa Spider için bugün duraklama bir saniyeden daha da uzundu. Bir garson elindeki tepsiyi her an, her zaman düşürebilir. Ama Spider için böyle bir durum ilk kez olmuştu. Yaşamının ilk yirmi bir yılı boyunca ve New York'ta çalışmaya başladığı üç yıldan beri hiçbir kadın ona böylesine ilgisiz davranmamıştı. Kendisinden şu ya da bu nedenle hoşlanmayan kadınlarla karşılaşmıştı doğ-

rusu. Ama çoğunlukla karşı cinsten sevgi, yakınlık, hatta ateşli bir yakınlık görmüştü. Onu dikkate almayan bir kadın... Spider omuzlarını silkerek bunun kendisinin değil, o kadının suçu olduğuna karar verdi.

Eve öğleden sonra geç vakit döndüğünde kapısının eşğinde aklından tümüyle çıkan kendi alış-veriş torbasını buldu. Torbanın yanında bir şişe şarap duruyordu. Şişeye, üzerinde, «Benden bir içki için,» yazılı bir kağıt ilıştırılmıştı. Spider şişeyi alarak kızıl saçlı kadının kapısına gidip çaldı. Kapı açılınca olduğu yerde durdu. İçeri girmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Son derece ciddi bir tavırla, «Annem yabancı-lardan içki kabul etmemi istemezdi,» dedi.

Kadın tokalaşmak için elini uzattı. «Karşılaştığımızda kendimi takdim etmeyi unuttum. Adım Valentine O'Neill... İçeri gir de özür dilememe izin ver. Korkarım pek kancıklık ettim.»

«Oldukça dürüst bir anlatım bu... Ama bir parça daha insafli olunabilinir.»

«Minnet duygusu olmayan hırçın bir kadın gibi mi?»

«Hemen hemen.» Spider'ın bakışları odanın içinde dolaştı. Masa lambalarından pembemsi ışıklar saçılıyordu. Kırmızı kadife kanepeler, püsküllü şeritlerle süslüydü. Üzeri pembeli beyazlı kumaşla kaplı birkaç koltuk, çiçekli bir halı, kırmızı perdeler vardı. Spider'ın kulağına Piaf'ın, aşkın her zaman olduğu gibi şiirsel acısını dile getiren bir şarkıyı söylediğini duyuyordu. Odadaki küçük masaların hepsi doluydu: Çerçevesiz fotoğraflar, çiçekler, kitaplar, plaklar, dergiler. Yalnızca iki tavan penceresi olan küçük bir odaydı bu. Spider şimdiye dek hiç böyle eşyalar görmemiş olmasına karşın, odanın ona uyarıcı bir biçimde bildik geldiğini hissediyordu.

«Odan hoşuma gitti.»

«Eski eşyalarım bunlar,» diyerek Valentine O'Neill, yine pastel renkli bir kumaşla kaplanmış paravananın arkasında kayboldu. «Ne yazık ki eşyam bu oda için çok fazla. Ama öteki odayı işin gereği boş bırakmak zorundayım.» Genç kadın içinde ağzı açılmış bir şişe beyaz şarap, iki bardak, bir somun Fransız ekmeği, bir dilim börek, kamamber peyniri bulunan tepsiyle göründü. Tepsiyi kanepenin önüne, yere bıraktı. «Bir şeyin şerefine içelim mi? Yo, önce bana adını söyle.»

Spider hemen ayağa fırladı. «Özür dilerim... Adım Spider Elliott.» Yine el sıkıştılar. Spider ev sahibesine ikinci kez alıcı gözüyle baktı. Dikkatini çeken tüm ayrıntı küçük, beyaz bir yüzü çevreleyen bir yığın deli, yola gelmez bukleli kızıl saç oldu. Her şey birbirine uygundu... Oda, yiyecek tepsi, Valentine'in sesi, Piaf plağı.

«Şimdi anladım... Sen Fransızsın... Bu oda... Sanki Paris'te gibiyim. Paris'e hiç gitmedim ama eminim...»

Genç kadın sözünü kesti. «Ben Amerikalıyım. New York'da doğdum.»

«O Fransız yüzün, aksanlı İngilizcenle nasıl Amerikalı olabilirsin?»

Valentine soruyu duymazlıktan gelerek, «Spider da ne biçim ad?» diye atıldı.

«Bu benim takma adım. Örümcek Adam'dan ötürü. «Valentine'in yüzünde hiçbir şey anlamadığı belli oluyordu. «Dur, bir dakika... *Bilmiyorsun...* Sonra Amerikalı olduğunu söylüyorsun! Kendini ele verdin.»

«Spider adıyla bir komşum olmasını istemiyorum,» dedi Valentine aksi aksi. «Benim örümceklere karşı allerjim vardır. Ne ad! Ben sana Elliott diyeceğim.»

«Harika,» diye sıırıttı Spider. Bu sevimli kaçı-

ğın nesi vardı? En zararsız bir soru bile tepesini attırmaya yetiyordu. Amerikalı olması olanaksızdı. Örümceklere allerjisi olduğuna da inanmıyordu.

Spider'ın rahat davranışı karşısında Valentine onun merakını gidermeye karar verdi. «Ben New York'ta doğmuşum. Küçük bir çocukken de Paris'e gitmişim. Daha geçen aya kadar Paris'teydim. Şimdi içelim mi?»

«Neye?»

«Benim iş bulmama,» diye atıldı Valentine. «Bir işe fena halde gereksinmem var.»

«Senin bir iş, benim de daha iyi bir iş bulmama,»

Bardakları tokuştururlarken Valentine onun nasıl tam bir Amerikalı olduğuna dikkat etti. Pervasız, dokunulmamış ve... Yaşıyor olmaktan hayatta olmaktan mutlu bir kişi. Spider hayatında konuştuğu ilk genç Amerikalı erkekti. Tıpkı bir genç kız gibi şaşkındı. Genç adam aşırı derecede içtenlikli, insanı sinirlendirecek kadar açık yürekliydi. Valentine onunla nasıl konuşacağını bilemiyor, hep savunmaya geçiyordu. Böyle bir duruma hiç alışık değildi.

Genç kadın ELLE dergisinde okuduğu bir yazıyı anımsayarak, «Ne iş yaparsın?» diye sordu. Çünkü yazıda tüm Amerikalıların yeni tanıştıklarıyla konuşmaya hep bu soruyla başladıklarını okumuştur.

«Moda fotoğrafçısıyım... Ama şimdilik bir fotoğrafçının yardımcılığını yapıyorum yalnızca. Ya sen?»

«Gel, göstereyim.» Spider'i ilkinden daha da küçük olan ikinci odaya aldı. Pencerenin önünde üzerinde dikiş makinesi duran bir masa ve bir sandalye vardı. Bir terzi mankeninin üzerine, omuzundan aşağı doğru bir kumaş atılmıştı. Duvarla-

ra birkaç giysi modeli asılmıştı. Odada başka birşey yoktu.

«Terzi misin? İnanmam.»

«Moda desinatörüüyüm. Ama dikiş dikmesini bilmenin de insana bir zararı dokunmaz... Yoksa bunu sen de biliyor muydun?»

«Hiç düşünmedim. Üzerindeki giysinin modelini de sen mi çizdin?» Valentine'ın sırtında açık yakalı, kalın, kayısı renkli yünlüden uzun bir ev elbisesi vardı. Gerçi hiç bir bakımdan şaşırtıcı ya da çarpıcı değildi ama genç kadın giysisine, Spider'ın komşusu, tavanarası faresinden hiç beklemediği bir zenginlik, kendine özgü bir orijinallik vermesini bilmişti.

«Modelini kendim çizdiğim gibi kendim diktim... Hadi öteki odaya dönelim. Peynirimizin daha fazla erimesine fırsat vermeyelim. Yoksa tereyağı gibi tabaktan akıp gider.»

Valentine, ona bir dilim ekmekle peynir verirken, Spider'a iştah açıcı ama baştan çıkartıcı olmayan bir gülümsemeyle gülümsedi. Genç adam böyle bir gülümsemeyi bir kadında en son ne zaman gördüğünü anımsamıyordu. Bu kadın nasıl yarı Fransız olabilirdi? Ya da yarı İrlandalı? Hatta bir kadın?

Spider bekaretini Lise'nin ikinci sınıfında, kız basketbol takımının şehvetli, iri memeli antrenörüne kaptırmıştı. Kadın onun çektiği resimleri, kız kardeşlerinden birinin sevgi dolu, iyi niyetiyle beyazdan daha beyaz yapmak için çabalaması sonucu üç beden çeken daracık idman şortundan biraz daha az seviyordu. Spider yaşamının geri kalan bölümünde, spor salonlarında çalışmasını güçleştirecek bir adet edildi. Çünkü ne zaman

bir spor odasının kokusunu alsa bacaklarının arasında bir sertleşme hissediyordu.

UCLA kızlarla kırıştıracak gizli kapalı köşeleri kadar sisli güneşiyle de hatırı sayılır olanaklar sağlamıştı. Ama Spider moda fotoğrafçıları stüdyolarının, sözlü seksin merkezi olduğunu kısa zamanda keşfetti. Gerçi fotoğrafçıların çoğunluğu eşcinseldir; ama etkili biçimde çalışabilmek için şehvet, cinsellik dolu bir hava yaratmak zorundadırlar. Bir modelin işinde, tıpkı bir hava trafik kontrolünün sinirli bir küçük uçak pilotuna «Kör iniş» yaptırmak için konuşması gibi, sürekli önerilerle isteklendirilmesi gerekir. Kısılmış dişlerin arasından söylene bile bu öneriler daima övgü dolu olur ve geride çalınan erotik bir müzikle desteklenir. Bir moda fotoğrafçısının stüdyosunda yaratılan cinsel havanın gücü bazan içtendir, ama çoğunlukla fotoğrafçının istediğini veremeyen, yeteri kadar kusursuz olmayan modeline karşı duyduğu gizli düşmanlıkla doludur.

Spider, Mel Sakowitz'in yanına girdiğinde, moda sahnesine çıkışı yüzlerce yıl önce korsanların soylu esirlerini teşhir etmek için geldikleri kokuşmuş Avrupa saraylarında yaptıkları etkiyi uyandırdı. Eski, beyaz pamuklu pantolon ve UCLA T-şörtünden oluşan iş giysisi içinde stüdyoya gelen Spider, moda dünyasında da gerçek, şehvetli, sevgi dolu erkeklerin bulunabileceğinin elle tutulabilen kanıtı oldu.

Birkaç hafta içinde, Printol'le köpek banyosu arasındaki farkı bile bilmeyen modeller, filimlerin negatiflerine, agrandizörlere beklenmedik bir ilgi duymaya başladılar. Bu yüzden de Sakowitz'in karanlık odasından çıkmaz olmuşlardı. Çok geçmeden genç adam karanlık odanın kokusunun bile onu uyardığını keşfetti. Ama bu konuda yaptığı, yapabileceği bir şey vardı. Kızlarının rahatı içinde

karanlık odaya gizlice, bir iki yastık bile soktu. Çünkü onların ince, zarif kalça kemiklerinin yerlerde berelenmesi düşüncesine dayanamıyordu. Spider'ın modellerinin çoğunluğu doğrudan teması yeğliyorlardı. Böylece saç modelleri, makyajları bozulmuyordu. Tek yapacakları şey külotlu çoraplarını çıkarmaktı. Spider'ın yalnızca bununla yetinmeyeceğini kısa zamanda anladılar. Ama yakının yoktu. Model acentalarında çalışanlar genellikle pek istenilmeyen işyeri olan Sakowitz'e kızların daha gönülden gitmeğe başladıklarına tanık oldular.

Spider harekete geçmeden önce her kızı baştan uyarıyordu :

«Yalnızca kısa bir öykü yaşayacağız, bebeğim. Benimle bir başlangıç olabilir. Ama bir son hayır. Kesinlikle olmaz. Ben sürekli, kalıcı ilişkilere karşıyım. Hiçbir vaatte de bulunmam. Hatta yarın akşam için bile.»

«Spider, şekerim, her şeyin bir başlangıcı olduğunu söylesem ne dersin?»

«Daha önce pek çok kez duyduğum bir şeyi söylemiş olursun. Kadınlarda anlamadığım, asla anlayamayacağım bir şey var. Onlara, herhangi bir konuda bir gelecek olmadığı dürüstçe, açıkça söylendiğinde inanmak istemiyorlar. Neden? İnsan bir şeyi bundan daha belirgin biçimde nasıl söyleyebilir?»

«Umut dünyası Spider... Neden susup beni becermiyorsun? Ağır ol, keyfini çıkaralım... Şansımı deneyeceğim.»

Valentine'le tanıştığında, Spider karanlık odadan çıkıp birbiri peşisıra değiştirdiği daha iyi iki işe girmişti. Üç yıl içinde de moda dünyasında kendine iyi bir isim yapmayı başarmıştı. Özelliği, tüm kızlarını o kendine özgü cömert, büyük, iyi kalpliliğiyle aynı derecede sevmekti. Kızlar da bu-

nu biliyorlardı. Aşktan sevgiden sözeden ama kadınları *gerçekten* sevmeyen pek çok erkekle yatıp kalkmışlardı. Bir kız Spider'la seviştiğinde sanki olağanüstü, harika, sürpriz bir doğumgünü partisine konmuş gibi oluyordu... Daha sonra, uzun bir süre kendini dünyanın en mutlu, en güzel kadını gibi hissediyordu. Gerçek bir kadın gibi.

Spider, New York'taki ilk ayları sırasında çoğu modelin kendisini «gerçek» bir kız, kadın gibi hissetmediğini anlamıştı. Hemen hemen çoğu lisenin ikinci sınıfından sonra erkek arkadaş edinmemişlerdi. Oğlanlar on yedi, on sekiz yaşlarında gelişip serpilirlerken kızlar çok uzun boylu, sıska kalmışlar, sınıflarındaki öğrencilerin çeşitli alaylı sözleriyle karşılaşmışlardı. Gerçi anneleri ellerinden geldiğince gizlemeye çalışmışlardı ama, bu kızlar onlar için de birer düş kırıklığı olmuşlardı. Yüzlerini nasıl hale yola koyacaklarını öğrenip uzun boylarının, dolgun olmayan memelerinin kusursuz birer canlı askı olabileceğini keşfettiklerinde de, kendileri hakkındaki düşünceleri kesinlikle bir hiç, bir koca sıfır olmuştu. Aralarında en erken yıllardan beri geleneklere uygun biçimde güzel olanları da vardı; ama en ünlü, en birinci, en ilginç görünüşe sahip olan modeller hâlâ gerçekten güzel, alımlı bir kızın bir altmış beşten daha uzun boylu olmayacağını, 36 C beden sütyen takacağını, daha doğduğu günden itibaren erkeklerle nasıl konuşulması gerektiğini bileceğini düşünüyorlardı.

İşte Spider onlardaki bu eksikliği gidermiş, sevillebilen, çimdiklenebilen, öpülebilen, şımartılabilen, kısacası, tapınılabilen varlıklar olduklarını hissettirmişti.

Sakowitz'in karanlık odasının döşemesinde aşk sahneleriyle geçen günler artık unutulmuştu. Çünkü Spider en çok yatakta, bir kızın yatağında, bir kızın yatak odasında, kadın kokusunu içine çeke-

rek sevişmekten hoşlandığını anlamıştı. Meslek yönünden bayağı iyi bir gelişme göstermesine karşın hâlâ bir kadının evinin özlemini çekiyordu. Buna da en çok bir modelin dairesinde kavuşuyordu. Pudra, saç spreyi, ısınan bigudilerin kokusunu içine mutlulukla çekiyordu. Özellikle her şeylerini ortalıkla bırakan dağınık, pasaklı kadınlardan hoşlanıyordu. Yerde iç çamaşırları, banyoda ıslak havlular, eski bornozlar, tepeleme dolu çöp kutuları, yarı kullanılmış rujlar, rimel fırçalarıyla dolu banyo rafları; böyle evleri yeğliyordu. Kadınlara özgü bu oyuncaklar ona derin bir zevk veriyordu. Özlemle, kızkardeşlerim nasıl da birer küçük pasaklılardır, diye düşündü. Onların ya bir giysi ya da çikolatalı dondurma için duydukları iştahı büyük bir zevkle karşılardı. Spider için iştah, kadın denilen varlığın en güvenilir ilkesiydi.

Spider'ın sevişmek için asla kullanmadığı tek yer kendi eviydi. Aşık olsa kızı evine getirebilirdi. Ama Spider aşık olmadığını biliyordu. Duygulu, sevgi dolu yüreği inatla yalnızca kendisine aitti. Zeki, kültürlü, duygulu bir erkek olmuştu. Ve de kadınları bir grup, bir tür olarak toptan sevdiğini biliyordu. Onların emirlerine isteklerine amade olması, içlerinden birine bağlanabilme, sevebilme şansını elde etme duygusundan kaynaklanıyordu. Bir gün, diye umuyordu, bir tek kadına aşık olacağım. Ama o gün henüz gelmemiştir.

Bu arada işinde ilerlemeye bakıyordu. Arkadaşı Valentine vardı. Onun bir Paris tavanarası katının rahat, çılgın dekoruna bürünmüş odasında kendine özel bir kaçış yeri edinmişti. Valentine'in odası, kendini çok iyi hissettiği, ya da arada sırada morali bozulduğunda, sığınmak istediği yerdi. Valentine'in yemekleri, ilgisi, konuşmaları onu kendine getiriyordu.

Tanışmalarından; sık sık buluşup, şişe şişe şarap içip, Valentine'in lezzetli yemeklerini atıştırıp, gece yarılarında dek süren konuşmalarla geçen aylardan sonra bir akşam Spider onun odasına kapıyı vurmadan daldı.

«Val, hangi cehennemdesin?» diye bağırdı. Sonra, Valentine'i geniş koltuklarından birinin içinde adeta kaybolmuş görünce hayretle durdu. Valentine bir 'Gauloise Blue' sigarasının yanan ucunu burnundan on beş santim kadar uzakta tutmuş, gözleri kapalı sigaranın dumanını zevkle içine çekiyordu.

«Demek böyle! Zaten burasının neden hep Fransız sigarası koktuğunu merak ederdim. Sen sigara içmiyor, onu tütsü gibi yakıyorsun. Ah, tatlı bebek.» Spider genç kadına sarıldı. Valentine ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Duygusal sırrının öğrenilmesinden utanmış gibiydi.

«Ah, aslında hiç de Paris gibi kokmuyorlar ama bana Paris'teymişim gibi bir duygu veriyorlar. Elliott, neden kapıyı çalmadın?»

«Çok heyecanlıydım. Dinle, sana Paris'i tattıracak bir şeyim var: «*Bollinger Brut.*» Spider arkasında gizlediği şampanya şişesini gösterdi.

«Ama o çok pahalı.. Elliott, güzel bir şey mi oldu?»

«Hem de nasıl. Gelecek hafta Hank Levy'nin başyardımcısı olarak işe başlayacağım. Hank Levy, şimdiye kadar yanlarında çalıştığım kişilerden çok ilerde. Sakowitz, Miller, Browne... Hiçbiri Levy kadar çok birinci sınıf moda çalışmaları yapmadı. Stüdyosu arı kovani gibi kaynıyor. Gerçi bu işin en birincisi, en önde geleni sayılmaz ama, yine de benim için büyük bir adım olacak. Yardımcısı Joe Verona'nın Roma'ya gideceğini bir model kızıdan duydum bu sabah. Hemen Levy'le konuşmaya gittim. Gelecek hafta başlayacağım.» Spider heyecan-

la yere, Valentine'nin ayakları dibine oturdu.

«Ah, Elliott, çok sevindim! Harika, harika bir haber bu. Başarılı olacaksın. Hissediyorum. Duygularımda asla yanılmadığımı bilirsin.» Valentine birçok bakımdan pratik bir kadın olmasına karşın arada sırada içinde uyanan «duygulara» pek güvenirdi. Spider onunla alay eder, bu duyguların Fransız gerçekçiliğinin seslerini boğmaya çalışan barbar Kelt kanından kaynaklandığını söylerdi. Şampanya şişesine sımsıkı sarılmış duran Spider'a bakan Valentine, onun tipi olmadığını düşünerek kendini tebrik etti. Genç adam bir zampara, kadıncı ve kalp kıran bir erkekti. Ona duygusal yünden bağlanan hangi kadın olursa olsun sonunda hayal kırıklığına uğramaya mahkumdu. Spider'ın yalnızca arkadaşı olmasına pek seviniyordu. Bundan öteye de gidemezlerdi. Valentine böylesine kadın düşkünü bir erkeğin, içten, iyi bir komşu olmasından başka bir şey düşünemezdi. Tanrıya şükürler olsun ki bir Fransız'dı. Kendini bu gibi erkeklerden nasıl koruyacağını biliyordu.

«Karnın aç galiba, Elliott. Ben de *blanquette de veau* yapmıştım. Bir kişi için çok fazla miktarda. Şampanyayla da iyi gider.»

Hank Levy iyi bir insandı, hemen hemen. Yaşlı bir Huck Finn, bir Mark Twain kahramanı, daha çilli, daha az kırıksıklıkları olan, uzun boylu, zayıf Norman Mailer kopyası, saçları dökülmek üzere olan biri. Sıradan bir Hollywood rejisörü gibi giyinirdi: Fransız kot partolonu, beline kadar iliklenmemiş iş gömleği... Gömleğinin altından kalın altın zincir görünürdü. Ama bu Bulgaristan'dan alınma oldukça ağır bir parçaydı. En belirgin niteliği, Harrods'dan elli beş İngiliz lirasına satın aldığı kaşmir ceketiydi. Profesör Henry Higgins ceket

diye anılan bu ceketlerden çeşitli renklerde bir düzüne kadar vardı. Hank Levy ceketlerini kollarından beline bağlar, omuzuna atar, öyle dolaşırdı. Spider'ı işe aldığıında onun kış aylarında son derece güvenilir, cinsel yönden insanı tahrik edecek kadar tiksinti uyandıran eşofmanlar, babasının Annapolis koleksiyonundan gelme yakasız sveterler giyeceğini bilseydi, stüdyoda kendine rakip böyle bir kişi bulunmasını herhalde istemezdi... İnsana rahat vermeyecek kadar gerçek biriydi Spider.

İki cinsiyetli ve Yahudi olmanın getirdiği çifte sorumluluk Hank'in omuzlarına ağır bir biçimde yükleniyordu. Üstelik üç kağıda getirildiğini sanıyordu. Allah kahretsin, bir gün sarışın ufak tefek, sevimli bir moda düzenleyicisiyle mercimeği fırına vermişti. Ama daha aradan kırk sekiz saat geçmeden kadının tartışma kaldırmayacak biçimde kendisinden hamile kaldığını öğrenmekle kalmamış, onun iyi bir Yahudi kızı, hem de Brooklyn'de, Hank'in annesinin bağlı olduğu Hadassah'tan akrabaları bulunduğu da ortaya çıkmıştı.

Böylece Hank, henüz bir eşcinsel olmanın çok daha iyi mi olacağını anlamaya fırsat bulmadan kendini evli ve bir çocuk babası buldu. Ondan sonra da eşcinsellik üzerine hiçbir atılımda bulunmadı.

Yine de her şey yitirilmiş sayılmazdı. Chicky, ondan çok daha zekiymiş. Üstelik daha hırslı ve saldırgandı da. Hiç kimsenin, *Anna Karenina* filminde başka bir yer görmediği bir sırada, samur şapkalar giymişti. İlk pantolon - ceket, ilk mini eteği, ilk midi eteği giyen yine Chicky'di. Yılda beş kez *Women's Wear Daily*'nin en iyi giyinen kadınlar listesine seçilen de yine oydu. Davet edilen herkese yüksek modanın ışıltılı dünyasından kismetlerini aldıkları duygusunu verebilmek için, son derece güç elde edilebilen, kendini beğenmiş ünlüleri de

çekmeyi başardığı küçük, zekice davetler vererek Hank'in işini şekillendirmesini de bilmişti. Son model, muhteşem ses düzeninin bulunduğu pikabında en son plakların çalındığı, Fransız peynirleri, İtalyan ve Alman sosisleri, Bloomington'da, ağzının tadını bilenlerin alışveriş yaptıkları bölümünden gelen kıvrımlı ekmekler ve turşularla bezenmiş bir masanın her an hazır bulunan stüdyosuna bol bol iş geliyordu. Spider Levy'nin yardımcısı olarak çalıştığı bir yıl boyunca pek çok şey öğrendi.

Bir fotoğrafçı yardımcısı zamanının onda dokuzunu patronuna yeni film taktığı kamerayı uzatmak, fon duvarına rulo rulo kağıt döşemek, ışık ölçeri ayarlamak, üç ayaklı sehpayı oradan oraya götürmek, ne yapacağı belli olmayan elektronik flaşlarla uğraşmak, dekoru düzenlemekle geçirir. Geri kalan zamanı da bantları değiştirmekte harcanır. Öte yandan Hank Levy tembel, daha çok işin toplumsal yanıyla ilgilenen bir insandı. Bu yüzden de Spider'a pek çok resim *çekme* fırsatı tanıdı. Yani Spider bir moda fotoğrafçısı olabilmek için gerekli her şeyi, modellere poz verdirmek, fotoğraf açısını hesaplamak, kendine özgü ışıklandırma yöntemi kullanmak, kamerayı ayarlamak ve çalıştırmak gibi işleri yapma olanaklarını bulmuştu. Üstelik Spider modellerle konuşup anlaşmakta özel bir dehaya sahip olduğunu da kanıtlamıştı.

Yine de Hank Levy, Spider'a dergi siparişlerini verecek kadar aptal ya da işi başından aşkın bir insan değildi. Eğer birisi Virgin adalarına gidip, gelecek yılın monokini'leriyle üç modelin resmini çekecekse, bu kişi kesinlikle Hank olurdu. Zaten eline böyle büyük işler sık sık geçmiyordu artık.

Mesleğinin bir bölümünde nerdeyse yıldız fotoğrafçı durumuna gelmişti. Ama son zamanlarda Staten Island feribotunda ya da West Side Tennis Klübünde Kimberly kazaklarının resimlerini çekmesi isteniyordu. Bu da bir şeydi. Ne de olsa resimler *Vogue* dergisinde çıkıyordu. Fotoğrafçının adının resmin altına konduğu bir dergiydi *Vogue*. Parası çok değildi ama Hank'ın prestijini koruyordu. Hank, Spider'a yalnızca saat, ayakkabı ve vücuttaki kılları sarartan kremlerin resimlerini çekmesi için izin veriyordu.

Spider'a yeni bir işin kapılarını açan reklam, bir kundura bağı şirketinin çıkardığı yeni tip bir tırnak sertleştiricisi için çektiği filmler oldu. Romantik güneynin özünü kendinde toplaması gereken model, genç ve tecrübesizdi. Dantelli, geniş etekli giysisi içinde kaskatı duruyordu. Spider çekingen görünüşlü kıza gizlemeye çalışmadığı bir hayranlıkla baktı.

«Harika! Kusursuzsun, şekerim! Sonunda rolüne uyan birini bulabildik. Seninleyim, küçük... Eski Virginia'da hayranlarını kafa çekmeye yollayan mağrur, küçük güzelsin sen. Ne yazık ki, Scarlett O'Hara rolünü oynamak için zamanında dünyaya gelmemişsin. Tanrım, dayanılmaz bir kızsın sen... Biraz daha sağa, tatlım. Bence sen bir erkeğin o geniş etekliğin altında kaybolması için yaratılmış bir varlıksın... Şimdi, uzaklara dalmış gibi bak... Uğrunda savaşa gidilen bir güneyli güzel olduğunu aklından çıkarma. Harika! Çok iyi gidiyor... Biraz sola eğil; hayır, orası senin sağın, güzelim... Tertemiz, taptaze bir yüzle çalışmak ne büyük zevk oluyor! Ah, sen zeki, küçük bir sevgilisın... Bana Ashley ya da Rhett diyebilirsin... Çünkü senin güzelliğine sahip bir kız istediğini seçmekte özgürdür. Hadi gel, hayatım, bir de şu bahçe salıncağında deneyelim... Bakalım nasıl olacak?»

Tüm yaşamını New Jersey’de geçirmiş olan kız şimdi kıkır kıkır gülüyor, Spider’ın söylediklerinin her sözcüğüne içtenlikle inanıyordu. Çünkü Spider’ın resim çekerken erkekliğinin uyandığını görmüş, gerçekten dayanılamayacak kadar güzel, çekici olduğuna tümüyle inanmıştı. Spider’ın her dediğini anında yerine getiriyordu.

Spider’ı keşfeden moda editörü Harriet Toppingham mesleğinde bir numaraydı. Ne kadar önemli olurlarsa olsunlar, tüm moda editörleri yalnızca moda dünyasının elektrikli, mis gibi kokularla dolu havasını ciğerlerine çekip pahalı yemekler yerken dedikodu etmekle yetinmezler. Eşekler gibi de çalışırlar. Harriet Toppingham’ın görevlerinden biri de yalnız moda dergilerindeki değil, tüm dergilerdeki reklamları gözden geçirmektir. Çünkü reklamlar dergicilerin can damarıdır. Bir derginin her sayısının kağıdının, baskısının ve dağıtımının malolduğu para onun bayilerdeki satışından çok daha yüksektir. Reklam gelirleri olmazsa dergi de olmaz. O zaman bir moda editörüne de gerek kalmaz.

Herhangi bir dergideki editörlerden yalnız en başta geleni hatırı sayılır bir maaş alır. Diğerlerine ancak iyi bir sekreter ücreti verilir. Ama yine de işlerine sınıksız bağlıdırlar. Çünkü moda editörlüğünün kendine özgü bir gizemi ve prestiji vardır.

Harriet Toppingham gibi bir editör en üst düzeye geldiğinde, Fransa Kralı XV. Louis’nin gözdesi Madam de Pompadour gibi peşinden koşulan, en küçük bir iltifatı dünyalara değer biri sayılır. Öğle yemekleri konfeksiyoncular, moda desinatörleri ve halkla ilişkiler memurları tarafından sayıları birkaçı geçmeyen seçkin Fransız lokantalarından

getirilir. Giysileri bedava değilse bile, değerlerinden daha aza alınır. Noel'de bürosundaki hediyeleri evine taşımak için bir araba ve şoför kiralamak zorunda kalır. Yolculukları elbette bedava yapar. Çünkü ilgili havayolları ya da otel hakkında dergide çıkacak resimli bir yazı editörün, fotoğrafçının, modellerin ve yardımcıların harcamalarını bir çırpıda çıkarır.

Harriet Toppingham mesleğinin zirvesine kendi çabasıyla ulaşmıştı. Yüz binlerce banyo küveti imal eden babasından özel bir gelire sahip oluşunun bunda hiç rolü yoktu. Sert, acımasız bir kadındı; bıçak gibi kesen bir yanı var sanılırdı. Otorite duygusu da yaradılıştandı. Bu yüzden de emrinde çalışanlar ondan çok korkar, çekinirlerdi. Öte yandan yaratıcı hayal gücü Fellini'yle bile boy ölçüşebilirdi. Ortaya attığı yeniliklerden önce nefret edilmiş; sonra taklit edilmeye başlanmış, sonunda da klasik olarak kabullenilmişti. Spider çalışmalarını ilk farkettiğinde Harriet Toppingham kırk yaşlarındaydı. Pek çok kişi onu çirkin bir kadın olarak nitelendirirdi. Fransızların *jolie laide* dedikleri şey olamamıştı. Çünkü kendinde rastlanabilecek ilginç, güzel yanları abartma atılımında bulunmak için hiçbir neden görmemişti. Aksine, Fransızların nasıl hayran olunacağını bildikleri şey, kutsal canavar, olmuştu. Nesi varsa öylece benimsemiş ve hepsini de hiç çekinmeden, dosdoğru ortaya koymuştu: Sımsıkı geriye çekilip toplanmış mat, seyrek, kahverengi saçlar; büyük, erkek- si bir burun, parlak kırmızı rujla boyanmış ince dudaklar; ayrıntıları en ince noktalarına kadar gören, en önemli, en zarif, en karışık şeyler dışındakileri fırlatıp atan kahverengi, bir tırtılını andıran gözler. Boyu ortanın üstündeydi. İncecik

bir vücudu vardı. Daima en şık, en dikkati çeken giysileri yeğlerdi. Giyindiği şeylerin gölgeleyebileceği bir güzelliği olmadığından, günün modasını, hiç ayırım yapmadan, anında izlemekten çekinmezdi. Hiç evlenmemişti. Madison Caddesinde yalnız başına büyük bir dairede oturuyordu. Dairesini değerli parçalarla, Avrupa ve Asya'ya yaptığı sayısız yolculuklarda topladığı koleksiyonlarla doldurmuştu. Bunların çoğu acayip, birbirine uymayan şeylerdi.

Harriet Toppingham hiç olmazsa yılda bir kez tanınmamış bir fotoğrafçıyı üne kavuşturur, böylece emrindekilerden birini, bir süre için de olsa, yanından uzaklaştırma olanağını bulurdu. İnsanlara, kullanmaktan bir an olsun çekinmeyeceğiniz bir güce sahip olduğunuzu gösteremedikten sonra işin ne zevki kalırdı ki? *Fashion and Interiors'* un editörü olarak düşmanı olan sanat yönetmenini bir kenara atıp fotoğrafçılarla kendi bürosunda görüşebilirdi. Fotoğrafçıların menajerleriyle görüşmekten nefret ederdi.

*Redbook'*un arka sayfalarına sıkıştırılmış tırnak sertleştiricisi reklamını gördüğünde, resmi kimin çektiğini öğrenmek için acentayla görüştü. «Hank Levy, diyorlar,» dedi sekreterine. «Ama ben buna inanmam. Hank Levy altmışların sonlarından beri hiç böylesine orjinal bir şey yapmadı. Eileen ya da diğer acentalardan birini arayıp reklam için kimin poz verdiğini de öğren. Sonra kızın beni aramasını sağla.»

Harriet Toppingham iki gün sonra Spider'la bir görüşme yaptı. Genç adam akordiyon biçiminde, özel çalışmalarının bulunduğu dosyayı da getirmişti. Nikon F-2'sini asla yanından ayırmayan Spider, kadınları her zaman poz vermedikleri anlarında yakalamaya çalışırdı. Hiçbir şeyin farkında olmadan yumurta pişiren bir kadın, bir bardak

şarapla hayallere dalan bir başkası, yorgun yorgun soyunan ya da uygudan uyanırken esneyen, dişlerini fırçalayan kadınlar.

Harriett Toppingham kayıtsız bir tavırla dosyadaki resimleri tek tek gözden geçirdi. Saat başına beş yüz dolar ücret alan model kızları sırtlarında eski bornozlar ya da yalnızca bir havluya sarılmış olarak gördükçe gizliden gizliye şaşırmaktan kendini alamıyordu.

«Hımm... ilginç, oldukça iyi. Söyleyin bakalım, Bay Elliott, en sevdiğiniz sanatkar kimdir, Avedon mu, Penn mi?»

Spider ona gülümsedi. «Ben Degas'yı yeğlerim. Tabii balerinleri resmetmediği zaman.»

«Vay, vay. Yine de Degas Renoir'dan daha iyi. Şimdi... Bana ünlü bir tokmakçı olduğunu söylediler. Bu gerçek mi yoksa söylenti mi?» Harriet en beklenmedik biçimde saldırıya geçmeyi severdi.

«Gerçek.» Spider ona dostça baktı. Bu kadın ona beşinci sınıftaki matematik öğretmenini anımsatmıştı .

«O halde neden hiç *Playboy* ya da *Penthouse* için çalışmadın?» Kadın henüz meydanı Spider'a bırakmak niyetinde değildi.

«Bir dizi inciye bacak arasında tutan ya da aynaya bakarak kendi kendini tatmin etmeye çalışan bir kadın genellikle iç sıkıcıdır. Mastürbasyon benim için asla ilginç bir şey olmamıştır.» dedi Spider kibarca. «Sonra, iki kızı birlikte çektiklerinde durum öylesine yapmacık, öylesine uydu-ruk olur ki, seks olmaktan çıkar. Zaten bunlar beni sıkar...»

«Evet. Belki de. «Harriet bir sigara yakıp sanki odada tek başınaymış gibi içmeye başladı. Masasının üzerine yaydığı resimlere arada sırada kayıtsız bir tavırla bakıyordu. Sonra birden konuştu.

«Nisan sayımız için bize birkaç çamaşır say-

fası hazırlayabilir misin? Resimlerin en geç gelecek hafta sonunda elimizde olması gerek.»

«Bayan Toppingham, sizinle çalışmak için yapmayacağım şey yoktur ama Hank Levy'de bütün günlerim dolu...»

«Levy'i bırak,» diye Harriet emretti. «Sanırım onunla sonsuza dek çalışacak değilsin, değil mi? Kendi stüdyonu aç. Küçükten başla. Nisan sayısı çıkana dek sana yeteri kadar iş sağlarım. Bana umduğum işi verirsen, köşeyi döndün demektir.»

Harriet bunları söyledikten sonra Spider'a cesaret verici denebilecek bir bakışla baktı. Bu an, gücün elle tutulacak somut bir biçimde kullanılması, insanların yaşantısını kendi istediği biçimde değiştirebilmesi Harriet'in yaşamındaki en önemli şeydi. Böyle anlarda kendini üstün, ateşli ve etkili hissediyordu. Spider'dan istediği resimlerin sanat yönetmeni tarafından Joko'ya verilmesi kararlaştırılmıştı. Joko son zamanlarda pek sıkıcı olmuştu... Yaratma gücünü yitirmiş, heyecanı kalmamıştı. Poposuna bir tekme yemek istiyordu doğrusu. Üstelik bu Spider Elliott kadınların, şimdiye dek gördüğü en seksi resimlerini çekmişti. Kozmetik reklamlarında başka bir dünyanın kişileriymiş gibi görünmeleri için avuç dolusu para verilen bu kızlar, Spider'ın resimlerinde hiç beklemediği kadar baştan çıkarıcı aynı zamanda daha cana yakın ve daha gerçektiler.

Üstelik Harriet, *Fashion and Interior*'da iç çamaşırı reklamlarında bir sorun olduğunun farkındaydı. Sayfalar öylesine erişilmez, parlak bir durum almıştı ki ters tepki yapıyordu. En büyük reklamcılardan bazıları, önemli korse ve sütyen yapımcıları telefon ediyor, reklam çalışmalarını takdir ettiklerini ama müşterilerinin morallerinin bozulduğunu, Yedinci Caddedeki teşhir salonlarındaki modellerin bile *Fashion*'daki kızların onda biri ka-

dar güzel olmadıklarını söylüyorlardı. Böylece mağazalardan perakende alışveriş eden sıradan kadınlar fotoğraftakiler gibi olmak istiyor, olmayınca da kendilerini değil reklam edilen çamaşırları kusurlu buluyorlardı. Reklam acentaları dergide çıkan reklamlardan mutlu olmadıkları zaman hatalı bir şey var demekti. Hatalı bir şey olduğunda da Harriet önsezilerini birinci plana alırdı. Bugün Spider Elliott'un kendisi için çok önemli olacağını seziyordu.

Spider, İkinci Caddede henüz lokantaya ya da bara dönüştürülmemiş eski bir binada bir stüdyo buldu. Öylesine bakımsızdı ki ancak çok zor durumda olan bir kiracının ilgisini çekebilirdi. Mal sahibi binada yirmi yıldır hiçbir onarım yaptırmamıştı. Warner Le Roy'un gökten birdenbire düşmesini, bina için ona bir servet sunmasını bekliyordu. Yine de karanlık oda için su vardı. Spider'ın iki oda kiraladığı en üst katta tavanlar yüksekti. Kendi evinin çok daha iyi bir stüdyo olacağını biliyordu ama bulunduğu çevre böyle bir işe uygun değildi.

Spider, *Fashion ve Interior* için hazırlayacağı reklam resimlerinde her zamanki modelleri kullanmaktan yana değildi. Akli başında hiçbir kadın, bu kusursuz, taş gibi vücutlu kızların külot korse ya da sütyen takmayı asla düşünmeyeceklerini bir bakışta anlardı. Öte yandan resimlerde de, bilinen pozlardan yararlanmadı: İç çamaşırlarıyla dans çalışmaları yaparken yakalanan öğrencileri, plajda, tepeden tırnağa kumlara bürünmüş yanlışlıkla bikinisi yerine iç çamaşırını giymeye çalışan modeli de almadı.

Aksine otuzuna gelmiş modeller kiraladı. Hâlâ güzel ama yüzlerinde, vücutlarında gençliklerini

yadsınamayacak biçimde geride bıraktıklarını gösteren işaretler bulunan kadınlardı bunlar. Bir bonmarşenin prova odasına benzeyen bir dekor hazırladı. Tek bir sandalyenin üzerine yığın yığın giyilip atılmış çamaşır yığı. Modeller üçlü aynada kendilerini kuşkuyla inceliyorlardı; yalnızca iç eteğiyle sandalyenin ucuna ilişmiş, sıkıntı içinde sigarasını yakmıştı biri. Bir diğeri öfkeyle üzerindeki korseyi çıkarmaya çabalıyordu. Kısacası Spider'ın resimlerinde alışverişe çıkan her kadının yaptığı şeyler görülüyordu. Gülünç, sevgi, anlayış dolu resimlerdi bunlar. Modeller giydikleri çamaşırlardan gereksindikleri her yardımı almalarına karşın yine de güzel vücutlu, alımlıydılar.

Fashion and Interior'un o sayısına bakan erkekler normal olarak görmelerine asla izin verilmeyen bir şeyi iyice görüyorlarmış duygusuna kapılmışlardı; Alabildiğine açık bir bacak arasının sunabileceği kadınca gözlemlerden çok daha özel bir şeyler farketmişlerdi. Kadınlar, ne denli hayal kırıklığına uğrarlarsa uğrasınlar daima yaptıkları gibi kendilerini modellerle karşılaştırıyor ve sonucu eskiden olduğu kadar üzücü bulmuyorlardı. Aslında bu sütyenler, normal göğüsler için de kullanılabilecek gibiydi... Ne acayip. Ve de ne denli güven verici.

Fashion'un sanat yönetmeni resimlerin provalarını gördüğünde Macarca küfürler savurup istifa edeceği tehdidinde bulunmuştu... Aslında hep Fransızca küfredirdi. Harriet bunu duyduğunda kahkahalarla gülmüştü.

Nisan sayısı çıktığında Spider, Fashion için başka işler de yapmış bulunuyordu: Görülmemiş kadar duygusal, romantik parfüm reklamıyla ilgili sayfalar özellikle dikkati çekmişti. Çocuk gecelikleri ve pijamalarıyla ilgili resimler de bütünüyle sevimli ve güzeldi. Öyle ki birden fazla kadına

doğum kontrol hapları almayı bıraktırıp sonucun ne olacağını merak ettirmişti. Yine de Spider son dört aydır, bu işleri, taze havyar ikram etmek zorunda bırakılan hasis bir ev kadını gibi sunan Harriet Toppingham'a tümüyle bağlı kalmıştı. Çünkü aldığı para onu idare edecek düzeyde değildi. Bu yüzden de Spider, menejerlerinin karşı koymasına rağmen geçimini bir dereceye kadar, o sırada elinde bulunan kızlardan sağlıyordu.

Çamaşır resimleri, ona hâlâ ticari işler sağlamamıştı. Aslında kadın iç çamaşırı ticarethaneleri durumdan hoşnuttular ama reklam bürolarının sanat yönetmenleri, ne denli saygı duyarlarsa duysunlar, Harriet'in bu kez ileri gittiği kanısındaydılar. Ama parfüm resimleri onların anlayacağı türdendi doğrusu. 1975'in sonunda Spider kendini geleceği umutla dolu, parlak, oldukça başarılı biri gibi görmeye başlamıştı. Hemen hemen otuz yaşındaydı. Ve de sonunda kendi stüdyosuna, Hasselblad'ına elektronik flaşlarına sahip bir New York moda fotoğrafçısı olmuştu.

Melanie Adams, 1976 mayısının başlarında bir gün Spider'in stüdyosuna girdi. Tam tamına üç gün önce Louisville, Kentucky'den New York'a gelmiş, cehaletin verdiği o çıldırtıcı saflıkla sırasını beklemek için Ford Acentasının bekleme odasının yolunu tutmuştu. Modeller üzerine dünyada herkesten daha çok bilgiye sahip olan Eileen'le Jerry Ford, o gün kent dışına gitmişlerdi. Ama Melanie Adams'ın güzelliğine sahip bir kız için bekleyecek bundan daha iyi bir yer olamazdı. Ford'lar yanlarında çalışanları mucizeleri görecektik biçimde eğitmişlerdi. Aslında, tüm işleri gerçek güzelliğin mucizesi üzerine kurulmuştu. Öte yandan hemen hemen tüm güzelliğin bir pırlanta taş gibi bulunup çıkarılması, parlatılması gerektiğini de biliyorlar-

dı. Umut verici modellere perhiz yaptırır, en iyi kuaförlere, usta makyajcılara gönderirler, oturma-sını, kalkmasını, yürümesini öğretirler, sonra da ellerinden geldiğince çok fotoğrafçıya yollar, bun-lardan birinin kızıdaki cevheri keşfetmesini bekler-lerdi.

Eileen'in yardımcılarında biri Melanie'yi görür görmez bütün bu hazırlıkları bir kenara atıp, kızın nasıl fotoğraf vereceğini anlamaya karar verdi. Spider'a telefon ederek birkaç deneme resmi çekmesini istedi. Çünkü Melanie'nin getirdiği resimler tümüyle umutsuzdu. Zaten daha önce profesyonel modellik yapmamıştı hiç. Elinde aile albümünden alınmış birkaç resimden, bir de lise yıllığındaki fotoğraftan başka bir şey yoktu.

Melanie dikkati çekene dek Spider'ın stüdyo-sunun açık kapısı önünde durdu. Gür saçlarını eliy-le geriye iterek, «Merhaba,» dedi çekingen çekin-gen. «Ford'dan buraya gelmem istendi. Deneme re-simleri için...»

Spider kalbinin gerçekten duracağını sandı. Melanie'ye öylece bakakalmıştı. Şimdiye dek yaşa-mına giren kızlar, bir filmin jeneriğindeki adların altında parlayan fotomontaj resimlerinin bir par-çası olmuştu. Şimdi kamera yıldızın üzerine çevril-mişti. Film başlamak üzereydi. Başlamıştı.

«Tamam. Telefon ettiler. Seni bekliyordum.» Bir robot gibi konuşuyordu. «Hadi başlayalım. Ön-ce, doğal ışıktaki birkaç resim çekeceğim... Mantonu şu sandalyenin üzerine at. Gidip pencerenin önün-de dur.» Bir yandan da, Tanrım, diye düşünüyor-du. Bu kızın saçlarında kırmızı biberden akçaagaç şurubuna kadar bütün renklerin en azından otuz değişik çeşidi var... Bunlara bir ad bile bulunamaz. «Şimdi, pencereye biraz daha yaklaş. Pervaza doğ-ru eğil. Profilin benden yana olsun. Çeneni kaldır. Biraz gülümse; biraz daha. Şimdi bana dön. Elini

indir. Güzel.» Spider bu kızın asla kötü resim vermeyeceğini biliyordu. Elleri titriyordu. Bu yüzden resimler iyi çıkarsa kendini şanslı saymalıydı. «Tamam. Şimdi buraya gel ışıkların bulunduğu yerdeki sandalyeye otur. Bakışlarını stüdyo içinde dolaştır, kameraya aldırış etme.»

Melanie Adams, başını oradan oraya çevirirken Spider duygularının şiddeti karşısında aptalca bir şaşkınlığa uğramıştı. Beyni, duygularını mantıklı bir biçimde yorumlamaktan uzaktı. Kendini, bir kızdaki salt güzellik yüzünden etkilenen son erkek olarak görüyordu. Elinden pek çok güzel geçmiş, ama bunların üzerinde asla durmamıştı. Oysa şimdi yaşamının geri kalan bölümünü, bu yüzün neden böylesine anlamlı, önemli olduğunu inceleyerek geçirebileceğini hissediyordu. Bu kızın gözleri, göz çukurlarının içine neden anlamın ötesinde bir anlam taşıyorlarmış gibi yerleştirilmişti? Bu dudakların biçimi neden ona, sanki dokunursa gizemlerini anlayacakmış gibi, parmağını üzerinde dolaştırma isteği uyandırıyordu? Gülümsemesi şuh-tu, kibarca şuh-tu ama gizli bir çekingenlikle doluydu. Derisinin altındaki kemiklerin duruşunda bir şey Spider'a bu kadına asla sahip olamayacağını anlatıyordu. Evet, kadın etiyile kemiğiyle *oradaydı*. Ama bu gerçekliği, Spider'ı çıldırtacak, anlaşılmayacak bir biçimde, kaçıp gidiyordu.

Spider ışıkları söndürürken, «İstediğim resimleri çektim,» dedi... «Şimdi, gel şuraya otur.» Melanie'yi bir kanepeye oturtup kendisi de yanına geçti. «Dinle, kaç yaşındasın sen? Annenle babanı sever misin? Aile seni anlar mı? Senin için anlamı olan biri var mı? En çok hangi yemekleri seversin? Öptüğün ilk erkek kimdi? Onu sevdin mi? Çok düş görür...?»

«Lütfen, susun.» Kadının sesi kayıtsızcasına güneyliydi. Tipik bir güneyli güzeldi. «Ford'da hiç

kimse bana sizin deli olduğunuzu söylemedi! Bütün bunları bana neden soruyorsunuz?»

«Bak, ben... Sanırım sana aşık oldum. Hayır, *lütfen* gülme. Ah, Tanrım! Sözcükler! Numara yapmıyorum. Sana her şeyi başından söylemek zorundayım. Çünkü bunun üzerinde düşünmeni istiyorum... Öyle kuşkulu kuşkulu bakma. Sen buraya adımını atıncaya dek hiçbir kadına kendisini sevdiğimi söylemedim. Lütfen! Öyle baktığın için seni suçlamıyorum ama bana inanmaya çalış. «Melanie'nin elini tutup göğsüne bastırdı. Spider'ın kalbi sanki bir mil koşmuş gibi çarpıyordu. Kadın kaşlarını kaldırıp Spider'a ilk kez dikkatle baktı. Göz bebekleri, içine kaliteli parlak, tatlı şarap doldurulmuş bir bardağın berrak, ılık rengindeydi. Bakışlarında, özlemle, inceden bir kaygıyla son gerçeği ararmış gibi bir anlam vardı.

Spider, «Şu anda ne düşündüğünü söyle bana,» dedi.

Melanie, «İnsanların bana bu soruyu sormasından nefret ederim,» dedi.

«Ben de. Daha önce kimseye böyle bir soru sormamıştım. Yalnızca bana hemen biriyle evlenmeyeceğine söz ver. Bana bir şans tanı.»

«Ben hiçbir konuda kimseye söz vermem.» diye güldü Melanie. Kendini kafese sokmamayı, güç durumda bırakmamayı yıllar önce öğrenmişti. «Hem nasıl böyle şeyler söyleyebiliyorsun? Beni daha tanımıyorsun bile.» Aslında kendini bu oyuna kaptırmamıştı yalnızca durum hoşuna gidiyordu. Tıpkı daha yedi yaşından başlayarak yapılan bir düzüne kadar öneriden hoşlandığı gibi. Anımsayabildiği en erken zamandan beri ona hep ne denli güzel olduğunu söylüyorlardı. Ama içinde bir şey buna asla inanmıyor, tatmin olmuyordu. Alçakgönüllülük değildi bu. Kanıt arıyordu. Şimdiye kadar verilen kanıtlardan çok daha güçlü bir şey.

Kafası sürekli olarak, başkalarının ona baktıklarında ne gördüklerini anlamaya çalışıyordu. Bunu bir türlü kavrayamıyordu. En büyük hayali, derisinin içinden çıkıp kendine bakmak, insanların hakkında söylediklerini kendi gözleriyle görmektir. Tüm yaşamı boyunca, sanki karşılığında kendini keşfedecekmiş gibi insanların tepkilerini görecektir davranışlarda bulunmuştu. «Ben asla söz vermem,» diye yineledi. Karşısındaki bunu ilk söylediğinde duymamışa benziyordu. «Soruları da yanıtlamam.»

Duruşu, dimdik ve ilgili bir tavırla oturduğu Victoria devri kızlarınıninki gibi sakın ve kibardı. Yine de gülümsemesindeki yanılgısız davet, kazanacağı zaferden eminmiş gibi zamansız bir rahatlık içindeydi. Doğrulamak istedi.

«Yo! Dur! Nereye gidiyorsun?» diye Spider dehşetle atıldı.

«Karnım zil çalıyor. Zaten tam yemek saati.»

Spider korkunç bir rahatlık hissetti. Bu kadın acıktığına göre insan olması gerekirdi.

«Buzdolabım tepeleme yiyeceklerle dolu. Bir dakika bekle, sana hayatında hiç yemediğin bir sandviç hazırlayayım.» Spider sandviçleri hazırlarken bir yandan kapıyı kilitleyip anahtarı fırlatıp atsam, onu hep burada tutsam dünya bana bundan daha güzel bir şey veremezdi, diye düşünüyordu. Bu kız hakkında doğduğu günden bugüne kadar ne varsa hepsini öğrenmek bilmek istiyordu. Kafasına binlerce soru doluyor, hepsini de reddediyordu. Eğer bu kadın ona her şeyi anlatsa belki de duygularına bir anlam verebilirdi.

Spider asla kendi kendini tahlil eden biri olmamıştı. Bir hayli neşeli, tatlı yaşantısını kendisiyle ilgili hiç bir ayrıntıya girmeden, herhangi bir analizde bulunmadan yaşayıp gelmişti. Aslında kendini kendine saklayan, kendinden gizleyen bir erkek olduğunu asla anlamamıştı. Bu da bir bakı-

ma başkalarını sevmesinden, onlara yardımcı olmasından ötürüydü. Bu yüzden de bir gün önce sağlam olan bir zeminde ertesi gün açılıveren bir deliğin içine düşen biri gibi tepetaklak aşık olmuştu. Aşka bir lise öğrencisi kadar hazırlıksızdı.

Hiç konuşmadan yediler sandviçlerini. Genç kadın aralarındaki sesizlikten hiç de rahatsız olmuş gibi değildi. Melanie zaten hep sessiz, soğukkanlı, ürkek bir biçimde sessiz olmuştu. Kendi kendisiyle öylesine meşguldü ki, başkaları hakkında bir şeyler öğrenmeye hiç merakı yoktu. Zaten her zaman için ona ilgilendiğinden daha fazla şey söylerlerdi. Onun konuşmasına, ilgi çekmeye çalışmasına hiç gerek yoktu. Ama Spider'a dikkatle bakıyor, onun kendisini nasıl gördüğünü yakalamaya, anlamaya çalışıyordu. Bu adamın nazarında değişik, çarpık bir görünümü olabilirdi ama Melaine'ye bilmek gereğini duyduğu bir şey anlatabilirdi. Bazan, yalnız olduğunda kendini şu ya da bu kişi gibi hisseder, başka bir yüze sahip olduğunu kabullenirdi. Bu yüz daima bir filmde gördüğü yıldızın yüzü olurdu. O kadın gibi gülümser, o kadının yüzü bir maske gibi kendi yüzünün üzerine geçerdi. O an gerçek dünyada bulunmanın nasıl olduğunu hisseder, o an geçtiğinde de yine bitmez tükenmez araştırmasıyla başbaşa kalırdı.

Öğleden sonra güneşi çekilmeye başladığında stüdyonun içi de karardı. Spider saatine baktı.

«Tanrım! Beş dakikaya kadar üç küçük bebek anneleriyle birlikte burada olacaklar... Parti giysilerinin resmini çekeceğim... Daha hiçbir hazırlık yapmadım.» Melanie mantosunu giyerken o da stüdyonun öteki ucuna fırladı. Aynı anda da durdu. Döndü. İnanmazlıkla sordu :

«Adın neydi demiştin?»

İki hafta sonra Scavullo'nun uzun boy ayna-

larından birinin önünde Spider'in eski modellerinden biri, «Haberı duydun mu?» diye arkadaşına sordu.

«Ne haberi? Ortada öyle çok haber dolaşıyor ki?»

«Şekerim, o zavallı sevgili aptal, yeni Garbo'ya aşık olmuş. Ne demek istediğini biliyorsun... Eileen'ın son modeli. Gizemli Manolya Çiçeği.»

«Kim söyledi? İnanmam.»

«Spider'ın kendisi söyledi elbette... Yoksa ben de inanmayacaktım. Spider çenesini tutamıyor. Sanki aşkı kendisi icat etmiş gibi bir hali var. Ben-
ce durum son derece mide bulandırıcı... İnsan Spider'ın asla... hiçbir zaman yapamayacağını...»

«Ne demek istediğini tam olarak anlıyorum.»

«Anlayacağını biliyordum.»

«Oh, seni küçük güneyli orospu!»

«Bunun şerefine içerim.»

B

illy Winthrop, Paris'ten kararlaştırılan zamandan üç ay önce döndüğünde Cornelia halasına vatanını özlediğini söyledi. New York'da Kate Gibbs'de

kurslara başlamadan, yazı ailesiyle birlikte Chestnut Hill'de geçirmek için ani bir istek duyduğunu anlattı. Cornelia bu açıklamayı inandırıcı olarak kabullendi. Ama işin aslını biliyordu. Lady Molly' ona gönderdiği son mektupta Côte de Grace'in, yeğenini nasıl adi bir biçimde terkettiğini yazmıştı. Ana kalbi Honey'e, yani Billy'e, ne kadar üzüldüğünü anlatmak için tutuşuyor, ama kızın gururu bu konuya yaklaşımı kesinlikle yasaklıyordu.

Ya Billy'nin yeni görünüşü! Tüm Boston -yani Boston'un sözü edilebilecek kişileri- bu haberle kaynıyordu. Kendi ruhsuz, sönük kızlarına bakan soylu, kültürlü anneler Billy'nin uzun, ince vücudunu, gür, pırıl pırıl siyah saçlarını, şahane yürüyüşünü, kusursuz cildini bağışlar gibi oluyorlardı. Ama bunu yavaş yavaş, ne de olsa bir Winthrop olduğu için, yapıyorlardı. Onca zamandır Honey'i şişman, çaresiz biri gibi kabullenip düşündükten sonra en iyi niyetli bir kadın için bile onun Paris'ten başlı döndürücü bir güzel olarak geri gelmesi kolay kabul edilemiyordu. Eğer doğuştan güzel olsaydı... Şimdi bu değişiklik haksızlıktı. İnsanın yeni duruma kendini alıştırmayı güç oluyordu. Sanki ken-

te, şimdiye dek hiç tanımadıkları, bir Boston'lu kız gibi giyinmeyen ama onların karşısına ailenin bir üyesiymiş gibi hiç çekinmeden çıkan bir yabancı gelmiş gibiydi. Gerçekten de yabancıydı. Tedirgin edici bir durumda bu.

Billy'nin akranları değişikliği büsbütün sinirlendirici buluyorlardı. Çirkin ördeğin bir kuğu olması, Grimmın Kardeşlerin masallarında iyi oluyordu ama Boston'da tümüyle tiyatrovary... açıkça söylemek gerekirse... bir parça aşırıydı... Hatta kaba bile denemez miydi?

Kulağına bu tür konuşmalar gelen Cornelia ortaya çıktı sonunda: «Amanda, kızın Pee-Wee öyle konuşmakla ayıp etti. Dün Myopia'da benim Billy hakkında söylediklerini duydum. Demek onun yaşında birinin adını değiştirmesi, 'gülünç' ha? Billy'e senin de yeğenin olan Wilhelmina'nın adının konduğunu herhalde çok iyi anımsarsın sanıyorum. Billy adını değiştirmede, aksine adını kabullendi. Demek Billy, 'Polo seyretmeye giderken nasıl giyileceğini bilmiyor,' ha? Eğer senin Pee-Wee binici pantolonlarını bacaklarından çıkarırsa biz de onun nerede nasıl giyinileceğini bilip bilmediğini göreceğiz. Sonra, kızın büyükanne oluncaya kadar Pee-Wee diye mi çağrılmak niyetinde? Amanda, eğer senin yerinde olsam Lillian de Vertdualac'a mektup yazar gelecek yıl kızını kabul edip edemeyeceğini sorardım. O kızın ahırların dışında da hayat olduğunu anlamasının kendisine bir zararı dokunmaz.»

Öte yandan Cornelia, Billy'e karşı son derece nazik ve anlayışlıydı.

«Billy, Paris'te geçirdiğin yılın sana umduğundan daha fazlasına malolduğunu sanıyorum.»

«Ne yazık ki haklısın, Cornelia hala. Düşüncesizlik ettim...»

«Saçmalama. Senin güzelliğinde bir kızın Pa-

ris'in tadını çıkarması gerekir. Buna hakkı vardır. Bir yığın elbise satın aldın diye seni bir an olsun suçlamadım. Hepsi de sana pek yakışıyor. Üstelik para da senin. İstedğin gibi kullanabilirsin. Aslında sırtına bir şeyler alman için ben sana bir çek yollamayı düşünüyordum ama öylesine şişmandın ki makbule geçeceğini ummadım.»

«Şişman mı? Ne kadar tatlısın, Cornelia hala. İnsanı tiksindirecek besili bir inektim ben. Artık bunu kabul et.»

«Şimdi, sözcüklerle oynamayı bırakalım. Başka bir kız oldun. Artık önemli olan gelecek. Boston'da kalıp Wellesley'e gitmek ister misin?» Cornelia onun kalmasını çok istiyordu. Çünkü bu yeni haliyle Billy istediği herhangi bir erkekle evlenebilirdi. Sekreter olmak için Kate Gibbs'e gitmesine hiç gerek kalmamıştı.

«Aman Tanrım, hayır, olmaz! Sonbaharda yirmi yaşında olacağım. Yeniden okula başlamak için çok yaşlı sayılırım.»

Cornelia içini çekti. «İşin bu yanını hiç düşünmemiştim. Yine buradan ayrılmana gerek yok, Billy. Biliyorsun ben ve enişten seni çok severiz.»

«Biliyorum, Cornelia hala. Ama Boston'dan uzaklaşmalıyım. Hiç olmazsa bir süre için. Burada herkesi doğduğum günden beri tanıyorum. Senden ve George eniştemden başka tek bir arkadaşım yok. Babam kendini araştırmalarına gömmüş... Bana şöyle bir baktı, 'Minot'ların kemik yapısına sahip olduğunu hep söylemişimdir,' dedi. İşinin başına döndü. Ah, anlatamıyorum, Cornelia hala. Ama buraya döner dönmez kendimi yine garip hissetmeye başladım. Buraya yabancı biri gibi. Fransız'lar «derimin içinde değilim» derler ya, öyle. Öyle bir yere gitmek istiyorum ki hiç kimse bana gelip, 'Tanrım, ne oldu sana? Kaç kilo verdin? İnana-mıyorum. Şişko Honey Winthrop!' demesin.»

Cornelia'nın yüzünde anlayışlı bir ifade belirmişti. Billy için bunların söylendiğini kendi kulaklarıyla duymuştu çünkü.

«Cornelia hala, Paris dönüşü Kate Gibbs'e gitmemi kararlaştırmamış mıydın?»

«Ama şekerim, artık seni oraya gitmek için zorlayamam. Yani, artık pek çok konuda değişik şansa sahipsin... Yakışıklı, geleceği parlak gençler tarafından aranıyorsun...»

«İyi *çocuklar*. Kendimi onlardan en az on yaş büyük hissediyorum. Ortalıkta dolaşıp şu ya da bu yardım kurumunda çalışamam, senin ve eniştemin sırtından geçinemem. Bir parça akli başında birinin çıkıp benimle evlenmesini bekleyemem. Bunları yapamam, hala.»

«Ama hepimiz hemen hemen aynı şeyi yaptık, şekerim.»

«Ne demek istediğimi anlıyorsun, Cornelia hala.»

«Doğrusunu istersen anlıyorum. Haklısın da. Buradan gitmeni istemiyorum ama seni yardım kurumlarında çalışırken de hayal edemiyorum. Evet. Katie Gibbs'e gideceksin.» Bu konuşmadan sonra Cornelia başkalarının hayatını düzenlemede gösterdiği yetenekle çalışmaya başladı. Ne de olsa 1911 yılında kurulan Katie Gibbs Okulu iyi toplumsal mevkii olan ailelerin kızları için tek ve en beğenilen sekreterlik okuluydu. Katie Gibbs ancak birinci sınıf sekreter yetiştirirdi.

Bir hafta içinde Cornelia, Billy için uygun bir oda arkadaşı buldu. Kendi okul günlerinden eski bir arkadaşının New York'ta çalışan ve çok saygıdeğer bir adreste oturan bir kızı vardı. Kızın daireinde fazladan bir yatak odası vardı ve anne bunu kiraya vermek istiyordu. Cornelia daha da ileri giderek sekreterlik okulunun bir yıllık ücretini peşin ödedi. Çünkü Billy'nin Paris'te yaptığı alışve-

rişten sonra kalan parasının hem harcamalarına hem de okul ücretine yetmeyeceğini tahmin etmişti. Sonra ağıştostaki ucuz kürk satışlarından yararlanılması gerektiğini bahane ederek Billy'i apar topar Newbury Caddesindeki Roberts-Neustadter'e götürdü. Ve de ona, yirmi birinci yaş günü için peşinen bir hediye aldı: Bu, kadife gibi siyah fok derisinden tümüyle bedene oturan, geniş etekli, yakası ve kol kapakları koyu renk samurdan bir mantoydu. Billy'nin borçluluk, minnet dolu kucaklamalarını eliyle geçiştirmeye çalışırken, «Eskisini yağımurlu günlerde giyersin,» diye öğüt verdi. Cornelia'nın cömertliğine sınır yoktu. Tek dayanamadığı şey bunun anlaşılması, şükranla karşılanmasıydı.

Billy, 1962 eylülünün ilk haftasının sıcak, rutubetli bir gününde lüks vagonda oturmuş, Bay Back Garından Grand Central Garına gidiyordu. Oda arkadaşıyla karşılaşacağı an yaklařtıķa midesine kramp giriyordu sanki. Kızın adı Jessica Thorpe'du. Ne kadar da kuru, soğıuk bir addı bu. Daha da kötüsü yirmi üç yaşındaydı ve Vassar'dan iftihar listesine geçerek mezun olmuştu. *Mc Call's*'ın yazışlerinde çalışıyordu. Billy, kim bilir ne kadar örnek, her bakımdan kusursuz bir insandır, diye düşünüyordu. Jessica Thorpe'un ailesi de kusursuzdu. Annesiyle babası Providence, Long Island'ın en eski ailelerine mensuptular. Cornelia halanın dediğı gibi; bu, pek Boston'lu olmaya benzemezdi ama hiç olmazsa New York'lu değıildi. Sıradan biri sayılmazdı. Jessica Thorpe'un oturduğı apartman Park'la Madison arasındaki 82'nci Cadedeydi. Yalnızca bu ayrıntılar bile Billy'e kaçınılmaz, kesenkes kabullenmek zorunda olduğı oda arkadaşının kültürlü, bencil, yaşamını tümüyle

kontrol altına almış, yetenekli bir iş kadını olduğu inancını vermişti. Korkunç bir şeydi bu.

Bu arada Jessica Thorpe yaşantısının en berbat sabahını geçiriyordu. Her şey yazışları müdürü Natalie Jenkins'in, Jessica'nın yeniden kaleme aldığı Sinatra biyografisini yerden yere çalmasıyla başlamıştı. Aslında yazı tanınmış bir öykücü tarafından baştan savılmış, ayıklanıp, derlenip toplanması için Jessica'ya verilmişti. Jessica da biyografi üzerinde haftalarca çalışmış, yazının karışık, anlaşılabilir havasını, bir kadın dergisine yakışacak duruma sokmak için elinden geleni yapmıştı. Natalie Jenkins onun hazırladığı ilk yazıdan nefret etmiş, ikincisinden hoşlanmamış, üçüncüsünde de daktilosunun başına geçip kendisi yazmıştı. Hem de üç çeyrek saatte. Jessica'ya göre yazının anlamlı, önemli bölümleri tümüyle gitmişti. Ama Bayan Jenkins sonunda tatmin olmuştu. Bir kez daha büroda onun yardımı olmadan hiçbir şey yapılamayacağını kanıtlamıştı.

Sanki bu yeterli değilmiş gibi Boston'lu kız da bugün geliyordu. Wilhelmina Hunnenwell Winthrop. Bunu düşünmek bile Jessica'nın Rafael-öncesi bir bebeğinkini andıran yığın yığın saçlarını aşağı sarkıtıyordu. Jessica durum ne olursa olsun sarkıklığa pek meyilliydi. Kalçaları çok ince olduğundan eteklikleri hep sarkardı. Bunları dikişlerinden bir parça daraltmak şimdiye kadar hiç aklına gelmemişti. Etekliğinin içine sokmayı unuttuğundan buluzları sarkardı. Boyu yalnızca bir elli beş olduğundan vücudu da sarkardı. Çünkü dik durmayı asla akıl edemezdi. Ama başka herşeyle birlikte morali de sarkık olduğunda bile, erkekler onu yine de dayanılmaz bulurlardı. Jessica'nın bu haline bakan erkekler dimdik duran bir kadının hiç de özenilecek bir dişi olmadığına karar verirlerdi. Küçük bir burnu, küçük bir çenesi, kocaman,

hüzün dolu, leylak rengi gözleri vardı. O tapınılacak küçük ağzının dudakları sarktığında erkekler onu öpmek güdüsüyle dolup taşarlardı. Dudakları sarkmadığı zaman da aynı duygular içinde olurlardı.

Erkekler, Jessica'nın en sevgili varlıklarıydılar. Bu tehlikeli eğilimini annesinden gizlemeyi başardığını sanıyordu, ama hiç de sandığı gibi olmamıştı demek. Yoksa annesi yanına mutlaka bir oda arkadaşı alması, almazsa Barbizon Kadınlar Oteline, o Şeytan'ın Saflık Adasına, taşınması gerekeceği konusunda ultiatom yollamazdı. Saflık, Jessica'nın en az tuttuğu şeydi.

Boston'lu kızın, annesinin casusu olduğundan hiç kuşku yoktu. Jessica Madison otobüs durağındaki en azından bir düzine erkeğe' akşamını rezil ederek, tümüyle, her şeyiyle sarkmış bir durumda evine dönerken böyle düşünüyordu. Çünkü rastladığı erkeklerin doğrudan yüzlerine bakardı o. Bir saniye kadar süren bu bakışla karşısındaki erkeği ölçüp biçirdi. Tek düşüncesi, «Acaba bu erkek yatakta nasıldır?» olurdu. Bir erkeğin dörtten daha az puan alabilmesi için aptalcasına, sersemcesine gösterişsiz olması gerekirdi. Çünkü Jessica miyoptu ve sokakta, herkesin içinde gözlük takmaktan nefret ederdi. Jessica'nın haftası genellikle altı, yedi puan alan erkeklerle dolu olurdu. Erkekler hakkında asla kesin bir karara varamazdı. Ama adil davranmak için verdiği puanlarda daima cömert olmaya bakardı.

Billy trafiğin sıkışık zamanında bir taksi bulmakta güçlük çektiğinden Jessica'nın apartmanına ancak saat altı buçuktan sonra, tepeden tırnağa sinir için gelebildi. Kapıcı lobiden yukarıya onun geldiğini haber verdiğinde Jessica birbirine uymayan beş erkek çorabını, bir Brooks Brothers kemerini, son telaşlı anda da doğum kontrol hap-

larının bulunduğu kutusunu saklamakla meşgul-
dü. Bir kadın bakireyse buna gereksinme duyar
mıydı? Jessica sorunun üzerinde duramayacak ka-
dar ürküntü içindeydi. Dairesinin açık kapısı ö-
nünde durup insanı etkileyecek kadar kaliteli ba-
vulların tekerlekli arabayla kapısına getirilişine
baktı. Eşyanın peşinden ikinci kapıcı, onun arka-
sından da Jessica'nın miyop gözlerine göre bir A-
mazon geliyordu. Kapıcı eşyaları boşaltırken Jes-
sica uzun boylu, bulanık görünüşlü kişiye hoşgel-
din dedi. Bir yandan da mutsuzlukla yalnız kala-
cakları anı bekliyordu. Amazon oturma odasının
ortasında sessiz, güvencesiz, konuşmadan durdu.
Aslında Billy, Fransızca konuştuğu sürece kendini
oldukça rahat hissetmişti. Hatta yabancılarla be-
raberken bile. Ama en az onunki kadar iyi bir aile-
den gelen, kendisinden üç yaş büyük, üstün bir kız-
la aynı çatı altında oturma düşüncesi, yaşamının
ilk on sekiz yılı boyunca adeta yüreğine dağlanan
sayısız korkuları, güvensizlikleri yeniden canlan-
dırmıştı. Üstelik ufak tefek Jessica, öylesine biblo
gibi bir şeydi ki, Billy üzerinde sanki hâlâ olağan-
üstü şişmanmış gibi acayip bir etki yapmıştı.

Kapıcı çıkınca Jessica kendini topladı. «Ah,
neden oturmuyoruz?» dedi, çekingen çekingen.
«Çok yorgun olmalısın... Dışarı da öyle sıcak ki.»
Bir sandalyayı işaret etti. Uzun boylu şekil kendi-
ni sandalyeye minnetle, bitkinlikle bıraktı. Jessica
konuşabilecekleri, yabancıyı rahatlatacak bir ko-
nu aradı. «Bir kadeh bir şey içsek... öyle sinirliyim
ki...» Bu içten sözlere Amazon hüngür hüngür ağ-
lamaya başlamakla karşılık verdi. Jessica da ona
eşlik etti. Ağlamak Jessica'nın sevdiği şeylerden
biriydi. Güç durumlarda insana her şeyden daha
yararlı olurdu.

Beş dakika içinde Jessica gözlüklerini takmış,
Billy'i tepeden tırnağa incelemişti bile. Tüm yaşa-

mı boyunca Billy gibi olmak istemişti. Bunu ona da açıkladı. Billy de Jessica gibi olmayı düşlediğini belirtti. İkisi de gerçeği söylüyorlardı. İkisi de bunun farkındaydılar. İki saat sonra Billy yeni oda arkadaşına Edouard hakkında anlatılacak ne varsa anlatmış, Jessica da ona, son zamanlarda arkadaşlık ettiği dokuz puanlık erkekler üzerine söylenecek ne varsa hepsini söylemişti. O andan başlayarak arkadaşlıkları geometrik ölçülerde gelişti. İkisi de birbirlerine anlatacaklarını anlatacak kadar yeterli zaman olmadığını, zamanın yetmediğini düşünüyorlardı. Sabahın dördünde saygıdeğer odalarına çekilmezden önce, büyük bir ciddiyetle, birbirleri hakkında Providence, New York ya da Boston'da hiç kimseye bir şey söylememeye, yalnızca «çok iyi bir kız» demekten öteye geçmemeye karar vermiş, anlaşma imzalamışlardı. Bu anlaşmayı yaşamlarının sonuna dek bozmadılar.

Billy, asansörden Katherine Gibbs Okulunun lobisine çıktığında gözüne ilk çarpan şey, resepsiyon memurunun masasının gerisinde, duvardaki tabloda olanca ciddiyeti, bağışlamaz varlığıyla duran merhume Bayan Gibbs'in bakışları oldu. Hiç de kötü bir kadına benzemiyor, diye düşündü Billy. Yalnızca insanı her şeyiyle tanıyor ama durumu onaylayıp onaylamamaya karar vermemiş gibi bakıyor. Yan gözle asansörün kapısında birinin durduğunu her kızı ayrı ayrı incelediğini gördü. Öğrencilerin eldivenleri, çantası, şapkası, giysisi, aşırı makyaj yapıp yapmadığı gözden geçiriliyordu. Boston geleneklerini bilen bir kız için hiç de büyük bir sorun değildi bu.

Öte yandan Gregg bir sorundu. Billy, her kim idiyseler Gregg'le Pitman'ı lanetledi. İnsanlar nasıl oluyordu da stenoyu icat edecek kadar acıma-

sız oluyorlardı. Ziller durup dinlenmeden alıyor, Billy alelacele ama istenilen dakiklikle daktilo odasından steno odasına geçiyor, sonra yine daktilo odasına dönüyordu. Saatler birbiri peşisıra sanki cehennemdeymiş gibi geçiyordu. Billy'nın sınıf arkadaşlarından bazılarının Katie Gibbs'e girmezden önce daktiloya alışkanlıkları vardı. Ama çok geçmeden onlar bile bu yetenekleri yüzünden hayal kırıklığına uğradılar. Katie Gibbs'de, Billy'nin olanaksız diye yorumladığı belli bir ustalığa ulaşmak gerekiyordu. Onun stenoda dakikada yüz sözcük, daktiloda dakikada hatasız altmış sözcük yazmasını isterken ciddi miydiler? Gerçekten de ciddiydiler.

Bir hafta içinde Billy, Gregg'le Pitman'a küfürler savurmanın zaman yitirmekten başka bir şey olmadığına karar verdi. Yerçekimi yasaları gibi, onlardan da kurtuluş yoktu. Tıpkı kilo verip zayıflamaya benziyordu bu da. Hemen hemen anımsadığından çok daha fazla ıstırap çekmiş ama sonunda mükafatını almıştı. Okulda herkes Gibbs'den mezun olduktan sonra önemli bir senatöre, tanınmış bir iş adamına sekreterlik eden, sonra da çok daha iyi yüksek işlere giren kızlar üzerine öyküler anlatıyordu. Billy sonunda güçlü, tutucu güdülerinin imdadına yetiştiğini hissedebiliyordu. Kendini işine verip her şeyin üstesinden geleceğini biliyordu.

Öte yandan Jessica, oda arkadaşının «erkek» konusundaki eksikliğini kaygıyla izliyordu.

«Ama Jessica, benim New York'da hiç tanıdığım yok ki. Üstelik buraya bir şeyler öğrenmeye geldim ben. Özgür olmak; para kazanmak için çabaladığımı biliyorsun.»

«Bugün kaç erkeğe baktın, Billy?» diye sorarak Jessica arkadaşının ihtiraslarını bir kenara attı...

«Nerden bileyim? Belki on, belki de on beş...
Öyle bir şey.»

«Kaç puanlıktılar?»

«Güzel Tanrım! Ben oyun oynamıyordum ki!
Bu iş sana ait.»

«Evet. Peki, bakmaz ve onlara puan vermez-
sen bir sekiz hatta dokuz puanlıkla karşılaştığını
nasıl anlayacaksın?»

«Ne farkedebilir ki?»

«Billy, ne zamandır seni düşünüyorum. Tıpkı
attan düşen, ama yeniden, hemen ata binemeyen
biri gibi basmakalıpsın. Olanlardan ötürü erkek-
lerden korkuyorsun, değil mi?» Jessica bunları al-
çak, o küçük titrek sesiyle söylüyordu ama Billy
onun bu tapınılacak sızlanmasının gerisinde, kar-
şı koymanın yararsız kaldığı yırtıcı bir zekanın bu-
lunduğunu biliyordu. Jessica'nın gözünden hiçbir
şey kaçmazdı.

Billy, «Belki de haklısın,» dedi bıkkınlıkla.
«Bir erkekle tanışmak istesem bile, gerçekleri bir
kenara itemezsin. Sokaktan dokuz puanlık bir er-
kek alıp gelemem, değil mi? Hayır, Jessica, bana
öyle bakma... Bunu sen bile yapamazsın. Yapıla-
cak bir şey var: Cornelia halaya bir mektup yazıp
bu konuda yardımcı olmasını istemek. Hemen be-
lindeki düğmeden bir telle Boston'a bağlı 'iyi bir
çocuk' bulur. Onunla aramızda geçecek her şey de
bir hafta içinde Vincent Klübündekilerin diline
düşer. Nasıl dedikodu ettiklerini bilemezsin! Ora-
dakilerden hiç kimsenin burada ne yaptığımı na-
sıl yaşadığımı bilmesini istemiyorum. Gibbs'den
mezun olacak, olağanüstü bir iş bulacak, çok ba-
şarılı oluncaya kadar çalışacağım. Bir daha Bos-
ton'a asla dönmeyeceğim!»

«Sana kendi çevrenden biriyle ilgilen mi diyen
oldu? Bunu ben kendim de yapmam. Arkadaşlık
kurduğum erkeklerin kim olduğumdan haberleri

bile yok. Nereli olduğum bile umurlarında değil. Sırası gelince evleneceğim erkeğin kim olduğunu bilebilecek biriyle ilişki kurmayı aklıma bile getirmem. Marifet dışına çıkmak.»

«Dışına çıkmak mı?»

«Sersem,» diye inledi Jessica. Billy'nin gerçekler üzerine ne kadar az şey bildiğini düşünerek gülümsedi. «Kendi dünyanın dışına çıkacaksın. O küçük dünyanın ne denli sınırlı olduğunu hayal bile edemezsin. Salt herkes birbirini tanıyor, halanın Boston'da, Providence'de, Baltimor ve Philadelphia'daki tanıdıkları, onlar yoluyla New York'ta tanışacağın kişilerle ilişkilidir diye bu çevreden dışarıya uzağa bir adım, küçücük bir adım atman, tümüyle ortadan kaybolacağın anlamına gelmez.»

«Hiç anlamıyorum,» diye yakındı Billy. Jessica bazan insanı çıldırtacak derecede kapalı konuşurdu.

«Yahudiler.» Jessica ona, krema ve sardalya pazarını ele geçirmiş mahallenin en zeki kedisi gibi gülümsedi. «Yahudiler kusursuzdur. Onlar da iyi aile kızı Yahudilerle ilişki kuramazlar. Çünkü onların da tıpkı bizim gibi ilişkileri vardır. Bu yüzden ben erkeklerimi Yahudilerden seçerim. Dokuz puanlık tüm erkeklerim Yahudi.»

«Ya on puanlığına rastlarsan?»

«O zaman bir hırsız gibi kaçıp kaybolacağımı sanıyorum. Umarım. Ama sen konuyu değiştirme. Şimdi, kaç tane Yahudi erkeği tanıyorsun bakalım?»

Billy boş boş baktı. «Birkaç tane tanıman gerek,» dedi Jessica.

Billy şaşkın şaşkın, «Sanmam,» dedi. «Yalnızca Jordan Marsh'daki o nazik kundura satıcısı var.»

«Olmaz. Böyle söyleyeceğini biliyordum. Üstelik Yahudiler en iyidirler,» diye Jessica kendi kendine mırıldandı. Leylak rengi gözleri hayal içindey-

di. Vassar'dan birincilikle mezun olmasını sağlayan beyni araştırıyor, seçiyor, olasılıkları sıralıyordu.

«En iyi mi?» diye Billy sordu. Yahudilerin, belki keman çalmak, satranç oynamak dışında iyi olabilecekleri bir alan duymamıştı... Tabii Albert Einstein vardı. Hazreti İsa'yı Yahudi sayamazdınız. O dönmeydi.

Jessica dalgın dalgın, «Sevişmek için, elbette,» dedi.

Billy, Jessica'nın bile boy ölçüşemeyeceği bir coşkuyla Yahudilerle sevişmeye daldı. Yahudiler, Paris gibi, diye düşünüyordu. Yepyeni bir dünya, özgür bir dünya, yasaklandığı için daha da heyecan verici olan yabancı bir dünyaydı. Bu meçhul, gizli dünyada saklayacağı sırları yoktu. Bir Winthrop mu? Boston'dan mı? Belki bunlar tarihsel yünden önemliydi ama temelde hiçbir değeri yoktu. Eğer bu Yahudiler Harvard'a gitseler Billy'nin oradaki kuzenlerini tanımaları olanaksızdı. Çünkü Hasty Pudding'den daha seçkin bir klübe alınmazlardı. Yine de güvencede olmak için Billy bir Harvard mezunuyla bir kereden fazla görüşmüyor, onun kendisini öpmesine asla izin vermiyordu. Hatta dokuz puanlık olsa bile. Dokuz puanlıklar öyle çok gibiydi ki. Nereye bakacağını bildikten sonra her yer dokuz puanlık Yahudilerin büyük, harika dünyasıyla doluydu. Çok geçmeden de Billy bu konuda uzman oldu. NBC, CBS, ABC, Doyle-Dane-Bernbach, Grey reklamcılık, *Newsweek*, Viking Yayınevi, *The New York Times*, WNEW, Doubleday... Liste sonsuz ve zengindi.

Billy, aileleri kuşaklardan beri Birleşik Devletlerde bulunan Alman Yahudilerinden uzak durmaya çalışıyordu. Bunların nasılsa, Winthrop aşireti-

ni bilen ailelerden gelen Episkopal mezhebinden anneleri olduğu ortaya çıkıyordu. Billy, Jessica'ya Rus Yahudilerden şaşmamasını söyledi. Mümkünse yalnızca ikinci ya da nc kuşaktan Amerikalı olanlar yeğlenmeliydi. Zaten Rus Yahudileri daha eğlenceli oluyorlardı.

Billy, varlığını asla dşnmediğı cinselliğinin derinliklerini Yahudilerden ğrendi. Zamanla bunun içinde gömülüp kendini bıraktı. İştahını beslemeye giriştike iştahı arttı. Ağzl oldu. Yeni bir aşığın bacaklarını ayırıp ona sahip olmasından önce kendini nerdeyse ıstıraptan kıvrıncak kadar uzun bir süre tutuyor, erkeğı içinde hissettiğı anda da onun nasıl duygularla hareket ettiğini anlıyordu. Bu kendinden getiğı, hırsla aradığı, beklediğı anlar oluyordu.

Cinsel yönden öylesine dolu olmaya başlamıştı ki Katie Gibbs'deki ders aralarında kadınlar tuvaletine dalıp parmağıyla kendi kendini tatmin etmek zorunda kalıyordu.

Billy dokuz puanlıklardan yedi evlenme nerisi almıştı. Ama bunların hiçbirine de aşık değıldi. Saygıdeğery niyetlerini belirttikten sonra da onları elde tutmanın bir gareğı kalmıyordu. Jessica aynı süre içinde on iki evlenme teklifi almıştı. Ama bu konuda kendilerini eşit sayıyorlardı. Çünkü ufak tefek Jessica'nın boy konusunda daha geniş olanakları vardı. Boyu Billy'nin boyuna uyanlar azınlıktaydı.

Jessica'yla Billy, ilkbaharın sonlarına geldiklerinde tümüyle iyi bir yıl geçirdikleri kanısındaydılar. Billy'nin de Katie Gibbs'deki bir yıllık eğitim dönemi sona ermek üzereydi. Verimli bir yıldır bu doğrusu. 1963'n ilkbaharında Jack Kennedy Birleşik Devletlerin Başkanıydı. Billy de iş aramaya başlamak üzereydi. Cornelia halanın emriyle, o sırada Jackie Kennedy'nin en beğendiğı şapkacı o-

lan Halston'a kusursuz, en güzelinden bir şapka ısmarlamaya gitti. «Zeki, kültürlü, yetenekli, becerikli ve şık görünmek istiyorum,» dedi Halston'a. «Ama fazla şık değil.»

Cezalandırıcı disiplini, yüksek standartlarıyla vücudunun, güzelliğinin sağlayacağı olanaklar birleşince Katie Gibbs'deki bir yıl Billy'nin, Paris'te başlayan değişimine son bir cila vurmuştu. Aslında yirmi bir yaşına girmesine daha beş ay vardı; ama kusursuzcasına, olağanüstü dengeli bir biçimde yirmi beş yaşındaymış gibi görünüyordu. Belki de uzun boylu olmasından ötürüydü bu. Ya da kulliste sahneye çıkmak için işaret bekleyen bir balerinin duruşuna, yürüyüşüne sahip olduğu içindi. Ya da doğuştan, bilinçsiz sahip olduğu soylu Boston'lu İngilizcesinden ileri geliyordu. Bunlarla birlikte Emery Akademisinin, Paris ve New York'un kazandırdıkları da tümüyle gizli kalmıyordu. Belki de giysilerinden ötürüydü yaşından büyük görünmesi. Çünkü herhangi bir kalabalık içinde derhal bir flamingo gibi dikkati çekip, diğerlerinden ayırıyordu. Bütünüyle şahane bir kadın olmuştu.

«Linda Force mu?» diye Jessica inanmazlıkla sordu. «Sana Natalie Jenkins üzerine onca anlattıklarımın sonra mı?»

«Bir kere parası iyi. Haftada yüz elli dolar verecekler. Bu da başkalarının verdiklerinden yirmi beş dolar fazla. İkincisi, çok büyük bir kuruluş. Linda Force da güçlü, en yüksek mevkiye gelmiş bir kadın. Gizemli Ikehorn'un yardımcısı. Her neyse, kadın benimle konuştu. Ondan hoşlandım. O da beni beğendi. İnsan bazan içgüdülerine göre davranmalı. Bu şirketin benim için iyi olacağını hissediyorum.»

«O halde seni uyarmadığımı söyleme,» dedi Jessica.

Billy'nin yeni işindeki ilk haftalar boyunca Bayan Force'un bürosunun bitişiğindeki geniş büro boş kaldı. İkehorn Şirketleri NewYork merkezi Pan Am Binasının üç katını içine alıyordu. Bina'nın otuz dokuzuncu katındaki Başkan'ın bürosundan Harlem'e kadar tüm Park Bulvarı, ayaklar altındaydı. Ellis Ikehorn çeşitli yan şirketlerini kontrol etmek için yolculuğa çıkmıştı. Billy'nin daha yeni yeni anlamaya başladığı şirketin çalışmaları geniş bir alana yayılmıştı: Arsa, endüstri, kerestecilik, sigorta, nakliyat, dergiler, inşaat ve ödünç para veren kuruluşlar. Linda Force, Ellis Ikehorn'la her gün telefonla, en azından bir saat konuşuyor, sonra da Billy'e mektuplar yazdırıyordu. Merkezde yüz kadar memur olmasına karşın havada yaz aylarına özgü bir durgunluk vardı.

Billy, masasında yemek yiyip günlük Atlantik aşırı telefon konuşmasını beklemek zorunda olmadığı bir günde Bayan Force tarafından yemeğe davet edilince çok sevindi. Elli yaşlarındaki dolgun vücutlu, kişiliğinde ya da giyiminde bir özellik olmayan ama sakın, soğukkanlı gücünü, onunla daha karşılaştığınız an hissettiğiniz bu kadını Billy pek merak ediyordu. Bayan Force, son derece sevimli, iddiacı olmayan bir biçimde otoriter bir kadındı. Ikehorn Şirketinin kapsamlı ve karışık işlerini yönetiyor, şirketle ilgili tüm kuruluşların müdürleriyle, onlara ilk adlarıyla hitap edecek kadar yakın bulunuyordu. Ellis Ikehorn'un yokluğunda onun istekleri sorgusuz sualsiz yerine getiriliyordu. Bayan Force tam anlamıyla merdivenin en üst basamağına çıkmış bir kadındı.

Yemeklerini ısmarladıktan sonra Linda Force, «Ben de Katie Gibbs'den yetiştim,» dedi. «Cehennemden farkı yoktu, değil mi?»

«Hem de nasıl.» diye Billy içini çekti.» Ama değdi, değil mi?»

«Elbette. Yine de insan şeref payını yalnızca onlara tanımamalı. Yapabilecekleri daha o kadar çok şey var ki.»

«Evet.»

Bayan Force konuşmasını düşünceli düşünceli sürdürdü: «Lise tahsili boyunca steno öğrenememek... Onca zaman... Ayıp vallahi.»

«Ne tahsil ettiniz?»

«Barnard'da İlkçağ Hukuku. İş Hukukuna da ağırlık verdim. Yazları CCNY'de büro idareciliğini de araya sıkıştırdım. Param tükenmezden önce de Columbia Hukuk Fakültesinde de bir yıl okudum. Fazla zaman yitirmeden bir CPA (Sertifikalı Genel Muhasebeci) olmak için tatillerde muhasebe dersleri de alıyordum. Doğrusunu istersen Katie Gibbs' e son yılda gittim. Salt bana destek olsun diye.»

Billy dilini yutmuş gibiydi. Kendisi Emery'de geometri ve cebirde başarılı olamamıştı. İki ve daha fazla sayılı bölmeleri hiç beceremezdi. Hukuk... Muhasebecilik... Büro idareciliği!

«Evet, şimdi insana bir parça karışık gibi geliyor ama insan ekmek parasını kazanmak zorunda olunca...» Bayan Force, genç sekreterine cesaret vermek ister gibi bakıyordu. «Yirmi beş yıl önce ben de senin gibi Bay Ikehorn'un sekreterine sekreter olarak işe başlamıştım.»

«Ama şimdi idareci sekretersiniz!» diye atıldı Billy.

«Bu yalnızca bir ünvandan öteye gitmiyor. Aslında ben Bay Ikehorn'un sekreteriyim. Evet üstün, süper bir sekreterim, bunu yadsıyacak değilim. Üstelik harika bir işim var. Ama iş hayatında bir kadın bundan daha ileriye gidemez. Sonra, bir düşün, başka ne olabilirdim ki? Fabrika müdürü mü? Yönetim Kurulu üyesi mi? Yoksa başkanış-

man mı? Bunlar için gerekli eğitimim yok. Zaten hırslı da değilim. Yine de hukuk ve muhasebecilik eğitimim olmasaydı bu mevkiye de gelemezdim.»

«Biraz alçak gönüllülük etmiyor musunuz? dedi Billy umutsuzlukla.

«Hayır, şekerim. Gerçek bu. Bak şimdi aklıma geldi: Bay Ikehorn pazartesi günü geliyor. Bana yardımcı olmaları için yanıma iki sekreter daha alacağım. Bay Ikehorn geldiğinde işler üç katı çoğalır. Onu pek görmezsin ama varlığını hissedeceksin.»

«Bundan eminim,» dedi Billy. Demek patronun sekreterinin üç sekreterinden biri olacaktı. Kapana kısılacaktı. İlk işinde en azından bir yıl kalmazsa sicili için öldürücü bir darbe olurdu bu. Özellikle böylesine tanınmış bir firmada. Billy Winthrop, meslek sahibi kız, diye genç kadın acı acı düşündü. Evet, hiç olmazsa ekmek parasını kazanıyordu.

Ellis Ikehorn pazartesi günü imparatorluğun merkezine girdiğinde, başarılı bir seferden dönen Napolyon gibi karşılandı. Büro çalışanları ayağa kalkıp onu alkışladılar. Ellis Ikehorn'un peşinden, hiç kuşkusuz ganimetle dolu ağır valizler taşıyan mareşalları geliyordu. Büyük, köşe büro derhal bir kumanda mevkii havasını kazanıverdi. Billy nerdeyse trampetlerin sesini duyacağını sandı.

Ve de Billy ona, Bayan Force tarafından adam öğle yemeğine çıkarken şöyle bir tanıştırdı. Billy bir New York'lu değil de bir Batılı'yla karşılaşmış gibi oldu. Uzun boylu, cildi bakır rengi yanmış, gür, kısa, kır saçlı, kapaklı gözleri, atmaca burnu yüzünden biraz Kızılderiliye benzeyen bir erkek.

O gün daha sonra Ellis, Bayan Force'la çalışırken kayıtsız bir tavırla, «Yeni kız kim?» diye sordu.

«Winthrop mu? Nasıl bir Winthrop?»

«Boston, Plymouth Rock, Massachisett Bay Koloni türünden. Babası Dr. Josiah Winthrop.»

«Tanrım. Böyle bir kızın senin sekreterlerinin arasında ne işi var, Lindy? Babası, antibiyotik araştırmasında ülkenin en önde gelen kişilerinden biri. Onun yaptığı araştırmalara para yardımında bulunmuyor muyuz? Bulunduğumuzdan eminim.»

«Evet. Doktorun kızının burada bulunmasının nedeni bizimkilerden farklı değil. Ekmek parasını kazanmak zorunda. Ailenin parası yokmuş. Sonra unutma, babası ünlü bir araştırmacı olsa bile yıldı yirmi, yirmi iki bin dolardan fazla para kazanmıyor. Bizim verdiğimiz para da yalnızca laboratuvar harcamaları ve araçları için. Yanında çalışanların maaşları doktorun kendinden çıkıyor.»

Ikehorn ona soran bakışlarla, merakla baktı. Linda Force yılda otuz beş bin dolar alıyordu ondan. Ayrıca şirketin bazı hisse senetlerine de sahipti. Ve de bunların hepsini hakediyordu. Linda Force şirkette çalışanların hepsinin maaşlarını biliyordu.

«Doktordan randevu aldın mı?»

«Yarın sabah saat yedi buçukta. Doktor randevu saatini pek sevmedi.»

«Boşver.»

«Ellis, sen bir tıp mucizesisin,» dedi Dr. Dan Dorman. Hong Kong'un doğusunda en ileri gelen dahiliye mütehassısıydı.

«Nasıl oluyor bu?»

«Kırk yaşında birinin vücuduna, iki yaşında bir çocuğun kafasına sahip altmışına yakın biriyle sık sık karşılaşma şansı bulunmaz.»

«Nasıl yani?»

«Geçen gün geldiğinden beri her şeyi iki kez

kontrol ettik. İlmin bildiği tüm laboratuvar deneylerini, analizlerini yaptık. Rontgenleri inceledik. Kendini berbat hissetmene hiçbir gerek yok.»

«Ama öyleyim.»

«Sana inanıyorum. İsteklerime karşın beş yıldan beri checkup yaptırmıyorsun. Kendini kötü hissetmeseydin burada olmazdın.»

«Peki, neyim var? Sence bunadım mı?»

«İki yaşındaki çocuğun zekası var dedim dikkat edersen. Buna ‘korkunç ikiler’ denir.»

«Şimdi de diyorlar mı?»

«İki yaşındaki bir çocuk istediğini elde edemeyince huysuzluk çıkarır, yaramazlık eder. Günün her saatinde hareket halindedir. Gödüğü her şeyi bozar, karıştırır, yalnızca yorgunluktan bitkin düştüğü zaman uyur. Ancak açlıktan midesi kazınmaya başladığında yemek yer. Çevresindeki herkesi de çılgına çevirir.»

«Başka?»

«Yaşamının birkaç ayında fazla eğlenmez çünkü başını daima engellere çarpar. Tanrıya şükürler olsun ki, iki buçuk yaşında bir parça akıllanmaya, sakinleşmeye başlar.»

«Kes bu saçmaları, Dan, dilinin altındaki baklayı çıkar.»

«Ellis, kendine bu biçimde davranmayı bırakmalısın. Fiziksel olarak bir şeyin yok ama kafaca kendini bir kalp kirizine hazırlıyorsun.»

«İşi azaltmamı mı öneriyorsun?»

«Öyle yapman gerekmez mi? Şöyle gönlünce hayatın keyfini çıkarmayalı ne kadar oldu, Ellis?»

«Ben daima iyi vakit geçiririm.»

«İşte kendini bu yüzden iyi hissetmiyorsun ya. Eğlenmekten ne haber?»

«Eğlenmek mi?. Eğlenmek *çocuklara* göredir, Dan. Saçmalama. Bana ne demek istiyorsun? Golf oynamamı mı? Boşver! Sanat koleksiyonculuğu

yapmamı mı? Ona da boşver! Tavla oynamamı mı? Yoksa derin deniz avcılığı, saf kan at yetiştirmemi mi öneriyorsun? Yoksa sanat dünyasının patronu olmamı mı? Sen bunlara boşver doktor. Henüz her istediğimi yapamayacak kadar yaşlı değilim ben. Ama spor ve kültür çalışmaları bana göre değil.»

«Ya kadınlar?»

«Beni şaşırtıyorsun, Dan!»

«Ellis, doktorun olma şerefini kazandığımdan beri yapmaktan hoşlandığın iki şey var: İş ve kadın. Son zamanlarda kadınlara ne kadar zaman ayırıyorsun, Ellis?»

«Yeteri kadar.»

«Tam olarak söyle.»

«Tıpkı bir pezevenk gibi konuşuyorsun, Dan. Doris'in ölümünden beri... Sanırım haftada iki ya da üç kez. Bazan haftada bir kez oluyor. Bir kadınla sevişmeden geçirdiğim haftalar da var... Peki, sen olsan on sekiz saat süren bir günlük çalışma sırasında kadınlara ne kadar zaman ayırırdın, Dan?»

«Haklı olduğumu gösterdin, Dan. Bir an önce akli başında biri gibi davranmaya başlasan iyi olur, Ellis. Sana aşk acıları çektirmeyecek devamlı bir kadın bul. Kendine insan gibi davranmaya başla. Yaşamın boyunca kendine bir kez olsun iyi davran. Dünyanın parasına sahipsin. Ama dünya kadar zamanın yok. Fazla çalışma, desem nefesimi boşa tüketmiş olacağımı biliyorum ama hiç olmazda kendine biraz hoşgörülü davran.»

«Hoşgörülü mü?»

«Bak, Ellis, senin hayattan ne istediğini ben nerden bileyim? Belki Tac Mahal'i satın almak, bunun mermerlerini parlatarak çevresinde dolaşmak istiyorsundur. Belki de bir an önce ölmek istiyorsundur. Dünyayı beş on defa daha gez ve bir çift memenin ne olduğunu unut. Yaşamının geri kalan

bölümünde gerçekten ne yapmak istediğini kim bilebilir ki? Ne yapmak istiyorsan, bunu bir an önce düşünmeye başla.»

«Sorunu güzelce anlattın, Dan. Ben de düşüneneğim. Kırk yaşında bir erkeğin vücudu mu dedindi?»

«Yalnızca tıp yönünden.»

«Ben de sana bunun için geldim ya. Öteki mesele için değil. Tam altı yıl sonra Devlet Sağlık Sigortasına hak kazanacağım. O zaman da seni başımdan atacağım. Çok fazla konuşuyorsun,» İki erkek muayene odasından çıktılar. Kollarını sevgiyle birbirlerinin omuzlarına atmışlardı. Dan Dorman, Ellis'in dünyada en çok güvendiği beş kişiden biriydi.

Billy'le Jessica bir kural koymuşlardı: Haftada bir gece ne pahasına olursa olsun birlikte yemek yiyorlardı. Yoksa karışık toplumsal yaşantıları yüzünden birbirlerini haftalarca görmeme tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyorlardı.

«Ikehorn nasıl biri, Billy?»

«Onu her seferinde birkaç dakika görebiliyorum ancak... Emin olmak güç ama... Bence on puanlıkmiş sanırım.»

«'... mış' mı?»

«Adam neredeyse altmış yaşında, Jessie.»

«Hımmmm. Yahudi, değil mi?»

«*Wall Street Journal* öyle diyor. *Journal* aynı zamanda onun iki yüz milyon dolar değerinde olduğunu da sanıyor. *Fortune*'sa yüz elli milyon. Kimse aslını bilmiyor. Yirmi yıldır hiç röportaj yapılmamış onunla. Kendisi istemiyormuş. Bizim Halkla İlişkiler bölümünde onun adını basından uzak tutmak, konuşma isteklerini geri çevirmek için altı kişi harıl harıl çalışıyor.»

«Ama senin düşüncen nedir?»

«Bir parça gayri-Yahudi Robert Oppenheimer'e benziyor.»

«Aman tanrım!»

«Ya da gayri-Yahudi Lew Wasserman'a.»

«Vay vay vay!»

«Öte yandan...»

«Sükut!..»

«Gülme ama Jessie bir Yahudi Gary Cooper' de diyebilirsin.»

Jessica ona kocaman kocaman gözlerle bakıyordu. Yüz yaşına da girse ancak bu kadar beğendiği şey bir araya gelebilirdi.

«Uzun sözün kısası oldukça soluk kesici bir erkek. Tanrım, Jessie, salyaların akıyor, kendini toparla biraz.»

«Bana bildiğin her şeyi anlat. Nereli? İşte nasıl başlamış? Anlat.»

«Sessiz sedasız küçük bir araştırma yaptım. Herkesin tek bildiği şey Ellis Ikehorn'un işe Nebraska'da bir fabrikada başladığı. Oraya nerden geldiği ya da ne yaptığı bir sır. İflas etmek üzere olan şirketi kurtarmış bir başka şirketi satın almış. Bu şirket de kendini toparlayınca bir başkasını satın almış... Ama bu kez şirket iflas halinde değilmiş. Sonunda öyle olmuş ki konserve fabrikası, şişe fabrikasını, o da kamyon nakliye şirketini, kamyon nakliye şirketi sigorta şirketini, sigorta şirketi de dergi şirketini satın almış. Dergi şirketi, dergiye kağıt sağlayan kereste şirketine sahip olduğundan Ikehorn onu da satın almış. Ya da bunun tersi olmuştur. İşte böyle. Biliyorsun.»

«Bilmiyordum ama artık öğrendim. Çok teşekkürler.»

«Sen sordun ben de anlattım!»

Ellis Ikehorn hayretle doktoru Dan Dorman'ın öğütünü düşünmeye başladığını farkettti. Bir toplantının ortasında ya da bir telefon konuşması sırasında doktorun söylediği cümle ya da cümleler aklına geliyordu: «Yaşamının son bölümü». Gerçi Dan Dorman bu cümleyi özellikle söylememiş, üzerinde diğerlerinden daha fazla durmamıştı ama gerçeği aydınlatan en anlamlı sözü olmuştu. Ikehorn doğum günlerine asla ilgi duysa da duymasa da üstüste birikmeye başlamıştı. Prensip olarak kendi kendini şımartmaya bir diyeceği yoktu, ama nereden başlayacağını bilmiyordu. On yıl önce ölen karısı Doris bunu nasıl yapacağını bilmiş, Ellis para kazanmaya başlar başlamaz da hayatını istediği gibi yaşamaya koyulmuştu. Tabii, kırk tane nadir bulunan Ankara kedisini masallara özgü bir lüks içinde yaşatmaya böyle bir sıfat verilebilirse. Ama Doris mutluydu. Bütün gün kedilerinin beslenmesiyle, hastalıklarıyla uğraşırdı. Onların her işini kendisi yapardı ama her ihtimale karşı hazırda iki de veterineri vardı. Ellis kendine bir eğlence bulmak, işin dışında bir hayat yaşayabilmek için gözünü açık tutmayı kararlaştırdı. Tıpkı yeni bir şirketi satın almaya benziyordu: Bunun için önce insanın ne aradığını bilmesi gerekiyordu. Ondan sonra zamanı gelince isteği ortaya çıkardı.

Bir gece yarısı Billy, karyolasının ortasına düşen Jessica'yla uykusundan sarsılarak uyandı.

«Billy, Billy şekerim... Oldu. On puanlığı buldum. Dünyanın en harika erkeğini buldum. Evleneceğiz!»

«Kimdir? Onunla ne zaman tanıştın? Ah, ağlamayı bırak Jessie, hemen bırak ve bana her şeyi anlat.»

«Ama sen her şeyi biliyorsun. Bolly. David, elbette. Başka kim böylesine harika olabilir?»

«Jessie, David Yahudi.»

«Elbette Yahudi... Ben Yahudi olmayanlarla yatmam ki.»

«Ama sen demiştin ki...»

«Aptalınışım. Her şeyi kontrolüm altında tutabileceğimi sanmıştım. Ha! Ama o zamanlar David'i tanıımıyordum ki. Öyle mutluyum ki, Billy. İnanamıyorum.»

«Annen ne diyecek buna? Hoşuna gidecek mi dersin?»

«Annem, David'in annesinin yarısı kadar üzülmeyecektir. Sana, David'in babasının New York'taki ikinci büyük yatırım bankasının ortaklarından olduğunu söylememiş miydim? Senin Alman Yahudilerinden uzak durmam konusundaki uyarılarına her zaman uymadım, Billy. Tanrıya şükürler olsun ki uymamışım. Annem her şeye katlanacaktır. Babamın da Rhode İslend'in en içi rahatlamış erkeği olacağından eminim. Ne de olsa yirmi dört yaşındayım, Billy; Babam hep bir günah hayatı yaşadığım düşüncesindeydi.»

«Baban çok kötü düşünceli bir erkek olmalı. Senin gibi iyi bir kız için böyle düşünmesi olacak şey değil» Jessica kuşkucu annesiyle babasına başını sallarken Billy bir şey anımsayarak atıldı: «Peki çocuklarını nasıl yetiştireceksin? Yahudi mi, Episkopal mı?»

«Çözümleyemediğim tek sorun bu. Çünkü çocuklar *herkesi* tanıyacaklar, iyiden iyiye geniş bir aile olacağız. Ama bunu zamanı gelince kendileri çözümlerler.»

«Ah, Jessie, ben sensiz ne yapacağım?»

Ellis Ikehorn sabırsızlıkla Linda Force'u bekliyordu. O sabah gelmemiştii. Ellis Ikehorn'un Brezilya Kereste Şirketinin iki müdürüyle toplantı ya-

pacakları Barbados'a hareket etmekte geç kalmışlardı. Allah kahretsin, saat dokuzu geçiyordu; daha şimdiden üç telefon konuşması vardı.

Billy çekine çekine onun bürosunun kapısını vurdu. Patronun dönüşünden beri bu odaya hiç girmemişti. Ellis Ikehorn mektuplarını Bayan Force'a dikte ettiriyor, o da daktiloya çekmeleri için sekreterlere devrediyordu.

«Özür dilerim Bay Ikehorn ama Bayan Force sizin hatlar meşgul olduğundan beni aradı. Grip olmuş. Bu sabah uyandığında yataktan çıkamayacak kadar hastaymış. Gelemeyeceği için özür diliyor. Kaygılanmamanızı da istedi. Hizmetçisi yanındaymış.»

«Tanrım, Dorman'ı hemen yollayayım. Lindy yataktan kalkamasın! Olacak şey değil. Belki de zatürre oldu. Peki, ben Dorman'ı ararken sen şapkanla mantonu al. Not defterini de unutma. Barbados'a gideceğini bildirirken gereken biri var mı?»

«Ne, sizinle mi geliyorum? Bu kılıkla mı?»

«Elbette. Barbados'a vardığımızda ne gerekirse alırsın.» Uzun boylu, kır saçları kısacık kesilmiş erkek sabırsızlıkla telefona uzandı. «Ah, kızlardan birini Lindy'nin masasına oturt. Telefonlara bakıp mesajları alsın. Barbados'a varır varmaz telefon edeceğim. Hadi, acele et, geç kaldık.»

«Peki, Bay Ikehorn.»

Ikehorn Şirketi Learjet'inin beklediği havaalanına doğru hızla giderlerken Billy patronunun yanına oturmuş birbiri ardına mektup dikte ediyordu. Bu sırada da merhum Katherine Gibbs'e olan duyguları da yumuşuyordu.

Billy daha önce Philadelphia'nın güneyine hiç gelmemişti. Klima düzeni bulunan uçaktan rutubetli, şehvetli, baharatlı Barbados havasına adım

atar atmaz duygularının da yepyeni boyutlar kazandığını hissetti. Sinsi rüzgarın dokunuşu gizli kapaklı bir şeyler anlatıyor gibiydi. Toprağın alışılmamış olgun kokusu tatlı bir biçimde uyarıcıydı. Billy'e anladığı ama tam olarak asla bilemediği değişik bir duygu veriyordu. İki yanı gecekondular ve koyu yeşil fundalıklarla kaplı, sonunda Shady Lane'nin eski evlerinin kuleli, kemerli güzelliğiyle tamamlanan kıvrıla kıvrıla uzanan yolun sağından gitmek Billy'i şaşırtmıştı. Oteldeki dairesi geniş, ağaçlarla gölgelendirilmiş plaja bakıyordu. Yığın yığın sarı, leylakrengi bulutların batmak üzere olan güneşin uzaklarında süzüldüğü ufku bütünüyle görüyordu.

Bay Ikehorn otelin dükkanlarından, burada kalacakları iki gün için gerekli olan her şeyi alabileceğini söylemişti ona. Yünlü giysisi içinde yapış yapış olan Billy aceleyle birkaç pamuklu sade giysisi, sandallar, iç çamaşırları, bir bikini, bir gecelik, bir bornoz ve eczaneden de tuvalet malzemesi satın aldı. Hepsinin de odasına yollanmasını istedi. Alalecele odasına döndüğünde güneşin insanı ürkütecek bir güzellikle batışını izledi. Gece birden bastırdı. Karanlıkla birlikte milyonlarca böceğin sınır bozucu sesleri de havayı doldurdu. Bay Ikehorn kapısının altından bir not atarak oda servisinden yemek istemesini ve erkenden yatmasını istemişti. Ertesi gün kahvaltıdan sonra hemen toplantıya katılacaklardı. Billy'nin saat tam yedide hazır olması gerekiyordu.

Ondan sonraki iki gün Ikehorn'la, onun Güney Amerika şirketlerinin iki müdürü, saatler saatli konuşurlarken Billy'le bir Brezilyalı sekreter süratle not aldılar, telefonları bağladılar, erkekler öğle yemeklerini yerlerken ılık, baştan çıkarıcı sularda alalecele bir iki kulaç attılar. Brezilyalı sekreter Nina'nın ingilizcesi kusursuzdu. O ve Billy

yemeklerini üç erkeğinkinden bir hayli uzaktaki masalarında birlikte yiyorlardı. Otel yarı yarıya boş gibiydi. En azından bir yıl önce yer ayırtan aileler gelinceye, Noel'e kadar da böyle kalacaktı.

Üçüncü sabah Güney Amerikalılar Buenos Aires'e geri döndüler. Ikehorn öğle üzeri New York'a gideceklerini söyleyerek Billy'i uyardı. Başpilot öğleye doğru telefon edip hava değişikliğini bildirdi. Bir fırtına kopacağı söyleniyordu. Oysa ne Billy'nin, ne de Ikehorn'un bunu duymalarına gerek yoktu biliyorlardı. Çünkü sicim gibi yağmaya başlayan yağmur pencereleriyle plaj arasını bir perde gibi kapatmıştı. Küçük, zehirli meyveleri olan bodur ağaçların dalları kırılıp kumların üzerine düşüyordu.

Sonunda Ellis Ikehorn, «Bir parça dinlensen iyi olur, Wilhelmina,» dedi. «Bu fırtına ancak hükümünü tamamladıktan sonra kesilir. Beklemekten başka yapılacak bir şey yok. Karayiplerde fırtına mevsimi başladı. Otel bu yüzden yarı yarıya boş. Ben fırtına kopmadan döneriz sanıyordum ama artık çok geç.»

«Doğrusunu isterseniz, Bay Ikehorn, adım Billy... Yani beni Billy diye çağırırlar demek istedim. Bana hiç kimse Wilhelmina demez. Bu benim adım ama kullanmıyorum. Bay Valdez'le Bay de Heiro buradayken belirtmeyi düşünemedim.»

«Bunu baştan düşünmeliydin. Benim için Wilhelmina'sın. Yoksa bu addan nefret mi ediyorsun?»

«Yo, hayır, efendim. Yalnızca alışık değilim.»

«Evet. Bak ne diyeceğim, sen de bana Ellis de. Bu da acayip bir addır.»

Billy susuyordu. Katie Gibbs okulunda bununla ilgili bir kural öğretmemişlerdi. Böyle bir durumda Jessie ne yapardı acaba? Ya Madam de Vertdulac? Cornelia hala? Billy sanırım Jessie tümüyle öylesine sarkık bir durum alırdı ki eriyip giderdi,

diye düşündü. Madam de Vertdulac Bay Ikehorn'a en çekici gülümsemesiyle güler, Cornelia hala da onu daha fazla düşünmeden Ellis diye çağırmaya başladılar. Billy bu üç kişinin tepkisini birleştirdi.

«Ellis, neden yağmurda yürümüyoruz? Yoksa tehlikeli falan mı olur?»

«Bilmem. Hadi gidip anlayalım. Yağmurluğun var mı? Hayır, elbette yok. Boşver, mayonu giy.»

Billy'nin yağmurda yürüme fikri Boston Parkında çiseleyen yağmurda gezinmekten öteye gitmiyordu. Oysa bu ılık bir şelalenin altında durmaya benziyordu. Sicim gibi inen yağmurda soluksuz kalıp boğulmamak için başlarını önlerine eğmişlerdi. İkisi de, sanki deniz onları yağmurdan koruyacakmış gibi içgüdüsel olarak denize doğru koştu. Kendilerini suya attılar. Yağmura yakalanıp plâjın barına sığınmış olan üç garson göz gözü görmez birkaç dakika içinde sığ suda oynayan çılgın turistlere burun kıvırdılar. Billy'le Ellis sonunda bu işten vazgeçip yapışkan kumlarda birbirleriyle yarış edercesine otele dönüp saygıdeğer odalarına girdiler.

Yemekte buluştuklarında Billy, «Tanrım,» dedi. «Özür dilerim Ellis. Ben nerdeyse boğulacaktım. Senin de yağmurluğun sırsıklam oldu.»

«Ne zamandır... hiç bu kadar eğlenmemiştim. Senin de saçların bozulmuş.»

Billy'nin Jackie Kennedy stilinde dikkatle kaptırılmış spreyleneş uzun gür saçları şimdi havlula kurutulmuş bir halde omuzlarına dökölüyordu. Koyu pembe bir elbise giymişti. Yemek saatinde denize girdiğinden cildi de hafifçe yanmıştı. Hayatı boyunca hiç bu kadar güzel olmamıştı. Bunu kendisi de biliyordu.

Ellis Ikehorn kendisiyle diğerleri arasında yarattığı inceden inceye alaycı uzaklığın ağırlığını derinlemesine hissedirdi. Ama şimdi, fırtınanın hâ-

lâ titreşimlerini yolladığı soğukhava aygıtlı otel lokantasında bunun eridiğini, hafiflediğini hissediyordu. Doktoru keyfine bakmasını söylemişti. Ama herhalde bunu yirmi yaşlarında Boston'lu bir Winthrop, Dr. Jasiah Winthrop'un kızıyla yapmasını kastetmemiştir.

Ağır ağır yedikleri yemek sırasında havadan sudan konuşturlarken ikisi de belki beş çeşit fikrin içine girip çıktılar. Hiçbiri ötekinin düşüncelerinin farkında değildi. Bir bakıma ikisi de birbirlerinin yaşantıları üzerine sıradan sorular sorarak tanışmaya çalışıyorlardı. Bir başka açıdan da birbirlerinin fiziksel yapıları üzerine fikir ediniyorlardı: Cilt yapısının ayrıntıları, kas dokusu, bakışlar, dudakların dişler üzerindeki hareketleri, davranışlar, mimikler... Sürekli inceleyen gözler her şeyi görmeye, anlamaya çalışıyordu. Üçüncü aşamada herbiri diğerini nasıl yatağa çekeceğini düşünmeye başlamıştı. Bunun belkisi yoktu. Yalnızca nasıl ve ne zaman söz konusuydu. Dördüncü aşamada ikisi de böyle bir şeyi neden, niçin düşünmemeleri gerektiğinin kusursuz, olağanüstü nedenlerini sıralamaya başladılar. Beşinci aşamada, her şeyden vazgeçip bu fikir aleyhinde kaç tane neden olursa olsun sonunda birbirlerinin olacakları üzerine tertemiz, büyüleyici bir duyguyla doldular. Çünkü o ılık, sicim gibi yağın yağmur altında denize doğru koşarlarken aralarında, birbirlerini yıllardan beri tanımanın bile gerçekleştiremeyeceği cinsel bir ilişki doğmuştu. Normal girişimlerin tümünü bir yana atmışlardı. Yemeklerini yerlerken büyük adam genç sekreterini rahatlatmak için hiçbir davranışta bulunmuyor, sekreter büyük adama duyduğu saygıyla karışık terbiyesini, iyi yetiştirilmişliğini ortaya koyarak oturuyorlardı. İkisi de herhangi bir erkeğin ya da kadının olabileceği kadar kurallara uygun davranıyorlardı.

Bu durum yasaklar ve geleneklerle ne denli örtülü olursa olsun yine de açıklık kazanmaya mahk mdur. Sözcükler gerekli değildir. İnsanoğlu arzuladığı ve arzulandığı zaman bunu hissedebilecek kadar hayvansal güdülere hâlâ sahiptir.

Yemekten sonra Ikehorn, Billy'nin biraz dinlenmesini ileri sürdü. Su arada kendisi Brezilyalılarla yaptığı toplantının bir değerlendirmesini  ıkarlamak istiyordu. Telefon servisi yapılamıyordu. Bu yüzden Billy'nin yazacağı bir mektup yoktu. Aslında erkek, zaman kazanmak istiyordu. Bu kadınla arasına bir uzaklık koymak gereksinimindeydi. Anımsayabildiği en erken tarihlerden beri içgüdülerine göre hareket etmişti. Duyguları onu asla yanıltmamıştı. Başarısı, iş konusundaki dehası kadar i g l lerine de bağlıydı. Bu dünyada neyi ne kadar istediği konusunda bir yüzde hesabına girmişti. Ellis Ikehorn için bazı şeyler zamanın yüzde 58'ini harcamaya değmezdi. Enerjinin de yüzde 45'ini. Diğerleri zamanın yüzde 70'ini ama enerjinin yalnızca yüzde 20'sini harcamaya değerdi. Yeni bir işin peşine düştüğünde, mali sorunlar bir yana, zamanının ve enerjisinin yüzde 80'inini vermesine neden olmasını isterdi. Durum bunun tersineyse, iş ne denli umut verici görünürse görünsün harekete geçmeye değmezdi.

Wilhelmina Winthrop mu? Kendini yaşlı bir budala mı yoksa genç bir apt l gibi mi hissetmesi gerektiğini bilmiyordu ama onu yüzde yüz istiyordu. Son kez ne zaman bir şeyin yüzde yüz değer taşıdığını düşündüğünü anımsayamıyordu. Herhalde ilk beş, belki on milyondan sonra böyle bir fikre kapılmamıştı. Oteldeki dairesinde aşağı yukarı do-laşarak Dan Dorman'a küfürler savuruyor, Lindy Force'u lanetliyor, fırtınayı suçluyor ama yıllardan beri kendini hiç böylesine mutlu hissetmediğini de biliyordu.

Billy tuvalet masasına oturmuş saçlarını fırçalıyordu. Ellis Ikehorn'a sahip olmayı kararlaştırmıştı. Bu kararında bir takım hesapların hiç rolü yoktu. Doğrudan kalbi ve cinselliğiyle vermişti kararını. Ikehorn'u istiyordu. Ne denli düşünülemez bir şey olursa olsun onu elde edecekti. Hem de hava şartlarının ona tanıdığı fırsatı değiştirecek bir şey olmadan, şimdi. Daldığı derin düşüncelerle gözbebekleri kısılmıştı. Her zamanki gibi ruj-suz olan gülpembe dudaklarını titremesinler diye ısırmıştı. Sanki önceden hesaplanmış bir kurala uyuyormuş gibi çırılçıplak vücuduna beyaz bornozunu geçirip cesaretle, çıplak ayaklı bir avcı gibi boş koridorda Ikehorn'un dairesine doğru yürüdü.

Ellis Ikehorn çalınan kapısını açmazdan önce gelenin kim olduğunu biliyordu. Billy kapının eşiginde upuzun, sessiz, gülümsemeden duruyordu. Erkek onu içeri çekip kapıyı kilitledi. Hiçbir şey söylemeden Billy'i kollarına aldı. Öpüşmeden yalnızca vücutlarını birbirine bastırarak, sözcüklerle ara verilmeyecek kadar uzun bir süre sonra buluşmuş iki insan gibi öylece durdular. Sonra Billy onu perdeleri fırtınaya karşı kapatılmış yatakodasına götürdü. Elinden tutarak. İki başucu lambası yakılmıştı. Birden yatağın üzerine düştüler. Üzerlerindeki zaten pek az olan giysileri yırtarcasına, engel, tereddüt, gurur, yaş, sınır tanımayan bir ihtirasla çıkarıyorlardı.

Kasırğa iki gün daha sürdü. Billy odasından çantasını, saç fırçasını, diş fırçasını alıp getirmişti. Zaman zaman yataktan kalkıyor, oda servisinden yemek istiyor, pencereden rüzgarın ve yağmurun dövdüğü plaja bakıyor, ikisi de kasırganın duracağı anı korkuyla, kaygıyla bekliyorlardı. Kasırganın kozası onları sardığı sürece başka bir dünya yoktu. Dünyayla ilgili her şeyi unutmuş gibiydiler ama dünya daima oradaydı. O sonsuz, içten konuşma-

ları boyunca bir kez olsun gelecekten söz etmemişlerdi. Üçüncü sabah Billy güneşin dışarda parladığını bilerek uyandı. Bir düzüne kadar adamın plajı temizlediklerini, marangozların işe koyulmuş olduklarını, kumda birbirlerini kovalayan köpeklerin havlamalarını duyuyorlardı.

Ellis ona perdeleri açmamasını işaret ettikten sonra telefonu açıp santral memuruna kimseyi bağlamamasını söyledi.

Billy dalgın dalgın, «Daha ne kadar dışarda kasırga varmış gibi davranabiliriz, sevgilim?» diye sordu.

«Bu sabah saat beşten beri ben de bunu düşünüyordum. Uyandığımda yağmur kesilmişti. Konuşacağız.»

«Kahvaltıdan önce mi?»

«Bu odaya dış dünyadan biri ya da bir şey girmezden önce konuşacağız. Böyle bir şey olursa doğru dürüst düşünemeyiz artık. Tek önemli şey senin ve benim ne karar vereceğimiz. Şimdi, *bugün*, seçimimizi yapabiliriz.

«Böyle bir şey gerçekten mümkün mü?»

«Paranın satın alabileceği şeylerden biri de bu. Eskiden bunu asla tam olarak anlamamıştım. Bizim seçim hakkımız, özgürlüğümüz var.»

«*Neyi* seçeceksin?» Billy dizlerine sarılmıştı. Büyük bir merak içindeydi. Bir iş toplantısının ortasında bile Ikehorn'u hiç böylesine güçlü, düşünceli görmemişti.

«Seni. Seni seçtim?»

«Ama bana sahipsin, bunu bilmiyor musun daha? Doğan güneş bunu asla değiştiremez. Ben eriyip gitmem.»

«Ben bir aşk macerasından söz etmiyorum, Wilhelmina. Seninle evlenmek istiyorum. Senin yaşamımın geri kalan bölümünde yanımda olmanı istiyorum.»

Genç kadın başını salladı. Şaşırmıştı. Konuşacak halde değildi. Tüm varlığıyla o saniyeye kadar aklına bilinçli bir biçimde gelmeyen bir fikri onaylıyordu. Gerçi son iki günü arzuların ve çıplaklığın kusursuz eşitliği içinde geçirmişlerdi ama birlikte bir gelecekleri olabileceği düşüncesini aklına bile getirmemişti. Onları çok şey ayırıyordu. Pek çok yıl, pek çok para. Durumlarının eşitsizliğini kabullenmişti Billy. Çünkü eşitsizlik içinde yaşamayı öğrenerek büyümüştü. Şimdiki zamanın ötesinde umutlar kurmaya asla cesaret edememişti. Çünkü umut beslemenin tehlikeli bir şey olduğunu öğrenmişti. Kendini hiçbir şey ummadan, beklemeden vermişti. Bu adamı istediği için, şimdi de sevdiği için.

«Ne demek oluyor bu, evet mi, hayır mı?» Ellis Ikehorn onun baş sallamasının her iki anlamada gelebileceğini düşünmüştü. Bir delikanlı gibi telaşlıydı.

«*Evet, evet, evet, evet, evet!*» Billy kendini Ellis'in üzerine atıp onu yatağa serdi. Yanıtını güçlendirmek istermiş gibi erkeğin göğsünü yumrukluyordu.

«Ah, sevgilim! Sevgilim! Bu adadan evleninceye kadar ayrılmayacağız. Fikrini değiştirmenden korkarım. Evleneceğimizi bir süre için herkesten bir sır gibi saklayacağız. Balayımızda burada kalabiliriz... İstersen burada sonsuza kadar kalabilirim. Lindy'e bir telefon etmem yeterli. O ne yapacağını bilir.»

«Yani uzun beyaz bir elbise, kuzenlerimden sekizinin nedimelik ettiği bir düğünle evlenemem mi? Seni de bana Lindy verirdi,» diye Billy ona takıldı. «Boston'da yılın olayı olurdu düğünümüz... Cornelia hala bu konuda çok beceriklidir.»

«Boston! Bu haber bir duyulursa gazetelere geçeriz. 'Yaşlı Milyoner, kızı yaşında biriyle evle-

niyor.'... Bu tür yazılar için hazırlıklı olmalıyız. Hem sen kaç yaşındasın, sevgilim, yirmi altı mı, yirmi yedi mi?»

«Bugün günlerden ne?»

«Kasımın ikisi. Neden?»

Billy gururla, «Dün yirmi iki yaşına girdim,» dedi.

«Ah, Tanrım,» diye inleyerek Ellis yüzünü avuçları içine gömdü. Biraz sonra gülmeye başladı. Kendine engel olamıyordu. Gülmekten soluk soluğa kalmıştı. «Doğum günün kutlu olsun,» diyordu arada güçlkle. Sonra yine katılırcasına gülmeye başlıyordu. Sonunda Billy de ona katılmak zorunda kaldı. İki kat olmuş koskoca adamın öyle komik bir hali vardı ki. Ama böylesine gülünç olan şeyin ne olduğunu hiç anlayamamıştı.

Ondan sonraki yedi yıl içinde hiçbir Halkla ilişkiler bürosu Billy ve Ellis Ikehorn'u halkın gözünden uzak tutamadı. Onlar hakkında çıkan yazıları okuyan, gazete ve dergilerde muhteşem gıy-sili, soylu, genç güzelle ince yapılı, uzun boylu, ak saçlı erkeğin resimlerini gören milyonlarca insan için onlar zenginliğin ve gücün ne anlama geldiğinin simgesiydiler. Aralarındaki otuz sekiz yıllık yaş farkı, Billy'nin tarihsel, soylu Boston'lu geçmiş evliliklerine, onlardan daha uygun evlilik yapan sosyete çiftlerinde görülmeyen romantik bir hava kazandırıyordu.

Billy'nin Ellis'le parası için mi evlendiği sorusu üzerinde konuşmaların tartışmaların asla arkası gelmedi. İçinde yaşadıkları çevreyi bildiklerinden, ikisi de bu son derece çirkin sorunun tanıştıkları, karşılaştıkları herkesin kafasında yer aldığını, çoğunluğun da bu evlilikte paranın en önemli güç olduğunu kabulettiklerini anladılar. Yalnızca

iki ya da üç kişi Billy'nin Ellis'i ne kadar çok sevdiğini, ona nasıl tümüyle bağı olduğunu biliyorlardı.

Ama Ellis yoksul olsaydı Billy onunla evlenir miydi? Bu, temelde çok anlamsız bir soruydu. Ellis son derece zengin olduğu için böyle bir erkekti. Ya da böyle bir erkek olduğu için mültimilyonerdi. Parasız olsaydı tümüyle başka bir kişi olurdu. Bu tıpkı Robert Redford çirkin olsaydı yine aynı Robert Redford olur muydu ya da espri anlayışı olmasaydı Woody Allen yine bugünkü Woody Allen olur muydu diye sormaya benziyordu. Yersiz, anlamsız bir soruydu.

Barbados'daki nikahtan altı ay sonra Ikehorn'lar Avrupa'ya gittiler. Sayısız seyahatlerinin ilkiydi bu. İlk durakları Billy'nin zaferle dönmek istediğı Paris oldu. İstedigi zaferi kazandı da. Ritz'de, soylu Vendôme Sarayına bakan dört odalı daire bir ay için hareket üsleri oldu. Odalarının yüksek tavanları vardı. Duvarlar mavinin, grinin, yeşilin en tatlı renklerine boyanmıştı. Yataklar Eski Dünya'nın en rahat olanlarıydı. Onca anti-Fransız tutumuna karşın Ellis Ikehorn bile otelin hiç de kötü bir yer olmadığını kabullenmek zorunda kaldı.

Lilianne de Vertdulac, Billy'i iki yıl önce Birleşik Devletlere yolcu etmişti. Şimdi bu kadar kısa bir sürenin kız üzerinde yaptığı değişiklikleri görünce şaşırmaktan kendini alamadı. Sanki karşısında İran İmparatorunun kesin, sorgusuz sualsiz varisi olan o sevimli, hemen hemen sıska, gösterişsiz öğrenci Farah Diba'nın resimlerini görüyorum gibi bir şey, diye düşündü. Aynı yüz, aynı vücut ama Billy'de bambaşka, dokunaklı, beklenmedik biçimde olağanüstü, soylu tümüyle doğal bir hava vardı.

Şimdi Billy de karşısında iki yıl önce tanıdığından bambaşka bir Kontes görüyordu. Lilianne,

sanki ikisi de yirmi üç yaşından daha büyük de-
ğillermiş gibi Ellis'le flört ediyor, onun bir iki ke-
lime Fransızca konuşmak için gösterdiği çabayı
sevgiyle karşılıyor, onu sık sık hemen hemen her
zaman, «benim zavallı sevgilim,» diye çağırıyordu.
Billy'i erişkin bir kişi olarak kabullenmişti. Ona,
tıpkı Ellis gibi, Wilhelmina diyor, kendisine de bi-
rinci adıyla hitap edilmesini istiyordu. Billy bu du-
ruma oldukça güç alıştı.

Ellis iki kadını bütün büyük terzilerin, moda-
cılarının gösterilerine götürdü. Ritz'deki resepsiyon
memuruna telefonla davetiyelerinin ayarlanması-
nı söylüyorlardı. Ama resepsiyon memuru defilede
oturacakları yerleri önceden bildiremiyordu. Daha
birkaç yıl önce Kontes'e defilenin ancak beşinci ya
da altıncı haftasında yer ayırabilen, hem de en ber-
bat yerleri, aynı moda evi müdiresi Savile Row ta-
kım elbisesi içindeki Ellis'e şöyle bir bakıyor ve on-
ları hemen salonun en iyi koltuklarına davet edi-
yordu. Bir modaevi müdiresi zengin, cömert bir er-
keği daha kapıdan girerken tanır. Bazıları bu mü-
direlerin böyle erkeklerin yüz metreden kokusunu
aldıklarını bile söylerler...

İlk önce, iki bin dolarlık tayyörleri, Paris'in
şık kadınları tarafından bir üniforma gibi giyilen
Chanel Modaevine gittiler. Burada Billy, yine bir
dereceye kadar Lilianne'ın önerilerine uyararak, altı
tayyör ısmarladı. Billy hayretle Ellis'in içeri gir-
diklerinde ellerine verilen küçük notdefterine bir
şeyler yazdığını gördü. Çay için Rue Cambon'dan
Ritz'e dönerlerken Ellis, «Lilianne, ilk provan on
gün sonra,» dedi.

«Benim zavallı sevgilim, sen aklını kaçırmış-
sın,» dedi Kontes.

«Asla. Senin için üç tayyör ısmarladım. Beş,
on beş ve yirmi beş numaraları. Defile boyunca
hiçbir şey yapmadan, bir parça gönlümü eğlendir-

meden oturacağımı herhalde aklına getirmemişsindir.»

Lilianne, «Kesinlikle olmaz,» diye atıldı. Şoke olmuştu. «Böyle bir şey yapmana izin veremem. Asla. Çok nazıksın, Ellis ama olmaz.»

Ellis şaşkın Fransız kadınına hoşgörüyüyle gölünsedi. «Başka seçeneğin yok. Müdire giysiler için çalışmalara hemen başlanacağı üzerine bana söz verdi.

«Olanaksız! Ölçümü almadılar. Ölçüsüz hiçbir şey yapamazlar.»

«Bunun bir ayrıcalığı var. Müdire ölçülerin konusunda kusursuz bir tahmin yapacağını belirtti. Zaten kendisi hemen hemen senin ölçülerinde. Evet, bu mesele burada kapanmıştır. Eğer bu giysiyle istemezsen onları müdireye veririm.»

Lilianne, «Gülünç bu,» diye coşkulu bir itirazla girişti. «Daha öğle yemeğinde o kadından hiç hoşlanmadığımı söylemişim, değil mi? Ellis, bana şantaj yapıyorsun.»

«Evet. Sen ne istersen onu söyleyebilirsin, zavallı sevgilim.»

«Ah, ah!» Kontes hayatında ilk kez ne söyleyeceğini bilemiyor, yerinde, gerekli sözcükleri bulamıyordu. Ellis tam onun seçebileceği giysileri seçmişti. Bu üç elbiseden birine sahip olabilmek için yapmayacağı yoktu ama üçünü birden elde etmek!

«Tamam, bu mesele halloldu,» dedi Ellis.

«Ama bir dakika. Yarın Dior'a gideceğiz. Orada bana böyle bir oyun oynamayacağına söz vermelisin.»

Ellis, «Ölçülerini aldırdıktan sonra siparişte bulunacağıma söz veriyorum,» diye Lilianne'ı ikna etti. «Chanel'deki giysiler gündüz içindi değil mi, Wilhelmina, sevgilim?»

Billy gözlerinde yaşlar başını salladı. Ona öylesine çok şey veren birine bir şeyler verebilme du-

rumunda olması, Billy'nin şimdiye kadar varlığını bilmediği bir sevinci tatmasına neden olmuştu.

«Lilianne'ın gece için de bazı şeyler alması gerek, değil mi Wilhelmina?»

«Hayır, bu şartlar altında sizinle defileye gide- mem.»

«Ah, Lilianne, lütfen,» diye yakardı Billy. «Ellis öyle iyi vakit geçiriyor ki. Üstelik sen gelmezsen defilenin tadını çıkaramam. Senin önerilerine gereksinmem var. Gelmek zorundasın... Lütfen?»

Kontes sonunda razı oldu. «O halde size eşlik edeceğim. Ama Ellis benim için yalnızca bir tek elbise ısmarlayabilir. Tamam mı?»

Ellis, «Üç,» dedi. «Bu benim şans sayımdır.»

«İki. Tartışma, itiraz istemiyorum.»

«Anlaştık.»

Çok geçmeden basın Billy'nin gardrobuna özel bir ilgi duymaya başladı. Aslında zengin bir kadın, kendine uyan modayı ancak evliliğinin üzerinden birkaç yıl geçtikten sonra bulur. O da bulabilirse. Oysa Billy'nin bu konuda, Lilianne de Vertdulac'ın yönetiminde başarılı bir çıraklık dönemi olmuştu. Neyin ne zaman giyileceği, neyin yakışacağı konusunda derin bir bilgiye sahipti. Şimdi arkasında, hiç hayal edemeyeceği kadar muhteşem giyinmesini isteyen Ellis bulunduğundan, moda dünyasının en baş müşterilerinden biri olmuştu.

Billy'e hemen hemen her giysi yakışıyordu. Yirmi bir yaşında aldığı kayıtsız şartsız yetki, daha az zevk sahibi, daha kısa boylu birini milletin eğlencesi yapabilirdi. Ama Billy asla aşırı gitmezdi. Lilianne'nın tutucu kusursuzluk duygusu, Billy'nin tanrı vergisi inceliği, zarafeti onu aşırı gitmekten koruyordu. Yine de ihtişam gerektiğinde dizginleri alabildiğine gevşetip bırakıyordu. Örneğin

Beyaz Saray'daki bir resmi ziyafete Dior'un açık leylak rengi saten tuvaletini giyiyor, bir zamanlar İmparatoriçe Josephine'e ait olan zümrütlerini takıyordu. Henüz yirmi iki yaşındaydı. Yirmi üç yaşında Ellis'le Brezilya'daki geniş çiftliklerinde ata binerlerken çekilmiş resimlerde Billy'nin sırtında sade bir binici pantolonu, yakası açık bir pamuklu gömlek ve çizmeler vardı. Ama iki hafta sonra Yves Saint Laurent'ın defilesine, aynı modaevinin bir tayyörünü giyiyordu. Bu arada tam bir Parisli olan Ellis ona ismarlaması gereken giysilerin numaralarını fısıldıyordu.

Billy'nin son derece zengin bir mücevher koleksiyonu vardı. Ama en sevdikleri dokuz kratlık, Harry Winston'un şimdiye dek sattığı en kusursuz taşlar olduğunu söylediği Kimberley İkizleriydi. Kurallara aldırış etmeden kulaklarından gece gündüz hiç çıkarmıyordu bu elmas küpeleri. Hiçbir zaman da uygunsuz görünmüyorlardı. Billy yirmi üç yaşındayken giysilerine üç yüz bin dolardan fazla para harcamıştı. Buna kürkleri, mücevherleri dahil değildi. Aynı yıl En-İyi-Giyinen Kadınlar listesine geçti.

New York'a dönmelerinden kısa bir süre sonra Ikehorn'lar Beşinci Bulvar'daki Sherry-Netherland Otelinin en üst katlarından birini tümüyle kiralayarak burasını devamlı adresleri yaptılar. Pencerelerinden kentin olanca manzarasını görüyorlardı. Central Park ayakları dibinde uzanan yemyeşil bir nehir gibiydi. Ellis Ikehorn büyük şirketinin başında ve hisselerin çoğunluğuna sahipti. Ikehorn Şirketleri halka açık olduğundan yönetim kurulu üyeleri ve genel müdürleri Ellis tarafından ölümünden sonra da işin başında bulunmaları düşünülmüş, en iyilerinden seçilmişti. Hepsi de sadakatlerini garanti edecek biçimde hisse sahibi oldiler. Şimdi giderek daha çok zamanını Billy'

le uzak yerlerde geçirebileceğini anlıyordu. Billy yirmi dört yaşına girdiğinde Cap-Ferrat'ta çimli terasları, dillere destan bahçeleri Akdeniz'e kadar inen bir villa satın aldılar. Londra'ya yaptıkları ziyaretlerde kalmak için Claridge's'de altı odalık bir daire sürekli onlar tarafından kiralanmıştı. Ellis'in iş toplantılarına katıldığı zamanlarda Billy Londra'da Georgian ve Kraliçe Anne gümüşleri topluyordu. Barbados'da, haftasonlarında sık sık gittikleri, herkesten gizledikleri bir ev tutmuşlardı. Uzakdoğu'da da yolculuklar yapıyorlardı. Ama en sevdikleri yer Napa Vadisindeki Victoria stili çiftlik eviydi. Burada Château Silverado şarapları için, insan ruhuna Provence kadar rahatlandırıcı pastoral gelen bir çiftlikte yetiştirilen üzümlerin bakımını izliyorlardı.

Billy'le Ellis ne zaman New York'ta olsalar, Billy'nin evlenmesinden kısa bir süre sonra dul kalmış olan Cornelia hala onları ziyarete geliyor, bir iki hafta kalıyordu. Cornelia'yla Ellis arasında derin bir dostluk doğmuştu. Hastalığın lafından bile hoşlanmayan Cornelia hala kimseyi talaşlandırmadan, hizmetçilerine bile haber vermeden, sessiz sedasız ilk ve son kalp krizinden öldüğünde Ellis, en az Billy kadar üzüldü. Billy evlendikten sonra Boston'a gitmemekte inat etmişti. Kent onun için çok acı anılar taşıyordu. Ama Cornelia'nın cenaze töreni için artık gitmek zorundaydılar.

Gittikleri tüm büyük kentlerde yaptıkları gibi yine Ritz-Carlton'da kaldılar.

Törenin yapılacağı, Cornelia'nın George eniştesinin yanına gömüleceği Chestnut Hill'e gitmeden önce Billy aynada kendine son kez baktı. Sırtında, yeğeni Liza'dan halasının ölüm haberini alır almaz Adolfo'ya telefon edip getirttiği, siyah yünlü kumaştan bor ciddi Givenchy elbisesi vardı. Pardüsüsü ve şapkası da siyahtı. Ellis onun kulak-

larından Kimberley İkizlerini çıkartıp çantasına koyuşuna baktı.

«Küpe takmayacak mısın, Wilhelmina?» diye sordu.

«Burası Boston, Ellis. Uygun değil.»

«Bir keresinde Cornelia senin, banyoda bile bu küpeleri takabilecek, yine de doğal görünebilecek tek kadın olduğunu söylemişti. Küpelerini takmaman yazık.»

«Unutmuşum, sevgilim. Gerçekten öyle söylemişti. Zaten Boston beni neden bu kadar kaygılandırıyor anlamıyorum. Zavallı Cornelia hala. Bu çirkin ördeği bir kuğu haline getirebilmek için az çabalamadı. Haklısın. Onu gururlandırmalıyım. Hoşuna gider.» Billy küpelerini geri taktı. Küpeler aynaya kış güneşini hiç de bir cenaze törenine uymayacak biçimde yansıtınca da, «Kilise için son derece yersiz kaçıyor,» dedi. «Acaba bana bunu söyleyecek kadar yürekli biri çıkacak mı?»

Cenaze töreninden sonra Cornelia halanın kızlarından birinin olan Wellesley çiftliklerindeki büyük evin salonunda toplandıklarında Billy'nin küpeleri için bir şey konuşulduysa bile bu yüksek sesle söylenmedi. Cenaze törenlerinden sonra daima olduğu gibi insanlar ya gerektiğinden fazla ya da her zamankinden çok içerler. İlk yarım saatteki alçak perdeden, çekingen çekingen konuşmaların yerini kısa zamanda hayret edilecek kadar içten konuşmalar aldı. Çok geçmeden Billy, Ellis'le birlikte eski dostlukları tazelemekten açık, içten bir biçimde hoşnut görünen akrabalarının ortasında durduklarını farkettiler. İçlerinden bazıları asla var olmayan bir yakınlık iddiasında bile bulundular. Billy kendini, «Ikehorn ne biçim bir ad, Billy? Hiç böyle bir ad duymamıştım. Nerede doğmuş? Anne-sinin adı neydi demiştin?» gibi sorulara kendini hazırlamıştı. Ama bu tür sorular asla sorulmadı.

Sonunda otele döndüklerinde, «Hiç anlayamadım, Ellis,» dedi Billy. «Bana karşı soğuk bir biçimde nazik davranacaklarını sanmıştım. Ama amcalarım, enişterim sana sanki burada doğma büyümeymişsin gibi davrandılar. Halalarım, yengeleirim, yeğenlerim beni paylaşamıyor gibiydiler. Yıllardan beri bir mikroptan başka kimseyle konuşmayan babam bile seninle, şimdiye dek görmediğim bir coşkuyla konuştu. Onu şimdiye dek hiç böyle görmemiştim. Eğer Boston'lu olmasalar, onları bu kadar iyi tanımasam paranın etkisinde kaldıklarını söylerdim.»

Hayır, diye Ellis kendi kendine düşündü. Onları etkileyen senin anladığın anlamda para değil. Ama Ellis ve Wilhelmina Winthrop Ikehorn adına hastanelere, araştırma merkezlerine, üniversitelere ve müzelere verilen para. Billy'le evlendiğinden beri Boston'un hayır kurumlarına sessiz sedasız bağışlarda bulunmasına memnun olmuştu. Çünkü bir gün Billy'nin bu kente dönebileceğini düşünmüştü.

Ellis Ikehorn'un koruyuculuğu tamdı. Birlikteki yaşantılarının en ince ayrıntılarına dek uzanıyordu. Yıllar geçtikçe Billy tümüyle bu gizemli çemberin içinde yaşıyor, normal hayatın en küçük sorunlarını bile unutuyordu. En küçük bir isteğinin bile hemen yerine getirilmesine öylesine alışmıştı ki, ikisi de farkında olmadan tümüyle ama tatlı bir biçimde despotlaşmaya başlamıştı. Günün yirmi dört saatinde emrinde olan bir şöför ve arabayla bir zamanlar şemsiye diye bir şeye sahip olduğunu bile unutmuştu. Islak ayaklar, her gün değiştirilmeyen yatak takımları gibi uzak bir olasılık biçimine girmişti. Taze çiçeklerle dolu olmayan bir oda Billy için kendi banyosunu hazırlamak kadar yabancılaşmıştı. Ikehorn'lar evlerinden birine gittiklerinde aşçıbaşını, Billy'nin özel hizmetçisini

ve kahyalarını da yanlarına alırlardı. Yiyecek konusundaki zevklerini bilen aşçıbaşı günlük yemek listesini daima Billy'nin onayına sunardı. Oda hizmetçisi aynı zamanda ehliyetli bir masör ve kua-fördü. Billy dünyada ancak birkaç yüz kadının anlayabileceği biçimde şımarıyordu. Bu şımarıklık, ne denli incelikle, anlayışla kabuledilirse edilsin, bir kadının kişiliğini ustaca bir biçimde değiştirir, ona, kontrol için, ekmek peynir kadar doğal gelen bir hırs verir.

Gazetelerde, dergilerde Ikehorn'ların yaşantıları üzerine yazılanları okuyan hiç kimse, Billy'le Ellis sosyetenin bir parçası gibi görünmelerine karşın, yine de kendilerini daima kenarda tuttuklarını, asla tam olarak katılmadıklarını bilmezler. Ikehorn'lar kendilerine özgü bir dünyanın içindeydiler. Başkalarıyla yakın ilişki onlar için yalnız gereksiz değil, olanaksızdı da. Evli bir çift olarak kendilerini asla, şu ya da bu gruba sokmadılar. Ne kadar çok davet düzenlerlerse düzenlesinler, ne kadar çok eğlenceye katılırlarsa katılsınlar Jessica Thorpe Strauss'la kocası, tek yakın arkadaşlarıydı. Ellis'in iş arkadaşları ve eşleriyle birlikte olmak zorunda bulunduklarında birden Billy'nin ayarı bozuluyor, ne yapacağını bilemez oluyordu. Çevrelerindeki masalarda onun yaşında kişiler varken, o neden altmış yaşındaki erkekler ve onların büyük-anneye benzeyen eşleriyle oturuyordu? Gece bir yere çıkmadığı için buraya getirilen, bu kişilerden birinin kızı ya da torunu gibi durmuyor muydu? Oysa Ellis'le yalnız kaldıkları an hep aynı hiç yaşlanmayan yaştaymışlar, birbirine sınımsız bağlı bir takım gibi birlikte yolculuk eden, yalnızlığı seven iki kişi oluyorlardı. Billy yirmi yedi yaşına girdiğinde hatırı sayılır bir korkuyla Ellis'in Devlet Sağlık Sigortasına hak kazandığını öğrendi.

1970 aralığında, Ellis altmış altı, Billy de henüz yirmi sekizindeyken Ellis Ikehorn ilk krizini geçirdi. Hafif bir krizdi bu. On gün kadar kendini toparlıyormuş gibi göründü. Ama ikinci bir kriz, birincisinden çok daha ciddi ve ağır bir kriz, umutları tümüyle öldürdü.

Dan Dorman, «Beyni çalışıyor, ama ne derece çalıştığını bilemeyiz,» dedi Billy'e. «Beynin sol yanı etkilenmiş. En berbat yer. Çünkü konuşma merkezi beynin sol yanında. Ellis konuşma yeteneğiyle birlikte sağ yanını kullanma olanağını da yitirdi.» Karşısında dimdik, kaskatı oturan Billy'e baktı. Güçlü boynu çıplak ve beyazdı. Doktor bu gergin cildi bıçakla kesiyorum sanıyordu. Yine de genç kadın henüz şok içindeyken durumun ne denli kötü bir durum alabileceğini anlatması gerektiğini de biliyordu.

«Seninle sol eliyle konuşabilir, Billy. Ama bu konuda ne denli güçlü olabileceğini bilmiyorum. Şimdi yatmalı. Ama birkaç hafta içinde, eğer başka bir şey olmazsa, tekerlekli sandalyede oturabilir. Üç erkek hastabakıcı ayarladım. Bu hastabakıcılar Ellis'e yaşadığı sürece gerekli olacak. Sol yanındaki kasların çalışmasını sürdürmek için fizik tedaviye başladık.»

Billy hiçbir şey söylemeden başını salladı. E-linden bir türlü bırakamadığı bir kağıt kısılcım e-ğip büküyordu. «Billy, en önemli kaygılarımdan biri Ellis'in burada, New York'ta kaldığınız takdirde tedirgin olması. Tekerlekli sandalyede oturacak duruma geldiğinde onun açık havadan bol bol yararlanabileceği, doğayla haşır neşir olabileceği bir yerde oturmalısınız.»

Billy New York caddelerinde, tekerlekli sandalyelerinde, dizlerine battaniyeler örtülmüş yaşlı adamların Park'a götürülüşlerini düşündü.

«Nereye gidelim?» diye alçak sesle sordu.

«Sanırım San Diego, Birleşik Devletlerde iklimi en uygun olan yer. Ama orada sıkıntıdan patlarsın. Sakın kendini Ellis'in geri kalan ömrünün her gününde, her anında onun yanında oturmak mecburiyetindeymişsin gibi hissetme. Böyle bir şeyi o da istemez. Beni dinliyor musun, Billy? Korkunç bir acımasızlık olur bu. Üstelik Ellis sana duygularını anlatacak durumda da değil.»

Billy yine başını salladı. Doktorun ne dediğini duymuştu. Haklı olduğunu biliyordu ama önemli değildi. «Anlıyorum, Dan.»

«Bence Los Angeles'e taşınırsanız daha iyi olur. Orada pek çok arkadaş edinirsin. Ama sis kuşağının üzerinde bir yerde oturmalısınız. Ellis bu durumda sisli havayı kaldıramaz. Çünkü yalnızca bir tek ciğeri çalışıyor. Bel Air'in yukarılarında bir ev bul; Ben de ayda bir kez gelirim. Oradaki doktorlar birinci sınıftır. Sizi en iyileriyle tanıştıracam, Ellis'in yerleşmesi için ben de sizinle gelirim.»

Dr. Dorman, bir kraliçe gibi dimdik ve hareketsiz, ama bir çocuk kadar da yitik oturan Billy'e bakmaya dayanamıyordu. Ellis ikinci kriz sırasında ölmüş olsaydı ikisi için de iyi olacaktı. Onların evlendiğini öğrendiği günden beri böyle bir şeyden korkmuştu. Ellis'in de korkuları olduğunu anlıyordu. Çünkü Dan Dorman onun evlendikten sonra, bambaşka bir hayat yaşamaya başladığını, geçmişte nefret ettiği bir dünyaya kendini, sanki Billy'e, henüz eli kolu tutarken çok iyi bir hayat yaşatmak istiyormuş gibi daldığına tanık olmuştu.

«Sence Silverado'daki ev uygun değil mi, Dan? Ellis orasını sever. Yabancı bir yerden daha iyi olurdu.»

«Hayır, tavsiye etmem. Hasat zamanı gidin ama daima büyük bir tıp merkezinin yakınında olmalısınız.»

«Yarın Lindy'i bir ev satın alması için Bel Air'e

yollarım. Ellis hareket edebilecek duruma gelinceye kadar Lindy her şeyi hazırlar sanırım.»

«Ocak ortalarında gidebilirsiniz,» dedi Dorman. Gitmek için kalktı. Billy onunla kapıya giderken doktorun sesindeki acıyı duyabiliyordu. Ellis'i onun dışında yalnızca Dan Dorman anlamış, tanımıştı. Oysa bir doktor olarak duygularını gizlemeye, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu. Durum çok berbat olmasına karşın Billy doktoru bir dereceye kadar rahatlatması gerektiğini düşündü. Dan Dorman paltosunu giydikten sonra genç kadın ellerini onun omuzlarına koyarak hafifçe gülümsedi. Ellis'in geçirdiği ikinci krizden sonra Billy'nin ilk gülümsemesiydi bu.

«Yarın ne yapacağım, biliyor musun, Dan? Çıkıp yeni giysiler alacağım. Kaliforniya'da giyecek hiçbir şeyim yok.»

Puygusal anılar koleksiyonunun içinde Valentine birini çok severdi. Bu bir aile resmi bile değildi. Müttefik Kuvvetleri'nin Paris'i özgürlüğe kavuşturdukları 24 ağustos 1944'te çekilmişti. Tankları içinde Champs-Ellysée'de gülerek, el sallayarak zaferle giden Amerikan askerlerini gösteriyordu. Nerdeyse akıllarını yitirmiş gibi olan Fransız kadınları ellerinde çiçek buketleriyle kendilerini savaş makinelerinin üzerine atıyor, ne zamandır bekledikleri galipleri öpücüklere boğuyorlardı. Valentine'in kutsadığı resimde bulunmayan ama o şanlı, efsanevi geçit törenin bir yerlerindeki askerlerden biri onun babası Kevin O'Neill'di. Bu sevincinden uçan, gözleri yaşlı kadınlardan biri de annesi, Hélène Mailot. O günün coşkulu, çılgın karnavalında annesiyle babası nasılsa, kızıl saçlı tank subayı iri yeşil gözlü, ufak tefek kadının adını, adresini bir yere yazacak kadar beraber olmuşlardı. Babasının tank birliği Vincennes dışında konaklamıştı. Birleşik Devletlere hareket emirleri gelmezden önce Avrupa'daki savaşın bitiminde, Kevin O'Neill bir Fransız geline sahip olmuştu bile.

Kevin O'Neill Hélène'i en kısa zamanda Fransa'dan getirdi. New York'un Üçüncü Bulvarında a-sansörsüz bir apartmana yerleştiler. Bir Boston yetimhanesinde yetişen akıllı, gürültücü İrlandalı us-

ta bir matbaacı olmak için elinden geleni yapıyordu. Valentine doğana kadar, 1951'de, annesi Hattie Carnegie'de çalışmıştı. Gerçi o ünlü terzihanedeki bir hayli usta terziden çok gençti ama Paris'te öğrendiği terziliği kusursuzdu. Üç yıl içinde çalışılması en güç olan şifon, krepdöşin ve ipek kadife kumaşlar üzerinde ustalık kazanarak provacılığa yükselmişti.

Ama Valentine doğduktan sonra Hélène O'Neill işinden çıkıp kendini evine verdi. Terziliğin yanı sıra sahip olduğu ikinci ustalığını gönlünce ortaya koydu: Kocasının bayıldığı enfes Fransız yemekleri pişirmeye başladı. Valentine'le, daha küçük kız, söylenenlerin tek kelimesini bile anlayacak yaşta değilken, Fransızca konuşuyordu. Kevin eve gelince de İngilizce konuşuyorlardı: Nasıl da neşeli, sevgi, tartışma dolu bir gürültü patırtı içinde yaşırdık, diye düşündü Valentine. O ilk yıllar üzerine belirgin anıları yoktu, ama yine de şimdi hissettiği, tüm yaşamı boyunca da hissedeceği bir sıcaklık, iyimserlik, neşe içindeydiler. Sanki aile zarafet, mutluluk dolu küçük bir adada yaşıyor gibiydi. O günlerin müziğinde Fransız şarkıları da vardı: Charles Trénet, Jean Sablon, Maurice Chevalier, Jacqueline François, Yves Montand, Edith Piaf. Annesi üzerine arada sırada gelen sıra özlemini bu plaklarda, sık sık söylediği, «*J'ai deux amours, mon pays et Paris...*» diye başlayan şarkıda belirtirdi.

Valentine'nin altı yaşına girdiği 1957 yılında, ilkokula başlamasından önceki yaz, Kevin O'Neill birkaç gün içinde zatürreden öldü. Bir hafta içinde de dul karısı Paris'e dönmeye karar verdi. Hélène O'Neill'in ekmek parasını kazanması gerekiyordu. Valentine'in de sevecek bir ailesi olmalıydı. Kalabalık Mailot ailesi Versailles'ın dışında otu-

ğunu anladı. Hélène'nin zarif elleri şifonu, kumaşın istediği bir sabır ve otoriteyle tutuyordu. Asıl karar, Madam Marlene Dietrich'in bir elbisesinin provasının yapıldığı gün verildi: Marlene Dietrich bir elbisenin nasıl dikilmesi gerektiğini dünyadaki herhangi biri kadar bildiği gibi, dünyada herhangi birinin olabileceğinden daha fazla güç beğenir, titiz bir insandı. Prova kavgasız döğüşsüz, tek bir kelime edilmeden sona erince Balmain'dekiler rahat bir soluk aldılar. Dietrich hiçbir şey söylemediği zaman yapılan iş kusursuz demektir. Madam O'Neill'in harika işçi olarak ünü arttı... İşini de sağlamlaştırmış oldu.

Elbiseleri prova eden kadının çalışına saatleri çok uzundur. Dünyanın zengin kadınlarının yanı sıra, işleri başlarından aşkın artistleri de giydiren Balmain gibi moda evlerinde sabahın erken saatlerinden akşamüstü geç vakitlere kadar sayısız prova randevusu verilir. Bir provacı bütün gün, ya ayaklarının ya da dizlerinin üzerinde çalışır. Akşam olduğunda fiziksel ya da ruhsal yönden nerdeyse çöküntü haline gelmiş durumdadır.

Hélène O'Neill, Balmain'de çalışmaya başlamasından kısa bir süre sonra Versailles'da, ailesinin yanında kalamayacağını anladı. O kalabalık tirende sabah akşam gidip gelmekle kendini işine veremeyeceğini biliyordu. Valentine ve kendisi için, Balmain'e yürüyerek gidip geleceği yakınlıkta eski bir binada küçük bir daire buldu. Kızını yakındaki okula yazdırdı. Pazar günleri ve tatillerde ikisi Hélène'in, birbirine ellerinden geldiğince yakın oturan kız ya da erkek kardeşlerinden birine gidiyorlardı. Hepsi de dul kızkardeşleriyle babasız yeğenlerini şımartmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Fransız çocukları çoğunlukla öğle yemeğinde evlerine giderler. Valentine'in evi artık Balmain

olmuştı. Altı buçuk yaşında patronun kapısından girip kapıcıyla ciddi ciddi selamlaştıktan sonra annesinin yanına çıkmaya alışmıştı. Hélène'in yemek sepetinde kızı için daima besleyici sıcak bir şeyler bulunurdu. Diğer işçilerin içinde de yemeklerini atölyeye getirenler vardı. Çok geçmeden Valentine, bir yıldan ötekine birbirleriyle tek bir kelime bile konuşmayan kırk kadar kadının sevgili si oldu. Hepsinin de Hélène'in terbiyeli, küçük yetim kızına söyleyecek tatlı bir sözleri oluyordu.

Valentine okuldan sonra bomboş eve gitmeyi istemiyordu. Aksine atölyeye geliyor, bir köşede ödevlerini hazırlıyor ya da odada olup bitenleri izliyordu. Kimsenin işine engel olmamak için elinden geleni yapıyordu. Birkaç ay içinde öylesine alışılmış bir kişi olup çıkmıştı ki, güçlü kuvvetli, terbiyeleri kıt işçi kadınlar birbirleriyle sanki Valentine orada yokmuş gibi konuşmaya başladılar. Küçük kız burada prova odalarındaki kavgaların, Bardot, Loren, Windsor Düşesi denilen müşterilerin iyi ya da kötü yanlarıyla ilgili harika öyküler dinliyordu.

Ama Balmain'in yönetici kademelerindeki kişiler moda evinin atölyelerinden birinde bir çocuk yetiştirildiğinden elbetteki habersizdiler. Çok iyi yürekli olmasına karşın Pierre Balmain'le, moda evini binanın en üst katındaki odasından yöneten otoriter Madam Spanier böyle bir duruma asla göz yummazlardı. Madam Spanier'nin çalışmaları izlemek için atölyeye telaşla daldığı bir iki seferde Valentine yalnızca bu amaç için küçük sandalyesinin yanına konan dikişi bitmiş balo tuvaletlerinin askılarının gerisine sığınmıştı.

Hélène son provayı da bitirdikten sonra anakız sade akşam yemeklerini yemek için evlerinin yolunu tutarlardı. Yemekten sonra Valentine'in daima çalışılacak bir dersi olurdu ama her akşam annesine Balmain'de olup bitenleri sormadan ede-

mezdi. Terzilik denilen işin ayrıntıları küçük kıza adeta büyülüyordu. Her dikişin, iliğin gerisindeki amacı öğrenmek istiyordu. Neden Mösyö Balmain çift sayılı değil de tek sayılı düğme kullanıyordu. Madam Dietrich neden dikişinin değiştirilmesi için bir etekliği altı kez geri yollamıştı? Tayyör dikilen atölyeler neden elbise dikilenlerden tümüyle ayrıydı? Bir atölye giysinin etekliğiyle ceketini yaparken, aynı tayyörle kullanılacak olan buluzla eşarblı neden başka bir atölye hazırlıyordu? Yünlü kumaşla, ipekli kumaşı biçmek arasında nasıl bir fark vardı?

Hélène kızının sorularının çoğunu yanıtlatabiliyordu. Ama Valentine'i asıl ilgilendiren soruyu yanıtlamıyordu. «Mösyö Balmain fikirlerini nereden alıyor?» Sonunda Hélène inatçı küçük kızına, «Bilseydim, ben mösyö Balmain olurum,» dedi. «Ya da Matmazel Chanel ya da Madam Grés.» Buna ikisi de kahkahalarla göldüler.

Valentine merak etmekten hiç bıkmazdı. Bir gün, on üç yaşındayken kendi fikirlerine uygun elbiseler çizmeye başladı. Ve de annesine ısrarla sorduğu sorunun yanıtını buldu... Fikirler kendiliğinden geliyordu. O kadar. İnsan fikirleri hayal ediyordu. Sonra bunları çizmeye çalışıyordu. Eğer sonuç istediğin gibi olmazsa bunun nedenini araştırıyor, yeniden, yeniden çiziyordu.

Tabii bu kadar da yeterli değildi. Çizdiğin taslakların insan vücuduna uygunlanıp uygulanamayacağını da bilmek gerekiyordu. Öte yandan çok güzel dikiş dikmesini de öğrenmişti. Sekiz yıldır annesinin eğitiminde dikişin tüm inceliklerini kavırıyordu. Ama dikiş dikmesini bilmek yalnızca annesinki gibi bir iş edinmesini sağlayabilirdi. Ya da arka sokaklarda, orta sınıftan müşterilerine ünlü modacıların büyük koleksiyonlarından esinlendikleriyle elbiseler dikeceği küçük bir terzihanesi ola-

bilirdi. O zaman bile Valentine böyle bir geleceğin kendisi için yeteri kadar iyi olmadığı düşüncesindeydi.

Valentine asla sıradan bir Fransız kız öğrenci olmamıştı. Altı yaşında Paris'e geldiğinde hareketli, yaramaz, kızıl saçlı, ilkokulun birinci sınıfına başlamaya her yönden uygun durumda bulunuyordu... Yani New York'ta. Hiç beklenmedik bir anda, bir gece içinde bir Fransız öğrencisi olmak zorunda bırakılmıştı. Aşırı yüklenilen, genç yaşantılarını tümüyle öğrenmeye vermeleri istelen terbiyeli, soluk benizli küçük kızlardan biri olması gerekiyordu. Fransa'nın en küçük bir köyünde bile çocuklara verilen eğitim ve öğretim herhangi bir Amerikan ilkokulunu utanç içinde bırakacak düzeydedir. Yine de Valentine yeni çevresine uymasını bildi. On yaşına geldiğinde Latince öğreniyor, Miller ve Corneille okuyarak yazı yazma yeteneğini geliştiriyor, ancak yıllarca süren, bitmez tükenmez yinelemelerle öğrenilebilen Fransız gramerinin labirentinde dolaşıyordu.

Çekici, alımlı bir genç kız olmuştu Valentine. Zarif, duygulu, zeki yüz çizgileriyle tam bir Fransızdı ama çılgıncasına kızıl saçları, yaramaz, pırıl pırıl yeşil gözleri, burnunun üstündeki üç beni ve clağan üstü beyaz cildiyle de klasik bir Keltti. Fransız öğrencilerinin giydiği o sevimsiz, mevsimine göre kısa ya da uzun kollu bluzların üzerine giyilen önlükle bile, kalabalığın içinden hemen dikkati çekirdi. Valentine sınıfında resim ve İngilizce'de en öndeydi. Ama Matematikte de en sonda bulunuyordu. Hal ve gidişe gelince... Bundan hiç söz edilmese daha iyi olurdu.

Yaşı daha ilerlediğinde okulunda Beach Boys'ın plaklarını toplayan tek öğrenci o oldu. Arkadaşlarıysa Johnny Holliday hayranıydılar. Her cumartesi Amerikan filimleri oynatan simalara git-

meyi bir alışkanlık, hatta tutku haline getirmişti. Dikkatini başka yana çeker diye yanına arkadaş bile almıyordu. Aslında Fransızca düşünüyor, konuşuyordu ama İngilizcesinin de gerilemesine asla izin vermemişti. Yarı Amerikalı olduğunu bir an aklından çıkarmıyordu. Ama bundan asla, annesine bile söz etmiyordu. İki vatanlı olmak Valentine için gizemli bir tılsım gibiydi. Açığa vurulamayacak kadar değerli... uzaktı...

Küçük kız on altı yaşına yaklaştığında artık okula devam etmenin bir yararı olmadığına karar verdi. On altı yaşından sonra yasalar okulu bırakıp bir işe girmesine izin veriyordu. Desinatör olacak biri için Fransız edebiyatını ezbere öğrenmenin, hele hele matematik çalışmanın ne önemi vardı ki? Gerçi daha kimse bilmiyordu, ama o desinatör olmaya karar vermişti. Birbirinden şık giysiler çizerek, bu konuda başarılı olacaktı.

Eğer Paris'te, tıpkı Birleşik Devletlerde olduğu gibi bir Parsons Desinatör Okulu ya da Moda Teknoloji Enstitüsü olsaydı bile o yıllarda 'Valentine' in okul harcamalarını karşılayacak parası yoktu. Onun için tek yol çıraklık etmektir. Bir çırağın yaratıcı olması gerekmiyordu. Hatta bir moda evinin önemli provacı terzisinin ya da makastarının bile yaratıcı olması aranmazdı... Yaratıcılık yalnızca usta terziye özgüydü. O da bu mesleği başka moda evlerinde, terzihanelerde çalışarak öğrenmiş olurdu. Çoğu kez çalışma hayatına bir taslakçı olarak başlardı.

Ama mesleğe Valentine kadar alt seviyeden başlamış olan pek az büyük moda desinatörü vardır. 1967'de terzi çırağı oldu. Yani terzihanenin kölelerinden biri. İşe girmesinde annesinin moda evindeki mevkiinin büyük rolü olmuştu. Ama ondan sonra artık kendi başınaydı. Bir terzi çırağı metresi iki yüz dolar eden bir brokar kumaşı rezil etti-

ğinde işi bitik demekti. Bir terzi çırağının bir giysinin etek ucunu ne kadar zamanda diktiği bile önemliydi. Bu işi gerektiğinden daha uzun zamanda yaparsa hemen işinden olması söz konusuydu. Dikkatsiz bir terzi çırağı bir elbisede moda evinin tüm kârının havaya uçmasına neden olabilirdi.

1967'den 1972'ye kadar tam beş yıl Valentine işinde sürekli ilerledi. Çıraklıktan birinci sınıf kalfalığa yükseldi. Aslında bu ilerleme bir başkasının yirmi yılına mal olabilirdi. Ama genç kız teknik yönden diğerlerine göre çok öndeydi. Bunu da annesinin evde dikiş makinesinde ona verdiği dikiş derslerine borçluydu. İlk iki yıldan sonra sık sık prova odalarında görevlendirilmeye başladı. Böylece Valentine, Prenseslerin, Güney Amerikanın en zengin adamlarının eşlerinin iç çamaşırları içinde saatlerce prova oldukları odalarda müşteri karakterinin ne olduğunu anladı, çeşitli durumlarda nasıl davranılması gerektiğini öğrendi. Kadınlar, özellikle zengin kadınlar üzerine yaşlılarından çok daha fazla bilgi sahibi oldu.

Artık Valentine yalnızca moda evi çalışanları için düzenlenen yeni koleksiyonun gösterilerine de katılıyordu. Böylece hem kendisinin de üzerinde çalıştığı giysileri görmekle kalmıyor, daha önce hiç görmediği modelleri de izleme olanağını buluyordu. Şimdi Balmain'le yardımcılarının her giysinin hangi mücevher, eşarp, şapka, çanta ya da ayakkabıyla daha da kusursuz olabileceğini tartışmalarına tanık oluyordu. Valentine doğuştan zevk sahibiydi. Şimdi bu yeteneği Balmain moda evinde her gün biraz daha gelişip olgunlaşıyordu. Defileleri izleye izleye artık en çok hangi giysinin satılacağını, hangi orijinal modelin alıcı bulamayacağını kesinlikle sezinleyebiliyordu.

Valentine defilelerden ve özel satışlardan sonra halka sunulan giysilere asla rağbet etmezdi.

Tüm giysilerini kendisi dikiyordu. Bu konuda da son derece ustaydı. İşte geleneksel siyah eteklik, kazak ve beyaz bluzdan başka bir şey giymesi olanaksızdı. Ama bunlara bile özel bir hava kazandırmayı beceriyordu. Yalnızca fazla dikkati çekmeyecek biçimde. Yaramaz, kıvrır kıvrır kızıl saçlarını mümkün olabilecek en kısa biçimde kestirmişti. Artık ciddi, çalışkan bir işçi kız görünümündeydi... Boynundan yukarı ya da gözlerinin içine bakmazsanız onu sıradan biri olarak düşünürdünüz. Modaevinin müşterileri de yalnızca kendileriyle ilgilendiklerinden Valentine'e dikkat bile etmezlerdi.

Çabuk öfkelenen, ateşli, coşkulu bir yaratılışa sahip olmasına karşın Valentine böyle kendini gizlemek zorunda kalışına hiç sinirlenmiyordu. Tümümüyle Balmain'den giyinen moda evinin yöneticisi Madam Spanier bile işe daima siyah ya da gri flanel bir tayyör giyiyordu. Oysa atölyede onun kocasıyla gittiği her yere şahane giysiler giydiği söylentileri dolaşırdı.

Ama tatil günlerinde Valentine istediği gibi giyinebiliyordu. On dört yaşından beri kendi kendinin mankeniydi. Provalarını annesi yapıyordu. Hélène O'Neill bütün gün yabancıların giysilerinin provasını yaptıktan sonra olağanüstü kızının olağanüstü kreasyonları üzerinde çalışmaktan büyük zevk alıyordu. Kızına olağanüstü olduğunu hiç söylememişti elbette. Bu bir annenin özel görüşüydü. Aslında Hélène O'Neill boş gururlara kapılmak istemiyordu ama babasının anlaşılmaz, beklenmedik İrlandalı huyunu, annesinin yetenekli ellerini ve hayata mantıkçı yaklaşımını alan bu ince yapılı, zeki, coşkulu kız hiç de sıradan biri değildi... Kendi kızı da olsa Hélène O'Neill bundan emindi.

Valentine giysi modelleri çizmeye başladığından beri, bunları Mösyö Balmain'e gösterse bile bir yararı olmayacağını farkındaydı. Mösyö Balmain

onun yaratıcılığı, yeteneği üzerine ne düşünürse düşünsün, Valentine'in çizdikleri zengin kadınlar için zengin giysiler hazırlayan moda evinin havasına uygun düşmüyordu. Valentine modellerini Ritz' de yemek yiyen, zamanlarını hayır cemiyetlerinin menfaatlerine verilen balolarda geçiren orta yaşlı multimilyoner eşleri için çizmiyordu. Bir giysinin modelini çizerken aklında muhteşem Begüm Ağa Han ya da pek katı bir biçimde ağırbaşlı Prensess. Grace olmuyordu. Tümöyle başka müşteriler düşünüyordu. Çizdiği modellere uygun kişilerin bulunduğundan emindi. Ama nerede? Onları nasıl bulabilirdi? Kendi kendine, o derin sabırsızlığıyla birlikte yaşayan geniş iyimserliğiyle, boşver, diyordu kendi kendine. Bir gün her şey yoluna girecek... Girmesi gerekliydi.

Hélène O'Neill her gün bir parça daha zayıflıyor gücünü yitiriyordu. Elleri kumaşı her zaman-ki ustalığıyla işliyordu ama provalarda bir yeri, tatmin oluncaya dek yeniden iğneleyip bozması müşterileri tedirgin ediyordu. Valentine'e yemek pişirmesini de öğretmişti. Artık kızının hazırladığı yemekleri sonuna kadar yiyemiyordu bile. Yalnız olduğunu sandığı zamanlarda sık sık ıstırapla inler olmuştu. Valentine onu doktora götürmeye kandırabildiği zaman ancak birkaç aylık ömrü kaldığı ortaya çıktı. Hızla ilerleyen kanserden kırk sekiz yaşında öldüğünde Hélène O'Neill için Balmain moda evi yas tuttu. Eski Versaille mezarlığına moda evinin bütün çalışanları geldi.

Bir hafta sonra Valentine, annesinin, kocasının askerlik belgeleriyle birlikte titizce sakladığı doğum kâğıtlarını alarak Palace de la Concorde' daki Amerikan Elçiliğine gitti. Amerikan pasaportu almak istediğini ne annesinin aklı başında, ha-

yal gücünden yoksun akrabalarıyla, ne de Balmain'de biriyle konuşmuştu. Şimdi annesi ölmüştü. Tümüyle, kendisine geçmişte de yardımcı olan içgüdülerine göre hareket ediyordu.

Daha yirmi iki yaşına girmemişti ama geride Balmain'de beş yıl çalışarak elde ettiği bir deneyimi vardı. Bundan sonra olsa olsa annesi gibi baş kalfalığa yükselebilirdi. Daha öteye geçemeyeceğinin farkındaydı. Bir de evlenip iş hayatından çekilmesi söz konusu olabiliyordu. Ama böyle bir olasılığın düşüncesi bile onu isyanla doldurmaya yetiyordu. Giydiği giysileri hayranlıkla öven sevimli, orta sınıftan kadın kuzenlerinin yanında daima sıkıntıdan patlayacak hale gelirdi. Onlar gibi etin kilosunun kaç malolduğunu düşünerek geçiremezdi zamanını. Hayır... Hayır... Onun için Paris bitmişti artık. Annesi için ağlamak da. Modaevine işten ayrılacağını bir ay önce haber verdikten, annesiyle kendisinin Crédit Lyonnais'deki birikmiş parasını çektikten sonra, eşyasının ve kaderinin peşinden Birleşik Devletlere gidecekti. Ne de olsa yapılacak en uygun şey bu değil miydi?

New York City, Valentine'in ayrı kaldığı on beş yıl içinde bir hayli değişmişti. Çocukluğunda oynadığı Üçüncü Bulvarı sınırlayan sokaklarda tedirginlikle dolaşırken her şey, iyiye değil, kötüye gitmiş diye düşünüyordu. Cumartesi kuşağının, sanki önemli olan film değil de kuyrukta beklememiş gibi sinemaya girmek için mutlulukla toplandıkları kalabalığı zorlukla yarıyordu. Hayal meyal anımsadığı sokakları dolaşıp ucuz bir daire bulabilmek için bir haftasını harcamıştı. Amerikan kültürünün efsanevi çiçeği Bloomingdale's ve sanat filimleri gösteren sinamalar çevreyi öylesine kibar-

laştırmışlardı ki kiralar gülünç denilecek derecede yükselmişti.

Valentine, bir moda desinatörü olarak iş ararken kendine yetecek kadar parası vardı. Eğer işler kötü giderse, en fena şartlarda, teknik yeteneklerine güvenerek Yedinci Caddedeki herhangi bir iş yerinde terzi olarak çalışmaya başlayabileceğini biliyordu. Ama ekmek parasını asla terzi olarak kazanmak niyetinde değildi. Paris'i, kanından canından gelen akrabalarını, Balmain moda evindeki sevgili gönüllü teyzelerini, ablalarını, halalarını bunun için terketmemiştir. Atölyesinde çalışanlar onun gitmesine engel olmak için Madam Spanier'in kendisine bile çıkmışlardı. İş konularında tam bir Fransız kadını olan Madam la Directrice'in tümüyle cesur, pervasız, İngilizlere özgü bir kalbi vardı. Annesi doğuştan Fransız olmasına karşın kendisi İngiltere'de doğmuş ve yetişmişti. Ve de bu duyguları yönünden yüzde seksen beş İngiliz olan, yüreğinin yüzde on beşi de New York'a ait bulunan Fransız kadını Valentine'in sevimli, canlı yüzüne bakıp kusursuz İngilizce konuştuğunu görünce kendi maceraperest kanı bu kızın önündeki coşku, fırsat dolu yaşantı için adeta kaynadı. Madam la Directrice Valentine için bundan daha harika, daha heyecan verici, daha olağanüstü bir şey düşünemezdi. Valentine New York'ta büyük başarı kazanacaktı. Hayatını bir terzihane atölyesinde yürütmeyi aklına bile getirmemeliydi... O, Jenny Spanier, Londra'daki Fortnum'la Mason'un bodrum katında hediye olarak eşya satarak işe başlamamış mıydı. Sonra Noel hediyeleri almaya geldiğinde Veli-aht Prensle özel olarak ilgilenmesi istenmemiş miydi? Elbette gitmeliydi Valentine! Geri döndüğünde buraya müşteri olarak girmeliydi... O zaman Valentine'e özel fiyatlarını uygularlardı!

Genç kız, Madam Spinier ile yaptığı bu görüş-

meyi anımsayınca cesaretinin tazelendiğini hissetti. Kaldığı ucuz oteldeki danışma memurunun sözüne uyarak tümüyle değişik bir muhitte ev aramaya başladı. Danışma memuru ona kentin dört bir yanında eski iş yerleri olduğunu söylemişti... Bu yerlerde artık çalışmak, ağır makineleri koymak olanaksızdı. Ama pekala oturulabilirdi. Tabii insan fazla güç beğenir olmazsa.

Valentine biri diğerinden daha berbat durumda olan dört değişik yapının tavanarası katlarını gezdi. Olacak gibi değildi. Gördüğü beşinci tavanarası Otuzuncu caddede idi. Kapıcı aynı katta üç odanın kirada olduğunu bildirdi. Birisinde geceleri çalışan bir karı-koca, ikincisinde son on yıldır bir kitap yazmakla uğraşan sessiz bir yaşlı adam, üçüncüsünde de bir fotoğrafçı oturuyordu. Genç kızın gözden geçirdiği iki odanın tahtalarında delikler yoktu. Havasında bir şey, belki de Hudson nehrine bakan pencereleri, belki de ona Paris'i anımsatan iki çatı penceresi yüzünden Valentine burasını hemen kiraladı. Yaşamı boyunca hep özlem içinde mi olacağım, diye merak etti bir yandan da. Paris'teyken tüm cep harçlığını Amerikan plaklarına, Amerikan filmlerine harcamıştı. Şimdi New York'taydı, biçimi, ışıklandırması ona Paris'i anımsatan bir yere bağlanıyordu. İki hafta içinde eşyasını bıraktığı depodan getirip Paris'tekine yakın bir biçimde yerleştirdi. Şimdi odası ona tam bir ev duygusu verebilmek için yiyecekten yoksundu. Alışverişine çıktı. İşte Spider'la bu sırada tanıştı.

Elliot gittikten sonra, Valentine rahat konuşabilen bir erkek diye düşündü. Hayatında ilk kez evinde bir erkeği konuk ediyordu. Fransız kuzenleri ve yeğenleri onu, daha on altı yaşına girdiğinden beri geleceği umutlu gençlerle tanıştırmaya başlamışlardı. Ama hiçbirisi de Valentine'in düşündüğü, hayal ettiği türden çıkmamıştı. Valentine

farkında değildi ama bir erkeğin nasıl olması gerektiği fikri onda cumartesi günleri gördüğü Amerikan filimlerine göre oluşmuştu. *Butch Cassidy and the Sundance Kid*'i en azından dokuz kez, *Bullitt*'i altı kez, *Bonnie and Clyde*'i sekiz kez görmüştü. İdeal erkeği Redford, Beatty, Newman ve McQueen'in karışımından ortaya çıkıyordu. Orta sınıf Fransız erkekleri arasında böyle birini bulamamasına şaşmamak gerekirdi.

Yaşıtları Amerikalı kızlarla kıyaslanırsa Valentine seks yönünden son derece bilgisiz ve tecrübesizdi. Yirmi bir yaşındaydı ama hâlâ bakireydi. On altı yaşından beri günde dokuz saat iğneyle kuyu kazmaya başlamış, gecelerini de annesiyle giysi modelleri çizerek, dikiş dikmesini öğrenerek geçirmişti. Pek az olan boş zamanlarında da yalnız başına sinemaya gitmiş ya da Versaille'daki akrabalarını ziyaret etmişti. Bu şartlar altında bakire kalınmaz da ne yapılır, diye kendi kendine sordu Valentine. Yalnızca birkaç kez tanıştırıldığı genç erkeklerin kendisini öpmesine izin vermişti. Son derece dürüst, açık bir kişiliği vardı. Gizli kapaklı işlerden asla hoşlanmazdı. Zaten flört denilen oyunu öğrenmeye ne zamanı, ne de niyeti olmuştu. Bu tür numaralara doğuştan yatkın biri değildi. Herkes Fransız kızlarını son derece seksi, ateşli varlıklar diye düşünürdü güya.. Valentine bu düşüncelerinin kafasından atarak dikkatini *Women's Wear Daily* sayılarından oluşan değerli hazinesine çevirdi.

Genellikle davranışlarında ve duygularında aşırılığa eğilimli olan Valentine kendi kendini anlamakta güçlük çekerekdi. Seks konusundaki tecrübesizliği onun seks duygularından yoksun olduğu anlamına gelmezdi. Aslında aşırı derecede duygulu, tüm varlığıyla kadın olduğunu anlatan bir görünüme ve çekiciliğe sahipti. Ama bu nitelikleri Paris'te yaşadığı kapalı, sıkı yaşantıdan ötürü hep

baskı altında kalmıştı. Bu tür duyguları kendini çizdiği giysi modellerinde açığa vuruyordu. Ama Valentine bunun da farkında değildi.

Valentine daha Birleşik Devletlere geldiği ilk günden beri *Women's Wear Daily* almaya başlamıştı. Moda endüstrisinin bu dergisi, giyilecek eşya satma denilen önemli işle ilgili herkes için kaçınılmaz, onsuz olunmaz bir yayın organıydı. Eğer Indiana'da bir düğme, Japonya'da bir tenis ayakkabıları yapımcısı, Milano'da bir kumaş desinatörü, Wisconsin'de bir bonmarşe sahibiyse, ya da Birleşik Devletlerin bu dördüncü en büyük endüstriyle uzaktan yakından bir ilişkiniz varsa, *Women's Wear Daily* okumamakla aptallık etmiş olursunuz. Çünkü dünyanın en önemli ticaret gazetesidir. Üstelik tüm sanat kollarında olağanüstü eleştirileri vardır. Sanat, sinema, tiyatro dünyasını içine alır, ünlü kişilerden sözeder. Uzun sözün kısası en güzel giysileri giyen, dünyanın dört bir yanındaki en ünlü partilere katılan kişileri sayfalarından asla eksik etmez.

Valentine, *Women's Wear Daily*'i satır satır okuyup inceleyerek, iş aramak için nereye gitmesi gerektiğini anlamış, bu konuda yeterince bilgi edinmişti. Spider'la yemek yedikleri pazartesi günü sırtına en başarılı, orijinal giysisini geçirip koltuğunun altına resim dosyasını sıkıştırarak yola koyuldu. Ne olmak istediğini kesinlikle biliyordu... Bir Moda Desinatörü Yardımcısı.

Genç kız *Women's Wear*'den takdir ettiği moda desinatörlerinden oluşan uzun bir liste çıkarmış ve adreslerini telefon rehberinden almıştı. Birleşik Devletlerin Moda merkezi Yedinci Caddedeki birkaç büyük yapıda toplanmıştır. Lobide, yapıda oturanların listesini okumak Valentine'in adeta solüğünü kesti.

Her toptan giysi satış salonunun gelen ziyaretçileri ya da iş isteyen yabancıları aynı kuşkulu bakışlarla karşılayan bir danışma memuru vardır. Öte yandan Valentine bu tür kadınlarla nasıl konuşulacağını bilirdi. Fransız moda dünyasındaki herhangi bir kadın kendinden aşağı biriyle ilişkisinde derhal üstün bir tavır almasını çok iyi bilir. Valentine şansının, karşısındakine sanki onu küçük görüyormuş gibi davranmasıyla artacağını farkındaydı.

«Ben Valentine O'Neill'im,» dedi kesin, kendinden emin bir sesle. Balmain'de sırtları sağlam müşterilerin kendilerini tanıtırırken kullandıkları aynı sakın, hafif gülümseme, aynı kendine güven dolu ses tonuyla konuşuyordu. Üstelik Fransız aksanını da daha belirgin gösteriyordu. «Mösyö Blas'la görüşmek istiyorum.»

«Ne hakkında?..»

«Lütfen Mösyö Blas'a, Mösyö Pierre Balmain'in asistanı Valentine O'Neill'in kendisiyle görüşmek istediğini bildirin.»

«Ne hakkında?»

«İş konusunda. Paris'ten yeni geldim. Kaybedecek fazla zamanım yok. Lütfen Mösyö Blas'a haber verin.»

Bazan bu tutumu işe yarıyor, bazan da daha sonra gelmesi söyleniyordu. Davranışlarındaki ve giysilerindeki soluk kesici lüks hava çoğu zaman moda desinatörlerinin, hiç olmazsa onların yardımcılarının odalarına girmesini sağlıyordu. Balmain'in eski asistanı olması masalı üzerinde fazla duran çıkmıyordu. Gençliğine karşın kusursuz görünüşü bu konuda hiçbir kuşku kaldırmıyordu. Yedinci Cadde'deki moda desinatörleri taze kan bulma şansını yitirmeyi asla göze almazlar. Çünkü bir zamanlar kendileri de koltuklarının altında resim

dosyalarıyla büro büro dolaşan umut dolu acemilik dönemini unutmazlar. Üstelik her dosyada da-ima iyi bir şeyler bulma olasılığının çıkacağını da bilirler.

Ama 1972, içi tümüyle orjinal, görülmedik modellerle dolu bir dosyayla iş aramaya çıkılacak bir yıl değildi. Çok kötü bir yıldı. Giysi endüstrisi midi elbiselerin felaketinden henüz çıkmıştı. Amerikalı kadınlar yeni giysiler almıyor, eski pantolonlarını birkaç yıl daha giyme konusunda ısrar ediyorlardı. Hiç kimse ne yapacağını, ne yöne gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Ama yeniliğin, alışılmamışın ikinci bir felaket doğuracağını da kabulleniyorlardı.

«Elliott, üç hafta içinde yirmi dokuz moda desinatörü tarafından geri çevrildim. Eğer cesaretini yitirme dersin bu pilici kafana atarım.»

Spider, Valentine'le her cumartesi alışveriş yapmak için İtalyan Pazarına gitmeyi adet haline getirmişti. Bahane olarak Valentine'in aldıklarını tek başına taşıyamayacağını ileri sürüyordu. Ama genç kızın neler pişirmek istediğini görmek için derin bir ilgi duyuyordu. Son günlerde ilişkide bulunduğu model kız buzdolabında yalnızca deodorant kutusu bulunduruyordu. Model arkadaşını yemeğe çıkarmadığı akşamlar genç adam merdivenleri elinden geldiğince gürültülü çıkıyordu. Bir tek kişi için yemek pişirmenin hiç de eğlenceli olmadığından yakınan Valentine onun Ella'yla Louise'in «A Foggy Day in London,» plağını çalmaya başlamasını bekleyip, kapısının altından üzerinde, «*Pot-au-feu*» ya da «*Choucroute Alsacienne*» yazılı bir kağıt atıyordu. Elliott New York'da tanıdığı tek kişiydi. Yemeklerini yalnız yemenin de bir anlamı yoktu doğrusu.

Spider, «Bunun cesareti yitirmekle bir ilgisi

yok,» diye yanıtladı. «Bence yanlış yoldan gidiyorsun. Seni, kendilerini korkutan, akıllara durgunluk veren modellerine bakarak işe almalarını istiyorsun. Çalışmaların gerçekten, inanılmayacak derecede heyecan verici. Ama ben ekmeğimi giysilerden kazanmıyorum. Oskosh'da kadınların ne giymek istediklerini de dert edecek değilim. Ama sen zamanın ilerisindesin. Bunu kabul etmeyecek kadar da inatçısın. Ne denli parlak olursa olsun fikirlerini kimseye zorla kabul ettiremezsin.»

«Peki, ne önerirsin? Eğer bir an önce iş bulmazsam açlıktan öleceğini bil.»

«Yok canım! Seni Fransız orospusu seni! Sana kaç kez yiyeceklerin parasını ödememe izin vermen için rica edip yalvardım?» Spider genç kıza sarılarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

«Bugün, Elliott, paraları sen vereceksin. Her şeyin. Benim de upuzun bir listem var.»

«Sonunda pes ettin demek? Güzel. Madem ki böyle mantıklı, akli başında bir yoldasın, bana bir konuda daha söz verir misin?»

«Önce ne olduğunu söyle... Sana güvenim yok, Elliott.»

«Birkaç tane yeni model çiz. Bir dosya dolusu. Kafandan kadınların en iyi biçimde nasıl giyinmeleri *gerektiği* üzerine tüm fikirleri çıkarıp at. Kentte birkaç gün dolaşıp kadınların, çok zengin ya da çok yoksul kadınların değil, bunların arasındaki kadınların neler giydiklerini incele. On sekizinin yukarısında, altmışının altında olanlara bak.»

Valentine elindeki domatesleri sandığa fırlatır gibi bıraktı. Spider'a dehşetle dolu bakışlarını çevirdi.

«*Kopya* etmemimi istiyorsun? Ne tiksindirici, aşağılık bir fikir...»

«Amma aptal şeysin, sen! Nerde büyüdün acaba?» Aslında Spider öfkeli, coşkulu kadınlardan

hoşlanırdı. Hiç olmazsa kardeşlerinden biri bir şeye hep sinirlenmiş, öfkelenmiş olurdu. «Şimdi beni dinle. Dilini tut ve beni can kulağıyla dinle. Git kenti dolaş, kadınların neler giydiklerini incele, sonra otur bunlardan *daha iyilerini* çiz. Ama alıştıklarından aşırı derecede *farklı* olmasın. İnsanlar değişiklikten, yenilikten nefret ederler... Ama bu siktirici endüstri de hep kadınları değiştirme çabası üzerine kurulmuş. Çünkü kadınlar değişmezse değişik giysiler de istemezler. Ağırdan al. Konuya sinsice yaklaş. Gerçek, orijinal fikirlerini uygulamaya daha sonra başlarsın.»

Valentine suratını asmış, susuyordu. Yaratıcı ruhunun ortaya koyacaklarıyla Spider Elliott denilen serserinin söylediklerinin doğruluğu arasında kararsızdı. Gidip görüştüğü moda desinatörlerinin tepkilerinden elindeki dosyayla bir iş bulamayacağını kesinlikle anlamıştı artık. En iyimser, gerçekten etkilenenler bile fikirlerinin çok değişik, hiç pratik olmadığını söylemişlerdi. Ama Valentine yenilgiyi kabuletmek istemiyordu! İnançlarını kaba gerçeklerle değiştirmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu! İçin için öfkeden köpürürken tam bir beş dakika marulun göbeğini bulmakla uğraştı. Onun duygularını yüzünden okuyan Spider'ın içi burkuluyordu ama pes etmemeye azimliydi: Valentine'in iyiliği için.

Sonra genç kız, «Burjuva, tutucu bok!» diye Spider'a saldırdı. Spider güldü. Valentine'i ikna ettiğini anlamıştı. «Kadınlar üzerine bu kadar çok şey bildiğinden nasıl emin olabiliyorsun? Şu haline bak, Elliott! Tıpkı bir serseri gibi giyiniyor, sonra da kalkıp bir kadının aklından neler geçebileceğini söylüyordun bana.» Genç adamın kendine güveni Valentine'i çileden çıkarıyordu. Çünkü onun haklı olduğunu açıkça söylemese bile içinden bili-

yordu. Spider'ın söylediklerini kendisinin düşünmemiş olması onu çileden çıkarıyordu.

«Alçakgönüllülük...» diye başladı Spider. Ama Valentine elinde bir salkım üzümle üstüne doğru gelince sustu. Sonra elindeki alışveriş çantasını yere bırakarak Valentine'i kucakladığı gibi ayaklarını yerden kesti.

«Bana minnettarlığını ifade etmek istediğini biliyorum. Val,» dedi. «Ama teşekkür diye bir salkım üzüm kabul edemem. Ceasar Chavez'i düşün bir. Ama istersen beni öpebilirsin.» Spider onun yeni yetişen filizlerin rengindeki gözlerinin içine baktı.

«Beni bırakmazsan kasıklarına bir tekme yersin, Spider!»

«Bu Fransız kadınlarında şiirle, romantizmle ilgili hiçbir şey yok.» Valentine'i kollarında hâlâ sımsıkı tutarken onu öpüp öpmemeyi düşünüyordu. Bunu yapmayı çok istiyordu. Aslında bu gibi konularda Spider asla duraksamazdı. Öpmek istediği kadını öperdi. Ama Valentine öylesine iğneli, öylesine komik, öylesine mağrur bir kadındı ki... Üstelik şu anda kendini aşağılanmış gibi hissettiğini de biliyordu: Çünkü fikirlerinden vazgeçmek zorunda bırakılmıştı. Spider onu bıraktı. Üstelik Valentine onun komşusu, arkadaşıydı. İlişkilerini böylece sürdürmek istiyordu. Valentine'le yatmaya hiç niyeti yoktu. Böyle bir şey yaparsa, aralarındaki sevgi eninde sonunda biterdi. Daha sonra arkadaş kalsalar bile, ki Spider yattığı kızlarla daima arkadaş kalırdı, ilişkileri asla şimdiki gibi olmazdı.

Valentine'e, «Şiirden, romantizmden, sevgiden anlamadığın için bağışlıyorum,» dedi. «Bunu da yalnızca iyi bir aşçı olduğun için yapıyorum. Yemekte ne var?»

«Seni çok iyi anlıyorum, Elliott. Senin gibi bir

erkek hakaretten asla anlamaz. Çünkü sen yalnızca mideni düşünürsün. Evet, yemekte soğuk jöleli dana kellesi var.» Sonra derisi yüzülmüş tavşanların, dana kellelerinin insanı tiksindirecek biçimde asılı durduğu İtalyan kasap dükkânına girdi.

«Ah, Valentine, gel, hiç de güzel değil bu.»

«Yiyince bayılacaksın. Dar kafalı Amerikan alışkanlıklarından kurtulmalısın artık. Ufkunu genişletmen gerek, Elliott.»

«Valentine.» Spider tutarak onu durdurdu. «Şantajı bırak. Ne pişireceksin?»

Şaşırان Valentine durdu. Portakal kabukları, ezilmiş kırmızı biberler, ekmek parçalarıyla kaplı kaldırıma dikkatle baktı. Bu Elliott ne kadar tipik bir Amerikalıydı. Yemek konusunda hiçbir hayal gücüne sahip değildi... Yine de, bu iri yarı barbara minnet duymaktan kendini alamadı.

«Seni üzdüysem özür dilerim, Elliott. Çok aç olduğumu anlayamadım. Eğer *tête de veau* senin için bilinmedik bir şeyse, Normandiya usulü, Calvados, koyu krema sosuyla pirişirilip elma ve arpa soğanlarıyla süslenen *côte de porc* hazırlarım... Senin için de uygun değil mi?» Aslında Valentine bunun Spider Elliott'un en sevdiği yemeklerden biri olduğunu biliyordu.

«Özürünü kabul ediyorum,» dedi Spider ciddiyeyle.

Ondan sonraki iki hafta Valentine kenti Greenwich Village'den Guggenheim müzesine kadar karış karış dolaştı. Bonmarşeleri, pazar yerlerini, büyük işyerlerinin lobilerini ve sokakları, özellikle Madison Bulvarını, Beşinci Caddeyi, Üçüncü Caddeyi, Doğu Yakasındaki 57 nci ve 79'uncu caddele-ri gezdi. Birbiri peşisıra beş akşam Spider onu içki içmek, yemek yemek için fiyatları ucuz ama hal-

kın sevdiği lokantalara götürdü. Valentine kendini saf, katkısız bir etki içinde bulmak istiyordu. Sonra bir hafta eve kapandı. Korkunç bir başağrısı, ağrıyıp sızlayan ayakları ve çeşit çeşit fikirlerle bir kazan gibi kaynayan kafasıyla yalnız kaldı. Bir hafta kadar süren sürekli bir çalışmadan sonra Valentine bir dosya dolusu çizimle ortaya çıktı. Spider sayfaları merak ve istekle çevirdi.

«Tanrının Kutsal anası Meryem!»

«Senin Katolik olduğunu bilmiyordum!»

«Değilim... Birden pek şaşırdım. Bunu yalnızca çok heyecanlandığımda söylerim.»

«Efendim?»

«Her neyse... Sen şimdi kıcını toplayıp işe koyul. Çalışmaların öylesine iyi ki bunu sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum.»

Ertesi gün Valentine, Mösyö Balmain'in eski asistanı kılığına bürünerek daha önce gitmediği birkaç moda desinatörünün asistanlarına uğramak için evden çıktı. İlk iki kişi, moda evinde onun için belki de bir yer bulunabileceğini ileri sürerek dosyayı bırakmasını rica ettiler. Ama Valentine böyle bir şey yapmayacak kadar akıllıydı. Balmain'de, içlerinde bazı moda desinatörlerinin de adları bulunduğu uzun bir liste vardı. Bu kişiler fotoğrafik belleklerinden ötürü yeni bir koleksiyonun hazırlanışı sırasında asla moda evine alınmazlardı. Çünkü daha ilk müşterinin siparişi Paris'te sahibine teslim edilmezden önce onun ayrıntılarına dek kopyası olan benzeri yapıp piyasaya sürülebiliyordu. Valentine, görüştüğü asistanların fikirlerini çalacaklarından, patrona kendisinden söz bile etmeyeceklerinden kuşkuluydu.

Başvurduğu üçüncü firma daha çok yeniydi. Adı yalnızca Wilton Ortakları idi. Moda desinatö-

rü kentte değildi ama genç ve işinde tecrübesiz olan resepsiyon memuru kız Valentine'e beklemesini, Bay Wilton'un kendisini görmesini bildirdi. «Kendisi buradaki bütün işe alınmaları ya da kovulmaları yapar, şekerim,» dedi. «Ne hakkında olursa olsun, yalnızca onunla görüşmek gerekir.»

Allan Wilton insanı etkileyici bir erkekti. Gary Grant kadar iyi giyimliydi. Dünyanın neresinde olursa olsun yabancılık çekmez, bir yabancı gibi durmazdı. Akdeniz'de zengin, bol bol yolculuk etmiş bir Akdenizli gibi görünürdü. Yunanistan'da orta halli bir armatör, İtalya'da hali vakti yerinde bir Floransalı, İsrail'de bir Yahudi sanılabılırdi. Yine de İngiltere'de şu ya da bu ülkeden gelmiş bir çeşit yabancı yerine konulabilirdi, New York'ta kentin kendisi gibi duruyordu. Koyu kahverengi gözleri, esmer bir cildi, gayet bakımlı düz siyah saçları vardı. Otuz beş yaşında görünüyordu ama aslında sekiz yaş daha büyüktü. Davranışları da olağanüstü kibar, terbiyeliydi. Kalın sesinden nereli olduğu ya da nerede yetiştiği hiç belli olmuyordu.

Piposunu tüttürürken Valentine'in dosyasındaki çizimleri özenle, arada sırada başını sallayarak inceledi.

«Balmain moda evinden neden ayrıldınız, Bayan O'Neill?» diye sordu. Ona bu soruyu sormak zahmetinde bulunan ilk kişi oluyordu Wilton. Valentine bembeyaz kesildiğini hissetti. Başkalarının kızardığı durumlarda o beyazlaşırdı.

«Orada benim için bir gelecek yoktu.»

«Anlıyorum. Kaç yaşındasınız?»

Valentine, «Yirmi altı,» diye yalan söyledi.

«Daha yirmi altı yaşındasınız ve Balmain'in asistanlığını yaptınız. Hımmm. Yaşınıza göre hiç de küçümsenecek bir başarı sayılmaz.»

«Bay Wilton, sorun benim neden Balmain'in yanından ayrıldığım değil, sizin modellerimi beğе-

nip beğenmemeniz.» Valentine İrlandalıları özgü cesaret ve ataklığını kullanıyor, İngilizceyi tümüyle Fransız şivesiyle konuşuyordu.

«Hepsi de harika. Bugünün çılgın giyim pazarı için kusursuz. Kadınların satın almasını istediğim modelleri çizmişsiniz. Sorun şu : Benim bir moda desinatörüm var. Onun da yıllardır birlikte çalıştığı bir yardımcısı bulunuyor!»

«Bu... Bu bir talihsizlik.»

«Ama sizin için değil. Sergio'nun yardımcısı ekmeğini başka yerden kazansın. Ben bu firmayı insanları mutlu etmek için kurmadım. Bayan O' Neill. Ben yalnızca buraya para yatıran bir kişi değilim... Firmayla ilgili tüm kararlar benden geçer. İşe ne zaman başlayabilirsiniz?»

«Yarın?»

«Hayır... İyi bir fikir değil bu. Önce bazı hazırlıklar, değişiklikler yapmam gerek. Gelecek pazartesi sabahı desek nasıl olur? Aklıma gelmişken sorayım, dikiş dikmesini bilir misiniz?»

«Gayet tabii.»

«Biçki?»

«Elbette.»

«Atölye şefliği yapabilir misiniz?»

«Zorunlu kalırsam.»

«Eğer bütün bunları yapabiliyorsanız size haftada vermeye niyetli olduğum yüz elli dolardan daha fazlasını hakediyorsunuz demektir.»

«Bunun farkındayım, Bay Wilton; Ama ben terzi ya da biçkici değilim. Moda desinatörüyüm.»

«Anlıyorum.» Adam doğrudan onun gözlerinin içine baktı. Kalın kaşları alaycı, bilmiş bir biçimde kalkmıştı. Valentine'in yaşı Balmain'e asistanlık edemeyecek kadar küçüktü. Üstelik Balmain moda evinin asistanları daima erkek olurdu. Genç kız değil.

Valentine vakur, ciddi havasını yitirmemeye çalışarak dosyasını topladı.

«Pazartesi günü burada olurum,» diyerek bürodan her istediği an işe alınmaya alışık biri tavrıyla çıktı. Sevinçle titreyerek asansörü beklerken, bir yandan da Bay Wilton'un bürosundan çıkıp gelmemesi ona başka sorular sormaması için dua ediyordu.

Hayatta hiçbir şey Valentine'i Wilton Firmasının moda desinatörü Sergio kadar şaşırtamazdı. Genelde, eşcinseller dünyası üzerine bilgisi, moda evlerini gezdiği son birkaç haftayla sınırlı kalmıştı. Eşcinsel moda desinatörlerinin bir noktada çok başarılı olduklarını görmüştü: Valentine'i başlarından atmayı iyi beceriyorlardı. Balmain moda evinde ise atmosfer, koyu, fıkır fıkır kaynayan bir kadınca havayla doluydu. Orta yaşlı erkek makastarlar ve giysilerin provaları üzerinde düzeltmeler yapanlar cinsel yönden şu ya da bu biçimde uysal teker kediler olarak tanımlanırlardı. Valentine'in aile yaşantısında Paris'in eşcinsel yanılla hiçbir ilişkisi olmamıştı. Ama böyle bir dünyanın var olduğunu elbette biliyordu.

Pazartesi günü işe gelip Sergio'yla tanıştığında karşısında bir kraliçe değil hayli soylu, çok büyük, muhteşem ve alıngan bir prenses buldu. Son derece güzel bir boynu ve çenesi olan bir gençti. Dudakları tahrik edici biçimde somurtkandı. Klasik anlamda ihtirash bir yüzü, oldukça uzun, parlak, kahverengi saçları vardı. Çıplak etinin üzerine giymiş olduğu saf ipekten gömleği göbeğine kadar açıktı. İnce beline kalın, som altından bir kemer takmıştı. Bu haliyle İtalyan modasının tipik bir örneğini oluşturunuyordu.

O sırada kısa bir yolculuktan dönmüş olan

Sergio at gibi çalıştırdığı yardımcısının işten atıldığını, yerine Alan'ın ne olduğu belirsiz birini aldığını öğrenen, bu yüzden çok sinirli bulunan bir prenesti. Bu meslekte kimseye güven yoktu! Bir Fransız orospusu!

«Sinirlenmeyi bırak, Sergio. Kız yetenekli. Senin de ona gereksinmen var. Eğer o küçücük ayaklarınla tepinmek, sinir krizleri geçirmek istiyorsan, kendine başka bir yer bul.» Alan Wilton ona gizlemeye çalışmadığı bir tiksintiyle bakıyordu.

«Bu yaptığına pişman olacaksın, Alan.»

«Beni tehdit etmeye kalkışma, küçük şıllık. Burada kimin patron olduğunu biliyorsun, değil mi? Değil mi? Tamam. Öyleyse o sıkı, küçük, sevimli kıcını toplayıp stüdyoya geç ve çalışmaya başla. Eğer Valentine'e herhangi bir numara yapmayı düşünüyorsan vazgeç... Senin yerinde olsam davranışlarıma dikkat ederim.»

Sergio, Alan'ın bu çıkışı karşısında bir parça sersemlemişti. Bazı durumlarda kendisine ne yapması gerektiği söylendiğinde cinsel tepkileri uyanırdı. Alan istediğinde böylesine sert, acımasız bir orospu çocuğu olabiliyordu işte. Bu durumda, böyle dopdolu bir halde çalışmaya başlayamazdı. Bir şeyler yapmalıydı. Yoksa pantolonuna boşalarak her şeyi berbat edecekti. Sergio yangın merdivenlerinden tüm Yedinci Caddede, benzerleriyle birlikte pek iyi bilinen iki kat yukardaki erkekler tuvaletine çıktı. Koridorda bir an durarak bir tanıdık olup olmadığını anlamak için iki yanına baktı. Sonra içeri girdi. Bir düzüne kadar erkek vardı tuvalette. Kimi toplanmış alçak sesle konuşuyor, kimi sinirli sinirli dolaşıyor, kimi de öylece durmuş sigarasını tütürerek çevresindekileri gözlüyordu. Sergio önemli bir erkek giysisi alıcısını, bir Porto Rikolu simsarı, önemli bir bonmarşenin müdür yardımcısını, sarışın bir erkek modeli ve bir konfeksiyon fir-

masının paketlenme memurunu tanıdı. Hiçbiriyle selamlaşmadı. Onlar da Sergio'yu görmezlikten geldiler. Sergio elini cebine sokmuş sigara arıyormuş gibi yaparken kalbinin deliler gibi attığını hissediyordu. Erkeklerden biri, bir banker gibi ciddi giyimli olanı hemen yaklaşıp yaklaşarak çakmağını uzattı.

«Sergio'ya, «Nasıl istersin?» diye sordu.

«Arkadan.»

«Bunun için çok uygunsuz, acayip bir yer seçmişsin.»

«Evet... İnsan her şeye birden sahip olamaz... Demek yalamak istiyorsun?»

«Nerden anladın?» Yabancı'nın dudakları şehvetle aralanmıştı.

«Anlamamak olanaksız. Şu bölmeye gir, son-
dan üçüncüye... Orada yükseklik çok uygun.»

Yabancı söylenenleri hemen yaptı. Bölmeye girip kapıyı kilitledi. Sergio bölmeye doğru sallanarak gitti. Bölmenin kapısının üzerinde on santim çapında, çevresi kauçuk köpüğüyle çevrili bir delik vardı. Odadaki bütün kapılara aynı biçim delikler açılmıştı. Hepsinin de yerden yükseklikleri farklıydı. Sergio kapıya elinden geldiğince yakın, sırtı içeri erkeklerle dolu odaya dönük durarak pantolonunun önünü açtı. Adam içerde diz çöktü. Sergio elleri iki yanında, büyülenmiş, gizemli bir kendinden geçişle gözlerini kapamıştı. Belli belirsiz, kapının öteki yanındaki adamı hayal kırıklığına uğratacağını düşünüyordu. Alan'dan yediği azardan sonra öylesine dolmuştu ki bir dakika içinde şiddetli, rahatlandırıcı sarsılmalarla boşandı. Sergio'nun işi bitmişti. Kendini delikten çekip fermuarını kapadı. Alışkın adımlarla odadan çıktı. Bölmedeki yabancı alçak sesle küfürler savurarak toparlandı. Dışarı çıktı. Şansını bir kez daha deneyecekti.

Valentine, Sergio'nun çevresinde dolaşmak, onunla bir arada olmak istemiyordu hiç. Gerçi adam ona açıktan açığa kötü davranmıyordu ama gizlemeye çalışmadığı hoşnutsuzluğu da havayı elle tutulacak derecede somut bir biçimde dolduruyordu. İşleri gereği sık sık bir arada bulunmaları gerekiyordu; ya bir kumaş üzerine ya da model çizimi üzerine eğilerek incelemelerde bulunmak zorunda kalıyorlardı. Valentine, Sergio'nun çok zevk sahibi biri olduğunu kabul ediyordu. Özellikle firmanın saf yün, kaşmir, deri, keten ve saf ipekten yapılan spor giyim eşyalarında özel bir yeteneğe sahipti. Gerçi Wilton Firması kurulalı altı ay olmuştu ama kaliteli, zevkli çalışmalarıyla kendini giyim endüstrisine kabul ettirmiş durumdaydı. Firmayı paraca tümüyle daha önce dev bir giyim sanayiinde ortak olan Allan Wilton destekliyordu. Valentine çalışanların dedikodularından Wilton'un o büyük firmanın kurucusunun kızı olan eşinden boşandıktan sonra şirketin ortaklığından da ayrılıp tek başına çalışmaya başladığını öğrenmişti. Çalışanların hepsi de Valentine gibi işe yeni girmiş kişiler olduklarından Allan Wilton'un geçmişi üzerine fazla birşey bildikleri yoktu. Yalnızca Sergio firmanın en eskiydi. Wilton'la birlikte çalıştığı eski firmadan ayrılarak buraya gelmişti.

Şimdi Sergio Wilton Firmasının yaz koleksiyonunu hazırlamakla meşguldü ama bunu kendi çizdiği modellere değil genellikle Valentine'in çizimlerine uyarak yapıyordu. Valentine'in modellerini hemen hemen hiçbir değişikliğe uğratmadan yeniden çiziyor, uyguluyordu.

İşe alınmasından iki ay sonra Valentine, Allan Wilton'un bürosuna çağrıldı.

«Belki biliyorsundur ama Valentine çizdiğin

modellerle firmaya yepyeni bir hava kazandırdığını belirtmek istiyorum,» dedi Wilton.

«Ah, teşekkür ederim. Sergio...»

«Sergio bir işin şerefini başkasıyla paylaşacak karakterde değildir... Bana bu konuda bir şey söylemedi. Ama belleğim çok güçlüdür.» Wilton'un ateşli, çekik gözleri Valentine'inkilerden hiç ayrılmıyordu. «Bu cuma benimle yemek yer misin? Çok istiyorum... Yoksa hafta sonu için başka bir planın mı vardı?»

Valentine saçlarının dibine kadar titrediğini hissetti. Bugüne dek Alan Wilton ona karşı hep kibâr, sevimli bir resmiyetle davranmıştı. Genç kız da ona karşı daima korkuya benzer bir ürküntü duymuştu ama bundan kimseye söz etmemişti.

«Hayır! Yani... Hafta sonunda bir yere gitmiyorum... Sizinle gerçekten yemeğe çıkmak isterim.» Valentine şaşkın bir haldeydi.

«Harika. O halde seni evinden alırım.»

Valentine'in gözlerinin önünde bu şık giyimli adamın, kırk mumluk bir lambanın aydınlattığı merdivenleri çıkıp tavanarası odasına gelmesi canlandı.

«Bence iyi bir fikir değil bu,» diye atıldı. «Yani, demek istiyorum ki, cuma günleri trafik çok sıkışık olur. Sizinle bir yerde buluşsak?» Valentine, ne trafiği aptal, diye düşünüyordu içinden. Cuma günleri millet hep kent dışına gider.

«Nasıl istersen. O zaman benim eve gel. Yemeğe çıkmadan önce bir kadeh bir şey içeriz. Sonra da Lutecé'ye gideriz. Bana Lutecé'in La Tour d'Argent'la kıyaslamasını yaparsın.» Adam, Valentine'in sırtındaki beyaz iş gömleğine baktı. «Böylece Balmain kreasyonu giysilerinden birini giymek olanağını da bulursun. Birlikte bizim sevgili, eski dost Pierre Balmain'den konuşuruz. Onunla oturup yemek yemeyeli en azından üç yıl oldu.»

Valentine, «Sanırım Sergio'nun bana ihtiyacı var,» diye atıldı.

«Evet, anlaştım demektir. Saat sekizde gelersin. Doğu Altmışlar'da oturuyorum. İşte adresim. Eski bir yapıdır. Dış kapının zilini çal. Ben açarım.

«Tamam. O halde cumaya görüşürüz...» Valentine bürodan çıktı. Ancak o zaman Wilton'u cumaya kadar daha en azından on, on beş kez göreceğini anımsadı.

Valentine sırtında kısa, yumuşak, incecik bir siyah şifon elbiseyle Alan Wilton'un kapısına geldi. Giysinin aynı kumaştan kenarları yine siyah renkte saten kurdelelerle süslenmiş önü açık bir küçük ceket vardı. Wilton'un evinin tıpkı işyerindeki bürosu gibi, duvarları gri kağıt kaplamalı, yerde siyahlı beyazlı geometrik şekilleri olan bir halı serili parlak çelik ve camdan mobilyalarla döşenmiş, Alan'ın kişiliği gibi düzenli ve katı bir biçimde erkekçe dekore edilmiş olacağını sanıyordu.

Ama Wilton onu dupeks, güzel sanatlarla hayalgücünün şaşırtıcı bir cömertlikle döşemiş olduğu bir salona aldı. Parlak İran halılarının üzerine ender bulunan Art Deco koleksiyonu mobilyalar yerleştirilmişti, onsekizinci yüzyıl Çin işi sandalyeler Büyük İskender'in çıplak görkemli başsız ve kolsuz heykelinin iki yanına konmuştu; yılankavi iki Kamboçya canavarı bir lahti sırtlamışlardı; Renkler hep koyu ve zengindi. Koyu kırmızı, bronz rengi, cilalı parlak siyah ve koyu turuncu. Akla gelebilecek her yere asılmış olan aynalar kitaplarla, antika Çin duvar panoları, çerçeveli fotoğraflar, iki Braques, bir Picasso ve çeşitli Léger'lerle yarışıyorlardı. Deri ve kadife kanepelerin üzerine yer yer kürkler atılmış, üzerine gümüş ve lame yastıklar konmuştu. Masaların üzeri vazolar, küçük heykel-

ciklerle hayret edilecek kadar doluydu. Lalique ve Gallé camı, Çin seramikleri, taş Asya figürleri, yumuşak madenden balık. Öylesine içinde yaşayan kişinin damgasını taşıyan bir yerdi ki burası Valentine inceleyecek, anlayacak zamanı olsa bu salonu yaratan kişiyi öğrenebileceğini sanıyordu. Ama her şey öylesine şaşırtıcı biçimde tezat içindeydi ki ev sahibi gerçek kişiliğini gizlemek için de evini bu biçimde döşemiş olabilirdi.

Valentine'in dili tutulmuştu adeta. Gerçek bir sanat eseriyle karşı karşıya bulunuyordu. Ve içinde şaşkınlıktan başka bir duygu yoktu. Wilton, konuşunun bu tepkisini görüyor, konuşmadan, hoşnutlukla içkisini yudumluyordu.

Sonunda Valentine, «Evet,» dedi. «‘azın çok olduğuna’ inanmıyanlardansınız.»

Alan Wilton tanışmalarından beri ilk kez Valentine'e açık, içten bir biçimde gülümsedi. «Ben Corbusier'in bu konuda tümüyle tutucu olduğu kanısındayım, Valentine,» Sonra konuşuna salonu gezdirmeye, gurur duyduğu küçük bahçesini göstermeye başladı. Valentine daha kapıdan içeri girer girmez tüm çekingenliğinin kaybolduğunu hissetmişti. Artık Alan Wilton'dan korkmuyordu. Adam kendi evinde çok değişik bir kişiliğe sahipti.

Öte yandan, Wilton Lutecé'de yemek yiyeceklerini söylediğinde Valentine çok şaşırmıştı. New York'a geleli üç dört ay olduğu halde lokantanın, kentin en pahalı yerlerinden olduğunu duymuş, yemeklerinin başka hiçbir lokantada bulunamayacağını öğrenmişti. Aslında Lutecé'nin, Fransız dergilerinde Maxim's ya da Lassarre'ın görkemi üzerine okuduklarına benzer bir lükse sahip olduğunu hayal etmişti. Oysa ünlü lokanta dar, samimi, küçük bir barı olan bir yerdi. Dik, dairesel bir merdivenden çıkıp küçük krem rengiyle penbenin ka-

rışımı bir odaya girdiler. İçerisi tümüyle mumlarla aydınlatılmıştı. Oda güllerle, masalarla dolu bir bahçeye bakıyordu. Lokantanın gösterişli cakalı hiçbir yanı yoktu. Ama yine de en kaliteli penbe ketenden masa örtüleri, peçeteleri küçük vazolar-daki taze gülleri, kristal kadehleri, gümüş yemek takımlarıyla ağırbaşlı soylu bir lüks içinde yüzüyordu. Uzun beyaz önlüklü garsonlar bile koruyucu, anlayışlı bir hava içindeydiler. Zarif, yuvarlak, uzun ince ayaklı kadehlerden Lillet içerlerken Valentine menüye baktı. Yemeklerin fiyatlarının yazılı olmadığını hayretle gördü. Daha sonra yemek fiyatlarının yalnızca erkeğe verilen listede yazılı olduğunu öğrendi.

Valentine'in çekingenliği Wilton'un evindeyken azalmış, orada çeşitli sanat eserleri üzerine konuşacak bir şeyler bulmuşlardı. Şimdi yemekleri ısmarladıktan sonra genç kız ne hakkında konuşacaklarını merak edip tedirginleşiyordu. Sanki onun bu halini sezmiş gibi Alan Wilton lokantanın tarihçesini anlatmaya başladı. Açıldığı ilk günden beri buraya geliyordu.

«Daha ilk günden Lutecé'nin başarılı olmasını umdum,» dedi Wilton. «Ama Lokanta sahibi André'nin devamlı bir müşterisine yemeğinin yanında soğuk çay vermeyi reddettiğini duyduğumda onun son derece başarılı olacağından artık emindim. Müşteri kendisine soğuk çay verilmediği takdirde buraya asla gelmeyeceğini söylemiş.»

Anlayamadım, dedi Valentine. Şaşırmıştı.

«André, Fransız mutfağının standartlarını uygulamaya öylesine kesin kararlıydı ki bir müşterisine buzlu çay ikram edip Fransız yemeklerine hakaret edeceğine, onu yitirmeyi yeğlemişti... İşte böylesine azimli, kararlıydı... André'nin barışsızlığa uğraması olanaksızdı elbette. O müşteri de buraya bir daha gerçekten gelmedi.»

Valentine doğal, İrlandalılarına özgü güven duygusunun içini kapladığını hissetti. O da olsa böyle bir yerde birinin buzlu çay içmesine izin vermezdi doğrusu.

Alan Wilton da içinde yıllardan beri uyuyan, sessiz sedasız duran bir şeylerin kıpırdamaya başladığını hissetti. Büyüleyici bir çocuktu Valentine. Böyle olacağını da biliyordu. Bir takım havalara bürünmesine karşın öylesine genç, masum, güzelliğine karşın öylesine sade, şımarmamış bir kişiliğe sahipti ki. Bu küçük kıza dünyayı göstermek, tanıtmak ne kadar dokunaklı, dinlendirici olacaktı. Valentine üstelik zevk sahibiydi de... bir delikanlının ki kadar incecik, küçük göğüslü vücuduna, kısacık, hayret edilecek kadar kızıl kıvrırcık saçlarına sade, siyah bir şifon elbise giyerek anlam vermeyi bilmişti.

Ondan sonraki birkaç hafta içinde Valentine, patronuyla on dört kez yemeğe çıktı. Le Veau d'Or'un gürültülü bistro havasıyla tanıştı. Ününü Çin yemeklerinin kalitesinden değil, burasını kendilerine özgü bir yer haline getiren ayrıcalıklı üst tabakanın uğrağı olmakla yapmış Pearl'e gitti. Ama çoğunlukla Lutecé'yi yeğliyorlardı. Bazan aşağıda daha az resmi olan salona iniyor, bazan da tenteler ve yüksek ayaklı lambalarla korunan bahçeye çıkıyorlardı. Valentine yavaş yavaş Wilton'u daha yakından tanımaya başlamıştı. Adam kendi hakkında en beklenmedik zamanlarda küçük bilgiler vermek alışkanlığındaydı. Sanki bir centilmenlik anlaşması yapılmış gibi özel sorulardan hoşlanmadığını da belirtmişti. İki oğlu vardı. On iki yıl evli kaldığı eşinden ayrılalı beş yıl oluyordu. Çocuklarının annesi mutlu bir evlilik yapmış, Locust Vadi-sinde oturuyordu.

Valentine'le asla işten konuşmuyordu. Aslında tek ilgisi Valentine'in kendisine gibiydi. Genç kızı zekice konuşturmasını da biliyordu. Valentine ona parça parça geçmişini anlatmıştı. Böylece gerçeklerin ortaya çıkması da Valentine'i rahatlandırmıştı. Ama yine de Wilton'la, Elliott'la olduğu kadar rahat ve açık değildi. Gerçi artık Wilton'la samimiydi ama adamın kusursuz davranışları, kibarlığı Valentine'in içgüdüsel, atak açıksözlülüğünü frenliyordu.

Wilton'la olan ilişkisi onu sürekli şaşırtıyordu. Lokantalarındaki yerlerini Wilton'un sekreteri ayırdığından işyerinde arkadaşlıklarını bilmeyen kalmamıştı. Valentine sekreter kızın ve atölyede çalışan daha önemli işçi kadınların sorularına hep kaçamaklı yanıtlar veriyordu. Sergio'nun davranışını, kendisine olan tutumunu tümüyle anladığını sanıyordu. Alan'le arkadaşlığı ilerledikçe Sergio'nun kaballığı, hırçınlığı da artıyordu. Haklıydı da. Ne de olsa Valentine onun rakibi sayılırdı. Patronla yakın ilişki kurması da Sergio'nun durumunu bir dereceye kadar tehlikeye düşürüyordu. Ortada bir erkek - kadın ilişkisi vardı.

Acaba öyle miydi? İşte sorunun özü buradaydı. Birlikte geçirdikleri akşamların belli bir düzeni vardı. Valentine bir kadeh bir şey içmek için Alan'ın evine gidiyor, sonra yemek için çıkıyorlardı. Bir süre dolaştıktan sonra bir barda bir iki kadeh atıyorlardı. Sonra Alan onu taksiyle evine getiriyor, ta kapısına kadar çıkarıp bırakıyordu. Arada sırada Valentine'i Fransız usulü iki yanağından öperek iyi geceler diliyor ama içeriye asla girmiyordu. Oysa Valentine ilk üç gecedен sonra onu içeriye davet etmeye de başlamıştı.

Wilton'da ince bir kibarlık, olağanüstü bir çecikilik vardı. Valentine şimdiye dek hiç ciddiye aldığı bir erkekle flört etmemişti. Giderek Wilton'un

etkisinde kaldığını hissediyordu. Görmüş geçirmiş, tecrübeli bir erkekle ilk kez karşılaşmıştı. Üstelik onun kusursuz davranışını yargılayacak bir ölçüye de sahip değildi. On dört kez yemeğe gittikten sonra elbetteki yanağından öpülmekten daha öte bir şeyler beklemeye, ummaya başlamıştı. Artık sık sık kendini onun dolgun dudaklarına dalıp gitmiş, bu dudakların öpüşlerinin nasıl olacağını düşünür bulmaya başlamıştı. Böyle dalmalarının bir yerinde irkilerek kendine geliyor; bakışlarını önüne çeviriyordu. Bazan Wilton'un yüzünde ıstıraba benzer bir duygunun gelip geçtiğini görüyor, o zaman hemen Balmain'deki çalışma temposunu, çılgınlar gibi nasıl koşuşturduklarını anlatmaya başlıyordu. Çünkü anlayamadığı bir nedenden ötürü onun o anda söyleyebileceği bir şeyden korkuyordu. Yine de, Alan Wilton ne *bekliyordu*? *Valentine*'in yapması gereken bir şey mi vardı? Valentine için kendini çok mu yaşlı buluyordu? Yoksa Valentine onun tipi değil miydi? Hayır, böyle bir şey söz konusu olamazdı. Çünkü hiçbir erkek beğenmediği bir kadını yemeğe çıkarıp onun için yüzlerce dolar karcamazdı. Mantiğı genç kıza bunu söylüyordu. Belki de Valentine nasıl flört edileceğini bilmiyordu, belki de Alan Wilton aslında çok utangaç bir erkekti, belki de kadınlar tarafından çok incitilmişti bu yüzden ileri gitmek istemiyordu, belki de...

Valentine kendi kendinden iğreniyordu. Bütün bu düzmece kuşku ve merakların temelinde Alan Wilton'la ne zaman yatacağı sorusu gizliydi. Yirmi ikinci doğum günü geçmişti. Ve de hâlâ bir rahibe kadar tertemiz ve bakireydi. Hatta o Elliott denilen sersem bile onu kadın yerine koyup bir girişimde bulunmamıştı...

Acı acı bir defileye çıkmak için giysilerin provasını yaptırmaya gelen bir modelle aralarında geçen konuşmayı anımsadı Valentine :

«Yani büyük Don Juan Spider senin komşun mu? Amma da şanslıymışsın.»

«Efendim?»

«Biliyorsun, İngiltere’de bu son derece korkunç bir kabalık New York’ta ise büyük bir kibarlık sayılır.»

«Ne diyorsun sen allahasen?»

«Kullandığın deymi canım, ‘efendim?’i anlatıyorum.»

«Kusura bakma aklım başka yerde,» diye Valentine terslendi. «Elliott hakkında ne demek istedin?»

«O çok tanınmış bir çividir. Çivi sözcüğünün ne anlama geldiğini anladın mı, Valentine? Açıkçası sık sık düzüşmeye bayılır... Bizim Spider bu iş için her zaman hazırdır... Üstelik de en baştan çıkarıcı kadınlar üzerine tecrübe sahibidir. Ne yazık ki bu konuda onunla hiç bir deneyim olmadı ama duyduğuma göre müthiş iyiymiş yatakta.»

«*Salope. Conasse!*»

«Bana ne dedin?»

«Dedikodu bunlar,» dedi Valentine. Aslında kabaca «Orospu karı,» «Pis şıllık» anlamına gelen iki sözcük kullanmıştı.

«Evet, dedikodu bu işin ruhudur, hep derim. Demek bizim sevgili damızlığımızla yatmadın sen... Boş ver, şekerim. Belki de seni kızkardeşi yerine koyuyordur. Duyduğuma göre kızkardeşlerine bayılırmış... Ah! Canımı yaktın!»

Valentine iğneyi çekerek, «Özür dilerim,» dedi.

İşte böyle, demek Elliott onu kızkardeşi yerine koyuyordu... Zaten koymasa da onu istemezdi ki... Terbiyesiz, mide bulandırıcı domuzdu o... Ya Alan Wilton? Valentine kendisinde, erkeklerin beğenmediği, istemediği bir acayıpliğin olduğu kanısındaydı artık.

Bir hafta sonra Alan Wilton ona yemek yedik-ten sonra bir kadeh bir şey içmek için yine eve dön-melerini önerdiğinde Valentine rahat bir soluk al-dı. Bu önerinin klasik bir baştan çıkarma planı ol-duğunu bilecek kadar film seyretmişti. Artık Wil-ton ilk adımı atmıştı ya, genç kız sabırsızlığını belli etmeden beklediği için seviniyor, kendi kendini kutluyordu.

Akşamın erken saatlerinde evden çıktıklarında Alan Wilton hemen hemen tüm ışıkları söndür-müştü. Şimdi geri döndüklerinde ışıkları yakmak için hiçbir davranışta bulunmadı. Hoşa giden bir sinirlilikle iki kadeh içki koydu. Sonra Valentine'i dirseğinden tutarak yatak odasına geçirdi. Kendi-si banyoya gitti. Valentine hemen içkisini bir yu-dumda içti. Ayakkabılarını çıkararak gidip pence-renin önünde durdu. Karanlık bahçeye baktı. Ka-fası çalışmıyordu. Sanki dışarıya yeteri kadar uzun bir süre bakarsa çok önemli bir şey görecekmış gi-biydi. Birden Alan'ın arkasında, çok yakınında durduğunu farkettiler. Tümüyle çıplaktı. Valentine'i ensesinden öpüyor, bir yandan da giysisinin arka-sındaki küçük düğmeleri açıyordu. Genç kızın el-bisesini, sütyenini, iç eteğini çıkarırken, «Çok gü-zel, ne kadar sevimli,» diye mırıldanıyordu. Valen-tine ona dönmek istediye de erkek omuzlarından sımsıkı tutarak bunu engelledi. Parmakları ağır a-ğır belkemiğinde, kaburga kemiklerinde dolaşp ö-ne uzandı, göğüslerini avuçladı. Ama hemen yine arkasına götürüp küçük, sert kalçalarına indirdi. Elleri burada kalçalarını avuçlayarak, parmağıyla iki yuvarlağın hatlarını çizerek bir süre oyalandı. Valentine onun sertleşen erkekliğini sırtında his-sediyordu. Ama erkek hâlâ «çok güzel, çok güzel,» demekle yetiniyordu.

Şimdi Alan yere diz çömüş, Valentine'nin ba-

caklarını iyice iki yana açmıştı. Genç kız onun ateş gibi dilinin bacaklarının arasında dolaştığını hissetti. Bu öylesine insanı çıldırtacak kadar zevk verici bir duyguydu ki Valentine işgüdüsel olarak kendini Alan'a doğru biraz daha yaklaştırıp kalçalarını döndürmeye başladı. Tam erkeğe doğru dönmeyen bir an daha yapamayacağını anladığı sırada Alan onu kollarına alıp yatağa götürdü. Odada başucu lambasından dökülen soluk ışıklardan başka aydınlık yoktu. Ama Alan bunu da söndürdü. Sonra Valentine'in bekleyen, yarı aralık dudaklarından sürekli öpmeye başladı.

Valentine giderek tahrik oluyor, erkeğe daha çok sarılırken onun karanlıkta göremediği adaleli, kıllı vücudunu keşfetmeye çalışıyordu. Ama belinden aşağısına dokunmaya cesaret edemiyordu. Ne yapacağını, nasıl dokunacağını da bilemiyordu. Öte yandan erkeğin öpüşleri öylesine ateşli, yakıcıydı ki çok geçmeden davranışlarının doğru mu, yanlış mı olduğunu düşünmekten vazgeçti. Sonra birden erkeğin onu yüzüstü çevirmeye çalıştığını hissetti. İçi üzüntüyle doldu Çünkü dudaklarından öpülmek istiyordu... Şimdi Alan onu sırtından aşağı doğru öpücüklere boğuyordu. Sonunda onu öylesine yalamaya emmeye başladı ki Valentine ezildiğini, yaralandığını hissediyordu. Karanlıkta adeta kendinden geçmişti. Erkeğin yatağın neresinde olduğundan emin değildi. Sonra onun üzerine doğru eğilmiş, bacaklarıyla kalçalarını iyice açmış olduğunu anladı. Sonra erkeğin içine doğru girmeye başladığını hissetti. Rahatça, kolayca kayar gibi içeri girdi. Sonra durdu. Valentine ıstırapla inlemişti çünkü. Erkek yeniden itti, itti, Valentine dehşetle soludu. Alan kendini çekip Valentine'i sırtüstü çevirdi.

«Sen bakire değilsin, değil mi?» diye fısıldadı.

«Elbette bakireyim.» Bakireliği Valentine'in

benliğini öylesine kaplamıştı ki bunu erkeğin bilemeyeceği aklına bile gelmemiştir.

«Ah, Tanrım... Hayır!»

«Lütfen, lütfen, Alan... Devam et... Devam et... Kaygılanma... Bir parça canım yanacak diye üzme canını... İstiyorum,» dedi Valentine. Bu arada da söylediklerini vurgulamak için karanlıkta ellerini onun bedeninde dolaştırıyordu. Alan'ın dışlarını gıcırdattığını duydu. Valentine sırtüstü, serrespe yatarken birden Alan'ın iki parmağını içine sokup şiddetle ittiğini hissetti. Valentine bağırarak için dudaklarını ısırıldı. Wilton geçidin kendisine tümüyle açık olduğunu anlayınca onu yine karnının üzerine çevirip içine kayd. Alan inlerken, Valentine içinde gidip gelen şeyin iyice sertleşip büyüdüğünü hissediyordu. Çok geçmeden de Alan zafere dolu bir çılgınlıkla boşaldı.

Sonra yanyana, konuşmadan yattılar. Valentine seslendiremediği sözcüklerle doluydu. Tümüyle şaşkınlı. Ağlayacak haldeydi. Böyle mi olur hep? Neden Alan daha şefkatli, yumuşak davranmamıştı? Tahrik olduğunu ve gelmediğini nasıl anlayamamıştı? Sonra erkek onu kollarına alıp kendine çekti.

«Sevgili Valentine,» dedi.. «Biliyorum, iyi olmadı... Ama çok şaşırdım... Bağışla beni... İzin ver de...» Parmaklarıyla Valentine'in en duyarlı noktasıyla öylesine ustaca oynamaya başladı ki çok geçmeden o da, kafasındaki tüm soruları unuttu. Biçimde coşkuyla, zevkle boşaldı. Hayal içinde, elbette, diye düşünüyordu, benim bakire olduğumu ummuyordu... Bu da her şeyi çok güzel açıklıyordu.

Ondan sonraki haftalar Valentine'in en karışık, şaşırtıcı günleri oldu. Alan Wilton'la haftada iki üç kez yemek yiyor, sonra da onun evine gidip

sevişiyorlardı. Artık Alan, Valentine'in tahrik olup doyuma ulaşması için elleriyle, dudaklarıyla elinden geleni yapıyordu. Ama her şey karanlıkta ve derin bir sessizlik içinde geçiyor, bu da Valentine'i şaşırtıyor, meraklandırıyordu. Onun çıplak vücudunu görmek istiyordu Valentine. Onun da kendisininkini. Masum bir kendini beğenmişlikle bembeyaz, kusursuz cildinin, sıkı küçük memelerinin, uzun bacaklarının her erkeği memnun edecek güzellikte olduğunu biliyordu. Bundan da kötüsü Alan, Valentine'in hayal ettiği gibi, asla önden yaklaşmıyordu. Büyük yatakta yatarken birkaç yastık koyarak Valentine'in kalçalarını yükseltiyor, usta elleriyle onu okşarken arkadan içine giriyor, normal yoldan sevişmeye nadiren yanaşıyordu. Valentine'e böylesinin çok daha heyecan verici olduğunu, onu doyuma ulaştıran şeyin erkekliğinin değil ellerinin olduğunu söylüyordu. Ama Valentine'in içinde bir şey yüzyüze çiftleşmeleri gerektiğini fısıldıyordu. Aşk oyununda iki eşit kişi gibi davranmalıydılar.

Ve de aşk olmalı, diye kendi kendine yineledi Valentine. Çünkü Alan Wilton'a olan duyguları giderek derinleşip büyüyor, başka bir şey düşünemez oluyordu. Yalnızca aşık değildi. Onun tümüyle etkisi altındaydı. Alan Wilton onu adeta büyülüyordu. Valentine'e sevdiği biri gibi davranıyor, boşılırken onun adını haykırıyordu ama Valentine aralarında hiçbir şeyin... kararlaştırılmış, yerleşmiş olduğunu hissetmiyordu. Hayır, hislerini vurgulayacak doğru sözcüğü bulamamıştı. Aralarında eksik olan, ince, derin bir anlaşmanın olmayışındı. Onca yemek yemelere, konuşmalara, sevişmelere karşın Valentine onun gerçek kişiliğini, gerçek kimliğini henüz tanımadığını biliyordu.

Yeni koleksiyonun tamamlanacağı günler yak-

laştıkça Valentine haftada birkaç kez geç vakitlere kadar çalışmak zorunda kalmıştı. Wilton genellikle saat altıda bürosundan ayrılıyor, onu, Sergio'yu, teknik yardımcıları işleriyle başbaşa bırakıyordu. Bir pazartesi günü Valentine oldukça geç bir saatte eve gitmek için onun bürosunun önünden geçerken kapının aralık olduğunu hayretle gördü. İçerden Alan'le Sergio'nun sesleri geliyordu. Adının söylendiğini duyunca adımlarını yavaşlattı. Sergio ondan yakınıyor muydu Alan'e? Merak ederek kulak verdi.

«... senin o pis, Fransız sokak kadını.»

«Sergio, seni böyle konuşmaktan menediyorum!»

«Sen de benim midemi bulandırırıyorsun! Menediyormuş! Bay Dürüst konuşmamı yasaklıyor. Bir eşcinselin bu işi bir kadınla da yapabileceğini kanıtlamaya kalkması kadar dokunaklı, acınacak bir şey olamaz...»

«Dinle Sergio, ben böyle...»

«Ne demek yani? O karı seni uyandırıyor diye mi? Elbette... Bunda şaşılacak bir şey yok. Cindy'nin tam on yıl işini becerdin, değil mi? İki çocuk sahibi olacak kadar sürdürdün bu işi, değil mi? Ama Cindy senden niye ayrıldı, Alan? Gerçekten istediğinin ne olduğunu anladıktan sonra Cindy'i beceremediğin için değil mi? Salt ben sana değil de sen bana yapıyorsun diye eşcinsel olmadığımı mı ileri süreceksin yani?»

«Sergio, kes sesini! Hepsini kabul ediyorum, ama bunlar geçmişte kaldı... Valentine farklı, tap-taze, genç, masum...»

«Tanrım! Bu Fransız karısı gelinceye dek ben-siz olamıyordun, değil mi? Bana doyamıyordun, değil mi? Daha dün gece neredeydin? Anımsadığın kadariyle o koca şeyini içime öylesine sokmuştun ki patlayacağım sandımdı... Ya sonra?

Beni emerek inleyen, sızlayan kimdi kimdi? Sendin, et kafalı, sen! Her anından da hoşlandın. Bayıldın!»

«Bir hataydı o. Bir daha olmayacak... Bitti.»

«Bitti! Elbette bitti. Bana bak Alan, iyice bak. Ağzına almak istemiyor musun? Nasıl da tatlıdır kim bilir? Popoma bak, Alan... Şimdi sandalyenin üzerine eğilip bacaklarımı alabildiğine açacağım.. Tıpkı senin hoşuna gittiği gibi. Bana sertleşmediğini söyleyemezsin, değil mi?»

Sergio biran sustuktan sonra konuşmasını sürdürdü: «Canın gidiyor, Alan... Tek istediğin bu... Kendini kandırma. Şimdi kapıyı kilitleyeceğim ve sen burada bana her istediğini yapacaksın... Her yönden... Ah, bana *yapacakların*. Yapacaksın, Alan, *değil mi?*»

Valentine onun yalnızca, «Evet, evet,» diye soluduğunu duydu. Kendini içinde bulunduğu şaşkınlık dolu dalgınlıktan kurtararak koridordan a-şağı uçar gibi koştu.

Eve varır varmaz Valentine için her şey durdu. Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkamaktan başka bir şey yapamadı. En kalın sabahlığını giyerek iki gün yataktan çıkmadı. Ama yine de içinde bir sıcaklık duyamıyordu. Birkaç bardak su içti, hiçbir şey yemedi. Zaman durmuştu. Sanki içinde, biri yüreğinde biri de kafasında iki büyük düğüm var gibi geliyordu ona. Eğer düşünmek cesaretinde bulunursa bu düğümlerden biri çözülünecekti. Artık o zaman ona ne olacağını hayal etmekten acıydı. Korkudan felce uğramış gibiydi.

Üçüncü günün sabahı Spider gerçekten kaygılanmaya başladı. Valentine'in odasından hayat izleri, işaretleri gelmediğini şöyle böyle farketmişti ama zaten Wilton'la gezmeye başladığından be-

ri Valentine'i düzenli olarak göremiyordu. Yine de kapısının altından bir ışık süzölmeliydi. Hafta sonu için bir yere gitmiş de olamazdı. Zaten haftanın ortasıındaydılar daha. Gerçi kendisi de Hank Levy için iki gündür geç saatlere kadar çalışıyor-du. Ama birden durumda bir acayıplik olduğunu anlamıştı.

Valentine'nin kapısına gidip uzun uzun çaldı. Cevap çıkmadı ama Spider'ın içinde Val'in ya da başka birinin evde olduğu duygusu uyanmıştı. Ay-lar önce herhangi bir acil durumda kullanmak ü-zere birbirlerine odalarının anahtarlarını vermiş-lerdi. Girip anahtarı aldı. Kapıyı yeniden çaldı. Yine yanıt veren olmayınca içeri girdi. Önce oda-nın boş olduğunu sandı. Şaşkın şaşkın çevresine bakındı. Olağandışı bir şey yoktu. Buzdolabının sesinden başka bir gürültü duyulmuyordu. Sonra yatağın örtüsünün altındaki uzun, belli belirsiz yığının bir insan vücudu olduğunu farketti. Par-maklarının ucuna basarak dehşetle yaklaştı. Bü-yük bir özenle örtüyü yavaş yavaş çekti. Valenti-ne'in yastığa bastırmış olduğu başı ortaya çıktı.

«Valentine?» Spider yaklaşıp onun soluğunu dinledi. Yüzünü dikkatle inceledi. Valentine'in u-yumadığından emindi. Ama gözlerini açmıyor ya da açamıyordu. «Valentine, hasta mısın? Beni du-yuyor musun? Valentine, bebeğim, sevgilim, be-nimle konuşmaya çalış!» Valentine kımıldama-dan; yanıt vermeden yatıyordu ama Spider onun kendisini dinlediğini anlamıştı. «Valentine, her şey yoluna girecek. Ben Saint Vincent'i ararım hemen bir ambulans yollarlar... Sana orada iyi bakarlar... Hastalığın her neyse hemen iyileşirsin... Hemen telefon edeceğim.» Spider yataktan telefona doğru uzaklaşırken Valentine gözlerini açtı.

«Hasta değilim. Defol...» diye soludu.

«Hasta değilmiş! Tanrım... Bir kendini göre-

bilsen... Valentine, sana hemen bir doktor getireceğim.»

«Lütfen yalvarırım beni yalnız bırak. Yemin ederim ki hasta değilim.»

«O halde nesen? Neyin var? Hadi, söyle bebek!»

«Bilmiyorum.» Valentine sarsılarak ağlamaya başladı. Odasına kapandığından beri ilk kez ağlıyordu. Spider bir saatten fazla yatakta oturup onu kollarında tuttu. Valentine'i teselli edecek bir şey bulamıyordu. Kızcağız olağanüstü bir şiddetle ağlıyor, adeta uluyordu. Ağzından anlaşılır tek bir sözcük çıktığı yoktu. Genç adam tümüyle şaşkın bir haldeydi ama bu ıslak, küçük yığını da kucağından bırakmıyor, zaman zaman kızkardeşlerini anımsayarak sabırla, şefkatle bekliyordu.

Valentine'in hıçkırıkları onun söyleyeceklerini duyabileceği düzeye inince Spider birkaç soru sordu. Paris'ten kötü haberler mi gelmişti? İşinden mi atılmıştı? Onun yapabileceği bir şey var mıydı?

Valentine nerdeyse kapanacak kadar şişmiş olan gözlerini ona çevirdi. Spider'ın şimdiye dek duymadığı bir ses tonuyla konuştu :

«Soru yok. Bitti artık. Olmadı hiç. Asla, asla!»

«Ama Valentine... Şekerim... Böyle her şeyi içine atamazsın...»

«Elliott... *Tek bir kelime daha söyleme.*» Spider olduğu yere çakılmış gibi hareketsiz kaldı. Valentine'in sesinde tehdit edici, öylesine ürkütücü bir ton vardı ki Spider bir soru daha sorarsa onu bir daha asla göremeyeceğini anladı.

«Senin neye ihtiyacın var, biliyor musun, bebek?» dedi. «Şimdi sana Campbell'in kremalı domates çorbasından hazırlayacağım. Üzerinde de küçük krakerler olacak.» Bu, Spider'ın annesinin ancak çok hasta bir çocuğa iştirilmesi gerektiğini

düşündüğü özel bir yemektir. Yedi çocuğunun her biri de bunun ne olursa olsun her hastalığı iyileştireceği kanısındaydılar.

Onu izleyen hafta Valentine bol bol kremalı domates çorbası, süt içip; yulaf yedi. Spider'ın pişirmesini bildiği ikinci yemek de eritme peynirli sandviçti. Valentine onun sözlerine uyarak yataktan çıkıp duş yaptı ama üstünü değiştirmeyi reddetti. Spider her sabah ona sıcak çay ve yulaf ezmesi getiriyordu. Valentine bütün gün boşluğa bakarak en sevdiği koltukta oturuyor, nasıl çirkin, iğrenç bir biçimde kullanıldığını düşünerek, yitirdiklerinin verdiği ıstırapla kıvranıyordu. Spider her akşam işten koşarak dönüyor, ona çorba, peynirli sandviç hazırlıyordu. Sonra da arada sırada bir plak çalarak ama hiç konuşmadan gece yarısına kadar Valentine'in yanında oturarak ona arkadaşlık ediyordu.

Spider, Valentine'deki bu çöküş karşısında yalnızca telaşa kapılmamış, meraklanmıştı da. Onun doktora gereksinmesi olmadığını biliyordu artık. İnâatla suskun durup içtenlikle sır vemediği için de ona nasıl ruhsal yönden yardımcı olacağını bilemiyordu. Bu yüzden de düşünebildiği tek şeyi yaptı: Artık Valentine Wilton'da çalışmadığına göre bir ipucu bulabilmek için *Women's Wear Daily*'i satır satır karıştırmaya başladı. Altı gün hiçbir şey bulamadı. Amerikan Modacılarının ilkbahar koleksiyonları üzerine haberler çıkmaya başlamıştı. Yılda iki kez yeni koleksiyonlar alıcılara ve basına gösterilirdi. *Women's Wear* de yeni modellerin en iyilerine sayfalarını açardı. Altıncı gün dergide Wilton koleksiyonunun giysileri büyük bir beğeniyle yayınlandı. Giysilerden üçü, altına adı yazılmamış olmasına karşın Valentine'indi. Bunu Spider hemen anlamıştı. Ama Valentine'in böylesine derin, büyük bir ruhsal sarsıntı geçirmesine

bu neden olamazdı... Spider yeni yetişen moda desinatörlerinin de aynı tecrübelerden geçtiklerini çok iyi biliyordu... Ama elinde başka ipucu yoktu. Spider birkaç yere telefon etti.

O akşam Valentine'le birlikte otururken Spider alçak sesle, «Yarın saat üçte John Prince'le randevun var,» dedi.

«Ya...» Valentine merak bile etmemişti.

«Bugün ona telefon edip anlattım.»

«Ne diyorsun sen?» John Prince, tıpkı Bill Blass ya da Halston gibi, parfümden valizlere kadar her şey için kullanılmasına izin verilen değer- de bulunan adlardan biriydi. Bazı durumlarda perakende satışlardan yılda yüz milyon dolar kazanabiliyorlardı. Buna giysilerden kazandıkları dahil değildi.

«Prince'e telefon edip Wilton Koleksiyonunun çoğunluğunun senin olduğunu söyledim. O da Alan Wilton'u aramış, söylediklerimin doğruluğunu Wilton da yinelemiş. Şimdi seninle görüşmek, yılda yirmi bin dolarla seni yanına baş desinatör olarak almak istiyor. Yarın öğleden sonra saat üçte bürosunda bekliyor.»

«Sen tümüyle aklını kaçırmışsın!» Spider ilk kez onun yüzünde canlılığa benzer bir anlam görüyordu.

«Bahse girer misin? Senin menajerin olduğumu söyledim, Prince'e. Yani bana komisyon vereceksin. Bunun ne kadar olacağını henüz kararlaştırmış değilim. Ama almayacağımı sakın aklına getirme.»

Oysa Valentine onun doğruyu söylediğini hemen anlamıştı. «Ama saçlarım!» diye haykırarak meselenin özüne indi.

«Saçlarını yıkamayla düşünebilirsin,» dedi Spi-

der ciddi ciddi. «Hatta bir parça makyaj da yapabilirsin. Artık bu sabahlığını da üzerinden çıkar. Sanırım giyecek bir iki parça giysin yok değil.»

«Ah, Elliott, benim için bunu neden yaptın?» diye sordu Valentine. Nerdeyse yeniden ağlamaya başlamak üzereydi.

Genç adam, «Domates çorbası ve peynirli sandviç yapmaktan bıktım,» diye güldü. «Sonra gözlerinden bir damla yaş aktığını görürsem bir daha sana domates çorbası yapmam.»

«Aman Tanrım,» dedi Valentine. «Ne yaparsan yap, domates çorbası olmasın, Elliott.» Sonra saçlarını yıkamak için banyoya koştu.

Lindy'nin felçli Ellis Ikehorn için Bel Air'de seçtiği malikane aslında, Granada'daki Alhambra'nın büyüüne kapılmış olan bir petrol kralı için 1920'lerin sonlarında yapılmıştı. Bir İspanyol - Arap karışımı şatoydu. Sayısız milyonların gerçekleştirebileceği kadar da aslına uygundu. Los Angeles çukurundan altı yüz metre yüksekte, çevresi içinde fıskıyeli havuzların bulunduğu dört yüz dönümlük bir bahçeyle çevriliydi. Binlerce selvi ve zeytin ağaçları vardı. Hepsi de malikane dağın en yüksek noktasına inşa edilmiş olduğundan taraçalar halinde aşağı doğru yayılıyordu. Burası milyoner evlerinin içinde en ücra, uzak yerde olanıydı. Ancak elinde bir harita olan kişiler her yanı ağaçlar, her zaman yeşil bitki örtüsüyle kaplı, tehlikeli biçimde kıvrılarak giden yolda yönlerini bulup kapıcının evine gelebilirlerdi. Eğer başıboş bir turist eve yaklaşabilse bile yalnızca kapıcı kulübesini ve büyük, sağlam kapıları görebilirdi. Tüm malikaneyi çevreleyen kalın duvarlarda bu muazzam kapılardan başka açık yer yoktu. Petrol kralının herhalde düşmanları varmış, diye düşündü Billy. Çünkü ev yabancılardan tümüyle uzak kalabilecek biçimde planlanmıştı.

Sık sık ve haklı olarak kale, şato, hisar diye adlandırılan malikanenin yerinin son derece sapa

olmasının bir tek üstünlüğü vardı: Kendine özgü bir iklime sahip olmasıydı bu. Kışın nadir yağmur-lu günleri dışında burada sürekli bir bahar hava-sı hüküm sürüyordu. Kışın büyük bir bölümünde çeşitli balkonlar, taraçalar, avlular öylesine koru-naklıydı ki Ellis günün çoğunluğunu dışarda, gü-neşin sıcaklığını hissederek geçirebiliyordu. Sıcak Santa Ana rüzgârlarının esmeğe başladığı yaz ay-larında da iç bölümdeki, sarmaşık gülleri, kokulu bitkilerle bezenmiş kemerli, üstü açık avlular se-rin oluyordu. Sis bastırdığında bunu ta aşağıların-da sarımsı bir kahverengi hava tabakası biçimin-de görüyorlardı. Beverly Hills sokaklarında güne-şin günde ancak bir saat parlıyormuş gibi görün-düğü kasvetli haziran ayındaysa onlar tepede ilk-baharın kokularıyla dolu, ıslıl ıslıl bir dünya içinde yaşıyorlardı.

Billy malikanede kaç kişinin oturması gerek-tiğini anladıktan sonra Lindy'nin bu evi seçmekle ne denli yerinde bir karar vermiş olduğunu gördü. Beş bahçıvan dışında tüm çalışanların malikane-de yatıp kalkmaları gerekiyordu. Toplam onbeşi bulan hizmetkârların hepsi de malikanenin onlar-la ilgili bölümünde kalıyorlardı. Aynı zamanda izinli günlerinde kullanabilmeleri için de emirle-rine beş araba ayrılmıştı. Çünkü malikane Bel Air'in Doğu ve Batı kapılarından hemen hemen dört mil uzaktaydı. Kâhya kadının ayrı dairesi vardı. Üç erkek hastabakıcı konuk bölümünde kalıyor, sırayla günde sekizer saat çalışıyorlardı. Böylece Ellis'in yanında isteklerini, gereksinmelerini yeri-ne getirecek biri daima bulunuyordu. Bu hastaba-kıcıların da arabaları vardı. Westwood'la Strip'in sağlayacağı eğlencelerden yoksun kalıp kendileri-inzivaya çekilmiş gibi hissetmemeleri gerekiyordu.

Kâhya kadın Bayan Post hemen hemen tüm

sabahı evin günlük gereksinmelerini karşılamak için çalışmakla geçirirdi.

Lindy bütün bu insanları barındırabilmek için harikalar yaratmıştı. Mutfak en modern araç-ge-reçlerle yeniden donatılmış, uzun, karanlık selvi ağaçlarının bitimindeki yerde bulunan eski yüzme havuzuna yeni bir filtre ve ısıtma aygıtı konmuş-tu. Havuzlu ev de yeniden dekore edilmişti. Büyük evin içi tümüyle yeniden döşenmiş, parlak neşeli renklerle bezenerek küflü, kasvetli Arap havasının yerine İspanyol canlılığının kazanılması sağlan-mıştı. Hiçbirisi de Billy'nin zevkine uygun değildi ama genç kadın aldırımıyordu da.

Lindy evi oturabilecek duruma getirdiğinde, Billy, Ellis ve doktor Dan Dorman, şirketin bir hastayı taşıyabilecek biçimde yeniden düzenlenen jet uçağıyla buraya gelmişlerdi. Kabin, birisi içinde Ellis'in yatabileceğı büyük bir karyolanın bulun-duğı bir yatak odası, diğeri de oturma odası hali-ne getirilmişti. Oturma odasında Ellis'in tekerlekli sandalyesi rahatça hareket edebilsin diye birkaç koltuktan ve küçük masalardan başka bir şey yok-tu. Üç hastabakıcıya ön tarafta yer hazırlanmıştı.

Erkek hastabakıcıların bulunması, jetin ha-zırlanması, New York'daki evin kapatılması, Fran-sa'nın güneyindeki ve Barbaros'taki evlerin satıl-ması Billy'nin kafasını bir hayli meşgul etmiş, ye-ni yaşantısının gerçeklerini iyice kavrayamamış-tı. Hayatı boyunca özlemini çektiğı erkeklerin kimliklerine bürünerek ona baba, aşık, arkadaş, ağa-bey, büyükbaba olan Ellis'in sevgisinin güvencesi içinde Billy serpilip gelişmiş ama büyümemişti. Yedi yıl boyunca Ellis'in evlendiğı yirmi bir yaşın-daki çocuk-kadın olarak kalmıştı. Genç bir kocay-la evlendiğı takdirde olacağı gibi tecrübe edinme-miş, hayatın gerçekleri üzerine hiçbir şey öğren-

memişti. Bu evlilikte gençleşen Ellis olmuş, Billy olduğu gibi kalmıştı.

şimdi, New York'taki tanıdıklarından, New York'ta yaptıklarından üç bin mil uzaktaki tepedeki şatoda uşaklarla, hizmetçilerle, ve felçli bir yaşlı adamla tek başına kalmıştı. Giderek paniğe kapılmak üzere olduğunu hissediyordu. şimdiye kadarki yaşantısı onu böyle bir sorumluluğu ylenmeye hazırlamamıştı. Her şey onu ürkütüyordu. Hiçbir yerde, şeyde huzur bulamıyor, bağlanacak, tutunacak bir dal bulamıyordu. Kaybolmuş gibiydi. şimdi... Yirmi mil ötede güneş pasifiğin üzerinde batıyordu. Cornelia halasına özgü bir davranışla, «Yeter artık, Billy!» diye kendi kendini azarladı. Kendi yolunu buluncaya dek Cornelia halayı örnek alacaktı. Yatak odasının tüm ışıklarını yaktı. Oturma odasının da. Sonra perdeleri sımsıkı çekerek karanlığı dışarda bıraktı. Cornelia hala her gün ne yapardı? Billy yazı masasına oturup önüne bir kâğıt çekip liste çıkarmaya başladı. Bir, bir kitapçı bul, *yarın*. İki araba kullanmayı öğren. , tennis dersleri al. Dört... Billy durup düşündü. Madde dört için bir şey bulamıyordu. Arayıp bulması gereken arkadaşlarını yazması gerekirdi ama burada telefon edecek kadar yakından tanıdığı kimse yoktu. Billy, Cornelia halasının şimdi sağ olmasını ne kadar isterdi... New York'tan Jessie'yi arayacaktı. Belki de genç kadını beş çocuğunu bırakıp buraya gelmesi için kandırmayı başarırdı...

Bir ay içinde Billy hayatına belirli bir düzen verdi. Her gün yapması gereken en önemli şey Ellis'le dört beş saat birlikte olmaktı. Felçli adamın sağlm elini tutarak onunla konuşuyor, kitap okuyordu. Sabahları iki saat, öğleden sonraları sa-

at üçten beşe kadar, akşamları da yatmadan önce bir saat kocasıyla ilgileniyordu. Ellis'le elinden geldiğince konuşuyor ama yaşlı adam ona giderek daha az ilgi gösteriyordu. Altıları mıkmatışlı küçük harflerle tahtaya sözcükleri yazmak daha kolayına gitmeye başlamıştı. Zaman geçtikçe bu hareket bile ona güç geliyordu. Aylık ziyaretlerinden birinde de Dan Dorman, Billy'e zaman geçtikçe Ellis'in beynindeki damarlarda körelmeler olduğunu söylemişti. Felçli adamın sağlığı genel olarak iyiydi. Bu şartlar altında, diye düşündü Dan Dorman, Ellis altı ya da yedi yıl daha yaşayabilir. Belki de daha fazla. Ama Billy'e bundan hiç söz etmedi.

Billy, Dr. Dorman'ın tüm zamanını kocasının yanında geçirmemesi üzerine verdiği öğüte uyuyordu. Los Angeles Country Kulüpte her gün tenis oynuyor, haftada üç gün Ron Fletcher'in Beverly Hills'deki jimnastik salonuna gidiyordu. Bu iki yerde de birkaç kadın arkadaş edinmişti. Haftada üç dört kez onlarla öğle yemeklerine çıkıyordu. Ve de bu yemekler onun toplumsal yaşantısının yüzde 99'unu oluşturuyordu.

Ellis yemeklerini yerken onun yanında bulunmasını istemiyordu. Bu yüzden Billy öğle saatlerinde evde bulunmak zorunda değildi. Kendisine destek olacak bir ailesi, hayır kurumlarında çalışacak belirli saatleri de olmadığından Billy yapabileceği üç şeyin olduğunu anlamıştı: Kitap okumak, jimnastik yapmak ve alışverişe çıkmak.

Beverly Hills'in butiklerini, büyük mağazalarını dolaşmak ondaki sürekli sinir gerginliğini azaltıyordu. Satın alıyor, hep alıyordu... Giysiye gereksinmesinin olmasının ya da olmamasının ne önemi vardı ki? Ziyafetlere giyeceği yüzlerce şık tuvaleti, bir düzine pantolon takımı, kırk tenis giysisi, yüzlerce ipek buluzu vardı. Çekmeceler

Juel Park'tan alınan en kaliteli çamaşırlarla tıka basa doluydu. Yeni aldığı giysilerin konması için malikanedeki üç boş odaya dolaplar yapılmıştı.

Billy bir mağazaya girdiği zaman zengin ve tembel kadınların klasik uğraşlarına kapıldığını anlıyordu: İçindeki boşluğu doldurmak için hiç gereksinmesi olmayan giysiler satın alıyordu. Ama bu boşluğu doldurmayı da asla başaramıyordu. Camden'den Rodeo'ya yürürken, «Ya şişmanlayacak ya da bu meşguliyeti sürdüreceksin,» diyordu kendi kendine. Ayrıca vitrinlere bakıp yeni yeni bir şeyler araştırırken heyecanlandığını da farke diyordu. Coşkusu giysiyi üzerinde prova etmek ve satın almaktan geliyordu. Ama beğendiği eşyaya sahip olur olmaz da tüm heyecanı yitiyor, aldığı- nın hiçbir anlamı kalmıyordu. Yine de her karşısına çıkanı alamıyordu. Aldığının almaya değmesi şarttı. Billy'nin Paris'te başlayan malın kalitesi ve değeri üzerine olan titizliği, Beverly kadınların giyinmelerine baktıkça daha da artıyordu. Eğer kot pantolon ve T-şörtle dolaşacaksa alışveriş etmeye çıkmasına bir neden var mıydı? Gün be gün titizleşiyor, güç beğenen bir kişi oluyordu. Eksik bir düğme, kötü dikilmiş bir etek ucu ona yapılmış en büyük hakaret oluyordu. Giyside herhangi bir kusur bulduğunda dolgun dudakları öfkeyle geriliyordu.

Women's Daily Wear arada sırada Kaliforniyalı kadınların nasıl giyindikleri üzerine yazılar, resimler yayınlıyordu. Billy Batı Sahilinin en şık kadını olarak daima birinci plana alınıyordu. Kusursuz giyinmek, daima en iyi giyinen kadınlar listesinde bulunmak, jimnastik yapmak, seyrek de olsa kuaföre, pediküre, maniküre gitmek... Bütün bunlar onun içindeki sekse olan çaresizcesine özlemini bastırmaya çalışan birer tutku haline gelmişti.

Ellis ilk krize kadar Billy’i cinsel yönden tümüyle doyuramadıysa bile tatmin etmeyi başarmıştı. Şimdi, bir yılı aşkın bir zamandır, Billy erkek yüzü görmemişti. Arada sırada kendi kendini tatmin etme yoluna gidiyordu elbette. Ama bu da onu çocuklukta aldığı terbiye yüzünden kendi kendini tatmin etmenin günah olduğu yolundaki düşüncelerinden ötürü tedirgin ediyordu.

Uzun uzun normal bir seks hayatı kurabilmenin yollarına düşündü. Her zaman olduğu gibi böyle bir durumda Cornelia halasının ne yapacağını düşündü. Ama bundan hemen vazgeçti. Çünkü halasının böyle düşünce ve duygularını derhal bastıracağını, aklının ucuna bile getirmeyeceğini biliyordu. Sevgili arkadaşı Jessica’nın kafasıyla düşünmeye çalıştı: Jessie’nin aylar önce kendine bir erkek bulup işini becereceğini biliyordu... Ama o Jessie değildi ki. Yarı ölü bir durumda da olsa hâlâ çok sevdiği bir kocası vardı. Bu aşkı kulüpteki hayranlarından ya da arkadaşlarının kocalarından biriyle aldatamazdı.

Bildiği kadarıyla bu konuda çaresiz bir durumdaydı. Billy çok az daveti kabul ediyor, ancak kendisinin meraklı diğer konuklara teşhir edilmek için çağrılmadığını anladığı yerlere gidiyordu. O zaman bile, bu yabancıların arasında kendini, başsağlığı dilenemeyecek yeni bir dul kadınmış gibi hissediyordu. Onlar... aslında tüm dünya... Billy’i kocasının tekerlekli sandalyesi yanında yürürken, New York’tan Kaliforniya’ya gitmek için jete binerlerken çekilen fotoğraflarını görmüşlerdi. Billy’e karşılaştığı, el sıkıştığı herkesin tepedeki evde ölmek üzere olan ya da yarı ölü adamı düşündüklerini sanıyordu. Beverly Hills-Bell Air-Holmby Hills’deki insanı aptallaştıracak kadar zengin davetlere Billy, «Yalnız Kadın» olarak davet ediliyor,

yanına oturtulan «yalnız erkek» de ya bir eşcinsel ya da her gece birinin evinde yemek yiyen, tek erdemi bekâr ve oldukça beğenilir biri olmaktan öteye gitmeyen profesyonel bir asalak oluyordu. Pek ender, eşlerinden henüz boşanmış olan erkekler de davetlere kendi kadın arkadaşlarını getiriyorlardı. Bu da genellikle kendilerinden onbeş yirmi yaş küçük biri oluyordu. Zaten Billy, olur olmaz bir serüvene atılamayacak kadar tanınmış bir kişi olduğunu biliyordu. En küçük bir yanlış adım çirkin dedikoduların çıkmasına rahatlıkla neden olabiliirdi.

Bütün bu engellere karşın, Billy'i asıl kaygılandıran şey hakkında bir erkekle ilgili konuşmaların, söylentilerin ortaya çıkmasıydı. Bayan Ellis Ikehorn'du. Yalnızca bu gerçek bile ne denli çaresiz olursa olsun onu dokunulmaz yapıyordu. Şununla bununla yatan sıradan bir Billy Ikehorn olsa, tüm güvenliği, dünyada sağladığı saygıdeğer durum, evliliği boyunca onca içtenlikle, hevesle oynadığı yasal çocuk - kraliçe rolü alaycı, küçümseyici bir yığın iğnelemeler, dokunaklı imalar arasında kaybolup giderdi. Şimdi milletin hakkında ileri geri konuşabilmek için hazır beklediklerini hissediyordu... Tek bir hata buna yeterdi.

Billy'nin sürekli beraber bulunduğu karşı cinsten üç kişi vardı: Bunlar Ellis'in erkek hastabakıcılarıydı. Akşam yemeklerinde sık sık Ellis'in yanında görevli olmayan ikisini birlikte yemek yemeğe davet ediyor, onların nazık, eğlendirici arkadaşlıklarından zevk alıyordu. Hastabakıcıların üçü de Los Angeles ve San Fernando Vadisindeki homoseksüellerin barlarını dolaşan birer eşcinseldiler.

Billy'nin arkadaşlıklarını gereksindiğini anlamalarından sonra çekingenliklerini bir hayli yitirmişlerdi. Genç kadına başlarından geçen eğlenceli olayları anlatıyor, onu ellerinden geldiğince

güldürmeye çalışıyorlardı. Ama aradaki mesafeyi asla bozmuyor, aşırı bir senlibenliliğe gitmiyorlardı. Ayda bin beş yüz dolar maaş, emirlerine verilen araba doğrusu yabana atılır gibi değildi. Bu yüzden işlerini tehlikeye atacak bir davranışta bulunmamaya çalışıyorlardı.

Billy, içlerinden ikisinin işten ayrılacaklarını bildirmeleri üzerine onlara ne denli bağlanmış olduğunu farketti. Miami'li olan Jim, ailesiyle ilgili nedenlerden ötürü evine dönmek zorundaydı. Zeki bir Batılı olan Harry son birkaç ay içinde Jim'in sevgilisi olmuştu. Billy'e açıkça onsuz yapamayacağına, Harry'le gitmesi gerektiğini söyledi.

«Buradan ayrılacağımız için ikimiz de gerçekten çok üzgünüz, Bayan Ikehorn,» dedi Harry. «Ama Los Angeles'teki hastabakıcıların bizi hiç aratmayacağından eminim. Yerimizi kolayca doldurursunuz. Kaygılanacak bir şey yok.»

«Harry, bu sorun değil. Ama başından beri bizimle berabersiniz. Bay Ikehorn sizlere çok alışmıştı.»

«Zaten burada ebediyen kalamazdık, Bayan Ikehorn. Bir süre sonra nasıl olursa bizden sıkılacaksınız... Emin olun, bu bizim en iyi işimizdi.»

Billy onu çok iyi anlıyordu. Yeni hastabakıcılar bulmaktan başka çare kalmamıştı. Ama bu iki hastabakıcının kaliteli sevimli kişiler olmasına özellikle dikkat edecekti. Çünkü tüm dünyası evdeki bu hastabakıcılar olmuştu.

İki hastabakıcının yerine adam bulmak için bir ay süre vardı. Billy, hem eğitimleri, hem de kişiliklerini beğendiği ikisi üzerinde karara varmadan önce on beş erkek hastabakıcıyla görüştü. Birinin adı John Frances Cassidy idi. Jake diye tanınıyordu. Parlak mavi gözlü, genizden gelen boğuk bir sesle konuşan yakışıklı bir erkekti. İkinci hastabakıcı Ashby Smith, Georgia'lıydı. Orada do-

ğup büyümüştü. Oldukça uzun kızıl saçlıydı. İnce uzun yapısına, zarif ellerine pek yakışan titiz bir hali vardı. Vietnam savaşında ikisi de sağlık memurluğu yapmışlardı. Billy emin olmamakla beraber ikisinin de eşcinsel olmadığını sanıyordu.

Aradan aylar geçti. Şimdi Kaliforniya'nın üzerine umulmadık derecede sıcak bir ilkbahar havası çökmüştü. Billy giderek daha koyu bir karamsarlığın içine düştüğünün farkındaydı. Her gün giyinip tenis derslerine ya da jimnastik salonuna gitmek için kendini zorluyordu. Gitmediği takdirde gece sabahlara kadar uyuyamayacağını çok iyi biliyordu. Hava tenis oynayamayacak kadar sıcak olduğunda da büyük havuzda kendini yoruncaya kadar yüzüyordu. Yine de geceleri derin bir uykuya dalabilmek için bir iki uyku hapı almak zorunda kalıyordu.

Billy giderek zamanının büyük bir bölümünü havuz evinde geçirmeye başlamıştı. Dekoratör kendisine büyük evde izin verilmeyen serbestiyi burada bol bol kullanmıştı. Havuz evi, iki yanda giyinme odaları, erkekler ve kadınlar için duşları bulunan büyük bir salondur. Billy salonun lüks, gösterişli dekorasyonuna baktıkça, dekoratörün burada havuz partileri düzenleneceğini sandığını düşünüyordu. Üç tane, bir buçuk metre kare büyüklüğünde, kırmızı havlu kumaşla kaplanmış divan vardı. Yer morun, pembenin, beyazın çeşitli tonlarında, geometrik biçimde fayansla kaplanmıştı. Kubbe biçimindeki tavan stilize arabeskti. Boncuklu perdeler en küçük bir hareketle kaypak, fısıltılı sesler çıkarıyorlardı. Bir köşedeki bar, zamanla, Billy'nin yanında taşıdığı kitaplarla dolmuştu. Son derece sakın, uzak, korunaklı olduğundan Billy burada kitap okumaya bayılıyor, saatler saati tepedeki evi ve içinde oturanları unutuyordu. Belli bir saatten sonra hiç kimsenin, bahçıvan-

ların bile buraya yaklaşmaları, içeriye girmeleri yasaklanmıştı.

O sıcak, tuzlu ilkbahar akşamlarından birinde Billy kendini Jack Cassidy'le yalnız başına yemek yerken buldu. Eski günlerden kalan tek has-tabakıcı olan Morris, Ellis'in yanındaydı. Ash de arabasına atlayıp kente inmişti. Billy'nin hiç iştahı yoktu ama yine de avakadosundan ve istakoz etinden yemeye çalışıyordu. Çatalını her tabağına bırakışında Jake'in beyaz bileğinin üzerindeki siyah kılları görüyordu. Üstelik adamın güçlü bileklerinin hareketlerinden de büyülenmiş gibiydi. Bacaklarının arasında ezici bir ağırlığın, baş döndüren bir sızının başladığını hissediyordu. Jack Cassidy bir şey farketmesin diye gözlerini önünden ayırmıyor, onunla ilgili olmadık hayallere daldığını farketmesini istemiyordu.

Sonra havadan sudan konuşur gibi, «Jake,» dedi. «Neden hiç havuza girmiyorsun?»

«Sizi rahatsız etmek istemediğim için, Bayan Ikehorn.»

«Çok düşüncelisin. Ama havuzdan yararlanmaman doğru olmaz. Herkese bol bol yer var. Yarın öğleden sonra gel, yüz biraz... Beni rahatsız etmiş olmazsın.»

«Tabii, teşekkürler. Öğleden sonraları çalışmadığım zaman havuza gelirim.»

Billy gülümsedi. Jack Cassidy'nin öğleden sonrası elbette serbest olacaktı. Billy bunun gereğine bakacaktı.

Billy üzerinde yalnızca kocaman bir Türk havlusu, başının altında yumuşak bir yastıkla kırmızı divanlardan birinde boylu boyunca yatıyordu. Havuz evi yarı karanlıktı. Dışardaki güneşten içeriye yalnızca portakal rengi bir ışık sü-

zülüyordu. Gözleri hemen hemen kapalıydı bu yumuşak ışıktaki. Dayanamıyormuş gibi görünen bir sabırsızlıkla içini çekti. Sonra içeri giren Jack Cassidy'nin boncuk perdeleri hışırdatmasını duydu. Adamın sırtında yalnızca kısacık şortu vardı. Jack onu divanın üzerinde sereserpe yatmış, siyah saçları şimdiye dek hiç görmediği biçimde dağınık bulunca dehşetle durakladı.

Billy, «Hava nerdeyse suya bile giremeyecek kadar sıcak, değil mi?» diye mırıldandı.

«Şey... Şöyle bir dalıp çıkacağım...»

«Yo, hayır. Şimdi olmaz. Buraya gel, Jake.»

Adam çekingen çekingen yaklaştı. Durdu.

«Otur, Jake. Tam buraya... Bol bol yer var.»

Genç adam, Billy'nin gösterdiği yere yavaşça ilişti. Billy uzanıp onun elini tutarak kendine çekti.

«Biraz daha yaklaş, Jake. Yeteri kadar yakın değilsin.»

Bu kez Jack onun ne demek istediğini anladığından hemen yaklaştı. Billy onun iri elini havlunun altına soktu. Genç adamı soluğunu tutmuştu şimdi. Billy bu güçlü, kocaman erkek elini bacaklarının arasına hırsla bastırdı. Billy onun orta parmağını tutarak tüm varlığının, yanıp tutuşan benliğinin fışkırdığı noktaya götürdü. İleriye geri sürttü. Adam ne yapması gerektiğini hemen anladığı sırada Billy üzerindeki havluyu çekerek ona çıplak vücudünün güzelliğini olduğu gibi gösterdi. Billy'nin tüm vücudu bu otoriter parmağa, bu güçlü erkek eline, bu sıcak erkek ağzına doğru bir kavis çizerek uzanmıştı. Bir başkasının etinin etine değmesi ne kadar farklı oluyordu. Bir an sonra kendini toparlayıp erkeğin vücuduna baktı. Kısacık mayosu bedenine çok dar geliyordu artık. Billy adeta soluğunu tutarak mayonun ipini açtı. Boğazı, dili kurumuştı.

«İçime sok,» diye emretti.

«Bekle... istiyorum ki...»

«Şimdi!»

Divanın üzerinde bir süre konuşmadan yattılar. Billy bacaklarının arasındaki ılık ıslaklığı hissediyor, bir yandan da bunsuz böylesine uzun bir zaman nasıl kaldığını hayal bile edemiyordu.

Billy o akşam, uşağa her şeyi küçük masanın üzerine koymasını söyleyerek oturma odasında yemek yedi.

«Sen bırak, John,» dedi. «Ben kendim servisi mi yaparım. Kendimi biraz yorgun hissediyorum. Lütfen dikkat et, rahatsız edilmek istemiyorum.

Oysa yemeğine dokunmadı bile. Şimdi çelişkili duygular içindeydi. Olanlardan derinden derine kaygılanıyor ama yırtıcı bir arzusun yeniden doğmak üzere olduğunu da hissediyordu. Bir yandan öğleden sonra olanların anısını düşünüp elini bilinçsiz olarak ince giysisinin altına götürürken, bir yandan da bu olayın doğuracağı sonuçları merak ediyordu. Acaba Jack Cassidy olanları başkalarına anlatacak mıydı? Bununla övünecek miydi? Billy'e şantaj yapmaya kalkışır mıydı acaba? Acaba Jack kendisi hakkında ne düşünüyordu? Sonra güzel başını, bunun ne önemi var ki, gibilerinden salladı. Kendisi Jack hakkında ne biliyordu ki? Ona ne kadar güvenebilirdi? Billy'nin bunlara verilecek yanıtları olmadığı gibi soracak bir kimse de yoktu. Tek emin olduğu şey, Jack Cassidy'i yeniden, tekrar arzu etmesiydi. İçinde. Derinliklerinde. Hem de yakında. Yumruklarını sıktı. Dudaklarını yalayarak oturma odasında aşağı yukarı gezindi. Bu adamı *şimdi* istiyordu. Cinsel istekleri bir buçuk yıldan beri aç kalmıştı. Şimdi bu istek-

ler onu hayatında, hatta New York'da ve evliliğinin herhangi bir gününde bile, olmadığı biçimde pençesinin içine almıştı.

Billy, Beverly Hiss'e gitmekten tümüyle vazgeçti. Yalnızca kuaförüne gidiyordu artık. Tüm yemek davetlerini de reddiyordu. Diğerlerinin kuşkusunu çeker diye hastabakıcıların çalışma saatlerini, Jack'i öğleden sonraları boş bırakacak biçimde düzenlemeye de çekiniyordu. Yine de üç gün her öğle yemeğinden sonra havuz evine gidip onu bekledi. Çırılçıplak, utanmazcasına sereserpe yatarak...

O ilk öğleden sonrasından sonra Jack ona başkalarının yanında hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Aralarında geçenleri anımsatacak en küçük bir imada ya da bakışta bulunmamıştı. Her zamanki kadar saygılı ve görevine düşküncüydü. Billy olanca duyarlılığıyla durumdan hiç kimsenin kuşullanmadığını hissediyordu. Kendi sırrını ele vermediği sürece bu böyle sürüp gidecekti. Hatta havuz evinde, Billy'nin içinde bir çelikten sopa gibi titrerken bile ağzını açıp tek kelime söylemiyor, işi bittikten sonra, yaptıkları üzerine konuşulmasın, aralarındaki bu yeni ilişkiyle ilgili sözcükler kullanılmasın diye hemen çıkıp gidiyordu. Aralarında en gizli, senlibenli davranışlar geçiyordu ama tek bir sözcük konuşmuyorlardı. Sanki günlük kişiliklerinin kaybolup gittiği başka bir yerde, başka bir zamanda, başka şartlar altında buluşuyor gibiydiler.

Billy'nin erotizmi giderek havuz evinin gizliliği, gayri meşruluğu üzerinde toplanıyordu. Orada olanların gerçek dünyada bir önemi yoktu. Ama gerçek dünyadaki hiçbir şey de, havuz evinde olanlara kıyasla önemli sayılamazdı. Jake Cassidy'nin güçlü, olağanüstü istekli vücuduna kesinlikle

sahip olduğu havuz evinde çiftleşmeleri daha bir deneysel, hayvansal bir nitelik kazanmaya başlamıştı. Havuz evinde Billy, ölmek üzere olan bir erkeğin zengin, üzüntülü karısı değildi. Başka biriydi... Adlandıramadığı başka bir kadın oluyordu... Ama bu başka kadın daha önce kesinlikle yaşamamıştı. Genç kadın nerdeyse bu başka kişinin doğuşunu hissediyor, kendini bu suçluluk duygusu, namus kuralları olmayan, her şeyin izin verildiği bu başka kişiden ayırıyordu... Yeterki her şey gizli olsun. Son derece gizli.

Jake Cassidy'le geçirdiği öğleden sonraların başlangıcında Billy onun, yalnız oldukları anları zamanlamasını, gün boyunca birlikte olduklarından ayrı tutmasını anormal bir durum gibi yorumladı. Ama sonra bunu kendisinin de böyle istediğini farkettti. Daha emin olduğu için değil de Jake'i şimdikinden daha iyi, daha yakından tanımak istememesindendi tutumu. Mesleğinde sevimli, yetenekliydi genç adam. Havuz evindeyse yorulmak nedir bilmeyen ateşli bir erkek olup çıkıyordu. Billy'nin bunun ötesinde bir şey öğrenmek istediği de yoktu. Onun ailesini çocuklarını, bir insanı insan yapan üzüntülerini sevinçlerini bilmesi de olurdu. Bunu da Billy bile bile yaparak, Jake'i kalbinden, duygularından uzak tutuyor değildi. Bu yönden suç Jake Cassidy'deydi. Genç adam nasılsa bu yüreğe hitap edemiyordu. Billy cinsel istekleri duygularla karıştırmayan bir yapıya sahipti çünkü. Jake Cassidy'nin ise aşkla hiçbir alıp vereceği yoktu. Billy zorunlu kalırsa aşksız da yapardı. Başka seçeneği yoktu.

Dan Dorman, Billy'i dikkatle süzdü. Son ziyaretinden beri genç kadın istediğine kavuşmuştu. Doktor bu konuda hayatı pahasına da olsa

bahse girebilirdi. Ellis'in hastalanmasından önce o parlak, çevresine ışık saçan havasına bürünmüştü Billy. İyi de olmuştu. Tam zamanıydı doğrusu.

«Seni çok iyi gördüm, Billy. Kortta raketi sallamaya başlar başlamaz düşüp öleceğimi bilmesem ben de tenise başlamak isterdim doğrusu. Ama bu yaşta artık olanaksız.»

«Tenis değil, Dans, yüzme iyi geldi. Artık günde bir mil yüzüyorum. Harika bir jimnastik oluyor. Ama neden olmasın, sen de günde birkaç kulaç atabilirsin.»

«New York'da mı? Şimdi Ellis'i bu kış Palm Springs'e götürme planından konuşalım... Bence bu pek gerekli değil. Ellis için burada kalmak ya da Palm Springs'e gitmek pek farketmeyecek. Ama sen gitmek istiyorsan başka.»

«Ama Tanrım, asla istemem. Orada gençler bile yaşlı, kanları çekilmiş gibi oluyorlar. Üstelik oradaki evimiz burası gibi rahat da değil... O evi satmak isterim doğrusu.»

«Peki, Jet? Onu satmayacak mısın?»

«Kesinlikle hayır. Ellis'in Silverado'dan halâ hoşlandığından eminim. Yılda iki kez bile kullan-sak uşağı elde tutmanın yararı var. Hastabakıcılarla, onca eşyayla bir safariye çıkar gibi oluyoruz. Zaten Silverado'daki şarap uzmanı bu yıl hasat zamanı orada olmazsak beni öldürür. İniş alanını yaptırtmak için kaç tane üzüm kütüğü sökmek zorunda kaldığımızı biliyor musun? Dan, Ellis'in bu yıl Palm Springs'e gidip gitmemesi neden önemli değil?»

«İyice içine kapandı, Billy. Hep yanında olduğundan sen bunun pek farkında değilsin. Ama Ellis her geçen ay hayata olan ilgisini yitiriyor. Bu yıl burada yağmurlar başlayınca Ellis televizyonun karşısına geçip oturmaktan güneşte oturuyormuş kadar hoşnut kalacaktır.»

«Benim de dikkatimi çekti, Dan. Herkesten, her şeyden uzaklaşıyor o. Bunun için de kendimi suçluyorum hep. Belki de bir şeyi gereği gibi yapamıyorum.»

«Saçmalama. Ellis'e en iyi biçimde bakılıyor, bundan iyisi can sağlığı. Küçücük bir kan damarı çatladığında bir insanın beyninde olanlardan sen sorumlu tutulamazsın, Billy. Elinden daha fazlası gelmez. Kaç yaşındasın şimdi, Billy? Nerdeyse otuz, değil mi? Doğrusu bu yaşta yaşadığın hayat, hayat değil.»

«Oh, idare ediyorum, Dan. İdare ediyorum.»

Billy'nin havuz evindeki öğleden sonraları sürdükçe, genç kadın kendini daha da değişmiş hissediyordu. Erkek konusunda böylesine saldırgan olabileceğini asla düşünmemişti. Harekete geçme önceliğini eline aldığı iki durum hariç... Birincisinde Barbados'taki otelde Ellis'in yanına gitmişti. İkincisinde Jake'le geçirdiği ilk ateşli öğleden sonra... Daima kadını erkeğin elde ettiğini, duygularını belli ettiğini, baştan çıkardığını kabullenirdi hep. Şimdiyse isteyen, arayan, tüketen kişi olmanın yepyeni, doyulmaz zevkini çıkarıyordu. Jake geldiğinde daima ona hazır, bekliyor oluyordu. Sonbaharın başlangıcında genç adam önce yarım saat, sonra da bir saat geç geldi. İleri sürdüğü nedenler daima yerindeydi ama Billy ona inanmamıştı. Sonra Jake Cassidy'nin, Billy'nin kendisini daima bekleyeceğinden, açlıkla, hayvansal duygularla kıvranarak isteyeceğinden emin olduğu için böyle yaptığından kuşkulananmaya başladı. Onu Billy elde etmişti. Ama şimdi dizginleri kendi eline almaya çalışıyordu. Bir öğleden sonra Jake havuz evine hiç gelmeyince Billy kuşkularında yanılmadığını anladı. Daha sonra genç adam güneşte uyu-

yakaldığını ileri sürünce de Billy öfkesinden, uğradığı hakarettten ne yapacağını bilemedi. Ama çaresizdi. Bu adama olan tutkusu, gereksinmesi bir şeye benzemiyordu. Jake Cassidy'nin aylığını bin dolara yükseltti.

Jake'in vücuduna olan açlığı Billy'i yiyip bitiriyordu. Sabahları onu koridorlardan geçerken görünce bakışları yerde gelecek buluşmalarında yapacaklarını hayal ediyordu Billy. Hastabakıcılarla yemek yerken, eğer Jake de oradaysa, adamın ellerine bakıp bu ellerin ona neler yapacağını düşünmekten yutkunamıyordu. Jake'in o hafta sonunu izinli geçirdiği bir pazartesi sabahı, Billy kapısının önünden geçen erkeği bileğinden tuttuğu gibi odasına çekti. Kapıyı kilitleyip adamın fermuarını açtı. Eliyle oynayarak adamı uyandırıp tahrik etti. Sonra boşalınca dek kendini ona sürdü. Bir başka gün, görevli olduğu bir öğleden sonra, Billy onu alıp konuk tuvaletlerinden birine götürdü. Hemen üzerindeki yırtarcasına atarak tuvalet kapağının üzerine oturdu. Erkeği diz çökmeye zorlayarak başını bacaklarının arasına soktu. Ama Billy için bu kadarı yeterli değildi. Erkeğin önünde ayakta durmasını istedi. Kendisi tuvalet kapağının üzerinde oturmaya devam ederek onun penisini ağzına alıp emmeye başladı. Dünya sanki bu et çıkıntısında toplanmış gibiydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Jake tuvaletten çıkıp gittiğinde Billy orada en azından bir saat daha oturdu. Artık kontrolden çıktığının farkındaydı. Jake'i odasına alması, sonra bu olmadık saatte konuk tuvaletlerinden birine sığınmaları evdeki çalışanların dikkatini çekmiş olabilirdi.

Kasımın ilk günlerinde hava değişmeye başladı. Uzun, sıcak ilkbahar, yaz ve sonbahar bitmişti artık. Güney Kaliforniya beklenmedik biçimde yağmurlu bir kış geçiriyordu. Dallarından, yaprak-

larından yağmur sularının damladığı ağaçların ötesindeki havuz evine gitmek artık olanaksızdı. İlkbahar, belki de nisan gelinceye kadar daha altı ay vardı. Billy yaşantısı için yeni bir yer bulmak zorunda olduğunu anladı.

Şimdi tepedeki Şatonun içinde dolaşarak düşünüyor, Lindy'nin gereksiz bulduğu için dayayıp döşemediği boş odaları merak ediyordu. Bu odalardan bazıları evin diğer bölümlerinden görünüyordu. Bazıları uşakların, hizmetçilerin gelip geçtiği koridorlara çok yakındı. Sonunda yüksek, kullanılmayan bir kulenin merdivenlerinin sonunda sekiz köşeli bir odaya rastladı. Şatonun dışardan görünümünü güzelleştirsın diye yapılmış olduğu beliydi. Çünkü hiç kullanılmamıştı. Billy odanın dar pencerelerinden birinden uzanıp aşağı baktı. Saçları yeni çıkan rüzgârda dalga dalga dağıldı. Bel Air'e yukardan basınç yapıyormuş gibi duran yağmur bulutları bu odaya degecekmiş gibi görünüyorlardı. Billy bir kuleye hapsedilen Rapunzel'i anımsadı.

Kendisi de bir Prenses Rapunzel'di. Ama bu Rapunzel kendine bir hobi bulacaktı. Kara kalemle mi, sulu boyayla mı yoksa yağlı boyayla mı resim yapacaktı? Belki pastel kalemle? Aslında malzeme olarak ne kullanacağını hiç önemi yoktu. Sarayının önemli yanı stüdyosunda uzun saatler boyunca kapalı kalmasını gerektirmesiydi. Çalışma saatlerinde herkes onun rahatsız edilmemesi gerektiğini bileceklerdi. Herkes bir sanatçının mahremiyetine saygı duyardı. Yaptığı resimleri görmek isteyecek kimi kalmıştı dünyada?

Billy'nin stüdyosu birkaç gün içinde döşendi. Önce Gucci'ye fırtına gibi bir ziyaret yaparak daha önce gördüğü, ipek astarlı en azından otuz beş metre karelik beyaz tilki kürkünden bir halı aldı. Sonra, ölçüp biçen, karar veremeyen, karşılaştıran, fikir soran müşterilere alışık bir satıcıyı hayretler

içinde bırakan bir davranışla Billy, Milano'nun en yenilik meraklısı mobilyacısının hazırladığı, May Company'nin sahibinin normal bir odaya sığamayacak kadar büyük ve görkemli olduğu için alıcı bulamayacağını sandığı bir kanape, yine satıcının yere serilemeyecek kadar nadide olduğunu, ancak çuvar süsü olarak kullanılabileceğini düşündüğü eski bir Şark halısı ve birkaç tane pahalı, ayaklı lamba aldı.

Billy son olarak resim malzemeleri satan bir mağazaya uğradı. Satıcı iki bin dolarlık malzeme alan ama aldıkları içinde yalnızca samur fırçalarla ilgilenen müşterisinin karşısında hayretini güçlükle gizleyebildi. Eğer ertesi gün Billy'nin resim sehпасını nasıl güçlükle açıp kurduğunu görseydi herhalde daha da     r rd . Billy sehpayı istediği yere yerle tirdikten sonra tuvallerden birini alıp üzerine kırmızı pastel kalemle zikzaklı bir çizgi çekti. Sonra resim defterinden kopard ı bir ka ıda özenle, «Stüdyo. Çalışma var. Hiçbir nedenle rahat-sız etmeyin.» diye yazdı. Sayfayı içerden kilitlene-bilen kapının d   tarafına ili tirdi. Sonra tüm samur fırçaları alarak kendi giyinme odasına götürüp tuvalet masasının üzerine dizdi. Ka larını bo-yarken i e yarayabilirlerdi.

St dyosunu hazırlad ı sırada Billy, havanın de i mesine karşın Jake'in so ukkanlılı ını, başka-larının yanında dikkatli tutumunu s rd rd  n  farket-ti. Genç adamın parlak mavi gözleri ona yi-ne her zamanki a ıkl ı ı, sorgusuz sualsizli iyle ba-kıyordu. Birbirlerine dokunmayalı bir hafta olma-sına karşın bu konuda en küçük bir imada bile bu-lunmuyordu. Billy önce st dyoyla onu     rtmayı planlamı tı ama şimdi içinden bir ses bunu yap-mamasını f s ldıyordu.

Tüm i leri bitirdikten sonra bir ak am Billy sırtında kenarları siyah minkle çevrili uzun lame

bir tuvalet, saçları geriye taranmış, güçlü boynunda barok incilerin, yakutların, zümrütlerin karışımından meydana gelmiş bir kordonla Ash ve Jake'in de bulunduğu yemek masasına oturdu. Karşısındaki Jake'i hiç heyecanlanmadan inceledi. Birden onu yalnızca gereksiz değil, tehlikeli biri olarak da görmeye başladı. Jake'in kendisini hem de bile bile beklettiği öğleden sonralarında onu asla bağışlamamıştı. Bağışlamayacaktı da.

Avukatım Josh Hillman Jake konusunu yarın çözüme kavuşturur, diye düşündü. Hayır, bu işi kendisi halletmeliydi. Josh, Jake'in işten ani ayrılmasını, üstelik bir de haddinden fazla para almasını anlayamazdı. Para ve özenle söylenecek birkaç sözcük Jake'e haddini bildirirdi. Belki de Jake durumu tam anlamıyla kavrayamayacaktı ama Billy onun pek fazla şaşıracağını da sanmıyordu. Belki de bir parça çizmeyi aştığını hissediyordu. Haddini bilmemişti.

Billy masanın ucunda oturan Ash'e baktı. Kıbar güneyli sesiyle, zarif uzun parmaklarıyla, hiç düşünmeden ona fazla yakın durduğunda sevgiyle titreyen Ash. Billy'nin farkına varmadığı zamanlarda onu özlem dolu bakışlarla bakan, ince yapılı, zarif Ash. Acaba Ash çıplakken nasıldı?

«Ash,» dedi Billy. «Güzel sanatlardan hoşlanırmısın?»

«Hoşlanırım, Bayan Ikehorn. Daima ilgi duymuşumdur.»

Billy belli belirsiz gülümseyerek Ash'in gözlerinin içine baktı. «Hiç şaşırmadım,» dedi. «Hoşlanacağını tahmin etmiştim.»

wiggy, Veruschka, Penelope Tree, Lauren Hutton, Marisa Berenson, Jean Shrimpton, Susan Blakely, Margaux Hemingway... Harriet

Toppingham bunların hepsini de daha ilk başladıkları günlerde farketmiş, bazan çok geç kalmış başka dergi ve gazetelerde çok ünlü olduklarından onlardan yararlanma olanağını bulamamıştı. Moda dergileri yazışleri müdürleri arasında yeni, olağanüstü niteliklere sahip yeni bir güzel yüz bulmak için öylesine büyük bir yarışma vardı ki, bu yüzden yapmayacakları yoktu. Hepsinin de Model acentalarında bu işle uğraşan casusları vardı. Bu konuda fotoğrafçılardan da yararlanılıyordu. Spider, Melanie'nin çekip büyülttüğü resimlerini doğal olarak hemen Harriet'e getirdi.

Kadının resimleri inceleyen gözleri duygularını dışarıya vurmayacak biçimde kısılmıştı. Midesinin coşkuyla kasıldığını hissediyordu. İsteddiği bir şeyi ya da birini gördüğünde ağzı sulanır, tüm benliğiyle tepki gösterirdi.

«Evet. Hımmm. Evet.»

«Başka bir şey söylemeyecek misin, Harriet?» diye Spider hemen hemen öfkeye benzer bir duyguyla sordu.

«Kadın gerçekten, insanı öldürecek kadar güzel, Spider. Bunu mu söylememi istiyorsun? Acıma-

sızca, pervasızca, ölümcül bir biçimde güzel.»

«Tanrım. Melanie, sanki *Bonnie and Clyde* filminden fırlamış gibi konuşuyorsun.»

«Hiç de değil. Yalnızca unutulamayacak bir yüz olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Bir parça da ürkütücü, öyle değil mi? İnsanı korkutuyor.»

«Saçmalıyorsun, Harriet. Sen hayatında kim-seden korkmazsın. Bunu kabul et.»

«Hiçbir şey kabul edecek değilim.» Kaçınılmazı kabul etmeyi geciktirerek Spider'a işkence etmekten hoşlanıyordu Harriet Toppingham. Bu kızı elbette beğenmişti, ondan yararlanacaktı. Büyük bir modelin yalnızca güzel bir yüze vücuda sahip olması yetmezdi. Bu yüzde insanı büyüleyen, çeken, kendine bağlayan başka niteliklerin de bulunması gerekiyordu. Harriet'in sözcüklerle anlatamadığı bir özelliğe sahip olmalıydı. Daldığı düşüncelerden kendini güçlkle kurtararak, «Onu iki hafta için kiralayıp sonbahar koleksiyonunu takdim edeceğim. Kapak resmi de elbette.» Sesinden bir şey belli olmuyordu ama kalbinin coşkuyla kabardığının farkındaydı.

«Ben de başka tüm işlerimi bir yana bırakacağım,» dedi Spider. «Bu işi bitirmeden kendimi başka hiçbir işe veremem.»

«Ya? Öyle mi?» Harriet'in sesinde şaşkınlıkla karışık alaycı bir ton vardı.

«Harriet, Harriet! Onu ben buldum! Yani işi bana vermeyecek misin?» Spider, Harriet'in böyle bir şey yapacağını aklının ucuna bile getirmemişti.

Kadının parlak dudakları ince, kızıl bir gülümsemeye büküldü. Sigarasını yeşim taşından kül tablasına özenle bastırıp söndürürken duygularını belli etmemeye çalışıyordu.

«İşinde iyisin, Spider. Bunu yadsıyacak değilim. Ama çok yeni ve tecrübesizsin. Şimdiye dek

bizim için ne işler yaptın? Ayakkabı, çocuk pijamaları resimleri çektin. Unutma, derginin eylül yani sonbahar sayısı çok önemlidir. Yılın en önemli olayıdır bu. Bu konuda bir hata yapılmasına izin veremem.» Harriet antika bronz bir sigaralıktan bir sigara daha aldı. Konuyu başarıyla kapattığını belirten bir hareketle sigarasını yaktı.

Spider öfkesini bastırmaya çalışarak kendini sakın bir tavırla konuşmaya zorladı.

«Haklısın, işi şansa bırakamazsın, Harriet. Melanie'yi sana getireceğime onun resimlerini *Vogue* ya da *Bazaar* dergilerine götürmedim diye işi bana vermek zorunda değilsin. Melanie'yi istiyor musun? Tamam senin olsun. Ama kızın benden başka biriyle aynı başarıyla çalışacağını hiç sanmıyorum. Çok deneyimsiz, toy bir kız. Daha önce hiç modellik etmemiş. Bunu bilmiyordun değil mi? Resimlerinden belli olmuyor. Bunları özel bir makyaj yapmadan, üzerindeki giysilerle çektim. Bana güven, Harriet. Bu iş için hazırım. Hazırdan de öte bir durumdayım.»

Harriet bakışlarını tavana çevirip parmaklarıyla masanın üzerinde trampet çaldı. Resimleri yine şöyle bir karıştırırken. Spider'i kuşku, heyecan içinde bırakmanın tadını çıkarıyordu. Spider'in çalışmaları yıllardan beri hiçbir fotoğrafçıya kısmet olmayan övgü dolu konuşmalara, eleştirilere neden olmuştu. Eğer onu kaçırırsa, başka dergiler hemen kaparlardı. Üstelik bu işi de yapardı... Harriet bunu başından beri biliyordu. Ama bir olubitiye getirilmekten de hiç hoşlanmazdı. Dizginler onun elinde olmalıydı hep.

«Şey... Bu konuyu düşünmeliyim... Hayır... Belki de... Neyse Spider, bir deneyeceğim seni.»

Spider henüz söylenenlerin gerçeğine varmamıştı. Hâlâ öfke ve hayretle titreyerek Harriet'in durumdan yararlanıp onu üzerek işin tadını çıkar-

masını izliyordu. Harriet onu dikkatle süzdü. Aca-ba Spider'i sonunda korkutmuş muydu? Çünkü korku denilen duygu Spider'ın yapısında yoktu. Bunu Harriet daha ilk karşılaşmalarında sezmiş, memnun da olmuştu. Böylece Spider'la çalışma-nın daha zevkli bir havaya bürüneceğini biliyor-du.

«Teşekkür ederim.» Spider ona, Harriet'in tüm zekâsına, kurnazlığına karşın anlayamadığı bir bakışla baktı. Nefret, incinme, şaşkınlığın borçlu-luk ve yavaş yavaş başlayan bir coşkuyla karıştı-ğı bir bakıştı bu. Ama korkudan yoksundu. Harriet bunu hemen anladı. Spider resimleri toplayıp hiçbir şey söylemeden çıktı. Harriet sigarasını dü-şünceli düşünceli içmeyi sürdürdü. Oğlanın daha öğreneceği çok şey vardı.

Derginin eylül sayısının resimleri çekilirken Spider'ın stüdyosu bu çok önemli olayı izlemeye gelenlerle dolup taşıyordu. Harriet'le iki asistan ortalıkta dolaşıp duruyor, aksesuar ve ayakkabı bölümünün şefleri İtalyan pazarının küçük eşek-leri gibi kutularla paketlerle gidip geliyor, Spider'ın Yale'den yakın zamanda yanına aldığı, zeki, ye-tenekli bir çocuk olan yardımcısı her an yanında bulunuyordu. Çeşitli moda desinatörlerinden ge-len adamlar stüdyoya kollarının üzerinde değerli, özel giysiler taşıyorlar, sık sık saatlerine bakarak resimlerin çekilip bitmesini, giysileri defile salon-larına bir an önce geri götürmek için bekliyorlar-dı. Harriet'in asistanları onları işlerine dönmeleri, giysileri çalışmanın bitiminde gelip almaları için kandırmaya çalışıyorlardı. Ama başaramıyorlardı. David Webb ve Cartier'den mücevherler yollanı-yor, bunları getirenler işin bitimini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Giyinme odasında en ünlü ve usta bir kuaförle makyajcı yardımcısıyla birlikte yal-

nızca Melanie'yle değil, onunla birlikte poz veren erkek modellerle de ilgileniyorlardı.

Spider elektrikli bir kendinden geçiş içinde çalışıyordu. Onu ilgilendirdiği kadarıyla stüdyoda ondan, Melanie'den, kameralardan ve yardımcısının gölgesinden başka hiç kimse, hiçbir şey yoktu.

Bu arada Melanie de en azından Spider kadar kendini çalışmaların havasına kaptırmıştı. Giyindirilir, soyundurulur, saçları taranıp makyajı yapılır, başını nasıl tutması, hareket etmesi yada gülümsemesi söylenirken ruhunun derinliklerinde devasa bir sorunun sınırsız gongasının yaprakları açılıyor, bir anlayış, kendi içinde bir yanıt değil, başka bir soru olan başka bir kavram oluşmaya başlıyordu. Deneyimsizliğine karşın saatler boyunca poz vermek ona hayret edilecek kadar kolay gelmişti. Modellik etmek çok doğal, çok yerinde bir şeymiş gibi görünüyordu. Daha fazlasını istediklerinde, daha fazlasını veriyor, kendini hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu.

Her günün sonunda Harriet'le derginin sanat yönetmeni geçici bir anlaşma içinde başbaşa veriyor, 35 mm'lik slaytları seyrediyorlardı. Aralarında çekilen resimlerle ilgili hiçbir tartışmanın geçmemesi işlerin yolunda gittiğinin en büyük kanıtı oluyordu. İkisi de durumu ne denli onayladıklarını belirterek birbirini rahatlandırma yoluna gitmekten kesinlikle kaçınıyorlardı. Yılların verdiği deneyimle ikisi de resimlerden bazılarının şimdiye kadar yayınladıkları fotoğraflar içinde en başarılısı, en ünlüsü olacağını, klasikler arasına gireceğini biliyorlardı. Modelin şiirsel, anlaşılmasız güzelliği her giysiye, ancak giysiyi yaratan moda desinatörünün kafasında yaşayan bir başka boyut kazandırıyordu.

İlkbaharın sonları ve onu izleyen kısa yaz döneminde Melanie'nin mesleği geçici bir duraksa-

maya uğradı. Derginin eylül sayısı çıkana dek Harriet ona hiçbir ticari reklamda görünmemesi-ni, moda dünyasına çıktığında tümüyle yepyeni bir yüz olarak dikkati çekmesini önermişti. Melanie'ye tüm zamanını derginin gelecek sayıları için fotoğraflar çektirterek geçirtti. Böylece ona başka hiçbir dergiyle ilgilenecek zaman bırakmamaya çalıştı. Bir moda dergisinin yazı işleri müdürü için en beğenilen modelinin fotoğraflarını hemen her sayıda yayınlamak kadar normal bir şey yoktur. Böylece modelin başka dergilerin eline geç-mesi önlenir, üstelik dergiye de özel bir hava kazandırır.

Melanie, Harriet'in önerilerini sorgusuz sualsiz kabul etti. Model acentalarıyla telefonla konuşmayı yeğledi. İçinden bir şey ona Harriet'in, hâlâ biçimlendiremediği sorusuna bir yanıt vereceğini, bilmek istediğinin ne olduğunu söyleyeceğini fısıldıyordu. Spider'ın çektiği resimler karşısında büyülenmiş gibi oluyordu. Gergin, derin bir merakla saatler saati inceliyordu. Bazan, yalnız olduğunda yüzünün doğal büyüklükteki resmini yüzünün yanında tutarak aynaya bakıyordu uzun uzun. Gerçi resimler başkalarına nasıl görüldüğü üzerine bazı fikirler veriyordu ama kesin bir yanıt için duyduğu yakıcı açlığı asla gireremiyorlardı. Melanie'ye, Spider'a nasıl görüldüğünü gösteren fotoğraflar kendisine şaşkınlığını daha da çoğaltan bir gizi gösteriyorlardı. Belki bir başka fotoğrafçı resimlerimi çekerse, diye düşünüyordu... Ama Harriet bu konuda ona asla fırsat tanımıyordu. Eylül ayına kadar onun Spider'dan başka kimseyle çalışmasını istemiyordu.

«Sevgili, sevgili Melanie, kendinden hiç konuş-

muyorsun,» dedi Spider. Spider'ın evinin mutfa-
ğında oturmuş sandviç yiyorlardı.

«Spider, bana çok iyi davranıyorsun ama şim-
diye kadar senin kadar meraklı bir erkekle hiç kar-
şılaşmamıştım. Sana anlatılacak her şeyi söyledim.
Daha ne istiyorsun?»

«Tanrım, bana bütün anlattığın etsiz cansız
şeyler... Bir peri masalının başlangıcı gibi. Yaki-
şıklı, zengin baba, güzel, sosyetik bir anne, başka
kardeş yok, birbirini hâlâ deliler gibi seven bir an-
ne-baba... Sana gelince, kusursuz bir çocukluk
dönemi, bir buçuk yıl Sophie Newcombe, sonra ba-
banı şansını denemek için New York'a gelebilmen
için kandırman. Öykü bitti. Bilinecek her şeyin
bunlar, bu kadarcık şey olduğunu nasıl söylersin?»

«Kusursuz, güzel bir çocukluk geçirmenin ne
gibi bir kötü yanı var?»

«Hiçbir kötü yanı yok. Ama burada insana bir
şeyler bulamıyorum. Herkes güzel ve sevgi dolu.
Hiçbir koku almıyorum. Anlattıkların gerçek ola-
mayacak kadar parlak ve hafif.»

«Evet... Öyleydi. Gerçekten Spider, benden ne
beklediğini bilmiyorum. Anladığım kadarıyla sen
de oldukça iyi bir çocukluk dönemi geçirmişsin...
O halde? Sanki senden bir şey gizliyormuşum gibi
davranıyorsun. Acaba sana lisede ilk kez gittiğim
dansı satır satır anlatsam mutlu olur musun? Kor-
kunç bir şeydi.» Melanie erkeğin bu soruları karşı-
sında hiç sinirlenmiyordu. İnsanların araştırmacı,
meraklı sorularına alıştı. Hepsine de gerçeği an-
latmıştı. Kendi içinden çıkıp kendini izleme fan-
tazisini asla açığa vurmamıştı. Çünkü bu duy-
gusunu sözcüklere nasıl dökeceğini bilmiyordu.
Üstelik yabancılara anlatılacak bir şey de de-
ğildi.

Spider ona ciddi bir hayranlıkla bakıyordu.
Melanie, onu nasıl çıldıracak hale getirdiğinin de

farkında değildi. Öte yandan Spider onun bu tür davranışlarında kasıtlı olmadığını da biliyordu. Ama Melanie'nin anlatması gereken başka şeyler olduğu kanısındaydı. Spider'a, kendisinden özel bir şeyler verdiğini, onun aşkını yanıtladığını anlatan bir davranışta bulunmalıydı. Öylesine elde edilemeyen bir kişiliğe sahipti ki insan kendini dünyanın en güzel sağır-dilsiziyle berabermiş gibi hissediyordu. Yine de işin acayip tarafı, Melanie ne kadar az verirse, Spider onu o kadar çok istiyor, sorularına ne kadar özsüz, niteliksiz yanıtlar verirse, Spider da onun kendisinden o kadar çok şey gizlediği duygusuna kapılıyordu... Melanie'yi tümüyle anlatan bir anahtar ayrıntı olmalıydı... Kesinlikle olması gerekiyordu.

Aşık olmadan önce Spider iyi niyetle ama bir dereceye kadar ilgisiz bir tutumla ilişki kurduğu kadın arkadaşlarının geçmişi, çocukluğu, anne-babaların anlayışsızlığı, çekingenlikleriyle ilgili anlatılanları sabırla dinlemişti. Tanıdığı kadınların kendi içlerinde ve çevrelerinde dolaşmalarını ilgiyle, sık sık da bunun çekiciliğine kapılarak dinlemişti. Onlara kendinden, söz verdiğinden fazlasını vermemişti. Ama şimdi birinin ruhunu anlamak, ona kendinden en gizli, en değerli şeyleri vermek istediği bir sırada, kadın içine işlenmez, düşsel bir havayla sarılıymış gibi duruyordu. Spider, Melanie'yi sarıp sarmalamak, onun gizli isteklerini, umutlarını, korkularını, en aşırı, çılgın hayallerini, en güzel ve çirkin duygularını, en üzüntülü günlerini, en aptalca hatalarını öğrenmek arzusuyla doluydu. Her şeyi, ama onunla ilgili ne varsa her şeyi bilmek istiyordu.

Seviştikleri zaman bile Spider onun tümüyle yanında olduğunu hissedemiyordu. İlk kez eylül sayısı için resim çekimi tamamlandığında yatmışlardı. Melanie bakire değildi ama Spider yatağa

sokmak için ancak bir bakireye böylesine numara yapmak, kandırmaya uğraşmak zorunda kalabilirdi . Sonunda, belki de evet demenin hayır demekten daha kolay olacağına karar vererek Spider'la yatmaya razı olmuştu... Onu evine götürmek için deliler gibi yanıp tutuşan Spider dikkatli, sabırlı davranmaya çalışmış, tüm ustalığını kullanarak onun duygularını düşünerek hareket etmişti. Aslında Spider kendini isteyen, arzulayan, vücuduna sahip olmak için telaşlanan, fazla bekleyemeyen kadınlara alışık. Oysa Melanie hiç gevşemeyen ve yumuşamayan bir katılıkla sevişiyordu. Spider'ın öpüşlerine karşılık veriyor, okşanan bir çocukmuş gibi davranıyordu. Spider'ı dudaklarında, meme uçlarında tutarak daha ileri gitmesini engelliyordu. Sonunda, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi istemeye istemeye erkeğin içine girmesine izin verdi. Spider'ın coşku, şehvet sandığı bir telaşla bir an önce gelmesini istedi. Ama Spider onun numara yaptığını, bu işin bir an önce bitmesi için acele ettiğini çok geç anladı.

«Ama sevgilim, gelmedin sen, lütfen izin ver... Bunun başka yolları da...»

«Spider, hayır, böyle çok iyi. Mutluyum. Ben asla gelmem. Yalnızca bana sarıl, küçük bebeğinmişim gibi beni öp, okşa... Böylesi daha çok hoşuma gidiyor.» Bu uzun, yumuşak, tatlı anlarda bile Spider onun içine kapandığını uzaklaştığını hissediyordu. Birbirlerine sarılmışlardı. Birlikteydiler. Ama yine değildiler.

O ilk geceden sonra Spider onu orgazma ulaştırmak için bildiği her şeyi uyguladı. Böylece aralarındaki kilitli kapıyı açacağını sanıyordu. Bazen Melanie titremeye benzer bir spazmla kendinden geçer gibi oluyordu. Kafasında kendini çevresini pantolonlarının önleri açık, onun aşağıyla sevişmesini seyrettikçe erkeklik organları irileşip

büyüyen erkeklerle çevrili alçak bir yatakta meçhul bir erkekle yatıyor sanıyor, böyle bir sahne hayal ediyordu. Adamlar onu seyrede seyrede doluyor, taşıyor, bir yandan da sahneyi filme alıyorlardı. Genç kadın kendini ancak bu erkeklerin coşkularına kaptırdığı zaman boşalabiliyordu.

Doğal olarak Harriet Toppingham'ın seks yönünden ne yaptığını merak edenler çoğunluktaydı. Ortada onun eşcinsel olduğu üzerine söylentiler dolaşıyordu ama bu konuda kimsenin elinde kesin bir bilgi yoktu. Zamanla olağanüstü çirkinliği, tek başına yaşaması, prestiji, yalnızca işiyle ilgilenmesi herkeste onun cinsiyetsiz bir kişi olduğu kanısını uyandırdı.

Oysa onun eşcinselliği üzerine kanıt arayanların hepsi de yanlış yerlere bakmışlardı.

Hiçbirinin de Harriet'in dünyanın en büyük seks topluluklarının en gizlisinin üyesi olduğunu öğrenecek olanakları yoktu. Otuzundan altmışına kadar değişik yaşlarda olan bu güçlü kadınların hepsi de yüksek mevkilerde bulunuyorlardı. Ünlüydüler. Başarıydılar. İster New York'ta, ister Londra ya da Paris'te, ister Los Angeles'de otursunlar, hepsi de birbirlerini tanırlardı. Bu kadınların içinde dünyaca ünlü olanları vardı. Sanatın çeşitli alanlarında, iş hayatında ilerlemişlerdi. Erkek eşcinsellerde görülmeyen bir bağlılık içindeydiler. Birbirlerini destekleme konusunda tıpkı bir aile gibiydiler. İçlerinden çoğu sağlam bir evlilik kurmuşlardı. İyi, çoluğuna çocuğuna düşkün birer anne, hatta büyükanne olanları bile vardı. Böyle bir kadını yüzünü maskesiz görmedikçe, onun cinsel eğilimlerinin ne yönde olduğunu anlamak kesinlikle olanaksızdı.

Bu kadınlar kendilerini, ailelerini korumak

için eşcinsel yaşantılarıyla, iş yaşantılarını birbirine asla karıştırmazlar. Cinsel eşleri genellikle kendileri gibi, iş hayatında aynı başarıya, mevkiye ulaşmış kadınlardır. Bazan eşcinsel barlardan gelişigüzel getirilmiş adı sanı belli olmayan, kesinlikle önemsiz genç kızlarla da ilişki kurarlar ama böyle bir davranış çok tehlikelidir. Onları tanıyan, bilenler vardır ama bu önemli, bilgili kişiler dillerini tutmasını bilirler. Durumun halkın bilmesi gereken bir konu olmadığını düşünürler. Kadınlara eşcinselliği, erkeklerinkine benzemez. Kadınlar arasındaki bu tür ilişki toplumda erkek eşcinsellerden daha büyük bir tepkiyle karşılanmaktadır. Bu yüzden de eşcinsel kadınlar ellerinden geldiğince dikkatli davranmaya, gizli kalmaya çalışırlar.

Harriet moda dünyasında çalışmaya başladığında hiçbir model kızla ilişki kurmamayı bir kural haline getirmişti. Üstelik bu kız henüz gelişmekte bulunan bir eşcinsel olsa bile. Yirmi yaşlarında ilişkileri hep otuzundaki, kırındaki kadınlarla olmuştu. Yaşı ilerleyince de uluslararası eşcinsel kadınlar gurubuna alındı. Harriet, Melanie'nin resimlerini gördüğünde kendinden iki yaş büyük bir kadınla yaşıyordu. İlişkileri eski, rahat, coşkusuza ama bir amaca hizmet ediyordu.

Şimdi, yıllar yılı demir gibi bir iradeyle yaşadktan sonra Harriet, Melanie'nin gizem dolu hülmalı bakışlarının, kıvrak, incecik vücudunun düşlerine acımasızca girdiğine tanık oluyordu. Geçmişte bazı model kızlara kısa bir süre için aşık olmuştu. Ama asla harekete geçip onlara yanaşmamış, bir ilişki kurmaya kalkışmamıştı. Böyle bir şeyin tehlikesi çok büyüktü. Melanie'yle Spider arasındaki ilişkiyi belli etmeden yakından izledi, Spider'ın kızın aşığı olduğu anı da hemen anladı. Harriet bir erkekle bir kadın arasındaki aşk maceralarının seyircisi olmaya alıştı. Ama bu kez

kalbinin acıyla burkulduğunu hissetti. Duyduklarının kıskançlıktan başka bir şey olmadığını da biliyordu. Acımasız olduğu kadar mağrur bir kadın da olan Harriet Toppingham hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu. Kıskançlık duyması mı, yoksa kıskançlık duygusuna kapılacak kadar iradesiz olması mı? Bütün o ilkbahar ve yaz Spider'la Melanie'yi izledi... Spider mutluluktan uçuyordu. Melanie yarı davetkâr gülümsemeler içindeydi.

Her Dört Temmuz hafta sonunun ilk gecesi *Fashion and Interiors*'ın yayımcısı Jacob Lace, diğer altı moda dergisiyle birleşerek bir parti verirdi. Harriet iş hayatında toplantılara karışmaktan, meslektaşları arasında yakın ilişkiler kurmaktan tümüyle kaçınmasına karşın bu partiye kesinlikle katılırdı. *Fashion* için sürekli çalışmalar yaptığından partiye Spider da davet edildi. Ve de geceye Melanie'yle katıldı.

Jacob Lace, Fairfield Avcılık Kulübüne pek uzak olmayan on beş dönümlük yemyeşil ormanlık bir yer olan Fairfield Country'de oturuyordu. Evi 1930'larda inşa edilmiş, aradan geçen yıllar boyunca da zevkle, sevgiyle eklemeler yapılarak büyütülmüştü. Parti gecesi büyük yaşlı ağaçlar küçük beyaz lambalarla donatılmış, görünüm *Bir Yaz Gecesi Rüyası* niteliğini kazanmıştı. Bu parti için uçakla Dallas'dan, Houston'dan, Chicago ve Hawaii'den gelenler vardı. Gazete ve dergilerin sosyete sayfaları için resim çeken fotoğrafçılar, not alan dedikodu yazarları yoktu. Bu, kesinlikle tiyatronun, reklamcılığın, ticaretin, yayıncıların ve moda desinatörlerinin ileri gelenleri için verilen özel bir partiydi.

Jacob Lace'in zeki karısı uzun bir zaman ön-

ce, hamburger, tost, pizza ve Baskin-Robbins'in otuz bir çeşitinden oluşan «Geleneksel Amerikan Yemeklerini» yüzlerce konuğu doyuracak bir çare olarak düşünmüş, tüm partilerinde de buna sadık kalmıştı. Kırmızı, beyaz, mavi çizgili çadırların içine hazırlattığı barlar tıka basa içkiyle doluydu.

Harriet Toppingham içkiyi severdi. İş saatlerinde asla içmezdi ama evine gider gitmez hemen bir kadeh sek viski hazırlar, bir iki kadeh içtikten sonra da sessiz, sakın aşçısının hazırladığı akşam yemeğine otururdu. Şarap sevmez, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinden sonra asla içmezdi. Yakından tanımadığı kişilerin yanında içmekten de daima kaçınırdı. Çünkü içki içtiği zamanlarda kişiliğinin bir değişime uğradığının farkındaydı. Yalnızken ya da kendi türünden kadınların yanında bunun hiçbir önemi yoktu. Ama yabancıların yanında kendini teklikeye atmaktan daima kaçınırdı.

Lacey'nin partisine yalnız başına, bir şöförün kullandığı arabayla geldi. Pek çok New York'lu gibi onun da özel arabası yoktu. Aslında işi gereği tanıştığı erkek meslektaşlarından biriyle partiye katılabilirdi. Ama bu yıl, böyle bir şerefi tanıyacak bir erkek yok gibiydi. Partideki hemen herkesi tanıyordu. Bir gruptan ötekine bir kraliçe edasıyla dolaşırken gözüne yalnız başlarına, elele tutuşmuş, çevrelerine büyülenmiş gibi bakarak dolaşan Spider'la Melanie takıldı. Konuklar arasında pek az tanıdıkları vardı. Böyle partilerde kişiler birbirlerine pek tanıştırmılmazdı. Bronz rengi teni, altın sarısı saçlarıyla Spider, müsabaka kazanmış bir Olimpiyat yarışçısı kadar muhteşemdi. İki si de beyazlar giyinmişlerdi. Yanlarından geçtikleri herkes dönüp onlara bakmaktan kendini alamıyordu.

Spider'la Melanie onu görmüşlerdi. Hemen

yanına geldiler. Melanie bu etkileyici, ünlü kişiler arasında tanıdık bir yüz gördüğüne ne kadar sevindiğini her haliyle belli ediyordu. Üçü bir süre konuştular. Sonra Spider, Melanie'yi Jacob Lacey'nin ünlü atlarının bulunduğu ahırları gezdirmeye götürmek istedi. Harriet onların peşlerinden bakarken en yakınındaki garsondan duble sek viski istedi. Bir saat sonra, partinin akıntıları, anafoları üçünü yeniden bir araya getirdiğinde Harriet bir duble daha viski içmiş, bir külâh da dondurma yemiş bulunuyordu.

«Spider, Melanie'yi bir süre bana bırak.» «Harriet bir istekte bulunmuyor, emrediyordu. «Onu tanıması gereken bazı kişilerle görüştürmek istiyorum. Sen yanındayken kızın yanına kimsenin yaklaşmayacağı kesin. Git de başından attığın eski sevgililerle meşgul ol biraz. Eminim bir kerhane-yi dolduracak kadar çok tanıdığın vardır.»

Melanie, Spider'a yalvarır gibi baktı.

«Ayaklarım sızlıyor, Spider. Üstelik şampanyayı da fazla kaçırdım galiba. Harriet'le bir parça otursam iyi olacak. Ama sen git, eğlenmene bak... Ben biraz dinleneyim.»

Spider ökçeleri üzerinde dönüp iki kadının yanından uzaklaştı. Harriet, «Spider kızdı mı dersin?» diye sordu. İki kadın havuzlu pavyona girip köşedeki hasır kanepeye oturdular. Melanie ayakkabılarını fırlatıp atarak rahat bir soluk aldı.

«Doğrusunu istersen, Harriet, umurumda bile değil. Spider'a ait değilim ki. Çok tatlı bir insan, cna borçluyum ama her şeyin bir sınırı vardır...»

«Ben, ikinizin birbirinize deliler gibi aşık olduğunuzu sanıyordum,» dedi Harriet. «Öyle değil mi?» Aslında Harriet Melanie'ye hiç böylesine özel bir soru sormamıştı. Kızın yine o kişiliksiz, tarafsız tutumuyla yanıt vereceğini sandı.

Oysa Melanie umulmadık biçimde şaşırmış,

dehşete düşmüş gibiydi. «Nasıl böyle bir fikre kapılabilirsin?» diye sordu. «Hiçbir zaman kimseye deliler gibi aşık olmadım... Zaten bu anlatımdan da nefret ederim ben. Kimseye deliler gibi aşık olacağımı sanmıyorum... Zaten olmak da istemem. Eğer benden bir parça isteyen herkese istediklerini verseydim şimdi Melanie diye biri kalmazdı. Biri bana aşık oldu diye ona 'evet' diyemem. Ben de seni seviyorum' diyemem. Buna zorunlu değilim.»

«Yine de birlikte yaşıyorsunuz... Yalnızca borçluluk duygusuyla böyle bir davranışta bulunulmaz...» Harriet böyle sorular sormaması gerektiğinin farkındaydı. Aşırı meraklı bir tutum içindeydi. Ama kendine hakim olamıyordu.

«Birlikte yaşamıyoruz! Spider'ın evinde asla bütün gece kalmadım. Onunla kendi evimde de yatmadım. Buna asla izin vermem. Gizliliğimi, özel yaşantımı korumam gerek! Tanrım, korkunç bir şey bu... Yani senin Spider'la birlikte yaşadığımı düşünmen. Belki New York'ta normal bir şey bu. Ama bana göre değil. Çok utandım... Eğer sen böyle düşünüyorsan, başka herkes de öyle düşünüyordur.» Melanie'nin gözleri gerçekten utanç yaşlarıyla dolmuştu. Yaslandığı yastıklardan doğrulmuş, Harriet'e doğru eğilmişti. Harriet'se tehlikenin, büyük tehlikenin şöyle böyle farkındaydı. Ama kendini tutamıyordu. Kıza sarılıp onu kendine doğru çekti. Sımsıkı tuttu. Dudaklarını Melanie'nin saçları üzerinde, kızın hissedemeyeceği biçimde dolaştırdı.

«Aslında ben de inanmadım. Melanie. Asla. Kimse de inanmaz. Her şey yolunda, bebeğim, yolunda. Kaygılanma. «Uzun bir süre öylece kaldılar... Melanie rahatlamış, tümüyle kendini bırakmıştı. Ama hiçbir şeyin farkında değildi. Sonra Harriet kızın pürüzsüz, pırıl pırıl etini öpmemek

için ondan uzaklaşması gerektiğini anladı. Başını Melanie'nin saçlarından kaldırdığı sırada Spider'ın kapıdan telaşla uzaklaşmakta olduğunu gördü. Genç adamın yüzünde durumu anlamamanın verdiği dehşet açıkça okunuyordu.

Ertesi gün cumartesi çoğu çalışanlar için üç günlük hafta sonunda başlangıcıydı. Harriet Toppingham, *Fashion and Interior*'a kendi özel anahtarıyla girerek boş koridorlardan geçip özel çalışma odasına girdi. Burada derginin Eylül sayısının matbaadan düzeltmeler için yollanan üç kopyasından birini aldı. Sonra Melanie'nin gelecek sayılar için çekilmiş resimlerini dosyasından çıkardı. Sanat yönetmeninin bürosunu araştırarak Melanie'nin ekim ve kasım ayları için çekilmiş fotoğraflarını da aldı. Sonra evine dönüp Beverly Hills'den Wells Cope'u aradı.

Wells Cope film endüstrisinin en şanslı kişisi sayılırdı. Altı ay önce sine kadar büyük bir film şirketinin şefi bulunuyordu. Üç yıllık çalışmaları boyunca birkaç başarısız film dışında şirkete büyük paralar kazandırmasını bilmişti. Şimdi Cope, kendisi için para kazanmak istiyorsa bunun tam zamanı olduğuna karar vermişti. Çünkü bir film stüdyosunun şefinin ömrünün Mafia'nın bir fedaisininkinden daha uzun ve daha güvenceli olmadığını farkındaydı.

Cerbezeleli, yetenekli avukatlardan oluşmuş bir hücum taburuyla kendini bağımsız bir prodüktör durumuna getirdi. Böylece kendi yapımları için stüdyodan mali yardım isteyebileceği gibi maaşından ve geçmişte verilen primlerden çok daha fazlasını da kendine ayırabilecekti. Herkes kıskançlıkla bu durumu konuşuyordu.

Film dünyasıyla moda dünyası arasında sıkı,

yakın bir ilişki vardır. Modeller rol yapar, artistler modellik eder, filmler moda dünyasına yeni katkılarda bulunur, moda dergileri film yapımcılarına sayfalarını ayırırlar. Ve de bu dünyaların insanları yalnızca kendilerini ilgilendiren yönlerde sık sık birlikte çalışırlar.

«Wells, ben Harriet. Bu güzel hafta sonunda ne yapıyorsun?»

«Doğrusunu istersen şekerim, saklanıyorum Burada olduğumu kimse bilmiyor. Şimdi yatağıma uzanmış yirmi beş senaryoyla uğraşıyorum. Hiçbirinde de iş yok. Bu kasvetli, uzun hafta sonları Amerikalılara özgü bir şey değil...»

«Seninle aynı kanıdayım. Bak beni dinle, seninle görüşmek istediğim bir konu var. Bir iş meselesi. Öğleden sonra oraya gelmek istiyorum. Pazartesi de dönerim. Vaktinin bir bölümünü bana ayırabilir misin?»

«Harika! Tanrıya şükürler olsun ki dünyada hafta sonlarında bile iş meselesi düşünen biri var. Seninle güzel bir cümbüş yaparız, canım. Bob'a telefon edip bize kocaman bir çanak taze beluga yollamasını söyleyeceğim. Aşçım da kağıtta pompano hazırlar. Bunu çok sevdiğini anımsıyorum, Harriet. Sen harika bir kadınsın.»

Sırtında Dorso süveteri. Açık bej renginde çizgili kumaştan pantolonu kenarları sarı yaldız işlemeli kadife terlikleri olduğu halde Harriet'le geniş oturma odasındaki gri kadife kanepede oturuyordu. Melanie'nin resimleri önlerindeki masanın üzerine yayılmıştı. Bazıları da on iki bin dolarlık halının üzerindeydi. Klima aygıtı odayı istenilen serinlikte tutuyordu. Uşak servis masasının üzerine kristal sürahi içinde konyak getirip bırakmıştı.

Cope mavi camlı gözlüklerinin gerisinden Harriet'e dikkatle baktı.

«Bu kız gerçek olamaz. İnsanı öldürecek kadar gerçek dışı. Her bir gözeneğinden cazibe fışkırıyor. Hâlâ böyle kızlar bulunabildiğini bilmiyordum. Bin dokuz yüz otuzların yıldızlarına benziyor. Yine de durumu pek anladım sayılmaz, Harriet. Derginin bu sayısı ancak altı hafta sonra piyasaya çıkacak. Kızı elinden kaparız diye kaygılanmana henüz zaman var. Bana bu resimleri neden gösteriyorsun? İstersen onu bir altı ay daha kendine bağlayabilirsin... Ya da Eileen Ford izin verirse elbette.»

«Çünkü herkesin onun peşine düşeceğini biliyorum. Sonunda da birinin elinde kalacak. Dergiden er geç uzaklaşacağını biliyorum, Wells. Ama onu kime vermem gerektiğini ben kararlaştırmak istiyorum. Bana bir hayli güveni var. Ve de bu konuda senin yararlı olacağın kanısındayım. Ya da durumu şöyle anlatayım, Wells, birine bir iyilikte bulunmak, böylece kaybeden durumuna düşmemek istiyorum.»

«Peki sana borcum ne olacak?»

«Bana borçlanacaksın, Wells. Ama alacağımı asla isteyeceğimi sanmıyorum. Ama bana borçlu olduğunu bilmek de hoşuma gidecek.»

Wells Cope düşünüyor, Harriet Toppinham gibi bir eski kurdun ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu. Bu davranış aslında Harriet'in kişiliğine hiç uygun değildi. Ama Melanie'yi elde ettikten sonra Harriet'in amacından ona neydi ki...

«Kızın rol yapıp yapamadığını sormam gülünç mü olur, Harriet?»

«Bunu anlamak benim üstüme vazife değil.»

«Tamam. Anlaştık. Benim yerime onunla konuşur, bir an önce uçağa bindirip bana yollar mısın?»

«Hayır, Wells. Bundan sonrası seni ilgilendirir. Ona ne istersen söyle ama benim adımlı sakın ağzına alma. Sana onun telefon numarasını veririm. Sana bu resimleri gösterdiğimi kimsenin bilmesini istemiyorum. Zamanı gelince seninle temasa geçerim. Bu durumun ortaya çıkması beni dergide güç durumunda bırakır.»

«Harriet, seni çok iyi anlıyorum. Bana güvenebilirsin. Kesinlikle.» Oysa hiçbir şey anlamıyordu Wells. Ama zamanla her şeyi öğreneceğinden de emindi. Zaten Wells Cope Hollywood'daki yerini kendine güvenenleri yarı yolda bırakmayarak sağlamıştı. Gizlilik onun en büyük yeteneklerinden biriydi.

Harriet salı günü New York'a döndü. Wells gizli tatil yerinde kendisine arkadaşlık etmesi için onu kandırmış, kadın da bir gün daha kalmaya razı olmuştu.

Çarşamba sabahı Harriet kentin kendisinden sonra en önemli kişileri saydığı ikisi kadın üç kişiye telefon etti. Üçü de büyük moda dergilerinin yazı işleri müdürleriydiler. Onlarla konuştuktan sonra ünlü reklam acentalarının altı müdürünü aradı. Onlarla haftanın geri kalan günleri için yemek randevuları kararlaştırdı. Çalışmaları onu izleyen haftayı da içine aldı.

Son yemek sona ermeden önce Spider'ın meslek hayatı sona ermişti bile.

«Ama Harriet, herkes senin sarı saçlı harika çocuğunu tanıdı.»

«Kimse o herifin bana neler çektiğini bilemez, Dennis. Yetenek her şeyi bağışlatmaya yetmez. Bir kere işini asla zamanında yapmıyor... Bizi stüdyoda en azından iki saat beklettikten sonra ortaya çıkıyor. O zaman da modeller başka yerlerde işleri olduğundan çekip gitmiş oluyorlar. Ya

yeniden resim çekmek zorunda kalışlarımıza ne demeli? Hiçbir resim ilk seferinde istediğimiz gibi olmuyor.»

«Tanrım, peki neden bunca zaman sabrettin?»

«Çünkü başında durursan harika iş çıkarıyor. Ama gereksiz harcamalara dayanacak halimiz kalmadı. Bütçemizin dışına taştık. Allahtan Lace bu konularda anlayışlı. Yoksa çoktan işten atılırdım. Her şeye, adamın giyinme odasında modellerle çiftleşmesine bile katlandım. Ama artık çizmeyi aştı. Derginin kasını sayısı bir felaket. Tüm resimleri bir başka fotoğrafçıyla yeniden çekmek zorundayız. Deneyimsiz çocuklara fırsat tanımaktan ne zaman vazgeçeceğim bilmiyorum. Ama dertlerimle seni üzmem, Dennis. Beni dinlediğin için teşekkür ederim. Hayatımda böylesine kötü bir duruma düştüğümü anımsamıyorum. Şimdi konuyu değiştirelim artık... Seni bir hayli sıktığının farkındayım. Bana kendinden söz et. İşler nasıl gidiyor? Reklamların harika olduğunu sanıyorum... Kimi kullanıyorsun?»

«Gerçekten Spider, neden böylesine kaygılandığını hiç mi hiç anlamıyorum.» Melanie'nin buz gibi tatlı sesi sinirli değildi. Yalnızca sızlanır gibi bir hali vardı. «Hâlâ Wells Cope'un beni nereden tanıdığını anlayamıyorum ama bürosuna telefon ettim. Her şeyin yasal olduğunu öğrendim. Oraya gitmemi, bir deneme filmi çevirmemi istiyor. Söylediklerine göre bu yalnızca iki haftamı alırmış... İlgimi çekti doğrusu. Sanki adam beyaz kadın tüccarıymış gibi davranıyorsun. Oysa onun Hollywood'un en büyük film yapımcılarından biri olduğunu sen de biliyorsun.» Melanie, Spider'ın oturmaktan çok uzanıp yatmak için yapılmış büyük çadır bezinden koltuğuna dimdik, ciddi bir biçim-

de yerleşmiş, konuşuyordu. «Ah, Spider, bundan olumlu bir sonuç çıkmayacağını biliyorum. Ama tüm harcamalarımı onlar yapacaklar. Üstelik Kaliforniya'yı görecek. Neden böyle olumsuz davranıyorsun, anlamıyorum?»

«Ama ya oradan dönmezsen? Hollywood'a yalnızca iki hafta için gidip de bir daha Gino'da yemek yediği asla görülmeyen kişilerin öykülerini duymadın mı?»

«Saçma.» Spider'ın korkusu, ona olan gereksinmesi Melanie'yi gitme konusunda daha da güçlendiriyordu. Bir kere Spider, onu teselli etmek, iyilik etmek isteyen Harriet üzerine üstü kapalı laflar etmeye başlamıştı... Hem de nasıl kötü imalar... Spider'ı dinlemeyi bile reddettiği için seviniyordu... Şimdi de kalkmış Wells Cope'un önerisini kabul etmemesini istiyordu. Başlangıçta, derginin eylül sayısının resimlerini çekerlerken Spider'ı dünyanın en ilginç ve ne yapacağı belli olmayan erkeği olarak düşünmüştü. Yeteneklerinden son derece emindi. Ve de Melanie'ye yardımcı olabilecek gibiydi. Ama son zamanlarda diğer erkekler gibi davranıyor, gitgide daha çok, Melanie'nin vermek istemediği kadar çok şey istiyordu. Kendisiyle sevişmesine izin verdi diye Spider onun üzerinde bir takım haklara sahip olduğunu sanmaya başlamıştı. Haklar!

Birden Spider onu kucakladığı gibi kaldırdı. Yatağın üstüne yavaşça yatırdı. «Aşkım, küçük aşkım, izin ver de kölen olayım... Yalnızca istediğini, sevgilim, yalnızca istediğini yapacağım.» Spider ihtirasının utanmazlığı içinde tirtir titriyordu şimdi. Şaşkın bir durumda bulunan Melanie, bu hale geldiğinde Spider'ın elinden kurtulamayacağını biliyordu. Yarın ilk uçakla gideceğini de biliyordu Spider. İstedikini yapmasına izin vermek daha kolay, rahat olacaktı.

Mesanie uysal bir tavırla uzanıp kendini ona bıraktı. Spider onun üzerindeki kileri çıkardıktan sonra kendisi de soyundu. Zarif, atletik vücudu odanın solgun ışığında bir yığın karaltı gibi duruyordu. Melanie hiçbir şey yapmayacağım, diye düşünüyordu. Öylece yatıp istediğini yapmasına izin vereceğim.

Tükenmiş bir halde birbirlerinden ayrıldılar. Hâlâ yüzüstü yatan Spider kadının kımıldadığını hissetti. «Sen dur... Ben banyoya gidiyorum.» Melanie yataktan kayar gibi indi. Spider onun peşinden bakamayacak kadar mutlu ve yorgundu. Sonunda gelmişti, Melanie, en sonunda. Demek istediği buydu. Ne kadar da utangaç, kendisini en çok memnun edecek şeyi erkeğine söylemekten çekinen bir kadındı... Artık ne istediğini, neden hoşlandığını biliyorum, diye düşündü Spider. Bir daha sefere... Yalnızca onun arzularını yerine getireceğim... Bunları düşünürken uyuya kaldı.

Uyandığında Melanie gitmişti.

«Val, sevgili Val, bana gerçeği söyle. Aklımı mı kaçıyorum?»

Valentine dikkatle Spider'a baktı. Genç adam sanki üşüyormuş gibi koltuğun içine büzülmüştü. Oysa saçları sinirli bir terlemeyle ıslaktı. Cildi gri bir renk almıştı. Ağzının ve gözlerinin çevresinde gergin bir hava vardı. Valentine, acaba neden onun için böylesine üzüliyorum, kalbim parçalanacakmış gibi oluyorum, diye merak etti. Spider onun en iyi arkadaşıydı. Başka bir şey değildi ve olamazdı da. Arkadaşlık elbette önemliydi. Aşktan da ileriydi... Bak, aşk genç adamı ne hale getirmişti. Onu Melanie hakkında uyarabilirdi ama üstüne vazife olmadığını düşünmüştü.

Alçak sesle, «Sandığımdan da aptalmışsın, Elliot,» dedi.

«Hı?»

«Elbette paranoya değilsin. Bir gece Harriet Toppingham'ın küçük arkadaşınla sevişmeye kalkıştığını görüyorsun. Yedi gün sonra da küçük sevgilin Kaliforniya'ya gidiyor ve menajerin seni arayarak yalnızca *Fashion*'deki değil diğer üç önemli reklam bürosundaki işlerinin de bu hafta için ertelendiğini bildiriyor. Şimdi de menajerin resimlerini satacak hiçbir yer bulamadığını bildiriyor. Eğer olup bitenleri anlayamıyorsan sana şaşarım.»

«Ama öylesine inanılmaz bir şey ki bu. Neden bana böyle davranmaya kalkışsınlar? Harriet ne yapacağımı sanıyordu acaba? Herkese anlatıp ilân edeceğimi mi... Şantaj yapacağımı ya da düelloya davet edeceğimi mi? Beni mahvetmeye kalkışması için hiçbir neden yok.»

«Elliott, bazan çok saf oluyorsun. Bu Harriet Toppingham üzerine bana çok şey anlattın. Hayatımın büyük bir bölümünü kadınlar arasında geçirmiş olduğumdan onun çok kötü bir insan olduğunu biliyorum. Bunu sen de hissedemiyor musun? Kendini onun yerine koyup başkalarının yaptığı gibi eğilip kıçını yalamayan senin gibi biri için neler hissedebileceğini hayal edemiyor musun?» Valentine parlak, karışık bukleli başını sözlerinin etkisini çoğaltmak istermiş gibi iki yana şiddetle salladı. «Güçlü olmak için mücadele veren, durumları tehdit edildiğinde ne kadar kötü şeyler yapabilen kadınlar tanıdım ben. Kadın olduğu için onun senden hoşlanacağını mı sandın, Elliot? Evet, kadınların gözdesisin ama... Harriet Toppingham için değil.»

«Sen durumu böyle mi yorumluyorsun?»

«Elbette. Melanie olsun ya da olmasın işin sonu ergeç buraya varacaktı. Harriet Toppingham'a onun bir erkekten beklediği şeyi veremedin.»

«Ne demek istediğini anlayamıyorum, Val. O-na daima saygı gösterdim... Zaten bunu herkes yapıyor... Onun için elimden geleni yaptım. Bunu kendisi de biliyor.»

«Peki ondan korktun, çekindin mi?»

«Elbette hayır.»

«Alors...» Bunu Valentine Fransızlara özgü, konunun burada bittiğini, kapandığını anlatacak bir ses tonuyla söylemişti.

«Telefonda konuşurken Melanie'nin sesinde acayip bir şeyler vardı,» dedi Spider. «İşlerin nasıl gittiğini doğru dürüst anlatmadı. Yalnızca çok çalıştığını söyledi. Ama buradan yalnızca üç bin mil uzaktaymış gibi de değildi. Daha da uzaktaydı. Acaba o orospu karı Melanie'ye bir takım yalanlar mı söyledi...» Spider, Valentine'in inatçı, sağduyulu küçük yüzündeki inanmazlığı, acımayı görünce sözünü yarıda kesti. «Sen benim gibi düşünmüyorsun, değil mi? Başka bir şey olduğunu sanıyorsun Ne? Söyle!» Spider Melanie'yle geçirdiği son geceyi, genç kadını tümüyle kendine bağlayacak gizemi keşfettiği o anı unutamıyordu. Oysa telefonda konuştuğunda Melanie ona her zamanki kadar soğuk, uzak davranmıştı.

«Elliot, Melanie'yle aranda geçenler beni ilgilendirmez. Belki de tüm olanlar kızın başını döndürdü. Neden bir şişe şarap açıp bir şeyler yemiyoruz?»

«Tanrı aşkına, Val, bana dokuz kurşun yarısıyla eve gelen oğluna, 'önce yemek yiyelim sonra konuşuruz' diyen anneyi anımsatıyorsun. Şimdi yemek faslını bırak da bana Melanie üzerine ne düşündüğünü söyle. Yalan söyleyip söylemediğini

de anlarım ben, bilirsin. Sen benim arkadaşımısın. Benimle açık konuşmak görevin sayılır.»

«Arkadaşlar böyle günler içindir, değil mi?» dedi Valentine şakacı bir tavırla. Zaman kazanmaya, ne söylemesi gerektiğini kararlaştırmaya çalışıyordu.

«Söyle,» diye yakardı Spider. «Ortada neler döndüğünü sandığını anlat... Ne söylersen söyle kızmayacağım. Birinin benimle konuşması, durumu açıklaması gerek.»

«Elliot, bence olup bitenlerin seninle bir ilgisi yok. Melanie'nin senin ona veremeyeceğin bir şey istediğini sanıyorum. Bunu onunla ilk tanıştığım günden beri düşünüyorum. Mutlu değil o... Ama Melanie'yi sen bile mutlu edemezsin. Hayır, sözümü kesme. Onun istediği bir erkek değil. Kadının da değil. Başka birini istemiyor... İsteddiği tümüyle başka bir şey.»

Spider içinde uzanan gücenikliği belli etmeye çalışarak, «Ondan hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?» dedi.

«Belki de Collette'in dediği oluyor: Aşırı güzellik sevgi uyandırmaz.»

«Colette!»

Valentine onu duymazlıktan gelerek konuşmasını sürdürdü. «Belki de mesele sizin şu tipik Amerikan rüyası kadar basit! Bir film yıldızı olmak. Melanie neden apar topar gitti? Neden bir haftalık iş anlaşmalarını erteledi? Neden onun milyonlarca Amerikalı kız gibi aynı tutkular içinde olduğunu düşünmüyorsun? Yeteri kadar güzel...»

«Yeteri kadar mı?»

«Yeterin de üstünde, ötesinde. Bir insanın yüzünde bir milimetrelık bir oynayışın bile böylesine büyük bir fark oluşturmaması ne kadar acayip değil mi? Bir düşün, Elliott. Melanie'nin de her-

kes gibi bir burnu, bir ağzı, iki gözü var. Ama incecik, küçücük yerleştirme farklarıyla bu yüz bambaşka bir anlam kazanıyor. Bu durumu anlamakta güçlük çekiyorum, Elliott... Senin için, erkekler için bunlar neden böylesine önemli oluyor? Melanie için çekiciliğe gereksinme duymamak çok kutsal bir şey olmalı. Seni hiç güldürdü mü? Seni, senin onu sevdiğin kadar sevdi mi? Seni korudu, seni ısıttı, ıstırap çekmemen için elinden geleni yaptı mı?» Valentine genç adamın yüzündeki bomboş anlamı görmemek için bakışlarını başka yana çevirdi. Spider'ın ıstırabına dayanamıyordu. Ama uzun süredir düşündüğü şeyleri söylemek de istiyordu. «Melanie'nin gizeminin senin için ne kadar büyüleyici olduğunu gördüm, Elliott. Bana sorarsan gizem denilen şey en çok boşluğun, hiçliğin bulunduğu yerde söz konusudur. Bence hayat dolu bir insan asla gizemli değildir, asla olamaz. Eğer Garbo'nun kendisi üzerine söyleyecek bir şeyleri olsaydı şimdi bambaşka bir kadın olurdu.»

«Tanrım! Nasıl da her şeyi bilen, nesnel bir Fransız gibi konuştun, Val. Duyguları nasıl böyle inceden inceye analiz edebiliyorsun? Hiç aşık olmadın... Bu hemen belli oluyor!»

«Belki oldum, belki de olmadım. Emin değilim. Haydi, artık bir şeyler yiyelim. İstersen aşkın uğruna sen aç kalabilirsin ama ben asla.» Valentine iki kadehe şarap doldurdu. Spider'ın şarabını içmesini bir ana atmaca gibi izledi. İçinde hiç de bencil olmayan çok büyük bir istek, bir yakarı doğuyor, Melanie denilen o şımarık, küçük, değersiz kadının dünyanın en büyük film yıldızı olmasını diliyordu.

Melanie, Wells Cope'un konuk evinde kalıyor. On gün, büyük *tiyatroy* öğretmeni David Wal-

ker'la çalışmıştı. Cope'un uşağı onu Walker'ın Hollywood tepelerindeki evine arabayla her sabah götürmüş, akşam saat dörtte de gelip almıştı. Her şey Melanie'ye doğru, yerinde geliyordu. Belki çılgınlık ediyordu ama bir parça rol yapabileceğini de düşünüyordu. David onu isteklendirmekte asla aşırı gitmemişti ama genç kadının beklediği kadar da kötümser görünmemişti. Önceki gün de, deneme filminin çekilmesinden önce onu yanağından babaca öperek iyi şanslar dilemişti... Melanie onun herkese aynı biçimde davrandığını sanmıyordu.

Akşamları Wells'le yiyordu yemeklerini... Da-
ima evde. Wells'in evi çiçekler, tablolar, kristaller, gümüşler ve müzikle dolu bir düş alemiydi. Onun gibi bir erkekle ilk kez karşılaşılıyordu. Zeki, meraklı, şakacı, sessiz bir biçimde anlayışlı, Melanie'den hiçbir şey istemeyen ama onun arkadaşlığından hoşlandığını hissettiren içine kapanık bir insandı. Melanie onun bugün çekilen deneme filmini görmemesini, her şeyin aynen böyle sürüp gitmesini dileyecek kadar hayatından memnundu... Ona bir başkasıymış gibi davranılmasının öğretildiği bu dinlendirici, güvenli dünyanın hiç değişmemesini istiyordu. Melanie bir başkasının kimliğini yaşıyordu. Eskisi gibi rol yaparken kendini görmek, nasıl olduğunu anlamak gereksinimini de duymuyordu artık.

Uzaktan bahçe kapılarının açıldığını, Wells'in Mercedes'inin içeri girdiğini gördü. Ama Wells her zamanki gibi eve gelmedi. Havuzun çevresini dolaşarak çimenlerin üzerinde yürüdü. Kucağında bir kitap elinde içki kadehiyle oturan Melanie'nin yanına geldi. Kitapla içkiyi alıp masanın üzerine koydu. Sonra Melanie'yi ayağa kaldırdı. Genç kadının sormasına gerek yoktu... Wells'in yüzü

her şeyi anlatıyordu. Ama yine de, salt sevinçten sordu.

«Rol yapabiliyor muyum?»

«Elbette.» Wells bir zafer kazanmış gibiydi.

«Şimdi ne olacak?»

«Şimdi seni *yaratacağım*. Sen de bunu beklemiyor muydun?»

«Tüm hayatım boyunca. Tüm hayatım boyunca!»

O gece Wells Cope onu Ma Maison'a götürüp bildiği herkesle tanıştırdı. Genç kadının kim olduğunu açıklamıyordu. Ama Melanie lokantadaki herkesin belli etmemeye çalışarak onlardan yana merakla baktıklarının farkındaydı. Gözlerini görmese bile onların açgözlü, soran bakışlarının sıcaklığını hissediyor, bundan çok hoşlanıyordu.

Yemekten sonra Wells Cope onunla ilk kez yattı. Melanie bu sevişmeyi kusursuz diye nitelendirdi, tıpkı ağır bir vals gibiydi. Wells onun çıplak vücudunu bir o yana bir bu yana çevirerek, hiçbir istekte bulunmayan parmaklarıyla dokunup keşfetmeye çalışarak belki bir saat geçirmişti. Melanie'den, onun değerli, boş kalıbının ötesinde hiçbir istekte bulunmayan kör bir erkek gibi düşler alemine dalmıştı. Sonunda Melanie'ye sahip olduğunda, bu da o düşün bir uzantısı gibi olmuştu! Temkinli, ağır, zarif. Melanie'nin korktuğu gibi ateşli, kan ter içinde, zorlayıcı bir tutum içine girmemişti Wells. Üstelik ona gelip gelmediğini de sormamıştı. Neden bütün erkekler bunu soracaklardı? Gelip gelmediği ondan başka kimseyi ilgilendirmezdi ki. Yine gelmemişti elbette ama tüm vücudunu bir rahatlık kaplamıştı. Tıpkı saatler saati tüyleri doğru yönde okşanıp düzeltilen bir kedi gibi. Sonra Melanie yataktan kalktığı anda,

sanki Wells onun bütün bir geceyi bir erkekle aynı yatakta geçirmediğini biliyormuş gibi davranmıştı. Melanie'nin huzur içinde konuk evine gitmesine izin verirken ona, Melanie'nin tutacağından emin olduğu vaat dolu bir bakışla bakmıştı.

Temmuz 25, 1976

Spider,

Lütfen bana bir daha telefon etme. Edersem sana cevap vermeyeceğim. Rahatsız oluyorum. Rahatsız edilmek istemiyorum. Nedenini bilmiyorum ama isteklerimi yüksek sesle söylemekte, insanları kendime inandırmakta asla başarılı olamadım. Ama yazarak seni inandırabilirim belki de. Seni sevmiyorum, seninle evlenmeyeceğim. New York'a dönmeyeceğim... Burada kalıyorum. Wells bana uygun bir senaryo bulur bulmaz da film çevirmeye başlayacağım.

Bir şeyin bittiğini neden anlayamıyorsun? Beni iplerle kısıvrak bağlamak istediğini artık çok iyi anlıyorum. Her parçamı, en küçük bir kırıntıyı bile kendine istedin. Tıpkı bir yamam gibi. Son birkaç hafta senin yanında soluk bile alamaz olmuştum... beni boğuyordun. Artık her şey bitti. Senden sonsuza dek ayrılıyorum. Sanırım artık bana inanmışsındır.

Rol yapabiliyorum, Spider. Bu film işi senin telefonda dediğin gibi «çılgınca bir fikir» değil. Sanırım rol yapabileceğimi ilk kez seninle birlikte geçirdiğim o son gece anladım. Hiç istemediğim halde beni sevişmeye zorladığın gece. Seni, tatmin olduğuma inandırdım, değil mi? Oysa hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey. Yemin ederim.

Melanie

Spider'ın Melanie'den mektup aldığı sırada yanında çalıştığı moda desinatörü John Prince Yedinci Caddenin krallarından biriydi. Röportaj yapmaya gelen gazetecilere çeşitli işyerlerinde çalışan adamlarının çok özel kişiler olduklarını söylemekten hoşlanırdı. Övünen bir tavırla, «Onlar Parlak Kişiler'dir,» derdi. «Kırk yılda bir olağanüstü biriyle karşılaşırsanız ve aranızda birden bir kaynaşma olur... İşte ben adamlarımı böyle tanırım... İçgüdülerimle.»

Aslında Valentine gibi tüm yardımcıları yalnızca yetenekleri, çok çalışmaları ve ustalıkları yüzünden seçilmiş kişilerdi. Prince adını asla bir imalata verip parasını almakla yetinmezdi. Eğer bir çarşaf, havlu «John Prince» etiketini taşıyorsa, bu onun adına yaratılan desenin Onun Adamlarından biri tarafından onaylandığı anlamına gelirdi. Aynı tutum mayolar, ayakkabılar, yağmurluklar, mücevherler, eşarplar, güneş gözlükleri, peruklar, kemerler, parfümler için de geçerliydi. Prince, kendi adına çalışacak birini içgüdülerine dayanarak seçemeyecek kadar ününe düşkün, meraklı bir kişiydi.

Valentine'i, Spider Elliott'un dikkatini çektiği Wilton koleksiyonundaki modellerde gösterdiği yepyeni, eşsiz yeteneği farkettiği için yanına almıştı. Valentine bürosuna geldiğinde, hiç olmazsa bir kez iki kişiye yetecek kadar canlı, parlak birini bulduğu için Prince hayatından memnundu. Genç kadın, hayret edilecek kadar solgun yeşil gözlerinin ve beyaz yüzünün üzerindeki kıvrır kıvrır kızıl saçlarıyla içeriye bir ateş parçası gibi girmişti. Aslında Valentine kirpiklerine daima üç kat rimel sürerdi ama bugün dikkati vücudundan uzaklaştırmak için yeşil göz farı da kullanmıştı. Alan Wilton'dan ayrıldıktan sonra sekiz kilo zayıflamıştı. Elbiseleri üzerinden sarkıyordu. Bu duru-

munu gizlemek için de giysisinin üzerine pilili, bol, kahverengi - turuncu karışımı renklerde bir panço giymişti.

«Evet, güzelim, sanki ellerimi üzerinde ısıtacakmışım gibi hissediyorum kendimi,» dedi Prince. Tokalaşmak için oturduğu yerden kalktı. Sonra onu masasının tam karşısındaki deri koltuğa oturttu. Çalışma odası Londra'nın tanınmış bir kulübünün sigara salonuna benziyordu. Her şey koyu renk tahtadan, en kaliteli deriden, parlak pirinçtendi. Prince, kendini bir İngiliz derebeyi olarak yeniden yaratan Des Doines'den çıkmaydı. Onu İngiliz şivesiyle konuşmaktan alıkoyan şey bir zevk meselesi değil dil konusundaki yeteneksizliğiydi. Kırılmış saçları, hoş bir biçimde kırışık yüzüyle iri yarı bir erkekti. Prince emekliye sevk edilmiş yüksek rütbeli bir İngiliz subayına benzerdi. Bu etkiyi yaratmak için de kendi modevindeki erkekler bölümünden özenle seçtiği çeşitli parçaları birleştirerek giyerdi. Tvit, damalı ya da ekose kumaştan olmayan hiçbir şey seçmezdi... Eğer pantolonu kahverengi - beyaz tvitse, yeleği yeşil-kahverengi Glen ekose olurdu. Kravatı da ceket yakasının astarının renginden. Her zaman elinde açılır kapanır oturacak yeri olan bir baston taşımak isterdi ama bunun yerine şemsiyede karar kılarak kendini tatmin ediyordu. Yanında çalışanlardan biri Prince'in ölümsüz olmak zorunda bulunduğunu söylemekten pek hoşlanırdı. Buna neden de Prince'in kendi cenazesinde giyecek kadar sade bir kıyafete sahip olmamasıydı. Öte yandan Prince kendini büyük toprak sahibi bir centilmen, belki de bir Northumberland Dükü gibi görürdü gizliden gizliye. Bu zararsız hayallerin hiçbirisi onun Birleşik Devletlerin en zengin moda desinatörü olmasını engellememişti.

«Dün menajerinle konuştuğumda,» dedi Va-

lentine'e. «Kendisine senin doğrudan doğruya benimle, hazır kadın konfeksiyonunda çalışacağını söylemiştim. Şimdi Wilton Firmasından neden ayrıldığının ayrıntılarına girecek değilim ama daha başından adının benim firmamda asla kullanılmayacağını bilmeni isterim. Benimle çalıştığın sürece her yaptığın benim adımı taşıyacak.»

Valentine anladığını belirten bir baş sallamasıyla yetindi. Prince'se duygularında yanılmadığını, Valentine'nin o geçimsiz, iğrenç, kıskanç Sergio yüzünden işini bıraktığını düşünüyordu. Kızın menajeri Elliott sorunun bir prestij konusu olduğunu ima etmişti. Ama Prince bunu yeterli bulmamıştı. Telefonla konuştuğunda da Alan Wilton kızı göklere çıkarmak için elinden geleni yapmıştı. Başka işyerlerinin entrikaları onu hiç ilgilendirmezdi. Kendi çatısının altında uğraşması gereken yeteri kadar sorunu vardı. Şu anda erkekler için yeni bir moda yaratmak çabasındaydı. Kimyagerler altı aydan beri tümüyle erkekçe bulduğu bir kokuyu ortaya çıkarmayı başaramamışlardı. Prince'in ölçüsü, «Edinburgh Dükü bunu giyer mi?» idi. Yanıt nasılsa, hayır idi. Ama Prince cesaretini asla yitirmiyordu. Nasılsa dünya bir günde yaratılmamıştı.

Amerikan moda dünyasının erkek desinatörlerinin hemen hemen yüzde doksan beşi eşcinseldir.

Hepsinin eşcinselliğinin çeşitli yönleri vardır. John Prince sağlam İngiliz soylusu stilinde, dik kati çekecek kadar erkek görünümlüydü. Diğerleri, her zaman koyu renk gözlükler takan, sanki gelecekte birinci sınıf uzay gemileri içinde gelmiş gibi koyu renk pantolon ve dik yakalı kazaaklar giyen sade, çalışkan eşcinsellerdi. Çelik, plastik ve cam, mobilya yönünden hemen hemen çıp-

lak sayılabilecek evlerde oturuyorlardı. Öyle ki onların rahatlıktan uzak oturma odalarının resimlerine bakanlar içlerinde bir gerginliğin doğduğunu hissederlerdi. Sonra kusursuz dikilmiş blazer ceket, beyaz pantolon, açık yakalı mavi gömlekler, Shetland süveterler giyen Gatsby - eşcinseller vardır. Bunlar bir yatın gelip ayakları dibinde demir atmasına hazır ve nazır gibidirler. Bütün bu moda desinatörleri ülkenin güçlü ama bekâr kadınları tarafından konuk ya da kavalie olarak büyük rağbet görürler. Bu güvenilir eşcinseller olmadan pek az sosyete kadını eli yüzü düzgün bir parti vermeyi başarır.

Sonra az da olsa eşleri zeki olduğu kadar bir süs eşyası gibi tutulan evli eşcinseller vardır. Bunlar iyi yaşamayı bir sanat haline getirmişlerdir. Kentte ve sayfiyedeki olağanüstü güzel evlerinde değişik davetler verirler. İşte önemli sosyete toplantıları grup olmadan kesinlikle yapılamaz.

Moda dünyasındaki ilerlemeler, gelişmeler bu eşcinsel mafia tarafından yapılır. Üyelerinin değişik yaşam biçimlerine karşın bu eşcinsel mafia normal bir erkeğin içine girip başarılı olamayacağı bir kulüptür. Kadınlar bu kulübe girebilir. Holly Harp, Mary McFadden, Pauline Trigere gibi önemli kadın modacıların aralarına girmelerine izin vermişlerdir ama bunlar parmakla sayılacak kadar azdır.

Eşcinsel moda desinatörleriyle giyim endüstrisinin mali yönünü yöneten ya da sahibi olan normal erkekler arasında güvenilir bir işbirliği vardır. Genellikle Yahudi, çoğunlukla da New York Yahudi toplumuyla sıkı bağları olan bu erkekler ailelerine çok bağlıdırlar ve yardım kurumlarının her çeşidine de ilgi gösterirler. Yedinci Caddeyi sağlam temeller üzerine oturtup, düzenli işlemelelerini sağlayanlar onlardır. Ama iş hayatının dışın-

da eşcinsellerle pek ilişkileri olmaz. Yalnızca önemli Moda defilelerinde, partilerinde bir araya gelirler.

New York'un çekiciliğini, renkliliğini sağlayan önemli hemen hemen tüm olaylarda eşcinsel desinatörler önemli rol oynarlar. Her zaman başı çekerler. Her birinin kendine özgü bir maiyeti vardır. Kendini ve çevresindekileri dünyanın en zeki, en cesur, en sanatçı, en kültürlü, en zevkli olduklarına inandırır. Özellikle herkesten daha fazla *eğlendiklerine...*

Bunu da John Prince'den daha iyi yapabilen biri yoktu.

Parlak kişileri aslında onun gerçek ailesiydi. Patron olmak için yaratılmış bir insanın açık, cömert kişiliğine sahipti. Çevresinde gizliden gizliye «maiyetim» dediği, yardımcılarından en önemlileri olmazsa kendini asla rahat hissetmezdi.

İş gününün bitiminde Prince East Seventies'deki evinde maiyetiyle birlikte toplanırdı. Aslında burası iki evin birleştirilmesinden oluşmuştu. Birbirine bitişik evleri satın aldığında Prince aradaki duvarı yıktırmış, cephesini bal rengi mermer bloklardan oluşan yeni bir Palladian'la kaplatmıştı. Evin içerisini, dünyanın en büyük antikacıları olan Stair ve Ortaklarıyla, Ginsberg ve Levy'den aldığı seçme parçalarla doldurmuş, sonra birden kendisinin bile bir dekoratöre ihtiyacı olduğunu farketmişti. O zaman, sosyatenin en sevilen dekoratörü, döşediği tahrik edici yatak odaları, kullandığı renklerle olduğu kadar Beyaz Saray'ın Oval Odasını yeniden dekore etmesi ve Başkan Kennedy'nin özel evini döşemesiyle de ünlü olan Bayan Henry Parish. John Prince'e bir yıl içinde soylu kişilere lâyük bir dekor oluşturtmasını bilmişti. Prince isteklerini gemlemesini bilerek Bayan Parish'den dört direkli Cippendale'nin perdelerine

simli ipliklerle aile armasının işlenmesini arzu ettiğini söylemediği gibi özlemini çektiği bir eğlence odası istediğini de belirtmeye cesaret edememişti. Ama genellikle görkemli, soylu evinden hoşnuttu.

John Prince'in bir kâhyası bile vardı. Yıllardanberi aşığı olan Jimbo Lombardi sert, kendinden emin, bir elli beşten daha uzun boylu olmayan çok sevimli bir insandı. Kore savaşında en çok madalya alan Amerikan askerlerinden biri olmayı da başarmıştı. Jimbo tembel ama yetenekli bir ressamdı da. Öğleden sonralarını Prince'in onun için dayayıp döşediği stüdyoda geçirmeyi severdi. Sabahları, Prince'in birlikte yattıkları yataktan kalkıp gitmesinden çok sonra Jimbo uyanır, baş aşçı Luigi, iki mutfak yardımcısı Renata ve Luchiana'nın çalıştıkları İtalyan mutfağına inerdi. Jimbo günün yemek listesini hazırlamak, konukları davet etmek, haftanın verilecek tüm partilerini ayarlıklarına dek planlamakla görevliydi.

Jimbo, Valentine'i daha ilk gördüğünde sevdi. Prince'in yaşantısında tümüyle sevilen, vazgeçilmez erkek olma niteliğini taşıyordu. Bu yüzden de dostça duygularını açığa vurabilme özgürlüğüne sahipti. Prince'in sürekli arkadaşlık ettiği kişilerden son zamanlarda sıkılmaya başlamıştı. Bir seksen beş boyunda, New York'un en çılgın disko dansçısı olan bir deri bir kemik, kara derili model, Brezilya'nın soylu ailelerinden birine mensup olan, aynı zamanda üç tane mücevherli haç takan kadın mücevherleri desinatörü, ipek kumaş üzerine şahane resimler çizen Porto Rikolu bir genç, iki film çekimi arasında uçakla New York'a gelen ve Prince'den tepeden tırnağa giyinip onun konukseverliğinden yararlanan bir çok tanınmış Hollywood film yıldızı, Philadelphia'nın en eski iki ailesinden yeni evli bir çift ve gelir vergisi dairesi-

nin artık kendilerinden biri sayacakları kadar uzun bir süre önce Birleşik Devletlere sığınmış olan efsanevi bir Rus baleti. Bu kişilerin hiçbiri de Prince'e göre parlaklıklarını yitirmemişlerdi ama taze kana da gereksinme vardı.

Jimbo, Valentine'nin Prince'den bir şey istemediğini, hiçbir şey beklemediğini anlamıştı. Çevresinde son derece sevimli ama aynı zamanda da dayanıklı bir duvar var gibiydi. Prince'in kafilesinin devamlı üyesi olmaya hiç niyeti olmadığı ya da öyle olmak için uğraşmadığı belliydi. Çevresi, Prince'in dünyasına girmenin kendilerine bir üstünlük, bir ayrıcalık kazandıracağına inanan kişilerle dolu olan Jimboyu hiçbir şey böylesine büyüleyemezdi. Prince grubunu yalnızca evine davet etmekle kalmaz onları sık sık lokantaya götürür, Broadway'deki bir oyunu izlemeleri için salonun en öndeki iki sırasını tümüyle kapatır, kentin ünlü kişilerinin davetlerine de onlarla birlikte giderdi.

Jimbo, kadınlardan hoşlanan bir eşcinseldi. Bu yönden Prince de ona katılırdı. Ama Jimbo kadınlarla hemen, anında samimi, içli dışlı olmasını bilirdi. Seks dışındaki her konuda kadınları baştan çıkarmasını çok iyi başarırdı. Kısa, bukleli, kızıl saçlı Valentine onun için yepyeni, taze bir konyuydu.

Valentine, Prince'in yanında 1973'te çalışmaya başladı. Aynı yılın sonlarına doğru da sevimli, ufak tefek Jimbo'nun gösterdiği yakınlık ve ilgiyle Prince'in çevresine girdi. Kendini parlak kişi olarak göstermek için hiçbir şey yapmamıştı, yapmıyordu da. Çünkü doğuştan öyleydi. Valentine'deki dikkati çeken nitelik, bu çekişmeli toplum düzeninde onun hiçbir şeye aldırmadan, hiçbir iddiada bulunmadan sakin, soğukkanlı ve sevimli olabilmesiydi. Genç kadın bir yere davet edildiğinde geliyor, eğlenmeye çalışıyordu. Davet edilmediği za-

man da bu umurunda bile olmuyordu. Valentine kızgın kedilerle dolu bir odada insanın içine huzur veren bir çiçek gibiydi.

Genç kadının Alan Wilton'la olan ilişkisi onu aşk maceralarına karşı uzun bir süre aşılamıştı. Bu benliğinin derinliklerinden gelen dokunulmazlık, soğukluk onun toplum dışı bir kişi olmasından ötürü değildi. Aksine insanlar arasına karışmaktan hoşlanıyor ama onlarla yakın, sonunda kendini incitebilecek ilişkilere girmekten kaçınıyordu. Prens'in çevresindeki kişilerin cinsel tutumları onun bir başka aşk macerasına katılmasını engelliyordu ama Valentine'nin cinsel eğilimleri onların arasında en sevilen tartışma konusu oluyordu. Valentine bir eşcinsel miydi? Acaba evli bir aşığı mı vardı? Hiçbirinin aklına, Valentine'nin kalbine, o eski peri masalındaki Kar Kraliçesinininki gibi onu sevmekten alıkoyan ince, uzun bir buzdan çubuğun batmış olduğu gelmiyordu. Prince ve Jimbo için o, işinden, girdiği çevreden memnun görünen biriydi.

1973'ten 1976'ya kadar Prince'le Valentine yan yana çalıştılar. Gerçi adını verdiği yan çalışmaları ona hatırı sayılır derecede para getiriyordu ama asıl işi, ona daha başlangıçta ün sağlayan hazır-giyim eşyalarıydı. Bu konuda Valentine'le çok iyi anlaşıyorlardı. Genç kadın onun ikinci kafası gibi olmuştu. Prince'in pahalı giysilerini, başka bir modacının pahalı giysilerinden ayıran ana nitelikleri kavramıştı. Ama tatmin olmaktan çok uzaktı. İşini iş olarak seviyordu. Şimdi Prince ona yılda kırk beş bin dolar veriyordu. Valentine'nin kendi yardımcıları vardı. Ama Prince'in gölgesinden başka bir şey seğildi. Bunu da iliklerine dek hissediyordu. Valentine istendiği takdirde yaratıcı, değişik bir şeyler yapıyordu ama bunu Prince'in adına yapıyordu. Prince'in zengin müşterileri de üzerlerin-

de hemen Prince'den olduğu anlaşılabak giysilerden başka bir şey istemiyorlardı. Valentine kişi olarak kendini sıradan biri gibi hissetmeye başlamıştı.

Öte yandan kendi kendine giysi modelleri çizmeyi de bırakmamıştı. New York sokaklarında, caddelerinde herkesin giydiklerinin, Prince'in güçlü yeteneğinin etkisinde kalmadan çiziyor, çiziyor, sayfalar dolduruyordu. Tek tanığı Spider, tek modeli de kendisiydi. Artık kendi modellerinden birini dikmeye zamanı yoktu. Prince onun çok şık giyinmesini istediğinden giysilerini de, hiç karşılıksız yaptırıyordu. Yine de Valentine inatla her mevsim en azından dört giysi diyor dolabındaki diğerlerinin yanına koyuyordu. Yeteneğinin bu özel yanından vazgeçmeye asla niyeti yoktu.

Prince yılda birkaç kez ülkenin büyük kentlerinde çalışmalarını sergilemeye giderdi. Kentin büyük bir mağazasında kendi özel mankenleriyle sunduğı bu defileler alışveriş için New York'a gidemeyen kadınların adeta istilasına uğrardı. Prince için bu yolculuklar yalnızca yeni, güçlü, zengin müşteriler kazanmaya yaramıyor, aynı zamanda kadınların en çok ne biçim giysilerden hoşlandıklarını göstermesi bakımından da önemli oluyordu.

1976 yazında Prince her zamankinden daha uzun bir yolculuk yapmayı planladı. Saks'ın şubesinde Chicago Bağırsak-Mide Araştırmaları Vakfı yararına bir defile verecek, oradan Detroit'e, Milwaukee'ye geçecekti. Sonra doğduğı yer olan Des Moines'te annesini de gizlice ziyaret etmek istiyordu.

Bu sırada Valentine karşı koyamadığı bir isteğe kapılmıştı. Prince koca bir hafta büroya gelmeyecekti. Diktiğı son giysilerini kimseye farketirmeden bürosuna getirebilir, onları bir mankene giydirip bir başkasının üzerinde nasıl durduklarına bakabilirdi. İnsanın diktiğı giysileri yalnızca

kendi üzerinde görmesi hiç de hoş olmuyordu. Son zamanlarda çalışmalarının aşırı derecede kişisel, çok özel olduğu kanısına kapılmıştı. Belki de hazırladığı giysiler değişik yapıya, renklere sahip olan birinin üzerinde hiç de iyi durmayacaktı.

Son zamanlarda yaptıklarını Spider'a göstermek olanağını bile bulamadım, diye düşündü Valentine. Genç adam, Melanie Adams'la tanıştığından beri ortalıkta görünmemiştir. Artık Melanie Hollywood'daydı ama Spider yine de içine kapanık bir hayat yaşıyordu. Valentine'nin pişirdiği yemekleri paylaşan yoktu artık. Üstelik genç kadının hiç bozulmayacağını sandığı dostlukları da yitip gitmeğe başlamıştı. Sev ve bırak kuralını uygulayan, özgürlüğüne, rahatına düşkün Elliott gibi birinin böyle çılgıncasına aşık olabileceğini hiç aklına getirmemiştir doğrusu. O insanı tiksindirecek kadar güzel olan Melanie Adams'da kendinden başka kimseye karşı sevgi yoktu. O kadın kimseyi sevemezdi. Bunu bir çocuk bile bir bakışta anlardı. Ama aşık olan bir erkeğe dert anlatmak mümkün müydü? Valentine kendi aşk macerasını, Alan Wilton'ı anımsayarak bu düşünceleri kafasından atıp giysileri paketlemeye koyuldu. Bugün büroya herkesten erken gidecek, giysileri özel dolabına asacaktı. İşin içinde tehlike yoktu. Zenci model Beth yakın dostuydu. Üstelik dedikodudan da hiç hoşlanmazdı.

Öğle yemeğinden yarım saat önce Valentine, Beth'e kendisine öğleden sonra biraz zaman ayırıp ayıramayacağını sordu. Üzerinde görmek istediği bazı giysiler vardı.

«Neden şimdi olmasın, Val?» dedi Beth. «Yemeğe çıkmaya niyetim yok. Öğleden sonra müşteriler gelebilir.»

«Sahi mi, Beth? Harika! Ama bu işi benim çalışma odamda yapacağız, Beth. Giysileri kimsenin

görmesini istemiyorum... Kendi diktiğim şeyler... Önemli sayılmaz... Ama Prince'i bilirsin işte...»

«Anladım, Val.» Zenci kız Valentine'den ancak bir iki santim daha uzundu. Onun kilosundaydı. Diğer yönlerden iki kadının olabileceği kadar farklıydılar. Valentine giysilerinin Beth üzerinde nasıl duracağını görmek için adeta telaşlanıyordu.

Bir saat sonra iki kadın, üzerlerinde Valentine'nin giysileriyle kendilerini kanepeye bıraktılar. Mutluydular.

«Beth, «Bebeklerle oynamayı bıraktığımdan beri böylesine iyi vakit geçirip eğlenmemiştim.» dedi. «Ne kadar da göz kamaştırıcı bir yaratıkmışım ben! Val, bunların yalnızca senin üstünde iyi duracağını düşünmekle delilik ediyorsun.»

«Beth, sen bir harikası, harikası, harikası!» Valentine derin bir rahatlık duygusu içinde içki içmiş gibi rahatlamıştı. Genellikle giysileri sıkıntılı bir kendini beğenmişlikle takdim eden Beth, Valentine'nin giysilerini giydikçe değişmiş, adeta bir çocuk gibi danseder olmuştu.

Birisinin çalışma odasının kapısını vuruşuyla yerlerinden fırladılar. Suçluluk duygusuyla birbirlerine baktılar.

Valentine, «Kim o?» diye seslendi.

Resepsiyon memuru, «Ben Sally,» dedi. «Val, acil bir durum var, hemen gel. Acele et.»

«Ne oluyor? Bay Prince mi döndü?» Valentine bunları kapıyı açmadan sormuştu.

«Keşke öyle olsaydı. Bayan Ikehorn burada. Bayan Ellis Ikehorn... Üstelik senden ya da Bay Prince'den başkasıyla da konuşmak istemiyor... Bay Prince'in burada olmadığını bilmiyormuş... Hadi gel... Ne bekliyorsun? Bayan Ikehorn defile odasında. Ama acele etmezsen nerdeyse buraya gelecek.»

Beth sırtındakini çıkarmış, modellerin defile

sırasında giydikleri gri saten şala sarınmıştı bile. Birbirlerine dehşete benzer bir korkuyla baktılar. İkisi de, *Women Wear Daily*'nin «Batının Altın Büyücüsü» diye tanımladığı Billy Ikelhorn'un Bay Prince'in en değerli, en sevdiği özel müşterisi olduğunu biliyorlardı. Genç kadın Beverly Hills'de Butik Takıntı'yı açmasından beri Prince için daha da önemli bir kişi olmuştu. Çünkü Billy Ikelhorn yalnızca kendisi için değil artık Butik için de alışveriş yapıyordu.

«Beth, git diğer kızlara derhal hazırlanmalarını söyle. Sonra da Bayan Ikelhorn'e hemen geleceğimi haber ver... Yo hayır, o zaman geç olur... Sen gidip üstünü değiştir ve defile salonuna gel.» Valentine parmaklarını saçlarının arasında gezdirip ayaklarına ayakkabılarını geçirdi. Beth ortadan kayboldu. Valentine de telaşla defile salonunun yolunu tuttu.

Billy Ikelhorn salonun aynalarından birinin önünde duruyordu, vücudünün soylu kemiklerinden ne denli sinirli olduğu anlaşılıyordu.

«John, Orta Amerika'da ne yapıyor, Val?» diye sordu. Öfkesini gizlemeye bile gerek görmemişti. «Bu öldürücü sıcakta, bu Tanrının bile terkettiği berbat yere geldim... Ne buldum? John işinin başında duracağına, o aptalca yardım defilelerinden birini düzenlemeye gitmiş. «Valentine'e öfkeli öfkeli baktı. Bu sinirli hali bile kadının esmer güzelliğini bozmuyordu.

«Bey Prince burada olup sizinle özel olarak ilgilenemediğine çok üzülecektir, bundan eminim, Bayan Ikelhorn.» Valentine sinirle, gergin zamanlarında hep yaptığı gibi İngilizceyi gene Fransız şivesiyle konuşmaya başlamıştı. «Hele size istediğiniz gibi bir defile sunmadığımızı duyarsa canımıza okur.»

«Fazla zamanım yok,» dedi Billy. Yine gülüm-

sememişti. Sonunda müşterilerin oturup defileyi izledikleri, önlerindeki defterlere not aldıkları localardan birine geçti.

Valentine parmaklarını şaklattı. Ve moda evinin mankenleri iki kadının önünden geçmeye başladılar. Üstlerini öylesine çabuk değiştiriyorlardı ki arada hiç bekleme, kesinti olmuyordu. Gerçi defile yolunda gidiyordu ama Valentine sıkıntıyla Bayan Ikehorn'ün önündeki deftere hiç bir şey yazmadığını görüyordu. Acaba kadın giysilerin numaralarını aklında mı tutuyordu? Koleksiyon kusursuzdu, harikaydı. Bayan Ikehorn giysilerden hiçbirini de beğenmemiş olamazdı. Valentine paniğe kapılmak üzereydi.

Son model de gelip geçtikten sonra kısa bir duraklama oldu. Billy Ikehorn derin bir soluk aldıktan sonra kesin bir tavırla, «Zevksiz, çok,» dedi. Valentine dehşetle soluğunu tuttu. «Zevksiz dedim. Çünkü öyle. Prince'in damgasını taşıyor evet ama hiçbir yenilik yok. Öylesine görülmüş, bildik şeyler ki sıkıntıdan haykırmak geliyor içimden. Bu giysilerin çok satacağını biliyorum, Valentine, bunu aksini ileri sürecek değilim... Ama içimden hiçbirini de almak gelmiyor. Tek bir parça bile etkilemedi beni.»

Bir felaketti bu. Valentine, John Prince burada olsa Bayan Ikehorn'u pohpohlayıp onu bu olumsuz havadan çoktan kurtarmış olacağını biliyordu. Valentine yerinden fırlayıp bu sözlerinin birer yasa olduğu inancında bulunan güçlü kadının karşısına geçti.

«Bayan Ikehorn, zevkinizin sıradan bir müşterininkinden üstün olduğunu siz de biliyorsunuz.» Valentine böylesine cesur, atılgan olmaması gerektiğini biliyordu ama durumu kurtarmak için bir şeyler yapması gerektiğinin de farkındaydı. «Ne de olsa artık bir butik-sahibisiniz ve başka kadın-

lar için alışveriş yapıyorsunuz... Bence bu kadınlar sizin giydiklerinizi giyecek, hatta sizin zevkinizi anlayacak durumda değiller...» Valentine, Billy'nin bakışlarında uyanan ilgiyi görünce sözünü yarıda kesti.

«Peki, bu üzerindeki elbise nedir, Valentine?» diye sordu. Ancak o zaman genç kadın sırtından kendi çizip, kendi diktiği giysisini çıkarmamış olduğunu farketti. Aceleyle Prince'in hazırlattığı giysisini giymeyi unutmuştu.

«Giysi mi?»

«Valentine, aptal olduğuna inanmak güç ama sırtında bir giysi var. Ve bu giysi hoşuma gitti. Onu istiyorum. Sat bana. Yeteri kadar açık konuştum mu?»

«Yapamam.» Billy Ikehorn sanki biri yüzüne bile bile kocaman bir kadeh kırmızı şarap fırlatmış gibi dehşetle irkildi. Eğer böylesine ürkmüş olmasa Valentine onun haline kahkahalarla gülerdi.

«Yapamaz mısın? Kimin giysisi o? Yoksa gizli mi? Bilmek istiyorum.»

«Giysi benim.»

«Elbette. Modelini kim çizdi? Prince deme, çünkü çizmediğini çok iyi biliyorum. Demek... Çok ilginç. Patron burdan gidince onun giysilerini sırtından çıkarıp atıyorsun, ha? Prince'in modelleri senin için çok mu eski moda, Valentine? Efendim?» Kadının sesinde tehdit edici bir şeyler vardı. Valentine ona gerçeği söylemenin daha doğru bir davranış olacağına karar verdi.

«Bazan... Arada sırada... dikiş dikmesini unutmayayım diye kendime bir şeyler dikerim. Hepsi bu, Bayan Ikehorn... Evde diktiğim ucuz bir giysi. Size satamayacağımı bunun için söyledim.»

«'Ucuz!' Kumaş en kaliteli, metresi yüz dolara satılan jarse, Valentine. Bunu sen de benim kadar

biliyorsun. Ayağa kalk ve şöyle bir dön.» Valentine istemeye istemeye söyleneni yaptı. O sırada depo-
da çalışan çocuk Valentine'nin diğer giysilerinin
bulunduğu tekerlekli askıyı iterek içeri girdi.

«Bayan O'Neill, resepsiyon memuru bunları
çalışma odanızdan almamı istedi. Nereye koyma-
mı istiyorsunuz?»

Billy Ikehorn, «Buraya getir, derhal,» diye em-
retti.

Valentine, «*Bon Dieu d'un Dieu!*» diye inledi.

«*Parfaitment!*» dedi Billy. Bir zafer kazanmış
gibi gülümsüyordu. Bu günün ilk gülümsemesiydi.

Valentine, yokluğu sırasında olanları öğren-
memesi için en gerçekdışı yakarılarda bulunduğu
halde umudu dönüşünden üç dakika sonra onu o-
dasına çağıran John Prince'in yüzündeki anlamı
görünce tümüyle öldü. Adam öylesine öfkeliydi ki
tanınmaz bir hale gelmişti. Üç yıldır yanında ça-
lıştığı bu cömert erkeğin böylesine kontrol edeme-
yeceği bir öfkeye kapılması Valentine'i şaşırtmıştı.
Sözcükleri doğru dürüst söyleyemiyor, Valentine'
nin tanıyamayacağı bir ses tonuyla hakaretler sa-
vuruyordu.

«Seni ikiyüzlü orospu karı seni... nankör şıl-
lık... Pis, alçak kadın... Sana güvenilemeyeceğini
ta başından biliyordum... Beni sırtımdan bıçakla-
dın...» Valentine'e doğru bir kağıt parçası salladı.

«Bunda benim hatam yok...» diye başladı Va-
lentine.

«Bana yalan söylemeye kalkışma. Şunu oku
bir.» Elindeki kağıdı top gibi yaparak adeta Valen-
tine'nin yüzüne fırlattı. Bu, özel mektup kağıdına
Billy Ikehorn'ün o iri, zarif elyazısıyla yazılmış bir
mektuptu.

John, şekerim,

Geldiğimde görüşemediğimize çok üzıldüm. Belki böylesi daha iyi oldu. Çünkü koleksiyonda almak istediğim hiçbir şey olmadığını söylemekten herhalde çekinecektim. Umarım bir daha böyle bir şey olmaz. Valentine'nin modellerini çizip diktiği kıyafetlere bayıldım... Ne kadar çekici, yeni şeyler... Bana bunları satamayacağını söylediğinde çok üzıldüm, Lütfen, o giysileri bana vermesi için onu kandırır mısın? O kızın ne kadar zevkli, ince olduğunu asla farketmiştim. Onunla gururlanmalı, yeteneklerini dünyaya tanıtmalısın.

Mary Lasker'ın Dr. Salk şerefine vereceği partiye gelecek misin? Ben katılmayı düşünüyorum. Belki de seninle işbirliği yaparız, ha? Seni özledim, sevgiler...

Billy

«Nasıl olduğunu anlamıyorsun. Ona göstermek istemedim...» Valentine onun kendisini dinlemediğini görünce sustu.

«Tamam mı? Okudun mu?» diye Prince tükürür gibi sordu. «Burada işin bitti. Bana yaptıkların öğrenildiğinde Yedinci Caddede de işin bitecek... Seni bir daha asla görmek istemiyorum... Beni kimse böyle aldatmamış, yüzüme etmemiştir...»

«Assez!» Sonunda Valentine'nin öfkesi tepesine vurmuştu.

«Ne dedin sokak kadını, ne...»

«Yeter» dedim. Burada kalacak değilim. Yanıldığını anlayacaksın yakında. Ama kimse benimle böyle konuşamaz... Asla. «Valentine odasına koşup çantasını aldı. Kimseyle bir şey konuşmadan dışarı çıktı. Bir taksi bulup adresini söyledi. Ancak o zaman titremeye başladı. Ağlamadı ...Yalnızca

titredi, titredi. Her şey ne kadar da aptalcaydı...

Spider, «Ne kadar eğlenceli bir çift olduk, değil mi?» dedi neşeyle.

«Kendini ne sanıyorsun sen, Elliott? Woody Allen mi?»

«Bu yabancılar da şakadan hiç anlamazlar,» diye yakındı Spider.

«Eğer bu neşeli, şen tutumunu sürdürürsen seni dışarı çıkarıp kalbinden vuracağım,» diye Valentine şaka yapmaya çalıştı. Ama kendi işsiz durumundan çok Spider'in kendini harap etmesine üzülmüyordu. Onun yetenekli, cesur, metin, çılgın Elliott'u, ilk kez yara almış bir korkusuz matador gibiydi şimdi.

«Memelerinin harika olduğunu biliyor musun?»

«Elliott!»

«Yalnızca konuyu değiştirmek istiyorum, canım... Niyetim seni neşelendirmek. Doğru söylüyorum... Küçük ama dik, sivri, canlı memelerin var... Harika.»

«Kes artık.»

«Hadi Valentine. Sevgi, şefkat dolu olsana biraz.»

«Kırmızı mı, beyaz mı?»

«Hangisi açıkça.» Spider, Valentine'nin büyük koltuğunda arkasına dayanıp şarabını bir yudumda içti. Kendi evinde votka içmişti... Hem de bir hayli... Sonra Tanrıya şükürler olsun ki, Valentine'nin evde olduğunu anımsamıştı... Yalnız başına sarhoş olmaktan nefret ediyordu. Melanie'nin mektubunu yakmıştı ama sözcüklerin herbiri beynine ateşle kazınmış gibiydi. Bu durum üç gün üç

gecedir devam ediyordu. Valentine, Valentine bile, olanları bilmemeliydi.

«Daha şarap ister misin?»

«İsrar ettiğine göre alayım. Hey, bugün bir iş teslim ettim.» Valentine'nin kaşları hayretle kalktı. «Sana yalan söyler miyim hiç? Üç haftadan beri yaptığım ilk işti. Kız üç gün önce geldi, modelik için deneme resimleri çekmemi istedi. Gösterişli ama umutsuz. Bir numaralı sokak kadını... Yine de üç rulo resmini çektim. Hayatımda çektiğim en seksi resimler oldu. Neden olmasın? Kadın resimleri bugün almaya geldi. Ondan para almadım. Neden bir şişe daha açmıyorum?» Bunu söylerken şarap şişesini açıyordu.

«Elliott, bir şeyler yemek ister misin?»

«Sende insanları durmadan besleme fetişi var, güzelim. Hadi senden konuşalım. Davranışların hiç hoşuma gitmiyor.»

«Ne!» Valentine hemen doğruldu.

«Evet, burada oturup durmadan şarap içeceğine gidip iş araman gerek. İçki karaciğer için iyi değildir. Bu kentte Prince sözü geçen tek kişi değil ki. Ama bu kez menajerliğini yapmayacağım... Böyle birine ihtiyacın yok.»

«Yedinci Caddede çalışacağımı kim söyledi sana? Bitti artık... Beni bir daha oraya sürükleyemezsin.»

«Peki ne yapacaksın?»

«Belki de çamaşırcılık. Bak, Elliott, paramı bıraktırdım. Hemen bugün karar vermek zorunda değilim.»

«Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilsem.» Spider umutsuz umutsuz baktı. Eğer bir iş bulamazsa menajeri stüdyoyu elinde tutamayacağını bildirmişti... Aslında menajeri de onu bırakıp kaçmak üzereydi. Spider tüm işaretleri görüyordu. Ah, ne umurundaydı ki. «Şarabımı şerefe kaldırmak isti-

yorum... New York'un henüz Yardım Kurumuna düşmemiş en yetenekli iki kişinin şerefine.» Spider bir kadeh şarap daha içti. Bardağını yeniden doldururken yere döktü. «Özür dilerim... Ben şişeden içeceğim... Daha kolay...» Şişeden uzun bir yudum daha alarak yatağa doğru gidip kendini bıraktı.

Telefon çaldı. Valentine irkildi. İşten ayrılalı daha bir hafta olmuştu. Böyle geç bir saatte onu kim arıyordu acaba?

«Evet?»

«Valentine, Ben Billy Ikehorn, Kaliforniya'dan arıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum... Hiç böylesine tedirgin olmamıştım. Olanları geçen hafta satış bölümünde çalışanlardan birinden öğrendim. Kendisi Jimbo'nun eski dostlarındanmış. İnanılmayacak kadar büyük bir haksızlık bu ve suç ben-de. Tümüyle.»

«Yok canım?»

«Elbette hakkımda iyi şeyler düşünmüyorsunuzdur. Zaten o gün bir alemdim. Ama burada hiçbir şey yolunda gitmiyor. Takıntı dünyanın en güzel mağazası. Oysa benim satacak hiçbir şeyim, Takıntı'yı düzenleyecek hiç kimsem yok. Her şey öylesine berbat gidiyor ki ne yapacağımı bilemiyorum. Durumun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemezsin.»

«Vah vah.»

«Bana kızdığın için seni suçlamıyorum, Valentine. Ama o mektubu yazdığım da sana iyilik ettiğimi sanmıştım.»

«Yanıldın.»

«Evet. Prince'le konuştum. Seninle temasa geçecek...»

«Onunla konuşmak istemiyorum.»

«Durum o kadar kötü mü?»

«Berbat.»

«Prince'e dönmemek konusunda kararını verdin mi?»

«Kesinlikle.»

«Bunu söylemeni istiyordum, Valentine. Bura-ya gel, benim için çalış. Bir moda desinatörüne gereksinmem var... Bu haliyle Takıntı pahalı bir mağazadan başka bir şey değil. Defileler için Paris'e de gider, oradan alışveriş yaparsın. Benim hesabıma alıcı olmanı da istiyorum elbette. New York'a da gidersin. Ömrümü Yedinci Caddenin a-sansörlerinde geçirmek istemiyorum.»

«Fazla bir şeyler istemiyorsun, değil mi? Bir Moda Desinatörü, alıcı... Bir de nedime ister misiniz acaba?»

«Hiç olmazsa önerimi bir dinle, Valentine. Yıl-da seksen bin dolar vereceğim sana. Kârdan da yüzde beş.»

Valentine öneri karşısında sersemleyerek sustu. Sonra çılgın İrlandalı ruhu canlandı. «Yüz bin,» dedi. «Butiğin kâr edip etmeyeceğini bilmiyoruz ki.»

«O zaman yalnızca maaş alacaksın. Kârdan hisse yok.»

«Neden iyimser olmayacağız, Bayan Ikehorn? Belki de kâr ederiz. Yüzde beş aynen kalacak.»

«Ama bu bir servet.»

«Nasıl isterseniz.»

«Ah, tamam... Anlaştık.»

«Ve de ortağım yılda yetmiş beş bin alır, kâr-dan da yüzde iki buçuk.»

«Ortağın mı?»

«Peter Elliott. Dünyanın en iyi satıcısı. Bu konuda son derece tecrübelidir. Takıntı'yı yeniden, istediğiniz gibi düzenleyecektir. Bundan en küçük bir kuşku yok.»

«Ne zamandan beri ortağın var, Valentine?»

«Ne zamandan beri sırlarımızı birbirimize anlatıyoruz, Bayan Ikehorn?»

«Ama onun adını hiç duymadım ki?»

«Siz hiç satıcılık yapmadınız ki. Özür dilerim ama gerçekleri görmek gerek.»

Valentine'in küstahlığı karşısında Billy bir an sustu. Yine de onunla bu biçimde konuşma cesaretini gösteren birinin ne yaptığını bilmesi gerekirdi.

«Durum benim isteklerimin dışında bir gelişme gösterdi Valentine ama bunun tartışmasını yapacak zamanım yok. İkinizi işe alıyorum. Ve inan bana başarılı olmanızı bekliyorum. Kontrat yapmayacağız.»

«Bir yıllık kontrat yapmamız şart, Bayan Ikehorn... Ondan sonra farketmez.»

Billy hiç duraksamadı. Butik Takıntı inanılmaz bir hızla ziyan ediyordu. Billy için bunun hiç önemi yoktu. Butiği sonsuza dek sırtlayabilecek durumdaydı. Ama *Women's Wear'de* yayınlandığında sayılar çok şaşırtıcı, utandırıcı bir nitelik kazanacaktı... Billy için bir karabasan durumuna gelmişti. Herkes ona gülecek, onunla alay edecekti. Dünyada asla istemediği şey de yaşadığı sürece bir daha kimsenin alay konusu olmamaktı. Butik Takıntı başarılı olmalıydı. *Kusursuz* olmalıydı.

«İkiniz buraya ne zaman gelirsiniz?» diye sordu, Valentine kafasında çabucak bir hesap yaptı. Bugün günlerden çarşambaydı. Hemen hazırlanmaya başlarsa pazar günü uçağa binebilirlerdi...

«Önümüzdeki pazartesi günü. Lütfen bizim için otelde yer ayırtır mısınız? Sizin hesabınıza elbette. Kendimize oturacak bir yer buluncaya kadar otelde kalırız.»

«Size Beverly Wilshire'da yer ayırtırım. Takıntı'ya çok yakın.»

«Öyle mi? On iki saat sürecektir bir gün için çok iyi bir yer.»

«On sekiz saat çalışacaksınız,» diye Billy bir kahkaha attı.

«O halde pazartesi görüşürüz, Bayan Ikehorn.»

«Güle güle Valentine. Şimdi işini kaybetmene o kadar üzülüyorum. Bana birkaç yüz bin dolara mal oldu o kadar.»

«Pek o kadar da değil. Sakın yüzde yedi buçuk kârı unutmayın.»

«Prince kıskançlıktan ne yapacağını bilemeyecek.»

«Belki de hoşuna gidecek?» Valentine telefonu kapadı.

Kendini öylesine konuşmaya vermişti ki Spider'ı hiç hesaba katmamıştı. Şimdi onun yüzüne bakmaya korkuyordu. Genç adamın susmasında suçlayıcı bir şeyler vardı. Nasıl onun yerine karar vermek cesaretinde bulunmuştu? Neden Elliott hiç bir şey söylememişti? Valentine kirpiklerinin arasından yatağının üzerinde yatmakta olan Spider'den yana baktı. Genç adam derin bir uykundaydı. Belki de tüm konuşma boyunca uyumuştur. Bir tek şeyden emindi hiç olmazsa. Spider Elliott horlamıyordu.

Spider Elliot, Billy Ikehorn'dan hoşlanmaya hatta onu beğenmeye bile hazırlıklı değildi. Billy Ikehorn da onun için aynı duyguları besliyordu. Bayan Ikehorn'un Valentine'e küstahça denilebilecek bir kabalıkla davranması, Prince'deki işinden atılmasına neden olması genç adamı çok sinirlendirmişti, üzmüştü. Valentine'in kadını kendilerine gayet yüksek bir ücretle iş vermesini sağlaması Spider'in nazarında Billy Ikehorn'u temelde son derece aptal, her istediğini elde etmekten hoşlanan sağduyudan yoksun biri durumuna sokmuştu.

Öte yandan Billy, *Women's Wear Daily*'i kendisi kadar dikkatle okuyup izleyen diğer kadın arkadaşları arasında bir soruşturma yapmış, hiçbirinin de satıcılıkta isim yapmış Peter Elliott adında birinden haberleri olmadığını öğrenmişti. Eğer *Women's Wear*'de böyle bir ad geçmiyorsa, Peter Elliott diye biri de olamazdı. Demek ki bu adam her kimse, Valentine'nin sevgilisinden başka biri değildi. Yeteri kadar bir süre bekleyip adamın çalışmalarını izleyecek, durumu beğenmediği anda da karşısına dikilecekti. Eğer Valentine onu kendine bir çeşit yardımcı olarak istiyorsa, buna bir sözü yoktu. Ama Peter Elliott bu yardımcılık görevini Billy Ikehorn'ün söz verdiği maaşla yapamazdı. O dünyanın en sinir bozucu şeylerinden biri in-

sanların zenginlerden ne koparırsam kârdır biçiminde düşünmeleri idi.

Bir yıl önce Ellis'in ölmesinden beri, Billy birçok yönlerden gelişip olgunlaşmıştı. Dul kaldıktan sonra ilk iş olarak Bel Air tepelerindeki o hapisaneye benzeyen şatoyu satmış, Beverly Hills'in alışveriş merkezine arabayla dört dakikalık uzaklıkta bulunan Holmby Hills'de bir malikane almıştı. Bel Air'de kaldığı beş yıl boyunca, her istediğini yapabilecek bir özgürlüğe kavuştuğunda, Kaliforniya'ya yerleşeceğini aklının ucuna bile getirmezdi... Ama şimdi yapılacak bundan başka bir şey yok gibiydi. Artık Takıntı buradaydı. Jimnastik çalışmaları yaptığı okul buradaydı, öğle yemeklerine çıktığı kadın arkadaşları buradaydı. Ellis'in sağlığı yerinde olduğu zamanlarda Kaliforniya, St. Helena'daki şaraphaneyi ziyaret etmek istediklerinde uğradıkları bir yerden öteye geçmemişti. Ellis hastalandığında da uygun iklimi yüzünden yine buraya gelmek zorunda kalmışlardı. Böylece Kaliforniya Billy için evim, yuvam diyebileceği tek yer haline gelmişti.

Şimdi Billy, Takıntı'nın girişinde Valentine'le Spider'ı bekliyordu. Canlı, kıvrak güzelliğinin doruğuna ulaşmıştı. Olgunluğa ancak otuz yaşlarında ulaşabilen kadınlardandı. Erkek hastabakıcılardan sağladığı cinsel doyum yüzüne, özellikle dolgun ağzına, özenli, kusursuz giyimiyle tezat oluşturan bir şehvetli olgunluk nakşetmişti.

Spider daha onu görürgörmez, «Başımız dertte,» diye düşündü.

Aynı anda onu Valentine'in yanında gören Billy derhal, yaşamının gizli bölümüne hapsedtiğini sandığı düşüncelerine cinsel duygularının karıştığını farkettiler. Normal, günlük yaşantısında bu tür duygulara yer yoktu... Yasaklanmıştı. Şimdi de aynı biçimde davranacaktı. Tehlikesi büyüktü.

Çevresindekilerin kendisine gösterdikleri saygı, ünü, mevkii tehlikeye düşerdi. Güvenliği zırhında en küçük bir çatlağın bile bulunmamasından geliyordu. Geçen yıllar boyunca bu düşünceler büyük önem kazanmıştı. Spider'ın görünüşü bile etkileyiciydi. İnsan midesine bir yumruk yemiş gibi oluyordu. Çekinmeden, hiçbir gösterişe kapılmadan ortaya koyduğu saf, vurucu erkekliği, mutluluk dolu havası... Billy'nin erkekler konusundaki tecrübeli kafası Spider'ın kendisi için çok tehlikeli olabileceğini haber veriyordu. Bu erkekle asla ilişki kurmamalıydı. Çünkü ona aşık olabilirdi. Billy kendini bu düşüncelerden kurtararak Valentine'i karşılamak için yürüdü. Ellerini, tümüyle bir kucaklama olmasa da tokalaşmaktan daha dostça bir tavırla onun omuzlarına koydu.

«Kaliforniya'ya hoşgeldin,» dedi içtenlikle. Valentine'i burada görmekten sevinç duyuyordu. Ona ihtiyacı vardı.

«Teşekkür ederim, Bayan Ikehorn,» dedi Valentine kısaca. «Bu da benim ortağım Peter Elliott.»

«Bana hep Spider derler,» diyerek genç adam Billy'nin elini farkında bile olmadığı bir zarafetle öpmek için eğildi. Valentine onun bu davranışı kendisinden başka birine yaptığına ilk kez tanık oluyordu.

«Bana da Billy derler... Valentine, sen de bana Billy diyeceksin. Kaliforniya'ya gelen herkes yepyeni adetler, davranışlar edinir. Evet, işte Takıntı. Nasıl buldunuz?» Billy gururla görkemli komşularını utanç içinde bırakan zarif yapıyı gösterdi. Spider yapının bir başından ötekine yürüdü, sonra yanlarına gelip, «Pencereler berbat,» dedi.

«Berbat! Bu yapı daha şimdiden üç önemli mimari ödül kazandı. Tamamlanalı da daha bir yıl bile olmadı. Sanat dünyasındaki herkes bilir bunu.

Sen kalkmış pencerelerini eleştiriyorsun.» Billy hemen sinirlenmişti. «Peki, kusursuzluğu nasıl düzeltmeyi düşünürsün?»

«Pencerelere elimi bile sürmem. Barbarlık olur bu. Ama pencerelerin biçimi eşyanın güzelliğini gölgeler. Ne de olsa bu bir mağaza. Neyin hatalı olduğu anlaşılırsa sorun küçülür, Billy. Boşver. Bir çaresini bulacağım. Hadi içeri girelim.»

Spider iki yanına aldığı kadınları kibarca kapıya doğru yöneltti. Kendi kendine gülümsüyordu. Henüz tanımadığı kapıcıyı selamladı. Pencereler gerçekten bir felâketti.

Billy, Takıntı'nın içinin Valentine'le Spider üzerinde yapacağı etkiyi görmek için sabırsızlanıyordu. Burası onun gururu, neşesiydi. Her şeyi Paris'teki Dior Modaevininki gibi olması için büyük harcamalarda bulunarak, titizlikle hazırlamıştı.

Spider, Takıntı'nın dış kapısından içeri girince adeta donup kaldı. Havayı bir av köpeği gibi kokladı. «Miss Dior,» diye havayı kaplamış kokunun türünü belirtti.

Hâlâ onun pencereler üzerine söylediklerinin etkisinde bulunan Billy, «Bu seni ilgilendirmez,» dedi. «Takıntı bu haliyle kusursuz. Şimdi depoya gidip malları gözden geçirelim. Nasıl bir satınalma politikası güdeceğimizi kararlaştıralım. Ve...»

«Billy, özür dilerim ama ben aynı kanıda değilim.» diye Spider onun sözünü kesti. «Depoya bakacak bol bol zamanımız olacak. Satış yalnızca eldeki mal anlamına gelmez. Satış bir aşk öyküsüdür. Bir gizemdir.» İçinden de, özellikle benim için, diye düşünüyordu Spider. Sonra öne geçti. İki kadının peşinden gelip gelmediğine aldırmadan salona yürüdü. Spider, Takıntı'nın içinini tepeden tırnağa, park yerine kadar inceledi. Hiçbir şey söylemeden dolaşıyordu. Valentine'in şaşkınlığı öylesine belirgindi ki Spider bunun nerdeyse kokusunu

alıyor ama hiç aldırış etmiyordu. Billy'nin dudakları sinirli bir anlamla kısılmıştı. Takıntı'nın kursosuzcasına zarif oluşuna, prova odalarının görkemine öylesine inanıyordu ki hiçbir şeyden çekindiği yoktu.

Turun sonlarına doğru Spider saatine bakarak birlikte yemek yemelerini, Takıntı hakkındaki düşüncelerini o zaman anlatacağını, depoya daha sonra bakmalarının doğru olacağını söyledi. Billy'nin karnı acıkmış olduğundan öneriyi kabul etti.

«Yemek yenecek en yakın yer neresi?» diye sordu Spider.

«Rodeo karşısındaki Brown Derby'e gidebiliriz ama bir yıl kadar önce el değiştirdi. Bu yüzden artık orasını sevmiyorum. Kalacağınız oteldeki La Bella Fontana'dan daha uygun bir yer yok... Oraya gideceğiz.» Üçü, Rodeo'nun en geniş yerinden karşıya geçip arabaların arasında tehlikeli bir biçimde yürüyerek, trafik ışıkları değişmeden güvenliğe ulaşmak için Whilshire Bulvarını koşa koşa geçerek sonunda kendilerini duvarları kırmızı kadife kaplı, salonun ortasında fıskıyeli bir havuzun bulunduğu, her yanı çiçeklerle kaplı, insana Viyana ya da Budapeşte'deki eski moda köşkleri anımsatan La Bella Fontana'nın huzur dolu, perdeli localarından birine yerleştiler.

Valentine çevresine bakınıp sonunda bir yere oturduğu için mutlu bir halde, «Çok güzel bir yer burası, Billy,» dedi.

Spider, «İşte hatalı ikinci nokta da *bu*,» diye atıldı.

«Ne demek istedin?» diye Billy kavgacı bir tavırla sordu. Ayakları ağrıyordu yorgunluktan.

«Diyelim ki sen New York'a, Londra'ya, Palm Spring'de yapılacak bir düğüne ya da Cannes Film Festivaline gidecek bir kadınsın. Giyeceğin elbiseleri seçmek, almak için saatler saatler gerek.

Bu kıyafetler üzerinde yapılacak değişiklikleri bir yana bırakıyorum.»

«Takıntı'da bu işler yapılıyor. Söylediğın yeni bir şey değil.»

«Diyelim ki bu müşteri Takıntı'ya sabah saat on birde geldi. Bakarak, prova ederek iki saat harcadı. Ama işini henüz bitirmiş değil?»

«Evet?»

«Karnı acıkmayacak mı? Ayakları yorgunluktan sızlamayacak mı? Billy, bak sen bile ayakkabılarını çıkarmışsın.»

«Bunun satış bölümüyle ne ilgisi var, Spider?» Billy nerdeyse ona hakkında yaptığı incelemeyi söyleyecekti.

«Ayakkabılarının mı? Hiçbir ilgisi yok. Ya müşterinin ayakkabıları? Bu çok önemli işte. Müşterinin acıkan karnı? Bu daha da önemli.»

«Bir parça daha açık konuşsan iyi olacak. Biz ayakkabı satmıyoruz. Lokanta da işletmiyoruz... Biz bir mağaza işletiyoruz ya da işletmeye çalışıyoruz.»

«Bir lokanta açmadıkça bunu başaramazsın.» Spider ona iyiliksever bir tavırla gülümsedi. «Karnı aç müşterinin ayakları sızlamaya başlayınca ne olur? Kanındaki şeker oranı düşer. Bu durumda giysileri seçmeyi prova etmeyi sürdürürse bir süre sonra kendine hiçbir şeyin yakışmadığını düşünmeye, sinirlenmeye başlar. Eğer yemek yemek için giyinip bir yere gitmeye karar verirse yemekten sonra senin mağazana dönüp gelmesi teklikeye düşer. Artık mağazadan çıkmıştır ve başka bir yere gitmesi de mümkündür. Bu yüzden garajın bir bölümünü mutfak haline getirmeliyiz. Sonra, başlangıç için bir aşçı, birkaç garson tutar, müşterilerimize öğle yemeği servisi yaparız. Öyle ahım şahım yemekler değil, Billy, salata, sandviç yeter. Prova odalarında birer şezlong bulunduğunu gör-

düm. Müşterilerimiz karınlarını doyururlarken isterlerse ayaklarına masaj da yaptırabilirler. Sanırım kentteki en iyi masörleri biliyorsundur, değil mi? Başlangıçta üçten fazla masöre gereksinmemiz olacak. Yemekten sonra bu hanımlara tüm mağazayı rahatlıkla satabiliriz.» Spider menüyü getirmesi için garsona işaret etti.

Bir an için Billy bir an ipnotize olmuş gibi oldu. Her şeyi tam Spider'ın anlattığı gibi görebiliyordu. Kafasında canlandırabiliyordu. Ama hemen kendini toparladı. «Harika bir fikir. Gerçekten de küçük, önemli olmayan bir sorunu çözümlüyor... Müşterinin öğle yemeğinde mağazadan ayrılmaması sorununu hallediyor. Ama şu anda zaten böyle bir kaygıya kapılacak kadar müşterim yok. İşler günden güne daha çok tavsıyor. Müşterilerime gösterecek yeterli malım yok. Sen yemek işlerinden anladığına emin misin, Spider?»

Spider ona en tehlikeli, Kovboy bakışıyla dönüp baktı. Bu arada Valentine ona için için ateş püskürüyordu.

«Bu daha başlangıç, Billy. Henüz mağazanın korkunç, aşırı derecede ciddi dekorasyonundan söz etmedim... Bu da sorunun yarısını oluşturuyor.» Billy ona dehşetle baktı. Henüz söylenenlere inanmıyor gibiydi. İşte o zaman Spider onun kolayca kandırılabilir bir olduğunu anladı. «Ama bunları kontratları imzaladıktan sonra konuşuruz, Billy. Hadi hanımlar, karnımızı doyuralım.»

Strassberger, Lipkin ve Hillman Avukatlık firması yeni inşa edilen Century City kulelerinin iki katını tümüyle işgal ediyordu. Santa Monica Bulvarındaki bu ikiz tümüyle camdan yapılmış canavarların yanından her geçişlerinde Beverly Hills sakinleri başlarını sallayarak yer sarsıntılarını ve

kıyamet gününü akıllarından geçirirlerdi. Los Angeles'in en güçlü Yahudi avukatlık firmalarından biriydi. Ve de bir yer sarsıntısı olması halinde yirminci ya da yirmi birinci katlarda tıkılıp kalacak olanların tantanalı, hatta görkemli bir ortam içinde ölmelerini isteyen biri tarafından dekore edilmişti.

Valentine'le Spider asansörden meşe, gülağacı, yeni kalın ve eski ince halılar, taze çiçekler, hakiki antikalarla dolu bir yere adımlarını attılar. Kadın resepsiyon memurunun yüzündeki gülümseme bile içten, bir başkaydı. Kontratları imzalamak için Billy Ikehorn'un özel avukatı Joshua Isaiah Hillman'la randevuları vardı.

Ikehorn işletmelerinin yasal konuları hâlâ New York'daki avukatlar tarafından yönetiliyordu ama Ellis'in ölümünden beri Billy avukatı Josh Hillman'a daha bir güvenir olmuştu. Hillman'ın işinin çoğunluğunu New York'taki avukatların yaptıklarını tekrar tekrar inceleyip gözden geçirmek oluşturunuyordu. Ellis'in ölümünden önce Billy hiçbir kaygıya kapılmadan istenilen her belgeyi hemen, anında imzalamıştı. Bu durum Ellis'in ölüp Billy'nin onun işletmedeki hisselerine de sahip olmasına kadar sürmüştü. Şimdi Billy herhangi bir belgeyi imzalamadan önce konu hakkında bilgi sahibi olmak istiyordu. Çok geçmeden Josh Hillman Bayan Ikehorn'un işleriyle ilgilenecek ve kendisine bilgi verecek yardımcı avukatlar tutmak zorunda kalmıştı. Bu durumdan hiç kimse yakınmıyordu. Billy'nin New York'taki avukatları bile durumu onaylıyorlardı. Çünkü Josh Hillman son derece parlak bir avukattı. Önerileri kusursuzdu. Billy'nin haklarını onlarınkini de yabana atmadan yerinde bir ileri görüşlülükle koruyordu.

Kırk iki yaşındaki Josh Hillman şimdi eski bir çocuk dahi olarak bulunması gereken yerde bulunuyordu: Mesleğinin zirvesinde ve gelecek için sınırsız olanaklara sahip biriydi.

Los Angeles'in Yahudi gettosu olan Fairfax Bulvarında, küçük, perişan bir sinagogun hahamının tek oğlu olarak dünyaya gelmişti. İki buçuk yaşına geldiğinde okuyup yazabiliyordu. On dört buçuk yaşına geldiğinde de ona Harvard'dan burs vermişlerdi. Ve de oradan birincilikle mezun olduktan sonra yirmi bir buçuk yaşında da Harvard Hukuk Fakültesini bitirmişti.

Şimdi gelenek onun Amerika Birleşik Devletleri Yargıtayı'nın bir yargıcının yanında çalışmaya başlamasını, hemen kırk yıllık parlak bir yasal çalışmadan sonra efendisinin yerini almayı düşlemesini istiyordu.

Oysa Josh Hillman'nın bu yolu tutmaya hiç niyeti yoktu. Şimdiye kadar hiç Yahudi bir yargıç görülmediği gibi Yargıtay hakimlerinin de ömrü çok uzun oluyordu.

Josh Hillman son yedi yılını burs alarak geçirmiş, hâlâ Fairfax Bulvarında oturan annesiyle babasını bu süre içinde ancak iki kez ziyaret edebilmişti. Bu yüzden de para kazanmak, zengin olmak konusundaki düşünceleri yabana atılır gibi değildi. Yaz aylarında üstüne başına giyecek almak, saçlarını kestirmek için berbere gitmek için çalışmış, yeteri kadar para kazanmıştı. Ama bir Harvard'lının yaşaması gereken toplumsal yaşantıdan yoksun kalmış, Hukuk Fakültesinde okurken de, varsa bile, hiçbir eğlenceye katılamamıştı. 1957'de Strassberger Lipkin firmasına girmişti. Şimdi, yirmi yıl sonra yaş bakımından firmada ikinci planda olmasına karşın gerçek güç konusunda en ön planda bulunuyordu.

Aşkın, Orta Çağlardaki Haçlı Seferleri sırasında Saray hanımlarını meşgul etmek için uydurulan bir şey olduğunu düşünen ciddi bir erkekti. Kadınlardan hoşlanırdı ama bunu bir sorun haline getirmekte bir anlam göremiyordu. Yatakta kendilerini tatmin etmeyen eşlerini boşayıp sonra da genç kadınlarla kendilerini gülünç duruma düşüren yaşıtı erkeklerden daha üstün olduğuna inanıyordu. Erkek - kadın ilişkileri üzerinde gereğinden fazla duruluyordu. Kendi karısı da onu sıkıyordu. Hem de başından beri. Ama bunun için kalıp yuva yıkmaya, işi büyötmeye ne gerek vardı? Ciddi bir erkek böyle bir şey yapmaya kalkışmazdı.

Josh Hillman akıllı, zeki bir evlilik yapmıştı. Joanne Wirthman bir Hollywood soylusuydu... Büyökbabası büyük film stüdyolarından birinin kurucusuydu. Babası da büyük film yapımcılarından biri.

Joanne Wirthman, Josh Hillman'la karşılaşmaya kadar tütsölü som balığı diye bir şey duymamıştı ama sonra bunu İskoç som balığından daha lezzetli bulmuştu. Öte yandan Josh Hillman'ın da birlikte büyüdüğü zengin delikanlılardan daha etkileyici, daha ilginç olduğunu görmüştü. Sonra büyükbabalarının Vilna'da doğmuş olduklarını hayretle anladılar. Bu bakımdan aralarında daha bir yakınlık doğmuştu. Ama Wirthman ailesinin kızlarını Hillman'a vermeleri için böyle bir yakınlığa gerek yoktu. İyi yetişmiş, ağırbaşlı, sakin kızlarının Fairfax Bulvarından yoksul ama yakışıklı, geleceğı parlak bir gençle evlenmesine son serece sevinmişlerdi. Çünkü bu zeki, ciddi gencin Joanne'nin yalnızca parasıyla ilgilenmediğı de açıkça ortadaydı.

Gerçekten de Josh Hillman'ın ilgisini çeken şey yalnızca Joanne'nin parası değildi. Doğrusu

Josh ondan yeteri kadar da hoşlanıyordu. Üstelik evlenip çoluk çocuk sahibi olmak için kararlaştırdığı bir yıllık süre de sona ermek üzereydi. Her konuda çok ciddi, çok kararlıydı.

Joanne yatakta onu hayal kırıklığına uğrattı ama iki erkek bir kız çocuk doğurarak bu konuda bir hayli bereketli olduğunu kanıtladı. Hilcrest Country Klübünde kadınlar arası tenis turnuvalarını kazanmakta olduğu gibi Müzik Merkezi, Çocuk Hastanesi, Cedars-Sinai, Sanat Konseyi, Los Angeles Sanat Müzesi için para toplamakta da çok başarılıydı. Bu arada Josh Hillman da o düzensiz, savruk öğrenci görünümünden kurtulmuş, bakımlı, ince yapılı olgun, güçlü bir erkek olmuştu. Kara gözleri şakaklarında hafifçe yukarı doğru çekikti. Bu da ona alaycı bir anlam kazandırıyordu. Slavlara özgü çıkık olmacık kemiklere, düz geniş bir burna sahipti. Babaannesiyle anneannesi aralarında bu durumu tartışır, birbirlerini Kazaklar tarafından saldırıya uğramış olmakla suçlardı. Hem bir değil, düzünelerle Kazak tarafından. Josh Hillman kırışmakta olan saçlarını kısa kesiyor, en kaliteli İngiliz kumaşlarından dikilen sade, pastel renklerde ısmarlama elbiseler giyiyordu. Kravatlarını Londra'ya gittiği zamanlarda Turnbull ve Asser'den alırdı. Ama bunların tek dikkati çeken yanı fiyatlarıydı. Bütün bunları Josh Hillman kendini beğenmişlikten değil, bir avukatın böyle olması gerektiğini düşündüğünden yapıyordu.

Valentine'i görünceye dek Hillman kendini yeterince mutlu, hoşnut bir evli erkek yerine koyuyordu. Eski terbiyeyle yetişmiş bir kadın olan annesi onu tekrar tekrar, ciddiyetle her iki Yahudi delikanlısını tuzağa düşürmek için pusuda bekleyen mavi gözlü, sarı saçlı bir kadın bulunduğunu söyleyerek uyarmıştı. Ama ne yazık ki annesinin hayalgücünün yarattığı kehanetler ancak bu-

raya kadar geliyordu. Oğlunu, açık yeşil gözlü, zeki, zarif yüzlü, alev alev saçlı Fransız - İrlandalı bir küçükhanımın nasıl yıldırım çarpmışa döndürdüğünü asla hayal edemezdi. Ciddi, hiç de romantik olmayan Josh Hillman, Valentine içeriye adımını atar atmaz adeta yerinden fırlamıştı. Onun peşinden gelen Spider ona bir karaltı olarak görünüyordu. Ciddi, zeki, başarılı avukat içinde adlandıramadığı ama şimdiye dek de hiç bilmediği bir şeylerin doğduğunu hissediyordu.

Valentine, el sıkışırken uzun boylu avukatın şaşkınlığını farketmiş, bunu Billy'nin, Spider'ın sabahki küstah tutumu üzerine fikir değiştirdiği anlamına almıştı. İçgüdüsel olarak İngilizceyi daha bir Fransız şivesiyle konuşmaya başladı. Bu da John Hillman'a ilkbaharda Paris görüntülerini anımsatmış, kalan soğukkanlılığını da yitirmesine neden olmuştu.

Sekreterin kontratları getirmesini beklerlerken Hillman'ın kafası süratle çalışıyordu.

Billy ona Valentine'le telefonda yaptığı anlaşmayı anlattığında Josh Hillman dehşete kapılmıştı. Müvekkilinin yalnızca birkaç kez karşılaştığı genç bir moda desinatörüyle, hakkında hiçbir şey bilmediği bir adama bu kadar büyük bir kâr yüzdesiyle birlikte hatırı sayılır bir maaş vermesine şaşırılmıştı. Kontratlarla, Billy'nin üç hafta önceden uyararak Valentine'le Spider'ın işlerine son verip kârdan da yoksun bırakmasını sağlayacak bir madde eklemeyi ileri sürmüştü. Sabırla Takıntı'nın yıkılmış bir baraj gibi para sızdırmasının ya da kâr sağlamamasının hiçbir önemi olmadığını anlatmaya çalışmıştı. Bu prensip meselesiydi. Yanında çalıştırdığı kişilerin dizginlerini elinde tutmalıydı. Billy onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. Oysa Josh Hillman şimdi bu davranışından pişmanlık duyuyor, Bayan O'Neill'in en otorite

ter, en şımarık, en kaprisli müşterisinin keyfine göre bir anda işsiz kalıp sokağa atılma tehlikesi içinde bulunmasını hiç de hoş bulmuyordu. Ama artık çok geç kalmış sayılırdı. Değiştirebileceği bir şey yoktu.

Valentine'le Spider kontratları okurlarken Hillman genç kadını elleriyle yaptığı perdenin gerisinden izliyordu. Başparmaklarını yanaklarına, işaret parmaklarını da kaşlarının hemen üzerine dayayarak yüzünün büyük bir bölümünü gizleyebildiği gibi düşünceli bir tavır da takınabiliyordu. Sık sık başvurduğu bir numaraydı bu. Valentine'nin küçük yüzündeki anlam değişikliklerini büyülenmiş gibi izliyordu ki Spider'ın okumayı bırakıp, «Burada hatalı bir şey var,» demesine aldırmadı bile.

Ama Valentine oturduğu yerden yüksek sesle, «*Merde,*» diyerek fırlayınca Josh Hillman durumuna yakışmayan bir irkilmeye kendine geldi.

«Bu *merde...* bu saçmalık ne oluyor?» diye Valentine kontratları masanın üzerine çarpar gibi bırakarak sordu. Yüzü öfkeden öylesine sararmıştı ki kızıl saçları olmasa renksiz bir fotoğraf gibi görünecekti. «Üç hafta önce haber verilerek işten atılmamızla ilgili madde ne demek oluyor? Bayan Ikehorn'la yaptığım konuşmada böyle bir şey geçmemişti. Buna nasıl cesaret edebilir? Bana bunu yapabilmesi için nasıl bir kadın olmalı o? Şerefsizce, kalleş, tiksindirici bir davranış bu. Bayan Ikehorn'dan beklemezdim doğrusu. Bu kontratları *asla* imzalamayacağız, Bay Hillman. Bayan Ikehorn'u arayıp derhal söyleyin. Hakkında ne düşündüğümü de. Hadi Elliott... Gidiyoruz!»

Josh Hillman, «Bu onun fikri değildi,» diye atıldı hemen. «Ben önerdim... Avukatlara özgü bir önlem almak istedim, o kadar. Bayan Ikehorn'u suçlamayın. Onun suçu yok.»

«Demek avukatlara özgü bir önlem, ha?» dedi Valentine. Öylesine büyük bir öfkeye kapılmıştı Hillman hayretle gözlerini kırıştırdı. «Ben sizin avukatlığınıza tükürürüm. O halde kendi kendinden utanması gereken kişi sizsiniz. İğrenç bir şey bu. Rezillik.»

«Haklısınız,» dedi John Hillman. Perişanlığı, üzüntüsü yüzünden okunuyordu. Valentine ona, sanki üstüne saldıracakmış gibi kişiliğinin olanca gazabıyla bakıyordu.

«Val, bebeğim, bir dakika izin verir misin?» diye Spider tatlı bir sesle emretti. «Şimdi Bay Hillman, avukatça bir tutumla bu maddeyi kontrata eklediniz. Şimdi de aynı tutumdan yararlanarak çıkaramaz mısınız? Efendim?»

«Bayan Ikehorn'la konuşmadan yapamam.» diye avukat istemeye istemeye belirtti.

Spider parmağıyla telefonu işaret ederek, «Siz onunla konuşurken biz dışarda bekleriz,» dedi. «Belki sekreterinize bize kahve ikram etmesini de söylemek nezaketinde bulunursunuz.» Sonra Valentine kolundan sımsıkı tutarak, ona dönüp işi reddetme olanağı tanımadan, kapıya doğru götürdü.

Josh Hillman olanların acısını masanın ayağına attığı bir tekmeyele çıkardıktan sonra özel telefon defterini açıp bir numara buldu. Özel hattından bu numarayı aradı. Karşısına çıkan kişiyle acele acele, ama dikkatle konuştuktan sonra sekreterine Valentine'le Spider'ı içeri almasını söyledi.

Rahat bir gülümsemeyle, «Her şey çözümlendi,» dedi. «Kontratları yeniden yazdıracağım. Ancak beş dakika sürer. Bir yıl garantili.»

Valentine nefretle, kuşkuyla, «Hah!» dedi. Kontratlar yeniden yazılıp geldiğinde her sözcüğü Fransızlara özgü tarihsel bir kuşkuyla okudu. Spider kendilerini kapana sıkıştırarak bir maddenin

yazılmamış olduğuna inanınca kontratları imzalandılar.

Spider'la Valentine gittikten sonra Josh Hillman sekreterine hiç olmazsa yarım saat hiçbir telefonu bağlamamasını söyledi. Geçmişteki deneyimlerine bakarak Billy Ikehorn'u bulmak, ona ne söylediye, ne yaptıysa bu iki kişinin o maddeyi çıkarımadan kontratları imzalamaya yanaşmadıklarına inandırabilmek için bu kadar bir zamana gereksinmesi vardı. Çıkarılan maddenin aslında hiç gerekli olmadığını kanıtlaması için de bir on dakika daha harcardı herhalde. Ama bunu başaracağını biliyordu. Hemen herkesi, herhangi bir şeyi yapmaya kandırabilirdi. Ya da bu öğleden sonraya kadar öyle sanmıştı. Gülümseyerek, «*Merde,*» dedi. Sonra sekreterine ne yapıp edip Billy Ikehorn'u bulmasını söyledi.

Valentine o akşam erkenden odasına döndüğünde masasının üzerinde İrlanda'da örülmüş bir hasır sepet buldu. Sepeti dolduran yemyeşil yosunların içinden uzun saplı, bazıları açmış, bazıları gonca halinde orkideler çıkıyordu. Çiçeklerin yanına bir kart iliştilmişti. «Öğleden sonraki anlaşmazlığın bağışlanması için en içten saygılarımla. Uygun görülecek bir ceza süresinden sonra sizi akşam yemeğine davet etmeme izin vereceğinizi umarım. Josh Hillman.»

Valentine onu hemen bağışladı ama eğer Josh Hillman'ın Los Angeles'ın en iyi çiçekçisi David Jones'ın satıcılarından birine kartı ne güçlkle, heceleyle heceleyle yazdırıldığını bilse onu daha çabuk bağışlardı. Çiçek siparişi o gün, Spider'la Valentine kontratlardaki o üç haftalık süreyle ilgili maddeyi keşfetmelerinden sonra sekreterin odasında oturup kahvelerini içtikleri sırada verilmişti.

Aynı günün gecesi, sabahın saat üçünde, henüz uyumamış olan Spider kapısının hafifçe çalındığını duydu. Kalkıp açtı. Karşısında koyu mavi sabahlığına sarınmış perişan bir Valentine duruyordu. Genç adam onu kaygılı, şaşırmış bir halde içeri alıp koltuklardan birine oturttu. «Ne oldu, Val?... Tanrım, kendini iyi hissetmiyor musun?» Korkmuş bir çocuk gibiydi Valentine. Her zaman ki gibi koyu rimelli olmayan iri yeşil gözleri yaşlar içinde yüzüyordu. Hatta o asi kıvılcık bukelleri bile cesaretlerini yitirmiş gibiydiler.

«Ah, Elliott, korkudan ne yapacağımı bilemiyorum!»

«*Sen* mi, şekerim? Ben ne haldeyim sanıyorsun?»

«Bugünkü davranışın... Öylesine kendinden emin, öyle küstahtın ki... Billy'e karşı terbiyesizlik ettin.»

«Ya sen, nerdeyse avukatın bürosundan çekip çıkıyordun. Seni hiç öyle öfkeli görmemiştim. Bana bile öyle sinirlenmedindi.»

«Hâlâ ne olduğunu anlayamıyorum... Delirdiğimde kafam çalışmaz oluyor. Elliott, yatağıma yatmış düşünüyordum şimdi... Birden iki saate kadar olduğumuzu anladım. Biz, ikimiz, birer yalançıyız. Hayatımda hiçbir mağaza için alışveriş yapmadım. Ama onların, yani alıcıların, yanında çalıştığımdan yılların tecrübesine sahip kişiler olduklarını biliyorum. Üstelik senin satış konusunda bir şey bildiğin yok. Hiçbir şey! Billy telefon ettiğinde öylesine öfkeliydim ki yitirecek bir şeyim bulunmadığından olmayacak şeyler istedim. Şimdi istediklerimi elde ettim ya, bunları yitireceğim diye korkuyorum. Elliott, bizim burada ne işimiz var?»

Spider onu hafifçe sarsıp gözlerinin içine baksın diye elini ensesine koydu. «Benim aptal Valentine'im. Sen sabahın saat üçüne özgü üzüntülere kapılmışsın. Kimse sana sabahın üçünde ciddi konulara dalmamanı söylemedi mi?» Valentine'in bakışlarındaki ürkeklik kaybolmamıştı. Spider ciddileşti. «Bak, Valentine, eğer sen ve ben bu işi başaracak zevke ve hayalgücüne sahip olduğumuza inanmasaydık, kalkıp Kaliforniya'ya gelir miydim? Moda bizim işimiz, unutmama. Sen, kadınları olduklarından daha güzel yapacak elbise modelleri çiziyorsun, ben de onları güzel gösteren resimler çekişiyorum. Biz ikimiz birer gözbağcıyız... En iyilerinden! Yalnızca zamana gereksinmemiz var. Takıntı'yı adam edeceğiz, biliyorum.»

«Keşke her şey böylesine basit olsaydı. Burada, Kaliforniya'da bilmediğim neler var... Kendimi yitirmiş gibiyim. Korkuyorum. Hele bugün Bayan Ikehorn'la konuşma biçimin, Elliott, beni dehşete düşürdü. Ona Yedinci Caddede nasıl davranıldığını bir bilsen... Tıpkı bir Tanrıçaymış gibi muamele görür... Yalnızca Yedinci Caddede değil, her yerde. Evet, bugün sana katlandı. Ama yarın aleyhine dönecek, bunun acısını çıkaracaktır. Giysilerimi görmek istediğinde başıma neler geldi biliyorsun.»

«Beni anlamaya çalış, Val, şekerim. Harriet Toppingham'la karşılaşınca dek bir kadının emirlerine, kaprislerine uyarak çalışmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Beni kendisine eğlence yapmak istedi. Ben buna izin vermeyince de beni mahvetmeye kalktı. Billy Ikehorn'da da aynı nitelikler var. Ama onun bizi parmağında oynatmasına asla izin vermeyeceğim. Haklısın, daha ilk günden ona biraz sert davrandım. Ama elimde değildi.»

«Seni anlıyorum, Elliott. Ama Billy'e karşı

daima düşmanca davranmak zorunda mısın? Yaptıkları için ona hakaret edecek, onu hep sinirlendirecek misin? Elliott, Billy Ikehorn öyle zengin bir kadın ki!»

«Eğer bu kadının parasını düşünmeye başlarsan kaybedersin, yavrum. O zaman senin gibi etten kemikten yaratılmış biriyle iş yaptığını unutursun. Gerçekleri göremez, onunla doğru dürüst konuşamazsın. Evet, çok, çok zengin o. Kendine, ne kadar çabalarsak çabalayalım belki de iflastan kurtaramayacağımız bir mağaza açmış, yaratıcı bir kişi olduğunu ileri sürüyor. Ama o bir Golda Meir, Barbara, Jordan, Kraliçe Elizabeth ya da Madam Curie değil. Olamaz da. Eğer Billy Ikehorn'un gelirini hesaplamaya başlarsan kafan felce uğrar. Bu tıpkı en yakın yıldızın ne kadar uzaklıkta ya da dünyanın saman yoluna göre ne kadar küçük olduğunu hesaplamaya kalkışmaya benzer. Bayan Ikehorn bizim gibi bir insan. Kakasını yapıyor, çiftleşiyor, işiyor, osuruyor, yemek yiyor, ağlıyor, seviniyor ya da kaygılanıyor. Bir kadın o, Valentine. Eğer bu gerçeği aklımdan çıkarırsam onunla asla çalışmam. Sen de öyle.»

«Evet ama Elliott, bir Jeanne d'Arc da değil. Madam Chanel ya da Gerry Stutz da değil. Bir Sonia Rykiel bile olamaz. Ah, ne kadar aptalım.» Biraz önceki perişan, umutsuz Valentine'in yerinde yeller esiyordu. «Kendine hakim olduğun, aklını kaçırmadığın için sana teşekkür ederim, Elliott. Şimdi bir parça uyusak iyi olacak. Yarın, biz iki sahtekar için büyük bir gün olacak.»

«Bana bir iyi geceler öpücüğü bile vermeyecek misin, ortak?» Valentine hemen onu, kadınlara insanı tiksindirecek kadar düşkün bu arkadaşaya duyduğu kuşkuyla süzdü. Melanie Adams'dan beri Spider'ın hiçbir kadınla ilişki kurmadığını biliyordu. Öpsün diye elini zarif bir hareketle uzattı.

Sonra Fransız annelerin çocuklarını yatırırken söyledikleri, «*Dors bien, et fais des bons rêves,*» diye fısılayarak koridordan aşağı, kendi odasına koştu.

Billy Ikehorn bir hata işleyerek oldukça erken bir saatte yatmıştı. Bunu sabahın beşinde uyanınca anladı. Sanki bir şeyler yolunda gitmiyormuş gibi kalbi çarpıyordu. Tatsız bir duyguyla doluydu. Yatakta dönüp her gün çektiği üzüntünün ne olduğunu anladı: Takıntı. Eğer Takıntı'yı yok edebilme, bir toz bulutu haline getirme yeteneği olsa, bunu hemen yapardı.

Billy, Takıntı fikrine, Ellis'in her an, her saniye, her gün ölmekte olduğu o son, bitmek tükenmek bilmez gibi gelen yıl içinde kapılmıştı. O sıralarda hazırladığı stüdyoda gizli seks yaşantısını sessiz sakin sürdürüyordu. Ash'e duyduğu kısa süreli ilginin yerini Ellis'e tuttuğu diğer üç hastabakıcı almıştı. Özel, ünlü muhafız kıtası için asker seçen Büyük Katerina'ymış gibi, istediği erkeği buluncaya dek iş için başvuran sayısız kişi arasında bir seçim yapabilme durumunda olmaktan inanılmaz bir zevk alarak hastabakıcılar tutmuştu. Bazan seçtiklerinden biri onu memnun etmeyi başaramıyor, bazan da biri onu cinsel yönden aylarca kendine esir ediyordu. Ama sonunda en iyilerinden bile bıkip usandığını farkediyordu. İki durumda da çözüm hep aynı oluyordu: Hatırı sayılır bir ikramiye ve işten çıkarma. Ellis'in yaşamının son yılında onu yeni, meçhul bir erkek vücudünden diğerine iten, onları istediği kadar kendi malı yapan tutku artık sönmüştü. Salt bu iş için hazırladığı bir tuvalin sehpa üzerinde el değmeden, resim araç-gereç paketlerinin açılmadan durduğu stüdyo uzun bir süre, gece gündüz, düşüncelerinin mer-

kezi olmuştı. Bomboş yaşantısını, yapayalnız ruhunu orada beslemek, sorunlarına bir yanıt bulmak istemişti. Ama artık bunları orada bulamayacağını biliyordu.

Bu arada Ellis ondan ve hastabakıcılarından tümüyle uzaklaşmış, onlarla ilişkisini kesmişti. Yanına oturmaya gittiğinde Billy'i gerçekten tanımıyor gibiydi. Ya da tanıyor ama aldırış etmiyordu. Genç kadın onun elini tutup bir zamanlar bir imparatorluğu yönetmiş olan çökmüş yüzüne baktığında yüreğinin burkulduğunu hissediyordu. Böyle anlardan sonra kendi kendine, hiç olmazsa hâlâ hisseden, duyarlı bir kalbim var, diye düşünüyordu.

Gündüzleri bomboştı. Bol bol zamanı vardı. Ama Billy hayır kurumlarında çalışacak tipte bir kadın değildi. Belki de yalnız geçen çocukluğunun bıraktığı etkilerle bu gibi toplantılarda kendi yaşlıları kadınlar arasına girdiğinde küstahlık ya da züppelik olarak nitelendirilen bir çekingenlik ve gerginlik içine düşüyordu. Durumu kendisi de fark ediyor ama bir şey yapamıyordu. Ikehorn Vakfının yardım kurumlarına milyonlarından bir bölümünü vermesi onun ordan burdan para toplamaya çalışmasından çok daha kolaydı.

Artık zamanını tenisle de dolduramıyordu. Beverly Hills'de gördüğü, tenisten başka bir şey bilmeyen kadınlardan içgüdüsel olarak nefret ediyordu. Sonunda terleyen, küfreden kadınların kim olduklarına aldırış bile edilmeyen Ron Fletcher'in jimnastik salonuna yeniden gitmeye başladı.

Daha sonra bir yıldan daha fazla bir zamandan beri aramadığı, arada sırada birlikte öğle yemekleri yediği kadın arkadaşlarına telefon etti. Ortadan kaybolmasını, sürekli Ellis'in yanında bulunma zorunluluğuna bağlayıp durumu kurtarıyordu. Öte yandan giyim kuşam konusundaki üstünlüğünü, şıklığını da yitirmişti. *Women's Wear'*

in En İyi Giyinen Kadınlar listesinden atılalı iki yıl oluyordu. Jake'le ilişki kurduğundan beri yeni hiçbir şey satın almamıştı. Giysilere olan düşkünlüğü birden canlandı. Duygusal bir destek sağlamak, Ellis'in sağlıklı olduğu dönemdeki romantik kişiliğine bürünmek, *Women's Wear*'in kraliçesi olmak istiyordu. Artık sahip olduğu hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey, istediği gibi değildi. Sanki hepsi de başka bir hayat yaşayan biri tarafından satın alınmıştı.

Billy, Beverly Hills butiklerine, mağazalarına adeta saldırdı. Gerçi giysi satın almak konusundaki nedenleri değişmişti ama en iyi, en güzel konusundaki zevki de gelişmiş, olgunlaşmıştı. Bulduklarının, gördüklerinin pek azını beğeniyordu ama alışveriş için New York'a ya da Paris'e gitmek için zamanı yoktu. Ellis'in yanından uzun süre ayrılamazdı.

Bir gün Rodeo'da yürür, lüks mağazalarla dolu bu sevimli uzun bulvardaki yeni inşaatları seyrederken Takıntı'yı açma düşüncesi geldi aklına. Çünkü kıyısını köşesini ayrıntılarına dek bildiği Bulvar'da gördükleri onu asla tatmin etmiyordu.

İki gün Rodeo'yla Dayton arasını dolaştı, bir antika mücevher mağazası olan Frances Klein'nın yeriyle Bataglia'yı içine alan yapıyı inceledi. Kalbi şimdi deli gibi, yıllardan beri hissetmediği bir özlemle çarpışmaya başlamıştı. Takıntı yaşamının boş alanlarını dolduracaktı. Onu *istiyordu*. Sahip olacaktı.

Josh Hillman'ın kuşkuları, itirazları bir kenara itildi. Üç milyon dolara yarım bloklu bir yer, bedava sayılırdı. Her şeyin parasını Ellis'in onu yıllar yılı verdiği servetten ödedi. Bunun Ikehorn'la bir ilgisi yoktu. Bu Billy Winthrop'un işiydi. Beverly Hills'e iyi bir butiğin nasıl olması gerektiğini gösterecekti. Takıntı, şimdiye kadar yalnızca

Paris'te bulunan zarafetin, inceliğın merkezi olacak, milletin dilinden düşmeyecekti.

Takıntı'nın inşaaı sürdüğü bir yol boyunca Billy kendini tüm içtenliğiyle bu tutkusuna verdi. Mimar olarak I.M. Pei'yi tutmak istemişti. Ama mimar Rockefeller Vakfına yapılan yetmiş milyon dolarlık ek yapıyla ilgileniyordu. O zaman I. M. Pei'nin parlak, yine onun kadar ünlü yardımcısıyla yetinmek zorunda kaldı. Billy inşaatın hemen hiç ayrılmıyor, işçilerin başını yiyor, müteahhiti deliye döndürüyor, mimarı, projeyi bırakıp gitmeye zorlayacak kadar sinirlendiriyordu. Artık umutlar, beklemelerle doluydu. Düşündüklerinin gerçekleşmesinin yalnızca bir zaman meselesi olduğunu da biliyordu.

Ellis, Takıntı'nın açılmasından biraz önce, 1975 sonbaharında öldüğünde, Billy onun için yas tutmayı çoktan bırakmış olduğunu farkettti. Kocasının hastalığının ilk iki yılı gerçekten uzun, acı dolu olmuştu. 1963 yılında evlendiği Ellis'i ölünceye kadar sevecekti. Ama ölen felçli adam onun için Ellis değildi artık. Bu konuda ikiyüzlülük etmenin gereği yoktu. Yine de mağazaya Cornelia Halaya, Boston'a, Katie Gibbs'e, Paris'e gidip tümüyle değişerek dönen zavallı, acınacak Wilhelmina Hunnenwell Winthrop'a, artık hissetmediği, kurtulduğu tüm takıntılıklara bir armağan, bir selam olsun diye Takıntı adını verecekti. Dünyada yalnızca Jessica'nın bu adın taşıdığı espriyi anlayacağını biliyordu. Ama o kadarı da yeterdi. Billy bu adı seviyordu.

Yatağında yatarken her şeyin ne kadar iyi başladığını perişan bir halde anımsadı. Başlangıçta sanki San Diego'dan San Fransisco'ya kadar her yerdeki zengin kadınlar mağazayı görmek istemişlerdi. Gelmişler, satın almışlar, almışlar, almışlardı. Baş döndürücü bir ay içinde Billy, mağaza-

nın başarılı olduğunu hissetmişti. *Women's Wear Daily* Takıntı'yla yakından ilgilenmişti. Billy Ikehorn onların özel saydığı kişilerdendi. Üstelik ticaret hayatına atılan sosyete kadınları daima ilgi çekerti. Gazetelerde Billy'nin Takıntı önünde çekilmiş resimleri çıkıyor, hakkında yazılar yazılıyordu. Billy hayatından memnundu. Hele Takıntı'nın içini, Dior'ın tam bir kopyası gibi dayayıp döşemekle ne denli yerinde karar vermiş olduğunu da görüyordu.

On beş yıl önce Kontes'le birlikte Montaigne bulvarındaki ünlü kapılardan içeri girişlerini, ana salonda kendilerine yer bulunması için bekleyişlerini bugünmüş gibi anımsıyordu. Daha sonra o ve Lilianne de Vertdulac alt kattaki butiği dolaşmışlar, birbirlerine açıklamaları bile umutsuzcasına bu giysilerden hiçbirini alamayacaklarını, onlara asla sahip olamayacaklarını düşünmüşlerdi. Ama şimdi Billy hepsine sahipti. Beverly Hills'de bir Dior vardı artık.

Billy, Takıntı'nın kâr edeceğini asla beklememişti elbette. Josh Hillman ona, arsa, bina ve iç dekorasyon üzerine çekinmeden, cömertçe harcadığı parayı elden gitmiş kabul etmesini söylemiş, bu konuda onu uyarmıştı. Satılacak pahalı giysiler Takıntı'ya harcanan ana paranın geri gelmesini asla sağlayamazdı.

«Josh,» diye Billy onu sevecen bir tavırla azarlamıştı. «Ben bu işe para kazanmak için atıldım. Biliyorsun gelirimi tümüyle yiyip bitiremem. Yardım kurumlarına her yıl verdiğim milyonlarca dolarla bile gelirim çoğalmaya devam ediyor. Takıntı'nın üstesinden gelemeyeceğimi sakın söyleme. Bu iş benimle benim aramda!»

Billy acı acı, keşke benimle benim aramda kalırdı, diye düşündü. Keşke *Women's Wear* onunla böylesine ilgilenmeseydi. O zaman paniğe kapıl-

maz, üzülmeydi. On bin yıl da yaşasa asla bitiremeyeceği paranın uçup gitmesini izlemek başka, bunun, dünyada değer verdiği tek derginin sayfalarında kocaman kocaman ilan edilmesi başkaydı. Hele yakın zamanda dergide, «Billy'nin Çılgınlığı» diye bir de makale çıkmıştı. Bundan sonraki yarı yıl hesapları ortaya çıktığında herkes ona gülecek, onunla alay edecekti. Harcamaları saklamanın da yolu yoktu. Her yer casuslarla, muhbirlerle doluydu. Zaten durumu anlamak için casuslara da gerek yoktu. Takıntı'ya bir girmek, çevreyi şöyle bir kolaçan etmek herşeyi açıkça ortaya koyardı.

Neden acele etmiş, düşünmeden davranmıştı sanki? Valentine'le yaptığı telefon konuşmasını anımsadıkça öfkeden avaz avaz haykırmak, kendini her yanını çürütünceye dek çimdiklemek istiyordu. Valentine'i istemişti. Onunki gibi bir yeteneğe sahip olan kişinin Takıntı'da bir sipariş elbise bölümü için şart olduğunu düşünmüş, Valentine'e hemen Kaliforniya'ya gelmesi için istediğini vermişti. Yine de, diye düşündü Billy, böyle içgüdüsel davranışlarda bulunmak daima kötü sonuç vermez. Geçmiş yıllara bakınca onu Paris'e götüren, Barbados'taki otelin koridorundan geçip Ellis Ikehorn'un kollarına atan şeyin de düşünülmeden, birden verilmiş kararlar olduğunu anımsıyordu. Evet, kendini bir Fransız Kontesi gibi hissetmesine neden, servet avcısı bir konta bekâretini vermiş olmasıydı. Yatak odasının karanlığında Billy başını sallayarak, salt kendisi *istedi* diye mucizeler yaratılmasını kaç kez beklediğini düşündü. Örneğin Takıntı gibi. Yine de Paris'ten zayıflamış, incelik bir vücutla dönmüş, Ellis Ikehorn'la evlenerek yedi yıl mutlu, kusursuz bir hayat yaşamıştı. Eğer düşünmeden, ani kararlar verip davranışlarda bulunmasaydı, şimdi nerede olurdu acaba? Hiç kuşkusuz şişmanın şişmanı bir öğretmen olarak, her-

kesten uzakta, istenilmeyen ama yine de Boston aristokrasisine bağı aşığılık duygusuyla ırıpınan biri olacaktı.

Düşünmeden davranıp harekete geçince ne olmuştu? Pek az kişinin olabileceğı kadar ince, hari-ka bir vücuda, olağanüstü bir servete sahipti şim-di. Klasik şen duldu. Ama bir parça neşeli, keyifli de olabilseydi... Tüm sıkıntısı, kaygısı Takıntı'dan geliyordu. Derdi Takıntı'ydı. Mağaza tümüyle bir felaketti. Bunu en geç kabullenmesi gerekecekti.

Ertesi sabah Billy, şafak sökerken daldığı kı-sa uykudan uyanır uyanmaz, Ellis Ikehorn'un sal-tanatlı günlerinde edindiğı kötü bir alışkanlıkla hemen Josh Hillman'a telefon etti.

«Josh, Valentine'le Elliott denilen kişilere ne dereceye kadar bağılıyım?»

«Kontratları var artık. Ama onları bir yol bo-yunca vereceğın paradan daha azına satın alabi-lirsin. Eğer böyle bir şey düşünüyorsan elbette. Ne-den sordun?»

«Ne gibi yetkilerim olduğunu anlamaya ıalı-şıyorum.» Billy, Valentine'le Spider'dan bir an ön-ce kurtulmayı düşündüğünü hemen açığa vurmak istemiyordu. Takıntı'yı satma kararıyla uyandı-ğında hiç olmazsa bir tek konuda haklı olduğunu farketmişti. Arsa fiyatları Takıntı'yı aldığı zaman-kinden çok daha yüksekti. Belki de bir Neoman - Marcus ya da bir Bendel binayı almak isterdi. E-ğer Takıntı'yı kelepir bir mal olarak isteseler bile hiç olmazsa Billy can çekişmekte olan bir mağ-a-za işletmek sıkıntısından kurtulmuş olurdu. Ta-kıntı'ya olan ilgisini yitirmiş gibi görünmek, bu i-çin ehli kişileri tarafından alaya alınmaktan çok daha iyiydi. Tüm benliğinin üzüntüyle dolduğunu hissetti. Tüm umutlarını Takıntı'ya bağlamıştı.

Takıntı hâlâ onun bebeğiydi. Ama başkalarının kendisini küçük görmesine de dayanamazdı. Başına ne gelirse gelsin, yine de en korktuğu şey buydu. Yaşamının ilk on sekiz yılının mutsuzluğunu, perişanlığını yalnızca fiziksel yönden atlatmıştı. O yılların bıraktığı yara izleri ruhunda hâlâ duruyordu. Bunlar onu sakatlamışlardı. Daha sonra olanlar geçmişi unutmasına asla yardımcı olamamıştı.

Birkaç saat sonra, Billy henüz giyinirken, Spider telefon etti.

«Billy, bütün geceyi Takıntı'yı nasıl adam edeceğimizi düşünerek geçirdim. Bugün oturup konuşabilir miyiz?»

«Bugün böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yok. Aslını istersen bu konu beni sıkmaya başladı. Daha dün şuraya bir lokanta, oraya bir masaj salonu açmak düşüncesiyle yerinde duramıyordun. Bugün senin tehlikeli planlarını dinleyecek durumda değilim, Spider.»

«Çok ciddiym, Billy. Bir araba kiraladım. Harika bir gün... Birlikte Santa Barbara'ya gidip Biltmore'da yemek yememize ne dersin? Orada konuyu enine boyuna konuşurduk. On yıl var ki deniz yüzü görmedim. Birkaç saat için her şeyden uzaklaşmak istemez misin?»

Ne acayıptır ki, Billy buna razı oldu. Kendini, Batı Los Angeles'in arkasından yükselen ve onu San Fernando Vadisinden ayıran alçak Santa Monica dağlarıyla Beverly Hills kenti arasında ezel-den beri sıkışıp kalmış gibi hissediyordu. Öğle yemeklerinde, arada sırada Malibu'daki pazar günü piknikleri dışında, kent dışına çıkmayalı asırlar olmuştu sanki.

«Ah, hadi Billy! Çok eğleneceksin. İzci sözü veriyorum.»

«Pekâlâ. Beni bir saate kadar gel al.»

Billy telefonu düşünceli düşünceli kapattı. Öğle yemeği için doksan mil gitmeyeli yıllar olduğu gibi bu ses tonuyla bir yere gitmeye davet edilmeyeli daha da uzun bir süre olmuştu. Spider onunla sanki isteksiz, bir parça şımarık bir kız arkadaşymış gibi konuşmuştu.

Billy insanların zengin olmayanlarla nasıl konuştuklarını çok iyi anımsıyordu. Ellis'le evli olduğu on üç yıl boyunca insanlar onunla değişik bir biçimde konuşmuşlardı. Yalnızca zenginler için kullanılan ses tonunu kullanmışlardı. Genç kadın sık sık, zenginlerin neden, *tam olarak neden* değişik kişiler olduklarını anlamaya çalışarak büyük Amerikan oyununu oynamıştı. Fitzgerald, O'Hara ve onlardan daha küçük yazarlar, sanki para bir insanın sahip olabileceği en gizemli, en büyüleyici şeymiş gibi kendilerini zenginlere kaptırmışlardı?.. güzellik, yetenek, güç bile para kadar gizemli, değerli değildi. Billy gizliden gizliye zenginlerin değişik kişiler olmalarını, onlara değişik kişilermiş gibi davranılmasından ileri geldiğini sanıyordu. Eğer doğuştan zengin olsa, Spider'ın içli dışlı davranışından etkilenecek yeterli tecrübeye sahip olmayacağından kuşkulanıyordu. Onun servetini hesaba katmayacak güçte ve zevkte olan çok az kadın dışında hiç kimse onunla Spider'ın biraz önce yaptığı gibi konuşmamıştı.

Yalnızca Spider'dan beklenecek bir davranışla, genç adam üstü açık bir Mercedes arabayla geldi. Ve de Billy'e arabanın üstünü kapalı mı açık mı istediğini sormasından sonra aralarında sözcüklere dökmedikleri bir ateş-kes anlaşması oldu.

«Açık olsun, lütfen.» diyen Billy otuz üç yaşında olmasına karşın üstü açık bir arabaya hiç bin-

mediğini anımsıyordu. Oysa her Amerikalı kadın gençliğinde üstü açık bir arabaya binerdi. Yoksa o başka, eski bir kuşaktan mıydı? Her neyse, Billy üstü açık arabayla gezmeye hiç çıkmamıştı.

Calabasas'ı geçtikten sonra yol tenhalaştı. Vadi çevrelerinde güneşin kuruttuğu kahverengi, meşe ağaçlarıyla benek benek yayılmaya başladı. Görünüm bir çocuğun yaptığı resim kadar sadeydi. Oxnard'ı geçince sol yanlarında Pasifik Okyanusu ortaya çıktı. Onlarla Japonya arasında arada sırada geçen bir petrol tankerinden başka hiçbir şey yoktu. Spider arabayı öfkeli bir flamenko oyuncusu gibi kullanıyor, hız sınırlamasına, sanki birisi yüksek ökçeli dans ayakkabılarını alıp gitmiş gibi küfürler savuruyordu.

«Bu yolda son kez arabayı yüz elliyle kullanmıştım... Santa Barbara'ya yarım saatten daha az bir sürede varırdık.»

«Aceleniz neydi?»

«Salt eğlence canım. Bazen da, bir partiden sonra, yanımdaki kızı, ailesi eyalet çapında alarm vermeden önce evine bırakmak zorunda kalırdım.»

«Tam bir Kaliforniyalı delikanlıydın demek.»

«Hem de nasıl...» Spider kafasında uyanan milyonlarca anıyla o neşeli, şımarık gülüşüyle güldü.

Billy, delidolu çocukluk yıllarından sonra ne yaptığını ona kolayca anlattırabileceğini hissetti. Ama şimdi bu gibi konulara giremeyecek kadar kendini tembel hissediyordu. Saçlarındaki rüzgâr, yüzündeki güneş, üstü açık araba... Sanki eski bir Coca-Cola reklamındaki kız gibiydi. Rodeo Drive'dan uzaklaştıkça kaygılarının da sabun köpükleri gibi uçup gittiğini hissediyordu.

Santa Barbara'ya hiç gitmemişti. Ellis'in sağlığında yalnızca jetle yolculuk ederlerdi. Santa Barbara'nın hemen dışındaki, çok ama çok zen-

ginlerin oturduğu yalnızca doğal güzelliği değil içki satışını yasaklayan yasaları ve şahane özel şarap mahzenleriyle de ünlü olan Montecito'da verilen partilere aldığı birkaç davetiyeye rağbet etmemişti. Aslında Biltmore ona fazla çekici gelmemişti ama bir köşeyi döner dönmez karşılarına çıkan eski otel, bulunduğu tepenin üzerinden denize bakıyor, romantik, vapur bir geçmişi en güzel biçimde temsil ediyordu.

Billy, «Sanırım elli yıl önce Fransız Riviera'sı da böyleydi.» diye coşkuyla doğruldu.

«Ben oraya hiç gitmedim.»

«Biz kocamla giderdik. Ah, ama bu... Harika. Kente yakın böyle yerler olduğunu bilmiyordum.»

«Bu ilki. Sahil boyunca gidilirse daha da güzelleri var. Yemeğimizi içerde mi, dışarda mı yiyeceğiz?»

Otelin girişinde duruyorlardı. Billy, Spider'ın göz kamaştırıcı bir erkek olduğunu düşünüyordu... Sanki hep iyi güzel şeyler uman bir gülümsemesi vardı. Böylesine başdöndürücü bir erkekle ilk kez karşılaşılıyordu. Altın sarısı saçlar ve mavi mi mavi gözler. Neden bu iki renk insanı hep etkilerdi?

«Elbette dışarda yiyeceğiz.» Spider bir şey istiyordu. Billy bunun ne olduğunu biliyordu, hazırlıklıydı. Spider başdöndürücü, baştan çıkarıcı bir erkek olabilirdi ama o da hemen teslim bayrağını çeken bir kadın değildi. Zararın neresinden dönlürse kârdı.

Josh Hillman orkide dolu sepeti Valentine'e yolladığında yaşamının belki de ilk büyük hatasını işlemişti. Ertesi gün telefon edip onu akşam yemeğine davet ettiğinde de ikinci hatasını işledi.

Valentine'i nereye götürmek istediğini çok iyi biliyordu. Van Nuys havaalanındaki özel yerine, 94. Hava Birliğine gideceklerdi. Oraya daha önce kimseyi götürmemişti. Josh beş yıl önce uçuş

dersleri almaya başlamıştı. Spora meraklı değildi ama uçmak için derin bir arzu besliyordu. Bürodan haftada bir öğleden sonra, evden de yine haftada bir öğleden sonra uzak kalabileceğini anlar anlamaz uçuş dersleri almaya başlamıştı. Karısı bu durumu tiksintiyle karşılamıştı. Joanne yalnızca Pam Am'le uçardı. O da ancak bir iki kadeh bir şey içtikten sonra. Özel pilot belgesini almaya hak kazanır kazanmaz, Josh kendine bir Beechcraft Sierra satın almış, hafta sonlarında giderek daha çok uçmanın tadını çıkarmaya başlamıştı. Joanne'nin umurunda bile değildi. Tennis ve tavla partileri bütün zamanını dolduruyordu. Kocasının büroda geç saatlere kadar çalışması da işine geliyordu. Çünkü yardım kurumlarında, hastaneleri daha iyi duruma getirmek için kurduğu kadınlar kollarında yapılacak işler vardı, arkadaşlarıyla telefonlaşmak, çeşitli çalışma düzenleri kurmak ona yetiyordu. Josh her uçuştan sonra bir kadeh bir şey içmek için sık sık 94. Hava Birliğine giderdi.

Burası, eski tuğlalarla, çatlamış sıvalarla tıpkı bir eski Fransız çiftliğine benzetilmişti. Söylenildiğine göre Birinci Dünya Savaşında bir İngiliz Hava birliği kalmıştı bu çiftlikte. Zemin katındaki yüzlerce kum torbasının arkasına sten tabancalar gizlenmişti. Kapısının önünde de içi saman dolu bir çiftlik arabası duruyordu. Salonun duvarları cesur, savaşta ölmüş pilotların soluk resimleriyle kaplanmıştı. Başka bir dünyadan gelen bu acayip şeyle, yılın her günü bin yedi yüz özel uçağın kalkıp indiği Van Nuys Havaalanının birbirine paralel pistlerinin bitiş noktaları arasında Birinci Dünya Savaşından kalma eski bir çift kanatlı uçak duruyordu. Ne denli uyduruk olursa olsun Josh buranın özlem dolu, romantik, duygulu havasından hoşlanıyordu. Oysa Joanne böyle yerlerden hoş-

lanmaz, dışarda yemek yemek istediklerine göre neden La Serra'ya gitmediklerini düşünerek bu-
run kıvırırdı.

Valentine bu lokantaya bayıldı. Tam Kaliforniya'da bulmayı uğduğu bir yerdi. Şahaneydi. Zaten Josh Hillman da ilgisini çekmeye başlamıştı. Valentine'in son birkaç yılı Spider dışında hep erkek olmayan erkekler, ya da erkek olabilecek ama hayatta tek düşünceleri kadın giysileri alıp satmak olan erkekler arasında geçmişti. Yeterdi artık. Ciddi ama sıkıcı olmayan bir erkek istiyordu. Gerçek bir erkek. Öte yandan Valentine'i yemeğe davet ederek yirmi yıllık düzenli, sorumluluk dolu evlilik hayatının kurallarını yıkmış olan Josh Hillman havada sınırsız bir özgürlük, değişiklik hissediyordu. Birdenbire önündeki dümdüz, upuzun yolun yerini 360 derecelik bir boşluk almıştı. Bir an aklına büyükbabasının çok sevdiği atasözü geldi: «Eğer iyi bir Yahudi sonunda domuz eti yemeğe karar verirse, o zaman bunun tadını öylesine çıkarmalı ki etin yağları çenesinden akmalı.» Acaba Valentine kızarmış domuz eti kadar lezzetli miydi? Josh Hillman bunu anlamaya kararlıydı.

Masaları pencerenin yanındaydı. Karanlık çöküp te inen uçakların ışıkları üzerlerinden gelip geçmeye başladığında, ses geçirmez camın gerisindeki eski uçak parlak gözlü acayip bir balık görünümünü aldı.

«Valentine... Bu adı nasıl aldın?» diye sordu Josh Hillman. Genç kadın onun adını tıpkı bir Fransız gibi söylediğine dikkat etti.

«Annem bir Chevalier hayranıydı... Bana onun şarkılarından birinin adını vermiş.»

«Evet, şu Valentine.»

«Biliyor musun onu? Olanaksız!»

Hillman şarkının ilk bölümünü mırıldandı. Sonra da sözlerini: «*Elle avait de tout petits pe-*

tons. Valentine, Valentine, Elle avait tout petits tétons, Que je tâtais à tâtons, Ton ton, tontaine!»

«Nerden biliyorsun?»

«Hukuk Fakültesindeki oda arkadaşım bunu bıkmadan tekrar tekrar çalardı.»

«Sözlerin ne anlama geldiğini biliyor musun?»

«Sanırım şöyle... Onun küçücük ayakları, küçücük memeleri vardı.»

«Tam değil... *tétons* argo, meme ucu anlamına gelir. Peki, sonra?»

«Pek emin değilim...»

«En güzel yerlerini bilmiyorsun... Bu Valentine'nin iyi bir karakteri yokmuş. Hiç yokmuş... Akıllı da değilmiş. Kıskanç ve otoritermiş... Sonra bir gün, yani yıllar sonra Chavalier onunla sokakta karşılaşmış. Kızın kocaman ayakları, varmış. Çift çeneliymiş... Memeleri beline sarkıyormuş.»

«Valentine, kalbimi kırıyorsun. Keşke anlatmasaydın. Kendimi daha mutlu hissedecektim.»

Kahkahalarla gülmeye başladılar. Bu, bir gece için de olsa gerçek yaşantılarından kaçan iki kişinin cinsel duygularını etkileyen, aynı zamanda birbirlerini uyduklarından daha çekici bulduklarını anlatan bir gülmeydi.

«Demek sen, Joshua, Eriha kentinin duvarlarını yıkan kişisin, bir İncil kahramanısın. Ben yalnızca Valentine'im, Chevalier'in Rue Justine'de karşılaştığı ilk sevgilisi. Hiç de uygun bir eş değil.»

«Değil mi? Göbek adın da etkileyici mi?»

«Ama bunu ben korkunç bir sır gibi saklarım.»

«Bana söyle.»

«Marie-Ange.» Valentine yaramaz bir çocuk gibi masum bir tavır aldı. «Yani Mary Angel.»

«Ne kadar da sade, iddiasız bir ad. Annen işi şansa bırakmak istememiş.»

«Haklısın. Biz Fransızlar ileiyi gören kişilerizdir.»

«Çılgınsın da, Bayan O'Neill... Seni İrlandalı.»

«Ya siz Yahudiler... Siz de ileriye düşünen, bir parça da çılgın insanlar değil misiniz?»

«Haklısın. Gerçek bir New York'lusun, değil mi?»

«Korkarım artık hiçbir şey değilim. Ne gerçek bir Parisli, ne bir New York'lu... Şimdi de Kaliforniya'dayım. Ne kadar gülünç. İnsan hiç gerçek Kaliforniya'lı olabilir mi?»

«Sen oldun bile. Çünkü tüm gerçek Kaliforniya'lılar buraya başka yerlerden gelmişlerdir. Eskiden burda kızılderililerden ve Fransisken rahiplerinden başka kimse yokmuş... Demek ki göçmenler ülkesinde bir göçmenler eyaleti oluşturmuşuz.»

«Ama sen burada kendini evinde gibi hissediyorsun, değil mi?»

«Yakında seni Fairfax Bulvarına götüreceğim. O zaman bunun nedenini anlarsın.» Josh yaptığı davetten bir an için çekingenliğe benzer bir duyguya kapıldı. Karısını oraya hiç götürmemişti. Joanne oradan nefret ederdi. Peki, varlığının her zeresinden Paris inceliği, zarafeti ve şıklığı taşan Valentine'i neden çocukluğunun o canlı, kalabalık, gürültülü ve modası geçmiş gettosuna götürmek istiyordu?

Spider'la Billy dışarda, Santa Barbara Biltmore'un geniş tentenesi altında yediler. Çiçeklerle çerçevelenmiş camekânın gerisinden, okyanustan doğru hafif bir esinti vardı. Billy, Spider'ın konuyu açacağını bildiğinden sabırla bekliyordu. Bu arada içkisini yudumluyor bol mayonezli sandviçini yiyor, duruma tümüyle hakim olmanın zevkini çıkarıyordu.

Spider'ın tecrübeli bakışları çok geçmeden ona bu kadının içkili durumda olabileceği kadar

gevşediğini söyledi. Sözcüklerini özenle seçerek, «Burası güzel, değil mi?» dedi. Billy yalnızca gülümsemekle yetindi. «Doğuda öylesine uzun zaman bulundum ki,» diye Spider konuşmasını sürdürdü. «Kaliforniya'nın nasıl olduğunu unutup gittim. Ve de Beverly Hills'in.» Billy ses çıkarmadan dinliyordu onu. «İçimde anlayacağını sandığım bir duygu var, Billy. Dün buraya geldiğimizde Val'la bambaşka bir dünyaya girmiş gibi olduk.» Billy ona dikkatle bakarak gücünü toplamaya çalışıyordu ama Spider ona fırsat tanımadı. «Eğer Takıntı'yı alıp Paris, Milano, New York ya da Tokyo'ya götürsen dünyanın sekizinci harikasını yaratmış gibi olurdun... Kadınlar Takıntı'ya girmek için uzun kuyruklar oluşturlardı... Ama Billy, Billy, Beverly Hills'de! Dünyanın en rahat, en iddiasız kıyafetlerini yeğleyen zengin kadınlarının bulunduğu böyle bir yerde! Kendimi New York'un havasına öyle alıştırmışım ki, dün sokaklarda kot pantolon, T-şörtlerle dolaşan kadınların istedikleri her şeyi alabilecek durumda olduklarını hep unuttuyorum. Öyle değil mi?» Bunu sık sık düşünmüş olan Billy ona aynı kanıda olduğunu anlatan bir bakışla bakmaktan kendini alamadı. Ama Spider ona konuşma fırsatı vermedi. Billy'e en kandırıcı bakışlarıyla bakarak, «Eğer Valentine'le bana bir ya da iki hafta verirsен kentte dolaşır, pahalı giysiler almaya çıkan kadınların ne yaptıklarını, geceleri eğlence yerlerine giderken neler giydiklerini inceleriz... Bize kentte gece gidilecek yerlerin listesini verirsен iyi olur... Eğer buranın havasını alır, kadınların ne istediklerini, ne aradıklarını anlarsak Takıntı'yı kentin en başarılı mağazası haline sokabiliriz. Beverly Hills kadınlarının gündüzleri sokaklarda ne giydikleri önemli değil... Bu kadınlar giysilerine avuç dolusu para harcıyorlar, bu kesin. Yoksa Saks, Bonwit ve Magnin ve bütün o

düzünelerle pahalı butikler bir tek caddeye kıkı-
ça sıralanmazlardı. Takıntı'yı, bu kadınların pa-
ralarını harcadıkları yer haline getirmemek için
hiçbir neden yok, Billy. Ama sen de kabul edersin
ki, yapacaklarımızı planlamamız için bir parça za-
mana gereksinmemiz var.»

«Bir parça mı?» Billy sözcüklerine elinden gel-
diğince alaycı bir anlam vermeye çalışmıştı ama
günü gününe uymayan, aptal, zengin bir orospu
karı durumuna düşmemek için Spider'a istediği
bir iki haftalık süreyi vermemezlik edemezdi.

«Evet, yalnızca bir iki hafta istiyorum. Yeni
gittiğin bir kuaföre bile bu kadar süre tanırırsın,
Billy. Daha ilk gidişinde kuaföründen memnun
kalmayı ummazsın, değil mi? Adam ikinci, hatta
üçüncü seferinde başarılı olur. Önce saçlarının
kalitesini öğrenmek, kıvrıcıklığını düzlüğünü an-
lamak zorundadır. Ama üçüncü seferden sonra da
işinde başarılı olmazsa ancak o zaman başka bir
kuaföre gidersin.»

«Herhalde dediğin gibi yaparım, Spider.»

«Elbette. Bu senin hakkın.» Genç adam ona
takdirle baktı. Yıllar yılı kavgacı, geçimsiz model-
lerle uğraşmanın sonuçlarını alıyordu. «Val işin
depo bölümüyle uğraşacak... Ben de kavram üze-
rinde.»

«Kavram?» Bir dakika Spider. Valentine tele-
fonda senin dünyanın en iyi satıcısı olduğunu, ma-
ğazayı yeniden, tepeden tırnağa düzenleyebilece-
ğini söylemişti. Bunun 'kavram' denilen şeyle ne
ilgisi var?»

«Dünyanın en iyi satıcısıyım. Ama önce müş-
terilerimin kim olduklarını, nasıl yaşadıklarını, he-
defin neresi olduğunu, onları Takıntı'dan alışve-
riş etmeye itecek şeyin ne olduğunu anlamalıyım
değil mi? Anlamıyor musun Billy, *kıyafet almak
tatmin edici bir çiftleşme gibidir*... Bunun da çe-

şitleri vardır... Ben de bunu, Beverly Hills'de hangisinin geçerli olduğunu anlamaya çalışacağım.»

Billy ona anlayışla başını salladığını dehşetle farkettti. Şimdiye kadar böylesine açık bir biçimde anladığı başka bir ifade duymamıştı. Cinsel yaşantısının yalnızca alışveriş ettiği anlarda varolduğu günleri henüz unutmamıştı.

«Pekâlâ, Spider, derdini anlattın. Peki, kavramının ne olduğunu ne zaman öğreneceğim?»

«İki haftadan daha uzun sürmez. Şimdi, eğer yemeğini bitirdiysen kalkalım. Trafiğin sıkışık olduğu zamana kalmak istemiyorum. Hazır mısın, Billy?»

Holmby Hill'e dönerlerken Billy, Spider gerçekte ne olursa olsun, ama asla kötü bir satıcı olamaz, diye düşünüp karar verecek bol bol zaman buldu. Yine de onlara iki hafta tanınmıştı. Eğer bu süre sonunda Spider dişe dokunur bir öneriyle ortaya çıkmazsa o ve Val işten atılacaklardı. Genç kadın bu konuda kesindi.

Yemekten sonra Josh Hillman, gülünççesine eski moda ama gerçek bir sorunla hayatında hiç olmadığı biçimde karşı karşıya kaldı. O ve Valentine lokantanın çatısı altında ilk kez buluşmuş, samimiyet kurmuş iki kişiydiler. Birbirlerini yeterince tanımıyorlardı. Bu yüzden herhangi bir tartışmaya girmeden kalkıp özel bir yere gidemezlerdi. Onun aşıkların buluştukları türden bir yere gereksinmesi vardı. Eskiden, Joanne'le evlenmezden önce, Mulholland Drive'ın aşıkların parke edip seviştikleri tek yer olduğunu anımsıyordu. Ama şimdi, tahmin ettiği kadariyle oraya düzinelerle ev yapılmış olmalıydı. Bu gece Valentine'i bir kez olsun öpmek fırsatını bulamazsa... Bunun için çok geri kafalıydı... Oğullarının da kendisini geri kafalı bulduklarını anımsıyordu şimdi. Sonunda il-

ham perisi imdadına yetişti. Burbank'taki arabalı sinema... Josh liseden beri böyle bir sinemaya hiç gitmemişti.

«Valentine, eğer kendini buranın gerçekten yerlisi gibi hissetmek istiyorsan sana büyük Kaliforniya geleneklerinden birini göstereceğim.» dedi hesabı öderken.

«Acaba bir filmin açılış gecelerinden birine gidemez miyiz?» Genç kadının yüzü kadınca, filmlerin açılış geceleriyle ilgili olmayan bir soruyla doluydu.

«Bu gece olmaz. Zaten burada böyle geceler artık pek düzenlenmiyor. Ben sana içeri arabayla girilip film seyredilen sinemalardan birini göstermek istiyordum.»

«Ne oynuyor?»

«İşte bunu bilmiyorum... Zaten önemli de değil. Hadi, gel.»

Sinemaya derin bir sessizlik içinde girdiler. Lokantadan çıkar çıkmaz ikisi de yakın gelecekle öylesine doluydular ki, bunun verdiği coşkuyla konuşacak gücü bulamıyor, ama bunu tartışmanın olanaksızlığını da biliyorlardı. Josh sanki arabalı sinemalara düzenli, sık sık geliyormuş gibi biletleri aldı. Sonra ciddi ciddi mikrofonun çalışma düzenini anlattı. Valentine, Josh Hillman direksiyonun gerisinden yana kayıp onu kollarına aldığında beyaz perdede dört arabanın burun buruna çarptıklarını ancak görebildi. Uzun, şaşkınlık dolu uzun bir süre her şey bu kadarla kaldı. Josh ona sımsıkı sarılmış, Valentine de erkeğin göğsüne adeta gömülecek kadar sokulmuştu. Konuşmuyorlardı. Yalnızca birbirlerine sokularak, iki insanın birbirine sokulmasının verdiği mutlulukla çarpan kalplerinin, yumuşak soluk alıp verişlerinin sesini dinleyerek öylece kaldılar. Birbirlerinin kollarında olmanın doğurduğu sessizlik söylenecek bin-

lerce sözcükten çok daha anlamlıydı. Daha fazla şey anlatıyordu. Bu, zaman içinde, her tür düşünceden, hazırlıktan ve ifadeden ayrı, uzak bir andı. Karşılıklı gereksinmeyi, verişi anlatıyordu. Ama uzun bir süre sonra, ikisi de, sanki aynı gücün etkisindeymiş gibi birbirlerinin dudaklarını aradılar, birbirlerinin adlarını söyleyerek öpüştüler. Valentine'i öpmek Josh'a yüzünü bir demet taze ilkbahar çiçeklerinin içine gömmek gibi geliyordu. Genç kadının dudaklarında keşfedilecek binlerce soru var gibiydi. Josh Hillman uzun, dondurucu bir soğuk kış mevsiminden sonra ilkbaharın mis kokulu havasına ulaşmıştı sanki. Yemek yedikleri sırada yapmayı düşündüğü şeyi yaptı Josh, Valentine'in burnunun üzerindeki üç çili öptü. Genç kadın da onu küçük, hafif öpücöklere boğdu.

Birbirlerinden ayrıldıklarında beyaz perdede ikinci filmin jeneriğı veriliyordu. Yaşını başını almış iki kişi arasında öpüşme sonsuza dek sürmez. Valentine ve Josh kadar karmaşık, olgun iki kişi için öpüşme bir yerde bir takım sözcöklere dökölmelidir. Ama hangi sözcöklere? İki de birden bir genç öğrenci gibi utangaç, çekingen bir hal almışlardı. Birkaç saatlik bir beraberlikten sonra nasıl bu duruma gelmişlerdi?

Josh alçak sesle, «Bundan sonra ne olur?» diye sordu. «Valentine, sevgilim, biliyor musun?»

«Hayır. Çok az... Belki senden de az biliyorum.»

«O halde birlikte öğreneceğiz.» Josh karanlıkta yolunu bulmaya çalışan biri gibi sözcüklerini dikkatle seçerek konuşmuştu.

Valentine ondan bir parça uzaklaşarak, «Belki,» dedi.

«Belki! Neden 'belki' dedin?»

«Yalnızca tedbirli olmaya çalışıyorum... Senin için... kendim için...»

«Bırak tedbirli olmayı, Valentine. Yaşamımı-
zın geri kalan bölümünde bunu yapabiliriz ama
bir kez, bir tek kez yalnızca duygularımıza göre
davranalım. Ah, hiç olmazsa bir tek kez çılgınlık
edelim.»

Josh bir delikanlı gibi onu gözlerinden, kulak-
larından, çenesinden, saçlarından coşkuyla, özlem-
le, ihtiyaçla öptü. Gençliğinde anlatma, boşaltma
fırsatını ve olanağını bulamadığı tüm romantik
duygularını sözcüklere dökmek için telaşlanıyor-
du ama tüm söylediği, «Benimle çılgınlık et, Va-
lentine,» demek oldu.

«Belki.» Valentine'in içinde bir şey, çok güc-
lü bir şey kendini erkeğin duygularına bırakıp sü-
rüklenmesini engelliyordu. Josh Hillman'a kendi-
ni bıraktığı, onun kollarına sığındığı o ilk, düşün-
cesiz, sakınmasız davranıştan sonra kendini topar-
lamış, geri çekilip kabuğuna girmişti. Gerçeklere
dönmüştü. Daha dün tanıdığı, çocuklu bir erkekle
birlikte oluşu, onun kollarına atılıp onunla öpüş-
mesi şimdi Valentine'e inanılmaz bir çılgınlık gi-
bi görünüyordu. Madam Hélèn O'Neill'in zeki, kuş-
kulu, akli başında kızı çılgınlık edemezdi. Hiç ol-
mazsa şimdilik. Hele arabayla film seyredilen bir
sinemada asla. «Belki,» diye adeta kendi kendine
konuşuyormuş gibi yineledi.

Spider, Mercedes arabayı üzüntüyle Beverly
Wilshire Otelinin karşısındaki kullanılmış araba
komisyoncusuna bıraktı... Ne yazık ki Mercedes
aradığı araba değildi ama yine gelecekti... Sonra
Billy'le geçirdiği günü anlatıp Valentine'in ödü-
nü patlatmak için otelin yolunu tuttu. Valentine'i
otelde bulamayınca oda servisinden yemek istedi.
Yatağına uzanıp düşünmeye koyuldu. Üstün bi-
çimde duyarlı yapısı ona bundan sonraki iki haf-

tanın çok önemli olduğunu söylüyordu. Kadınların gizli duygularını düşüncelerini sezmekte üzerine yoktu. Eğer bugün yemekte Billy'i kandırmayı başaramasa, Valentine'le New York'un yolunu tutacaklarını çok iyi biliyordu. Billy Takıntı sorununu bir an önce bitirmeye kararlıydı. Kendi isteklerini düşünmeye, onların yerine getirilmesine öylesine alışmıştı ki başkalarının durumunu hesaba katmayı çoktan unutmuştu Billy Ikehorn. Çok şımarıktı ama yine de onda duyarlı, ince bir şeyler vardı. Spider onu idare edebileceği kanısındaydı. Ne de olsa, Billy, bir Harriet Toppingham değildi. Bir erkeğin kendisinden korkup çekinmesini beklemiyor, istemiyordu. Aksine, cesur, atılgan bir erkeğe bir dereceye kadar saygısı vardı. Temelde dürüst, anlayışlıydı.

Ama Spider önce iki konuyu öğrenmesi gerektiği kanısındaydı. Hem de iki hafta içinde. Bir kere Beverly Hill'in başarılı mağazalarındaki satışların durumunu incelemeli, bu konuda fikir edinmeliydi. İkincisi de Kaliforniyalı kadınların paralarını ne tür giysilere, *nasıl* harcadıklarını bilmeliydi. Gardroplarını New York'lu kadınlar gibi düzmedikleri açıktı. Spider New York'la Kaliforniya'yı kafasında karşılaştırmaya çalışırken nerdeyse uyu-ya kalacaktı birden aklına gelen iki sözcükle kendine geldi! *Yerli çocuk!* Evet. Kaliforniya'nın yerlisiydi o. Burada doğmuş, burada büyümüştü. Gerçi buradan ayrılalı üç ya da dört yıl olmuştu ama o Kaliforniyalıydı!

Pasadena, daha doğrusu Pasadena'nın sakin, zengin bölümü San Marino on sekiz yaşına gelinceye dek onun evi, dünyası olmuştu. Sonra da Westwood'daki UCLA, Kaliforniya'daki geri kalan yaşamının cennetiydi. Belki Veverly Hills, Spider için o kadar iyi bilmediği bir bölge olabilirdi ama yine de köklerinin bulunduğu, köklerinin saldıgı

yerin bir parçasıydı. Ailesi, arkadaşları buradaydı... *Altı kızkardeşi* de!

Spider keyifle, altı kızkardeşi olan bir erkek kendini zengin saymalıdır, diye düşündü. Yatağının yanındaki küçük masa üzerindeki deftere notlar almaya başladı. Kardeşlerinden beşi evlenmişlerdi... Üçü çok iyi evlilikler yapmışlardı. Holly'le Heather yirmi sekiz yaşındaydılar. Holly bir petrol kiralının oğluyla evlenmişti. Pansy kuzey Kaliforniya'daki kırmızı kereste veren bir çeşit servi ağaçlarıyla dolu bölgenin yarısına sahip olan birinin tek varisiyle birleştirmişti hayatını. Ama Pansy'nin kocası merkezi San Fransisco'da olan bir sigorta şirketi işletiyordu. Kızlardan biri, henüz yirmi dört yaşında olan June hepsinden başarılı çıkmış, yaptığı evlilikle hepsinden daha zengin olmuştu. Şimdi La Jolla'da bir sayfiye evine, Polos Verdes'de geniş bir malikane ve ahırlara sahipti. Diğer kızların durumu da pek fena sayılmazdı, Heather'le January de evlenmişlerdi. Kocaları multimilyoner değildi ama durumları iyi sayılırdı. Spider'ın anladığı kadarıyla Petunia evlenip oturmayı düşünmeyecek kadar çok çapkınlık ediyordu. Şimdi kardeşlerinin yardımıyla, çok, çok zenginlerle hali vakti yerinde olanlar üzerine bilgi edinecekti. Çok - çok zenginler düşüncesi ona Herbie'yi anımsattı. Herbie'yi nasıl da unutmuştu! UCLA'daki en iyi arkadaşını. Herbie aile işine girmişti. Film dünyasından milyonlar kazanıyordu.

Tanrım, diye Spider düşündü, ben New York'ta tavanarası bir odada yaşarken okul günlerinden tanıdığı arkadaşları saygıdeğer, etkili kişiler olmuşlar. Öğle yemeğinde Billy'den, burada kadınların gece nasıl giyindiklerini görmek için kendilerine bir parti düzenlemesini istemeyi düşünmüş, sonra bundan vazgeçmişti. Bu işi kendi başı-

na, kendi olanaklarıyla yapmaya karar vermişti. Şimdi Billy'den yardım istememiş olmasına çok seviniyordu. Spider listesini hazırladığı isimlerin altına diğerlerinden daha iri harflerle, HERKES... diye yazdı. İKİ HAFTADAN DAHA KISA BİR SÜRE İÇİNDE BİR HOŞGELDİN PARTİSİNE GE-REKSİNME VAR... KİYAFET ZORUNLUDUR. Sonra ezberlemek görevini duyduğu tek telefon numarasını çevirdi.

«ANNE! Merhaba, anne... Yuvaya döndüm.»

Ailesine telefon ettikten sonraki iki hafta içinde Spider, neyin geçerli, neyin geçersiz olduğunu, her şeyin ayrıntılarını anlamak için tüm zevkini, dikkatini toparlamak zorunda kaldı. Tanrıya şükürler olsunki ağustosun sonlarındaydılar. Beverly Hills'deki tüm mağazalar sonbahar koleksiyonlarını hazırlamak, satın almakla meşguldü. Aynı zamanda tüm kentte yazlıkların ucuz satışları da başlamıştı.

Valentine'le ayrı ayrı, yürüyerek tüm kenti tepeden tırnağa dolaştılar. Rodeo'yu, Camden'i, Bedford'u dolaştılar. Sonra Dayton Way'le Brighton Way'deki dükkanları bir bir gezip incelediler. Wilshire Bulvarındaki mağazaları didik didik ettiler. Buradaki Saks, Magnin, Elizabeth Arden, Delman mağazaları, caddenin alışveriş bölümünün doğu köşesindeki Bonwit, Teller, aşağı yukarı bir üçgen oluşturunyorlardı. New York'ta olsa bu mağazalar bloklar boyunca uzayıp giderdi. Ama Beverly Hills'de öylesine sıkışık bir durumdaydılar ki herhangi bir butiğe ya da mağazaya yürüyerek gitmek çok kolaydı. Rodeo'daki orta halli, sıradan bir butik bile yıllık doksan altı bin dolar kira veriyordu. Bu yüzden de başarısız olanlar hemen kapanıyordu.

Girdiği mağazaların niteliklerini beynine kazımaya çalışan Spider bazan, geçen mevsim nelerin satılmadığını, yeni malları inceleyen ama hiçbir

şey satın almadığı için tezgahtarları adeta çılgına çeviren Valentine'le karşılaşılıyordu. Öte yandan New York'tan ayrılmadan önce alelacele satın aldığı zevkli, kaliteli yeni giysileri içinde Spider anesi ya da kızkardeşleri için bir şey almak baha-nesiyle satıcıları lafa tutuyor, hiçbir şeyden kuşku-lanmayan mağaza sahiplerine, müşterilerine, satış bölümü şeflerine sorular soruyordu. Valentine'le birlikte ya da ayrı tüm küçük mağazaları gezdik-leri gibi Dorso, Giorgio, Amelia Grey, Jax, Matt- hew, Kamali, Alan Austin, Dinallo, Ted Lapidus, Charles Gallay, Hermès ve Gucci gibi büyüklerini de dolaştılar.

Bu iki hafta içinde Spider'in şerefine alelace- le ama çok eğlenceli sekiz parti düzenlendi.

- Çocukluklarında Spider'in sevgisi için birbir-leriyle yarışmak gereğini duymayan altı kızkar-deş şimdi, arkadaşlarının hakkında öyküler dinle-dikleri ama hiç görmedikleri efsanevi ağabeyleri- ni eğlendirmek için koşturuyorlardı. Aslında hiç- biri de Valentine'in, bu seksi Fransız kadınının, ağabeylerinin iş arkadaşı olduğuna inanmıyo- rdu... Spider kimi kandırıyordu... ama yine de ona son derece nazik davranıyor, yakınlık gösteriyor- lardı. Öte yandan Valentine de Elliott kadınlarıyla arkadaş olmakta hiç güçlük çekmemişti. Bu par- tiler onlara San Fransisco'dan San Diego'ya ka- dar her yerde kadınların nasıl zengin bir biçimde giyindikleri konusunda fikir vermişti. Josh her gün telefon ediyordu. Ama Valentine'in gerçekten, bu maraton sona erinceye dek ona ayıracak zama- nı yoktu.

Valentine'le Spider'a tanıdığı iki hafta boyun- ca Billy Butik Takıntı'ya birkaç kez gitmiş, raflar- daki, askılardaki sıra sıra satılık kıyafetlere baktık- ça iliklerine kadar tiksintiyle dolduğunu hisset- mişti. Mağazanın içindekileri tümüyle toparlayıp

bir yardım kurumuna göndermemek için kendini zor tutmuştu. Şimdi Valentine ve Spider'la bir an önce konuşup bu işin içinden sıyrılmak için sabırsızlıkla bekliyordu.

Konuşma günü geldiğinde Billy masasına oturup Valentine'le Spider'ı parayla tutulmuş bir celatmış gibi süzdü. Artık Takıntı'nın tüm başarısızlığının bu iki kişiye ait olduğuna kendini inandırmış gibiydi.

Spider sırtında, New York'un Dunhill Tailors'dan aldığı son derece kaliteli ve zevkli giysilerinden biriyle sırtını duvara dayamış duruyordu. Billy onun bir hayli ciddi ve kaygılı olduğunu görünce sevinmekten kendini alamadı. Valentine bir koltuğun kenarına ilişmişti. Spider'ın konuşmaya başlamasını beklediği belli oluyordu. Billy kızın çok yorgun olduğunu farketmişti. Valentine'in gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu.

Billy anlamsız bir sesle, «Hadi bakalım, Spider,» dedi. «Başla.» Kadının tüm varlığından bir ilgisizlik, hatta sıkıntı akıyordu.

«İyi haberlerim var.»

«Hadi duyalım.»

«Beverly Hills'de bir numara olman için bir tek rakibin var, Billy. Bu rakibi nasıl yeneceğini de biliyorum. Bir tek çaren var.»

«Çılgınlık bu. Açıkla biraz, Spider. Sanırım hayali fantezilerden kaçınmamız gerektiği üzerinde anlaşıştık.»

«Rakibin Takıntı, Billy.» Genç adam onun sözünü kesmesini engellemek için elini kaldırdı. «Şimdi daha açık ve ayrıntılı anlatacağım. Billy, senin rakibin, Takıntı'yla ilgili düşlerin. Sahip olmak istediğin, Kaliforniya'nın özlemini çektiğini zannettiğin mağaza hayali, Bu konuda *yanıldın*, Billy. Hem de tümüyle. Kurduğun düşü çok iyi anlıyorum. Bu senin kişisel zevkinin bir sonucu ol-

du. Ama Hollywood Mumya Müzesinde Petit Trianon'un inşa edilmesini ummak kadar boş bir hayaldi. Bazı bitkileri bir yerden çıkarıp başka bir yere dikemezsin. Afrika'da Coca-Cola satabilirsin, Aşağı Abu Dhabi'de Beverly Hills'deki kadar çok Mercedes araba bulunabilir. Ama bir tek Dior vardır ve bu Dior Avenue Montaigne'dedir. Orada da kalması gerekir. *Ya bu Dior hayalinden vazgeç Billy ya da Paris'e bir bilet al.* Orada ışık başkadır, uygarlık başkadır, müşteriler ve onların gereksinimleri başkadır, bir giysi almak için yaklaşım kesinlikle, tümüyle başkadır. Orada bir kıyafet satın almanın ne denli ciddi bir iş olduğunu bilmen gerekir. Bilirsin de...»

Billy onun kendisiyle nasıl konuştuğundan çok *ne* söylediğinin öylesine etkisinde kalmıştı ki kendinde itiraz edecek gücü bulamadı.

«Gerçeklere bakalım bir kez. Beverly Hills'de, New York'taki en iyisiyle bile başedebilecek lüks ve seçkin bir alışveriş merkezi var. Çok büyük değil ama buranın nüfusu da ona göre. Sen de kabul edersin ki, bu alışveriş merkezini destekleyecek müşteriler olmasa, böyle bir yer de olmazdı. Ama bu müşteriler Takıntı'yı desteklemiyor. Neden? Çünkü müşteri Takıntı'yı tutmadı.»

«Nasıl olur?» diye atıldı Billy. «Kentin en şık, en zarif, en rahat mağazası Takıntı.»

«Çünkü müşteriye *eğlendirmiyor*, Billy.» Valentine'le Billy ona hayretle baktılar. «Hoşuna gitse de gitmese de alışveriş artık bir eğlence haline geldi, Billy. Takıntı'ya gelmekse bir eğlence sayılmıyor. Müşteri ister alışveriş etmek için, ister gezmek için gelsin iyi, eğlenceli vakit geçirmek istiyor. Diyelim ki, Santa Barbara'dan bir müşteri geldi. Ya da başka ülkeden bir turist. Karşı komşun Giorgio'ya mı gider, Takıntı'ya mı gelir sen-ce? Takıntı'ya girdiğinde insan gri rengin yirmi

beş tonuyla dekore edilmiş süslü, küçük yaldızlı sandalyeli ve İngilizce yerine Fransızca konuşmayı yeğleyecekmiş gibi duran son derece şık, kendini beğenmiş satıcı kadınlarla karşılaşılıyor... Öte yandan Giorgio'da Amerikan barda içki içen, bilardo oynayan insanlar, başlarında küçük şapkalarıyla sanki oturup fiskos etmek isterlirmiş gibi duran satıcı kızlar var... Hepsi de müşteriyi rahatlatmak, evindeymiş gibi hissettirmek için ellerinden geleni yapıyorlar.»

Billy, «Giorgio, Takıntı'yla boy ölçüşemez,» diye buz gibi bir sesle atıldı. «Giorgio'da ne yoksa, Takıntı'da hepsi var.»

«Evet ama Giorgio, New York'u da kapsamak üzere ülkenin bir numaralı satış yerlerinden biri.»

«Neden - Buna inanmam.»

«Giorgio'da her yıl en azından elli bin dolar harcayan düzinelerle kadın var, Billy. Dünyanın zengin kentlerinden gelen kadınlar bunlar. Bir o kadar kadın da her gün ne gibi bir yeni mal geldiğini anlamak için Giorgio'ya uğruyor... Böylece hem boş zamanlarını dolduruyor, hem de iyi vakit geçiriyorlar. Üstelik satın da alıyorlar... Hem de nasıl!»

«Bu konuda haklı olduğunu nerden biliyorsun, Spider?» Billy elinden geldiğince ilgi duymuyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

«Ben... Mağaza sahibi Fred Hayman'le konuşma fırsatını buldum. Kendisi anlattı. Daha sonra *Women's Wear*'i inceleyip adamın doğruyu söylediğini anladım. Ama durum yalnızca Giorgio'da böyle değil, Billy. Kentte müşterinin eğlenmesini, iyi vakit geçirmesini sağlayan tüm butikler, mağazalar iyi iş yapıyor. Özellikle Dorso, Dorso'dan içeriye girmek, adım atmak bile insanı rahatlatıyor. Sanki bir dostun toplantısına ya da sevimli bir müzeye girmiş gibi oluyorsun. Billy, Billy,

insanlar alışveriş ederlerken sevildiklerini, istindiklerini hissetmek isterler. *Özellikle zenginler!*»

Billy omuz silkti.

«Satıcı kızlar tarafından eleştirilmek de istemezler,» diye ekledi Spider. «Önceki gün Giorgio' da bilardo oynuyordum. İki kadının içeri girdiğini gördüm. Birinin sırtında tenis şortu vardı. Diğerinde de pis bir kot pantolon. İkisini de dikkatle izledim. Çünkü Giorgio'nun giyinme odaları öylesine dar ve rahatsız ki insan kendini rahatlıkla görebilmek için dışardaki aynalara çıkmak zorunda kalıyor. Ve de bu iki pejmürde kadın ne yapıyor biliyor musun? Her biri iki bin dolardan daha ucuz olmayan üç giysi satın aldılar: Bir Chloe, bir Thea Porter, bir de Zandra Rhodes... Kadınlardan birine Takıntı'dan alışveriş edip etmediklerini sordum. Takıntı açılır açılmaz gittiğini ama... Billy şimdi kadının söylediklerini aynen tekrarlıyorum: 'Züppe satıcı kızlarla dolu o katı, tutucu mağazaya gitmek için tepeden tırnağa giyinmek gerekiyor. Bu da zahmete değmez.'»

Billy, «Bunu o tenis şortlu, pis kot pantolonlu kadınlardan biri mi söyledi?» diye nefretle sordu.

«Kimin söylediğinin önemi yok. Önemli olan senin alışverişi müşteri için eğlenceli bir duruma getirme fikrini kabul edip etmediğin. Etmiyorsan benim burada kalmamın hiçbir anlamı yok. İstersen hemen istifamı basarım.» Billy ona sinirli sinirli baktı. Spider bu kez çok ciddiydi. Erkekleri iyi tanır, onların numara yapıp yapmadıklarını hemen anlardı. Bu kez Spider'in söylediklerinin her sözcüğüne inanıyordu.

«Tanrım. Takıntı'yı açacağıma Giorgio'yu satın alsam daha mı iyi olurdu diye düşünmeye başlamak üzereyim.» Billy acı bir kahkaha attı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

«Yanılıyorsun. Takıntı, Giorgio'dan on kat

büyük ve başarılı bir mağaza haline getirilebilir. Çünkü sende onlarda olmayan üç şey var: *Yer... Valentine... ve ben.*»

«Peki planın nedir... Bir bilardo salonu kopya satıcı kızlarımın deliller gibi giyinmeleri mi?»

«Öylesine basit ve kopyacı olmak gerekmez. Kusursuz prova odaları da dahil tepeden tırnağa yeni bir dekorasyon gerek. Prova odaları seksi, özel ve eğlenceli olmalı. Buraya gömdüğün milyonlardan sonra yedi ya da sekiz yüz bin dolar daha harcaman gerekecek... Ama mağaza da köşeyi dönecek. Örneğin, yeniden dekore ettikten sonra Takıntı'ya girdiğinde, kendini dünyanın en sevimli, çekici köy dükkanlarından birinde bulmuş gibi olacaksın. Antika düğmelerden saksılar içinde menekşelere, Waterford cam kavanozlarda bir penny'lik şekerlemelere, oyuncaklara, dünyanın en pahalı budama makaslarına, eliş mektup kağıtlarına, işlemeli yastıklara, bağa kutulara kadar her şey olacak. Böyle bir yer bir şeyler satın alsa da almasa müşterinin ilgisini çeker, tekrar tekrar gelme isteği doğurur. İstemese de çocuğuna ya da torununa eğlenceli bir şey almak ister.

«Evet, Billy, bu mağazanın en alt katı olacak. Erkekler için içki içebilecekleri bir yer hazırlayacağız. Meyhane havasında. Kadınlarının alışveriş etmelerini beklerlerken kendilerini rahat hissetmeleri için... Tavla masaları koyacağız, şu yeni çıkan elektronik oyuncaklardan da... Belki bir iki tane de ping pong masası. Sonra erkek giyim bölümü de olacak... Yalnızca aksesuar koyacağız buraya... Ama dünyanın en görkemli bölümü olacak... Gerisi de kadın giyim aksesuarlarına ayrılacak. Burası öylesine rahat, öylesine yepyeni, pahalı, kaliteli eşyalarla doldurulacak ki kadın müşteriler bir şeyler satın almayı kesinlikle isteyecekler... Ne demek istediğimi anladığını sanıyorum.

Kadınlar bir başka eşarba, çantaya ihtiyaçları olduğu için değil, alışveriş etmenin zevkini çıkarmak için çarşıya çıkarlar. Bunun için de onların akıllarını çelmek gerekir... Ve de arka tarafta Edward stili bir kış bahçesi olacak: Rahat, samimi, eski moda, insanın bir fincan çay içerken dinlenebileceği bir yer... Tüm teşhir vitrinleri de yerlerinden taşınabilir yapılacaktır. Kış bahçesinin duvarları da sürmeli olmalı... Parti verdiğin zamanlarda orkestra ve dansçılar için bol yer açılabilir diye.»

«Dansçılar mı?» Billy'nin sesinde bir acayiplik vardı.

«Elbette... Mağazayı yeniden dekore etmek için Takıntı'yı kapatacağız ve bir gala vererek açacağız. Dekorasyon harcamalarına birinci katı bir balo salonu haline getirme masraflarını da ekledim. Çünkü burada kadınlar yardımseverlerin baloları ve birkaç özel parti dışında pek giyinme fırsatını bulamıyorlar. Hepsi de güzel giyinmek istiyor, hangi kadın istemez ki... Eğer ayda iki kez dans partisi verirsen kadınlar da her seferinde daha güzel kıyafetler giymek isteyeceklerdir, değil mi? Sonra, belki de ayda bir kez, bu kentte yapılacak hiçbir şeyin olmadığı sıkıntılı pazar akşamları oyun partileri düzenleriz. Armağan bir Takıntı giysisi olur. Ama aslında gerçek kumar oynanır. Toplanan para da yardım kurumlarına verilir. böylece millet Vegas'a gitmek zorunda kalmaz. Üstelik hepsi de, kadın erkek giyimli gelmek zorunda kalırlar. Böylece...»

«Giysileri, Spider, onlar dansederlerken, giysileri nereye koyacağız?» Şimdi Billy'nin sesinde bir tek anlam vardı! Merak.

«Ah, biz zaten giysileri orada tutmayacağız ki. Söyledim sanıyordum. Giysiler Takıntı'nın üst katında olacak. Böylece müşteriler yalnız kalacak-

lar, aynayla kendileri arasında başkası bulunmayacak. Tanrım, Saks'da bile prova odalarına doğru dürüst kapanmayan perdeler takmışlar. Giysisi ne denli pahalı olursa olsun odanın önünden geçen içerdeki kadını rahatlıkla görebiliyor. Hayır, Takıntı'ya gelen bir müşteri böyle bir durumla karşılaşmayacak. Yukarı çıkacak, istediği gibi rahat rahat giyinip soyunacak, öğle yemeği yiyecek, ayaklarına masaj yapılacaktır... Böylece mağazayı yalnızca dolaşmaya gelenler bile zamanla gerçek müşterilerimiz olacaklar.»

«Spider, bunların hepsi çok ilginç... Ama müşterilerimiz yukarda ne gibi mallarımız olduğunu nasıl, nereden bilecekler? Birinci katta aksesuar ve hediyelik eşyaların bulunacağını söyledin.»

«Ben de bu noktaya geliyordum, Billy. Müşterilerin toplanacağı birinci katta belki de bir düzineye yakın modelimiz her beş dakikada bir kıyafet değiştirerek dolaşacaklar. Böylece müşteri giysisinin kumaşını elleyip incelemek, mankene sorular sormak olacağını bulacak. Kendini beğendiği giysi içinde hayal edebilecek. Şimdi pencerelere gelelim... Pencerelerin sanki bütün bir yıl Noelmiş gibi güzel paketler içinde hediyelik eşyalarla, pırıl pırıl, ıslıl ıslıl dolu olacağını söylemiş miydik? Yoldan geçenler...»

«Lütfen zahmet etme,» diye Billy onun sözünü kesti. «Takıntı'yı her çeşit eğlencenin bol bol bulunacağı, seksi prova odaları, oradan oraya dolaşan modeller, kumarhane ve dans partileriyle baştan aşağıya değiştireceğini söylemekle hata mı etmiş olurum?»

«Temelde böyle olacak, evet.» Spider'ın yapmak istediği başka şeyler de vardı ama şimdilik bu kadarını anlatmakla yetinmek istiyordu.

«Çok beğendim! Bayıldım!» Billy bir ok gibi oturduğu yerden fırlayıp daha ağzını bile açma-

mış olan şaşkın Valentine'e sarılıp onu öptü. «Valentine! Şekerim! Çok hoşuma gitti.»

Spider dayandığı yerden doğrularak Billy'nin tebriklerini kabul edip onun kendisini öpmesine izin verdi. Bu kadını anlamaya başladığını sanıyordu. Billy hiç de aptal değildi.

Ertesi sabah Takıntı yeniden dekore edilmek üzere kapatıldı. Billy bütün gününü yirmi dört giyinme odasının her birini yeniden dekore etmesini istediği dünyaca ünlü dekoratör Billy Baldwin'i bulmak için telefon başında geçirdi. Billy Baldwin hiç böyle bir çalışma yapmamıştı ama Billy onunla, Sherry - Netherland'daki daireyi, Barbados'taki evi, güney Fransa'daki villayı Ellis'le oturmaları için hazırladığında yakın ilişkiler kurmuştu. Birbirlerini iyi anlamışlardı. Billy Ikehorn'un hatırı için Baldwin Takıntı'nın giyinme odalarının dekorasyonunu üzerine alacaktı. Birinci katın dekorasyonunu parlak tiyatro oyunlarının sahne dekoratörü Ken Adams'a bırakmıştı. Ne de olsa birinci kat tıpkı bir tiyatro sahnesi gibi olacaktı.

Billy yenilgiyi asla ya da kolay kolay kabul edemeyen bir kişiliğe sahipti. Spider'ın fikirlerini kabul ettikten sonra bunun en iyi biçimde uygulanması için elinden geleni yapıyordu. Takıntı'da bir lokanta açmaya karar verilince Scandia'nın en iyi aşçıbaşlarından birini ayartıp yanına almış, ona mutfağın yönetimini kayıtsız şartsız teslim etmişti. Bir tepsi içinde sade, doyurucu ama zarif, gözü okşayan sandviçler hayal eden Spider aşçıbaşıyla İskoçya'dan ne kadar tütsü balık, İran'dan ne kadar havyar, Belçika'dan ne kadar hindi-ba, Maryland'dan ne kadar istakoz eti ve Paris'ten ne kadar taze pişmiş ekmek getirilmesi gerek-

tiğini tartışan Billy'i ilgiyle izliyordu. Basit yemek tepsi, özel olarak yapılmış Lucite katlanabilen tepsi masa, porselenler son derece pahalı Blind Earl, kristaller Steuben, ağır gümüşler Tiffany, tepsi örtüleri ve peçeteler Pierre Deux malı olmuştu.

Spider, patronunun giyinme odalarını seksi yapma konusundaki önerilerini pek iyi anladığından kuşkuyla düştüğü için Billy Baldwin'e bir mektup yazdı.

Sayın Bay Baldwin,

Müşterilerimiz Takıntı'ya kısmen para harcamak, kısmen yeni bir giysiye gereksinimleri olduğu için, çoğunlukla da kocalarını gerçekten aldatmadan küçük bir aşk macerası yaşamak için gelirler. Pişkin, şımarık, kendilerinden başkasını düşünmeyen, kimseye değer vermeyen, çok yolculuk etmiş, yaşları ne olursa olsun genç kalmak, genç görünmek isteyen kadınlardır.

Lütfen - hayalgücünüzü serbest bırakın. Burada bir değil yüzlerce müşteriniz var. İster Portofino'daki bir villa, ister bir Fas Sarayı, hatta Kent'te bir Kraliçe Anne yatak odası gibi dekore edin, her giyinme odasının kendine özgü hayranları olacaktır. Bizim sizden tek istediğimiz gerekli aksesuarları tutacağımız büyük gömme dolapların, müşterilerin yorulduklarında boylu boyunca uzanabilecekleri rahat şezlongların olması. Son olarak, eğer mümkünse, her odaya, bir perde gerisine elbette, birer bide'nin konması. Gerçek bir bide konmasını kastetmiyorum ama böyle bir gereksinme duyulduğunda yardımcı olmasını sağlayacak bir şey.

*Saygı ve takdirlerimle
Spider Elliott*

Odalara birer gömme dolap konması fikri Billy'den gelmişti. Kadınların alışveriše çıktıklarında en rahat eski ayakkabılarını giydiklerini çok iyi bilirdi. Bu eski ayakkabılar yüzünden bir Galanos şifonunu satamama fikrine dayanamazdı. Dolapları satın alınacak giysiye uygun çeşit çeşit ayakkabı, mücevher ve eşarpla doldurmak niyetindeydi.

Belki de Billy'nin Takıntı'ya en büyük katkısı başka butik ve mağazalardan ayartarak aldığı kişiler oldu. Kentteki tüm satıcı kadınlar tarafından yıllardan beri titiz bir müşteri olarak tanınıyordu. Billy, Paris havasının zerre kadar önemi olmadığını, bir mağaza için ancak çekiciliğin, sevimliliğin, içtenliğin gerekliliğini artık anlamıştı. Ve de becerikli bir adam kandırıcı olduğunu kanıtladı: İlk olarak daha önce Saks'da çalışan sakın, ağırbaşlı Rosel Korman'ı sonra Giorgio'dan Marguerite'yi, Alan Austin'den zeki, at kuyruğu saçlı Sue'yu, Dinallo'dan Fransız olan Elizabeth'le Mirelle'yi, Charles Galley'den kurnaz, dikkatli Holly'i ve daha beğendiği bir düzine kadar kişiyi Takıntı'ya bağladı. Ayrıca multimilyoner müşterilerin her butikte kendi eşyalarını taşımak zorunda bırakıldığını düşünerek bir de evlere servis bölümü açtı.

Takıntı kapalıyken Valentine'le Billy eldeki malları gözden geçirdiler. Daha işin başından beri tüm alışverişi Billy'nin kendisi yapmıştı. Beverly Hills'deki diğer mağazalardan yakınması, onlarda aradığı şeyi asla bulamaması olmuştu. New York'a gidip tüm toptan satıcıları gördüğü takdirde daha yerinde alışveriş yapacağına inanmıştı.

Oysa Billy, satın alma konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Dior'u taklit etmeye kalkışmak büyük hataydı. Valentine de bir satınalmacı değildi. Uzun süre bu işi yapanlar arasında çalışmış, bir dereceye kadar bilgi sahibi olmuştu. Billy, Takıntı'

daki satışların azalmasına üzülmüş, hakarete uğramış gibi olmuştu. Böyle bir durum herkesin başına gelebilirdi. Valentine onun Takıntı'yla ilgili konularda giderek daha rahatladığını, en ciddi bir konuyu bile tartışabildiğini farkedince geçmişte aldıklarının çoğunun kadınlar için aşırı derecede ciddi olabileceğini anlatmaya çalıştı ona. Billy Ikehorn kadar uzun boylu, tümüyle şık bir kadın için bütün bunlar uygun olabilirdi ama modaya onun kadar önem vermeyen kadınlar için satın alınabilecek ne vardı? Zevkli, cicili bicili giysiler, kadınca çamaşırlar, seksi giysiler neredeydi? Kısacası satılacak giysiler neredeydi? Çeşitli istekleri rahatlıkla yerine getirdiği için bir kez giyinip atılamıyacak kıyafetler neredeydi? Billy müşteriler Takıntı'dan ünlü modacıların giysilerini satın alırken spor, ya da yazlık giysiler de almak isteyebileceklerini hiç aklına getirmemiş miydi? Bunlar daha ucuz olacaktı elbette. Ama bu dolarları bile neden başka bir butiğe ya da mağazaya kaptırsınlardı?

«Beni ustaca bir yerlere götürmek istiyorsun, Valentine,» dedi Billy.

«Ama aklın başında olarak.»

«Sence iyi mi olur?»

«Evet.»

«Yani?»

«Takıntı'yı yeniden açmadan önce tümüyle yeni mal edinmeliyiz. New York'a, Paris'e, Roma ve Milano'ya gitmeliyim. Sonbahar - kış modellerini sağlamamız gerek. Daha da gecikmeden. Spor giyim için başka bir alıcı bulabilirsiniz... Belki de iki tane... Bizim müşterilerimiz tembeldir. Bir tür elbise için arabalarını buraya parke edip sonra pantolon, kazak ve bluz almak için bir başka yere gitmekten hoşlanmazlar.»

Billy düşünceli düşünceli, «Artık,» dedi. «İşin ne çapta genişlediğini anlıyorum...»

«Öyle mi?»

«Valentine, sen şimdiye kadar hiç satınalma işi yapmadığına göre... New York'a ve Avrupa'ya gitmesi için daha bilgili ve deneyimli birini bulmamız gerekmez mi?»

«Sen nasıl istersen öyle olsun. Beni tuttuğunda satınalma işini de yapmamı istedin, Billy. Ama ben kontrattaki şartlarla sipariş bölümünde çalışmakla da yetinebilirim. Ya da satınalma konusunda beni denersin. En kötü şartla bir mevsim kaybetmiş oluruz.»

Billy şartları, durumu düşünür gibi yaptı. Artık geç kalmışlardı. Biliyordu. Valentine de biliyordu bunu. Bir başka satınalmacı bulmak için bir dakika bile yoktu. Valentine'in daha bir hafta önce yola çıkması gerekirdi.

«Benim Cornelia halam,» dedi Billy. «Bir şeyi yapacaksan en iyi biçimde yap, derdi,» dedi.

«Akli başında bir kadınmış.»

«Evet, gerçekten öyleydi. Ne zaman yola çıkıyorsa?»

Tecrübeli yolcular sık sık Chicago'nun O'hare Uluslararası mı yoksa Chicago'nun Hethrow havaalanının mı daha berbat bir yer olduğu üzerinde tartışırlar. Chicago'yu hiç bilmeyen, oraya gitmeye de niyeti olmayan Valentine, dışarda rutubetli İngiltere gecesinin hüküm sürdüğü çıplak, camlı koridorlarda bir mil kadar adeta yorgunluktan sürüne sürüne yürüdükten sonra Heathrow'u dünyanın en berbat havaalanı olarak ilan etmeye hazır-
dı. Sonunda madeni merdivenlere geldi. Bununla bir mil daha gideceği belliydi. Ama hiç olmazsa yürümekten kurtulmuştu. Elindeki çantası şimdi

ona bir ton ağırlığındaymış gibi geliyordu. Görünürde de bir tek hamal yoktu. Pasaport muayenesinden geçip gümrüğe doğru ilerlerken öylesine bitkin bir haldeydi ki düşüp bayılacağını sanıyordu. Takıntı'nın başarıya ulaşmasını kesinlikle istiyordu. Ama Spider mağazada ne gibi değişiklikler yaparsa yapsın Beverly Hills ve Spider için verilen partilerde gördüğü çok özel müşterileri tatmin edici kıyafetleri sağlamadıkları sürece Takıntı için gelecek asla umutlu olamazdı.

Gümrükten çıktığı sırada aklında Takıntı'yla ilgili hiçbir şey yoktu. Savoy Otelinden kendini karşılamaya gelecek adamı arıyordu. Billy'nin talimatı kesindi.

«Şapkasında 'Savoy' yazılı, gri üniforma giymiş adamı bul. Berkeley'de kalmanı istiyorum. Şimdi en iyi otel Berkeley. Sana iyi bakacaklarından eminim, Valentine.»

Valentine'nin gözüne giri üniformalı, uzun boylu, kibar tavırlı bir adam çarptı. Rahat bir so-luk alarak ona doğru gitti.

«Ben Bayan O'Neill'im. Berkeley de kalacağım. Yerim ayrıldı. Bana bir taksi bulabilir misiniz? Eşyama da alır mısınız, lütfen?»

Adam ona saygı - hayranlık karışımı bir bakışla baktı. Sanki Valentine'i yıllardan beri tanı-yordu. Bütün ömrünü onun bir gün çıkıp geleceğini umarak havaalanında geçirmiş gibiydi.

«Ah, Madam! Evet, Madam! Size yardımcı olmak benim için büyük zevk, emin olun. Umarım Paris'ten buraya olan yolculuğunuz rahat geçmiştir. Dışarda sizi bir araba bekliyor. Hamal. Hamal, Lütfen peşimden gelin, madam. Hamal nerdeyse gelir, kaygılanmayın.» Valentine'in el çantasını, mantosunu alarak öne düştü. Bir şoför ve araba... Billy ne kadar da düşünceli, anlayışlı davranmış-tı. Keşke aynı rahatlığı Paris'te de elde etmiş ol-

saydı. Dışarda büyük, gri Daimler arabanın şoförü üniformalıydı.

Arka koltuktan Josh Hillman, «Ne düşündüğünü biliyorum,» dedi. Valentine ona hayretle baktı. «Savoy'un adamına ve hamala ne kadar bahşış vermen gerektiğini hesaplıyorsun. Sen boş ver bunlara. Ben gerekeni yaptım.»

«Burada ne işin var?»

«Valentine, Valentine, seni öylesine özledim ki, gelmek zorundaydım. Acele gittiğini duyunca çıldıracağımı sandım. Hayatımda hiç altı bin mil uçmamıştım ama senin o küçük, yaramaz yüzünü görünce pek iyi ettiğimi anladım. Değdi doğrusu.»

«Ama anlamıyorum. Kaliforniya'dan buralara gelmek için ne gibi bir neden ileri sürdün? Karına ne dedin?» Josh onu özlemle, ısrarla öpüyordu. Ama yine de Valentine ona bu soruları soracak fırsatı buluyordu.

«Londra'ya iş için geldim, sevgilim. Artık soru sormayı bırak. Buradayım işte. Yalnızca bunu düşün.»

Valentine gevşedi. Josh haklıydı. Şu anda hiçbir şey düşünecek, hiçbir şey anlatacak durumda değildi. «Buckingham Sarayına geldiğimizde beni uyandır,» diyerek erkeğin kollarında hemen uyu-ya kaldı

Yarım saat sonra Josh Hillman onu öperek uyandırdı. Araba Buckingham Sarayının kapılarına yaklaşmak üzereydi. Karanlıkta St. James Parkı ve ağaçları soylu bir görünüm kazanıyordu. Buckingham Sarayının önünden geçtiler. Valentine görünümünü içine iyice sindirmek için bir o yana bir bu yana dönüp bakıyordu. Burası Londra'yı sevenler için belki de en ilginç gezinti yeri idi.

Daha önce hiç Londra'ya gelmemiş olan Valentine heyecanla titriyordu. Otele vardıklarında

kapının önündeki bayrak direklerine, dalgalanan bayraklara hayretle baktı. İçerde bir köşede çalışan telex'in mırıltısı duyuluyordu. Üniformalı, herbirinin ayrı görevi olan uşaklar vakur bir tavırla gidip geliyorlardı. Josh'la birlikte genç, pembe yanaklı otel katibinin peşine düşerek dairelerine geldiler. Adam çıkar çıkmaz Valentine pence-relere koşup perdeleri açtı. Dışarıya soluğunu tutarak baktı.

«Ah, Josh... Çabuk buraya gel... Bak, nehrin sularına mehtap vurmuş... Eğer eğilsem... sanırım... evet... Parlamento Binasını gerebileceğim... Onun karşısında... Şu ıslıl ıslıl büyük bina nedir... Hemen aşağıdaki... Bir bahçe ve içinde de anıt var. Hemen söyle. Billy bana Berkeley'in böyle bir görünümüne sahip olduğunu söylememişti.»

«Belki de Berkeley, Taymis nehri üzerinde olmadığı için söylememiştir, sevgili Valentine.»

«Nerdeyiz biz?»

«Tam olarak mı? Victoria Bahçelerinin üzerinde. Şu karşıdaki yapı Kraliyet Festival Salonu. Nerede olduğumuzu daha doğru biçimde bilmek ister misin? Savoy Otelinin Maria Callas dairesindeyiz.» Valentine zevkli, antika eşyalarla döşenmiş oturma odasının kadife koltuklarından birine kendini bıraktı. Bakışlarını şöminenin alevlerine çevirdi. Her şey ne kadar da eski moda bir aşk macerasına benziyordu. Başı dertte masum bir kız, yakışıklı, çok iyi tanımadığı bir yabancıyla karşılaşılıyor, meçhul bir kentteki, meçhul bir otele götürülüyor. Büyük bir lüks içine gömülüyor.

Josh'a duygularını asla yansıtmayan bir bakışla bakarak, «Niyetin kötü mü?» diye sordu.

«Tanrım, umarım öyledir.» diye inledi Josh. Strassberger ve Lipkin avukatlık firmasının yasal krizlerinden, sorunlarından kendini kurtarıp bir

eşle üç çocuğu da bırakıp Londra'ya gelen bir erkeğe niyetinin ne olduğunu sormak pek de akla yakın bir şey değildi. Ama amacı bir dereceye kadar belirliyordu.

«O zaman,» dedi Valentine en çalımlı tavıryla. «Önce sıcak bir banyo, soğuk votka, çorba istiyorum... Sonra... Bavulumu açmam gerek.» Josh bir küçük masanın üzerine yerleştirilmiş madeni levhanın üzerindeki üç düğmeye bastı. Birkaç dakika sonra kapıda üç kişi duruyordu: Bir uşak, bir oda hizmetçisi ve garson.

Josh, «Lütfen Madam'ın banyosunu hazırlayın,» dedi oda hizmetçisine. Garsona, «Bir şişe Polonya votkası, iki şişe Evian, bir kova buz, sıcak kremalı sebze çorbası,» istediğini belirtti. Uşağa da Valentine'in bavullarını açıp dolaplara yerleştirmesini söyledi. «Ütülenmesi gerekenleri alın. Hepsinin yarın sabah hazır olmasını istiyorum,» diye ekledi. Sonra her şeyi iri iri açılmış gözlerle izleyen Valentine'e, «*Burası artık en sevilen*, aratılan otel değil,» dedi. Ama servisine diyecek yoktur.» Oda hizmetçisiyle uşak gidene kadar konuşmadan beklediler.

«Seni uyarmam gereken bir tek şey var...»

«Bir tek şey mi?»

«Tanrı aşkına sakın küvetin içinde boğulma. Küvet çok derin. Senden daha büyük.»

«Belki de bir cankurtarana gereksinmem vardır.»

«Belki de... Ama şimdi olmaz, sevgilim... İkimiz de boğuluruz... Üstelik sıcak çorban da neredeyse gelir.»

«Garson... Garson çok mu şaşırır?»

«Bir *Savoy* garsonu mu? Asla.»

Valentine bakışlarında tümüyle atılgan, davet edici bir bakış, henüz açılmamış, şahane bir biçimde paket edilmiş bir hediye kutusu kadar tahrik

edici bir gülümsemeye banyoya doğru gitti. Yirmi yıldan beri baştan çıkarılmamış olan Josh'un durumu kavrayıp sırtındaki ceket çıkarmaya başlaması dört saniye aldı.

Beş günleri, bu sürede ne geçmişi, ne geleceği düşünmeyecekleri tam beş günleri vardı. Akıllı olmalarına, tedbirli davranmaya çalışmalarına gerek yoktu. Bir takım hesapları, kararları gelecekte yapacaklardı. Ama öylesine uzak bir gelecekte ki, bu gelecek şimdilik onlar için yoktu.

Valentine, Zandra Rhodes, Bill Gibb, Jean Muir ve Thea Porter'la olan işlerini çabucak bitirdi. Josh birkaç telefon konuşması yapıp, bir iki telex haberi çekti. Bunun dışında Savoy'un lüksüne gömülüp ancak yemek için, Londra'yı gezmek için dışarı çıktılar.

Aşklarının dokusu, yapısı üzerinde durmanın, soruşturmanın henüz zamanı değildi. Valentine, erkeğin vücuduna olan hayranlığının, tapınmasının büyüsüne kendini bırakmıştı. Yaşamı boyunca ilk kez kadınlığını, fiziksel gücünü derinden derine hissediyordu. Daha önce hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı. Sevişmelerinin kokusunu taşıyan bir yatakta uyanıyor, ona uzanan Josh'un ihtirasla, aşkla dolduğunu görüyordu. Vücutlarının ekşi, keskin kokusu birbirine karışıyor, Valentine kimin kimin kokusunu taşıdığını anlayamıyordu. Kafasında Josh'un kokusuyla Savoy'daki yatağı sabitleştirmeye çalışıyordu. Çünkü erkekle, Taymis nehrine bakan yüksek pencere, penbe ve krem renkleriyle döşenmiş bu odanın aklından asla çıkmayacağını, bir parça solacağını, bozulacağını ama asla silinmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Josh da şaşılacak derecede bir özgürlük duygusuyla doluydu. Okuma yazmayı öğrendiği günden beri bir tek yolda dümdüz ilerleyen bu erkek gelecekte ne olacağını, ne yapacaklarını düşünmü-

yor, bunlar üzerine sorular sormuyordu. İkisi için o belirli an bir süre için ertelenmişti.

Valentine, «Göğsü kıllı olmayan bir erkekle sevişebileceğimi hiç sanmıyorum,» dedi. Burnunu erkeğin göğsünün yer yer kırışmış kılları içine gömmüş, onun kokusunu içine çekiyordu. Sonra ayrılık anı geldi. Valentine Josh'dan bir gün önce bindi uçağa. Karısıyla çocukları iş seyahatlerinden sonra onu daima havaalanında karşılardı. O zaman bile, bekleme salonunda da, Valentine gelecek haftadan ya da gelecek aydan söz etmedi. Zaten onun için söylenecek ne vardı ki? Ancak gelecek günleri yaşamaya başladığında ne yapacağını, nasıl davranacağını anlayabilecekti. İrlandalılara özgü kadercilik onu da pençesine almıştı artık. Bu bir takım şeyleri planlamaktan, kararlaştırmaktan kaçınma Josh'u ona daha çok bağladı, daha çok sevdirdi... Valentine'in ilişkilerini bir temele oturtmaya kalkışmaması, Josh'u kısıktırak bağlamaya çalışmaması, hiçbir şey istememesi kadar Josh'u çıldırtan bir şey olamazdı. Neydi bu? Gece karanlığında birbirlerinin yanından geçen iki gemi mi? Saçma! Ne pahasına olursa olsun bu kadın onun olmalıydı. Valentine'in uçağa binmek için kapıdan çıkarken gözlerindeki sevgi dolu vedalaşmayı, küçük, hızlı adımlarındaki soğukkanlılığı farkettiler. Bekleyen arabasına adeta koşarak bindi. Şöföre, «Müzeye,» dedi. Ancak müzenin anıtsal, yüzyılların büyük, değerli eşyalarıyla dolu taş koridorlarının kasvetli havasında Josh terk edilmişliğin barbarca acımasızlığına katlanabilir.

Billy Ikehorn

Takıntı'daki törene

Şeref vermenizi rica eder

1976 Kasımının ilk cumartesi

Saat 21'de.

Dans

Siyah kravat

Daha davetiyeler yollanmadan önce *Women's Wear*, Takıntı'da yapılacak törenin, Truman Capote'un Kay Graham'ı tanıtmak için verdiği partiden beri en ünlüsü olacağı kehanetinde bulunmuştu. Billy kimlerin davet edileceğini sorduğunda, Spider, «Herkes» diye yanıt vermişti.

«Ama ben 'herkesi' tanımıyorum, Spider. Sen ne diyorsun?»

Birlikte çalıştıkları sürede Spider Billy'nin aralarında bulunması gereken kişilerden acayip biçimde uzak olduğuna dikkat etmişti. Genç adam aile bağları, yakın arkadaşları olmayan Billy'nin özel hayatını çok boş ve kuru buluyordu. Genç kadının yaşamının büyük bir bölümünde yalnız olduğunu bilmiyordu elbette. Billy'nin gençliği elinden alınmış, arkadaş olma, arkadaş edinme yeteneği belki de sonsuza dek yok edilmişti. Yıllar yılı toplum dışı bir hayat yaşamak onda derin yaralar açmış, dış görünüşü ne denli değişirse değişsin bu yaraların izleri asla silinmemişti. Boston'dan ayrıldığında ailesini de terketmişti. Ellis'in hastalanmasından sonra New York'tan ayrıldığında da oradaki arkadaşlarının, dostlarının yerine başkalarını bulmamıştı. Zaten orada Jessica'dan başka gerçek dostu olduğu kanısında da değildi. Yepyeni bir başlangıç yapması gereken Los Angeles'de de her yerden, herkesten uzak Bel Air şatosunda yarı inzivaya çekilmiş gibi yaşamıştı.

Aslında milyonlarca dergi ve gazete okuyucusu «Billy»nin Billy Ikehorn olduğunu biliyordu ama genç kadın ne denli ünlü olduğunun farkında değildi. Bunun gerçeğine ulaşamamıştı. Ellis, ge-

nellikle «Sosyete» denilen şeyin basitliğini, küçük-lüğünü ona aşlamış, Billy de bu tür topluluklardan seve seve uzak kalmıştı. Kaliforniya'ya geldiğinde de Los Angeles sosyetesinde özgürce ku-laç atmak için asla anlamlı, özlü bir harekette bu-lunmamıştı. Üstelik Billy'nin Bostonlulara özgü davranışları, Boston'lu şivesi de asla tümüyle kay-bolmamıştı. Bu da onu sosyetenin dışında bırakan etkenlerden olmuştu.

Spider, «Sen kimseyi bilmiyorsan bile, herkes seni tanıyor,» diye ısrar etti.

«Bunun ne önemi var ki? Tümüyle yabancı kişileri de davet edemem ya?»

«Elbette edersin. Buraya bir milyona yakın para harcadık. Yalnızca komşuları davet etmek yazık olur.»

«Bak, Spider, mademki kendini büyük bir uzman olarak görüyorsun, listeyi sen hazırla.» Billy kendini bir acayip hissederek oradan kaçtı.

Artık davetli listesini hazırlamak Spider'a kalmıştı. Önce işe Beverly Hills sakinlerinden başladı. Ve de Meksika sınırından Kanada sınırına kadar tüm Batı Sahilinin Baron ve Baronezlerini aldı. Önce müşterileri düşünmeliydi elbette. Sonra New York, Chicago, Detroit, Dallas ve Palm Beach'den seçkin kişileri. Hollywood... Yenisi ve Eskisi. Moda Dünyası, elbette. Washington? Neden en iyileri olmasındı? Belki Başkan Carter olmazdı ama Başkan Yardımcısı Monagle çağrılmazdı. Tip O'Neill'siz de bir parti parti sayılmazdı. Sonra listesine hâlâ Uluslararası Jet Sosyete dediği topluluktan kişiler ekledi. Ama bunları daha bir özenle seçti. Yazmadığı kalmış mıydı? Tanrım! *Basın!* Spider aptallığı yüzünden elini alnına vurdu. En önemli şeyi unutmuştu. Ünlüleri, siyaset adamlarını listesine almış ama onların yaratıcıla-

rını görmezlikten gelmişti. Evet, basın. Yalnızca moda ve sosyete yayınları değil, *People*, *New York Magazine*, *New West*, haber dergileri, Condé Nast, Hearst. Ya *Rolling Stone*? Belki de davet etmese de olurdu. Acaba Walter Cronkite gelir miydi? Ya Norman Mailer? Woodward'la Bernstein? Sürme kapılar açılıp tüm teşhir kutuları kaldırıldığında Takıntı altı ya da yedi yüz kişiyi rahat rahat alırdı. Bu da Spider'a en azından dört yüz kişi davet etme olanağını veriyordu ki davet ettiklerinden bir çoğu bulundukları yerden kalkıp bir baloya katılmak için herhalde gelemeyeceklerdi. Bir düzüne kişi daha ekledi. Bu arada kendi ailesiyle, Josh Hillman'ı ve karısını da unutmadı. Önündeki sayfaları gözden geçirirken bir parça ileri gittiğini düşünüyordu. Florida'yla Teksas'tan bazı adları sildi. Zaten Kaliforniya'ya pek geldikleri yoktu ki. Sonra oturup listeyi özenle gözden geçirdi. Müşteri olarak ya da ünlülük değerine göre bir parça kuşkulu bulduğu kişilerin adlarını sildi. Sonunda elinde üç yüz elli çifti içine alan bir liste kaldı. Son on yılın en büyük partisi olacaktı bu. Belki de Son Büyük Partisi. Hem de en pahalı, en çok fotoğrafı çekilen, 1970'lerin en çok sözü edilen toplantısı.

Billy fazla düşünmeden baloyu 1976 kasımının ilk cumartesine ayarlamakla gayet yerinde bir karar vermişti: Başkanlık seçimlerinden hemen sonra. Adayları seçimi kazanamayanlar unutmak, seçim sonucundan memnun olanlar da bunu kutlamak isteyeceklerdi.

Son çiçek düzenleyicileri ve elektrikçiler gittikten sonra barları ve büfeleri hazırlayacak olanlar geldiler. Dans için hazırlanan birinci katta birkaç büyük bar vardı. Spider yirmi dört büyük giyinme odasının her birine bir büfe, bir bar hazır-

lanmasını, bir düzüne kadar sandalye konmasını istemişti. O gece gelenlerin ikinci katı dolaşma fırsatını kaçırmaması doğru olmazdı. Aşağıda dans hiç durmadan sürüyordu. Peter Duchin'in en iyi üç orkestrası sırayla çalışıyor, böylece müziksiz bir an bile geçmiyordu. Kış bahçesinin kapıları ardına kadar açılmıştı. Davetliler burada dolaşabiliyorlardı. Mehtap bile vardı. Ilık geceye gizemli bir şeyler katılmış gibiydi. Kadınlar Ken Adam'ın düzenlediği ışıklandırma içinde hayatlarında hiç olmadıkları kadar güzeldiler. Erkeklerse kendilerini romantik, belki de bu çok parlak, yıldızlarla dolu gala gecesine çağrılmaktan olacak kendilerini daha bir güçlü hissediyorlardı.

Takıntı kapılarını pazartesi günü müşterilerine açtı. Öğleye doğru başardıklarını anladılar. Valentine'in ağustosun sonları gibi çok geç bir zamanda ısmarladığı mallar zamanında gelmiş, bunlara Billy'nin daha önce yaptığı sonbahar alışverişinde aldıklarının en iyilerini de katmışlardı. Spider saat 10.30 sonralarında sekreterlik bürosunu arayarak geçici olarak altı yardımcı yollanmasını istemek zorunda kaldı. Scandia'da dağlar kadar yiyecek hazırlamaya alışık olan aşçıbaşı gerekli işlemleri yapmıştı ama günün sonuna doğru dev buz dolabında yiyecek bir şey kalmadığını görünce pek şaşırды. Dört garson, üç mutfak yardımcısı ve iki içki garsonu yorgunluktan tirtir titriyorlardı. Satıcılar coşkun bir inanmazlık içindeydiler. Hiçbiri de bir günde bu kadar çok satış yaptıklarını anımsamıyorlardı.

İş gününün bitiminde kapılar kapandığında Billy, Spider ve Valentine, Billy'nin çalışma odasında toplandılar. Spider yere boylu boyunca uzandı. Gün boyunca satıcı olarak çalışan Valentine de

Billy'nin paha biçilmez divanına uzanarak ayak-kabıllarını fırlatıp attı.

Billy gayet alçak sesle, «Devam eder mi dersiniz?» diye sordu.

Spider, «Elbette devam edecek,» dedi.

«Nerdeyse Noel alışverişleri başlayacak,» diye anımsattı.

«BAŞARDIK!» diye bağırdı Billy.

«Elbette başardık,» dedi Spider.

Valentine, «Benim derhal yeni mala ihtiyacım var,» dedi.

«İKİNİZ DE HARİKASINIZ!» diye Billy coştı.

«Elbette,» dedi Spider.

Valentine, «Otuz sekiz kadın kendileri için özel elbise dikmemi istedi,» diye Valentine ekledi. «Bir yardımcıya, atölyeye, işçi kadınlara, kumaşa... her şeye... ihtiyacım var.»

«Ne istiyorsan, yarın hepsi tamam olacak,» diye Billy ona güven verdi.

Valentine yorgun yorgun, «Yarın yeni giysiler için yola çıkmam gerek,» dedi. «Buna zorunluyum. Ama yine de Fransız ve İtalyan İlkbahar-Yaz hazır giyim eşyaları için geç kalmış sayılırım.»

«Spider, doğru söyle sen daha önce de satıcılık yaptın mı?» diye atıldı Billy.

«Elbette, Billy... Yapmadığımı sana kim söyledi?» Spider bir kahkaha attı.

Valentine, «Şimdi satıcılık yapıyor ya,» dedi.

«Elbette YAPIYOR,» diye Billy coşkuyla bağırdı.

Bütün o hafta, bütün o ay boyunca Takıntı hepsinin umutlarının ötesinde iş yaptı. Hatta mağazanın merak konusu olması niteliği bir dereceye kadar eskidiği zaman bile müşteriler hiç aksama-

yan bir tenpoyla Takıntı'dan alışveriş yapmayı sürdürdüler.

Özellikle canlı, neşeli bir yer olsun diye dekore edilen köy mağazası hediyelik eşya ve ihtiyacınız - olduğunu - bilmediğiniz - şeyler almak için öylesine aranan bir yer oldu ki Takıntı, Noel için çok gıpta edilen bir postayla sipariş kataloğu çıkardı.

Bölmeli kış bahçesi, rahat, insanı kimsenin rahatsız etmediği köşeleri, antika hasır koltukları, yuvarlak masaları, sepet sepet begonyaları, siklamenleri ve orkideleri, büyük saksılardaki eğreltiotları, yarı aydınlık ışıklandırılmasıyla müşterilerin bir iki çift dedikodu edecekleri en sevdikleri yer haline geldi.

Spider'in eğlence fuarı olan ana salon erkekler kısmı, kadın aksesuarlarıyla dolu Ali Baba'nın mağarası, meyhane, tavla masalarıyla herkesin Beverly Hills'de eksikliğini duyduğu Bloomingdale'in yerini almıştı. Büyükler için bir eğlence yeri, insanın dinleneceği, hoşça vakit geçireceği bir oyun yeri olmuştu.

Valentine'in sipariş elbise bölümü genç kadının zamanını öylesine alıyor, onu öylesine yoruyordu ki, Billy ona, Takıntı'ya bunca prestij kazandıran çalışmalarını aksatmasın diye iki tane hayli tecrübeli alıcı tuttu. Ama yine baş alıcı Valentine'di. Fazladan alınan iki alıcının biri aksesuarlar, diğeri de hediyelik eşyalar içindi. Hemen hemen sürekli yolculuk ediyor, dünyanın dört bir köşesinden topladıkları malları gemilerle yolluyorlardı.

Ya Spider? Spider park yerinden depoda çalışan en küçük memura kadar her şeyi kontrol ediyordu. Ama en önemli çalışması, Takıntı'nın açıldığı daha ilk haftadan beri yaptığı işti: Hiçbir kadının Takıntı'dan, Spider satın aldığı şeyi onayla-

madan önce çıkıp gidemiyordu. Genç adamın kursuz bir zevki vardı. Kararsız bir kadına şu ya da bu giysi içinde çok güzel olduğuna inandırmak, bir diğerini kendisine hiç hakışmayan bir giysiden vazgeçirmek onun göreviydi. Bir müşterisinin eve gittiğinde hata ettiğini düşünerek pişmanlık duyması yerine onun mağazadan hiçbir şey satın almadan ayrılmasını daha doğru buluyordu. Spider'ın onayını alabilmek için kendinize en yakışanını, en sevdiğinizi almanız, bunu yaparken de cinsel orgazma ulaşıyormuş gibi bir duyguya kapılmanız gerekirdi. Sonunda, bir yıl içinde Takıntı'nın Beverly Hills'de, Birleşik Devletlerde... dünyada en başarılı lüks giyim kuşam eşyası satan yer haline gelmesi Spider'ın ne satıldığı, kime satıldığı üzerine yaptığı sıkı, titiz kontrolü sayesinde gerçekleşti.

10

Spider'ın, Takıntı'da ilk kez zevk sahibi bir hakem rolü oynamasına neden Maggie MacGregor oldu. Ama Spider bunu ona asla söylemediği gibi, Maggie de bir şeyden kuşkulandı.

Maggi, haftalık televizyon şovunu, ön araştırmaları yapan tecrübeli gazetecilerin yardımıyla hazırlardı. Buna ek olarak stratejik yerlere yerleştirdiği adamları da vardı. Ama kamera karşısında şovunu kendi başına, yardımcısız sürdürürdü. Açık sözlü, sık sık saldırgan, sivri dilli olan ama asla kabalaşmayan Maggie, kamera röportaj yaptığı ünlü bir kişinin yüzüne çevrilmediği sürece ekranda hep yalnızdı. Tutucu bir merakla şu ya da bu kişinin neden yıldız olduğunu görmek isteyen seyirci için ekrandaki kişiyi çekici hale getiren şeyin ne olduğunu zeki, kurnaz Maggie çok iyi biliyordu. Şovunun bu kadar çok beğenilmesinin nedeni de buydu. Maggie'nin sorularının insafına sığınmış o anda bir bir senaryodan sözler okuyup rol kesmeyen bir beyaz perde ünlüsünün en küçük bir davranışına, göz kırpmasına, yüzünün en ince çizgilerine yakından bakma fırsatını bulmak. Aslında bu bakış seyirciye hiçbir şey anlatmazdı. Üne kavuşan ya da kavuşmayan kişinin nedenlerini, nasıllarını açıklayacak kesin bir şey olamazdı. Ama seyirci temelinde bir nebze gerçek olan, kendilerine ünlü kişiyi bir insan olarak anlatan, his-

settiren bir şeyler bulduğu sürece başka bir şeyin önemi yoktu.

Maggie MacGregor Takıntı'ya, yeniden açılış galasından sonraki pazartesi günü, açık mavi Mercedes 450 SLC'siyle gelmiş, arabasını istemeye istemeye Billy'nin Saks mağazasından ayartıp yanına aldığı park yerinin baş sorumlusu olan James'e bırakmıştı. O anda tek duygusal davrandığı şey bu Nazi arabasıydı. Mercedes arabaların Batı Almanya'da yapıldığını, Batı Almanya'nın da İsraile hatırı sayılır bir tazminat ödediğini kendi kendine anımsatarak vicdanının sesini bastırma-ya çalıştı. Ama yine de... Yeter, Maggie McGregor, tıpkı Shirley Silverstein gibi düşünmeye başladın yine.

Shirley Silverstein liseden sonra, sonuna dek gidecek kadar zeki, çalışkan olduğunu anlar anlamaz geniş MacGregor klanına katılmıştı. Sonuna kadar nereye? Herhalde Beverly Hills'e, diye düşündü Maggie, vaat edilen topraklara, herhalde Musa'nın Kızıl Denizi geçtikten sonra sağa değil de sola döndüğü takdirde peşindekileri getireceği yere. Maggie, Shirley'nin adını değiştirdiğinde onun burnunu da değiştirdi. Geride Shirley'nin fazladan on beş kilosunu ve meçhul, kimsenin bilmediği geçmişini de bıraktı. Ama keskin, esprili Yahudi dilini değiştirmeyi asla aklına getirmedi. Çünkü tek servetinin dili olduğunu biliyordu. Eğer yeteri kadar ince düşünür, yeteri kadar yüksek ve parlak konuşursa, bir parça da şansla Amerikan halkını avucunun içine alabilirdi. Maggie'ye dili değil, birinci sınıf zekâsı Barnard'a, sonra da Columbia Gazetecilik Okuluna bir burs kazandırdı. Bu arada dırıldır, vırvır etmek konusunda gerçekten büyük bir yeteneğe sahip olan annesi onu yaz tatillerinde steno okuluna gitmesi için zorlamış, bunu da başarmıştı. Gazetecilik okulun-

dan sonra kızına iş bulmakta kendisinin yardımcı olduğunu söyleyerek övünmekte son derece haklı sayılırdı.

Yeni kurulan gazetecilik enstitüsü mezunları, dev sivrisineklerin yıllık saldırısı gibi, New York'un ulusal dergilerinin personelinin başlarının etini yiyorlardı. Sonra Maggie *Cosmopolitan*'ın personel dairesine geçerek sekreter olarak iş buldu. Yazışleri müdürü Roberta Ashley ufak tefek, yirmi iki yaşındaki kahverengi saçlı, parlak kahverengi gözlü, yuvarlak bebek yüzlü kıza baktı. Ve o ünlü açıksözlülüğü ve cazibesiyle, «Steno mu bilirsin, yoksa bildiğimiz yazıyı mı yalnızca?» diye sordu.

«Pitman. Dakikada yüz kelime. Konuştuğunuz kadar hızlı yazabilirim, hiç kaygılanmayın,» dedi Maggie kendinden emin bir tavırla. Aynı zamanda çok zeki bir kadın olan Roberta Ashley bu beklenmedik nimetin ne kadar dayanacağını hesaplamaktan kendini alamadı.

Bir buçuk yıl, hiç aksamadan, en güzel biçimde çalıştı Maggie. Bu arada da dergi içinde olup bitenlere kulak veriyor, toplantılar sırasında konuşulanları sürekli erberlemeye, her şeyi öğrenmeye çalışıyordu.

1973 yılında bir sabah Maggie, Candy Bergen'in bir gece önce, Londra - Los Angeles yolculuğu sırasında Helen Brown ve film yapımcısı kocası David Brown'la yemek yediği sırada konuşmasına kulak misafiri oldu.

Beş dakika sonra, kendisini kimsenin duymayacağına emin olduğu bir yerden Maggie yıldızı kaldığı otelden aradı.

«Ben *Cosmo*'dan Maggie MacGregor, Bayan Bergen,» dedi. «Helen şimdi sizi aramamı istedi. Çok geç olduğunu biliyoruz, Helen de bir toplantıda. Yoksa size kendisi telefon ederdi. Acaba bura-

dan ayrılmanızdan önce sizinle acele bir röportaj yapabilir miyiz diye merak ettik de. Fazla zamanınız olmadığını biliyorum... Hiç mi yok?... Bakın, ben sizi arabayla gelip alırım. Havaalanına giderken teypte bir şeyler söylersiniz. Hımm? Harika. Helene çok sevinecek. Yarım saate kadar sizi otelin lobisinden ararım.»

Uçak dört saat rötar yaptı. İlahi Candice de içini dökmek istiyordu galiba. Maggie öylesine olağanüstü bir röportaj yaptı ki, *Cosmopolitan* büyük, yetenekli bir sekreteri yitirmenin acısını pek fazla hissetmedi.

Ondan sonraki hemen hemen iki yıl boyunca Maggie film yıldızlarıyla içten, onları duyarlı taraflarından yakalayan, gelmişlerini geçmişlerini sevecen bir dille didik didik eden röportajlar yaptı. «İnanın ben bir şey yapmıyorum,» diyordu Maggie. Coca-Cola rengi gözleri masumiyetle dolu. «Kendileri konuşmak istiyorlar. Ben de onlara nasıl bant yetiştireceğimi bilemiyorum.»

Gazetecilik yıllarında Maggie gösterişsiz eteklikler, bluzlar giyerdi. Karşısındakini ürkütmek istemeyen, sıradan biri gibi görünmek isteyen bir gazeteci için bundan daha uygun bir kıyafet olmazdı. Böylece konuşmaya gittiği kişiler çoğunlukla onun orada olduğunu bile unuttur, menajerlerinin kendilerine asla, kesinlikle söylememelerini öğütlediği şeyleri bülbül gibi şakımaya başlardı.

Giyim konusundaki zevki televizyona geçene kadar su yüzüne çıkmadı. Televizyona geçip giyim harcamalarını da içine alan bir kontrat imzalayınca ona film dünyasındaki kişilerin yakından tanıdığı biri gibi giyinmesi gerektiği hatırlatıldı. TV'ciler, seyircinin iyi giyimli olmayan, şovunun gerektirdiği çekiciliği, gizemi veremeyen bir gazeteci kadına ilgi duymayacaklarını tecrübeleriyle öğrenmişlerdi.

Kayıtsız şartsız yetki verilen ve TV’de bir giydiğini bir daha giymemesi önerilen Maggie giyim konusundaki gösterişli, son model zevkinin dizginlerini bıraktı. Ne yazık ki fizik yapı yönünden Windsor Sarayının kadınlarından hiç de farklı değildi. Kraliçe Elizabeth ve Prenses Margaret gibi o da kısa boylu, kısa belli, iri göğüslüydü. Şişmanlamamak için de yaşamının her günü mücadele vermek zorundaydı. Oysa Kraliyet kadınlarının, hayatlarını bu kusurları örtecek kusursuz kesimli, vücuda uyan modeller çizmeye adanmış desinatörleri, terzileri vardı. Üstelik bakışları vücudun biçiminden uzaklaştıran kilolarca mücevhere sahiptiler. Ama *yine de* kötü giyiniyorlardı. Usta moda desinatörlerince korunup gözetilmeyen Maggie giyim seçmekte kendi başına kalmıştı. Giysilerindeki pullar, boncuklar, fırfırlar, tüyler onu asla tatmin etmiyordu. Daha süslü, daha gösterişli kıyafetler peşindeydi hep.

Maggie o sabah Takıntı’dan kendini altı hafta idare edecek kadar giysi almıştı. Maggie’nin Takıntı’daki sürekli alışveriş yaptığı satıcı Rosel Korman, Bloomingdale’den getirdiği vitrin düzenleyicisiyle konuşan Spider’le karşılaştı. Yaptığı satıştan çok memnun kalan Rosel hemen bunu Spider’a söyledi.

«Giysilerde değişiklik yapılacak mı?» diye sordu Spider.

«Hayır, hepsini de alıp gidiyor.»

«Hangi odada?»

«Yedi numara.»

«Rosel, her şeyi olduğu gibi odaya getir lütfen. Maggie Mac Gregor’un seçtiği her şeyi. Hiçbir şeyi sarmayın, paketlemeyin, tamam mı?» Satıcı kadın Spider’ın peşinden hayretle baktı.

Spider, Maggie’nin giyinme odasının kapısını vurdu. «Girebilir miyim?»

«Evet.»

«Adım Spider Elliott. Takıntı'nın müdürüyüm.»

«Merhaba ve gülegüle, Spider,» dedi Maggie. Bir yandan da onu keskin bir ilgiyle inceliyordu. Erkeklerin fiziksel güzelliğinden artık etkilenmiyordu. Ama bu uzun boylu, son derece yakışıklı erkek karşısında bir takım duygulara kapılacak kadar da kadındı.

«Buraya bayılıyorum ama bir an önce işime gitmem gerek,» diye ekledi Maggie.

«O halde işimizi elimizden geldiğince çabuk bitiririz.» O sırada Maggie'nin yaptığı sekiz bin dolarlık alışverişi yüklenmiş satıcı kadınla yardımcısı içeri girdiler.

«Ne yapacağız? Neden elbiselerim paket edilmedi? Bütün yapacağınız iş onları plastik torbalar içindeki askılara asmak, öyle değil mi? Allah kahretsin.»

«Benim bir prensibim vardır. Müşterilerimizin kendilerine aldıklarının kendileri uygun olmalarını isterim.» Spider, uzun süreden beri en kötü giyinen kadın olarak sınıflandırdığı Maggie MacGregor'un adını duyar duymaz, içinden gelen bir ilhamla harekete geçmişti. Henüz bu davranışının kendisini nereye götüreceğini bilmiyordu ama bir şeyin izi üzerinde olduğundan da emindi. Odanın sandalyeleri, koltukları Rosel'le yardımcısının üzerlerine serdikleri Maggie'nin satın aldığı giysilerle pırıl pırıl bir renk cümbüşüyle doldu. Yves Saint Laurent'ın zengin, coşkulu Rus hayallerini alabildiğine uyguladığı mevsimden hemen sonraydı. Maggie'nin aldığı her şey de bu modayı yansıtıyordu. Bulabildiği en süslü, en gösterişli elbiseleri satın almıştı. Büyük Katherine bu giysiler içinde kendini çok rahat hissedebilirdi. Mae West de.

Maggie öfkeyle, «Ne zamandan beri bir baş-

kasının fikrine göre alışveriş ediliyor burda?» diye sordu. «Ne satın alıp ne alamayacağımı bana kimse söyleyemez.» Maggie hem şaşırmış, hem de öfkelenmişti. Yakın zamanda üne ve güce kavuşmuş pek çok kişi gibi o da haklarının, ayrıcalıklarının koyu bir koruyucusuydu. Spider onu duymazlıktan gelerek çevresinde döndü. Kadını, resmini çekeceği bir eşyaymış gibi inceledi. Boyu bir elliden fazla değil diye düşündü. En azından da elli beş kilo. Bunun altı yedi kilosu göğüslerinde. Genç adamın gözleri kısıldı. Burun delikleri avının kokusunu almış bir köpeğinki gibi açılıp kapandı.

«Evet... evet... hepsi var. Uzun boylu değil... Ama olması da gerekmez...» Spider sesli düşünüyor gibiydi. «Kemikler görünmüyor... Bu da iyi... eğer... evet, göğüsler... omuzlar harika... sevimli bir boyun, uzun değil ama sevimli... Gözler soluk kesici, cilt iyi, bel... boşver... kalçalar... kalçalar... Gizlemesi göğüsler kadar güç değil... İhtiyacı olan şey... şey...»

«Neye ihtiyacım var, Tanrı aşkına?»

«Güzel yanların ortaya çıkarılması gerek,» dedi Spider. Hemen satıcı kadına döndü. «Rosel, zarafet sekizde ince, yumuşak, sade ne varsa al gel,» dedi. Öfkeyle büyülenmişlik arasında çırpınan Maggie'ye döndü. Her kadın gibi o da dikkatin merkezi olduğu sürece istenildiği kadar hareketsiz durmaya razıydı. Sonunda Spider incelemesini bırakıp Maggie'nin gözlerinin içine dürüstlikle, içtenlikle baktı.

«Her şey insanın kendi hakkındaki fikrine bağlı, Maggie,» dedi. Yanlış giyiniyorsun. Çünkü kafanda kendini yanlış hayal ediyorsun.»

«Yanlış mı?»

«Bak, bu bir perspektif sorunu.» Spider onu

omuzlarından tutup aynanın karşısında döndürdü. İkisi büyük üçlü aynada kendilerine baktılar.

«Şimdi kendine, sanki büyük bir tabloya bakıyormuşsun gibi bak. Aynada kendine, yanında biri varken bakarsan, başkalarına kıyasla *gerçekten* nasıl olduğunu anlarsın. Aynaya yalnızken, kendi kendimize baktığımızda ayrıntılar üzerinde durur, kendimizi bütün olarak görmeyiz. Şimdi dikkat et, Maggie, ilk gördüğün nedir?» Maggie susuyor, bir şey diyemiyordu. «Ufak tefeksin, değil mi? İliklerine kadar kadınca bir yapın var. Yuvarlak yuvarlak, küçük, dişi. İşte en önemli özelliğin bu? Bunun üzerinde durmalıyız. Ama sen nasıl olduğunun gerçeğine asla ulaşamamışsın. Aldığın giysiler Margaux Hemingway üzerinde harika durur. Bak, şimdi sana ne demek istediğimi göstereceğim.»

Spider bir sandalyenin üzerinden sarı lameden gösterişli çingene kıyafetini alıp Maggie'nin önüne tuttu. «Gördün mü? Giysi seni boğdu, kayboldun.» Rosel kolunun üzerine attığı bir yığın giysiyle gelmişti. Spider bunların arasından krep bir elbise kapıp Maggie'nin omuzlarına attı. Sade, dökük, pırıl pırıl kırmızı renkteki giysi yumuşak dalgalanmalarla Maggie'yi sardı. «Tamam! Şimdi kişiliğin ortaya çıktı. Maggie. Sevimli, tatlı Maggie oldu. Yumuşak, ufak tefek, tatlı, dişi Maggie... Hayat dolu bir kız. Biz giysi üzerinde değil gözlerin, cildin üzerinde durmalıyız.»

«Ama çingene modası var,» diye yakındı Maggie. «Krep yıllardan beri biliniyor... Sen hiç *Vogue* okumaz mısın?»

«Modanın peşinden asla körükörüne gitmemelisin, Maggie. Çingene modası için gerektiği kadar uzun boylu değilsin... Üstelik vücut yapın da uygun değil. Yanlış anlama. Başka birçok şey için ha-

rika bir vücudun var. Sana bunun değerini göstermeye çalışacağım zaten. Bir şey aldığın zaman daima Maggie'yi düşünmelisin. Böylece bir Maggie kişiliği, giyim biçimi ortaya çıkacaktır. Bir elbise giydiğin zaman kendi kendine, 'Ben burda mıyım yoksa kaybolup gittim mi?' diye sor. İnce, yumuşak, sade düşün. Böyle yaparsan seyircin giysini değil seni görür.»

Maggie kendini ağlayacak gibi hissetti. Bunun nedeni aldığı kat kat süslü, gösterişli giysilerin eleştirilip beğenilmemesi değil, Spider ona, yalnızca bir televizyon yıldızı olan Maggie'ye değil, bir *kadın* olan Maggie'ye gösterdiği ciddi ilgiydi. Televizyon yıldızı Maggie şimdiye kadar hep övülmüş, pohpohlanmıştı. Kimse ona nasıl olduğunu, başkalarına nasıl görüldüğünü söylememişti.

Maggie tam bir teslimiyetle, «Yanılmış olduğumu anlamanın beni ne kadar üzdüğünün farkında mısın?» dedi. Spider sevincini belli etmedi. Moda üzerine o ana kadar belirsiz olan fikirlerini ilk kez açığa vuruyordu. Haklı olduğunun kabul edilmesine tahmin edemeyeceği kadar çok sevinmişti.

Bir fotoğrafçı olarak Spider daima elbiseyle kızın birbirlerini tamamlamasına son derece özen gösteren moda desinatörlerinin seçtikleri modellerle çalışmıştı. Öte yandan Valentine de onu bu konuda, bir kadının kendisine yakışanı bulması, giymesi gerektiği konusunda bir hayli etkilemişti. Birden kadınların normal hayatta giydiklerinin onların çekici, güzel yanlarını adeta hiç aksettirmediğini farketmişti. Buraya gelmezden önceki günlerde ilişki kurduğu model kızlar ona dertlerini, üzüntülerini açarlardı. Örneğin, Spider'ın pek hoşuna giden bir modelin bir otuz iki dişini ortaya koyan gülümsemesi o kızın en üzüldüğü, kaygılandığı yanı olurdu. Acaba «Ben kesinlikle, tam

olarak kendim olmak istiyorum, bir başkası değil,» diyen bir kadın varmışdı dünyada. Spider olduğunu sanmıyordu. Maggie şimdi onun Pygmalion' u olmuştu ama bunun farkında bile değildi.

Maggie «Yıldız düzücü» deyimini gazetecilik okulunda öğrenmedi. *Cosmopolitan*'da Bobbie Ashley'in sekreteri olarak çalışırken bunu ancak bir iki kez duyma fırsatını bulmuştu. *Cosmo* başta yazarları müdürleri olmak üzere fotoğrafcıları, yazarları ve muhabirleriyle bir tek şey üzerinde tizlikle dururdu: «Bir hanımefendi gibi söylediğin sürece herşeyi söyleyebilirsin.»

Yıldız düzücü. Öyle çeşitli anlamlara gelirdi ki bu. Taksisine seslenmek mutsuzluğunda bulunan her ünlü kişi için kafasında bir liste çıkartan şoför, devamlı müşterisinin saçlarını şöyle bir tararken ona bir televizyon yarışma programı gediklisinin saçlarında nasıl harikalar yarattığını anlatan bir kuaför de olabilir. Evinin duvarlarını yanında bir dizi siyasetçiyle çekilmiş resimleriyle dolduran güçlü bir mültimilyonerin bürosundan, düzinelerle öfkeli kadın sabırsızlıkla onun ilgisini beklerken dikkatini sıradan bir film yıldızının gergin, sert sırt kasına veren bir beden eğitimi öğretmenine kadar uzanır.

Milyonlarca Amerikalı sinema dergisi ya da *People* aldıklarında, Bayan Rona'yı dinledikleri ya da Dinah'ı, Merv'i dinledikleri, bir dedikodu sütunu okuduklarında bu işi yapmış olurlar. Bir genelleme yapılmak istenirse bu insanın kendini bir saniye için de olsa bir yıldızın ışıyla parlamış hissetmeyi bir şeyleri bilmeyi gereksinmesinden başka bir şey değildir.

Oysa sekiz ay süreyle *Cosmo* için ünlülerle rö-

portajlar yaptıktan sonra Maggie MacGregor için yıldız düzücü, yıldızlarla düzüşen anlamına geliyor-du. Daha açık biçimde söylenmesi gerekirse, ünlü bir yıldızla cinsel ilişki kurmak, demektir.

Bu işi de oldukça yavaş, tatlı bir biçimde başladı. Üçüncü işinde kendisinden Pershing Andrew'ün peşinden New York'ta birkaç gün dolaşarak röportaj yapması istendi. Pershing Andrew sevilen bir romanın televizyona uygulanıp en uygun saatte gösterilmeye başlanmasıyla büyük bir başarıya ulaşmış genç bir film aktörüydü. Maggie daha önce yalnızca kadınlarla röportaj yaptığından erkeklerle konuşmanın kendisinde, varlığını asla bilmediği bir utangaçlığın ortaya çıkmasını sağlayacağından haberi bile yoktu. Not defterinin, uçları incecik sivriltilmiş kalem yığınının, teypinin oluşturduğu zırha karşın Maggie röportaj sırasında yeterince iyi görünüp görünmediğini merak etmeye başladı. Sürekli olarak sorularının cinsel bir saldırı olarak kabul edileceği korkusuyla savaşıyordu. Gerçi Pershing Andrew son derece sakin ve rahattı ama konuşma acayip bir biçimde ters gidiyor, sanki bir arkadaşının tanıştırdığı, henüz tanımadığı bir erkek arkadaşla oturuyormuş gibi çekingen, karmaşık bir havaya bürünüyordu. Maggie birden kadın kadına konuşmakla bir erkekle konuşmak arasında fark olduğunu anladı. İnsan bir kadınla konuşurken her istediğini rahatlıkla hiç bir önyargıya kapılmadan sorabiliyordu. Yirmi üç yaşında olması, ufak tefek, dolgun bir vücuda, yuvarlak, kara gözlere sahip olması yetmiyordu şimdi. İsteddiği gibi bir röportaj yapabilmesi için konuşunun benliğine vücudunun içine girmesi gerekiyordu. Bunun için de bir Lauren Bacall ya da daha iyisi Lilian Hellman olmalıydı.

Daha Pershing Andrew röportajından önce

Maggie, yıldızların basına gereksinimleri olduğunu bilmelerine karşın temelde ondan korktuklarını, nefret ettiklerini, küçük gördüklerini anlamış, bunun kokusunu almıştı. Basın da hem onların peşinde koşuyor, hem de yarı kötüleyici, yarı alaycı bir tutum içinde bulunuyorlardı. Basın üyeleri duygularını yazılarında istedikleri gibi belirtmekte serbesttiler ama yıldızların duygularını bir maske gerisine gizlemeleri gerekiyordu. Erkek gazetecilerle bu maske arkadaşlık havasına bürünüyordu. Kadın gazetecilerle de baştan çıkarıcı bir biçim alıyordu. Önce sözcüklerle başlayan kandırma işi sonunda gerçekten, okuyucunun bilmediği kadar çok, yatakta son buluyordu.

Pershing Andrews'ün New York'ta peşinden koşan yalnızca Maggie değildi. Bir de stüdyonun tayin ettiği bir halkla-ilişkiler memuru vardı. Bu her stüdyonun yaptığı bir şeydi. Ellerindeki ünlü, ya da henüz üne ulaşmış yıldızlarının ne yaptıklarını, ne söylediklerini izleyecek, onlara dikkat edecek bir çoban köpeğiydi. Çünkü yıldız yalnız bırakılınca ne yapacağı ya da ne söyleyeceği hiç belli olmazdı. Oysa dikkatli, tedbirli bir kişi olan bu memur yapılacak röportajın tadını tuzunu kaçırırdı. Zeki bir gazetecinin neler başarabileceğini çok iyi bilirlerdi. Bunda haklıydılar da.

Maggie iki gününü Andrews ve basın ajanıyla geçirip sorularına başmakalıp, kuru yanıtlar aldıktan sonra Andres'ü tek başına yakalamanın yollarını aramaya başladı. Sardi'de basın ajanının bir anlık bir uzaklaşmasını fırsat bilerek Maggie harekete geçti.

«Bak Pershing hiçbir şey yazamadım,» diyerek not defterini ondan yana suçlayıcı bir biçimde salladı. «Yemekten önce yazdıklarına baktım. Tıpkı tuzsuz makarna gibi olmuşsun. Evet! Eğer

yazımı bir parça renklendirip canlandırmazsam Helen'in bu röportajla ilgileneceğini hiç sanmıyorum. Aslında seninle harika bir yazı hazırlayabiliriz... Sende bunun için gerekli olan her şey var... Ama bu adamı sürekli yanında tutman beni kurutuyor, seni de. Üç kişinin birlikte vals yaptıklarını duydun mu hiç?» Maggie yüzünü komik bir biçimde buruşturarak genç adama baktı. Çok anlamlı bir bakıştı bu. *Cosmo* yazıyı beğenmediği takdirde yerine Warren Beatty ya da Ryan O'Neal'le yapılmış bir röportajı koyacağını ima ediyordu.

«Yok canım! Sahi dediğin gibi mi?»

«Korkarım öyle. Ama senin elinde bir şey yok ki. Basın ajanı da herkes gibi görevini yapmaya çalışıyor. Düzen böyle.» Maggie omuzlarını öyle bir silkti ki, Andrews adının derginin kiskanılan aralık sayısından silindiğini görür gibi oldu.

«Allah kahretsin. Ondan akşam yemeğinden önce kurtulamam. Yemekten sonra Larchmont'a, evine gidecek. O zaman buluşuruz, değil mi?»

Maggie inandırıcı olmak için söylenenleri bir süre düşünür gibi yaptı. «Neden olmasın? Ben de randevumu iptal ederim... Sorun değil... Nerede, ne zaman?»

«Saat on birde otelimde... O zamana kadar gitmiş olur.»

Maggie en kuru, en profesyonel sesiyle, «Tartarım,» dedi. Oysa kafası hızla çalışıyordu. Maggie'nin başından az ya da çok önemli birkaç aşk macerası geçmişti. Ama genç bir film yıldızıyla bir odada asla yalnız kalmamıştı. Kendi kendine bunun yalnızca bir iş buluşması olacağını yineledi. Yine de son derece yakışıklı bir erkek olan, son iki gündür gittikleri her yerde tanınıp dikkati çeken, yüzlerce kadının peşinde koştuğu Pershing Andrews, Tanrı Aşkına, bir FİLM YILDIZIYDI ve

onun otel odasında gece başbaşa kalmak röportaja bir randevu niteliği kazandırıyor. Maggie bir an için inanılmaz derecede gizemli ve bir parça da bayağı bir şey yaptığı duygusuna kapıldı.

«Akşam yemeğini geç vakit yeriz,» dedi Andrews. «Parka bakan geniş bir dairede kalıyorum.» Güzel. Daire. Bu sözcük pek çok şeyi değiştirmişti. Bir odada yemek yemekle, bir dairede yemek arasında fark vardır. Üstelik genç adamın yemek davetinde anlamlı, bir şeyler ima eden hiçbir şey yoktu.

Maggie gerçekten iyi bir röportaj yaptı. O gece ve ertesi gece yazısını hazırladı. Ve Pershing Andrews'un röportajı kendi çapında bir klasik oldu. Üstelik bu yakışıklı erkekle kaçınılmaz bir biçimde, tümüyle, doyasıya sevişti. İsteyerek mi? Bilinçli olarak mı? Bilinçsiz mi? Ne önemi vardı? Sevişmelerinin iyi, kötü ya da duygusuz olmasının hiçbir önemi yoktu. Önemli olan onun, Maggie MacGregor'un, adları dillerde dolaşan erkekle, ünlü erkeklerle yatmasıydı. Ün onun başını döndürüyordu. Ünlü bir kişiyle yalnız kalır kalmaz orgazma ulaşan yolun dörtte üçünü hemen alıyordu. Bunun için o ünlü yüzü üzerinde, altında, yanında görmesi yeterliydi.

Öle yandan röportajın bitiminde ünlü erkekle ilişkisi de bitiyordu. Ondan sonra cinsel ilişki sürdürülüyordu. Başlangıçta Maggie bunun gerçek hayata da yansıyabileceğini düşünmüştü. Ama hiçbir aktörün sıradan bir yazarla hiçbir neden olmadan sevişmeyeceğini anladı. Onları ilgilendiren şey haklarındaki röportajın en iyi biçimde yapılmasıydı.

Her ay yeni bir röportaj işi çıkıyor, Maggie de koleksiyonuna yeni bir ad ekliyordu. Aslında, bir zamanların küçük - kent Yahudisi değerlerine sa-

hip olan bir küçük - kent Yahudi kızıydı ama yıldızlarla giriştiği cinsel serüvenler onun evinde öğrendiklerini asla etkilemiyor, bozmuyordu. Bu ilişkilerin aşkla, şefkatle, bağlanmayla hiçbir ilgisi yoktu. Giderek gelişen yeteneğinin hak ettiği başışlardan biriydi. Yine de onu rahatsız eden bir şey vardı. Bu tedirginlik ahlâkla ya da ahlâksızlıkla ilgili değildi. Kendini küçülttüğü, adice davrandığı duygusuyla da ilgisi yoktu. Ama bir şey vardı işte.

Maggie bunun ne olduğunu ancak Vito Orsini'yle röportaj yaptığı zaman anladı.

Vito Orsini, Maggie'nin ilk film yapımcısı oldu. Maggie'nin film yapımcıları üzerine fikirleri belirsizdi. Sıradandı. Thalberg'den beri hiç büyük film yapımcısı olmamıştı. Bu kişi Louis. B. Mayer miydi? Yoksa Selznick mi? Herkes gerçek anlamda yapımcıların günlerinin bitmiş olduğunu biliyordu. Şimdi kendilerine yapımcı diyen kişiler yıldız, yazar ve rejisörü bulup onları stüdyoya satan ya da stüdyo büyükleriyle rejisör ve ünlü yıldız arasındaki ilişkileri sağlayan kişiydi. Oscar gecesinde podyuma çıkıp En İyi Film Armağanını alan kişiler, yapımcı mıydılar, stüdyonun adamları mı? Neydiler? Yapımcılar iş adamlarıydı... Yıldız değildiler.

Vito Orsini konusunda bu görüş tümüyle yanlıştı. O, bir filmin tüm öğelerini bir arada, gizemli bir zamkmış gibi tutan bir avuç film yapımcısından biriydi. Hollywood, İngiltere, Fransa, İtalya' da bu tür az sayıda kişi vardır ve belki de daima olacaktır.

Vito Orsini titiz bir yapımcıydı. Yapıtları sık sık kendi fikirlerinden, bazan da kendisine yolla-

nan bir kitap ya da senaryodan doğardı. Bir film yapmaya karar verdiğinde ilk iş bunun için gerekli parayı bulmak olurdu. Bu en önemli konu çözümlendikten sonra da kendini senaryonun hazırlanmasına verir, yazar ya da yazarlarla gece gündüz birlikte çalışarak ortaya kusursuz bir konunun çıkmasını sağlardı. Rejisörü, regisörün yardımıyla aktör ve aktristleri, teknik adamları, filmin çekimi için en iyi yeri kendisi bulur, ayarlardı. Çekimin başlama tarihine dek filminin tüm ayrıntılarıyla ilgilenir, her şey onun kontrolünde olurdu. Sıra çekime geldiğinde de yaratıcı yaşantısının bir yılını bu hazırlıklara vermiş olurdu.

1960'da, yirmi beş yaşındayken kazandığı ilk başarısından Billy Ikehorn'la evlendiği 1970 yılına dek Vito Orsini yirmi üç kadar filme imzasını atmıştı. Sık sık Avrupa'da çalıştığı için de onu çokları İtalyan sanırdı. Aslında, Vito Orsini doğumundan çok önce Birleşik Devletlere göç etmiş Floransalı bir mücevheratçı olan Benvenuto Bologna'nın oğluydu. Baba Bologno, bir yemek adını soyadı olarak taşımanın sakıncalarını görmüş, pek çok İtalyan'ın yaptığı gibi adını Orsini'ye çevirmişti. Toptan gümüş eşya satımında hatırı sayılır bir servet kazanmış, ailesini Bronx yakınındaki Riverdale'e yerleştirmişti. Burada Maestro Toscanini'ye komşu olmuştu. Vito, en etkilenecek yaş olan onbeşine geldiğinde ilk kez bir İtalyan filmi olan *Bitter Rice* (Acı Pirinç)'u görmüş, o andan itibaren de savaş sonrası İtalyan filmlerini asla kaçırmamaya bakmış, De Laurentis, Fellini ve Carlo Ponti hayran olduğu yapımcılar arasına girmişti. Kaliforniya Üniversitesinde film yapımcılığı üzerine öğrenim yapmış, buradan mezun olduktan sonra başkaları iş bulmak için Universal ve Columbia Film Şirketlerinin kapılarını aşındırırken o İtalya'nın yolunu tutmuştu. Roma'ya gel-

diğinde de, yirmi beş yaşında ilk filmini ortaya koymadan önce, stüdyolarda ayak işlerinde çalışmış, küçük rollerde oynamış, rejisör çıraklığı ve işini ayrıntılarına kadar öğrenebilmek için ne gerekirse yapmıştı. İlk filmi daha sonra Spaghetti Western olarak tanınan filmlerden biri olmuştu. Bundan bir hayli para kazanınca tümüyle iddiasız, sıradan üç film daha yapmıştı. Sonunda, 1965’de, otuz yaşına girdiği sıralarda gerçekten istediği türde filmler yapabilmek için gerekli parayı sağlayabilecek bir üne kavuşmuş bulunuyordu.

Vito Orsini, filminin çekim tarihine yaklaşıkları sırada istemeye istemeye de olsa dizginleri gevşetir, rejisöre çalışma özgürlüğü sağlardı. Kendini çocuğunun büyümesi, yetişmesi sırasında yanında bulunmasına izin verilmeyen bir anne gibi hissederek sete yaptığı ziyaretleri azaltır, günde ancak iki kez, bir sabah, bir de akşam giderdi. Böyle zamanlarda rejisörün biraz gerisinde durup çalışmaları, çalışanları izlerdi. Tembelliğe, yüz göz olmaya asla dayanamazdı. Böyle bir kişi onunla bir daha asla çalışamazdı. Ama film işleriyle ilgili kişiler onun kusursuz, mükemmel bir yapıt ortaya çıkarma konusundaki titizliğine öylesine hayrandılar ki Vito Orsini’nin tüm aksiliklerine boyun eğer, onunla çalışmayı bir zevk sayarlardı. Bu yüzden de ona «İtalyan Ana» adını takmışlardı.

Titiz bir yapımcı akşamlarını filminin o gün çekilmiş bölümlerini seyrederek, üzerinde tartışmalar yaparak geçirir. Gündüzün eğer sette değilse, bundan sonraki filmi için para bulmaya çalışmakta, son filminin düzeltmelerini yapmakta, piyasaya sürme toplatılarına katılmakta, film için en güzel, uygun müziği aramaktadır. Sonra reklam kampanyasının yolunda gitmesini, filmin ki-

ralanmasının sağlanmasını, gerekirse dağıtıcının hakkı olan yüzdeyi alıp almadığını defterlerden kontrol etmeyi üstlenir. Bu arada filmi Küveyt'e, Arjantin'e ve İsveç'e satmak için gerekli anlaşmaları da yapar. Gece yatmadan önce filmin gişe durumunu anlamak için birkaç sinema sahibine de telefon eder. Çılgıncasına, kuşkular, yıpratıcı çalışmalarla dolu bir gün yaşar... Bir film yapımıcısının yaşantısına yalnızca bu işe gönül verenler katlanabilir.

Maggie'ye Vito Orsini'yle röportaj yapma görevi verildiğı 1974 sonbaharında ünlü yapımcı Belmondo'yla Jeanne Moreau'nun rol aldığı filminin son iki haftasına gelmiş bulunuyordu. Aslında Maggie röportaj yapacağı kişinin Vito Orsini yerine her zaman hayran olduğu Belmondo olmasını isterdi ama bu hayalkırıklığı ilk kez Avrupa'ya gitmenin heyecanı içinde zayıflıyordu. *Cosmo* ona mütevazi bir yer olan, Via Veneto'daki ünlü film yapımcıları karargâhı Excelsior'dan yalnızca yarım blok uzaklıktaki, ama yarı fiyatına kalabileceğı Otel Savoia'da yer ayırtmıştı.

Film yıldızlarıyla konuşmaya gitmeden önce Maggie New York Halk Kütüphanesinde son yayınlarda kişiyle ilgili yazıları okuyarak bilgi edinir, beklenmedik, şeytanca sorularını ondan sonra hazırlardı. Oysa şimdi kütüphaneye gitmek, dosyaları, dergileri karıştırmak ona yorucu, gereksiz zaman harcama gibi geliyordu. Orsini'nin, eleştirmenlerin övgülerini kazanan, son iki filmini görmüştü. Bu da ona bir başlangıç noktası sağlamaya yeterdi.

Orsini'nin Excelsior'daki dairesi tam Maggie'nin hayal ettiği gibiydi. Süslü ve etkili. Telefonlar çalışıyor, Telex haberleri alınıyor, yollanıyor, ayak

işlerini gören kişiler ortalıkta telaş ve kaygıyla doluyorlardı. İnsan, fazla ilgi duymadığı bir kişiyle nasıl röportaj yapardı? Hele bu kişi bir kasırganın merkeziyse? Maggie'nin başarısı özel durumlarda özel sorulardan geliyordu. Sekreterlerden biri onu alarak tam kararlaştırılan saatte Orsini'nin dairenin üç oturma odasından en küçüğü olan kutsal yere götürdü.

Maggie'nin Vito Orsini'yi görür görünmez ilk düşüncesi, insanların film yapımcıları hakkındaki düşüncelerinin yanlış çıkabileceği oldu. Bazı yönlerden Orsini tam bir film yapımcısı gibiydi. Ismarlama Brioni takım elbise, İtalyan tipi saç kesimi, Bulgari saati, pırıl pırıl parlatılmış ince deri ayakkabılar. Pürolu, ufak tefek şişman adam, garip bir şiveyle konuşan dazlak kafalı küçük bir adam umuştu. Vito Orsini'nin bir İtalyan'a benzeyeceğini düşünüyordu ama soylu bir Sezar olabileceğini aklının ucuna bile getirmemişti. Maggie bu görünümü karşısında bir parça toparlandı.

«Roma'ya hoşgeldiniz, Bayan MacGregor.» Üstelik Orsini kusursuz bir İngilizce konuşuyordu.

«Tanrım,» dedi Maggie. Olduğu gibi görünmeyi ve konuşmayı adet edinmişti. «Sizi bir hayli yaşlı sanıyordum.»

«Otuz sekiz yaşındayım,» dedi Vito. Bir yandan da Maggie'ye çok sevimli bir genç kız olduğunu ama kendisinin de henüz , pek o kadar yaşlı olmadığını anlatacak biçimde gülümsüyordu. Gülümsemesi gözlerinden değil, ta *içinden* geliyordu. Yine soylu bir burnu vardı. Cildi tümüyle bronz rengindeydi. Büyük bir orkestra şefinin fiziksel otoritesine sahipti.

Maggie yine o en masum haliyle, «Anlatın bana,» dedi. «Bir film yapımcısı ne yapar?» Bu durumda cehaletin yalnızca mantıklı değil aynı za-

manda en uygun tutum olduğuna karar vermişti. Böylece Vito'yu hayatı boyunca pişmanlık duya-
cağı bir şeyler söylemeye itebilirdi. Zaten en güzel
röportajlar bu yoldan yapılrđı.

«Tanrıya şükürler olsun ki bu soruyu sordu-
nuz,» dedi Vito Orsini. «İşimin ne olduğunu, hatta
belli belirsiz de olsa ne yaptığımı bilmeyen, bu ko-
nuda en küçük bir fikri bile olmayan kişilerle y-
le çok konuştım ki... şimdiye dek benimle rpor-
taj yapmaya gelenler bunu araştırıp öğrenmek is-
temeyecek kadar ilgisiz ve tembeldiler. Size anla-
tacağım. Ama şimdi değil... On beş dakikaya ka-
dar stüdyoda olmam gerek. Bu gece benimle ye-
mek yer misiniz? O zaman konuşurduk.»

Tıpkı bir bebeğin eline şeker verir gibi, diye
düşünen Maggie başını olumlu salladı.

«Sizi saat sekizde alır, sevdiğim yerlerden bi-
rine götürürüm. Bu arada, Roma'daki Gucci ma-
đazasının en az New York'taki kadar pahalı oldu-
đunu aklınızdan çıkarmayın.»

O gece Hostaria del'Orso'da Maggie'nin gaze-
tecilere özgü numaralara gereksinmesi olmadı. İ-
şin özüne inme yeteneği, doğru yanıtları alabilmek
için yanlış sorular sormak, kuşku uyandırmamak
için kendinden yeteri kadar bir şeyler vermek, ne
aşırı derecede tarafsız, ne de yumuşak olmamak.
Tek yapması gereken şey dinlemektir. Vito  sa-
attır hiç susmamacasına konuşuyordu. Üstelik de-
diğine göre bunlar yalnızca işin başlangıcıydı.

«Lütfen Vito, bu kadar yeter. Daha fazlasını
istemiyorum. Kafam karıştı. Üstelik akklı başında
hiçbir insanın okumak istemeyeceği kadar çok bil-
gi edindim.»

«Ben hep böyleyim işte. Ama sen sordun. Se-
ni hakkında kimse uyarmamış, değil mi?»

«Hiçkimse hiçbir şey söylemedi. Uçağa atla, git, onunla konuş dediler. O kadar.»

«Neden otelime gidip senden söz etmiyoruz?»

«Bu soruyu asla sormayacaksın sanıyordum.»

Vito Orsini'den Maggie, yıldızlarla düzüşme konusunda kendisini tedirgin eden şeyi öğrendi. Bu sevişmek değildi. Vito Orsini dünyanın en romantik erkeğiydi. Maggie onunla yattığında kendini bu özel yapımın yıldızı gibi hissetti. Hayatında ilk kez dolgun kalçalarının, iri memelerinin, ideal Amerikan kadını düşünülerek bir karşılaştırma yapılmadığı takdirde harika şeyler olduğunu öğrendi. Dünyada, onunla yatmakla kendisine büyük iyilik ettiğini, bir lütufta bulunduğunu düşünmeyen ünlü bir erkek bulunduğunu öğrendi. O gece ve ondan sonraki gecelerde Maggie bir yıldızla yattığı zaman bilinçsiz olarak kapıldığı o aşağılık duygusundan kurtuldu. Vito onu iyileştirdi.

Maggie 1974 sonbaharının başlangıcındaki ılık günlerde Roma'da iki hafta kaldı. Dergiye, Orsini'nin kendisine zaman ayıramayacak kadar meşgul olduğunu bildirerek Birleşik Devletlere dönüşünü erteledi. *Cosmo*'da herkes durumu çok iyi anlıyordu. İtalyan film yapımcılarını bilmiyor değildiler. Güç insanlardı. Maggie'yle Vito adsız bir güce karşı adlandırılmayan bir duygu içinde iki sevgili arkadaş, iki işbirlikçi oldular. Birbirlerinin kafasını ve vücutlarını içtenlikle takdir ettiler. Maggie zaman zaman bu buluşmanın diğerleri gibi röportaj hazırlandıktan sonra bitip bitmeyeceğini merak etti. Ama yavaş yavaş Vito'ya güvenmeyi de öğrendi. Daima iki sevgili olamayacaklardı ama iki dost olarak kalabileceklerdi.

Vito onun tüm toplantılarına katılmasına, tüm telefon konuşmalarını dinlemesine, sette pe-

şinden dolaşmasına, günlük çekimleri kendisiyle birlikte izlemesine izin verdi. İki haftanın sonunda Maggie film yapıncılığı üzerine Birleşik Devletlerde filmle ilgili yazılar yazanlardan daha çok şey öğrendi. Bu bilgi daha sonra televizyona geçtiğinde kendisine çok yararlı oldu. Ama TV'ye geçmesine daha altı ay vardı. Bu altı ay içinde beş film yıldızı üzerine daha röportaj yaptı. Ve de bir film yıldızı üzerine yazı yazmak için onunla yatmak zorunda olmadığını anladı. Aslında bu kendini uzak tutuş, arada bir mesafe bırakmak onun en güçlü silahlarından biri oldu. Bir gece için bile olsa sevilme gereksinmesinden kurtulunca karşısındaki kişileri daha açıkça anlamaya, görmeye başlamıştı. Eskiden yazdıklarında, böyle durumlarda hep olduğu gibi, yıldızın kendisinden çok Maggie'nin yıldız hakkında neler düşündükleri, hissettikleri önemli bir bölümü kapsamıştı. İşte bu durum değişti. Artık kişileri duygularına kapılmandan çok daha derinden, daha ayrıntılı ölçüp biçebiliyordu.

1975 baharında, Vito'yla vedalaşıp Roma'dan ayrıldıktan altı ay sonra Maggie onun yeni bir filme başladığını öğrendi. *Slow Boat*'ın çekimi Meksika'da bir yerde yapılıyordu. Filmin yıldızı Ben Lowell Birleşik Devletlerin gişe rekoru kıran beş aktöründen biriydi. Kadınlar tarafından olduğu kadar erkekler tarafından da beğeniliyordu. Kadın yıldız da ünlü, parlak İngiliz artisti, yatakta harika oluşu, küfürbazlığıyla tanınan Mary Hanes'di.

Maggie, *Cosmo*'daki patronlarını, sahnelerde tipik Amerikan erkeğinin azalmaya başladığı bir dönemde tipik Amerikan erkeği Ben Lowell'le röportaj yapmanın tam zamanı olduğunu ileri sürerek kandırdı. Meksika'ya gitmek istemesinin ger-

çek nedeni elbette Vito Orsini'ydi. Yoksa sıcak havası, kötü yiyecekleriyle tanınan öyle bir yere kim isterdi ki?

Maggie bakımsız iniş pistinde küçük uçaktan yuvarlanır gibi çıkarken Vito ona sarıldı.

Maggie daha merhaba bile demeden, «Film nasıl gidiyor?» diye sordu.

«Berbat.»

«Nasıl emin olabilirsin?»

«Kokusunu alıyorum.»

«Ne demek istedin?»

«Tam olarak anlatamam... Pek çok nedenleri var ama ben yalnızca birkaçını biliyorum,» dedi Vito. «Ama kokusunu alıyorum, Maggie. Emin ol.»

Maggie sette her şeyi yalnızca izleyip her röportajdan önce yaptığı gibi kafasında bir takım notlar alarak dolaştıktan sonra yazı yazmaya başladığından beri hiç böylesine şaşırmadığını hissetti. Filmlerin düzenli, kesin, kararlı bir biçimde çekilmesine alıştı. Oysa *Slow Boat*'un setinde şimdiye kadar hiç hissetmediği bir gerginlik hüküm sürüyordu. Tedirginleştiğini, durumun etkisinde kaldığını farkediyordu. Aslında bir film setinin kargaşalığı, koşturması onu hiç etkilemez, bunları işinin bir parçası sayardı. Tıpkı bir gazetecinin bir trafik kazasının olduğu yere gittiğinde kendini kişisel olarak olaya karıştırmaması gibi.

Kentin perişan, pis üç otelinden birinde Vito'nunkine bitişik odada kalıyordu. Otel tümüyle aktörler, artistler ve teknik elemanlar için kapatılmıştı.

Vito'yla birlikte filmciler için Kaliforniyalı aşçılar tarafından Kaliforniya usulü pişirilen yemekler yemişlerdi. Sonra motele döndüklerinde Maggie

sırtına bir sabahlık geçirip Vito'nun odasına gitmiş onunla yatakta birbirlerine sarılmışlardı.

«Vito, eğer seni sevmesem, yarın hemen eve dönerdim. Ben Lowell'le yapacağım röportaj umurunda bile değil. Biliyorsun buraya senin için geldim. Burada neler oluyor anlatır mısın?»

«Maggie, balık baştan kokar diye bir atasözü vardır, bilir misin? Bu iş daha başından kötü başladı. Senaryonun yeterli olmadığını bildiğim halde kalkıp filmin çekim tarihini saptadım. Filme en büyük parayı yatıranlardan biri serserinin teki... Filmin Noel'de piyasaya çıkmasını istiyorlar. Biz de bu yüzden güneş ve deniz bulmak zorunda kaldık... Yoksa filmi çekemezdik. Dünyanın her yerinde yağmur yağıyor. Burası ve Suudi Arabistan dışında. Üstelik Ben Lowell'le Mary Hanes'in bundan başka boş zamanları yok. Eğer onlardan şimdi yararlanmazsam bir daha iki yıl boyunca elime geçiremem. Yani filmin çekimine ya şimdi başlamak zorundaydım ya da bundan tümüyle vazgeçmek... Uzun lafın kısası acele ettim... Ettirildim. Böyle bir şey ilk kez gelmiyor başıma ama hiç böylesine sıkışmamıştım. İnanılmaz bir şey bu... Senaryo yazarım öylesine hasta ki elinden bir şey gelmiyor. Jenaratör gece çekimi sırasında on kez bozuldu... Daha buna benzer çeşitli pek çok aksilikler birbirini izliyor. Ama çalışmayı sürdürmekten başka yapılacak bir şey yok.» Maggie onu ilk kez kötümser görüyordu.

«Ama Vito sen şimdi ayrıntıları anlattın. Peki, çekim nasıl? Belki de bütün bu sıkıntıları giderecek üstünlüktedir, ha?» Maggie onu neşelendirmek gerektiğini hissediyordu. Vito sözünü hiç etmediğinden setteki gerginlikten, sinirli havadan konuşmaya niyetli değildi. Belki de, diye düşün-

yordu. Bu gergin hava çıkan aksiliklerden doğuyor.

«Öyle olması şart. «Bunu öylesine umutsuz bir sesle söylemişti ki genç kadın şaşkırmaktan kendini alamadı.

«Ya değilse? Dünyanın sonu geldi sayılmaz ki. Canby, hatta John Simon bile Moreau ve Belmondo'yla yaptığın filme bayıldılar. Son iki filmin göklere çıkarıldı...»

«Ama ikisi de iş yapmadı. Gişe durumu rezalet. Sen de herkes gibi iyi eleştiriler alan bir filmin para da kazanacağını sanıyorsun. Bu belki yalnızca New York'ta geçerli olabilir...»

«Oh.» Maggie hayretle irkildi. Eli açık, sanki dünyanın damındaymış gibi yaşaması ona Vito'nun bitmez tükenmez mali kaynakları varmış duygusunu vermişti. Bir film yapımcısının gelirinin yalnızca filminin gişe rekorları kırdığı zaman bir şeye benzediğini şimdi farkediyordu. «Bir şey anlamıyorum,» dedi.

«Maggie, kaç film kâr eder?»

«Pek çoğu... Yoksa neden birbirinin peşisıra film yapıyorlar?»

«*Dört tanede bir tanesi* para getirir. Roma'da sana öğretmeye çalıştığım şeyi anımsamıyor musun? Çekilen filmlerin ancak yüzde yirmi beşi para getirir. Ama öylesine çok para getirir ki, bununla başka filmler yapabilirsin.»

«Ya senin yapımcı olarak aldığın para... Film kâr etmese bile sen bu parayı baştan alıyorsun.»

«Her zaman değil. Son filmim ve şimdi çektiğim için sermaye bulmakta öylesine güçlük çektim ki, kendi paramı filmin kâr etmeye başlayacağı zamana bıraktım. Belmondo filmi zarar etti, Maggie. Başım dertte.»

Maggie ipek pijamaları içindeki muhteşem erkeğe baktı.

«Bilmiyordum.»

«Kimse bilmez. Yapımcıların ortak sırrıdır bu. Hepimiz birer kumarbazız... Atların üzerine kumar oynamaktan da berbattır bizim işimiz. Bu yüzden de bir sendika kuramıyoruz... Birisi gerçeği söyler diye.»

«Oh, Vito. Sevgilim. Her şey yoluna girecek. Ben Lowell ve Mary Hanes'le başarıya ulaşamaman olanaksız. Onlar kadar seksi kişiler görmedim. Herkes şöyle eli yüzü düzgün bir aşk filmi seyretmenin özlemini çekiyor. Vito, harika bir film olduğundan eminim.» Maggie ona elinden geldiğince sımsıkı sarıldı.

Yarım saat içinde Maggie hiçbir şey yapamayacak kadar hastalanmıştı. Aslında setteki lokantanın yiyeceklerinden başka bir şey yememişti ama yine de Meksika'ydı burası. Etkisini gösteriyordu. O gece Ben Lowell'in dublörü genç, yakışıklı aktör Harry Brown motelin arkasındaki bir çöp kutusuna takılıp düştü. Başım bir beton parçasına öyle bir biçimde çarptı ki kendinden geçti. Kan kaybından öldü. Şirket doktoru ölüm nedenini belirten belgeyi hazırlarken Ben Lowell, Vito'yla konuştu.

«Tanrım... Çocuğu yıllardan beri tanırdım. İnanamıyorum. Korkunç bir şey bu. Son üç filmimde de dublörlüğümü yapmıştı. Dünyada kimsesi yok... Hollywood'a gelinceye dek orada burada ser-serilik etmiş. Ona iki yıl önce iş verdim... Zavallı Zavallı Harry. Tanrının bile terkettiği bilmem neredeki bir çiftlikte doğup büyümüş. Çiftliğin yerini bana asla söylemedi. Onu hemen gömmeliyiz, Vito. Burası çok sıcak.»

«Harry katolik miydi, Ben? Biliyor musun?»

«Yok canım... Ama böyle şeyler pek bilinmez ki.»

«O halde Harry'i burada gömemeyiz. Bizi bu kentte zaten sevmiyorlar. Mezarlıklarında Katolik olmayan birini istemezler.»

İki erkek birbirlerine baktılar. İkisi de bunun Los Angeles'den bir uçağın gelip cenazeyi alması anlamına geldiğini biliyorlardı. Üstelik bu iş bir hayli de pahalıya patlayacaktı.

«Vito, çocuk denize bayılırdı. Onu denize gömmemizi engelleyen bir yasa var mı?»

«Bence onu Los Angeles'e göndersek daha iyi olur, Ben. Stüdyo harcamaları hesabımıza geçer.»

«Vito, çocuk denize gömülmeyi yeğlerdi diyorum sana. Bundan eminim. Harry ölünce yakılmaktan ya da toprağın altına gömülmekten pek korkardı... Denize gömülmesi konusunda ısrar ediyorum, Vito.» Aktör, Vito'nun anlayamadığı bir duygusallık içinde tirtir titriyordu. Bu üzüntü değildi. İsteğine karşı çıkılmasına duyduğu öfkeye de benzemiyordu. «*Denize gömülmesini* istiyorum.» Adamın sesi tizleşmişti. Vito onun *korku* içinde olduğunu o zaman anladı. «Vito, Harry denize gömülmezse filmi tamamlayacağımı sanmıyorum. Onun toprağın altında olduğunu düşündükçe çalışmam olanaksız.» Korku ve şantaj.

«Tamam,» dedi Vito. «Çaresine bakacağım.»

Harry Brown gün bitiminden önce denize sessiz sedasız gömüldü.

Vito, filminin tamamlanması için bu şantajı ciddiye almak zorundaydı. Maggie'ye, son iki filminin para getirmemesi yüzünden Roma dışındaki eviyle litograf koleksiyonunu satmak zorunda kaldığını söylememişti. Bu satışları da gözünü kırpmadan yapmıştı. Çünkü bir film yapımcısının

başladığı filmi bitirmesi gerekliydi. Bunun için herşeyini tehlikeye atabilirdi.

Yine de Vito Orsini kendisine neden şantaj yapıldığını bilnek, öğrenmek zorundaydı. Film parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Harry Brown'ın denize gömülmesinden sonraki gün rejisör Ben Lowell'le Mary Hanes arasındaki bir sahneyi çekmeye başlamış, çekimi birkaç kez yinelemişti. Vito daha çekilen sahneleri görmeden sonucun hiç de iyi olmadığını biliyordu. İyi bir filmde olması gereken öğeden yoksundu. Rejisörün hoşlanmamasına karşın bütün gün setten ayrılmamış, seyretmiş, seyretmiş, seyretmişti... Aslında kendi başına hiçbir özellik taşımayan bir takım küçük şeyler görmüştü. Bunlar aslında küçük olabilirdi ama Vito gibi olağanüstü sezilere sahip bir kişi için bambaşka anlamlar taşıyordu. Bu yüzden de akşam yemeğinden sonra Mary'nin odasına yollanmaktan kendini alamadı. Mary Hanes sırtında siyah bir bikini altı ve büyük kırmızı şifon eşarplardan yaptığı içini olduğu gibi gösteren bir bluz giymişti. Tüm zayıflığına, inceliğine karşın kadında, Vito'nun onunla yalnız kaldığı her seferinde hissettiği bir karanlık cinsel güç vardı. İnsan kendini hayvanat bahçesinde bir yabankedisinin kafesine girmiş sanırdı. Bu melekler kadar güzel kızda gerçekten kötü, tehlikeli, onu yıldızlığa yükselten bir şeyler vardı.

«Vay vay... Bizim Tanrının belâsı film yapımımızın ta kendisi gelmiş. Ya da bizim boktan cenaze kaldıracısı desek daha mı doğru olurdu?» «Mary Hanes darmadağınık bir yatakta yatıyordu. Odayı koyu bir marihuana kokusu almıştı.

«Mary, Meksika'da maruhuana içmek yasaktır. Hatta Meksika dışında bile. Hele bunu viskiyle karıştırırsan. Tanrıya şükürler olsun ki...»

«Vito, tıpkı yaşlanmış, içi geçmiş bir orospu gibisin. Senden hoşlandığımı sanıyorum.» Vito'ya marihuanalı sigarayı uzattı. Vito bundan bir nefes çekip dumanı ağzının içinde tutmaya çalıştı. «Gel-diğine bayağı sevindim... Kendimi hiç iyi hisset-miyorum.»

«Bugün ortada bir şeyler döndüğünü hisset-miştim zaten.»

«Mary, güzel bir çocuğun elinden alınıp deni-zin derinliklerine atılmasından hiç hoşlanmadı... Bir fare gibi, tıpkı üzerine basılıp ezilmiş bir fare gibi... Tanrım, Vito, onu görebiliyorum, her yanı-nı balıklar sarmış... onu yiyorlar.» Kadın titre-meye başladı.

Vito daha üç yıl önce Mary'le başarılı bir film yapmıştı. Geçmişte karıştığı skandallara karşın onun kendini kaybettiğini, kontrolünü yitirdiğini hiç görmemişti. Mary Hanes'in en tehlikeli olabi-lecek sözleri bile özenle dikkati çekecek biçimde seçilmiş olurdu. İnsanı dehşete düşüren esprileri-nin tümü de önceden hazırlanmış, provası yapılmış şeylerdi. Oysa bu gece içtiği marihuanalarla manyaklaşmış gibiydi.

«Mary, bunu ne zamandır içiyorsun?» Vito e-lindeki sigarayı gülümseyerek ona geri verdi. Gü-lümsemesinde Mary'nin menajerinin kadının Gü-ney Amerika'dan İngiltere'ye dönüşünde, geçen yıl, uyuşturucu madde yüzünden tutuklanmasın-dan, güçlükle bastırılan skandaldan beri marihu-ana kullanmadığına dair Vito'ya teminat verdiği-ni belli eden bir şey yoktu.

«On bir yaşından beri... Herkes de bu yaşlar-da başlamıyor mu?» Mary kıkır kıkır güldü.

Vito sabırla, «Hayır,» dedi. «Bugün ne zaman başladın?»

«Bugün günlerden ne? Dur... Hayır... söyle-

me, bugün cuma. Tamam mı? Dün perşembeydi, yarın... yarın cumartesi, tamam mı?»

«Tamam, Mary, yüzde yüz tamam. Ne zamandır içiyorsun?»

«Ha, evet. Dünden beri... Yanımda hiç getirmemiştim. Bektan menajeri bu konuda kesin davrandı... beni uçağa kendi bindirdi. Sonra... Sonra senin Mexico City'den getirttiğin doktor beznası heriften satın aldım... yüz papel verdim... orospu çocuğu karşılığında yirmi tane sigara getirdi... Ama çok kaliteli. Bir nefes daha çekmek istemez misin? Hadi...»

Vito sigaranın ucunu dişleriyle hafifçe ezerek küçük bir nefes çekip dumanın gırtlığına kadar gitmesini engelledi. Mary Hanes'in kafayı bulmuş olduğunu görüyordu, ama uyuşturucuya alışmış birçokları gibi çenesini kısıp susamayacak kadar tedirgindi.

«Demek Harry kaza geçirdikten sonra içmeye başladın?» diye Vito ona soğukkanlılıkla sordu. «Seni çok iyi anlıyorum. Üzücü bir olay. Böylesine genç, yakışıklı bir gencin ölmesi... Ne kadar da aptalca bir ölüm. Onu simpatico bulur muydun?»

«Simpatico mu?» Bu İtalyanca sözcükler de ne oluyor, Vito? Lowell'in yalayıcısı, emicisi... Lowell o olmadan film çevirmez... Dublör ha? Ağzı, dili Harry kadar yetenekli başka bir erkek olamaz... İnsanı çıldırtabilecek bir dile sahipti... Bir papele ne istesen yapardı. Simpatico!» Kadın bir an söyledikleri üzerinde düşünüyormuş gibi durdu. Sonra kadehini uzatarak, «Viski ver, Vito,» dedi. Küçükük bikinisi, hemen hemen çıplakmış gibi gösteren buluzuyla Mary Hanes küçük bir Roma kilisesinin tavanına çizilmiş kanatlı çocuk melekler kadar saf, masum görünüyordu.

«Yok canım!» «Vito onun ne demek istediği-

ni çok iyi anlamıştı ama acaba kadın farkında mıydı? Mary Hanes ona kötü kötü baktı.

«Tatlım, anasının kuzusu, annene gel.» Mary onun elini yakaladı. Sıkı, kıvrak vücudu üzerinde dolaştırarak bacaklarının arasına doğru götürdü. «O küçük orospu, o et parçası bile Mary'i istedi. Mary'i herkes ister. Ben de onu isterim. Bunu Lowell de biliyordu... boktan herif... Harry'i gözünün önünden ayırmıyordu... güzel Harry'nin yalnızca kendisinin olmasını istiyordu... Şimdi bulsun bakalım... Pek iyi oldu, kış yalayıcısı... Lowell'i şimdi kim yalayacak?

«Harry düştü, Mary...»

«Harry DÜŞTÜ MÜ? Buna sen de inandın, ha? Düşmek. Çocuk benimle çiftleşiyordu, nasıl düşebilir o halde?» Mary birden bir kahkaha attı. Pis, tiksindirici bir kahkahaydı bu. «Kapıyı açtığında Lowell'in yüzünü görecektin... Kazanmıştım, Vito, Lowell de bunu biliyordu... Kazanmıştım.»

«Sonra...?» Vito'nun sesi anlamsızdı.

«Sonra Lowell ona vurdu, aptal. Her zaman üzerinde taşıdığı silahın kabzasıyla... Silâh taşıdığını bilmiyordun, değil mi?... Sonra Harry'i dışarı taşıdı... O kadar.»

«Sonra da kan kaybından ölmesine göz mü yumdu?»

«Çok doğru... İnanılamayacak kadar doğru. Öldü. Ve ezilmiş bir fare gibi denizin derinliklerine, derinliklerine, çok derinlerine gömüldü. Ah, bana yardım et, Vito. Gözlerimin önünden hiç gitmiyor.» Vito kalkıp bir şişe maden suyu alıp kıza masasının üzerinde bulduğu Valium'dan üç tane yutturdu. Bu konuda yapılabilecek başka bir şey bilmiyordu. Saatler sonra... Mary Hanes horultulu bir uykuya daldıktan sonra Vito odadan çıktı.

Mary'nin yardımcısını uyandırıp ondan kadın sabah uyanıncaya kadar yanında kalmasını rica etti.

Ne yapılmasını gerektiğini Maggie düşündü. Vito şafak sökerken, yorgunluktan sallanarak odasına girdiğinde Maggie'nin mide sancıları geçmiş, kendisini bekler buldu. Maggie onun için kaygılıydı. Aslında film dünyasında kimse kimseye güvenmezdi. Vito da Maggie'ye bir şey anlatmazdı ama Mary Hanes'in İngiltere'ye dönmesinden sonra, kontrolünü yitirdiği bir anda Ben Lowell'le öldürdüğü dublörü üzerine ağzından bir şey kaçıracağını anlayınca kararından vazgeçti. Anlatmasını bitirdiğinde Maggie bir an dili tutulmuş gibi oturdu. Sonunda, «Aktörler,» dedi.

«Büyük Hollywood geleneklerine uygun bir ifade,» dedi Vito. Yitirilecek bir şeyi kalmayınca espirinin tadını çıkarabildiğini anlamıştı.

«Sus sevgilim, bırak da düşüneyim.» Yorgunluktan tüm vücudu sızlayan Vito kendini bir koltuğun içine bırakıp hafif bir uykuya daldı.

Maggi defteriyle kalemını çıkarıp notlar almaya başladı. Yazıyor, siliyor, yeniden yazıyordu. Bir saat sonra Vito'yu uyandırdı.

«Dinle bak dün ne oldu. Vito. Ben Lowell, Mary'i bir tecavüzden kurtardı. Ben Lowell bir kahraman, Mary da masum bir kurban.»

«Harika. Sen çıldırmışsın, bunu biliyor muydun?»

«Annem bile beni bundan daha iyi tanır. Vito, yaratıcı bir biçimde düşünmüyorsun. Ayrıntıları bir parça eğip bükersen her şey yoluna girer. Şimdi dikkat et: Çok kötü bir insan olan Harry Brown, buraya geldiğinden beri Mary'i rahatsız ediyordu. Mary ondan korkup Lowell'e başvurdu. Ve dün gece Lowell, Mary'nin odasının önünden geçerken onun imdat diye bağırıldığını duydu. Brown üzerine

çıkması, ona tecavüz ediyordu. Mary da çaresizlikle kendini ondan kurtarmaya çalışıyordu. Lowell adamı yakaladı. Kavga ettiler elbette. Lowell ona vurmak zorunda kaldı. Harry düştü, başını tuvaletin kenarına vurdu. Şimdi en önemli noktaya geldik. Harry'i ayılttılar. Ama iyiydi ama hâlâ sarhoşluğundan kurtulamamıştı. Mary'nin odasından çıktığında *sağdı*. Lowell Mary'i teselli etmek için kaldı. Sonra o da çıktı. Harry Brown'ı ancak ertesi sabah buldular. Mary'nin odasından çıktığında başının dönmesi kadar normal bir şey olamaz. Ayağı çöp tenekesine takılmış, düşmüştü. Herkes yatmış olduğundan kan kaybından öldü. Doktor durumda kuşkulu bir durum görmedi. Bundan sonrası Lowell'in anlattığı gibi. Bunun saçmalık neresinde, Vito?»

«Peki anlattıklarına kimi inandıracaksın?»

«Herkesi. Lowell bu öyküyü, şimdiye kadar oynadığı her rolden daha inandırıcı bir biçimde oynayacaktır. Eğer gerekli baskıyı yaparsan Mary de aynı biçimde davranır... Kadının karışmadığı rezalet kalmadı. Eğer bu olay ortaya çıkarsa işi bitmiş demektir. Onun için dediğini yapmak zorunda.»

«Maggie, tatlım, Tanrı biliyor ki, ne yapmaya çalıştığını takdir ediyorum. Ama *Cosmo* bu masalı ancak aylar sonra yayınlar. O zaman da her şey eskimiş, bayatlamış olur. Biz de hapı yutmuş oluruz.»

«TV'de yayınlanmasını sağlarsam bu dediklerin olmaz. Buraya en kısa zamanda bir uçak getirtmelisin. Ben Los Angeles'e uçup TV şirketlerinden biriyle görüşeceğim. Bir TV kamera ekibi en geç yarın akşam burada olur. Daha sen filmi tamamlamadan olayı duymayan kalmaz. Film için de harika bir reklam olur. Bir kadına tecavüz eden

bir erkekle dövüşmek suç değildir... Aksine kahramanlıktır. Vito, Vito, bu senin tek seçeneğin.»

Maggie, Los Angeles'deyken Vito üstüne düşen görevi çok iyi yerine getirdi. Mary Hanes'in sabah kendini toparlamış olduğunu gördü. Kapıyı ardından kilitleyerek kadının iki yanağına da olanca gücüyle vurdu. Sonra kadın kendinden geçinceye kadar boynunu yakalayıp sıktı. Sonra onu yatağının üzerine bırakıp soluğunu toplamasını bekledi. «Ne... Ne oluyor?»

«Senin gibi kadınların yaşamında çok ileri gittikleri bir an olur, Mary. Sen de bu noktaya geldin. Kocana tel çektim.»

«Alçak herif, orospu çocuğu. Bir rezalet daha çıktığı anda beni terketmeye kararlı olduğunu biliyorsun... Çocuklarım... çocuklarımı alır... Ah, Tanrım... İnsan böyle bir şeyi nasıl yapar... her şey bitti... her şey...» Mary ıstırapla iki yana sallanıyordu.

«Saçmalama, Mary. Harry Brown sana tecavüz ediyordu. Seni onun elinden Ben Lowell kurtardı... Belki hayatını da. Harry Brown seni nasıl dövmüş bak... Nerdeyse boğazlıyormuş da... Kocan çok üzüldü. Merak içinde. Onun seni ne çok sevdiğini bilirsin. Yarın burada olacak.»

«Vito?...»

«Televizyon ekibi de yarın gelecek. Seninle röportaj yapmak istiyorlar elbette... Belki de bana dün anlattıklarının üzerinden bir geçsek iyi olacak. Mary, kendini toparla. Bir karabasan yaşadın ama güçlü bir yıldızsın sen.»

Mary kan revan içinde kalmış yüzünü yıkar-ken gülümsüyordu. «Sen zeki bir küçük domuzsun, Vito. Evet, rolümü oku bakalım.»

«Harry Brown kimdi ve Ben Lowell onu öldürdü mü?» şovunun sonuçları öylesine inanılmaz bir dereceye yükseldi ki haber bölümünün şefi bir altın madeni bulduğunu anladı. Televizyon hastası, ünlülerin her şeyini merak eden büyük bir seyirci kütlesi vardı. Maggie'nin programına bayılacaklarından hiç kuşku yoktu. Haber bölümü şefi haftalık bir program hazırlaması konusunda Maggie'yi, onun kendisini Meksika'ya bir televizyon ekibi yollamasını sağlaması kadar kolay razı edip bir kontrat imzalattı. İkisi de işlerini iyi bilen kişilerdi. Tek merak edilecek konu şovun ne kadar iyi olacağı, tutulacağıydı. İyinin de ötesine gitti. Maggie'nin başarısı olağanüstüydü. Yeni bir TV programı doğmuştu: Belgesel haberler biçiminde bir film dergisi. Yepyeni bir yıldız doğmuştu. Maggie MacGregor. Bu durumda kayba uğrayan iki kişi vardı! Hâlâ Ben Lowell'in gizliden gizliye, acı acı yasını tuttuğu Harry Brown ve Vito'nun filmi, *Slow Boat*. Vito Orsini'nin tahminleri doğru çıkmıştı. Yapılan onca reklama karşın film istenilen hasılatı sağlamamıştı. Meksika'daki olay, film piyasaya sürüldüğünde unutulmuştu artık.

Billy Ikehorn tedirgindi. Takıntı'nın yeniden açılmasının üzerinden beş ay geçmişti. 1977'nin bu ilkbaharında Billy onun yırtıcı, öfkeli başarısına alışmıştı artık. Spider ve Valentine için çok iyi oldu, diye sevgiyle düşündü. Yine de sabahın erken saatlerinde, yine erkenden uyanmaya başlamıştı, Takıntı'nın kazandığı zafer ona yetmiyordu. Takıntı yüzünden artık kimsenin eğlence konusu olmayacaktı. Bu yüzden de bir mağazanın

yönetiminin günlük ayrıntıları onun yaşantısını yeteri kadar doldurmuyordu. Şimdi hayatı, Ellis' le birlikte gittikleri duvarlardaki, milyonlarca dolar değerindeki Fransız empresyonistlerin tabloları harika akşam esintisinden zarar görmesin diye pencereleri sımsıkı kapalı tutulan Antigua'daki ev gibi sıkıcı, kasvetliydi.

Billy'nin otuz beş yaşına girmesine hemen hemen altı ay vardı. Daha yıllarla sürecek olan güzelliğinin doruğuna henüz ulaşmıştı. Kendisinin bile yeteri kadar anlayamadığı, bilemediği bir servete sahipti. Ve de sıkılıyordu. Sağ olsaydı bu halini Cornelia halasının nasıl yorumlayacağını çok iyi biliyordu: İğrenç bir durum diyecekti. Haklıydı. Billy haline ondan daha çok sinirleniyor, çok daha üzücü buluyordu. Çünkü onun elindekilere sahip olan birinin mutlu olması gerekirdi. Demek ki onun yaradılışında bir şeyler vardı. Belki de yeteri kadar yaratıcı değilim. Tembelim, diye düşündü. Boston geldi aklına. Belki de hayır işlerine, büyük köpeklere, haftada bir kez senfoni orkestrası konserlerine gitmek onu zenginleştirecek, bir amaç edinmesini sağlayacaktı.

Architectural Digest dergisini karıştırırken tüm dünyanın avcunun içinde olduğunu düşündü. Üç yüz bin dolara Bali'de, okyanus kıyısındaki bir hindistan cevizi koruluğunda inşa edilen, yüzme havuzlu, klimalı bir eve sahip olabilirdi. Eleuthera' da önünde pembe kumlardan uzun bir plajı bulunan uluslararası telefonlu satılık bir ev vardı... Dayalı döşeliydi de. Üstelik üç milyondan daha az para isteniyordu. (Özel telefon numaraları eşyaya dahil miydi acaba?) Ya da daha az tropikal bir yer isterse yetmiş beş bin İngiliz lirasından daha fazla olmayan, 1770'de inşa edilmiş, Georgian mimarisinin dünyadaki en kusursuz örneği sayılan,

şimdi bir saunayla beş arabalık garajı da olan İngiltere’de No. 7, Royal Grescent, Bath adresindeki evi de alabilirdi. İstese, dillere destan dört evi, tenis şapkalarından balo giysilerine, uşak ve hizmetçilerinin uniformalarına kadar her şeyi Givenchy tarafından hazırlanan Bunny Melon gibi birinin yaşam biçimini de seçebilirdi.

Dünyada istediği her şeyi elde edebilirdi. Yalnızca adını söylemesi yeterdi. Ama istemiyordu... Sorun da buydu. Bir başka ev daha istemiyordu. Hâlâ bir uçağı vardı. Bu seferki yeni bir Learjet’ti. Ama ondan Valentine’le diğerleri yararlanıyorlardı. St. Helena bağları yeterince kâr ediyordu, bu yüzden orayı satmak için bir neden yoktu. Belki bir at? Bir bebek evlat edinmek? Bir küçük fare? Onda bir acaiplik vardı besbelli. Billy, Susan Arvey’in davetini kabul ederek Cannes film festivaline gitmeye karar verdi. Gitmemek için yeterli bir nedeni yoktu.

Susan Arvey, Arvey Film Stüdyosunun sahibi Curt Arvey’in karısıydı. Öyle fazla ilginç bir kadın değildi ama Billy onun yanında kendini rahat hissediyordu. Bir stüdyo sahibinin karısı olarak toplumda özel bir yeri vardı. Zengin olmasına karşın Billy bu toplumda bir merak konusu olmaktan öteye gidemiyordu. Hâlâ onu yabancı sayıyorlardı. Öte yandan Billy de herkes gibi film dünyasına özel bir ilgi duyuyordu. O yalnız, çekingen gençliğinde sinemaya gitmek için cumartesi günlerini nasıl da iple çekerti. Ellis’in hasta olduğu yıllarda Bel Air şatosundaki sinema salonu onun için gerçeklerden kaçış yeri olmuştu. Oysa Billy, film dünyasından çok az kişi tanıyordu... Onların içinde yaşamasına karşın...

Arvey’ler Festival’in iki haftasını Cap d’Antibes’deki Hotel du Cap’de geçiriyorlardı. Hiç kimse

bunu otelin rahatlığı yüzünden ya da başka nite-likleri yüzünden yapmıyordu. Hotel du Cap'de kalmanın başka bir ayrıcalığı vardı. Böylece siz başkalarının ayağına gideceğinize, başkalarının si-ze gelmesini beklediğinizi belirtiyordunuz. Film dünyasında çok önemli bir durumdu bu. Hotel du Cap'de kalmakla kendinizi diğerlerinden ayırabi-lecek durumda olduğunuzu gösteriyor, Carlton ya da Majestic'in barında bir yer ayırtmak için diğer sıradan kişiler gibi koşturmayacağınızı kanıtlıyor-dunuz. Aynı zamanda bu vergileri, bahşişleri, her çeşit beklenmedik harcamaları dışında bir daire-ye günde iki yüzden dört yüz dolara kadar ücret ödeyebileceğinizi gösteriyordunuz. Arvey'ler daima iki daire ayırtırlardı kendilerine. Biri Curt'un iş çalışmalarına diğeri de yatmak için.

Bir ay kadar önce Susan, «Billy, lütfen gel,» demişti. «Curt bütün gün işten başını alamaz... Ben de bir başıma dolaşır dururum. Bir araba ki-ralayıp Cote'da dolaşırım... Mayısta Cote harika olur. Geceleri de hep birlikte yemeğe çıkarız. Can-nes'dan uzak kalabilirsen çok eğlenirsin... Hele gelip bana arkadaşlık etmen daha da güzel olacak. Zaten güney Kaliforniya'da gereğinden fazla kal-dın. Artık buradan uzaklaşmanın zamanıdır. Ta-kıntı birkaç hafta sensiz de olabilir.. Dönüşte Pa-rise de uğrarız... Lütfen, gel.»

«Her gece film seyretmeye gitmek zorunda de-ğil misiniz? diye sormuştu Billy.

«Tanrı aşkına... hayır... Bazıları seyreder el-bette... Ama Curt ilgi duyduğu herhangi bir filmi özel olarak izleyebilir. Filmin bir kopyasını isteme-si yeterli. «Susan, Cannes'a insanın film seyretme-ye gittiğini düşünenlere pek şaşardı. Eğer Festi-vale soktuğun bir film varsa, yalnızca boy göster-men yeterliydi... Aman Tanrım, ne kadar acayip bir fikir.

Film dünyasında Cannes Film Festivali üzerine iyi güzel bir şeyler söyleyecek tek bir kişi bile yoktur. Yine de kimse Festival'e gelmezlik etmez. Tümüyle ticari bir buluşma yeridir. Festival'de sanıldığından çok daha fazla iş anlaşmaları yapılır. Asla film dünyasının yaratıcı kişilerinin yeri olmamıştır. Rejisör, yazar, aktör ve artistler pek görünmezler. Göründükleri takdirde de salt filmleri Festival'e katılacağı için gelmişlerdir. Geçerli bir nedeni bulunmadığı halde Festival'e gelen bir film yıldızı yalnız reklam peşindedir.

Öte yandan yıldız avcıları, film yapımcıları, film dağıtıcıları, reklamcılar, Mısır'dan Japonya'ya, Kanada'dan Hindistan'a, Fransa'dan İsrail'e kadar işin ticari yönüyle uğraşan herkes oradadır. Dünya basını oradadır. Kadın, erkek dünyanın her çeşit fahişesi, eşcinseli oradadır. Film eleştirmenleri de oradadır. Hatta Cannes halkıyla birlikte filmleri izlemeye bile giderler. Film alım satımıyla fazla ilgilenmeyenler de onlarla beraberdir.

Vito Orsini de oradaydı. Bir yandan Slow Boat'ın dış ülkelere satışını sağlamaya çalışıyor bir yandan da yeni keşfettiği bir kitabın filmini çekmek için yatırım yapacak kişiler arıyordu.

Şimdi Vito'nun kâr sağlamayan üç filmi vardı. Ama yine de önemli bir yapımcı olarak tanınmaktan geri kalmıyordu. Vito'nun banka hesabının ne denli azalmış olduğunu bilen pek az kişi vardı. Borçlarının derecesini ondan da daha az kişi biliyordu. İşte Vito yeni filmi için parayı bu kişilerden almayı umuyordu. Festival'deki diğer kişiler için Vito Orsini başarılı, parlak bir film yapımcısıydı.

Vito hakkındaki gerçekleri bilenler bile onu defterden tümüyle silmemişlerdi. Ondan önce birçok yapımcı da peşpeşe başarısız filmler ortaya koymuşlar, ama sonra gişe rekorları kıran yapıtlarıyla kendisine ortak olanları daha da zenginleştirmişlerdi. Film yapımcılığı her işten daha çok cesaret isteyen, büyük tehlikeleri göze almayı gerektiren bir çalışma ister. En sıkı, titiz iş adamları bile arada sırada yeni bir fikre evet demek zorunda kalırlar. Bunu yapmadıkları takdirde film endüstrisinde kalamayacaklarını bilirler. Stüdyolarla onların dağıtımçıları ancak ellerinde satacak malları olduğu zaman yaşayabilirler. Ama ortaya çıkıncaya kadar ne olduğu, ne olacağı bilinmeyen bir şeydir. O zaman da para, iyi ya da kötü harcanmış olur. Hangi filmin para getireceği önceden bilinmez, garanti edilemez.

Vito hâlâ oyunun içindeydi... Ama Hotel du Cap'de kalacak derecede değil. Ona Majestik'de küçük bir daire yeterliydi. Yatak odasında, karyoların üzerine oturarak iş anlaşmaları yapamazdı elbette. Majestik'in, tüm çılgınlığın merkezi olan Carlton'dan daha sakin, daha ağırbaşlı bir havası vardı. Bir parça daha da ucuzdu. Ama etkili lobisi Carlton'da olduğu gibi film şirketlerine kiralanmamıştır. Vito, Carlton'un lobisi deve sürücülerinin, halı tüccarlarının toplandığı yere mi daha çok benziyor, yoksa uluslararası dolandırıcı-

ların, uluslararası polislerin yerine mi? diye düşündü. Lobidekilerin neden birbirlerini görmezlikten geldiklerini çok iyi biliyordu. Çünkü hepsi de kendilerine borçlu olan kişileri arıyor ya da kendilerinin borçlu oldukları kişilerden kaçmaya bakıyorlardı.

Vito'nun dairesi Croisette'nin ötesindeki yarım ay biçimindeki plaja bakıyordu. Uzakta demir atmış teknelerin yelkenleri, direkleri arkasından batan güneşin görünümünü soluk kesici oluyordu. Vito balkonda durup para sorununu düşündü.

Festival zamanında insanın elinde başarılı bir filmle Cannes'a gelmesi kadar başdöndürücü, zevkli bir şey olamazdı. Vito'nun da böyle yılları olmuştu. Bir düzine film dağıtımcısı bardaki masanın önünde kuyruğa girer, onunla görüşme fırsatını sabırla beklerlerdi. Yine öyle olacaktı. Ama bu yıl değil.

Balkondan içeri girip yemek için giyinmeye koyuldu. Curt Arvey onu Pavillon Eden Roc'da vereceği partiye davet etmişti. Hotel du Cap'ın lokantası olan Pavillon Eden Roc'a otelden kuşların şakıdığı, çiçek kokularıyla dolu bahçeye benzer bir yoldan geçiliyordu.

Vito bu partiye fazladan bir erkeğe gereksinim olduğu için çağrıldığına emindi. Çünkü Curt Arvey'le pek geçinmezlerdi. Arvey geçmişte Vito'nun filmlerinden para kazanmış, son üç filmine de az da olsa yatırım yapmıştı. Ama bekledikleri kazancı elde edememişlerdi. Vito onların yatırdıkları parayı çıkardıklarından emindi. Arvey'den hoşlanmamasına karşın daveti kabul etmişti. Festival zamanında insanın önünde beklenmedik yerde, beklenmedik fırsatlar çıkabilirdi.

Ya da Doris Day'in söylediği şarkıdaki gibi *Que sera, sera*. Vito bu akşam kendini tam bir İtalyan erkeği gibi hissediyordu.

Eğer Susan Arvey hafiften suça dönük bir kişiliğe sahip olsaydı herhalde iyi bir çöpçatan olurdu. Parasal üstünlükler sağlayacak olan cinsel amaçlar için bir erkekle bir kadını birleştirmedeki eğilimlerinin arasında Vito Orsini'yle Billy Ikehorn'u tanıştırma düşüncesi yoktu. Aslında birkaç erkeği başgöz etmişti ama onun geleneklere, geleneklere bağlı kafasında böyle bir evlilik için kızın erkeğin güvencesine, parasına, koruyuculuğuna gereksinme duyması şarttı.

Billy Ikehorn'u çok düşünmüştü. Onu evlendirmek en önemli düşüncesiydi... Ama kiminle evlendirecekti? Billy'e bir erkek ne verebilirdi ki? Genç kadının müstakbel kocasının ona paranın ötesinde bir şeyler vermesi gerekiyordu. Bu da ancak gerçek aşk olabilirdi. Siyasi yönden Billy için bir senatörden ya da büyük bir eyalet valisinden başkasını düşünemezdi. Jerry Brown'dan umutlanmıştı ama Billy onunla yakın bir arkadaşlık kuramamıştı. Film dünyasında Billy için kesinlikle umut yoktu. Büyük stüdyo sahipleri ya evliydi ya da evlenmemeye yemin etmişlerdi. Başkan Carter evliydi. Zaten evli olmasa bile Billy ondan daha uzun boyluydu. Kraliyet ailesinden bir erkek? Cannes da böyle biri yoktu. Billy'nin Cannes'a davet edilmesinin nedeni duygulu, hoş bir kişiliğe sahip olmasından ötürüydü. Susan onunla olan arkadaşlığıyla gururlanıyordu. Pek çok kadın Billy'i kendilerinden uzak tutuyorlardı. Bunun da onu kıskandıkları için yapıyorlardı. Billy Ikehorn'u kıskanmamak ne güzel bir şeydi... Böylece Susan dünyada ne kadar yüksek bir mevkide olduğunu anlıyordu. Sıcak kanlı, sevecen bir kalbi olduğu için seviniyordu. Oysa Susan'ın sevgisi yalnızca bunu hak eden küçük bir topluluğa dönüktü. Ken-

dinden küçük gördüğü kişilere çoktan bıraktığı, terkettiği arkadaşlarıymış gibi davranır, onlara bir parça da acırdı.

Bu gece Susan ondört kişi davet etmişti. Hepsi de Pavillon'a gitmezden önce Arvey'lerin dairelerinden birinde toplanıp bir kadeh bir şey içeceklerdi. Bu, onun görkemli toplantılarından biri değildi. Festival sırasında insanın eline geçenlerle yetinmesi gerekiyordu. Başka zaman olsa Susan, başarılı, ünlü bir film yapıncaya kadar Vito Orsini'yi asla davet etmezdi. Ama fazladan bir erkeğe gereksinmesi vardı. Curt da onu çağırmasını önermişti.

Kokteylin ilk yarım saatinde Susan konuklarıyla öylesine ilgilenmek zorunda kalmıştı ki Vito Orsini'nin Billy Ikehorn'u tekeline almaya çalıştığını geç farketti. İkisi de başka konuklarla ilgilenmiyorlardı. Doğru değildi bu davranış. Daha sonra konuklarını otelden lokantaya götürürken Susan arkadaşına Vito Orsini'nin son üç filminin hiç para kazanmamış olduğunu fısıldayacak zaman buldu.

«Bana bunu anlattı,» dedi Billy. «Şaşılacak bir şey, değil mi? Dünyanın zevki giderek azalıyor. Bense onun üç filmini de çok beğenmiştim. Bence Vito Orsini bir dahi... Hemen hemen bir Bergman. Yemekte beni onun yanına oturtuyorsun, değil mi?»

«Hiç sanmam.»

«Lütfen, Susan, beni onun yanına oturt. Rica ederim.» Billy'nin sesinde ancak birkaç kişinin; Valentine'nin, Spider'ın, Hank Sanders'in, Jake Cassidy'nin bir de Josh Hillman'ın, sezebilecekleri sinirli bir ton vardı.

Susan istemeye istemeye, «Pekâlâ,» dedi. «Nasıl istersen.» Belki de Billy bir parça flört etmek istiyordu. Herhalde bir erkekle flört etmeyeli yıl-

lar olmuştu... Aman tanrım... Susan ona hak veriyordu.

Yemeklerini yerlerken Vito, «Demek Cannes'a hiç gitmedin?» diye Billy'e merakla sordu.

«Susan Cannes'ın hiç de görülecek bir yer olmadığını söylüyor. Yarın Giacomettis'i görmek için Maeght müzesine gideceğiz. Sonra da zamanınız olursa Grasse'daki eve... Onaltıncı yüzyıldan kalma harika yeri göreceğiz.»

«Yarın Cannes Film Festivaline gideceksin.»

«Ben mi?»

«Elbette sen. Gitmek için can atıyorsun. Yalnızca acayip bir yer değil, aynı zaman da Dante'nin cehennemi orası... Susan beni hep şaşırtır. Dünyanın en ünlü sirkini görmek için altı bin mil yol aşp geldin. Susan Arvey ayağını çadırın içine bile sokamayacak kadar titiz davranıyor. Ama senin öyle olduğunu sanmıyorum.»

«Haklısın. Kimse benim için bu sözcüğü kullanmadı.»

«Hangi sözcükleri kullandılar?»

«Biliyor musun, hiç fikrim yok... Merak etmedim de...»

«Şimdi çıkartma işleminden yararlanalım. Titiz değil, çekingen de sayılmaz. Çirkin değil, tanınmamış biri de değil. Aptal değil ama kendi kendini pek tanımıyor. Tam olgun değil ama büyümüş de denmez. Çok mutlu değil, belki... Evet, sanırım biraz utangaç.»

«Bırak bunlar.»

«Kendinden söz edilmesini istemez misin?»

«Mesele o değil. Beni şaşırtıyorsun.»

«Neden?»

«Bu karakter analizi. Daha tanışalı bir saat ancak oldu.»

«İyi ama itiraz edebileceğin bir şey söyledim mi?»

«Hayır... Hoşuma gitmeyen de bu. Biraz gizemli olmak isterdim doğrusu. «Billy şimdi saçmaladığını düşündü. Kendi kendine sinirlendi.

«Ama benim için gayet gizemli bir kişisin, Billy. Ben yalnızca belirgin bazı niteliklerini söyledim... Mesleğim bana bunu yapmasını öğretti... Tıpkı bir senaryo okur gibi. Senaryonun ana hatlarını şöyle not ederiz: 'Billy Ikehorn çok güzel, zengin, Cannes Film Festivaline bir arkadaşıyla, eğlenmek için gelmiş.' Kahramanımızın kişiliğini kararlaştırdık sonra oradan yola çıkarız. Ama bu onun hakkında gerçekten önemli olan şeyleri bildiğimiz anlamına gelmez. Bu nitelikler ya senaryoda ortaya çıkar ya da Billy Ikehorn rolünü oynaması için seçtiğimiz artistte... Artistin rolüne kendinden bir şeyler katması gereklidir. Seyirci de gerisini getirir.. Her biri, 'genç zengin dul,' fikrine bir katkıda bulunur. Sen yine istediğin kadar gizemli bir kişi olarak kalırsın.»

«Yalnızca üç satırla mı?»

«Bazan daha uzun olur. Ne de olsa Billy Ikehorn rolünü sen kendin oynuyorsun.»

«*Ben* Billy Ikehorn'um.»

«Belki ikisi aynı şeydir.»

Billy öfkeyle, «Herkesin rol yaptığı hakkındaki bu modası geçmiş düşünce» dedi.

«Yanılıyorsun.» Ama Vito Orsini konuyu sürdürmedi. Başka şeylerden konuşmaya başladı. Hiç bir şey Billy'nin ilginin böylesine çekemezdi. Vito bunun farkındaydı. Billy'le ilgili bir parça hoş vakit geçirmekten öte bir düşüncesi yoktu. Üstelik bir gün için de olsa onu Susan Arvey'in aşırı derecede sınırlı ortamından kurtarma düşüncesi de ona muzipçe bir zevk verecekti. Yüreğindeki işçi, birisinin kendini ayağını Festival'in pazarına atama-

yacak kadar üstün görmesinden incinmişti. Sonra Billy Ikehorn öyle güzeldi ki.

Billy, ataları Winthrop'lara özgü bir davranışla gözkapaklarını yarı kapatarak Vito'nun yarını onunla geçirmesi üzerine hissettiklerini görmesini önledi. Daha tanıştıkları andan itibaren Vito Orsini'nin bir virtüöz olduğunu anlamıştı, Billy... Onun filmlerinden birini bile görmemiş olsa bunu yine de anlardı. Onda görmüş geçirmiş bir insan havası vardı. Yaptığının önemi üzerinde sorular sorup vakit kaybetmeyen, doğrudan işine sarılan bir erkeğin havası vardı... Atik, korkusuz bir erkek. Başlangıçta büyük, kartal gagasına benzeyen aristokratik burnuna, sert, dolgun dudaklarına, bir Doratello heykelindeki kadar kıvrıkcık, gür saçlarına bakarak onun klasik bir biçimde Latin erkeklerine benzediğini düşünmüştü. Ama erkekte formalitelerden uzak yirminci yüzyıla özgü, alev alev bir enerji vardı. Kendini doğrudan, hiç bir etki altında kalmadan konuya verebiliyordu.

Vito ertesi sabah gelip Billy'i aldı. Genç kadın Ellis'le Beaulieu yakınındaki zenginler mahallesi Cap-Ferrat'ta bir eve sahip olduklarında Cannes'ı görmüştü elbette. Ama yalnızca büyük Paris mağazalarının şubelerinden ihtiyacı olan bir şeyi ya da Ellis'in çok sevdiği kestane şekerlemesinden almak için gelmiş, fazla kalmamıştı. O da turist mevsiminden sonra. Billy'nin Cannes'dan anımsadığı tek şey geniş Corniche'yi sınırlayan büyük, hemen hemen boş otellerdi.

Vito, yıllar yılı dolgun bahşişlerle beslediği garsonun yardımıyla Carlton'un tarasında küçük bir masa ayırtmıştı. Billy'nin çevresini incelemesini istiyordu. İki yönde birkaç yüz kilometre boyunca binlerce insan belirli bir amaçları yokmuş gibi ama acele acele, sanki yapılacak bir işleri varmış gibi gidip geliyorlardı. Hiç kimse güneşle flört

eden plajın ötesindeki denize bakmıyordu. Hiç kimse Croisette boyunca uzun beyaz direkler üzerinde dalgalanan çeşitli milletlerin bayraklarına bakmıyordu. Geniş Corniche hiç hareket etmeyen arabalarla sanki daimi bir duvar haline gelmişti. Burası trafiğin en sıkışık olduğu zamandaki Grand Central Garına benzemiş gibiydi. Mevsimin en önemli maçına gelmiş, kendilerine yer bakan seyircilerin toplandığı bir stadyuma da benziyordu. Hiç kimse parlak, sakın Akdeniz göğünü farketmiyordu bile.

Sonunda Vito, «Heyecanlandırıcı, değil mi?» diye sordu.

«Hem de nasıl,» diye Billy gülümsedi. «Hiç bilmiyordum böyle olacağını. Anlat, kimbilir bu insanlar... İçlerinde tanıdıkların var mı?»

«Bazılarını tanırım. Belki de pek çoğunu. Şu başında şapkası olan adam Japonya'da seks filmleri yaparak elli milyon dolar kazandı. Şimdi, gözlerini estetik ameliyatla Japonlarınkine benzetmeye razı olacak iri memeli İsveçli kızlar bulmak için burada. Onlarla yine pis filmler çevirecek. Japon kızlarını çok küçük göğüslü buluyormuş. Yandaki adamın satılık elli İsveçli kızı var... aralarında pazarlık ediyorlar. Şu masada oturan uzun boylu, sarışın kadın bir erkek. Bir kadın rejisör olan, kadın kılığındaki erkeklerden hoşlanan sevgilisini bekliyor. Kadın bu adamı iyi, şık giydirmek için Dior'a yılda elli bin dolar bırakıyor. Arkamızdaki üç Arap Küveyt'ten. Dokuz yüz milyon dolarları var. Ülkelerinde bir film endüstrisi kurmak istiyorlar. Ama hiç kimse, ne pahasına olursa olsun, gidip orada oturmak istemiyor. Eğer ülkelerine bir anlaşma yapmadan dönerlerse öldürülme olasılığı var. Bu yüzden sinirleri gergin. Ciddi olarak Francis Ford Coppala ya da Stanley

Kubrick'i kaçııp götürmeği planlıyorlar ama başarıya ulaşacaklarından emin değiller. Masa bekleyen Ruslar *Savaş ve Barış*'ı yeniden çevirmesi için George Roy Hill'i kandırmaya çalışıyorlar. Böylece ona tüm ordularını yardımcı figüran olarak kiralayabilecekler. Böylece...»

«Vito!»

«Sana gerçekleri söylesem sıkılırsın.»

«Yine de anlat. «Billy'nin kara gözleri deniz kadar işveli.»

«Yüzdeler. Brüt kazançtan parçalar. Net kazanç. Turin'de film kiralari. Kahire'de film kiralari. Detroit'te...»

«Öteki türlü anlatsan daha hoşuma gidecek.»

«Oysa bana gerçeklerden hoşlanan bir kadın gibi görünmüştün, Billy.»

«Hayal edecek bir şeylere sahip olmak da isterim doğrusu.»

«Filmcilikte hiç de başarılı olamazsın sen.»

Billy birden ciddileşerek ona döndü. «Susan'ın başarısızlığın kıyısında olduğunu düşündüğünden haberin varmı? Doğru değil bu, değil mi?»

«Hayır, sanmam. Yirmi üç film yaptım bunlardan yalnız altısının gişe hasılatı iyi olmadı. Para kazanan yedisi eleştirmenlerce beğenilmedi. Diğer on tanesi hem beğenildi hem de para kazandı. Bu da iyi bir rekor sayılır. Şu anda üç yüz bin dolar borcum var. Yaptığım son üç film kâr getirmede ama zarar da etmedi. Sanırım şansım dönecek.»

«Nasıl bu kadar soğukkanlı olabilirsin?»

«Aptal bir küçük kız da olabiliyorsun, değil mi? Eğer kaygılandıysam, bu işi çoktan bırakırdım. Mesele bu kadar basit. Dünyada tek isteğim film yapmak. Bunu da iyi beceririm. Halkın ne istediğini her zaman bilemem, bu yüzden de para kaybedebilirim. Ama ben yalnızca halkın ne istediği ile ilgilenmem. İlgilenseydim başkalarının

kopyası olur çıkardım. Benim için işin heyecanı hoşuma giden bir şeyler yapmakta. Bu da tüm mücadeleyi önemli kılıyor. Değerlendiriyor. Kendime, fikirlerime, çalışma biçimime inancım var. Hepsi bu kadar.»

«Bir gün başarılı, bir gün başarısız olmak seni kaygılandırmıyor mu? İnsanların arkandan seninle alay etmesinden korkmuyor musun?»

Vito Orsini ona baktı. Şaşkınlıkla. «Sen bu korkuları nerden öğrendin? Alay edilmekten elbette kimse hoşlanmaz ama ben bu yüzden hiç kaygılanmam. Bu iş çok vefasızdır. Ne olacağı hiç belli olmaz. Ama tehlikeyi göze almayacak olsaydım babamın işine döner, gümüşçülük yapardım.»

Vito'nun kendine olan güveni Billy'i tedirgin etmişti. Onu kıskanmıştı da.

«Gırtlığına kadar borca batmış biri için gerçekten çok soğukkanlı bir insansın.»

«Tam Festival'in ruhuna uygun bir şey söyledin,» dedi Vito gülerek. «Kendini buranın havasına kaptırdın. Hadi gel, biraz yürüyelim. Yeni Hollywood'un önemli bir kişisi bizim masanın boşalmasını bekliyor. Ona kokain alması için fırsat verelim...» Villy çevresine bakınarak onun şakasının kiminle ilgili olduğunu bulmaya çalıştı.

«Ama... O! Gerçekten mi?»

«Elbette. Ben genellikle doğruyu söylerim... Bunu sen de anlayacaksın.»

Yan sokaklardan birindeki küçük bir kafeteryada yemeklerini yedikten sonra festival kalabalığından uzakta, antikacı dükkanlarına, eski limana bakarak Cannes'ı gezdiler. Sonra, Vito Billy'i üstünü değiştirmesi için Hotel du Cap'a götürdü. Birlikte bir İngiliz filmini seyretmek için Salle des Spectacles'e gittiler. Cannes seyircisi, ilk Hristiyanların aslanlara yem olarak atıldığı günlerden

bu yana en hırçın kişilerdir. Sol basın ıslıklar çalıp hakaretler savurur. Özgür Dünya basını hakaretler haykırır, ıslıklar çalar. Üçüncü Dünya basını yuhalar, ıslık çalar, hakaretler savurur. Her yıl, acayip bir raslantıyla, hiçbir ülkenin basınıni sinirlendirmeyen birkaç film ortaya çıkar. Bu da jüri heyetinin hoşuna gitmez. Kazanan filmin şansı nadiren herkesin istediği biçimde olur.

Billy, «Hiç yarışmaya film soktun mu?» diye Vito'ya sordu.

«Evet, iki kez. On yıl önce *Street Lamps*'i soktum. Üç yıl önce de *Shadows*'u.»

«Ah, ikisini de çok iyi anımsıyorum. İkisini de beğenmiştim... Özellikle *Street Lamps*'i.»

«Keşke sen de o seyirci içinde olsaydın. Cena-ze arabasının beni almaya gelişini işitirdim.»

«O kadar kötü müydü?»

«Kötünün de ötesinde, berbattı. Yine de *Street Lamps* daha sonra bana bir hayli para kazandırdı.»

«Peki, kazandığın paraya ne oldu, Vito?»

«Elime ne zaman para geçtiyse hep harcadım. İyi yaşamayı, güzel vakit geçirmeyi severim. Sık sık da paramı kendi filmlerime yatırdım... Ne yazık ki bu filmler genellikle gişe rekorları kırmayanlar oldu. Ama hiç pişman değilim... Daha fazlasını kazanacağını.» Bu konuda ondan kuşkulananak hiç bir neden yok, diye düşündü Billy, hiç yok.

Filmden sonra Vito onu *Guide Michelin*'de üç yıldızla gösterilen Moulin de Mougins'e yemeğe götürdü.

«Yemekleri rezalettir, Billy. Fazla bir şey bekleme.» diye Vito onu neşeyle uyardı. «Festival süresince aşçılar tüm yeteneklerini kaybederler. Garsonlar iyiden iyiye salaklaşır, şef garsonlar da sanki bahşişini geri çevirecekmiş gibi olurlar, ama as-

la o kadar ileriye gitmezler. En iyi şarap bile sirkeye dönüşür.»

«Neden?»

«Sanırım film dünyasından kişileri pek sevmiyorlar.»

Vito onu arabayla oteline götürürken Billy acayip bir duygu içindeydi. Vito'yu bir daha ne zaman görebileceğini merak ediyordu. Erkek hiçbir şey söylemeyince kendisi harekete geçti.

«Yarın buraya öğle yemeğine gelir misin?»

«Üzgünüm. Bütün gün işim var. Yarın benimle görüşmeye iki kişi gelecek. Onlarla ilgilenmem gerek.»

«Oh.» Billy yemek davetinin reddedildiğine ilk kez tanık oluyordu. Ellis Ikehorn'la evlenmesinden sonra onu kimse reddetmemişti.

«Peki, yarın değil öbür gün?»

«Eğer bu iki kişiyle yarın görüşebilirim sanırım olur. Ama buraya gelmem. Susan da bize katılır o zaman. Kadın bana Moulin de Mougins' teki şef garsonu anımsatıyor. Seni Colombe d'Or'a götürürüm. Yarın akşam seni arar durumu bildiririm. «Billy öfkeyle, Vito Orsini'nin bu arada onun başka hiçbir plan yapmayacağından emin olduğunu öfkeyle düşündü. Elbette yapmayacaktı Billy. Bu düşünceyle gazabı daha da arttı.

«Burada olmayabilirim,» diye yalan söyledi.

«*Que sera, sera*. Bizim eski memlekette böyle derler.»

«Saçma. Bu şarkı *The Man Who knows Too Much* filmi için yazılmıştı.»

«Tanrım. Bir Doris Day hayranı.

«Evet, öyleyim.»

«Ortak bir yanımız daha varmış, Billy. İyi geceler.»

«Curt?»

«Tanrı aşkına Sue, nerdeyse uyumuştum.»

«Billy için kaygılanıyorum.»

«Ne olmuş Billy'e?»

«Hemen hemen tüm zamanını Vito Orsini'yle geçiriyor. Son bir haftadır onu hiç görmedim desem yalan olmaz. Ancak elbise değiştirmek için geldiğinde şöyle bir görüşüyoruz.»

«E, ne olmuş yani?»

«Nasıl böylesine aptal olabilirsin? Vito onun parasının peşinde.»

«Ne yapalım?»

«Curt!»

«Sue, sinirli bir anne gibi davranıyorsun. Billy başının çaresine bakacak yaşta. Şöyle esaslı bir düzüşmeye ihtiyacı var. Başka bir şeye değil. Kim olsa onun parasının peşinden koşardı.»

«İnsanı tiksindirecek kadar kabasın, Curt. Bayonne'dan biriyle evlenmekle hata ettim. Annem söylemişti.»

«Sanırım sevişmeye gereksinmesi olan sensin, Sue. Bol şans. İyi geceler.»

«Vito?»

«Evet, sevgilim?» Vito'nun Majestic'deki odasında çırılçıplak yatıyorlardı. Billy kalbinin büyüdüğünü hissediyordu. Sanki küçük, kuru, solgun renkte bir kağıttan çiçek bir bardak dolusu kırmızı şarabın içine atılmış, sıvıyı gönlünce, kocaman, yuvarlak, sabah çığıyla nemli bir kırmızı gelincik haline dönüşünceye dek, çekmesi için bırakılmıştı.

«Vito, lütfen benimle evlenir misin?»

«Hayır, sevgilim, ne yazık ki hayır.»

«Ama neden?»

«Çünkü çok zenginsin.»

«Bunu söyleyeceğini biliyordum. Tam anlamıyla, tümüyle gülünç bir neden!»

«Bir İtalyan için değil.»

«Sen Amerikalısın.»

«Ama bir İtalyanın fikirlerine, gururuna sahibim. Evimin efendisi olmalıyım. Bu nasıl mümkün olacak? Aramızda, parana dokunmayacağıma dair yirmi tane anlaşma da imzalasak senin alıştığın biçimde, senin paranla yaşamak zorundayız.»

«Vito... Seni kaybetmeye *dayanamam*. Sana sahip olmamak beni *kahreder*.»

«‘Bana sahip olmak.’ Sevgili Billy, düşünce biçimin bile yanlış. Seni gerçekten seviyorum. Ama bu benim sorunum, senin değil. Üstelik kendimi senin *sahip olacağın* biri gibi düşünmüyorum.»

«Neden beni yanlış yorumluyorsun?»

«Çünkü öylesin. Dön ve beni öp. Ne bekliyorsun? Şimdi daha iyi. Çok daha iyi. Durmana gerek yok ki.»

İstese de duramazdı Billy. Şimdiye dek hiç böylesine aşık olmamıştı. Vito, insanın gözlerini kör eden, yakan biriydi. Fransız kontuyla kurduğu gençlik hayallerinden çok başkaydı bu. Ve de çok sevdiği Ellis... Ellis öylesine koruyucu, kibar olmuştu ki... Üstelik Billy’den de çok büyüktü... Onunla evlenmek kuş tüyü bir yatağın üstüne düşmek gibi olmuştu. Aşklarında birbirine uygun bir mücadele olmamıştı. Vito... Vito anlamsız bir gençlik şarkısında söylendiği gibi onu çıldırtıyordu. Billy’nin iradesine boyun eğmiyor, inançlarından bir santim olsun sapmıyor, onun içini okuyordu. Daha da kötüsü Billy’i anlıyordu. Billy’den yalnızca yedi yaş büyük olmasına karşın ona küçük bir kıznuş gibi davranıyordu. Billy onu ısırdı. Ama incitmeden. Çünkü çok, acıtacak biçimde ısı-

rırsa, onun da kendisine aynı şeyi yapacağını biliyordu.

Vito onun tatlı, sevimli dişlemelerini hissederek denize bakarken ciddi biçimde kaygılıydı. Şimdiye dek Billy'den kişiliğinin romantik yanını gizlemesini bilmişti. Daha onunla tanışır tanışmaz Billy'nin olağanüstü şımarık olduğunu, oynadığı oyun ne olursa olsun üstün gelmek isteyeceğini anlamıştı. Ona aşık olmak istememiş ama bunu engelleyememişti de. Kadının güzelliği insanın beynine işliyordu. Uzun güçlü boynu, gür, ipek gibi saçları, gözlerinin benekli bebekleri... Hiçbir kadın onu böylesine memnun etmemişti. Yine de, eğer Billy'nin tavırlarının gerisindeki yalnız kadını bu kadar çabuk görmemiş olsaydı, kendini kurtarabilirdi. Onu anlamak işlediği en büyük hata olmuştu. Çünkü Billy o zaman incinebilir, bu yüzden de aşık olunabilir bir kadın durumuna gelmişti. Her geçen gün de bir parça daha gerçekleşiyor, giderek daha çok senaryosunun, «zengin, genç dulu,» olmaktan çıkıyordu. Kalbi ona karşı duyduğu sevgi ve şefkatle yaralı gibiydi. Üstelik Billy'de şimdiye kadar bir kadında gördüğü en kusursuz, olağanüstü cinsellik vardı... Kendini tutmuyordu. Utanmıyordu. Birbirlerine yatakta da gerçekten uygundular. Ama Billy çok zengindi.

«Vito, yalnızca birlikte yaşasak nasıl olur? O zaman sana 'sahip' olmam, değil mi?»

«Hayır, Billy. Zaten böyle bir soruyu erkeğin kadına sorması gerek.»

«On beş yıl önceydi o. Şimdi kadınlar istediklerini isteyebilir ve elde edebilirler.»

«Bana göre değil bu, sevgilim.»

«Sen ilerlemeyi geriletiyorsun.» Billy birden kendini şirret, yapmacıklı bir kadın gibi hissetti. Aslında kadın hakları konusunu aklına bile getir-

memişti ama şimdi yıllardan beri bu uğurda çaba harcıyormuş gibi olmuştu. Ama reddedilmekten- se gülünç duruma düşmek, onun kendisini sevmesi, kendisiyle evlenmesi için yanıp tutuştuğunu açığa vurmaktansa kötü bir şaka yapmak çok daha iyiydi.

Birinci sınıf bir orospu çocuğu olan Curt Arvey bir noktayı kanıtlamak için elinden geleni yapardı. Karısına ciddi biçimde sinirleniyordu. Şimdi de kadın Billy'le Orsini arasındaki bu işin suçunu tümüyle ona yüklüyordu. Vito'yu yemeğe davet etmekle kötü ettiğini ileri sürüyordu. Vito Orsini'nin servet peşinde koşan bir jigolo olduğunu ima ediyordu. Bu da Curt'a, işe onun parasıyla başladığını anımsatan, anlaşılması hiç de güç olmayan bir dokundurmaydı. Yeteri kadar doğrudu bu. Ama Curt'u zirveye çıkaran, Susan'a Beverly Hills'de yaşadığı hayatı sağlayan para onun parası değildi. Akşam yemeklerine, partilerine kimi çağırıp kimi çağırmayacağını Susan kararlaştıramazdı. Bunu kesinlikle belirtecekti ona. Arvey, Vito'ya telefon edip onu kahvaltıya davet etti.

«Duyduğuma göre yeni bir projen varmış, Vito Anlat bakalım.»

«Genç bir Fransız kızının yazdığı bir roman. Yeni bir Françoise Sagan ama ondan daha iyi. Hiç pahasına satın aldım... Bir aşk hikayesi...»

«Bir aşk hikayesi daha mı? Meksika bu hastalığını iyileştirdi sanıyordum.»

«Grip olman seni soluk almaktan alıkoyar mı, Curt» Eğer insanlar bir aşk hikayesini... iyi bir aşk hikayesi, Curt... seyretmeğe gitmezlerse dünyanın sonu geldi demektir. Bu kitaptan çok umutluyum. Fransa'da satışı inanılmayacak kadar iyi, Birleşik Devletler'de ve İngiltere'de de ya-

yınlanacak. Önümüzdeki ilkbaharda.»

«Adını koymak gerekiyor mu?»

«Hayır. Olmasa da olur... aşıklar çok genç... İki milyon iki yüz bine yapılabilir. Belki de toparlak hesap iki milyona. Filmi nerede çekeceğime bağlı. Fransa'da çekilmesi şart değil. Evrensel bir öykü bu.»

«Bir Romeo - Jülyet mi?»

«Evet. Ama mutlu son var.»

«İyiye benziyor. Git bizim stüdyonun ticari işler bölümüyle konuş.»

«Kesinlikle olmaz, Curt.» bembeyaz kesilmişti.

«Neden olmazmış?» Curt peçetesini hayretle bıraktı.

«Bunu Billy istedi. Bir kadının filmlerimi finanse etmesini istemem...»

«Tanrım, Vito, sen aklını kaçırmışsın! Ben böyle bir şey nasıl yaparım? Bir zengin kadının, bizim dağıtacağımız bir filme birkaç milyon yatırmasına izin vermem sonumun geldiğini gösterir. Ben böyle anlaşmalara girmem, bilirsin... Hiçbir stüdyo girmez.»

Vito derin bir soluk aldı. «Sana göre, birlikte yaptığımız son iki filmten hiç para kazanmadınız.»

«Ne olmuş kazanmadıysak? Zarar da etmedik. Hiç olmazsa senin filmlerin evimde, özel olarak seyredilecek değerliydi. Yapılan her filmin para kazanması gerekir diye bir yasa var mı? Ne kadar geri kafalı olduğunun farkında mısın, Vito? Bu proje için senin bana gelmen gerekirdi. Benim seni çağırmam değil.»

Arvey haklıydı. Vito da bunu biliyordu. Bir film yapımcısı olarak en büyük kusuru gururuydu. Aslında kim olursa olsun bir film yapımcısı, Karanlıklar Prensi Lucifer'le bile iş yapmaya taraftar olmalıydı. Lucifer'in işe yatıracak parası

varsa elbette. Eğer Lucifer isteksiz davranırsa er-
teri hafta yine onun kapısını çalıp istediğini ko-
parmaya bakmalıydı. Bunun elde etmek için ya-
pımcının ruhunu satması gerekiyorsa bile bu onu
ilgilendirirdi yalnızca. Evet, Arvey'den hoşlanmaz
ona güvenmezdi ama bunun Arvey'in yapacağı
filme para yatırmasını istemesiyle hiçbir ilgisi ol-
mamalıydı. Ruhu yine kendisine aitti.

«Birleşik Devletlere döner dönmez seninkiler-
le temasa geçeceğim,» dedi Vito.

«Festival'in sonuna kadar kalacak mısın?»

«Evet... İşlerimi henüz bitirmedim.»

«İyi. Ama filmi iki milyonun bir peni üstüne
yaparsan senin canına okurum... Ha, Vito, eğer
işin yoksa akşama yemeğe gel. Susan bu haberi
alınca çok sevinecektir. Seni tebrik etmek isteye-
ceğinden de eminim. İyi aşk hikâyelerine bayılır.»

Curt, kapının Vito'nun ardından kapanması-
na bakarken için için kötü kötü güldü. Evlendiği
o Philadelphia'lı züppe kariya patronun kim oldu-
ğunu göstermek için Vito'ya iki milyon iki yüz bin
vermeye değerdi doğrusu.

Cannes'a dönerken Vito kendini önceden kes-
tiremediği bir iç hesaplaşmayla karşı karşıya bul-
du. Normal olarak böyle bir zamanda bundan son-
ra yetenekli yazarların ve rejisörlerin bir liste-
sini yapmaya koyulması gerekirdi. Evet, sevinç
içindeydi. Ama sevincine nasılsa Billy de karışı-
yordu. Oysa Billy'nin bununla ne ilgisi vardı ki?

Cannes dışında öğle öncesi trafiğine yakalan-
dığı anda beğendiği bir kitap ya da fikir buldu-
ğunda bunları hemen nasıl bir film olacağını dü-
şünmeye başladığı gibi Billy'nin hayatını da de-
ğiştirmek, biçimlendirmek istediğini anladı. Mut-
suz kadını görüyor, onu mutlu bir kadın yapmak

istiyordu. Billy'nin dış görünüşünün altındaki mutsuz küçük kızı ondan başka kimsenin görmemesi durumu daha da ilginçleştiriyordu. Billy'nin büyük ayakları, uzun kemikli yapısı onu büyülüyordu. Gülünç denecek derecede güzel giysilerini çıkardığında vücudunun tatlı, sevimli güzelliği karşısında şaşırıyordu. Billy'de gizli kalmış öyle çok şey vardı ki. Başka kimsenin farketmediğini sandığı, belli belirsiz Bostonlu şivesiyle konuşmasını sonsuza dek dinlemek istiyordu. Onu hamile bırakmak istiyordu.

Keşke Billy yoksul, genç bir yıldız aday, kendisi de güçlü, «İşte orada, yıldız yapacağım kız orada,» diyebileceği bir film yapımcısı olsaydı. Keşke, dedi Vito kendi kendine, bu olmadık fantezilerine gülerek, Billy genç Sophia Loren, kendisi de Carlo Ponti olsaydı. Bu hayaller bir zamanların genç erkeği için geçerliydi ama şimdi gerçekleri görmesi gerekiyordu. Düşüncelerini güçlkle yeni filmi için hangi rejisörün en iyi olacağı konusuna çevirdi.

Billy Hotel du Cap'ın parkında dolaşarak ağaçların arasına girdi. Açıklığa çıkıp kanepelerden birinde güneşlenen müşterilerle karşılaşmak istemiyordu. Herkes ya geç saatlere kadar uyuyor ya da geç vakit odalarında kahvaltı ediyorlardı. Bir bahçıvan dışarda geniş parkta yapayalnızdı. Bir süre gezindikten sonra sonunda bir ağacın altındaki gölgeliğe oturdu. Toprağın kokusu hiçbir Amerikan toprağının olamayacağı kadar başka kokuyordu. Bu yüzyıllar süren, yüzyıllarca eski bir uygarlığın kokusuydu. Düşünmeye çalıştı Billy.

Aşk hastası bir çocuk gibi davranıyordu. Belki de yalnızca cinsel bir aşktı bu. Vito sevişmeyi başka hiçbir erkekte görmediği kadar iyi biliyor-

du. Sevişmesinde öylesine derin bir... Billy bunu ancak «cömertlik» olarak niteleyebilirdi. Son yıllarda bir erkeğe ne yapması, ne etmesi gerektiğini, kendisini tatmin etmek için nasıl davranması gerektiğini hep o söylemiş adeta emirler vermişti. İstediklerini yapmayanları da bırakmış, başkasını aramıştı. İsteklerini kayıtsız şartsız uygulamıştı. Zaten bu erkek hastabakıcılar onun arzularını yerine getirmek için tutulmamışlar mıydı? Sonra da hepsi de cömertçe verilen ikramiyeleri ceplerine atarak kendi yollarına gitmişlerdi. Ondan sonra onlara he olursa olsun, özel hayatları ne olursa olsun Billy asla ilgilenmemiş, umurunda bile olmamıştı. Onun için bu hastabakıcılar, sözcükleri kendi kendine bile kullanmamıştı ama, erkek fahişelerdi. Bunu şimdi daha iyi anlıyor, onlara karşı nefret ya da tiksinti duymadığını da görüyordu. Kendi kendinden tiksiniyor muydu? Onlarla ilişki kurduğu için? Bu düşünmek bile istemediği bir şeydi.

Ama Vito'yla beraberken o günlerin Billy'si ortadan yok oluyordu. Vito'nun içinde gezindiğini hissediyordu. Sanki Vito çok sevdiği topraklarında uzun uzun, tembel tembel dolaşan ondaki herşeyi takdir eden, verdiği mutlulukla onu eskisinden daha değerli kılan bir erkek gibiydi. Billy doyuma ulaştığında Vito paha biçilmez bir armağan almış gibi oluyordu. Oysa bu boşalmayı sağlayan oydu, kendisiydi. Öylesine kusursuzcasına acele etmeyen bir insandı. Onunla yatarken dünya kadar zamanları varmış gibi oluyordu Billy. O anın dışında önemli, acele hiçbir şey yoktu. Vito ondaki kışkıcılığı, sertliği gidermiş, Billy'i yumuşacık, çaresiz... Paris'ten beri hiç olmadığı kadar açık... bırakmıştı.

Billy doğrulup ağacın gölgesinden uzaklaştı. Otele doğru yürüdü. Duyguları yalnızca cinsel de-

ğildi. Bunu biliyordu. Vito'nun hayatının aşkı olduğunu iliklerine dek hissediyordu. Bundan ürküyordu.

Festival'in son birkaç günü, kolejin sınavlardan sonraki son birkaç gününe benzer. Filmleri görülen herkes kentten ellerinden geldiğince acele ayrılırlar. Kalanlarsa havadaki değişikliği hissederekler. Karnaval havası sanki hiç olmamış gibi uçup gitmiştir artık. Süslü, gösterişli reklam panoları indirildikçe oteller eski ağırbaşlı niteliklerini kazanırlar. Artık içki ısmarlayacak bir garson da kolayca bulunur. Yiyecekler yavaş yavaş daha kaliteli olmaya başlar.

Susan Arvey tedirgindi. Festival'e gelmeden önce kararlaştırdıkları gibi Billy'e çoktan Paris'in yolunu tutmaları gerekirdi. Ama Billy Cap d'Antibes'e yapışmış gibiydi. Hep Vito Orsini'nin suçuydu bu. O *Slow Boat* filminden hâlâ süt sağlıyordu. Görülmedik bir enerjiyle filmi bir düzüne kadar yabancı ülkeye satmasını bilmişti. Billy'le böylesine ilgilyken onun iş yapmaya nasıl zaman bulabildiğine Susan şaşmaktan kendini alamıyordu. Ama zaten hayal gücü kuvvetli bir kadın sayılmazdı. Vito'nun gelecek filmi finanse ettiği için hakkında ne düşündüğünü Curt'a söylemeyecek bir hayalgücüne sahipti o kadar. Ama bu da fazla sürmeyecekti zaten. Bir gün en fazla iki gün sonra düşündüklerini söylemekten kendini alamayacaktı.

Festival'in bitiminden bir gün önce Vito, Billy'i Beaulieu'deki Reserve'de yemeğe davet etti. Bu küçük, mücevhere benzeyen otelin lokantası dünyanın en zarif açık hava lokantalarından biriydi.

Vito'nun akıcı İtalyancasıyla yemek ısmarla-

yışını dinleyen Billy güneş gözlüklerinin gerisinden görünümü ezberlemek istermiş gibi incelediğini farkettili. Vito'yu da şimdi olduğu gibi, gerisindeki deniz kadar pırıl pırıl, bronz renkli garsona kariesin üç değişik sosla nasıl ikram edileceğini anlatırken anımsamak istiyordu. Sanki ölü gömülmüş, oyun çoktan yitirilmiş, onun için tüm olayı düşünceşizce ama hiçbir şeyi ciddiye almadan flört eden sıradan bir kadınmiş gibi kabullenmekten başka yapacak bir şey kalmamış gibi davranıyordu. Duygularını yıllardan beri saplandıkları ölçüye indirgemeye çabalıyor, büzölüyor, çekiliyor daralıyordu.

Ağır ağır güneş gözlüklerini çıkarıp penbe renkteki keten masa örtüsünün üzerine bıraktı. Başarısızlığı böylesine çabuk, kolayca kabul etmeyecekti. Bir reddedilişii daha, yıllar yılı geceyarılarında onda nasıl bir utanma ve aşığılama duygusu yaratırsa yaratsın göze alacaktı. Kendini inatçı, beceriksiz hissediyordu... hatta acımasız... ama umurunda bile değıldi.

«Vito.» Genç kadının sesinde erkeğın hemen başını kaldırıp ona bakmasını gerektiren bir anlam vardı. «Vito, asıl konuya gelmedim daha.»

«Neden söz ediyorsun?»

«Seni uysallığımla elde etmek istedim. Bir kadında istediğın herşey olmaya çalıştım. Seni, beni bırakıp gidemeyeceğine inandırmaya çalıştım. Ama yanılmışım.»

«Ne demek istediğini anlamıyorum, Billy.»

«Yanılmışım. Çünkü paramı yok edemem. İstersem bile bu paradan kurtulamam... Zaten kurtulmak da istemiyorum.»

«Bu yüzden seni suçlayacak değılim.»

«Hayır, Vito, sesinin değışik bir tonuyla bunu sakaya çeviremezsin. Zenginim. Ve daima zengin kalacağım. Benim için çok önemli bu. Ama doğru

değil, değil mi? Eğer ben erkek, sen de kadın olsaydın, ben zengin sense yoksul olsaydın ortada hiçbir sorun kalmayacaktı, değil mi? O zaman deneyebilirdik. Kimse de bunun normal, beklenen bir şey olduğu dışında bir fikre kapılmazdı.»

Vito onun cesur, yenilgiyi kabul etmeyen, şiir dolu gözlerine baktı. Ve bir şey söylemedi.

«Vito, dünyada senden başka da satın alınmayacak erkekler bulunduğundan eminim... Ama onlar bana aşık değil. Sen aşıksın. Ve de aşkını param yüzünden fırlatıp atıyorsun. Ama bu davranışta bulunduktan sonra da beni sevmeyi sürdüreceksin. İkimiz de kaybedeceğiz, değil mi? Hayatımızın sonuna dek.»

«Billy...»

«Bu da bir kayıp olacak... Bense kaybetmekten nefret ederim.»

«Ben de.» Bu aşkın ötesinde bir şey, diye düşündü Vito. Tıpkı kader, milliyet, kaçınılmazlık gibi bir şeydi. Ellerini kadınıninkilerin üzerine koyarak, «Benim de söyleyeceklerim var,» dedi. «Bana söz vermelisin, hiçbir nedenle, hiçbir şartla bana bir Roll-Royce almayacağına söz vermelisin.» Billy birden ayağa kalktı. Vito, ««ve,» diye ekledi. «Benim için asla bir sürpriz parti düzenleme. Küçük karideslerle şarap kadehleri mermer döşemeye düşerek dört bir yana dağıldı. Vito'nun sözleri Billy'nin bilincinde henüz gerçek anlamına kavuşmamıştı. Ama genç kadının kalbi, midesi ya da vücudunun bir parçası her şeyi anlamıştı. Lokantadakiler dönüp onlara baktılar. Bu kadının bu adamın üzerine böylesine ilkelce yürümesi için adamın ne gibi bir hakarete bulunduğunu merak ediyorlardı.

«Eğer benimle alay ediyorsan *seni öldürürüm!*»

«Aile sorunlarıyla asla alay etmem.» Lokan-

tadakiler başlarını yemeklerine çevirdiler. Bunlar da diğerleri gibi iki aşıktılar besbelli. Yerlere dökülenleri toplayan garsonların arasında Billy geri yerine oturdu. Sevinçten çıldıracak haldeydi. Bir çocuk kadar utangaç hissediyordu kendini.

«Lütfen, ben sana dememiş miydim, deme.» Vito parmağını onun dudaklarının dış çizgileri üzerinde gezdirdi. Genç kadının yanağından yuvarlanan bir damla gözyaşını, masada kalan tek yemeğin, mayonezin içine düşmeden yakaladı.

Milano'lu bir komünist olan şef garson poulet a l'estragon'la limonlu sufle'nin ziyan olacağını düşünüyordu. Öte yandan hatırı sayılır bir bahşış alacağından da emindi. Şu alçak kapitalistler bunlar kadar birbirlerine aşık olsalardı, dünya işçi sınıfı için çok daha iyi bir yer olurdu.

Telgraf Valentine'e çekilmişti. Genç kadın zarfı yırtar gibi açtı. Bir an bakışları inanmazlıkla doldu. Sonra Spider'la paylaştığı çalışına odasına fırtına gibi koştu. Telgraf kağıdını ona uzattı. **BİR HAFTAYA KADAR VİTO ORSİNİ'YLE EVLENİYORUM. DÜNYANIN EN HARİKA ERKEĞİ O LÜTFEN BANA GİYECEK GELİNLİĞE BENZER BİR ŞEY HAZIRLAYIN ÖYLE MUTLUYUM Kİ İNANAMIYORUM. SEVGİ VE ÖPÜCÜKLER, BİLLY.**

«Aman Tanrım! Ben de inanamıyorum... Bu hiç de bizim patrona benzemiyor... Valentine, ne demeye ağlıyorsun şimdi?»

«Elliott, kadınlar hakkında zerre kadar bir şey bilmiyorsun.»

Maggie haberi başyazarıyla toplantıdayken aldı.

«Hey, şu işe bak! Maggie, Orsini senin arkadaşın değil miydi? Dügün için özel bir röportaj hazırlayamaz mısın? Cary Grant'ın Barbara Hutton'la evlenmesinden beri böylesine müthiş bir şey olmadı.»

«Sen onu kıcına sok!»

annes Film Festivalinin son günleriyle 1997'nin Dört Temmuz hafta sonu arasındaki hemen hemen sekiz haftalık süre, Spider için de, Valentine

için de birçok bakımlardan bir takım hesapların yerine getirilmesi dönemi oldu. Vito için bir yenilenme, canlanma dönemiydi. Billy için bir balayı olması gerekirdi ama Vito'yla çıktıkları tek balayı Orly'den Los Angeles uluslararası hava alanına yaptıkları yolculuk oldu. O sırada daha evli bile değildiler.

Valentine, Takıntı'nın geleceğinden emin olur olmaz kendine oturacak bir yer aramaya başlamıştı. Tek, kesin isteği tam bir gizlilik sağlamaktı. Meraklı komşuların olabileceği küçük bir ev ya da insanların istedikleri gibi girip çıkabileceği sıradan bir apartman düşünemezdi. Josh'la güven içinde buluşup sevişecekleri bir yere ihtiyacı vardı. Bu yer Takıntı'ya, Josh'un evine, onun Century City'deki bürosuna yeteri kadar yakın olmalıydı. Sonunda Batı Hollywood'da, Beverly Hills sınırının birkaç blok doğusundaki Alta Loma Caddesinde yapılmış yeni bir apartmanda harika bir çatı katı buldu. Tam aradığı gibi bir yerdi. Lobide gelen konukları dikkatle sorguya çeken bir kapıcı oturuyordu. Hiç kimse dahili telefonla bildirilmeden yukarıya çıkamazdı.

Elbette çatı katının bir takım sakıncaları olacak diye düşündü Valentine. Oturma odasının ve

yatak odasının duvarlarının büyük bir bölümü camdı. Görünüm, Pasifik Okyanusunun ta ufkuna kadar tüm Batı Los Angeles'i içine alarak çok geniş, çok uzun çok yüksekti. Valentine gibi kent kurdu biri burada oturmakla kendini başka bir gezegenden gelmiş bir yabancı gibi hissediyordu. Oysa genç kadın ne yapması gerektiğini de biliyordu. Beş yıldan daha uzun bir süre önce Paris'ten yollanan mobilyalarını New York'tan getirtti. Tüm sihirbazlığını başka bir atmosfer, başka bir zaman yaratmaya verdi. Beyaz tahtadan yeni panjurlarını kapatıp pembeli beyazlı yeni perdelerini çektiği geceleri bu atmosfer özellikle gerçeklik kazanıyordu. Eski kadife kanepesiyle koltuklarını ona Normandiya'yı anımsatan yeşilli beyazlı bir kumaşla kaplatmıştı. Tek, biricik lüksü olan tığ işi, güzel bir biçimde solmuş, eski, çok eski halısını da yere serdi. Yeni mutfağı, New York'takinden çok farklıydı. Beverly Hills'deki William Sanoma'nın altını üstüne getirerek mutfağına tam bir Fransız havası vermeyi başardı. Pırıl pırıl kulplu toprak tencereler, kalın altlı tavalar, ağır, beyaz çanak çömlekler... Onun bağımsızlığından kaygılanan Josh da Valentine'e, genç kadının kabul edeceğini anladığı türden hediyeler veriyordu: Saksıda çiçekler, litoğraflar. Sınırlı duvarları için litoğraflar öylesine çoktu ki Valentine bunları tavana kadar sıralamış, hatta mutfağa bile geçmişti.

Evi anormal derecede camlı olmasına karşın Valentine halinden memnundu. Çünkü yeni evi amacına hizmet ediyordu. Hiç kimsenin burada neden oturduğunu tahmin etmediğinden emindi. Billy başkalarının ne yaptığını merak etmeyecek kadar kendini yeni evliliğine vermişti. Josh'a göre, karısı Valentine'le geçirdiği haftada üç gece için kuşkulananacak bir şey görmüyordu. Elliott'a gelince... İşte işin en tehlikeli yanıydı bu. Nerdeyse ya-

kalanacaktı ama Valentine onu kandırmasını, bilmişti. Sonunda evine taşındığı gece, Josh'la yeni karyolasında sarmaş dolaşken nöbetçi gece bekçisi Elliott'un geldiğini haber verdi. Valentine panik içinde bekçiye yattığını, nerdeyse uyumak üzere olduğunu, ziyaretçi kabul edemeyeceğini bildirdi. Ama ertesi gün Takıntı'da Elliott ona acayip bakarak, «Yattın ha, Valentine, hem de saat yedi buçukta? Hem sen yatarken neden yukarı gelmeyecek mişim? Seni yatarken ilk kez göreceğim değilim ya.»

«İşte sorun da bu.» Valentine'in bakışları ona yemyeşil taşlar fırlatıyordu. «Bana saygı göstermiyorsun. Bizim sevgili Valentine, gidip bakalım ne pişirmiş diyorsun. Beni senin yedinci kızkardeşin değilim, Elliott.»

«Hadi, Val, haksızlık ediyorsun. Sana asla saygısızlık etmedim.... Sen benim en iyi dostumsun. En yakınımısın.»

«Saçmalama. «Elliott'un bakışlarındaki incinmeyi görmemek için Valentine başını çevirdi. «Bir erkekle bir kadının yalnızca arkadaş olduklarına kimse inanmaz. Başkalarının beni senin kadınlardan biri, ünlü resmigeçidin bir parçası olduğumu sandıklarını bir an olsun düşündün mü? Arkadaşlığımızın yanlış anlaşılmasını istemiyorum, Elliott. Hele birbirimizin ağzının içinde yaşadığımız şu sırada... Aynı çalışma odasını, hatta masayı paylaşıyoruz, Tanrı Aşkına.»

«Hemen hemen semtine bile uğramıyorum bu odanın. Senin de özel stüdyon var, Valentine. Ama istersen masam için başka bir yer bulurum.» Spider, sanki Valentine resim kalemiyle üstüne saldırmış gibi şaşkıındı. «Kaygılanma... Seni görmeye davet edilmeden gelmem. Tüm istediğim sana bir ev hediyesi getirmek ve de aldığım acayip mek-

tubu göstermekti... İlk hayran mektubum bu benim.»

«Aptallık etme, Elliott... Gelmeden önce bir telefon et, yeter.» Valentine aşırı gittiğinin farkındaydı. Elliott o sert, yakışıklı erkek görünümünün altında nasıl da çocukça bir ruha sahipti. Valentine onun eline dokundu. «Özür dilerim... Bana hediye mi verir misin?»

«Hediyeni kapıcından iste... bir kutu dolusu şampanya... Kapıcın asansöre kadar taşımama yardım etti. Umarım sen eve gitmeden önce susayıpta hepsini içip bitirmemiştir.»

«Ah, Elliott, teşekkür ederim. Bu gece gel de beraber içelim... lütfen?» Genç kadın pırıl pırıl başını yana eğip gür kirpiklerinin arasından ona baktı. Spider, yolun bir yerinde nasılsa flört etmeyi öğrenmiş bizim Val, diye düşündü. Hırçın karı.

«Zamanım olursa gelirim.»

«Lütfen gelmeye çalış... Evimi görmeni istiyorum. Mektubun kimdendi?»

«Şu New York'ta işsiz kaldığım sırada resmi ni çektiğim seksi karıdan, canım. Anımsadın mı? Geçen haftaki *People*'da resmimizi görmüş. Beni tanımış. Çektiğim resimlerin şansını değiştirdiğini, artık kendi başına bir iş kurmuş olduğunu bildirmek, teşekkür etmek için yazmış. Resimlerden en iyisini alıp kartvizitine bastırmış... Şuna bak. Telefon numarası, her şey var. Karının bana kazancından yüzde vermesi gerek.»

Valentine Spider'ın uzattığı resmi alıp hayretle baktı. «Kendimi onunla karşılaştırıncı tıpkı bir oğlan çocuğuna benzediğimi görüyorum, Elliott,» dedi. «Senin hayran mektubun benimkinden daha iyi. Bana da Prince'den mektup geldi... O eşek heriften... böylesine başarılı olmama çok sevindiğini yazıyor... Ne cesaret, değil mi? Elliott, bu gece geleceksin, değil mi?»

«Elbette geleceğim.»

Spider gitti de. Valentine'in umduğu gibi, 'san-ki eski günlerdeymişler gibi, yemeğe de kaldı. Ama genç kadın Josh'a hayatında yer ayırabilmek için arkadaşlıklarının bir dereceye kadar değiştiğini hissediyordu. Josh'la olan ilişkisini Elliott'un öğrenmemesi gerekiyordu. Bunun için de küçük küçük, belli belirsiz de olsa Elliott'la ilişkisini belli sınırlar içinde tutmalıydı. Bunun için de bazı konularda onun farketmeyeceğini sandığı davranışlarda bulundu. Ama Spider her şeyi görüyor anlıyordu. Tıpkı Valentine'nin yatak odasındaki yeni çift kişilik karyolayı gördüğü gibi.

Akşam sona erdiğinde Valentine içinde acayip bir boşluk, beklenmedik bir can sıkıntısı hissetti. Böyle olacağını düşünmeliydi. Ne de olsa insan her şeye birden sahip olamazdı ki. Şimdi sahip olduğunu da... Evet, sahip olduğu şeyi korumak için bazı özverilerde bulunacaktı. Buna değerdı doğrusu. Josh onu şöyle gerçekten iyi, kaliteli bir lokantaya götüremediği için Valentine'in zamanla sinirlenip tedirginleşmesinden son derece kaygılanıyordu. 94 üncü Birlik'te ya da Vadi'deki tanınmamış bir yerde yemeğe gitmedikleri zaman Valentine ona evinde bir şeyler hazırlıyordu. Ayda bir iki kez hafta sonunda da Valentine'in evinde birlikte olabiliyorlardı. Josh'un Valentine'in bu gizlilikten sıkılacağı konusundaki kaygıları boşunaydı. Aralarındaki gizlilik Valentine'in işine geliyor, hoşuna gidiyordu. Şimdi yirmi beş yaşındaydı Valentine. Ve de hayatında ilk kez bir erkekle düzenli bir yaşantısı vardı. Bunu açığa vurup başkalarının eleştirileriyle karşılaşmayı aklının ucuna bile getirmiyordu. Josh'a olan aşkı bunu kimsenin bilmemesi yüzünden daha da çekici ilginç bir nitelik kazanıyordu. Bir kentin ortasında çiçekler açan gizli bir bahçe gibiydi aşkı.

Tek tartışmaları Josh'un bir önerisi üzerine olmuştu. Josh onun ev kirasını ödemek istemişti. «Ah, *ça jamais!*» diye haykırmıştı Valentine. Öylesine şaşırmıştı ki farkında olmadan Fransızca konuşmuştu. «Sen beni ne zannediyorsun... Kapatman mı? Senin kapatman değilim ben. Başka erkeklerin metresleri gibi düşünemezsin beni. Benim kendi yaşantım, kendi bağımsızlığım var. Bir daha böyle bir şey söylediğini duymayayım.»

Josh çıkık, Slavlara özgü elmacık kemiklerinin üzerindeki deri gerilmişti. Başını düşünceli düşünceli önüne eğdi.

«Valentine, sevgilim, özür dilerim... Böyle bir şeyi ilk kez yapıyorum... Düşündüm ki... Bağışlanmayacak kadar aptalca davrandım...» Valentine onun önüne eğik başını kollarına aldı. Kısa, ak düşmüş saçlarını okşadı. Sonra üzüntülü dudaklarından öptü.

«Böyle bir durumda en doğru şeyi yaptığını sandın, Josh. Bu tür fikirleri hukuk kitaplarından mı öğrendin? Bir aşk macerasında doğru dürüst nasıl hareket edileceğini Harvard'da öğretirler mi? Derslerde bu yok muydu? Bunu hemen telafi etmeliyiz... Derhal.»

Birkaç gün sonra, sürücü ehliyetini alır almaz Valentine farkına varmadığı bir merak içinde küçük, yeni Renault'suyla Josh'un North Roxbury Drive'daki evinin önünden geçti. Ev, çevresi yüksek duvarlıydı. Duvarların ötesinden tenis kortunun çevresindeki demir parmaklıklar ve yüksek ağaçların tepeleri görünüyordu. Büyük evin beyaz badanalı görünüşü her haliyle sağlam bir servetin simgesi gibiydi. Bahçe çeşit çeşit gül fidanlarıyla bezenmişti. Valentine bu evi Josh'la bağdaştıramadı bir türlü. Hele kendisiyle asla. Evin güçlü, soylu, süreklilik anlatan bir havası vardı. Valentine bu evin efendisi olan erkeğin başka bir

verde yaşayabileceğini asla hayal edemiyordu.

Kendini evin hayallerinden kurtararak düşüncelerini hafta sonuna çevirdi. Dört Temmuz bayramı geliyordu ve Valentine, Jacob Lacey'nin büyük, yıllık partisine davet edilmişti. Billy ile Spider da davet edilmişlerdi ama onlar gitmiyorlardı. Valentine birkaç günlüğüne binlerce mil gitmek zorunda kalmasına rağmen daveti kabul etmekten kendini alamamıştı. Dünyanın tüm moda temsilcileri orada olacaktı. Şimdi kendisi de o dünyanın bir parçası olmuştu. Bu yüzden New York'a gitmek, yeni bulunduğu yerden her şeyin nasıl görüneceğine bakmak istiyordu. Josh da onunla beraber gelecekti. Bunu nasıl ayarladığını Valentine hiç sormamıştı ona. Karısına da ne dediğini bilmiyordu, zaten merak ettiği de yoktu. Josh onunla gelmekte ısrar etmişti. Lacey'nin partisi çok kalabalık olurdu. Orada bir lokantada olduğu gibi dikkati çekmeleri olanaksızdı. Üstelik Lacey'nin bu partilerine gazeteci de alınmazdı.

Valentine'in ufkunu gölgeleyen tek bulut yolculuk için bavulunu nasıl yerleştireceği idi. Mesleği başka kadınların gardroplarını düzenlemek olan bir kişiydi o. Bavulunu hazırlamaya gelince midesinin demirden bir pençeyle kasıldığını hissediyordu. Daha dün bir müşterisini Yunan Adalarını, Oslo'da bir konferansı, Londra'da yarı resmi bir düğünü kapsayacak bir yolculuk için hazırlamış, gerekli tüm kıyafetleri iki valize sığdırmasını bilmişti. Lacey'nin partisi için hazırladığı giysiye baktı. Elma yeşili şifondan, kolları pıllı, yakası oldukça açık bir bluzla leylak renginin çeşitli topraklarıyla kesilmiş sekiz kat şifondan bir etek. Beline gözlerinin yeşilinde saten bir kemer takacaktı. Son derece değişik, sık bir kıyafetti bu. Ama onu valize nasıl yerleştirecekti? Elbiseyi kendi kutusuna koyacaktı elbette. Spider'ın yeni mo-

da diktatörü edasıyla böyle söyleyeceğini duyar gibi oldu.

Valentine valizini hazırlarken Spider Elliott, hayal edemediği bir nedenden ötürü kendi kendine acıyordu. Hiç böyle olduğunu anımsamıyordu. Elinde kocaman bir cuma-akşamı içkisiyle havuzun kenarına uzanmıştı. İçinde bulunduğu sıkıntılı durumdan kurtulmak için elindeki nimetleri gözden geçirip saymaya karar verdi.

Örneğin, yeni kiraladığı ev vardı. Sunset'in kuzeyinde, Doheny Drive'in hemen köşesinde, Çoluğu çocuğu, karısı olmayan bir erkeğin muhteşem bir biçimde yaşayabileceğinin en güzel örneği-ydi evi. Dokuz çocuklu, beşinci karısından ayrıldıktan sonra bir daha asla evlenmemeye yemin etmiş ünlü bir rejisör olan ev sahibi tarafından yeniden dekore edilmişti. Oysa rejisör yeniden evlenmişti. Altıncı karısı da yasak aşkların, eğlencelerin yaşandığı bu evde oturmak istememişti.

Eğlenmek, diye düşündü Spider sıkıntıyla. İnsan gerçekten eğlenebilir, hoşça vakit geçirebilir miydi, yoksa millet öyle yapıyorum diye kendi kendini kandırıyor muydu? Ciddi ciddi elindeki nimetlerin listesini yapmayı sürdürdü. Takıntı büyük bir başarıya ulaşmıştı. Bunda da onun önemli bir rolü vardı. Beverly Hills'in kadınları Takıntı'yı adeta istila ediyor, ne giymeleri, nasıl görünmeleri gerektiği konusunda fikrini soruyorlardı. Kadınlar için kuaförlerinden, doktorlarından hatta en son tenisçi sevgililerinden daha önemli bir kişi olmuştu. Belki de bir gün gelecek iyi bir psikiyatrist ya da estetik cerrah kadar kadınların gözdesi olacaktı. Arkadaşı Valentine de ilerliyor, *Women's Wear Daily*, *Vogue* ve *Bazaar* gibi ülkenin en büyük moda dergileri sık sık ondan söz ediyorlardı. Evet, Valentine de başarmıştı... Ah, Valentine O'Neill ve o gizemli küçük sırrı. Bu sır her

neyse Spider'ın umurunda bile değildi. Kokuşmuş, asap bozucu, sinsî, kurnaz Fransız karısı... Tanrıya şükürler olsun ki onunla duygusal bir ilişkiye gitmemişti. Bu da elindeki nimetlerden biri sayılırdı.

Telefonu çaldı. Spider telefona koştu aceleyle. Belki de Valentine Lacey'nin partisinde gösteriş yaparken onun aklının Takıntı'da olup olmadığını anlamak için telefon ediyordu. Ama karşısına telefonlarını alan servis çıktı. Ona verilecek iki mesajları vardı. Bir tanesi yalnızca merhaba demek isteyen Melanie Adams'dandı. İkincisi yine Melanie Adams'dandı. Birinci telefonunu iptal etmek için aramıştı. Servis mesajları isteyip istemediğini bilmediğinden ikisini de bildirmeyi daha uygun görmüştü. Spider telefonu kapadı. İşte elindeki nimetlerden biri de buydu. Telefonlarına cevap veren, not alan bir servise sahipti. Hollywood'da etkili bir biçimde çalışan tek servis onunkiydi.

Melanie Adams. Onu düşünmek artık Spider'ı hiç etkilemiyordu. Hatta Melanie'nin ilk filmini görmeye bile gitmişti... Salt emin olmak için. Melanie Adams'ın başarısından onun hesabına hoşnut olması gerektiği kanısındaydı... Ama bu ona bir parça aşırı istekte bulunmak gibi geliyordu... Genç kadın moda resimlerinde şahaneydi ama sinema fotoğrafçısı John Alonzo'nun dehası kadının güzelliğini iki katına çıkarmıştı.

Şimdi, son iki haftadır Melanie, onun evde bulunmadığından emin olduğu zamanlarda telefon ediyor, Spider'ın servisine hiçbir şey anlatmayan küçük haberler bırakıyor, bir saat sonra da bunları iptal ediyordu. Spider onun nasıl bir oyun oynadığını anlamıyordu. Anlamak da istemiyordu. Melanie'ye bir tek kez bile telefon etmemişti. Geçen dört Temmuzda, Lacey'nin partisine gitmelerinin üzerinden tam bir yıl mı geçmişti? Spider'a

on yıl geçmiş gibi geliyordu. Bu Dört Temmuz Bayramında Spider beş ayrı partiye davet edilmişti. Hepsine de gitmeyi kararlaştırmıştı. Eğer evde oturup elde ettiği nimetleri saymayı sürdürürse nimetlerle dolu bir yüzme havuzunda boğulacağını biliyordu.

Telefon yeniden çaldı. Bu kez cevap vermeden önce, telefonun altı kez çalmasını bekledi.

«Spider?» Bu buram buram tüten buz gibi, davetkar, tehlikeli bir biçimde güneyli güzellere özgü sesi tanımamak olanaksızdı. «Spider?» diye yineledi Melanie, «Spider, sen olduğunu biliyorum. Servis olsa benimle konuşurdu.»

«Merhaba Melanie, güle güle Melanie.»

«Kapatma! *Lütfen*. İzin ver seninle bir dakika konuşayım. Uzun süredir seni düşünüyorum. Spider. Ama seninle konuşma cesaretini ancak şimdi buldum.»

«Neden zahmet ettin?»

«Ah, Tanrım. Neden düşman gibi konuştuğunu biliyorum. Haklısın da. Sana öyle bir mektup yazdığım için kendimi asla bağışlamadım...»

«Harika.»

Lütfen, Spider, izin ver de anlatayım... Bir korkuydu bendeki. Yazdıklarımı gerçekten kastetmedim... Doğru değildi hiçbirisi, asla. Ama sana bağlanmaktan korkuyordum... Ah, Spider, hep hata ediyorum... çok korktuğum için...»

«Melanie, hiçbir şey umurumda değil, inan bana.. Güle güle.»

«*Dur!* Lütfen dur! Seni görmem gerek, Spider. Burada bir zamanlar beni sevmiş olan tek erkek sensin... Seninle gerçekten konuşmalıyım...»

«Peki Svengali'ye ne oldu... Ya Wells Cope? Artık seni sevmiyorlar mı?» Spider konuşmayı sürdürdüğü için kendi kendine lanetler savuru-

yordu. Ama Melanie'nin böyle yalvarmasına ilk kez tanık oluyordu.

«Wells mi? Sevgi sözcüğünü kullandığın biçimde bir şey değildi aramızdaki... Çok yalnızım, Spider... Lütfen seni görmeye gelmeme izin ver.»

«Hayır, Melanie. Olmaz. Çok saçma bir şey. Anlamsız. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok ki.»

«Spider, Spider...» Kadın şimdi açıktan açığa hıçkırıyordu. Spider'ın kadınlara, özellikle mutsuz kadınlara karşı büyük bir zaafı vardı. Bir zamanlar Melanie'yi çok sevmiştir. Şimdi kadının başı dertteydi ve ona sırt çeviremezdi. Aslında gerçek nedenin ona karşı koyamaması olduğunu çok iyi biliyordu.

«Bundan sonraki bir saat içinde evde olacağım, Melanie. Birkaç dakika için gelebilirsen ben de bir sakıncası yok. Ama akşam yemeğinde plajda olmam gerek.»

«Sen bana oraya nasıl geleceğimi söyle yeter. Ah, teşekkür ederim, Spider...» Adresi yazarken genç kadının yanaklarından hâlâ yaşlar akıyordu. Ama telefonu kapatırken paha biçilmez dudaklarının kenarları istediğini elde etmekten doğan bir hoşnutlukla kıvrıldı.

Vito derin bir hoşnutlukla, «Yarın,» dedi. «İş-başı yapacağım.» Billy bir kahkaha attı. Holmby Hills'deki on beş dönümlük malikanesine daha dün dönmüşlerdi. O zamandan beri de dinlenmek için yatıyorlardı. Bavulları henüz açılmamıştı, daha doğrusu Billy eşyalarını açmamıştı. Evlenmemişlerdi de.

Vito, Billy'nin bir salonu andıran yatak odasındaki dört direkli, saten perdeli karyolanın çevresinde tedirgin tedirgin dolaşarak, «Bu sabah ça-

lışmaya başlamalıydım aslında,» diye konuşmasını sürdürdü. «Tanrının belası yazarlar. Pazar günleri onları bulmak olanaksızdır. Hepsi de salt telefonlara cevap vermemek için boktan tekneleriyle denize açılırlar... Aslında denizden nefret eder bu orospu çocukları.»

Billy yataktan kalkıp çırılçıplak onun yanına geldi. Vito onun gizemli odasının pencerelerinden birinin önünde durmuş aşağıdaki İngiliz bahçesini, Kew'deki Victoria devri limonlukları örnek alınarak yapılmış serlere giden, kır çiçekleriyle bezenmiş yolların bulunduğu gölgelikli yaban ormanı görmüyordu bile. Billy ellerini onun omuzlarına koyup gözlerinin içine, ta derinliklerine baktı. Sonra burnunu onun burnuna sürdürdü. Küçük burunlu insanlar nasıl soluk alıp verirlerdi ki? Vito'yu erkeğin sık, gür buklelerini açmaya çalışarak dikkatle süzdü.

«Çok ciddisin.» Bu bir soru değildi.

«Programım gecikti, Tanrı aşkına. Nerdeyse mayıs sonuna geldik. Temmuzda çekime başlamalıyım. Demek ki senaryo için, rejisör bulmak, sanatçıları, istediğim-kameramanı ayarlamam için yalnızca elimde haziran ayı kalıyor...»

«Peki eylül ya da ekim ayında çekime başlasan, ne olur? Ne fark eder?»

«Ne mi farkeder?» Vito dehşet içindeydi. Sonra bazı kişilerin film yapımcılığı üzerine her şeyi bilmediklerini anımsayarak kendini toparladı.

«Sevgilim, güzel Billy, ben bir aşk filmi çevereceğim. Film Noel'de oynatılmak üzere hazır olmalı. Bir gün sonra olsa olmaz.» Billy hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu. «Noel, Billy, çocukların okul tatillerinin başladığı, hepsinin de evlerine döndükleri bir zamandır. Aşk hikayelerine kimler gider? Gençler, sevgilim... Gençler en büyük film seyircisidir.»

Billy her şeyi kavramış gibi baktı. «Elbette. Şimdi anladım. Evet, Noel. Vito... Düğünümüz ne olacak? Cuma gününe ayarlamıştım. Ama senin öyle çok işin var ki...»

«Sen bana ne zaman, nerede olacağını söyle yeter. Kaygılanma... Randevularımı öyle ayarlarım ki, geriye bol bol zaman kalır. Ama töreni altı buçuktan sonraya al, olur mu sevgilim?»

Şimdi film endüstrisi üzerine ilk bilgilerini edinen Billy gelecek haftalarda ve aylarda daha çok, bilmek istemediği kadar çok şey öğrenecekti.

Vito seçtiği *Le Miroir de Printemps* adlı Fransız romanına *Mirrors* adını koymuştu. İki milyon iki yüz bin dolarlık bir bütçeyle *Mirrors* endüstride tanımlandığı gibi «küçük» bir film olacaktı. Böyle filmler, sekiz milyondan fazlaya mal olan, başarısızlığa karşı sigorta olsun diye yıldızların oynatıldığı ama sigortanın yine de pek sökmediği «büyük» filmlerle, bir milyonun altında bir bütçeyle çevrilen arabayla gidilen ya da mahalle sinemalarında seyredileceğinden emin bulunan arabaya yarışları yada vampirlerle ilgili «ucuz» ya da «istismar» filmleri arasına girer.

Vito Orsini iki milyondan biraz fazla bir bütçeyle filminde büyük yıldızları oynatamazdı. Oysa romanın üstün niteliği ve onun bundan iyi bir film çıkarma azmi iyi bir senaryo, iyi bir rejisör ve iyi bir kameramanla çalışmasını gerektiriyordu. Vito Orsini iyi sözcüğünü Harry Winston'un bir pırlantayı anlatırken kullandığı anlamda kullanıyordu. *Kırsursuz* demek istiyordu.

Paris'ten gelirlerken istediği kişilerin kısa bir listesini çıkarmıştı. Rejisör olarak Fifi Hill, senaryo yazarı Sid Amos, kameraman Ssenberger. Son zamanlarda Hill film başına dört yüz bin dolar alı-

yordu. Amos'un iki yüz elli bin dolardan daha az isteyeceği düşünülemezdi. Svenberger haftada beş bin dolar kazanıyordu. Vito'nun ona yedi hafta ihtiyacı olacaktı. Hepsi birlikte altı yüz seksen beş bin dolar ediyordu. Vito onlara üç yüz bin dolardan fazla vermeye niyetli değildi. Buna ek olarak filmin sağlayacağı kazançtan kendi payına düşenden onlara yüzde verecekti. Geçmişte yaptığı bazı yardımların sonuçlarını alması gerekiyordu.

Bir aşk hikayesini sinemaya en iyi biçimde uygulayacak senaryo yazarı olan Sid Amos, Vito'nun konuşmaya gittiği ilk kişi oldu.

«Bak, Vito, sana gerçekten yardım etmek isterim. En çok ihtiyacım olduğu bir zamanda bana büyük iyiliklerde bulundun. Ama çok meşgulüm ben. Bok yiyen menajerim beni iki kafalı elektrikli bir daktilo sanıyor. Bundan sonraki üç yılını tıka basa doldurdu.»

«Sid, elimde yılın kitabı var. Fifi ve Svenberg de benimle çalışacak. Menajerine bu işi yapmak zorunda olduğunu söyle. Boynunun borcu olduğunu anlat. Eğer *Mirrors*'da bir başka senaryo yazarının adı çıkarsa kendini asla bağışlamazsın, Sid. Bundan eminim. Kitap mücevher gibi bir şey. Bunu sen kendine de söyledin. Sana nakit para ödeyeceğim. Yetmiş beş bin dolar. Menajerine ve vergi memurlarına bunu eski bir dost için yaptığını anlatırsın.»

«Yetmiş beş bin dolar! Sen benimle alay ediyorsun, Vito.»

«Ve de payımdan yüzde beş.»

«Yedi buçuk... Bu işi vergi memurlarının canına okumak... Bir de menajerimin yüzündeki ifadeyi görmek için kabul edeceğim.»

Sid meselesi çözümlenmişti. Geriye iki kişi kalıyordu.

Sekiz yıl önce tanınmamış, denenmemiş bir kişi olan Fifi Hill'e rejisör olarak ilk işi Vito vermişti. Fifi ilk başarısını kazanmış, bunu diğerleri izlemişti. Vito yalnızca onun kendisine duyacağı minnettariktan yola çıkamazdı. Hollywood'da böyle bir şey olamazdı. Vito onun Per Svenberg'le film yapmayı çok istediğini biliyordu. Hep bunun düşlerini kurardı. Vito bu büyük kameramanla henüz konuşmamıştı ama Fifi'ye onunla anlaşacağına söz verdi.

Eğer Svenberg'le anlaşamazsam, seninle olan anlaşmamızı da yok sayarım.»

«Yüz yirmi beş bin dolar demiştin, Vito. Yüzde ne kadar vereceksin?»

«Yüzde on.»

«Yüzde on iki buçuk ve Svenberg.»

Kameramanların film endüstrisine karşı çok eski ve haklı bir kini vardı. Aslında kendisi yalnız iş muhitinde ünlüydü. Gerçi kritikler onu Vermeer, Leonardo ve Rembrandt'la karşılaştırmakta birbirleriyle yarış ederderdi ama ciddi, meraklı olanların dışında hiçbir film seyircisi onun adını tanımazdı. Vito, Svenberg'in adının ünlü olması için yapmayacağı şeyin olmadığını biliyordu. Son derece uzun boylu olan İsveçli'ye, «Fotoğraf Sorumlusu - Per Svenberg» yazısının filmle ilgili tüm reklamlarda, yazılarda ilan edileceğine söz verdi... Tabii haftada iki bin dolara çalışırsa.

Bir ayın sonunda tüm konuşmalar, tartışmalar bir sonuca bağlanmıştı. Vito filmi için gerekli başlıca sorunların çözümlendiğini hissediyordu. Yapımcı olarak alacağı maaş da stüdyo tarafından kararlaştırılmıştı. Aslında, ününden ötürü, iki yüz elli bin dolar alması gerekirdi ama bütçenin çok kısıtlı olması yüzünden yüz elli bin dolara razı olmuştu. Şimdi Billy'nin evinin dört bir ya-

nına çalgıncasına dağılmış not defterlerinden birine Vito filmin geri kalan harcamalarının bir listesini yazmıştı: Oyuncu ve diğer çalışanların maaşları, telefon konuşmalarından Xerox kopyasına kadar tüm harcamaları içeren yazışmalarla ilgili harcamalar, kiralar, nakliye, yiyecek içecek, yatacak yer paraları, sert, dekor, gardrop, makyaj. Rejisör, kameraman, senaryo yazarı gibi önemli kişilere verilecek para dört yüz bin dolardan az tutmasına karşın Vito'nun bütçesi iki milyon dolara çıkmıştı.

Vito, bu bütçeyle bir şeyler yapabilirim, diye düşündü. Ama her şeyin yolunda gitmesi şarttı. Kesinlikle.

Spider'ı görmeye giderken ne giyeceği sorunu Melanie'yi son kez kamera karşısında durduğundan daha çok canlandırmıştı. Haftalardan beri adım adım yaklaştığı bu buluşmada kendisini nasıl takdim edeceği düşüncesinde erotik bir coşku vardı. Wells Cope'un konuk evindeki gardrobunu sevinç dolu bir panik içinde gözden geçiriyor, kot pantolonla T-şört mü giysin yoksa son derece baştan çıkarıcı ama çok sade, kısa pembe renkteki Jean Muir'i mi yeğlesin karar veremiyordu. Birkaç dakika içinde istediği, kendisini anlatacak giysiyi buldu. Bu çok açık mavi renkte, yuvarlak açık yakalı, kısa kabarık kollu bir giysiydi. Görünümünün tamamlanması için bir de hasır güneş şapkasına gerek vardı. Ama Melanie kızıl kahverengi saçlarına mavi bir kurdele bağlamakla yetindi. Hemen hiç makyaj yapmadı. Alçak ökçeli sandallar giydi. Artık yaratacağı etkiden emindi:• Şımarmış, çocuksu, hepsinden önemlisi de kolayca incinebilir bir tip.

Spider'ın evine giderken direksiyonu sımsıkı kavrayan elleri titriyordu. Sonunda bir şeyler olacaktı.

Melanie Adams'ın doyumsuzluğu ilk filmini tamamlamasından hemen sonra başlamıştı. Filmin çekimi boyunca kendini bir düşler aleminde gibi hissetmişti. Sabahleyin uyanmak, günü film çevirerek geçireceğini bilmek ona bir nimet gibi geliyordu. İçinde bulunduğu bu huzur dolu, rahat havayı kendine en uygun işi bulduğu fikrine veriyordu. Şimdiye kadar duyduğu tedirginlik, o acayip doyumsuzluk, yaşamının büyük bir bölümünü kaplayan acayip çaresizlik belli bir amacının olmasından ileri geldiğine inanıyordu. Film bitip de veda partisi verildiğinde Melanie hâlâ filmde oynadığı rolün etkisinde bulunuyor, aynı çekingen masum kız davranışlarını, konuşma biçimini sürdürüyordu. Oysa çevresindeki diğer oyuncular, işçiler günlük yaşantılarındaki kişiliklerini bulmaya normal yaşantılarına dönmeye başlamışlardı bile.

Filmin tamamlanmasının ertesi günü genç kadın sıkıntıyla uyandı. Artık gideceği stüdyo, onun gelmesini bekleyen makyajcılar, konuşacağı rejisör, varlığını kanıtlayacak kameraman yoktu. Wells Cope bunun son derece doğal olduğunu, yaratıcı bir işin bitiminde herkesin bu tür duygulara kapılacağını söylemişti. Tüm oyuncular bu dönemi yaşarlardı. Ama yeni bir filmin çalışmaları başlayana kadar normal hayat devam ederdi.

«Ne zaman başlayacağız... Yeni filmime?»

«Melanie, Melanie, mantıklı ol. Filmin tamamlanması için daha aylarca çekim sonrası çalışmaları yapmam gerek. Her şey tamamlandıktan sonra filmi piyasaya sürmek için de en iyi sinemaları, en iyi zamanı ayarlamalıyım. Ben bir Melanie Adams film fabrikası yönetmiyorum. Bütün sorun

her şeyi seni bir yıldız yapacak durumu sağlamak... Henüz yıldız değilsin. Bunun için özenli, kontrollü çalışmak gerek. Piyasayı senin filmlerine doldurmak istemiyorum. Hayır, yeni filmine ancak sana uygun bir senaryo bulduğumda başlayacaksın. Araştırıyorum, her gün senaryolar okuyup inceliyorum. Ama henüz bir şey bulamadım. Neden sabırsızlanıyorsun? İki film arasındaki zamanda eğlenmeye bak... Arkadaşlarınla yemeğe çık, tenis oyna, alışverişe çık. Hatta dans dersleri de alabilirsin. David Walker'la çalışmaların var... Yalnızca bu bile tüm zamanını doldurur, sevgilim.» Wells Cope sandalyesinin yanında duran senaryolarına döndü.

Aslında Wells Cope sık sık partiler düzenledi. Seçkin kadın konukları arasında Melanie'yle yemeğe çıkmak isteyecek pek çok kişiler vardı. Ama Melanie onları asla aramadı. Kadın kadına konuşmalar onu asla ilgilendirmemişti. Kolejde bile. Kimseyle içli dışlı olmaktan yana değildi. Hatta bu içli dışlılık düzmece olsa bile. Artık yaşantısı tiyatro hocası David Walker'la günde iki saat çalışmak, modern-dans okuluna gitmek ve beklemekten ibaretti. Filmi piyasaya çıktığında her şey değişecek, diye kendi kendine söz veriyordu. Ama «herşey»le neyi kastettiğini bilmiyordu. Yalnızca öylesine hızlı, öylesine çok ilerlemişti ki onun için bir takım olağanüstü şeylerin gerçekleşeceğini bekliyordu.

1977 ilkbaharının başlarında Melanie'nin ilk filmi piyasaya sürüldüğünde ona aşık olmayan tek bir eleştirmen bile kalmadı. Yıllardan beri adı sanı duyulmamış hiç kimse böylesine büyük bir başarı kazanmamıştı. Kritikler onu, «Yeni Garbo» diye gösteriyorlardı. Melanie hakkında yazılanları coşkuyla okudu. Wells Cope nefis bir parti verdi

şerefine. Ama hiçbir şey değişmedi. Geçmişte tanıdığı kişilerden düzinelerle tebrik mesajları geldi. Yine hiçbir şey değişmedi.

«Ama ne bekliyordun?» diye Wells gizlemeye çalıştığı bir sabırsızlıkla sordu. «Bu bir taç giyme töreni değil ki. Yalnızca mesleğinde attığın ilk adım. Eğer hayatının değiştiğini hissetmek istiyorsan New York'a git, Eileen Ford'un kızlarını ziyaret et. Ya da daha iyisi evine git. Annenle baban buna çok sevineceklerdir. Louisville'de seni tantanayla karşılayacaklarından eminim. Burada yapacağın tek şey gazetecilerin sorularına cevap verip, röportajlar yapmak... Belki sokakta ya da bir mağazada seni tanıyan çıkabilir... Bunun dışında Melanie, sen kentteki yeni bir kızdan başkası değilsin... Artistlerin iki film arasında ne yaptıklarını sanıyordun? En iyilerinin? Beklerler, dram dersleri alırlar. Eğer evliyseler çocuklarıyla, kocalarıyla ilgilenirler. Ve beklerler.»

Melanie gözleri can sıkıntısı, hayalkırıklığı gözyaşlarıyla dolu dolu, «Nakış işlemeye başlayabilirim,» dedi.

Wells önündeki senaryoya dönerek, «Çok iyi edersin,» dedi dalgın dalgın.

Melanie, Wells'in projeksiyon odasında filmi tekrar tekrar seyretti. Artık kamera karşısında olmadığından beyaz perdedeki kadını bir başkası gibi görüyordu. Yeniden o kadın olamazdı. Glenda Jackson gibi olmayı ne kadar isterdi. O zaman güçlü, küstah ve özgür olabilirdi. Yalnızca işe sıfırdan başlayıp mücadele etse, bozuk cildini, çirkin vücudunu güzelleştirmek zorunda kalsaydı... İşte o zaman kim olduğunu anlardı.

İlk filminin tüm yaşamı boyunca hissettiği, beslediği boşluğu dolduramaması Melanie'yi başkalarından neler elde edebileceği konusunda her zamankinden daha açgözlü yaptı. Wells'i parmağı-

nın ucunda oynatması olanaksızdı. Ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın adam ona karşı son derece sabırlı davranıyordu. İşte bu sırada Spider'a telefon etmeye başladı. Genç adamın anımsadığı sevgisi, hırsı, soran, araştıran ilgisi Melanie'ye sorunlarının bir yanıtı gibi görünmeye başlamıştı. Spider asla bıkip usanmadan, yumuşamadan onun kim olduğunu anlamaya çalışmıştı. Belki bu kez Melanie'ye kim olduğunu söylerdi.

Melanie kapısını iki kez çekingen çekingen çaldıktan sonra Spider kalkıp açtı. Melanie orada duruyordu. Olağanüstü güzelliğiyle, gözleri önünde Spider'ın kendisini içeriye davet etmesini bekliyordu.

Spider, «Oh, saçmalığı bırak, Melanie,» dedi kabaca. «Sanki kapıyı yüzüne kapatacakmışım gibi davranma. Gir içeri... Fazla zamanım yok.»

«Spider, Spider, ne kadar değişmiş gibisin,» dedi Melanie. Spider onun tatlı, insana acı verecek kadar etkili sesini unutmuştu. Böyle bir ses yasalar tarafından çirkin kedınlara verilmeli, diye barbarca düşündü. Melanie'nin ne içtiğini anımsayarak ona bir votka-tonik verdikten sonra eşyası az, bembeyaz oturma odasındaki kanepenin uzak bir köşesini işaret etti. Kendisi de hasır bir koltuk alıp ondan dikkati çekmeyecek kadar uzağa oturdu.

«Gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim, Spider... Seni görmek zorundaydım... Belki de bana bazı şeyleri anlatır, açıklarsın.»

«Açıklamak!»

«Bazı şeyler beni çok şaşırtıyor... Sen de eskiden bana hakkımda durmadan sorular sorardın. Belki de neler olup bittiğini biliyorsundur.»

«Küçükhanım, yanlış yere geldiniz. Bedford Drive'da bu iş için yıllarla öğretim, eğitim görmüş kişiler var. Sana ne olduğunu, neyin olduğunu ancak onlar söyleyebilirler. Ben psikiyatrist değilim,

bundan sonra olmaya da niyetim yok. Eğer gardrobun üzerine öğüt istersen sana memnuniyetle yardımcı olurum? Ama bunun dışında kendi başınasın.»

«Spider, sen asla acımasız değildin.»

«Ya sen?»

«Biliyorum.» Melanie sustu. Ona ciddi ciddi bakıyordu. Sessizlik uzadı. Genç kadın sözcüklerle Spider'ın duygularıyla oynamaktan kaçınıyordu. Zaten buna zorunlu olmadığını da biliyordu.

«Allah kahretsin! Sorun nedir? Wells Cope mu? Mesleğin mi?»

«Yo, yo. Wells en azından başkalarına olduğu kadar iyi davranıyor bana. Yeni filmim için uygun senaryoyu bulmak için elinden geleni yapıyor. Bunu inkâr edemem. Yalnız, hiçbir şey umduğum gibi çıkmadı. Spider, mutlu değilim.» Bunları içtenlikle, sanki hakkındaki gerçeği keşfetmiş de bunları ilk kez sözcüklere döküyormuş gibi konuşmuştu.

«Benim sana neden mutlu olmadığını söylememi mi istiyorsun?»

«Evet.»

«Neden ben?»

«Çünkü bir zamanlar seninle mutluyduk... Belki de bunun nedenini anımsıyorsundur diye düşündüm.»

«O zaman neden mutlu olduğumu anımsıyorum, Melanie. Ama senin mutlu olup olmadığından asla emin olmadım.»

«Ah, *evet... mutluydum*. Sonra buraya çalışmaya geldiğimde yine mutlu oldum. Film çevirirken de mutluydum. Sonra... Sonra mutlu olmadım.»

«Şimdi de bana dönebileceğini ve yeniden mutlu olacağını düşünüyorsun, değil mi, Melanie?» Genç kadın başını çekingen çekingen salladı. «A-

ma o zaman da mutlu değildin... Bilmiyor musun?»

«Ama olabilirdim. Aptal değilim, Spider. Artık her şey değişti. Ben değiştim, Spider. Büyüdüm. Sanırım olgunlaştım... Sen kendimi *bağlı* hissettiğim tek erkeksin. Lütfen, lütfen!»

«Yemek davetine geç kalacağım, Melanie.» Genç kadın oturduğu yerden kalkıp ona yaklaştı. Spider yerinden kıpırdamadı. Melanie yere diz çöküp onun bacaklarına sarıldı. Çenesini yorgun bir çocuk gibi dizlerine dayadı.

«Bir dakikacık böyle kalmama izin ver... Sonra gideceğim.» Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. «Ah, sana yeniden yakın olmak, sana dokunmak ne kadar güzel... Bana bu kadarı bile yeter.» Başını kaldırıp Spider'ın gözlerinin içine baktı. «Lütfen?»

«*Tanrım!*» Spider onu yerden kaldırıp yatak odasına taşıdı. Melanie'nin üzerindeki her şeyi çıkarırken kadın onu uzanabildiği her yerinden, sanki Spider fikrini değiştirir diye korkuyormuş gibi acele acele öpüyordu. Sonra erkeğin ellerini çıplak vücudunda, dudaklarını en sevdiği yerleri araştırır hissetti. Onun sıcacık ağzını bacaklarının arasında hissedince zevkle inledi. Sıktığı dişlerinin arasından, «İyi... iyi... iyi,» dedi. Spider içine girdiğinde inledi. Vücudu erkeğin her adımına içtenlikle uyuyordu. Bittiğinde bir an için, tükenmiş halde yanyana yattılar. Sonra Spider birden ondan uzaklaşıp kalktı. Yatağın ucuna oturdu. Tembel tembel, sereserpe yatmış Melanie'yi düşünceli düşünceli süzdü. Melanie dönüp ona hoşnut bir gülümsemeyle baktı.

«Ah, çok iyiydi... Tanrım, kendimi harika hissediyorum.» Ayar parmaklarını oynattı. Kollarını başının üzerine götürüp gerindi. Spider bu kez onun rol yapmadığından emindi. Bu konuda tecrübeliydi. Melanie elini uzatıp onun çıplak göğsünü okşadı. «Biliyordum... Emindim, Spider. Haklı

değil miymişim? Birbirimizi yine *sevebiliriz*.»

«Mutlu musun?»

«Hem de nasıl, sevgilim.»

«Ama ben mutlu değilim, Melanie.»

«Ne?»

«Kendimi sanki iyi bir masaj yaptırmışım gibi hissediyorum. Bedenim sana teşekkür ediyor. Ama *mutlu* olmak... Yürekten mutlu olmak... Hayır, değilim. Müziksiz sözler gibi, Melanie.» Genç kadının yüzündeki gülümsemenin korkuyla dolduğunu görünce Spider onun elini tuttu. «Özür dilirim, tatlı kız, ama ne yazık ki kendimi boş, bomboş ve hüzünlü hissediyorum.»

«*Beni* böylesine mutlu ettikten sonra nasıl olur?» Melaine'nin yakaran sesi, Spider'ın ondan, onu tanıdığından beri duyduğu en içten ifadeyi taşıyordu.

«Artık benim için yeterli değil bu Melanie. Sen beni sevmiyor, seni sevmemi istiyorsun.»

«Hayır, Spider, yemin ederim ki seni seviyorum.»

«Eğer beni sevseydin kendimi böyle hüzünlü ve boş hissetmezdim. Sen, seni rahatlatmamı seviyorsun, sen, buraya gelip beni baştan çıkartmayı seviyorsun, sen ilgimi, seni okşamamı, dinlemeyi, soruları, Melanie hakkında, onun yaşantısındaki noksanlar üzerine konuşmayı seviyorsun. Bana nasıl olduğumu bile sormadın. Sen ne verebileceğini değil, ne alabileceğini düşünüyor, bunu seviyorsun. Bak, belki de beni gerçekten seviyorsun ama artık olmaz.»

«Seni nasıl ikna edebilirim... Ne diyebilirim... Nasıl inandırabilirim...»

«Hiçbirini yapamazsın. Üzülme, canım, ama yapamazsın.»

Melanie ona baktı. Ve de Spider'ın onun hakkında, kendisinin bildiğinden daha çok şey bildiğini anladı. İşte Melanie hakkındaki bu bilgiyi istiyordu. Bunu öğrenmek için çıldırıyordu.

«Spider...»

«Vazgeç, Melanie. Yararı yok.» Spider'ın sesi ilgisiz, kayıtsızdı. İşin kötüsü, rahatlamış gibi bir havası vardı. Melanie bile, hayatında ilk kez de olsa yenildiğini anlayabiliyordu. Gözlerindeki ışık, sanki bir TV'yi kapatır gibi sönüverdi.

«Ama, ama... Ah, Spider, ben şimdi ne yapacağım?»

Bir gurubun arasından kısa boylu bir erkek sanki onların arasında doğmuş büyümüş gibi kendinden emin dolaşan genç kadının aynı kişi olduğuna inanamıyordu.

Spider parmağını onun kulak memesinin altından çenesine doğru gezdirdi. Dokunuşu öylesine kişiliksizdi ki her şeyin bittiğini bundan daha etkili biçimde anlatamazdı.

«Evine dön, Melanie. Dünyanın en güzel kızı için elbette bir şeyler olur.»

«Bana amına da yararı dokundu bunun!»

«Nankörlük etme, bebek, etme.»

Josh'la Valentine geldiklerinde Jacob Lacey'nin partisi kıvamını bulmuştu. Valentine özellikle geç gitmeyi yeğlemişti. Böylece daha az dikkat çekerlerdi. Kalabalığın arasında yiterek dalga dalga uzanan yemyeşil çimenlerin üzerinde yürüdüler. Başkalarının arasında bulunmanın alışmadıkları zevkinin tadını çıkarıyorlardı.

Oysa dikkati çekmemeleri olanaksızdı. Sanki kendinin doğal hakkı olan saltanat bölgesini tetkike çıkmış bir genç büyücü havası, utanmazcasına romantik fiysisi, dans eder gibi yürüyüşüyle

Valentine'in periler kraliçesi Tatiana diye ilan olunması için elinde yalnızca ucu parlak yaldızlı sopası eksikti. Dört duvarın arasında, yemek pişiren, şarap içen, sevişen bir Valentine'e alışmış olan Josh, yüzlerce ünlü, tanınmış kişi arasında koşarak geldi. Josh'a aldırış bile etmeden Valentine'in boynuna sarıldı.

«Jimbo!» diye Valentine sevinçle bir kahkaha attı.

«Seni bir güzel pataklamam gerek, evet, yapmalıyım bunu. Seni seksi, düzenbaz sokak karısı seni.» Valentine buna da güldü. Parmaklarını yabancıнын saçları arasında dolaştırıyordu. Josh, dünyada hiç kimsenin Valentine'le böyle konuşabileceğine inanamadan onlara şaşkın şaşkın bakıyordu. «Hepimiz de seni çılgınlar gibi özledik. Hele Prince hepimizden fazla... Yo, en çok *ben* özledim... Nasıl olur da bizden kaçır, ünlü ve zengin olursun sen? Seni asla bağışlamamalıyım. Amma da nankörmüşsün. Bana bir Noel kartı bile atmadın.»

«Jimbo, seni asla unutmadım... Ama işler öyle karışıktı ki... Sanki bilmiyormuşsun gibi konuşuyorsun. Bu, Josh Hillman, Josh, Jimbo Lombardi benim eski dostlarımdan biri. Oldukça da yaramazdır ha!» İki erkek çekingen çekingen el sıkıştılar. Valentine hâlâ Jimbo'nun koluna sarılmış duruyordu. «Söyle bakalım, son zamanlarda kimleri baştan çıkardın, Jimbo?»

«Doğrusunu istersen...»

«Anlat!»

«Dediklerine göre büyük işler sizin oralarda dönüyormuş ama bu kez bence New York'da bir numarayım.»

«Gizli kapaklı konuşmayı bırak, Jimbo.»

«Güzel, evli şeyler.» Jimbo başını gururla dikleştirirdi. «Hemen hemen yeni evli.»

«Jimbo, çok kötüsün,» dedi Valentine şakacı bir tavırla. «Ne yapıyorsun yani? Kilise merdivenlerinin önünde durup onları baştan mı çıkartıyorsun?»

«Elbette böyle bir şey yapmıyorum, Valentine. Ne kadar da kabasın. Birinci yıl sona erene dek bekliyorum, şekerim. İnsan bu kadar beklemeyi göze almalı. Sonra... Sana şu kadarını söyleyeceğim... Sonrası düşünemeyeceğin kadar kolay oluyor.»

«Peki zavallı gelinlere ne oluyor?»

«Ne acayıptır ki, Prince'in gurubuna katılmaktan öylesine seviniyorlar ki hiçbir şeye aldırış etmiyorlar. Onlar da kendilerini eğlendirecek yollar buluyorlar. Çok eğlenceli oluyor doğrusu. Bunları hep kaçırıyorsun sen.»

«Prince senin böyle kaçamaklar yapmana ne diyor?»

«Tanrı aşkına, tatlım, Prince'le ben evli gibiyizdir. Biliyorsun... Onun yanında boynum kıldan ince. Ayrıntılar onu ilgilendirmiyor. Prince dizginleri sıkmaktan hoşlanmaz.»

«Ama beni sıkıştırdı,» dedi Valentine şakacı bir tavırla. Yine de sesinden kırgınlığı belli oluyordu.

«Sevgili Valentine, o bir iş sorunuydu. Dinle bak, Prince buralarda bir yerde. Eğer seninle görüşemezse çok üzülür. Kahrolur. Gidip onu bulacağım, burada olduğunu söyleyeceğim.» Valentine'i yeniden öpüp, Josh'a el sallayarak fırlayıp gitti.

Josh hayretler içinde, «Kimdi o?» diye sordu. «Eski bir dost. Gerçekten harika bir arkadaş. Onu tanımanı isterdim, sevgilim.»

«Hiç niyetim yok.»

«Hadi, hadi, bu kadar geri kafalılık etme. Her-

kes avukat olamaz ki.» Valentine, Jimbo'yu görmekten çok memnun olmuştu. Onun şakalarından, baştan çıkartıcı davranışlarından, Prince'in grubunda Valentine'i koruyucu bir tavır almasından daima hoşlanmıştı. «Aslında Jimbo Kore'de tonlarla madalya kazanmış bir kahramandır. O zamanlar böyle de değilmiş. Bana bunun nasıl olduğunu anlattı. Hastanede yatıyormuş. Sanırım bir erkek hastabakıcı ya da doktormuş adam... Jimbo karyolada kesinlikle bir şey yapamayacak bir durumda yatarken olmuş... Böylece eşcinsel olmuş.»

Josh sesindeki hoşnutsuzluğu gizlemeye çalışarak, «İnanırım,» dedi.

Yarım saat kadar sonra Lace'nin geniş bahçesine yayılmış pavyonlardan birinde barmenin içkilerini hazırlamasını beklerlerken Josh, etkileyici bir biçimde yakışıklı bir erkeğin Valentine'i görüp irkildiğini farkettil. Adam sanki Valentine tarafından görölmek istemiyormuş gibi hemen başını çevirmişti. Ama Valentine onu farkedip seslendi. «Nasılsın, Alan?» Adam dönüp çekingen adımlarla yaklaştı. «Josh, bu benim Yedinci Caddedeki ilk patronum Alan Wilton. Alan, Josh benim Kaliforniya'dan arkadaşım.»

«Evet,» dedi Wilton sinirli sinirli. «Hakkında yazılanları okudum, Valentine. Harika bir başarı kazandın. Buna hiç şaşmadım. Senin namına çok sevindim. Zaten büyük bir moda desinatörü olacağın belliydi.»

«Anlat, Alan, küçük dostun Sergio nasıl? Hâlâ yanında mı? Hâlâ sen ne istersen yapıyor mu, emirler alıyor mu?... Yoksa hâlâ o mu sana emirler veriyor? Bu gece onu getirmedin mi? Hayır mı? Sergio davet edilmedi mi? Ne ayıp, oysa Sergio çok güzel, çok baştan çıkarıcı bir çocuk... Karşı konulmaz biri... Sen de öyle düşünmüyor musun, Alan?»

Josh hiçbir şey anlamadan adamın mosmor kesilmesine baktı. Alan yalvarır gibi, «Valentine...» dedi.

«Evet, Alan, Sergio hâlâ seninle mi, değil mi?» Josh genç kadının böylesine buz gibi bir sesle konuşabileceğini hayal edemezdi.

«Yanımda çalışıyor, evet.»

«Böylesine sadık bir çalışanın olması ne kadar iyi, değil mi? Çok şanslısın Alan. Sırası gelmişken, senin yeni koleksiyonunu gördüm. Sergio hâlâ benim çizdiğim modellerden yararlanıyor. Artık değişiklik yapmanın zamanı gelmedi mi, Alan? Yoksa Sergio'suz edemiyor musun? Efendiyle uşağı birbirinden ayıran çizgi ne kadar da ince oluyor... Yoksa kölesini desem daha mı doğru olur? Bu konuyu sık sık düşünmüşümdür. Sen düşündün mü, Alan?» Valentine dönüp Josh'un koluna girdi. Josh'un anlamlandıramadığı bir duyguyla titreyerek oradan uzaklaştı.

«Bütün bunlar ne demek oluyor, Valentine?»

«Pis homo.»

«Anlamıyorum... Jimbo'ya bayılıyorsun, bu adamdan da nefret ediyorsun... Çılgınlık bu.»

«Açıklamamı isteme, Josh. Çok karışık bir şey» Valentine derin bir soluk aldı. Sanki her şeyi geride bırakmak istiyormuş gibi biber kırmızısı buklelerini salladı. «Hadi gel... Tanışmanı istediğim kişiler var... İşte Prince ve çetesi... Dikkat et, sevgilim, Beverly Hills'de böylelerini göremezsin.» Valentine çevresinde ışıklı bir perde oluşturuyor gibiydi. Josh yaklaştıkları grubun açıldığını, genç kadını ancak başkan adaylarına ya da Oskar'ı kazananlara gösterilen türden bir gösteriyle karşıladıklarına dikkat etti. Gruptan birinin, tvit giysisi içinde bir İngiliz Lordunu anımsatanının Valentine'in ellerini avuçları içine alarak, «... Anlıyorsun ya, Valentine, şekerim, her şeyi bana borçlusun.»

dediğini duydu. «Eğer seni işten atmasaydım moda dünyasının en büyük yıldızı olacağına benim yanımda çalışıp yaşlanacaktın.»

«Oh, yo, Prince, kendi kendini aldatma,» dedi Valentine. «Ben yine de bir yolunu bulup başarıya ulaşırdım.» Sonra Prince'i bağışlarcasına öptü.

Valentine takdim ettiğinde Prince Josh'a ilgiyle bakarak, «Demek Kaliforniyalı dostun bu, güzelim, ha?» dedi.

«Saçmalama, Prince. Bay Hillman benim avukatım. Onu buraya beni eski dostlarıma karşı korusun diye getirdim.»

«Hillman, elbette... Josh Hillman. Ne kadar aptalım.» Prince bakışlarında bambaşka bir ilgiyle Josh'a döndü. «Karıınız Joanne en hayran olduğum müşterilerimden biridir, Bay Hillman. Çok eski bir müşterimdir karınız. Faturalarımı öderken adımlı görmüşsünüzdür sanırım. Sevimli, zarif bir kadındır Joanna. Los Angeles'e döndüğünüzde onu lütfen benim yerime öpmeyi unutmayın.»

«Unutmam Bay... şey... Prince.»

«Yalnızca Prince deyin bana Bay Hillman. Yalnızca Prince.»

Valentine, Prince'in yanından hiçbir şey belli etmemeye çalışarak uzaklaştı. Sonra bembeyaz olmuş yüzünü Josh'a kaldırarak kaygıyla konuştu.

«Güzel Tanrım, hiç aklıma gelmediydi... Prince ona her şeyi anlatacaktır, bundan emin olabilirsin, Josh... Hem de ayrıntılarına dek. Prince'i, böyle bir fırsatı elinden kaçırmayacağını bilecek kadar tanırım. Belki onunla konuşursam...»

«Hayır. Sakın konuşmaya kalkma. O zaman her şeyi daha bir karıştırırsın. Şimdilik bir şeyden emin değil. Ama onunla konuşursan, anlar. Ne de olsa bir avukatın müvekkiliyle birlikte görülmesi

olağan sayılır. Çıkar bunu aklından sevgilim, önemli değil.»

Valentine titreyerek onu ağaçların arasına çekti. «Ah, Josh, buraya gelmen, hele benimle gelmen büyük hata oldu. Çok kaygılanıyorum.»

«Kaygılanmana gerek yok. Sana söz veriyorum ki yok. Sen kaygı duymayacak kadar güzel bir kadınsın. Partinin tadını çıkar... Bu gece sen İrlandalı bir büyücüsün ve bu harika elbiseye böyle karanlıklarda durarak hakaret ediyorsun. Hadi dansedelim. Dansetmek istemiyor musun? O halde ağaçların altında durup sevişelim.» Josh onu yakalayıp genç kadın gevşeyinceye, Prince yüzünden uğradığı şoku unuttuncaya kadar öptü. «Şimdi daha iyi, sevgilim. Hadi, dansedelim.» Ve Josh onu dans pistine götürdü. Pistteki güzel kadınların hiçbirisi Valentine'i gölgede bırakacak güçte değildi.

Şafak sökerken oteldeki dairelerine döndüklerinde Valentine yatar yatmaz uyuya kaldı. Josh Hillman pencerenin önünde oturup güneşin doğuşunu izledi. Bu, okul günlerinde, bütün bir gece çalıştıktan sonra yaptığı bir şeydi. O zamandan beri ilk yapıyordu. Geceki yeni Valentine'i düşünüyordu şimdi. Yırtıcı, zarif, kindar, alaycı, sevgi dolu olabilen, hem de yarım saatin içinde, bir Valentine'i, her yeni durumda başının çaresine bakmasını bilen bir Valentine'i, Josh'un varolduklarını bildiği amma hiç karşılaşmadığı türden kişilerle rahatça aşık atabilen bir Valentine'i, bu kişilerin bir kahramanmış gibi davrandıkları bir Valentine'i düşünüyordu. Lacey'nin partisinde Valentine'in hiç bilmediği yanları ortaya çıkmış, genç kadının parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissetmişti. Sanki Valentine bir sihirbazın değneği dokunmuş gibi değişmişti. Josh onunla gurur duyuyordu ama durum hiç de hoşuna gitmemişti.

Valentine'in İngiltere'ye yaptığı ilk yolculuktan dönüşünden beri Josh zaman zaman hayatının dengeli bir biçim aldığını düşünmüştü. Her şeye sahipti. Firmasında başarılı ve parlak bir avukattı. Toplumun güçlü yapısı içinde sağlam bir yeri vardı. Los Angeles'deki tüm hayır kurumlarını yöneten karısı aynı zamanda iyi bir anne ve ev sahibi olmayı da başarmıştı. Üstüne üstlük şimdiye kadar yaşamadığı, hissetmediği romantizmi sağlayan ondan hiçbir istekte bulunmayacak kadar bağımsızlığına düşkün bir Valentine vardı.

Şimdi, New York'un gökdelenlerinin tepelerine bakarken Josh Hillman kendi kendine, kişiliğine hiç de uymayan bir soru sordu: Tekne neden sarsılmıştı?

Valentine'in Lacey'nin partisine gideceğini söylediği günden beri Josh orada tanıdık en az bir kişiye rastlayacağını düşünmüştü. Başarının bir yerinde kişiler birbirlerini nerede olsa tanırırlardı. Josh, Valentine'le olan ilişkisinin ortaya çıkmasını, öğrenilmesini istemişti. Öte yandan kendi kendini mahvetmeye kalkışacak bir tipte değildi o. Aksine, tam kırk yıldır olumlu, yapıcı bir hayat yaşamış, hayattan mantıklı bir insanın isteyebileceği her şeyi elde etmeye çalışmıştı. Tanıdığı en mantıklı insandı o.

Josh Hillman yorgun yorgun, hiç kimsenin tümüyle mantıklı bir hayatı kendine olan saygısını yitirmeden yaşayamayacağı sonucuna vardı. Kafasında pek çok şey yerli yerini buluyordu şimdi. Anlamı ne olursa olsun bir sonuca ulaşması ona üstesinden gelemeyeceği bir uyku vermişti. Artık uyumak, daha fazla düşünmemek için uyumak istiyordu. Bir insan için daima olduğunu sandığı kişi olmadığını keşfetmek yeteri kadar şaşırtıcıydı.

Valentine'le Josh birlikte görülmemek için Los Angeles'e yine ayrı ayrı dönmeyi kararlaştırmışlardı. Partiden sonraki sabah Josh Valentine'in uçağına binebilmek için biletini değıştirdi. Alanda ailesi onu karşılamaya gelmeyecekti. Çünkü eve telefon edip kesin olarak ne zaman döneceğinin belli olmadığını söylemişti.

Yerden dokuz bin metre yükseklikte iki kişinin yanyana birinci sınıf koltuklarda oturup şampanyalarını yudumlamaları kadar başdöndürücü bir yakınlık olamaz. Normal şartlar altında kendilerini birbirlerine yakın hisseden kişiler için bile yerden ve onun üzerindeki kişilerden uzak olmak ta bambaşka bir zaman ötesi durum, başdöndürücü bir nitelik vardır. Valentine pencere yanında oturmuş, Lacey'nin partisini düşünüyordu ki Josh onu dalgınlığından uyandırdı.

«Düş kurmayı bırak, sevgilim, beni dinle.» Valentine ondan yana döndü ama akıllı hâlâ partideydi. «Sana bir şey söyleyeceğim.» Josh onun elini tuttu. «Evlenmemizi istiyorum.»

«Ah, hayır!» Josh kadar Valentine de bu yanıtının çabukluğu, şiddeti karşısında şaşırmaktan kendini alamamıştı. Gerçi Josh'un sözleri beklenmedik bir şeydi ama Valentine de hiç düşünmeden karşılık vermişti. «Ciddi olamazsın. *Olanaksız!*»

«Hiç de olanaksız değil. Aylardan beri düşünüyorum bunu. Daha doğrusu düşünüyormuşum da farkında değilmişim. Dün akşam anladım.»

«Hayır, Josh, hayır. Çılgınlık olur. Bu uçakta telefon olmadığından kendini pek rahat hissediyorsun o kadar. Ne çılgınlık!»

«Hiç ilgisi yok, sevgilim. Ben çılgınlık yapacak bir tip miyim?» Valentine şimdi ona öfkeyle bakıyordu.

«En akli başında insanların bile çılgınlık ettikleri anlar olur,» diye ters ters konuştu. «Josh, evlenmemizin imkânsız olduğunu biliyorsun. Bunu tartışmak bile istemiyorum. Ben bu durumdan memnunum. Neden hayatını mahvedeceksin... Karının, çocuklarınınkini de birlikte?»

«Tanrım, sen benden de tutucu bir insansın, Valentine. 'Hayatımı mahvetmek.' Boşanmanın hayatımı mahvedeceğini mi sanıyorsun? Bu en iyi, üstün kişilerin bile başına gelen günlük bir olay. Başıma gelebilecek tek felaket hayatımın geri kalan bölümünü sensiz yaşamak olur.»

«Nasıl bu kadar bencil olabilirsin? Karın ne olacak? On dokuz yıllık evlisin sen! Karın seni seviyor, seviyor olmalı!»

«Eğer karımdan benimle Müzik Merkezi ya da Cedar-Sinai hastanesi arasında bir tercih yapması istense, sanırım benden anında vazgeçer. Karımla iyi bir hayat yaşamayalı yıllar oldu. Bunu sen de biliyorsun. Eğer karımı sevseydim, büro-ma adımı attığın an sana aşık olamazdım. Ne kadar tatlı, sevimli bir kadın olduğunu düşünür, sonra da unuttur giderdim.» Valentine bunlardan hiç etkilenmiyordu.

«Ya çocukların? Üç çocuk. Üç çocukla karından ayrılmayı nasıl aklına getirebilirsin?»

«Evet, kabul ediyorum, işin en kötü yanı bu. Ama bak Valentine, çok güvenli, dört başı mamur bir aile hayatı yaşadılar. İyi yetiştiler. Tehlikeli dönemi geçirdiler. Çocuklarım yüzünden hayatımın geri kalan bölümünü sensiz yaşayamam. Altı yıla kadar çocukların okulları bitecek. Hepsi de kendi hayatlarını yaşamaya başlayacaklar... Hatta iki yıl sonra koleje başlayacaklar. Yalnızca tatillerde eve gelecekler. Joanne da yeniden evlenecek kadar genç ve çekici bir kadın.» Valentine bunları bir an düşündü. Öfkesi bir dereceye kadar geç-

mişti ama isteksizliği eskisi kadar güçlüydü.

«Hayır, olanaksız. Ben kendimi böyle bir duruma düşüremem. Benden herkes nefret eder o zaman... Hakkımda konuşurlar... Bunu düşünmeye bile dayanamıyorum.»

«Sekiz günden fazla sürmez dedikodular, sevgilim. Biliyorsun sen de. Victoria Devrindeki bir İngiliz köyünde yaşamıyoruz. Beverly Hills'deyiz.»

«Peki, bana ne olacak? Ya çocuk istersem? Senin ailen, büyümüş çocukların var. Anlamıyor musun?»

«İstediğin kadar çocuk sahibi olabilirsin. Bekleri ben de severim... Bunu sana hiç söylememiştim, değil mi?» Josh gülümsedi.

«Ya mesleğim. Her şey daha yeni başladı. Bütün gün, hatta cumartesileri bile çalışmak zorundayım. Ben senin karının yaptığı gibi ev yönetemem...»

«Saçmalama, sevgili Valentine. Bak, istediğin kadar çocuk sahibi olabilirsin. Mesleğine de devam edersin. Evinin işlerine bakacak istediğin kadar hizmetçin de olur. Zaten büyük bir ev istemiyorum. Valentine, beni sevmiyor musun? Beni bu yüzden mi reddediyorsun?» Valentine başını sallayıp gözlerini onun araştıran bakışlarından kaçırdı.

«İliklerine kadar avukatsın, Josh. Sana durumu mantıklı bir biçimde anlatamıyorum. Senin karından ayrılman, benimle evlenmen çok muazzam bir fikir... Büyük bir adım. Şimdi birlikte harika bir aşkımız var... Oysa her şey sabun köpükleri gibi havaya uçacak. Herkesin hayatı değişecek, herkes yer değiştirecek. Neden? Senin benimle evlenmek istemen yüzünden? hiç de *comme il faut*, değil.»

Josh rahat, hoşgörüyüyle gülümsedi. Bilinç altı bu fikri öylesine uzun zamandan beri düşünüyor-

du ki Valentine'in böylesine şoke olabileceğini aklına bile getirmemişti. Genç kadın ne de olsa evliliği, boşanmayı hafife alan bir toplumdan gelmiyordu. Bu bakımdan kendisi de öyleydi.

«Dinle, sevgilim, evet ya da hayır demeyeceksen bana belirli bir belki der misin?»

Valentine durumunu tümüyle koruma olasılığını bulamadığından istemeye istemeye, «Yalnızca *süresiz bir belki*, derim,» dedi. «O kadar. Lütfen Josh, seni uyarıyorum, yalnızca *belki* diyorum. Buna başka bir anlam verme sakın. Benimle ilgili planlar yapma. Bundan kimseye, ama *hiç kimseye* söz etme... O zaman sana hayır, derim. Emin ol, derim. Aceleye getirilmek istemem. Baskıdan da hoşlanmam. Hazır oluncaya dek hiçbir karar vermeyeceğim.»

«Seninle bir konuda anlaşmak Louis B. Mayer'le anlaşmaktan daha zormuş. O da öldü zaten. Tamam, dediğin gibi olsun. Bu arada ben de durumumu ayarlamaya bakacağım.»

Hukukçu kafası daha şimdiden Joanne'dan nasıl ayrılacağı üzerine planlar yapmaya başlamıştı bile. Josh Hillman Valentine'nin «Belki,» sinin zamanla, «Evet»e dönüşeceğinden emindi.

Vito'yla Fifi Hill, bütçeleri bir yıldıza para verecek olanağı sağlamadığından kendini olanca güçleriyle *Mirrors* için en uygun oyuncularını bulmaya verdiler. Onlara bir yıldızın desteği çok görülmüştü o halde yüzlerce çalışan aktör arasından seçim yapmaları gerekiyordu. Binlerce çalışmaya-
nı da bunun içine sokmak gerekiyordu. Seçiyor, düşünüyor, vazgeçiyor, yeniden seçiyor, düşünüyor, vazgeçiyor, yeniden seçiyor, düşünüyorlardı... Seçimlerini yaptıklarında dönüşü olmayan noktaya gelecekler, ellerindekilerle yetineceklerdi.

Dört Temmuz'dan bir hayli zaman önce *Mirrors*'un en önemli üç rolünün oyuncularını seçilmiş bulunuyordu: İki aşıkla, onların ikisinin de arkadaşı olan kız. Özellikle güçlü, yardımcı bir rol olan üçüncü rol Dolly Moon adlı bir kıza verilmişti. İki yıl öncesine kadar Dolly Moon «Maskaralıklar» diye bilinen, daha çok komiklik üzerinde duran televizyonun yaz ayları programlarında sürekli yer alan bir grubun üyesiydi. Berrak gülüşüyle senaryo yazarlarının onun sırtına yükledikleri espriden yoksun güldürmeleri iyi niyetle sürdürmüş, birkaç hafta ülkenin ilgisini üzerinde toplamıştı. Doğuştan komik bir artistin nadir bulunan kişiliğine sahipti. Güzelliğine de. Onu gören hiç kimse aklından çıkartamazdı: Hastasına uzun boylu, inatçı bir biçimde aptal, cesur ve asla yenilmeyen bir tip. Olayların karşısında daima şaşkın şaşkın bakan iri gözleri, daima gülmeye hazır kocaman ağzı, çok geniş kalçaları, çok büyük göğüsleri onu yazarların inceden inceye örtülü alaylarına daha bir savnmasız kılıyor gibiydi.

Dolly Moon'ın rol aldığı dizi bir daha asla yenilenmemişti ama bunu takiben kadın kuş beyinli bir sekreter rolü oynadığı önemsiz bir film çevirmiş, büyük başarı sağlamıştı. Ama bu ilk başarısının üzerinde durup ilerleyeceği yerde bir Rodeo binicisine aşık olmuş, her şeyi yüzüstü bırakarak onun peşinden gitmişti. Vito onu, çevirdiği o tek filmde görmüş, kafasına not etmişti. Bu yüzden de Dolly Moon'u aramış, kadını Los Angeles' de ve işsiz bulmuştu.

İki aşığı Sandra Simon'la Hugh Kennedy oynayacaklardı. Sandra Simon on dokuz yaşında akıcı bir zarafete, peri gibi dokunaklı, incecik bir çekiciliğe sahip bir artistti. Son derece sevilen, tutulan bir sürekli TV temsilinde rol alıyordu. Menajeri onun Vito'yla çalışabilmesi için yedi hafta

süreyle senaryodan çıkarılması için bir hayli güçlük çekmişti. Sandra Simon televizyondan beyaz perdeye geçmeye kararlıydı. Sonunda istediği oldu.

Hugh Kennedy Yale Dram Okulu mezunuydu. Kısa bir süre tiyatrodan çalıştıktan sonra kostümlü, sıradan bir tarihi filmde rol bulmuştu. Elinden geldiğince fazla film seyretmeyi kendine görev edinmiş olan Vito, bazan günde üç film seyrederdi, genç adamın düzmece bıyığına, türbanına karşın çağdaş erkek tipinin romantik bir örneği olduğunu görmüştü. Kadın seyircilerin özlemini çektikleri tipti Hugh Kennedy.

Haziran sona ermeden bu üç önemli rolün oyuncuları ve küçük rollerin de hemen hepsi sahiplerini bulmuştu. En süratli biçimde çalışan Sid Amos senaryonun dörtte üçünü yollamış, Vito bunu umduğundan çok daha iyi bulmuştu. Amos gerisini de gelecek hafta teslim edecekti. Geçen haftaların çılgınca temposu Vito'yu umutlu ve neşeli yapmıştı. En çok istediği şey bir cumartesini boş geçirmektir. Ama birkaç telefon konuşmasından sonra kaçınılmaza boyun eğdi. Birkaç saatini Billy'le dinlenmeye ayırdı.

«Ne yapacağım biliyor musun?» diye Billy'e sordu.

«Tokyo'ya mı telefon edeceksin?»

«Seni akşam yemeğine götüreceğim. Hakkettin bunu, seni koca, güzel, tatlı, seksi karı. Romantik bir akşam yemeği!»

«Vay canına!» Alaycı sesi, evlendiklerinden beri yemekleri evde, yanında telefonuyla yiyen Vito'yu hiç etkilemedi. Cannes'dan döndüklerinde Vito yatak odasına, banyoya, kendi giyinme odasına, kütüphaneye, yemek ve oturma odalarına üç ayrı telefon hattı döşetmişti. Her birinin olağanüstü uzun kordonları bulunan bu yirmi bir telefon yalnızca Vito'ya aitti. Billy'nin 1975'de iki bu-

çok milyon dolar ödeyerek satın alıp yeniden dekore edilmesi için de bir milyon harcadığı İngiliz tipi malikânesinde bunun dışında başka bir değişiklik olmamıştı. Yeniden dekore edilme sırasında yapının otuz altı odası yirmiye indirilmişti. Bu odalar, Vito'nun telefon konuşmaları, iş toplantıları arasında tadını çıkardığı, çok beğendiği bir rahatlığa, konfora sahiptiler.

«Boutique'e gidelim, Billy. Eğer şimdi telefon edersek yer bulabiliriz sanırım. Neden Adolph'a telefon edip saat sekiz buçuk için bir masa ayırtmıyorsun?»

«Eğer romantik bir gece istiyorsan bu işi neden kendin yapıyorsun?»

La Scala Lokantasının Boutique'i Jean Leon tarafından işletiliyordu. Bu da bir başka iyi pahalı İtalyan lokantalarından biriydi. Öğle yemeği saatinden yirmi dakika önce açılır ve öğle yemeği için rezervasyon yapmazdı. Beş dakika sonra da yedi locasıyla on beş masası dolmuş olurdu. Boş masa bekleyenler, lokantanın bu kadar çabuk dolmayacağını düşünüp küfürler savurarak barda oturlardı. Hele cumartesi günleri saat üçte bile öğle yemeklerini yemek için boş masa bekleyenler olurdu. Boutique'in işlek Beverly Drive'a bakan vitrinleri nadir bulunan markalarda kutu kutu makarna, ithal malı zeytinyağı şişeleri, paket paket ekmek, ançuvez, az acılı kırmızı biber ve enginar göbekleriyle doluydu. Tavandan Chianti şişeleri sarkıyordu. Bir köşedeki önü açık tezgâhta geceleri başgarsonluk eden Adolph öğle yemeklerinde burada özel bir salata hazırlardı.

Konuşmaların arasına onun bıçağının gürültüsü de karışırdı. Geceleri Boutique rezervasyonları kabul etmeye başlar, pek çok Kaliforniya lokantalarının geniş, açık, boş yerleriyle asla sağlayamadıkları samimi, huzur dolu bir hava kazanırdı.

Vito'yla Billy lokantanın en iyi locasına g t r ld kleri sırada Vito, genç bir adamla salonun ortasındaki bir masada oturmuş olan Maggie Mac Gregor'u gördü. Maggie'ye el salladı. Billy yerine oturur oturmaz da gidip kadına sel m kabilinden sarıldı. Birkaç dakika konu tular. Sonra Billy, Maggie'nin yanındaki adamla birlikte kalkıp locaya geldiklerini gördü.

«Ne  ans. Henüz yemek ısmarlamamı lar. Bu yüzden birlikte oturacağız,» dedi ağzı kulaklarında bir Vito. «Biraz öteye git, Billy. Herkese bol bol yer var. Sevgilim, Maggie'yi elbette tanıyorsun, değil mi? Bu da Herb Henry, Maggie'nin  ovunun yapımcısı. İ lerini henüz bitirmi ler. Maggie m karna yemek istemi . Tanrım, benim de karnım açlıktan zil  alıyor.» Herkesin locaya sıkı ıp oturmasından memnun Vito dikkatini menüye çevirdi.

Maggie  z r diler gibi, «Sizi rahatsız etmek istemezdim,» dedi Billy'e. «Ama çok ısrar etti. Bir şey istediği zaman onun ne kadar karşı konulmaz biri olduğunu bilirsiniz.»

«Hiç de rahatsız etmiyorsunuz,» dedi Billy. «Aksine memnun oldum.» Cornelia halaya layık bir gülümsemeyle ho nutsuzluğunu kapattı.

İki kadın, Takıntı Maggie'yi en iyi müşterileri arasına aldığından beri birbirlerini tanıyorlardı ama selamla maktan öteye gitmemi lerdi. Billy'e göre Maggie, dikkatli davranılmadığı takdirde tehlikeli, küstah olabilecek saldırgan bir oyuncak küçük   pekti. Güçlü olmak, çevresindekileri etkisi altına almak istiyordu. Başkalarını hükmü altına almak için aynı güçlü gereksinmeyi duyan Billy bunu ba kalarında, onların sahip oldukları niteliklerden çok daha önce hissedirdi. Üstelik Maggie onun kendini uzun boylu hantal biri gibi hissetmesine neden oluyordu. Maggie  ovunda giydiği giysilerin öylesine etkisi altında kalmıştı

ki, özel yaşantısı için de Takıntı'dan tüm bir gardrop düzmüştü. Spider'ın öğütleriyle modern giysiler içinde ufacık tefecik, tümüyle kadınca bir hava kazanmıştı.

Çok zeki olmasına karşın Maggie'nin, Billy konusunda zayıf bir tarafı vardı. Kadını yalnızca tek boyutlu görüyordu: Her Şeyi Olan Kadın. Yalnızca onun parası yüzünden değildi bu düşüncesi. Ayrıca başedilmez Winthrop'luğu vardı ki bunu Maggie asla unutamazdı. Sonra boyu, ince yapısı ve üstüne üstlük Vito Orsini'yi de elde edişi. Allah kahretsin... Billy'den korkuyordu. Aslında Maggie Mac Gregor'un kimseden çekinmemesi gerekirdi ama Shirley Silverstein onun huzurunda elinin ayağının kesildiğini hissediyordu. Maggie, yemek ısmarlamayı bitirmiş olan Vito'ya döndü.

«Kediciğim,» diye kumru gibi şakıdı. «Yeni filmin hakkında duyduklarım nedir? Fifi çekime başlayacağınızı söyledi. Sizi ziyarete gelmek isterim... Adamlarımla... Belki de yine iyi bir hikaye geçer elime.»

Vito, sanki şeytanı kovalamak istiyormuş gibi bir harekette bulundu. «Aman Tanrım, Maggie, ben batıl inançları olan biri değilim ama sen bunun gerçekten iyi bir fikir olduğuna emin misin?» İkisi öyle bir gülmeye başladılar ki Billy'le Herb Henry kendilerini saf dışı bırakılmış hissettiler.

«Bak, bebek, anladığım kadariyle sana borçluyum, değil mi? Ne demek istediğimi anladın mı?» diye sordu Maggie. Vito başını olumlu salladı. Maggie'nin Meksika'da duruma hakim olması, aynı zamanda mesleğinde yükselmesine de neden olmuştu.

«Filmi çekeceğin yeri kararlaştırdığında,» dedi Maggie. «Bana bildir. Biz durumu ayarlarız. Oyuncular hakkında röportajlar yapmaktan öylesine sıkıldım ki midem bulanıyor artık. Film yapım-

calarıyla ilgili bir şov hazırlamak istiyorum, bir film yapımcısının bir günü... Değişiklik olur doğrusu. Sen de bu işin en ustası, en yakışıklısısın.» Vito'ya beğeni ve özlem dolu bir bakışla baktıktan sonra Billy'e döndü. «Siz de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musunuz?» diye sordu. Billy'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden Vito atıldı.

«Mendocino'da çekim yapacağız, Maggie. Başlama tarihi 5 temmuz. Yedi hafta boyunca orada olacağız.» Billy o sevimli, düzmece gülümsemesinin yerini boş, öfkeli bir hayretin aldığını hissetti. Vito'nun kuzey Kaliforniya'da bazı yerleri düşündüğünü biliyordu. Ama yerin kararlaştırıldığını ilk kez duyuyordu. Evde, Vito'nun yaptığı telefon konuşmalarını dinleyerek olup bitenleri öğrenmeye alışmıştı. «Böylece,» dedi Vito. «Gelmek konusunda ciddiysen senin patronları sıkıştır da Mendocino'da sana yer ayırtsınlar. Çünkü turistlerden kimseye yer kalmayacak gibi.»

«Son kez gittiğimiz o Meksika'daki motel olmasın da neresi olursa olsun,» dedi Maggie. «Öylesine berbat bir yer daha olamazdı.» Yine Vito'yla Maggie güldüler.

Yemekler geldiğinde dördü birden yemeğe başladıklarından konuşmalar daha da ilginç bir hal aldı. Şimdi Vito, «Yaratıcı muhasebecilik» diye bir konuya dalmıştı. Vito'nun en sevdiği konuydu bu. Büyük Hollywood stüdyoları, mali raporlarında gerçek kârlarını az gösterme yolları bu olarak bir filmin kârına ortak olan film yapımcıları, rejisörler, oyuncular gibi kişilerin paylarını kırsıyor, yok denilebilecek boyutlara indiriyorlardı. Arada sırada Billy kendine aşına gelen bazı laflar duyuyor, sonra ipin ucunu yine kaçırıyordu. Vito, Maggie ve Herb Henry stüdyoların icat ettik-

leri şeytanca, karışık işlemleri anlatıyor, anlatıyorlardı.

Billy kendini tümüyle saf dışı bırakılmış hissediyordu. Sevdiği erkekle Boutique'de oturuyor ama kendini yatılı okulda, okulun popüler kızlarından bazılarıyla bir masaya düşmüş, onlar hafta sonunda gidecekleri partileri, arkadaşları konuşurken, kendisi çorbasının başında zillet içinde oturuyormuş gibi oluyordu.

Daha yemek sona ermeden önce Billy tüm hayatı boyunca hissetmediği bir duyguya kapıldığını anladı. Kıskançlık. Dünyanın en aşağılık, en pis duygularından birini öğrenmiş bulunuyordu.

Yetişme çağında hissettikleri yalnızca başkalarında olup da kendisinin de istediği ama elde edemediği şeyleri imrenmek olmuştı. Ama hayatında yalnızca kendisi için istediği, yalnızca kendisinin olmasını istediği aşkı tehdit eden biri çıkmamıştı. Çocukluğunda sevdiği kişiler, babası, ona bakan aşçı-kâhya kadın Hannah, Cornelia halası Billy'e değişmez, sürekli bir ilgi göstermişlerdi. Yalnızca onun olmuşlardı. Sonra Ellis onu dünyada her şeyden çok sevmiş, her şeyden üstün tutmuştu. Ama Vito, bir aylık kocası, iş hayatının bir parçası olan bir kadınla konuşmaya dalmış, Billy'nin orada olduğunu tümüyle unutmuş, eğleniyor, yemeğini zevkle yiyor, sanki Billy diye biri yokmuş gibi davranıyordu. Genç kadın midesinin kıskançlıkla kasıldığını hissetti. Aynı anda da böylesine iğrenç, tiksindirici bir duyguya kapılabildiği için kendi kendini aşağıladı.

Eve dönerlerken Billy özenle, havadan sudan konuşuyormuş gibi sordu. «Vito, Maggie'yi çok eskiden beri tanıyorsun, değil mi?»

«Hayır, sevgilim. Birkaç yıldır tanırım. Bir seferinde benimle röportaj yapmak için Roma'ya

gelmişti. Şu Belmondo ve Moreau'yla film yapar-ken.»

«Aranızdaki ilişki o zaman mı başladı?» Yine kayıtsız bir tavır takınmıştı. Başka bir erkek olsa kanabilirdi. Ama Vito asla.

«Bak, Billy, biz çocuk değiliz. Bekâretimizi bu evliliğe saklamadık. Evlenmeden önce geçmiş asla konuşmamaya karar vermiştik. Uçakta buraya dönerken yaptığımız konuşmayı unuttun mu?» Vito başını ciddi ciddi salladı. «Hayatındaki erkekleri bilmek istemiyorum. Onlar hakkında *tek bir kelime* bile duymak istemem. Ben çok kıskanç bir erkeğimdir. Ama geçmişin beni ilgilendirmiyor. Senin de benim geçmiş hayatım için aynı biçimde davranmanı istiyorum.» Vito direksiyondaki ellerinden birini uzatıp Billy'ninkinin üzerine koydu. «Maggie senin damarına basmaya çalıştı. Bu yüzden seni bağışlıyorum. Evet, Maggie'yle Roma'da küçük bir maceramız oldu. Hiç önemli değildi ama bizi iki yakın, güvenilir dost yaptı.»

«Meksika'yı unutuyor musun?» Billy kendini tutamamıştı.

Vito kahkahalarla gülmeye başladı. «Meksika. Benim aptal sevgilim. O korkunç motel'de... Ben Lowell hikâyesini anımsamıyor musun? Dublörünün ölümüne neden olmuştu hani? Tanrım, nerelerdeydin o zaman? Dünya bu hikâyeyle çalkalanmıştı.»

«Anımsar gibi oluyorum. Takıntı'yla uğraşıyordum. Ama Meksika'da... Maggie'yle?...»

«Bak aşkım, çok ileri gidiyorsun. Bu tür çirkin konuşmalar yapmayacağımızı kararlaştırmıştık. 'Bunu yaptın mı, onu yaptın mı, kaç kez, nerede, iyi miydi, bunu ya da şunu hissettin mi?' Bunlar gülünç, incitici sorular. Meksika'da Maggie'le ilk gece yattık, ondan sonra her şey bir karabasan oldu. Dublör ölmüştü. Şaşkın bir haldey-

dik. Şimdi konu kapandı artık. Sonsuza dek. Dünyada hiçbir kadını kıskanmana neden yok. Kıskanmaman için de elimden geleni yapacağım. Senden başka kimseyi sevmiyorum. Seninle kimse boy ölçüşemez. Sen benim *karımsın*.»

Billy, midesindeki kıskançlık bulantısının bir dereceye kadar azaldığını hissetti ama tümüyle değil. Aslında Maggie'yi bir kadın olarak değil, Vito'nun film dünyasına olan tutkusunun bir parçası olduğu için kıskanmıştı. Vito işini şimdiki kadar sevmeyi sürdürdüğü sürece içindeki bu yarının kabuğu sık sık kalkacak, yara kanayacaktı. Billy bu yeni keşfinin etkisiyle kendini küçülmüş, lime lime olmuş gibi hissetti.

Birbirlerinin bellerine sarılmış yukarı, yatak odalarına çıkarlarken Billy öfkeyle ancak kendini işine vermiş, işini seven, çalışkan bir erkeği sevebileceğini, böyle birine saygı duyabileceğini anımsadı Vito'ya evlenme teklif ettiği gün.

Vito onun sahip olabileceği türde bir erkek olmadığını söylerken Billy onun satın alınamayacak bir adam olduğunu anlatmak istediğini zannetmişti. Oysa şimdi anlıyordu ki, Vito o konuşmada kimsenin malı olamayacağını açıklamıştı.

Billy tepeüstü paradoksun içine yuvarlanmıştı. Mülkiyet tutkunu Billy, hiç bir zaman sahip olamayacağı bir erkeği dünyada hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu. Tüm gücünü ve iradesini kullanarak kendi hapisanesini yaratmayı başarmıştı.

Temmuzun başında, Boutique'de yemeğe gittikleri geceyi izleyen pazartesi günü Vito yanında Fifi Hill ve *Mirrors*'ın sanat yönetmeni olduğu halde Mendocino'da beş günlük bir araştırma gezisine çıktı. O gidince yalnızlık Billy'i tozlu bir perde gibi kapladı. Billy, Vito'yla evlendiği günden bu yana altı haftadır Takıntı'yı ihmal etmişti. Mağazanın yeniden dekore edilmemiş tek yeri olan bürosuna koştu. Grimsi mavi renkteki kadife duvarlarına Cecil Beaton'ın suluboya koleksiyonlarının asılı olduğu odanın dinginliğini Billy çok severdi. Ama şimdi ona acayip bir biçimde melankolik geliyordu. Aslında bir müzede olması gereken oymalı, yaldızlı XV. Louise stili çalışma masası, Billy'nin tüm değerli belgelerini içine koyduğu Çar II. Nicholas için yapılmış Faberge dolap ona cansız, anlamsız geliyorlardı. Oda ona huzur vermiyordu artık. Sabırsızlıkla odasından çıkıp Takıntı'yı tepeden tırnağa dolaştı. Eleştirecek hiçbir şey bulamadı. Yokluğunda mağaza hayal edemeyeceği kadar ilerlemişti.

Öğle yemeğinden sonra Valentine'le oturup sonbahar gardrobunu konuşacaklardı. Birlikte çalışırken Valentine ona farkedilmeyecek biçimde değişmiş gibi geldi. Bir yıl içinde genç kadın ünlülerin arasına karışmıştı. Daha sakin, daha ağır-

başlı bir hava kazanmıştı. Eskiden en küçük bir itirazda, karşı koyına durumunda fişek gibi pailayiverecekmiş gibi görünmesine karşın şimdi kendine güvenin verdiği bir rahatlıkla yumuşamış, olgunlaşmıştı. Bu da onun ateşli, hareketli, bir genę kızinkine benzeyen, moda dergilerinde sık sık fotoğrafı yayınlanan vücuduyla sevimli bir tezat oluşturuyordu.

Billy, akıllılık edip onu Takıntı'ya aldığı için kendi kendini tebrik etti. Ama Valentine eğlenmek için ne yapıyordu? Spider Elliott'la bir ilişkinin olmadığı kesindi.

Hayır, sevgilisinin Spider olmadığı belliydi. Billy'nin ordan burdan duyduklarına göre Spider aynı anda birkaç kadınıla öylesine ilgiliydi ki, onun mağazaya nasıl gelip çalıştığına, bu gücü nerden bulduğuna şaşmamak elde değildi. Takıntı'ya sabahları ilk gelen, gece de en son giden kişi oydu. Billy onunla Takıntı'yı gezdi. Genę adamın bir odaya girer girmez oranın havasını nasıl değiştirdiğini gördü. Yorgun satıcı kızlara g veriyor, güzel kadınları akıllı olduklarına inandırıyor, donuk, gösterişsiz kadınları da neşelendirip cesaret veriyordu. Tümüyle iyi kalpli, eğlenceli ve zekiydi. Ama o da değişmişti. Barbarca, eğlenmeye, eğlendirmeye hazır gülümsemesi sönmüş gibiydi.

Valentine O'Neill ve Spider Elliott... İkiisi de, Takıntı denilen büyük karavan, barok arşı, düşler ülkesi için gerekiydiler. Billy onlar hakkında hiçbir şey bilmediğini şimdi anlıyordu. Öte yandan birkaç ay önce olsa böyle düşüncelere kapılmayacağını da biliyordu Billy. O da değişmişti.

Vito'nun yeni filmini çekeceği yer olan Mendocino, Kaliforniya'nın gerçek Brigadoon'udur. San Fransisco'nun kuzeyinde, sahilden millerce

kıvrılarak uzanan Mendocino hayal gücü en kısır bir turiste bile yüzyıl öncesinin sisleri arasından fırlayıp çıkmış gibi görünür. Yirminci yüzyıl tarafından öylesine dokunulmamış, olduğu gibi kalmıştır. Pasifik Okyanusunun üzerine doğru uzanan dik, sarp bir kayalığın üzerine kurulmuştur. Evlerin hepsi de ahşaptır, tahtadandır. Bir zamanlar pembe, sarı ve mavi renklere boyanmış olan bu evler şimdi, havanın çeşitli etkileriyle solmuş, romantik bir hava kazanmıştır. Mendocino' da yeni hiçbir yapıya kesinlikle izin verilmez ama yapılması zorunlu olanlar da bu Cape-Cod stili mimariye kesinlikle uymalıdır. Hatta tek otelinin, bankasının ve mağazasının tabelaları bile o döneme uygun biçimde yazılmıştır. Üç yönden Pasifiğe bakan Mendocino geniş, İskoç kırlarının rüzgârlarla dolu çıplaklığını andıran tarlalarla çevrilidir. Bu tarlalar tümüyle eyalet-park topraklarıdır. Ve de sonsuza dek böyle, doğal durumlarında kalacaklardır.

Oysa tüm bunlara karşın Mendocino halkı asla geçmişte donup kalmamıştır. Kasaba pek çok genç sanatçıyı, ressamı kendine çeker, bu güçlü, çalışkan insanlar her yıl akın akın gelen turistlere yapıtlarını satarak geçimlerini sağlarlar.

Vito'nun *Les Mirrors de Printemps*'i burada çekmek istemesinin çeşitli nedenleri vardı. Aslında kitabın konusu bir balıkçı köyü olan Honfleur' de geçiyordu. Honfleur de Mendocino gibi yaz ortasında bile serin, puslu bir iklime sahipti. Yine Mendocino gibi her yıl turistleri akın akın kendine çekmişti. Bu yüzden Vito romanına en uygun yerin Mendocino olacağına karar vermişti.

Çekim başlamadan önce Mendocino'da istedikleri yeri ayarlamışlar, gerekli kira üzerinde anlaşmışlar, yasal kontratlar imzalanmış, izin alınmış ve genç çingenelere benzeyen Mendocino'lular-

dan bazıları figüran olarak tutulmuştu. Vito kendisi için bir tane, rejisör Fifi Hill için de bir başka küçük ev kiralamıştı. Kameraman Svenberg, baş oyuncularla birlikte Mendocino Otelinde kalacaklardı. Diğer teknik adamlar sahilin bir kaç mil yukarısında son derece sıradan bir kent olan Fort Bragg'daki motellere yerleştirilmişti. Küçük rollerdeki oyuncular, kendilerine gereksinme oldukça San Fransisco'dan küçük bir uçakla geleceklerdi.

Billy, Mendocino'ya hiç gitmemişti. Aslında Mendocino Napa Vadisinin birkaç yüz yıl kadar kuzeybatısında olduğu halde vadiden sahile ancak sayısız virajları olan çok dar iki yoldan gidilir. Yıllardan beri bir tabloya benzetilen bu köyün ününü duymuştu. Şimdi oraya gideceği için büyük bir heyecan duyuyordu.

Billy, Vito'nun çekim öncesi hazırlıklarıyla ilgili *çalışmalarını*, izleyip anlattıklarını dinleyerek iki aydır film yapımcılığı üzerine bir hayli bilgi edinmişti. En sade giysilerini aldı yanına. En sade keten pantolonlarını, en eski ipek ve pamuklu bluzlarını, en klasik sveterlerini seçerken orada aşırı derecede dikkati çekmemesi gerektiğini düşünüyordu. Akşamları Vito'yla Mendocino çevresinde bol bol bulunduğunu sandığı lüks lokantalarda yemek yerlerdi. Bir iki uzun etekle, bunlara uygun bluzlar aldı. Akşam serinliğine karşı kalın ceketler eklemeyi de unutmadı. Ayakkabı... Bir kadının öyle bir yerde kaç tane ayakkabıya gereksinmesi olurdu acaba? Billy'nin her giysi için ayrı, ona uygun bir ayakkabı alma tutkusu vardı. Allah kahretsin, en büyük ayakkabı kutusu bile şimdiden dolmuştu. İç çamaşırlarıyla sabahlıklarını da başka bir çantaya yerleştirdi. Evlerine döndüklerinde Vito onu yeniden en şık haliyle görecekti elbette. Evet, Vito onu tuttuğu evin turist

mevsimi dolayısıyla, pek ahım şahım bir şey olmadığı konusunda uyarmıştı. Ama Billy o kadar da kötü olacağı düşüncesinde değildi. Zaten olsa ne yazardı ki? Önemli olan bu macerayı Vito'yla birlikte yaşamasıydı... Mendocino'da bir yaz... Bu sözcükler bile gizemli bir havayla doluydu.

Vito hafta içinde canının sıkılacağını söylemiş, uçakla hafta sonlarında gelmesininin daha iyi olacağını ileri sürmüştü. Ama Billy bu öneriye çok kızmıştı. Yoksa Vito onun işine hiç ilgi duymadığını mı sanıyordu? Aksine, Billy film yapımının bir parçası olmayı sabırsızlıkla istiyor, bekliyordu.

Mirrors'ın çekimine temmuzun beşinde, salı günü başlanmıştı. Perşembe günü öğlede hâlâ, köprünün karşı tarafındaki, köyü olduğu gibi gören çayırlarda çalışıyorlardı. Kamera ve ışıklandırma teknisyenleri uzun, yabani otlarla çevrili su zambaklarıyla dolu yuvarlak bir havuzun kıyısında hazırlıklarını yapıyorlardı. Otlarla çevrili havuz kaba, bakımsız bir tarlanın ortasındaydı. Eğer insan bunun tam nerede olduğunu bilmezse içine düşebilirdi.

Oysa Billy bunu çoktan öğrenmişti. Çekimin ilk gününde çevreyi keşfe çıkmıştı. Su zambağı havuzundan henüz yararlanılmıyordu. Billy bunun tam ortasına, dik, çamurlu göbeğine düşmüştü. Hem de koltukaltlarına kadar. Beyaz keten pantolonu, en sevdiği Hermes çantası mahvolmuştu. Bağırmıştı, onu insanı aldatacak kadar derin havuzdan çıkarmaları için iki kişi yollanmıştı. Bunlardan biri onu arabaya bindirerek, çamurları üzerinden aka aka eve götürmüştü.

Şimdi geriye bakınca Billy bu uyduruk komedinin bir an için de olsa onu grubun üyelerinden

biri yaptığını anlıyordu. O birkaç dakika içinde boş gezenin boş kalfası olmaktan kurtulmuş, ilk ve son kez oyuncuların ve teknisyenlerin dikkatini üzerinde toplamıştı. Mendocino'da *Mirrors*'ın çekimiyle ilgili herkesin bir işi vardı. Üretici olmayan, çalışmayan tek kişi Billy'di. Film yapım-cısının karısıydı o. Kendini şimdiye kadar hiç böylesine görünmez, öte yandan yanlış biçimde dikkati üzerinde toplayan biri olarak bulmamıştı. Buraya getirdiği pantolonları, bluzları bir Edward tipi Ascot giysisi kadar uygunsuz duruyordu. Güya eski giysilerini almıştı yanına ama Billy en eski giysisinin bir yıllık olduğunu hiç hesaba katmamıştı. Kişisel zevkinin, boyunun, vücut yapısının, güzelliğinin, Vito'dan en önemsiz işçiye kadar herkesin giydiği kot pantolonların, keten ceketlerin yanında sırtmasını engellemek elinde olan bir şey değildi. Kara Afrika'nın göbeğinde yemeğini beyaz gömlek, siyah kavat takarak yiyen bir İngiliz kadar acayip görüldüğünün farkındaydı. İngilizlerin bu alışkanlıklarına, tutuculuklarına bile alışılmıştı artık. Billy kendini modası geçmiş biri gibi hissediyordu.

Yine de Mendocino'daki dükkanlarda kendisine uyacak kadar uzun ve dar beden kot pantolon ararken sorunun görünümünde olmadığını düşündü. Giyiminin, savaştığı eski düşmanı, hep toplum dışı kalmanın ıstırabı, gençliğinin güneşsiz iklimi yanında hiç kaldığını biliyordu. Akrabalarının yanındayken bile kendini, midesi açlıktan sızım sızım burnunu bir lokantanın camına dayamış içeri bakıp, içerdekilerin her şeyden habersiz yemeklerini zevkle, neşeyle midelerine indirişlerini izleyen biri gibi hissetmişti. «Zaman bütün yaraları iyileştirir,» diye her kim söylemişse bok yemişti. Eski yaraları *hiçbir şey* iyileştiremezdi. Onu geçmişin duygusal atmosferine itecek bir durum

ortaya çıktığında nöbetçi bir asker gibi hazır ve nazır bekliyorlardı. O zaman herşey... on sekiz yıldan sonra elde edilen tüm para, tüm tantana, tüm güç birden önemini yitiriyor, bir hiç oluyordu. Bu eski yaralardan hiç kurtulamayacak mıydı? Bir şeyler yapıp o karanlık köşeden kurtulmam gerekiyor diye karar verdi. Yüzünde öyle bir anlam vardı ki, bu haliyle daha da uzun boylu, daha da kendinden emin görünüyordu.

Film çekim yerinde Billy görünüşü kurtarıyordu. Birisi boş bir bez koltuk bulup Vito'nunkinin yanına koymuştu. Kuramsal olarak Vito'ya yakın oturması gerekiyordu. Pratikteyse Vito sandalyesini ceketini, süveterini hava ısındıkça da gömleğini koymaktan başka bir iş için kullanmıyordu. Giysilerini her bırakmaya gelişinde de Billy'nin başını okşuyor, iyi olup olmadığını soruyor, ama onun bir yanıt vermesini beklemeden çekip gidiyordu. Billy öfkeden kıpkırmızı kesiliyor, kendini sahipsiz bir köpek gibi hissediyordu.

Çekim sırasında Vito burada, orada, her yerdeydi. Herkesin işini yüzde yüz iyi, doğru yapıp yapmadığını tekrar tekrar kontrol ediyordu. Öğle yemeği molasında Fifi'yle başbaşa verip kimse'nin duymayacağı biçimde görüşüyor, sık sık Svenberg'i ya da fikrini almak istedikleri başka birini çağırıyorlardı.

Su zambağı havuzundaki olaydan sonra Billy çekim yerindeki sandalyesine çakılmış gibi oturdu. Hiç kıpırdamadı. Elektrik kabloları insanı tehdit edici biçimde dört bir yana yayılmışlardı. Kalkıp dolaştığı takdirde teknisyenlerden birinin çalışmalarına engel olacağından emindi. Bir daha kimse'nin başına dert olmamak için kendi kendine yemin etmişti. O hareketsiz oturduğu yerden bile Billy film çekiminin yüzde 98 bekleme, yüzde iki de hareket olduğunu anlamıştı. Hayatında hiçbir

olay, filmler üzerine okuduğu hiçbir şey onu böylesine acımasızca can sıkıcı bir deneyim geçirmeye hazırlamamıştı. Titrek bir yaşlı adamın bir şişe içinde gemi inşa etmesini izlemek herhalde bundan daha eğlenceli olurdu.

Yarım gün dekorun hazırlanmasını bekledikten sonra beğenilmeyip yeniden kurulacağını öğrenen biri olarak bunun ilham verici yaşayan tiyatro olmadığını düşünen dünyadaki tek kişi o muydu? Bunu sormaya cesaret edebileceği hiç kimse yoktu. Vito'ya bir şey söylemektense sandalyesinde oturup çürümeyi yeğlerdi. Zaten yalnız kalabildikleri tek zaman Vito'nun günlük çekimleri inceledikten sonra eve döndüğü gecenin geç saatleriydi. Vito'yla geçirdiği geceler aklına gelince Billy kendi kendine gülümseyip alt dudaklarını emdi. Vito gündüzleri başkalarıyla ilgilenip onu ne kadar yalnız bırakırsa bıraksın, geceleri kusursuzdu. Genç kadınla öylesine sevişiyor, onu öylesine tatmin ediyordu ki, Billy film çevirmenin sıkıcılığı üzerine görüşlerini unuttur gibi oluyordu. Yüz, yüz elli metre kadar ötede, beline kadar çıplak, göz kamaştırıcı enerjisiyle çalışan Vito takıldı gözüne. Onu on saat sonra değil, Allah kahretsin, *şimdi* istediğini düşündü. Tüm vücudu onu özlüyor, istiyordu. Hayalinde Vito için tarlanın kenarına park edilmiş duran Winnlbago'ya gidişleri, içeri girip kapıyı kilitledikten sonra üstündekileri çıkarışını canlandırdı. Bacakları iki yana açık, orada öylece duracaktı. Onun çıplak vücuduna her bakışında olduğu gibi Vito'nun erkekliğinin uyanmasını, dirilmesini seyredecekti. Tıpkı bir Jean Cocteau tablosundaki bir orman tanrısı, kutsal bir boğa gibi. Bunu düşünerek, güneşin altında ter içinde kalmış Vito'nun nasıl kokaçığını hayal ederek Billy dumanlı gözlerini kapayıp kalçalarını belli belirsiz birbirine sürdü.

«Yemek, Bayan Ikehorn!» Biri kulaklarının dibinde adeta kükredi. Billy öylesine irkilerek kendine geldi ki, nerdeyse sandalyesini devirecekti. Ama yemeğin hazır olduğunu haber veren kişi gitmişti bile.

Billy öfkeden kıpkırmızı kesilerek, yemek, diye düşündü. O mide bulandırıcı şeylere nasıl yemek demek cesaretinde bulunabiliyorlardı? Yemek, film setlerinde çalışmayı uzmanlık haline getirmiş bir şirket tarafından hazırlanıyordu. Geleneklere uygun olarak yiyecek boldu, kocaman tepsiler içinde kızarmış domuz pirzolası, tabak tabak kızarmış tavuk, tencere tencere makarna, köfte, patates salatası, tost... Her yemek diğerinden daha ağır, hazmı daha güç şeylerdi.

Bir orduyu doyuracak yiyeceklerle karşı karşıya kalan Billy sonunda bir miktar Jelly - O ve mucize kabilinden üzeri, okul günlerinden beri nefret ettiği rende havuçlu eritme peyniri buldu. Ama hiç olmazsa kızarmış değildi. Vito öğle saatlerini iş konuşmalarıyla geçirdiğinden Billy yemeklerini iki gündür yalnız başına yiyordu. Neden sonra tepsisini alıp Winnebago'ya gidip orada yemeği akıl etti.

Billy karavanın içinde oturdu. Tüm dünyası bir topak eritme peynirine dönüşmüştü. Kendini bir şey yiyemeyecek kadar öfkeli hissediyordu. Öfkesinin pek azının doğuştan olan utangaçlığından, *Mirrors* ekibine ne denli yabancı görüldüğünden, aralarında yabancı kaldığından, ileri geldiğinin farkındaydı. Yabancı olsun ya da olmasın çoğu kişilerin başkalarına fazla dikkat etmediklerini de bilirdi. Şimdi uzun kuyruklu, çiçekli bir parti giysisi içinde elinde şemsiyesiyle ortaya çıksa ona aldırış eden bile olmazdı.

Gazabının en büyük bölümünün kaynağı baş-

kaydı. Onu işini yapmak için ihmal eden Vito'ya kızılıyordu. Onu saf dışı bırakan işine kızılıyordu. Onunla olmak istemesine, bu yüzden de Mendocino'ya saplanıp yararsız, kendi kendine acıyarak kalmasına sinirleniyordu. Şimdi Los Angeles'e dönse kendini, savaşı bırakıp kaçmış bir asker gibi hissedeceğine sinirleniyordu. İstedliğini istediği zaman, istediği biçimde elde edemediği için kızılıyordu. Öfkeden nerdeyse dinamit gibi patlayacak durumdaydı. Çünkü tüm bunlara kendi neden olmuştu, sonuçlarına da katlanması gerekiyordu.

Yemek tepsisini kaptığı gibi karavandan çıktı. Kime yanaşacaktı? Şu kahkahalarla gülen ahmaklara mı? Svenberg? Adam Norveçli gözleri hayal içinde, adını neon ışıklarıyla yazılı görür gibi oturuyordu. Hayallerini engelleyecek kimseyi istemezdi. Oyuncular? Yalnızca Sandra Simon'la Hugh Kennedy'nin çalışmaları vardı bugün. Onlar da başka bir karavanın içinde kaybolmuşlardı. Kendini makyaj arabasına doğru yürür buldu, İki eşcinsel kuaför gölgede oturmuş çene atıyorlardı.

«Bayan Ikehorn.» Heyecanla, telaşla yerlerinden fırladılar.

«Aslında adım Bayan Orsini ama aldırma-yın... Bana yalnızca Billy deyin.»

«Neden buraya oturmuyorsun, Billy? Vay, vay, saatinize bayıldım.

«Saçlarınız harika... Kim tarıyor?»

«Pantolonunuz kusursuz...»

«Kemerinize bayıldım...»

Evet, hiç yoktan iyiydi.

Her gün çekilen filmler San Fransisco'daki bir laboratuara banyo edilmesi için yollanıyor, or-dan da tekrar Mendocino'ya geliyordu. Prodüksiyon-

yon yönetmeni Fort Bragg'de kullanılmayan eski bir sinema keşfetmişti. Bu yüzden günlük çekimler oldukça iyi şartlar altında seyredilebiliyordu. Vito, Fifi, Svenberg, Sandra Simon ve Hugh Kennedy'le buluşup filmleri izlemeden önce eve dönüp bir duş yapacak, başka bir kot pantolon giyecek zamanı ancak bulabiliyordu.

Bir cumartesi günü, Fifi Hill'le senaryoda yapılacak değişikliği tartıştıktan sonra Vito sonunda karısına ayıracak zaman buldu. Çekim programa uygun biçimde ilerliyordu. Şimdiye kadar çekilen filmler büyük şeyler vaad ediyorlardı. Sandra Simon'la Hugh Kennedy arasında gerçek bir aşk hikâyesi başlamıştı. Bu yüzden de birlikte oldukları sahnelerde olağanüstü başarı gösteriyorlardı. Fifi bile ne yaparsa yapsın onlardan bu denli kusursuz bir oyun alamayacağını itiraf etmişti. Svenberg'in kamera çalışması şimdiye kadar yaptıklarının en iyisi, en üstünüydü. Üstelik jeneratör de bozulmuştu. Bu, her film çekiminde en azından bir kez başa geldiğinden, Vito bozulduğun bir an önce olmasına sevinmişti bile.

Billy, kollarını uzatıp onu kucağına çeken Vito'ya, «Hiç sabırsızlanmıyor musun?» diye sordu. Nerdeyse «Sıkılmıyor musun?» diyecekti ama, kendini tutmasını bildi.

«Sabırsızlanmak mı, sevgilim? Ne gibi?»

«Örneğin jeneratör bozulduğunda hepinizin iki saat bomboş oturmanız gibi?» Her zamanki gibi, her günki gibi, diye düşündü Billy.

«Evet. Kan beynime çıkar ama aslında önemi yoktur... Zaten bu iş tümüyle öylesine sıkıcıdır ki bir saat az ya da çok farketmez.»

«Sıkıcı!»

«Elbette güzelim. Sevgili, tatlı Billy. Başını buraya, kucağıma koy. Ah, iyi. Film çekmek, bu işin en sıkıntılı yanıdır.»

«Amma hiç de sıkılmış gibi değilsin! Sıkılmış gibi davranmıyorsun! Yani demek istiyorum ki...» Billy başını onun sıcak bacakları arasından kaldırmak hayretle baktı.

«Çok basit... İş sıkıcı... Ama ben *sıkılmıyorum*.»

«Bir şey anlamadım.»

«Sana bir misal vereceğim. Bu iş hamile olmaya benzer. Hiçbir kadın dokuz aylık hamileliği süresince sana hiç sıkılmadığını söyleyemez... Dokuz ay gece gündüz kim 'doğumun mucizesini' düşünür? Ama arada bir bebek bir tekme atar, o zaman insan heyecanlanır, gerçekle yüzyüze gelir. Kadın her an büyür büyür, bu da ilginç bir şeydir. Sonunda da bebek doğar. Yani hamilelik sıkıcı bir iştir ama anne *sıkılmaz*.» Vito güzel bir açıklama yaptığından memnun sustu.

«Şimdi durumu çok iyi anladım,» dedi Billy. Gerçekten de anlamıştı. Yani Vito filmin anası *ve* babasıydı. Billy'nin bu işle evlilik dışında en küçük akrabalığı bile yoktu.

Allah kahretsin, Allah kahretsin. Sevdiği adam, dünyada en iyi yaptığı işi yaparak hayatın tadını çıkarıyor, oysa kendisi sıkıntıdan boğulacakmış gibi oluyordu. Ya şu bebekler hakkında söyledikleri... Vito hamilelik hakkında ne bilebilirdi ki? Film yapmak çocuklara, kaçıklara göre bir işti... Hepsi de bir sanat eseri ortaya koyuyoruz diye kendi kendilerini aldatıyorlardı. Belki Vito sıkılmamış olabilirdi ama o sıkılmıştı... Sıkılmıştı, sıkılmıştı, SIKILMIŞTI...

Josh Hillman'la karısı, haşlanmış, soğuk som balığı yiyorlardı. Roxbury Drive'daki, oturarak yendiğinde kırk sekiz kişiyi, büfe düzenlendiğinde de üç yüz kişiyi rahatça alabilecek şahane yemek

salonundaydılar. Çocukları yaz için, Fransızcalarını ilerletmek nedeniyle Fransa'ya gitmiş olduklarından yalnızdılar.

«Günün nasıl geçti?» diye Josh karısına sordu. Bugün ona anlatacak dedikodulu bir şeyi yoktu. Ama aralarına bir suskunluğun çökmesini de istemiyordu.

«Günüm mü?» Joanne bir parça şaşırmış gibi baktı ona. «Susan Arvey'le öğle yemeği yedim. Bence bu kadın saçmalamağa başladı. Her neyse. Prince koleksiyonuyla gelmiş. Bu yüzden Amelia Grey'e gidip sonbahar için bir şeyler ısmarladım.»

«Prince nasıl?»

«Nasıl mı? Josh sen o adamla tanışmadın bile.»

«Şey... Yıllardan beri ondan öyle çok söz edersin ki artık ailenin bir üyesi gibi oldu.»

«Hiç de değil.» Şimdi gülüyordu Joanne. «Ailemize uyacağını hiç sanmam. Biz onun için yeterli kadar klas değiliz. Ama bana yine, her zaman ki gibi iyi davrandı. Üstelik bu kez giysiler geçen yılkinden çok daha iyidi.»

Demek Prince, Joanne'e benden hiç söz etmemiş, diye düşündü. Josh. Neden bu yüzden hayal kırıklıklığına benzer bir duyguya kapılmıştı şimdi? Doğru yanıtı hemencecik, anında bulmaya uzun bir süreden beri alışık olan zeki kafası hiç de istemediği bir sonuca vardı. Prince'in kendisine yararlı olacağını, Joanne'e kocasını partisinde Valentine'le gördüğünü söyleyeceğini ummuştı. Böylece her şey ortaya çıkacaktı. Şimdi ilk adımı atmak ona kalmıştı. Sandalyesinde dinginlik içinde oturan, masanın toplanması için zile basan Joanne'in hayatından memnun olduğu belliydi. Allah kahretsin, diye düşündü. Böylesine korkak biri olduğu için kendi kendine lanetler savuruyordu.

«Buzlu çay ister misin, şekerim?»

«Lütfen.»

Dolly Moon, Mendocino'ya ancak çekimin ilk iki haftası sona erdikten sonra geldi. Bu iki hafta boyunca Vito onun olmadığı sahneleri çekerek en azından bin dolar iktisat etmişti. Üstelik daha kısa çalışma süresi istendiğinden Dolly'e üç bin dolar eksek verecekti. Dört bin dolar, iki milyon iki yüz binlik bir bütçe için fazla bir şey sayılmazdı belki ama *Mirrors* konusunda her peninin değeri vardı.

Billy, oyunculara yeni birinin katıldığını, Dolly'le Sandra Simon'un Mendocino sokaklarında bir sahne çekimi yapılırken farketti. İki kadın arasındaki fark ne kadar da tatlı bir çelişki oluşturuyor, diye düşündü. Sandra'nın şiirsel, duygulu güzelliğinin yanında bu kız... öyle gülünç denecek kadar kanlı canlı, cömertçesine hayat doluydu ki...

Öğle yemeği molasında aşçıbaşının uzun masasında kuyruğa girdi Billy. Kızarmış domuz pizolalarının önünden geçerken arkasından bir ses duydu.

«Sanırım hastalanacağım.»

Billy telaşla dönünce dehşet içinde bir Dolly gördü.

«Ne var?»

«Ne yok ki! Şu masanın üzerinde şöyle yağ içinde yüzmeyen hiçbir şey olmadığının farkında mısın?»

«Masanın sonlarına doğru eritme peyniriyle havuç var.»

«Ah, asla. Mideme hakaret etmiş olurum. Bak, neden yemeği birlikte yemiyoruz... Bunlardan hoş-

lanmıyorsan elbette... Kendin-yap-kendin-ye sandviçleri avokado, kızarmış biber ve soğuk hindi eti bulunan bir yer biliyorum. Ne dersin?»

«Yolu göster.»

Turistlerin çoğu film ekibinden kişilerin yemek yemelerini seyrettiklerinden Billy'le Dolly yakındaki küçük lokantada boş bir masa bulup oturdular. Dolly kocaman bir sandviçi midesine indirirken Billy balıklı salatasını gagalayarak onu derin bir merakla izliyordu. Dolly'nin saçlarından bir bölümü tam tamamına portakal marmeladı rengindeydi. Diğer bölümü de adlandırılmayacak bir açık kahverengi. Beli ince, burnu küçüktü... Bunlardan başka her yeri çok büyük sayılamayacak kadar büyüktü.

«Şaştın değil mi?» dedi Dolly konuşkan bir tavırla.

«Hı?»

«Hadi canım... Memelerimle kalçalarım demek istedim... Anlamadım mı sandın? Dinle bak, bir Mormon lisesinde okudum. On iki yaşındayken okul takımının maskot kızları arasına girmeyi bile denemedim. Çünkü bu halimle milletin kafasında başka düşünceler uyandıracığımı söylenmişti... İşte o gündür bu gündür kiliseye gitmem. Yine de, ekmek paramı bunların sayesinde kazandığımı sanıyorum.»

«Ama doğru değil bu. Çevirdiğin filmi gördüm. Gerçekten yetenekli bir oyuncusun. Son derece yeteneklisin!» diye coşkuyla atıldı Billy. Sesinden sıradan iltifatta bulunmadığı belli oluyordu.

Dolly, sade, pırıl pırıl neşeyle gülümsedi. «Hey, bunu bana ilk söyleyen kişi hemen hemen sensin. Genellikle memelerime, kalçalarıma bakar, ne söylediğime dikkat bile etmezler. Lady Macbeth'i, Medea'yı oynasam bile...»

«Ya da Jülyet'i, Kamelyalı Kadını, Ofelya'yı... Seni Peter Pan olarak gözlerimin önünde canlandırır gibi oluyorum.» Billy'le Dolly, Dolly'nin asla oynayamayacağı rolleri sayarak katılırcasına güldüler.

Dolly kahkahalarının arasında, «Ah, seninle tanıştığıma ne kadar seviniyorum,» dedi. «Buraya dün gece geldim. Ekipte bir tek tanıdığım bile yok. Odam, Sandra Simon'unakinin bitişiğinde, Sandra Simon'la Hugh Kennedy gece yarılarna kadar öylesine acayip sesler çıkarıyorlar ki Sandra'yla arkadaş olamayacağım kesin. Oysa film çekimi arkadaşsız çok sıkıcı bir iştir.»

«Farkındayım. Acayip seslerden kastın nedir?»

«Öylesine sevişiyorlar ki beni bile tahrik ettiler... Öte yandan başkalarının gizli işlerini dinlemek doğru değil... Bugün eczaneden kulak tıkacı satın alacağım.»

«Demek bu yüzden öğle yemeklerinde hiç görünmüyorlar.»

«Bir saatte insan çok iş becerir. Sanırım kuvvetli bir kahvaltı ediyorlardır. Aşk ne güzel şey, değil mi?»

«Ah, evet, öyledir,» dedi Billy.

«Senin gibi bir kızın... şey, adın neydi... Billy mi?... senin gibi bir kız için elini sallasan ellisi var.»

«Öyleydi ama şimdi bir tek erkeğin kadınıyım.»

«Ben tek erkeğin kadını olmaktan vazgeçtim. Sonuncusu bir yıl sürdü... O orospu çocuğu Sunri-se çılgın atlarını benden daha çok seviyordu. Tanrım, şöyle akıllı uslu birini bulmak isterdim. Ama böyle palyaço gibi karıyı kim ne yapsın? Bir kere-sinde kahverengi gösterişsiz bir perukla gözlük takıp sokağa çıktım. Sırtımda da bana iki beden

büyük bir ilbise vardı. Daha caddeyi geçerken bir kamyon şoförü, «Hey dört göz,' diye seslendi. 'Benim bir sosisten ne haber- Yani durum umutsuz gibi.» Dolly derin derin iç geçirdi. «Evet, gerçekten aklı başında bir erkeğe ihtiyacım var. Ama öyle dişçi gibi, muhasebeci gibi can sıkıcı biri değil...»

Dolly, Billy'nin son derece bilgili olduğu bir konuya değinmişti. Dolly Moon için iyi bir şeyler yapmak istediğini duyuyordu. Kendisine verilen dünyanın en iyi öğüdünü bir başkasına iletme olanağı sağladığı için kaderine şükretti.

«Ah, dinle. Yalnızca beni dinle, Dolly Moon. Senden birkaç yaş küçüktüm o zaman. New York City'de oturmaya gittim. Bir oda arkadaşım vardı...»

Billy, Jessica, Katie Gibbs ve şahane Yahudilerle geçen günlerini anlatmaya başladı. Billy çok geçmişte kalan bu günlerinden Jessica dışında hiç bir kadınla gerçekten içtenlikle, hiçbir şey saklamadan konuşmamıştı. Ama Dolly bunu bilmiyordu elbette. Dolly onu iyi kalpli, zeki, hayran olduğu giysilere ve görünümüne sahip biri sanıyordu. Çekim yerine vardıklarında her öğle yemeğinde buluşmaya karar verdiler.

Dolly istemeye istemeye, «Önce buraya uğramam gerek, Billy,» dedi. Makyaj karavanına gelmişlerdi. «Hey... Sen burada ne iş yapıyorsun? Gardropçu ya da makyajcı mısın?»

«Burada yalnızca oturup bekleyenlere de hizmet ediyorlar.»

«Anlamadım.»

«Ben ortalıkta dolaşıp kocam Vito Orsini'yi beklerim.»

«Ah, Tanrım. Film yapımcısının karısı.»

«Dolly, eğer bunu bir kez daha söylersen Yahudileri nasıl bulacağını sana asla anlatmam. En

iyilerini saklar, onlara telefon numaranı bile vermem. Ben Billy'im, Sen Dolly. O kadar.»

«Ama... Karısı olduğun için, şeyin... anla işte... gururlanmıyor musun?»

«Hem de nasıl. Ama burada hiç kimse neden ortalıkta dolaşıp onu beklediğimi bilmiyor. Daha iki aylık evliyiz ve ben... ben...»

Dolly teselli edercesine kolunu Billy'nin omuzlarına attı. «Dinle, bir yıl bir rodeo binicisinin peşinde dolaştım. Bu yüzden ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Hiç olmazsa Bay Orsini eve döndüğünde at tersi kokmuyordur. Bak, Bay Hill gündüz çekilen filmleri her gece izlememi söylerdi. Lütfen yanımda oturur bana açıklama yapar mısın? Ne yaptıklarını, yapmak istediklerini bir türlü anlamıyorum. Bir tek film çevirdim ben. Çok şaşkınım. Hey, bunda gülünecek ne var? Ne de olsa sen yapım... Billy, aklını mı kaçırdın sen?.. Kendine gel. Ah, Tanrım, benim kağıt mendiller de hangi cehenneme gitti?»

Her şeyin tam bir çalışma içinde bulunduğu bir çarşamba günü Maggie MacGregor'la kamera ekibi beş altı gün kalmak için geldiler. Maggie, «Bir Film Yapımcısının Bir Günü» dediği televizyon şovu için gerekli malzemeyi hazırlayacaktı.

Billy, kara düşüncelerini gözlerinin gerisinde gizleyerek Maggie'nin ortalıkta neşeyle dolaşmasını, sanki tüm dünya onun avcunun içindeymiş gibi davranmasını izledi. Mendocino'lulara göre Maggie MacGregor buraya gelen, tanıdıkları ilk yıldızdı. Artık *Mirrors* ekibine öylesine alışmışlardı ki onları kendilerinden biri gibi sayıyorlardı. Gerçi *Mirrors*'la ilgili kişilere dostça davranıyorlardı ama içlerinde Sandra Simon'dan başka tanıdıkları yoktu. Ama Maggie MacGregor! O baş-

kaydı. Mendocino'da halkın en azından dörtte üçü her hafta onu izlemek için TV'sinin başına geçirdi. Kapalı, her şeyden, herkesten uzak yaşadıklarından Maggie'nin programı onlara tiksintiyle kaçıktıkları kentte olup bitenlerden haber veriyordu.

Maggie canının istediği gibi ortalıkta dolaşiyor, elektrik tellerine dikkatsizce takılıyor, hiç düşünmeden her çeşit işçi grubunun arasına giriyor, Vito'dan makyaj karavanındaki en küçük işçiye kadar herkese, her şeye sahipmiş gibi davranıyordu. Yasak çalışma bölgesinin, o film yapımı dünyasının ortasında kendinden emin duruyordu. Gözleri granit parçaları kadar sert ve katı, Billy onun her türlü HAKKA sahip olduğunu düşündü. Tanrım, bu filmi kurtulmak için ne yapması gerekiyordu?

Sonunda Mendocino çevresindeki yabani tarlalarda dolaşmaya karar verdi. Otların arasında rahat bir yer bulacak, uzanıp yatacak. Kendini bulacaktı. Dolly, dostu Dolly, çalışıyordu bugün. Bu yüzden yalnız başına dolaşmak zorundaydı.

Billy üç saat sonra kendini bambaşka bir kadm gibi hissederek çekim yerine döndü. Güneş, rüzgâr etkisini yapmıştı. Yaban çiçekleri ve dikenli bitkiler kadar her yeri kaplamış bulunan zehirli otlar da. Ertesi gün Billy Los Angeles'in ve Batı Sahilindeki en tanınmış cildiyececinin yolunu tuttu. Kaşınmamaya çalışarak uçağın penceresinden bakarken Mendocino'da geri kalan zamana katlanmamak için bu biçimde hastalanmaya değer mi acaba? diye düşünüyordu.

Billy çok geçmeden kaşıntı konusunda doktorların sakinleştirici ve uyku ilacından başka verecek bir şeyleri olmadığını öğrendi. Ondan son-

raki beş günü berbat bir biçimde geçirdi. Durmadan kaşınıyordu. Vücudunu ve parmak aralarını kırmızı benekler kaplamıştı. Tek tesellisi kaşıntının yüzüne sıçramamış olmasıydı. Vito her akşam telefon edip onu neşelendirmeye, cesaretlendirmeye çalışıyordu ama fazla bir şey konuşamıyorlardı. Vito'yu kaşıntıları arasında dinlemeye çalışırken geride Fifi'nin, Sven'in sesleri geliyordu.

İlk on günden sonra Billy köşeyi döndüğünü hissetti. Ellerindeki, parmak aralarındaki, tüm bacaklarındaki kocaman kocaman yaralar kapanmaya başlamıştı. Artık her gece belki yirmi kez uyanıp kaşınmak zorunda kalmıyordu. Yine de perişandı ama arkadaş özlemi de çekmeye başlamıştı. Belki uçağı yollasa Lillianne ziyaretine girdi. Yo, hayır, Kontes her yaz İngiltere'de oturmakta olan kızlarının yanına gidiyordu. Billy bir içgüdüyle telefona sarıldı. Easthampton'dan Jessica Thorpe'u aradı.

«Jessie? Tanrıya şükür evdesin.»

«Billy, şekerim, neredesin? New York'ta mı?»

«Kaliforniya'ya döndüm. Kaşıntıdan ölüyorum.»

«Aman Tanrım, ben seni o ilahi erkekle şahane bir balayı yapıyorsun diye düşünüyordum.»

«Nerde o günler. Güzel çocukların ve tatlı David nasıllar?»

«Hiç sorma, canım.»

«Ne oldu?»

«Orospu çocuğu onlar her gün, bütün gün yelken kullanmasını öğretmeye götürüyor. Benim denizde nasıl midem bulanır bilirsin. Bütün gün benden kuru tenis ayakkabıları... T-şört mü, mişört mü, her neyse onları istemekten başka bir şey yapmıyorlar. Felaket bir yaz geçiriyorum.»

«Jessie, eğer sana bir uçak yollasam, birkaç günlüğüne yanıma gelir misin? Evde oturmak zo-

runda kalacağız, daha sokağa çıkacak kadar iyileşmedim ama eğlenirdik birlikte.»

«O uçak ne zaman gelir?»

«Ben pilotla bir konuşayım, seni hemen ararım. Yazın ortasında aileni ortalıkta yerde bırakıp gelmeni istemem doğru oluyor mu bilmem? Bir sakıncası yok ya?»

«Sakıncası mı? Ha! Onlara nereye gittiğime dair bir not bile bırakmayacağım. Oh olsun! Bana ne oldu diye akıllarını kaçırsınlar inşallah. Yokluğumun farkına bile varacaklarını sanmam ya. O eski ayyaş şarkısını anımsıyor musun, Billy? Hani, denizciye asla güvenme der hani? İşte bu benim hayatımın üyküsü.»

Jessica ertesi gün geldi. Hâlâ ilahi bir biçimde çekici bir kadındı ama bir hayli kilo almıştı. Nerdeyse otuz sekiz yaşına girmek üzereydi ama miyop gözlerini süze süze buklelerinin gerisinden baktığında erkekler iç geçirmekten kendilerini alamıyorlardı. Jessica'nın kocası David Strauss artık ülkenin ileri gelen yatırım bankerlerinden biri olmuştu. Billy arkadaşının mutlu, semereli evliliğine, geniş arkadaş çevresine, kendisinininkinden farklı olan düzenli, dopdolu hayatına gıpta ediyordu hep.

İki kadın konuşmaya, son kez dört yıl önce buluştuklarında bıraktıkları yerden başladılar. İki günün sonunda birbirlerine, yaşantılarındaki en önemli olayları anlatmış bulunuyorlardı. Artık Billy havuz başındaki tentenin altında oturabiliyor, Jessica da güneşte oturup ayaklarını suya sokuyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Jessica, «Ah ne mutluluk,» diye içini çekti. «İnsanın kocası, çocuklarının olmaması ne büyük mutluluk. Nasıl bir cennette olduğumu hayal bile edemezsin, Billy. Nirvana her neyse, bunun yarısı bile olamaz.»

«Ama Jessie,» diye atıldı Billy. Nedense telaşlanmıştı. «Kocana, çocuklarına tapıyorsun, değil mi? O harika yaşıntın, yalnızca bir gösteriş değil, değil mi?»

«Oh, Tanrım, elbette değil. Hepsine de bayılıyorum... ama sık sık... Bilmiyorum. Sanırım yemek listesini hazırlamak beni mahvediyor.»

«Jessie, gülünç bu. Doğu Sahilinin en iyi aşçısı sende.»

«Bendeydi, canım. En iyi aşçısına sahiptim. Bayan Gibbons üç ay önce çekip gitti. Her şey kızların etyemez olmalarıyla başladı. Buna kim karşı çıkabilir ki? Öylesine kutsal, saf ve öylesine sıkıcı bir şey ki... Sonra ikizler tam altı ay pizza'dan başka bir şey yemez oldular. Sakın ikiz çocuk doğurma canım, bambaşka bir irade gücüne sahip oluyorlar. Vitaminsız gıdasız kalmamaları için hamurun üzerine çeşitli vitaminler serpiyorduk. Bayan Gibbons gerçek bir pizza fırını istedi. Ben de aldım. Kadının işten çıkmasını engelleyen tek şey David'di. Bilirsin, Fransız yemeklerinden başkasına parmağının ucunu bile dokundurmaz. Hayır, bardağı taşıran damla küçük David Jr'un dinsel tecrübesi oldu.»

«Dinsel ne?»

«Tam bir Yahudi olup çıktı. İncil'i incelemek istedi. Yahudilerce mundar sayılmayan yemekleri yemekte ısrar etti. Kilerlerden birini ona küçük bir mutfak haline getirdik. Yemeklerini kendi pişirmeye plastik çatal bıçaklarla, kağıt tabaklarda yemek yemeye başladı. Bir gün Bayan Gibbons'a mutfağına yaklaşmamasını, çünkü murdar olduğunu söyledi. Kadın bebekliğinde ona nasıl mamalar hazırladığını düşündü elbette. İncinmişti, eşyalarını toplayıp gitti. Onu suçlamıyorum hiç. Ama ondan sonra bir düzineye yakın aşçı gelip gitti. Hepsi de bir lokanta işletmek zorunda oldukla-

rını bilmediklerini söylediler.»

«Ah, zavallı Jessie.» Billy, tatlı bir hüznün içinde bulunan arkadaşının haline kahkahalarla gülüyordu. «Kusura bakma Jessie... Ama Davis Jr.'un tavuk çorbasını kendisi pişirmesi çok acayip. Peki, cuma gecesi mum da yakıyor mu?»

«Elbette.»

«Peki, sizin yörenizin Yahudi şubesiyle teması geçmedin mi?»

«Dilini ısır. Durum bu biçimde zaten yeteri kadar kötü. Hiç olmazsa evde ne olup bittiğini biliyorum.»

«Derçek sonunda çocukları Yahudi olarak yetiştirdin, Jessica.»

«Yo, yo, yalnızca oğlanlar. Kızlar Episkopal. Benim vaftiz edildiğim kilisede vaftiz oldular. Tıpkı Rothschild'ler gibi... Baba tarafının geleneklerini oğlanlar sürdürecektir. Ama kızlar istedikleri gibi davranabilirler.» Jessie susup arkadaşına yan yan baktı. Son birkaç gündür arkadaşının yüzünde okuduklarının bir hayal ürünü olmadığına karar verince de konuyu değiştirdi. «Ne zaman kahraman asker rolü oynamayı bırakıp bana her şeyi anlatacaksın?»

«Neyi anlatacağım? Gizleyecek bir şeyim yok ki. Geldiğinden beri kaşıntılarımdan yakınıyordum. Ama artık iyileştim sayılır.»

«Hadi hadi.»

«Ne demek istiyorsun, Jessie?»

«Vito.»

«Vito mu?»

«Kocan yani.»

«Ah.»

«Ta kendisi,» dedi Jessica inatla. «Damat Vito.»

«Harika bir erkek o, Jessie. Bir insanın böy-

lesine enerjik, dinamik ve yaratıcı olabileceğini bilmezdim.»

«Yok canım.»

«Seni hiç aldatabilir miyim?»

«Onluk mu?»

«Ah, elbette. Bu konuda bana güvenebilirsin.»

«Pekâlâ. O halde bu korkunç içine kapanış, bu dayanılmaz kaçış ne oluyor?»

«Ne demek istediğini bir türlü anlayamıyorum?»

«Her evli kadının benim bile, yatağa yattığımda kocamı horul horul uyur bulduğum zamanlar vardır. Her evli kadının kocasının asla düzeltilemeyecek şu ya da bu tür kusurları vardır.»

Billy boğuk bir sesle, «Ellis'in yoktu,» dedi.

«Ah, Billy, haksızlık ediyorsun. Sen Ellis'in yedi yıl boyunca çocuk - karısıydın. Asla tam bir kadın olamadın. Çünkü Ellis sağlığı yerindeyken seni memnun ve mutlu etmek, korumak için elinden geleni yaptı İş hayatı senin yanında ikinci plana düştü. Hastalandığında da normal, herkes gibi bir eş olamadın. Seni eleştirmiyorum, canım. Yalnız oyunu kurallarına göre oynamadığını anlatmaya çalışıyorum.»

«Oyun mu? Kurallar mı? Sanki siyah, dar deri pantolonlar giyip elinde kocaman bir viski bardağıyla kocasını bekleyen, ona, evin bütçesini arttırması için yakaran bir kadınmış gibi konuşuyorsun, Jessie. Böyle bir şeye asla inanmam.»

Jessica acımayla karışık bir gülümsemeye başını salladı. Billy neden gerçekleri görmüyordu? Alçak sesle ağır ağır, «Oyun,» dedi. «Başarılı bir evliliğe denir. Kurallar da evliliği o noktaya getirmek için yapılacak özverilerdir.»

«Özveriler,» diye atıldı Billy. «Evlendiğimizden beri başka bir şey yapmıyorum ki. Özveriler birbirini izliyor. Yumuşak başlı, tatlı, küçük Billy.

Eğer beni Mendocino'da film yapımcısının eşi rolünde görseydin gözlerine inanamazdın!»

«Ve de bunun her anından nefret ettin.»

«Hemen hemen. Yalnızca gece birlikte olduğumuz zamanlar hariç. Onu elde etmesi güç oldu... elimden kaçırarak değilim. Onsuz yaşayamam.»

«O halde özveride bulunmaya başla. İncelikle, isteyerek, tüm kalbinle.»

«Ah, Tanrım! Çok fazla şey istiyorsun, Jessie. Neden özverilerin bir bölümünü o yapmıyor?»

«Yapmış bile. Seninle evlenmiş. Senin istediğin biçimde yaşamaya da istekli. Üstelik karşılaştığınız, tanıdığınız kişilerin yüzde yüzünün de kendisini bir çeşit jigolo gibi düşündüklerini bildiği halde. Bu durumu olduğu gibi kabullenmiş, senin hayatını değiştirmeni istememiş.»

«Ah, şu mesele?»

«Az şey değil bu, Billy. Özellikle Vito gibi İtalyan erkeklerine özgü bir gurura sahip bir insan için.»

Diyeim ki haklısın. Tamam, haklısın. Ama yine de...» Jessica bile anlamıyor, diye Billy acı acı düşündü. Acaba onun ne gibi özverilerde bulunması gerektiğini düşünüyordu? New York - Easthampton - Southampton bankacılarının kimseye duyurmadan, belli etmeden yaptıkları çapkınlıklar, birinin ya da diğerinin bir partide içkinin dozajını kaçırması, David'in sahip olduğunun bile farkında bulunmadığı gerçek ama dünyanın altını üstüne getirmeyen bir kusurunu mu kastediyordu? Jessica'nın bunca görmüş geçirmişliğine karşın David ne yapıyordu şimdi? Her normal erkeğin yapacağı gibi yaz tatilinde çocuklarıyla teknesine atlayıp geziyordu. Tüm varlığıyla, ruhuyla, kanıyla canıyla doğru dürüst bir film ortaya çıkarmaya çalışmıyordu ya. Zaten denizde midesi bu-

lanıp başı döndüğüne göre Jessie kocasından başka ne bekleyebilirdi ki?

Jessica ona hemen hemen anaca bir duyguyla baktı. Zavallı Billy, şimdiden doyumsuz. Ama dayanıklı bir evliliğin özünde ne olduğunu kim söyleyebilirdi ki? Aşk kuyusunun nerdeyse kurduğu, insanın yine işi sürdürmeye çalıştığı, iki tarafından da birbirleriyle karşılaşmamış olsalar ne *harika* başka şeyler olabilecek durumlar üzerine kim akıl verebilirdi? İnsanın gerçek duygularını, sözcüklerin ve davranışların tuzağına düşmeden karşısındakine anlatabilmesinin nasıl öğrenileceğini kim bilebilirdi? Hayır, Billy'e yardımcı olmazdı. En iyi arkadaş bile evlilik denilen tehlikeli, kaypak konuda arkadaşına yardım edemezdi. Yalnızca ona tek başına olmadığını hissettirebilirdi, o kadar.

Jessica yürüyüp Billy'i saçlarından öptü. «Bu gecikmiş bir balayı tedirginliğinden başka bir şey değil, canım,» dedi. «Herkesin başına gelir. Sabırlı ol, birkaç aya kadar her şeyi unutursun. Bak, akşam yemeğinde inanılmaz derecede şişmanlatıcı bir şeyler yiyip yarın da perhiz yapalım, ha? Ne dersin? Buna ikimizin de ihtiyacı var.»

«Şişmanlatıcı bir şey konusunda nasıl 'ihtiyaç' söcüğünü kullanabilirsin?» diye Billy hayretle sordu.

«Basit. Perhiz konusunda Avrupalıların kuramından haberin yok mu? Eğer bünyen şişmanlatıcı gıdaları asla kabul etmiyorsa, sen de bunları yersen, vücudun bir şok geçirir ve derhal kilo yitirir. Elbette bunu alışkanlık haline getiremezsin.»

«Gerçekten mi?» Billy arkadaşının fırlak göbeğini süzdü.

«Elbette. Zaman zaman bu kuramı uygulamam şimdi bir ton ağırlığında olurdum.»

İkisi de gülmeye başladılar. Evlilik konusunu Jessica'nın ziyaretinin geri kalan bölümünde hiç konuşmadılar. Haftanın bitiminde de Jessica evine döndü. Billy'den ayrılacağı için isteksizdi ama güneşten yanmış çoluğunu çocuğunu da utanmazcasına özlemişti. Başta yaptığı tehditlere karşın ailesine her akşam telefon etmişti. Onun yokluğunda kocası David Jr.'un Yahudi yemeklerine saygı duyan, ailenin etyemezlerine de aynı ilgiyi gösteren Doğulu bir aşçı karı-koca bulacak kadar zaman ayırabilmişti.

«Billy, sevgilim,» dedi Jessica. Lerjet'in önünde durmuşlar vedalaşıyorlardı. «Korkarım sana pek yararlı olamadım. Ama sana söylediklerim bildiğim en iyi öğüttü. Anımsa, her yararlı, her neşeli, her erdemli davranış özveriye dayanır.»

«Şimdi nerden çıkardın bunu?»

«Sanırım Edmund Burke söylemiş.» Jessica kötü kötü gülümsedi. Belleğine çok güvenir, kitaplardan aklında tuttuğu cümleleri söylemeye bayılırdı. Bu yüzden de kayınvaldesi ondan son derece çekiniyordu.

«Vassar'lı kız. Çek git burdan,» diye güldü Billy. Ufak tefek sevimli arkadaşını son bir kez kucakladı. «Git ve artık günah işleme, ya da öyle bir şey. Seni benim kadar iyi tanıyan yoktur. Bu yüzden beni aldatamazsın.»

Mendocino'da günlük çekim sona ermiş, Vito'yla Fifi Hill, Vito'nun evine koyu bir suskunluk içinde dönmüşlerdi. Ancak içkilerini alıp kendilerini koltuklara yorgun argın bırakınca konuşmaya başladılar.

«Bitti, Fifi,» dedi Vito.

«Kör insan bile anlar bunu. Salt seslerini duyarak...»

«İki gün oldu. Dün belki kadın kendini iyi hissetmiyordur diye düşünmüştüm. Ama bugün sette çekimi izlerken...»

«Ne gün izlemiyorsun ki?» dedi Fifi.

«... içinde bulundukları ruhsal durumdan kurtulacaklarını umdum. Ama artık kendimizi aldatamayız. Çekim iki gün geç kalmış durumda.»

«Bu meslekte öğrendiğim her numarayı dedim, Vito. Olmuyor, olmuyor. Sandra konuşmuyor. Hugh da öyle. Ellerinden geleni yaptıklarını iddia ediyorlar... Artık bir idam mangasına gereksinmemiz var.»

«Bizim bir filme gereksinmemiş var, Fifi. Filme. Sana söyleyecek zaman bulamadım ama ikisi de beni ayrı ayrı yakalayıp bundan sonraki iki gün için hazırladığımız çekimi yapamayacaklarını bildirdiler.»

«Yapamayacaklar mı?!» «Fifi oturduğu yerden çılgın gibi fırladı.

«Evet, o çıplak, aşk sahnesini çeviremezlermiş. Oysa biliyorsun, filmin can alıcı sahneleri onlar. Tüm filmin en önemli bölümü. Böyle bir sahnede birlikte olamazlarmış.»

«Vito! Ne dedin? Ne yaptın? «*Bunu yapamazlar*, Tanrı aşkına, bir şeyler yap!»

«Fifi, yarın sabahki çekimi iptal et. Çalışmaları sürdürmenin anlamı yok. Seninle beraber bu iki geri zekâlı çocukla konuşalım. Meselenin özüne inelim. Film çalışmalarında bundan daha kötü şeyler de olur, ama sonunda her şey yoluna girer.»

«Elbette, elbette. Elinde bir aşk hikayesi var ve senin oğlanla kız karşı karşıya geldiklerinde birbirlerine sanki kokuşmuş gibi davranıyorlar. Hadi Vito, sen de biliyorsun ki, her şey, bu filmdeki *her şey* bu iki kişinin birbirlerini Romeo ve Jülyet'ten daha çok sevdiklerine inanmalarına

bağlı. İki gün öncesine kadar da öyle olduğunu sanıyordum.»

«Fifi, bir parça uyuyalım. Kahvaltıda buluşuruz. Otelde. Sonra da işin özünü yakalamaya çalışırız.»

Fifi sıkıntılı sıkıntılı gittikten sonra Vito oturup bir parça daha düşündü. Eğer Fifi bu iki yumurcağın oyunlarının kalitesinden yakınıyorsa, Vito'nun karşısında çok daha ciddi bir sorun var demekti. Maggie iki hafta önce Mendocino'dan ayrılmazdan önce Vito'ya, Vito'nun bir türlü inanamak istemediği bazı şeyler anlatmıştı.

«Vito,» demişti Maggie. «Sana kimin söylediğini söyleyemem ama bana göre bu bir söylenti-den ibaret değil. Arvey eline en küçük bir fırsat geçtiği anda yapımcıyı değiştirecekmiş.»

«Neden, Maggie, neden?» İkisinin de bildiği gibi çoğu kontratlarda bir film yapımcısı kararlaştırılan bütçenin dışına çıktığı anda stüdyonun onu işten uzaklaştırıp yerine başka bir yapımcıyı atama hakkı vardı. Bu kural hemen hemen hiç uygulanmamıştı. Üstelik yüzlerce film yapımcısı, hatta Vito kadar değerli olmayanları bile kararlaştırılan zaman ve bütçe içinde işlerini tamamlayamamışlar, stüdyo da buna bir iki mırın kırın etmekle yetinmişti.

«Anladığım kadarıyla Cannes Festivalinden beri bu filme para yatırdığı için pişmanmış. Sana yeşil ışığı salt karısına stüdyoyu kimin yönettiğini anlatmak, ona haddini bildirmek için yakmış. Sonra sen ve Billy evlenince de aleyhine dönmüş. Aldatıldığı duygusuna kapılmış. Karısı da artık iyiden iyiye tepesine biniyormuş elbette.»

«Billy dünyanın en zengin kadını olabilir... Bunun benimle ne ilgisi var?»

«Evet, sen bunu Arvey'e anlatmaya çalış bakalım. Filmlerini stüdyonun değil Billy'nin para-

siyle finanse etmek gerektiğini düşünüyor. Biliyorum, biliyorum, sen böyle bir şeye yanaşmazsın. Ama adam öfkesinden kuduracak halde. Çok kötü kalpli, kıskanç, adi bir insan o. Eline fırsat geçerse ciğerlerini sökmekten asla üaçınmaz.»

Maggie'nin anlattıklarını anımsayınca, Vito, evet, diye düşündü. Arvey'in para konusunda hemencecik kolaylık göstermesi karşısında bir şeylerden kuşkulananması gerekirdi. Maggie'nin tüm söylediklerine inanmıştı. Her şey birbirine tıpatıp uyuyordu. Ne yazık ki, gerçek ortaya çıkmıştı.

Ertesi gün, öğlene doğru Fifi Hill'le Vito, Mendocino Otel'in تنها bir köşesinde oturup konuştular.

«Çılgınlık bu,» diye Vito homurdandı. «Fifi, eğer Sandra buz gibi soğuksa, ölü gibiyse söylediklerimle canlanması gerekirdi. Elimden geleni yaptım. Her şeyi söyledim. Gerçekleri! Bunun insanın hayatta eline bir tek kez geçebilecek bir fırsat olduğunu söyledim. Bu filmle yıldız olacağını söyledim. Bunu bana ve sana yapmaması gerektiğini söyledim. Bir daha asla iş bulamayacağını, annesinin hayal kırıklığından öleceğini söyledim. Dünyanın tüm film yapımcılarının ve rol dağıtıcılarının kara listesine gireceğini anlattım. Yalvardım, yakardım, bağırp çağırdım ama yararsız.»

«Vito, ben de oradaydım. Lütfen tekrarlama hepsini.»

Vito, yorgun, bıkkın yönetmene aldırış etmedi: «Ya o baş belası Hugh Kennedy'ye ne demeli? O da Sandra'dan geri kalmadı. 'Menajerimi ara!' Elbette arayıp konuşacağım. Profesyonel bir intihara kalkıştığını anlamıyor mu?»

«Ne yaptığını bilecek kadar akıllı değil... Senin akıllı kişilerinden sayılmaz, Vito. Bir şey daha var. Diyelim ki, çıplak sahneyi oynamalarını sağ-

ladık. Bu ruhsal bozukluk içinde oldukları sürece bunun bize ne yararı dokunur ki?»

«Belki de iki aşık kavgasıdır. Ben gidip Sandra'yla yalnız konuşacağım...»

Vito dirseğinin dibinden gelen çekingen bir sesle cümlesini yarım bıraktı. «Bay Orsini?»

«Dolly, Dolly, şekerim. Tek akli başında insan sen kaldın. Şimdi git, canım, konuşuyoruz.»

«Size anlatmam gerektiğini düşündüm. Billy burada olsaydı, ona anlatırdım, o da size söylerdi ama Billy yok... Düşündüm ki...»

«Ne?»

«Durum sizin dediğiniz gibi değil. 'Bir aşıklar kavgası' dediğinizi duydum. Ama öyle değil. Daha da kötü. Duvarın öte yanından sesleri duydum... Kulak tıkacı alamadım bir türlü... İhmal ettim... Her şey Sandra'nın Hugh'u kendisinden sahne çalmakla itham edışıyle başladı. Ve...»

Fifi onun sözünü kesti. «Doğru. Hugh'u bu yüzden uyardım da. Ama gene de bildiğini okudu.»

«Ve sonra Hugh sinirlendi. Sandra'ya rol yapmasını bilmediğini, kendisinin gerçek bir tiyatro aktörü olduğunu, söyledi. Sonra Sandra, ancak bir bebeğin baş parmağı büyüklüğünde kamışı olduğunu bağırdı. Hugh da onun memelerinin nerede olduğunu bile belli olmadığını ancak meme uçlarını bulunca anladığını haykırdı... Orasının leş gibi koktuğunu ileri sürdü... Daha çok şey söylediler birbirlerine ama anlatamam...»

«Durumu anladım,» dedi Fifi.

«Evet,» diye Dolly konuşmasını tamamladı. Artık birbirlerine aşık da değiller.»

«Evet, bir parça fazla ileri gitmişler, Dolly. Olup biteni öğrenmemiz iyi oldu. Hiç olmazsa artık ne yapacağımıza daha iyi karar veririz.»

Dolly gittikten sonra Fifi, «Tamam, Vito,» de-

di. «Bir erkek bu tür sözleri asla unutamaz. Ayrıca Hugh'un unutmaya da hiç niyeti yok.»

Uzun bir sessizlik oldu. Süslü, Victoria devri stilinde döşeli salona turistler gelmeye başlamıştı. Onlara güzel kadın barmenler hizmet ediyorlardı.

Çıplak sahneleri iki kez çekeriz,» dedi Vito sonunda. «Bu yapılabilir, Fifi.»

«Sen aklını mı kaçırdın?»

«Ben de akıllıca bir iş demedim. Yalnızca yapabileceğimizi ileri sürdüm. Burada sırttan Sandra gibi gösterilebilecek yeteri kadar kız var. Aynı şey Hugh için de geçerli. Peruk, Fifi, Peruk. Bugün öğleden sonra buluruz. Sonra da sahneyi iki kez çekeriz. Bir tane Sandra'nın benzeriyle, bir de Hugh'un benzeriyle Hugh ya da Sandra yerine kullanacağımız kişilerin yüzlerini görmeyeceğiz. Yalnızca başlarının ve vücutları arkadan çekilecek. Sonra da montaj yaparız.»

«Bunu kimseye yutturamazsın.»

«Başka seçeneğimiz var mı?»

Fikir Svenberg'in çok hoşuna gitti. Onun için vücut vücut, ışık ışıktı. Üstelik böylece kendini de kanıtlamış olacaktı. Sandra rolünü oynarken Vito ona Hugh'un söylemesi gereken sözleri söyledi, Hugh rolünü oynarken de Dolly, Sandra'nın sözlerini okudu. Daha sonra bu iki çekim birleştirilecekti. Vito, Sandra çalışırken Hugh'un sette bulunmasını istedi. Hugh çalışırken de Sandra'nın. İki aşık, Vito'nun umduğu gibi rollerine diğerinden daha çok cinsellik, ateşlilik ve duygusallık koymaya çalışıyor, bu konuda birbirleriyle adeta yarışıyorlardı. Tümüyle çıplak vücutlarını, kendileri kadar çıplak bir yabancıнын kollarına tümüyle bırakıyor, hiçbir sette görülmeyen bir aşk sahnesi yaşıyorlardı. Vito'yla Fifi daha sonra çekilen filimleri görmeyi bile gereksinmediler. Çünkü kusursuz

olduğunu, film tarihinde bir olay yarattıklarını biliyorlardı.

Yorucu, gergin iki günden sonra Fifi iki günlük çekimlerinin kaldığını bildirdi. Aşk sahnesinden önce çekilen iki günlük çekimin yeniden yapılması gerekiyordu. Bunda geriye kalan senaryoda Hugh'la Sandra'nın birlikte çalışmalarına gerek yoktu. Ama o iki günlük çekim ne olacaktı?

«Senaryoyu geceleri yeniden yazdım,» dedi Vito. «Al, bak. Biraz değiştirdim ama hepsi aynı kapağa çıkar. Yalnızca Dolly'nin sahnelerini biraz çoğalttım... Yaptığım değişikliklerle her şey yoluna girecek.»

Fifi yeni yazılan sayfaları hemen okudu. «Tamam, tamam. Ama zaman yok ki...» Vito ona birkaç sayfa daha uzattı.

«Bu sahneleri çekmeyeceğiz. Onlara pek gereksinmemiz yok. Boşlukları dolduracağız elbette. Şimdi yalnızca bir gün gecikmemiz var, Fifi. Eğer bu süre içinde filmi tamamlamazsan seni Yönetmenler Sendikası'ndan atarlar.

«Keyfin pek yerinde, değil mi orospu çocuğu?»

«İşimi seviyorum, Fifi, seviyorum.»

Billy çekimin son haftasında Mendocino'ya döndüğünde gardrop bölümünden, kamera ekibinden ve ışıklandırma teknisyenlerinden bir çoğunun kendisi gibi zehirli otun kurbanı olduğunu gördü. Artık 'Film Yapımcısının Karısı' olmaktan kurtulmuş hastaneden cepheye dönen yaralı yoldaş olmuştu. Düşler içindeki yalnızlığıyla yaşayan Svenberg'den en küçük, önemsiz işçiye kadar herkes onu selamlıyor, nasıl olduğunu soruyorlardı. Birçokları hastalığın arazlarını onunla tartışmak için sabırsızlanıyorlardı. Billy kendini bu kez dost bir çevre içinde bulmuştu. Artık setin, çalışanların yabancı değildi.

Dolly'le hemen her gün öğlenleri birlikte yemek yiyorlardı. Hâlâ ağzına koyduğu bir tek lokmanın bile kalorisinin hesabını yapan Billy, arkadaşının göğüslerinin ve kalçalarının daha da tombullaşmış olduğunu ama onun yine de yiyeceklerine dikkat etmediğini görüyordu. Şimdi Dolly iki kalın sandviç dilimi arasına bir dilim peynir, bir dilim salam, bir kat ızgara ciğer koydurmuş yiyordu. Yanında bir tabakta da mayonezli patates salatası onu bekliyordu.

Dolly patates tabağındakileri silip süpürdükten sonra, «Allah kahretsin,» dedi. «Bir sandviç daha yiyecek kadar zamanımız yok, değil mi?»

«Hâlâ aç mısın?»

«Aç mısın ne demek? Açlıktan öleceğim nerdeyse. Kahvaltıdan sonra midemdekilerin hepsini çıkardım. Öğlene kadar aç aç beklemek pek zor oldu.»

«Çıkardın mı?»

«Elbette. Ama yakında geçer. Daha üçüncü ayın başındayım. Herkes bulantıların bu dönemde çok şiddetli olduğunu söylüyor.»

«Ah, Dolly! Tanrı aşkına... Nasıl oldu?»

Dolly iri iri gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. Nasıl olduğunu bilmezmişsin gibi, diyordu sanki Billy kahkahalarla gülmekten kendini alamadı. Sonra kendini toparlayarak, «Ne yapacaksın?» diye sordu.

«Evet, bir şeyler yapmam gerekirdi. Ama bu bebeği doğurmak istiyorum. Çılgınlık biliyorum ama kendimi çok iyi hissediyorum. Daha önce de gebe kalmıştım. O zaman hemen icabına bakmıştım. Bebeği doğurmayı aklıma bile getirmemiştim. Ama bi kez...»

«Peki babası?»

«Sunrise mı? İstesem hemen yarın benimle evlenir ama hayatımın geri kalan bölümünü rodeo yarışmalarını dolaşarak geçirmek istemiyorum. Ona daha sonra anlatacağım. İki gün ilacı almadım diye bu geldi başıma. Kim inanır ki?»

«Dolly, para sorunu ne olacak? Çocuk doğurmak, dadı tutmak, bebek için, kendin için giysi alman epey para tutar...» Billy bundan başka harcamaların da olacağını tahmin ediyordu ama kesinlikle bilmiyordu. Çünkü şimdiye kadar bu konuyu hiç düşünmemişti.

«*Mirrors*'dan alacağım parayla bir, bir buçuk yıl geçinirim. Ondan sonra Allah kerim. İş bulamazsam, Sunrise var. Her neyse, işler yolunda gidecek, göreceksin.» Dolly gebeliğinin etkisiyle o-

lacak bir başka mutluluk içindeydi. Hiçbir şey umurunda değil gibiydi.

Billy arkadaşına dikkatle baktı. «Sence ben... Dolly, bebeğin bir vaftiz anneye gereksinmesi olacak değil mi?...»

«Oh, evet, Evet!» Dolly ona öylesine coşkuyla sarıldı ki Billy adeta soluksuz kaldı. «Senden başkasını istemem.»

Billy, hiç olmazsa, diye düşündü, elimi üstlerinden çekmemek için bir nedenim oldu. Vaftiz çocuğunun bazı şeylerden yoksun kalmasına asla izin veremezdi. Boston'lulara özgü vaftiz törenleri geldi aklına. Gümüş kadehler ve yıllanmış şarap, rahipler, bisküviler, küçük çatal bıçak takımları. Belki de bir çocuk bezi yıkama servisine abone olmak Dolly'nin daha işine gelirdi. Bir beşik, araba? Hepsi de gerekliydi. Sonra düşünürdü bunları.

Mirrors'la ilgili çalışma kararlaştırılan tarihte, 23 ağustos cuma günü bitti. Bunu kutlama partisi de ertesi akşam verilecekti. Vito'yla Fifi çok yorgundular ama yine de neşelerinden bir şey yitirmemişlerdi. Parti için Mendocino Otel'in özel odaları tutulmuştu. Her çeşit yiyecek ve içeceklerle bol bol dolu olan büfe boşalıyor, yeniden hazırlanıyordu. Bar en son kadın ya da erkek yatmaya gitmeye karar verinceye kadar açık kalacaktı. Film çekimi bittiğinden kimsenin erken yatmak gibi bir zorunluluğu yoktu.

«Vito,» dedi Fifi. Adamcağız öfkesinden tirtir titriyordu. «Benim gördüğümü sen de görüyor musun?»

«Eğer Sandra Simon'la Hugh Kennedy'i kastediyorsan, evet.»

«BU AKŞAM mı barıştılar?»

«Çok doğal... Ama bunun bize artık bir yararı dokunmaz. Bazan kendimi kontrol etmesem şu tiyatroculuk mesleğinin üyelerinden gerçekten nefret edeceğim geliyor. Tanrıya şükürler olsun ki hoşgörü sahibi bir insanım.»

«Herif öylesine dolmuş ki nerdeyse düşüp ölecek,» diye tısladı Fifi.

«Bağışlayın Bay Orsini,» dedi Otel müdürü. «Dışarda lobide sizi mutlaka görmek isteyen biri var. Arvey Film Stüdyosundan geldiğini söyledi.»

Lobide Vito takım elbise giyip kravat takmış bir yabancıyla karşılaştı. Adam Stüdyonun Hukuk Bölümünden olduğunu açıklayarak Vito'ya bir mektup verdi. Vito mektubu hemen tedirginlikle açtı. Burnuna tehlike kokusu gelmişti. Stüdyodan herhangi bir konuda bir haber gecenin bu saatinde gelmezdi. Mektuba çabucak bir göz attı. «... paragrafına uygun olarak... kontrattaki... *Mirrors* adlı filmin yapımıyla ilgili... olarak yapımcının kararlaştırılan bütçenin üzerine çıkmasına istinaden filmin tüm haklarına el konmuştur.»

Vito avukata baktı. Öylesine soğukkanlıydı ki adam onun öfkeden kudurmak üzere olduğunu kesinlikle anlayamazdı. Bu adamla tartışmaya girişmenin anlamı yoktu. Vito hesaplarına göre bütçenin dışına çıkmamıştı. Ama bu işle ilgili kişilerin onun kararlaştırılan paradan fazla mı harcıyıp harcamadığını ortaya çıkarmaları aylar alırdı.

«Demek böyle,» dedi Vito. «Bir içki içer misiniz?»

«Hayır, teşekkür ederim. Elinizdeki tüm filmleri almağa geldim. Negativleri de. Dışarda bir kamyonla adamlar bekliyorlar. San Fransisco'dan gelirken yolumuzu kaybettik. Bu yüzden sizi böyle rahatsız ettim.»

Çok üzüldüm buna. Ama boşuna geldiniz. Sa-

nırım size burada bir oda verirler. Geceyi geçirirsiniz.»

«Boşuna mı geldim?»

«Elimde tek bir metre bile film yok. Ne de negatif. Stüdyoda olmalı.»

«Stüdyoda olmadığını biliyorsunuz.» Avukat sinirlenmeye başlamıştı.

Vito peşinden lobiye gelmiş olan Fifi'yle Svenberg'e döndü. Fifi, senin çekilen filmlerden haberin var mı? Negativlerin nerede olduğunu biliyor musun? Arvey istiyormuş, bu bey de almaya gelmiş.»

Fifi şaşkın şaşkın baktı. «Ben nerden bileyim? Belki Svenberg biliyordur. Per?»

İnce uzun boylu İsveçli başını salladı. «Ben bir kameramanım. Filmi yatağımın altına koymam.»

«Özür dilerim,» dedi Vito. «Sanırım stüdyoya giderken bir yerde takılıp kaldı. Elinize geçer nasılsa. Kaybolacak değil ya.»

Avukat yüzüne boş boş bakan üç adamı süzdü. Pazartesi günü yazılı bir belge getirir, Orsini'yi filmi vermeye zorlardı. O zamana kadar da yapılacak başka bir şey yoktu.

«Şu önerdiğiniz içkiyi içeceğim. Yemek de yemedim. Yiyecek bir şeyler kaldı mı?»

Vito dirseğinin dibinde bittiğinde Billy bir köşede hayranlıklarını açık açık belli eden bir grup erkeğin arasında duruyordu. Vito kulağına yola çıkacaklarını fısıldayınca Billy önce partiyi terketmek için zamanın çok erken olduğunu düşündü. Belki de Vito onu özlemiş, bir an önce yatmak istiyordu.

Yeni tanıştığı arkadaşlarıyla duygusal bir biçimde vedalaştıktan sonra Vito'nun peşine takıldı. Vito kimseye görünmeden çıkabilmeleri için bir yan kapı bulmuştu. Billy'nin elini tutarak bekle-

yen arabaya doğru koştı. Billy'nin onunla yalnız kalacağından duyduğu sevinç kısa ömürlü oldu. Fifi arabada onları bekliyordu. Eve giderlerken kimse konuşmadı. Billy de bu sessizliği bozmayacak kadar akli başında bir kadındı.

Kapıdan içeri girer girmez Vito ona, haftalar önce Fifi'yle Svenberg'e açıkladığı gibi Arvey'in niyetini anlattı. Vito bütçenin dışına çıksa da çıkmasa da filmi teslim alma şartının kesinlikle uygulanacağını Billy'nin anlaması ancak bir dakika aldı.

«Yanıldıklarının anlatacak zamanını yok,» dedi Vito.

«Ama filme ne *yapabilirler ki?*» diye Billy bilgisizlik, masum bir kaygı içinde sordu.

«Eğer filmi ellerine geçirirlerse stüdyonun adamlarından herhangi birine hazırlaması için verirler. O da filmi istediği gibi kesip biçer, birleştirir. Ne yaptıklarını bize göstermek gereğini bile duymazlar. Filmin canına okurlar yani. En ucuz fon müziğini kullanmalarını engeleyecek hiçbir şey yoktur. Arvey'i, bana olan duygularını bildiğim için şunu söyleyebilirim ki filmi bir an önce piyasaya sürmek için elinden geleni yapacaktır. O zaman tüm çalışmalarımız, umutlarımız havaya uçar. Bu filmi alıp öyle bir biçime sokarlar ki hiç kimse onu Fifi'nin yönettiğine, Svenberg'in de çektiğine kıçımızı yırtsak inanmaz. Çekim sonrası çalışmaları filmi film yapar... ya da mahveder.»

«Ah, Vito,» diye inledi Billy. «Buna dayanamam.»

«Ben de sevgilim. İşte filmi bu yüzden Fort Bragg'de kilit altına aldım. Negativ San Fransisko'daki laboratuardan alınıp benim adıma depoya kondu. Maggie'nin beni uyarması üzerine bu önlemleri almayı uygun gördüm.»

«Ya Arvey?» Fifi. Vito'nun Billy'e anlattıkla-

rını başından beri biliyordu. «Bu durumu kolay kolay kabul edeceğini hiç sanmam.»

«Pis herifin başka seçeneği yok. Tamamlanına dek filmi stüdyoya teslim etmeyeceğim.

«Toronto? Bunu mu yapmayı planlıyorsun?» diye atıldı Fifi.

«Hayır, Hollywood'da çalışacağız. Biliyorsun teknisyenlerimiz dünyanın en iyisidirler. Otel odaları kiralamak zorunda kalsak da yapabiliriz bunu. Daha önce de yapıldı.»

Billy sonunda filme bir katkısının olacağından memnun heyecanla atıldı.

«Otel odaları! Evimiz var ya Vito. Tam istediğin gibi bir yer değil mi? Özel ev, istediğin kadar oda ve içeri kimseyi sokmayacak bekçiler... Ah, Vito, olmaz deme lütfen!»

«Bekçiler mi? Ne bekçileri?» diye atıldı Vito.

Billy'nin yanakları penbeleşti. Vito'nun bilmediğini unutmuştu.

«Ellis'in ölümünden beri evi günün yirmi dört saati silahlı nöbetçiler bekler. Birinin bir gün kalkıp... ah, ne bileyim... eve girmeye kalkışmasında, mücevherlerimi çalmasından ya da beni kaçırıp fidye istemesinden korktum. Nerede olduklarını bilmediğin sürece onların farkına bile varmazsın. Sonra kapıcı odası var.»

İki erkek de hayretle susuyorlardı. Mafia capo'ları, rock yıldızları, Sammy Davis Jr... Hepsinin de gorilleri vardı. Ama Billy'nin? Billy kadar zengin biri bu konuda bir an bile tereddüt etmezdi.

Vito, «Evin altı üstüne gelecek,» diye onu uyardı.

«Kabul et, Vito yoksa ben kabul edeceğim,» diye Fifi söze karıştı. «Sanırım fazladan bir konuk odan vardır, Billy yavrum? Ben hemen oraya taşıyıyorum. Eğer günde on sekiz saat çalışacaksam bu işi saltanat içinde yapmalıyım.»

«Günde yirmi dört saat, Fifi,» dedi Vito. «Çalışmaya bu andan itibaren başlıyoruz. Karavana atlayıp Fort Bragg'e gideceğiz. Filmleri alacağız. Geride hiçbir şey bırakmak istemiyorum. Billy, sen ikimizin de eşyalarını topla. Biz de karavanı yükleyelim. Yirmi kadar büyük kutu var... İki saate kadar döneriz. Eğer bütün gece yol alırsak avukat uyanmadan eve varmış oluruz.»

«Peki, sevgilim,» dedi Billy. Kaybolan umudunu saklamasını başardı. Zaten sevişmeyi önerecek zaman değildi... Hele Vito yola çıktığı bir sırada.

Ondan sonraki haftalarda Billy daha önce ona evinde bir filmin düzenlenmesinin, birleştirilmesinin yapılacağını söyleseler kulaklarına bile inanmayacağını, gülüp geçeceğini düşünecek birkaç saniye buldu. Yaşamı boyunca hiçbir şey onu bitmez tükenmez günler, geceler boyunca böylesine çılgın gibi, tutkulu, coşku içinde çalışmaya hazırlamamıştı. Filmle ilgili herkes bir başka dünyada yaşıyor gibiydi. Billy'nin Tudor stili büyük malikanesi işin gerektirdiği her çeşit olanağı sağlıyordu.

Fifi dışında iki kişi daha gelerek eve yerleştiler. Vito'nun geçmişte sık sık birlikte çalıştığı, son derece yetenekli bir kadın editör olan Brandy White'le onun yardımcısı ve sevgilisi Mary Webster. İki kadın da arkadaşlarına birlikte yolculuğa çıkacaklarını söylemişler ve gelip Billy'nin konuk odalarından en büyüğüne yerleşmişlerdi.

Mendocino'dan gelirlerken Vito karısına script girl içi de bir odaya gereksinme olduğunu söylemişti.

«Script girl ne yapar?» diye sormuştu Billy.

«Fifi, ben ve editör filmi seyrederken tüm söylediklerimizi not eder. Bunları daktiloya çekerek

ertesi günün çalışmasını hazırlar... Sonra telefonlara cevap verir, mektupları yazar, akla gelebilecek her türlü işi yapar.»

«Bu işi ben yapacağım, Vito.»

«Bak, şekerim. Yardımcı olmak istediğini biliyorum. Ama bu işin ne denli sıkıcı ve karışık olduğunu tahmin edemezsin... Bir hafta içinde aklını kaçıracak duruma gelirsin.»

«Vito, script girl benim. Eğer çalışmamı beğenmezsen yerime birini alırsın. Hiç kızmam. Hepiniz çalışırken ben parmağım ağzımda, gereksiz biri gibi dolaşamam ortada. Bu filmin başarı kazanmasını ben de istiyorum. Ben Film Yapımcısı'nın karısıyım. Hem de script girl'üm. Bu konuda yetenekli ve tecrübeli olduğumu göreceksin.»

«Vito, bana miras kalan para yüzünden sahip olduğum bir şeyi vermiş oluyorum. Kendimden bir şeyi vermiş oluyorum. Kendimden bir katkıda bulunmuyorum ki. Ben bu işe enerjimi, zamanımı ve yeteneklerimi katmak istiyorum... Anlamıyor musun?»

Vito istemeye istemeye razı olmuştu. İçinden onun film çalışmasının yapılacağı odanın sinirli gerginliğine, sıkıntısına ancak birkaç gün dayanabileceğini düşünüyordu. Ama hiç de öyle olmadı. Billy'nin Katie Gibbs'in okulunda öğrendikleri imdadına yetişti. Kendini içtenlikle, coşkuyla işine verdi. Öte yandan Billy, bir zamanlar Fransızca'yı öğrendiği gibi film dilini de yavaş yavaş öğrendi. Yapılan işin anlamını kavradı.

Billy'nin kütüphanesi kiralık alet-edevatla doldurularak çalışma odası haline getirilmişti. *Mirrors* bestecisi Mick Sieverstein Billy'nin kuyruklu Steinway piyanosunun başına geçmiş film için çeşitli temalar üzerinde çalışmaya başlamıştı bile. Bir hafta içinde iki ses-etkisi uzmanı gelip tamamlanmış makaralar üzerinde çalışmaya koyulmuş-

lardı. Büyük evin en uzak köşelerinden birine yerleşmiş olmalarına karşın öylesine dikkati çekip dağıtacak kadar gürültü ediyorlardı ki sonunda garaja taşındılar. Yemek salonu sürekli kullanılıyordu. Çünkü kimin ne zaman kahvaltı edeceği, yemek yiyeceği belli olmuyordu. Kahvaltı, Fifi, Vito, Billy, Brandy ve Mary için saat yedideydi. Sabahın on birinden gece yarısına dek yemek işi asla bitmiyordu.

Uşağıyla başaşağısı yıllardan beri Billy'nin yanında çalışıyorlardı. Ama aşçı bir hafta dayandı ancak. Sonra sıvışıp gitti. Öte yandan uşak bulunduğu yere kendini daha kolaylıkla uydurabilen bir kişiliğe sahipti. Fazladan iki mutfak yardımcısı daha tutup II. Dünya Savaşında birlikte çalıştığı iki arkadaşını yemek pişirmede yardımcı olmaları için getirdi. Günün yirmi dört saati çalışan üç hizmetçi evi ellerinden geldiğinde temiz tutmaya çalışıyorlardı. Ama gizemli bir biçimde ortaya çıkan döküntü, halıların üzerindeki sigara izmaritleri, duvarlardaki lekeler, eski halıların üzerinde makinelerin açtığı delikler karşısında şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı.

Josh Hilman da ekibin bir üyesiydi. Stüdyonun Vito hakkında yaptığı yasal girişimlere makineli tüfek gibi yanıtlar hazırlıyordu. Bir gün Billy'i görmeye geldiğinde dış kapının dışında üç kişinin taştan heykeller gibi beklediklerine dikkat etti. Bunlar Vito adını dışarı atar atmaz mahkeme davetiyesini ona vermek için tetikten duruyorlardı.

Josh, «Arvey hiç de hayal gücü kuvvetli biri değil,» dedi Billy'e. Eğer gerçekten isteseydi bir helikopter kiralar, adamlarıyla çimenliğe iner, evin içine dala dı.»

Billy yorgun yorgun güldü. «O da olabilir. A-

dam öfkesinden burnundan soluyor. Ne yapacağı hiç belli olmaz.»

Josh Hillman, çalışma elbisesi içinde Billy'i güçlükle tanıdı: Poposu genişleyip sarkmış havlu kumaştan bir giysi, tenis ayakkabıları ve dikkatsizce at kuyruğu biçiminde toplanmış saçlar. Eğer kulaklarından hâlâ çıkarmadığı ünlü pırlanta küpeler olmasa Josh onu... Ne diyeceğini bilmiyordu. Ama Billy Ikehorn ortadan kaybolmuş yerine yetenekli, bilgili, çalışkan bir iş kadını gelmişti.

«Herifleri güçlükle engelliyorum,» dedi Billy'e. «İşler nasıl gidiyor? Daha ne kadar zamana gereksinmeniz var?»

«Bitmek üzere,» diye Billy içini çekti. «Filmi yeniden basılması, görüntü efektleri, başlıklar için laboratuara gönderip getiriyoruz.»

Josh merakla, «Peki, kapının önünde bekleyen herifler varken bu işi nasıl yapıyorsunuz?» diye sordu.

«Her tarafı kapalı kamyonetler kullanıyoruz. Bazan kamyonetin yan tarafında, 'Öncü Hırdavat' bazan 'Jurgens'in Yeri' yazıyor... Adları her gün değiştiriyoruz.»

«Filmin bitmesine kaç hafta kaldı?»

«Sanırım iki haftaya kadar birleştirme biter. Fifi'nin menajeri dün gece telefon etti. Stüdyo Fifi'yi kara listeye almış. Ayrıca Arvey onu Yönetmenler Sendikasına da şikâyet edecekmiş. Menajer Fifi'nin Yönetmenlik Yetki Kartını kaybetmesinden korkuyor.»

Josh telaşla, «Fifi ne yaptı?» diye atıldı.

«Menajerine, Arvey'in istediğini yapmasını, Stüdyo olmadan da başının çaresine bakabileceğini söyledi. Sendikadakilerin dostu olduklarını, Arvey'in bu konuda hiçbir şey yapamayacağını belirtti.»

«Umarım haklıdır.»

Ertesi gün Fifi'nin menajeri yeniden telefon etti.

«Bana bak, Robin Hood,» dedi. «Sana derim ki, kıçını kaldırıp o Sherwood Ormanından bir an önce çık. Bugün Metro ve Paramount stüdyolarından beni aradılar... Bundan sonra orada çalışacağının unuttun mu? Arvey onlara senden çok kötü bahsediyormuş. Anlaşmayı bozmayı düşünüyorlarmış. İt iti ısırmaz, biliyorsun. İntihar mı etmek istiyorsun. Çok ciddiylim, Fifi. Tüm geleceğin tehlikede. Sendika senin için mücadele etmez. *Mirrors'* da ısrar edersen yeniden reklam filmlerine dönersin. Yasal olarak o film senin değil. Aklını başına topla.»

Ertesi sabah kahvaltıda Fifi'nin yeri boştu. Vito'yla Billy'nin odalarının kapısı altından Fifi bir mektup atmıştı. Zamansız ayrılmak zorunda kaldığı için üzüntüsünü belirtiyordu.

Vito ciddi ciddi, «Onu suçlayamam,» dedi. «Bize umduğumdan daha fazla yardımcı oldu. Tanrım, iki hafta daha kalabilseydi...»

«Son makaralarla ilgili otuz sayfa kadar notum var,» dedi Billy.

«Kaç sayfa?»

«Otuz. Belki daha da fazla. Fifi tüm filmi izledi. Tekrar tekrar. Her seferinde de bir şeyler söyledi. Ben de not aldım. Belki sonra unuttur diye düşündüm... Bazıları tekrar, bazıları da filmde istediği değişikliklerle ilgili... Ama hepsi yazılı. Hemmen daktilo edeyim istersen.»

Vito coşkuyla, «Önce karnını bir güzel doyur,» dedi. «Çalışan bir kadının sağlıklı olması gerek. Filmin geri kalan bölümü üzerinde ben çalışacağım... Brandy, Mary ve ben... Ve Fifi'nin notları. Seni seviyorum, Billy!»

«Şimdi,» dedi Billy, «Ben dememiş miydim, diyebilir miyim?»

«Tabii. Ne söylersen söyle, hakkındır.»

Kahvaltıda Vito, Brandy'la Mary'e olanı anlattı. Aynı şeyin onların başlarına da gelebileceğini belirterek iki kadını uyardı.

Brandy ağır ağır, «Ben Curty Arvey olsun ya da olmasın başımın çaresine bakacak kadar güçlüyüm,» dedi. Zaten sen eşleme makinesini kullanmasını bilmezsin ki. Bu makinelerden birine elini bile dokundurmam. Ben bu işe altı yılını verdim. Sana sırlarını öğretecek değilim. Gemiye terkedeceğiz diye hiç kaygılanma. Sonuna kadar seninle beraberiz. Öyle değil mi, Mary?»

Mary, «Tamam, Brandy,» dedi. Zaten çalışmalar başladığından beri kadının ağzından bu iki sözcükten başkası çıkmamıştı.

Böylece çalışmalar sürdü. Gece gündüz çalışıyorlardı. Billy evlilik bana hiçbir şey vermediyse bile lügatçemi genişletti, diye düşünüyordu. Film çekimi, yapımı üzerine hemen hemen bilmediği bir şey kalmamış gibiydi.

Film üzerindeki her çeşit çalışmalar bittiğinde kasımın ortalarına gelmişlerdi. Curt Arvey New York'taydı. Arvey'in konusunda karşılaştığı güçlükler Stüdyonun Noel'de piyasaya sürmek istediği, Dickens'in *Pickwick Papers* eserinden alınma, tepeden tırnağa tanınmış yıldızların oynadığı müzikal filmle karşılaştırılınca bir hiç kalırdı. Aylar önce bitmesi gereken filmin tamamlanmasına daha bir ay vardı! Harcamalar kararlaştırılan bütçenin üç milyon üzerine çıkmış, bu yüzden Stüdyonun yönetim kurulu bu konuda görüşmek için onu New York'a çağırmıştı.

Vito, Arvey Film Stüdyosunun satış müdürü Oliver Sloan'a telefon etti.

Havadan sudan konuşuyormuş gibi, «Artık

Mirrors'ı seyredebilirsiniz, Oliver,» dedi.

«Tanrım. Bu...» Satış müdürü kendine hakim olup sustu. Sonra, «Bu konuda ben seni daha sonra ararım, Vito,» diye ekledi.

«Ne zaman istersen,» dedi Vito. Sloan'ın bir öneride bulunmadan önce Arvey'le görüşmesi gerektiğini biliyordu.

Oliver Sloan türlü güçlüklerle patronunu Manhattan'da kaldığı otelde buldu. Kısa bir konuşmadan sonra telefonu kapatıp içini çekti. Yardımcısına dönerek, «Arvey, Vito Orsini stüdyodan içeriye adımını atar atmaz filmi alıp yakmamızı, herifi de tutuklatmamızı söyledi,» dedi.

«Sen ne yapacaksın?»

«Filmı yakmadan önce bir kez olsun seyretmemiz gerek sanırım. Bay Arvey'in keyfi pek yerinde değil. «Sloan, Vito'yu arayarak filmi ertesi gün seyredeceklerini bildirdi.

Ertesi gün öğleden sonra saat ikide büyük sinema odası stüdyonun Satış, Reklam ve Yönetim bölümlerinin ileri gelenleriyle yarı yarıya dolmuş gibiydi. Hepsi topu topu on altı kişiydiler. Dördü yanlarına sekreterlerini de almışlardı. *Mirrors*'da büyük, ünlü yıldızlar oynamadığından hiçbirı de filme özel bir ilgi duymuyordu. Gelişlerinin tek nedeni Billy Ikehorn'un kocasının neler yaptığını görmektı.

On altı erkek filmı izlerken bir iki kez öksürmekten, sigara yakmaktan başka bir tepki göstermediler. Film sona erdiğinde dört sekreter kadın ellerinden geldğince dikkat çekmemeye çalışarak yan kapıdan çıktılar. Odayı derin bir sessizlik kaplamıştı. Geleneklere uygun olarak kimse bir şey söylemiyordu ama sessizlik bu kez her zamankinden daha koyu, daha uzundu. Herkes Oliver Sloan'ın ne tepki göstereceğini bekliyordu. Neden sonra Sloan kendini toparlayarak, «Teşekkürler,

Vito,» dedi. «Görüşürüz.» Ve de odadan çıktı. Onu diğerleri izlediler. Vito'yu görmezlikten geliyor ya da sıradan bir baş sallamasıyla selamlıyorlardı. Vito son kişi de odadan çıkınca o da yerinden kalktı. Dışarı çıkıp koridorda yürüdü. Sonra Yönetim Kurulu üyelerine ait erkekler tuvaletine girip bir bölmeye daldı. Bekledi. Önce Oliver Sloan'ın sesini duydu.

«Tanrım! Arvey kalp kirizi geçirecek. Ama bu film onun paçasını kurtarmasına yarayacak. Bu filmi *Pickwick* için ayrılan tarihlerde oynatabiliriz. Allahın belası Orsini... Ne harika bir film yapmış. Güzel! İnsanı sinirlendirecek kadar güzel, bir film!»

«Evet, iş yapar. Kaç kopya ısmarlayacağız?»

«İki yüz yetmiş beş tane... İş sağlama bağlamalıyız. Allahın belası Orsini!»

«Kızlar neden öyle çıkıp gittiler? Acele acele?»

«Sanırım ağladıklarını belli etmemek için.»

«Bu sekreterler de amma duygusal oluyorlar.»

«Evet, mutlu son insanı hep ağlatır. Kadınlar... Onlar duygularına hakim olamazlar. Gracie'nin nerdeyse hüngür hüngür ağlayacağını sandım...»

Vito yeteri kadar dinlemişti. Zafer kazanmış bir Sezar gibi gülümseyerek bölmeden çıktı. Erkekler tuvaletinin kapısında durarak bölmelerin altından görünen dört çift pırıl nırıl cilalı ayak kabıya bakarak konuştu.

«Filmi beğendiğinize sevindim, beyler. Keyfinize bakın.»

Valentine, Takıntı'daki çılgıncasına koşturmayla geçen bir günden sonra kanepesine uzanmış, bacaklarını da kaldırıp duvara dayamıştı. Açık kapılardan terasa hafiften bir kasım rüzgarı e-

siyordu. Bir parça daha beklediği takdirde ayın doğuşunu izleyebileceğini biliyordu. Tanrım, ne gün geçirmişti ya! Bu gece Josh'a pizza yedirmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Ama pizzayı ısırmak için bile yerinden doğrulamıyordu. Portland, Oregon'daki bir düğün için hazırlanan kıyafetlerin son provaları yapılmıştı. Gelin ve nedimelerinden gelinle damadın annelerine kadar hepsi de işin içine dahildiler. Gelin bu kıyafetleri Portland'ın neresinde giyecekti acaba?

Üstelik Valentine düşüncesiz bazı müşterilerinin Yılbaşı ve Noel için yaptıkları siparişleri de kabul etmişti. Aslında altı hafta gibi kısa bir sürede istenilen kıyafet yeteri kadar iyi hazırlanamazdı ama Valentine kendine güveniyordu. Hem de yanında çalışanlara. Artık ona karışan görüşen de yoktu. İsteddiği gibi çalışmakta özgürdü. Billy ortadan tümüyle kaybolmuştu. Arada sırada bir merhaba demek için telefon ediyordu o kadar. Orsini'lerin evinde gizemli bir şeylerin döndüğünü hissediyordu Valentine. Billy evlendiği günden beri yeni hiçbir kıyafet yaptırmamıştı. Hatta sonbahar gardrobu için bir karara bile varmamıştı. Yalnızca kot pantolon istemişti... Kot pantolon ve Billy. Birbirlerine hiç de uymuyorlardı doğrusu. Valentine bunları düşünürken uyuya kaldı.

Bir saat sonra apartmanın dahili telefonunun çalmasıyla uyandı. Kapıcıya Josh'u doğrudan yukarıya bırakmasını söylememişti. Josh buna bir parça alınmıştı ama Valentine ne pahasına olursa olsun kendi kendisinin efendisi olmayı sürdürmek istiyordu. Josh'a dairesinin anahtarını vermişti. Bu kadarı yeterliydi.

Valentine hâlâ uykulu uykulu, Josh'da bir başkalık var, diye düşündü. Josh bir şeyler gizlemeye, heyecanını bastırmaya çalışıyor gibiydi. Her zamanki gibi iyi giyimli, düzenli ve dikkatliydi a-

ma gri gözlerinde Valentine'nin bir türlü çözümle-yemediği bir şeyler vardı. Onu daha yakından in-celedi. Josh kırıvatını bile büyük bir özenle bağ-lamıştı ama yine de bir fırtınaya yakalanmış gibi bir hali vardı.

«Josh, telefon edemeyecek kadar yorgunum. Telefon edip pizza getirmelerini söyler misin?»

Josh onun söylediklerini duymazlıktan gele-rek Valentine'e yaklaştı. Genç kadın kanepede es-neyip gerinerek hâlâ yatıyordu.

Josh onu tümüyle uyandırıncaya dek Valen-tine'in beyaz boynunu, dirseklerinin iç taraflarını, gözlerini, ağzını öptü.

«Bu gece pizza yemeyeceğiz, sevgilim. En sev-diğin elbiseni giy. Yemeği dışarda yiyeceğiz. Bist-ro'da saat dokuz için yer ayırttım.»

«Josh!» Bistro, Los Angeles'deki lokantalar içinde Josh ve Joanne Hillman'ın arkadaşlarının, dostlarının bulunacağı en belirli yerd. Çünkü en yakın arkadaşlarıyla birlikte bu lokantaya yatı-rımda bulunmuşlardı. Bir erkeğin Bistro'da eşin-den başka bir kadınla yemek yemesi kadar aptal-ca bir davranış olamazdı.

«Sana sürpriz yapmak istedim,» dedi Josh. O-nu kollarından tutmuş gözlerinin içine bakıyordu. «Mutlaka Bistro'ya gitmek zorunda değiliz. Ama kentin istediğimiz bir lokantasında yemek yiyebi-liriz artık. Boşanma işimi ayarladım.» Josh'un se-si gençlik, mutlulukla titriyordu.

«Boşanmak mı?» Valentine birden doğrulup oturdu.

«Evet... Altı ay sürer sanırım. Ancak ondan sonra evlenebiliriz... Ama yasal işlemler...» Valen-tine'e bu işin hiç de kolay olmayacağını söylemeye niyeti yoktu elbette.

Valentine fırlayıp ayağa kalktı. Şimdi Josh'un hiç duymadığı bir ses tonuyla konuşuyordu. Küçük

yüzü bembeyaz olmuş, öfkeyle çarpılmıştı.

«Bunu bana sormadan yapmaya mı karar verdin?»

«Ama sevgilim, *biliyordun*. Uçaktaki konuşmamızda sana ne istediğimi söylemiştim. Kararımı kesindi.»

«Peki, benim de istediğimi mi sandın?»

«Ne demek istediğini anlamıyorum...»

«O zaman ben sana çok açık bir yanıt verdim. Süresiz bir belki, dedim. Bunu unutmuş olamazsın. Ben öyle dediğim halde sen harekete geçtin demek?»

«Sevgilim, bir kadın bir erkeğe bu kadarlık bir umut verdiğinde, erkek harekete geçer. Bir belkiyi evet olarak kabullenir.»

«Allah kahretsin, benim ne demek istediğimi bana nasıl söylemek cesaretinde bulunursun sen? Beni ne sanıyorsun? İki anlama da çekilebilen sözcüklerin gerisine gizlenen cilveli bir kadın mı? Beni yanlış anladın, dostum. Sen bu yüzyılda yaşamıyorsun.»

Josh hayretler içindeydi. Şimdiye dek her şeyi öylesine kendi istediği gibi yapmış, kendi istediği gibi davranmıştı ki, Valentine'i değerlendirememişti. Tanrım, Valentine'i, daha onu gördüğü ilk günden itibaren yanlış anlamıştı. Birden Valentine'den dönüp masanın üzerindeki lambanın kenarıyla oynamaya başladı. Bir süre sonra konuşmaya başladığında sesi öylesine yitik, öylesine üzgündü ki Valentine elinde olmadan dinlemek zorunda kaldı.

«Bana kızmana dayanamıyorum... Seninle ilgili konularda yeteri kadar anlayışlı olamıyor, doğru kararlar veremiyorum. Karımdan boşanmam yüzünden kendini sorumlu hissetmeyesin diye sana bu konuda bir şey söylemek istemedim.» Valentine'e döndü. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

«Seni çok seviyorum, Valentine. Bu da beni aptallaştırıyor. Sen de beni seviyorsun, değil mi?»

Valentine üzgün üzgün başını olumlu salladı. Onu seviyordu herhalde, yoksa bunca zaman neden beraber olmuşlardı? Olan olmuştu artık. Josh ona evlenme teklif ettiği anda hayır demiş olsaydı keşke. O zaman bu duruma düşmezlerdi işte. Kendini kibritle oynarken evi ateşe veren bir çocuk kadar suçlu hissediyordu. İçinde üç duygunun birbiriyle mücadele ettiğini hissediyordu: Aşk, suçluluk ve... ikisinden daha önemlisi derin ve şiddetli bir öfke.

«Artık git, Josh. Bu konuyu düşünmem gerek. Seninle Bistro'ya gitmeyi aklımın ucuna bile getirmem. Ne kadar çirkin bir şey... Karından boşanmak istediğini bilen onca kişi ve ben.»

«Oh! Allah kahretsin. Sanırım işleri bundan daha berbat edemezdim. Valentine, çıldıracağım. Lütfen, lütfen izin ver de pizza ısmarlayayım. Senden başka hiçbir şey istemeyeceğim. Yemin ederim.»

Valentine istemeye istemeye, kararsızlıkla razı oldu. Birden karnı çok acıkmıştı. Ne olursa olsun midesi tam bir fransız gibi çalışıyordu.

«İki pizza,» dedi. «Eğer yine biber koymayı unuturlarsa parasını ödemeyeceğini söyle.»

Aralık ayının ilk haftasında *Mirrors*, aslında *Pickwick* için seçilen iki yüz elli adet lüks sinemada gösterilmeye başlandı. *Pickwick* henüz tamamlanmamış, üstelik kararlaştırılan bütçenin dört milyon üzerine çıkmıştı. *Mirrors*'ın bu sinemalarda oynamasını Arvey istememişti elbette ama başka seçeneği yoktu. Diğer stüdyolar Noel için özel olarak hazırladıkları filmleri piyasaya sürerlerken o tanınmış hiçbir yıldızın oynamadığı ve

önceden hakkında hiçbir reklam yapılmayan bir aşk hikâyesine kalmıştı. Sekreterine doktorundan randevu almasını söylemenin zamanıydı. Yıllardan beri ülser olmaktan kurtulmuştu ama bir lokma bir şey yediği her seferde midesindeki yanma sıradan ilaçlarla geçecek gibi değildi.

Gazete yazıları Arvey'in midesindeki hazımsızlığı giderme konusunda pek yararlı olmadı. Herkes eleştirmenlerin filmin çektiği seyirci sayısına asla aldırmış etmediklerini bilirdi. İnsanların, eleştirmenlerin nefret ettikleri filmlere akın etmek, göklere çıkardıklarına da hiç rağbet etmemek gibi bir huyları vardı. Eğer *The New York Times*, «harika, bir sanat eseri, türünün en güzeli,» diye yazdıysa ne olurdu ki? *Los Angeles Times* «Fiorio Hill'le Per Svenberg film tarihine yeni bir bölüm eklediler» diyorsa, ne çıkardı? Arvey için önemli olan *Variety*, *Daily Variety* ve *Hollywood Reporter*'ın ticaret sayfalarıydı. «*Love Story*'den beri böylesine...» İşte bu para demekti. «*Rocky*'den beri...» tahtaya vur. Herif haklı olabilir.» *Bir Kadın ve Bir Erkek'ten beri...*» Evet, bu bir Fransız filmiydi ama yine de büyük iş yapmıştı.

Tüm iyi, övgü dolu eleştirilere karşın ilk hafta ağır geçti. Reklam ve Satış bölümünün şefleri Arvey'i reklama, özellikle televizyon reklamına daha fazla para koymasına için kandırdılar. Çünkü bölümün iki sekreterinin de filmi bir kez daha görmeye gittiklerini biliyorlardı. Bu kolay kolay etki altında kalmayan, soğukkanlı kadınların *Mirrors*'a zaman ayırmaları, filmde iş olduğunun en güzel, sağlam kanıtıydı.

Orta derecede, şöyle iyi sayılabilen bir film en iyi işi oynamaya başladığı ilk hafta içinde yapar. Oysa *Mirrors* ikinci hafta kazancını iki, üçüncü haftada üç katına çıkardı. Eğer bir film ilk haftadaki başarısını belli süre sürdürürse, umut var

demektir. *Mirrors* her yönden umut ışıkları saçıyor. Stüdyo reklama daha da önem verdi.

Noel'de film Variety'nin haftalık gişe raporunda bir numara olarak gösterildi. Vito, Arvey'le arasındaki sessizliği bozmanın tam zamanı olduğuna karar verdi. Billy'le her akşam Westwood'a gidip *Mirrors*'ın oynadığı sinemanın önündeki kuyruğu seyrederek gözlerine ziyafet çekmişlerdi. İkisinin de artık birbirlerine ayıracak zamanları vardı. Billy'nin malikânesi eski havasına hemen hemen kavuşmuştu. Vito da işlerini daha bir düzene sokmak amacındaydı.

Arvey'in bürosunda hava insanın iliklerini titretecek kadar soğuktu. *Mirrors*'ı zamanında eline geçirip istediği gibi davranamayan Arvey şimdi onu kendi malı sayıyordu. Orsini'ye bu filmi yapması için yeterli bir olanak tanımamış mıydı? Noel'de en iyi sinemalarda oynamasını sağlamamış mıydı?

«Vito, filmi gelecek hafta ülkenin bin beş yüz sinemasında birden oynatmaya başlayacağım.» Arvey'in kendini beğenmiş, otoriter bir havası vardı.

«Curt, bunu yapamazsın,» diyerek Vito ayağa fırladı. «Film daha işin başında. Noel bitip de çocuklar okullarına döndüklerinde *Mirrors*'ı analar babalar, genç evli çiftler görmeye gidecekler. Eğer filmi ikinci sınıf sinemalarda oynatmaya başlasan tüm şansını öldürürsün.» Arvey'in yüzündeki ifade daha da sertleşmişti. «Kazancını yarıya indirirsin, Curt. Ben sinemaya girmek için kuyrukta bekleyenlerle konuştum. İçlerinde filmi ikinci, üçüncü kez görmeye gelenler var. Bu kuyruklar filmin kendisi kadar önemli. Anlamıyor musun, Curt?» Vito ellerini Arvey'in büyük çalışma masasına dayayıp öne doğru eğilmişti. Karşısındakinin böylesine mantıklı, akli başında bir iş konu-

sunda kendisine hak vermeyeceğine inanamıyordu.

Arvey ona kötü kötü baktı. *Mirrors* onundu artık. İstedliğini yapmaya hakkı vardı. Vito Orsini gibi bir jigolo ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi. Orsini'yi kapana sıkıştırmak ona zevk veriyordu doğrusu.

«Sen öyle düşünebilirsin, Vito. Ama ben kararımı verdim. Üstelik bu işin sorumlusu benim. Ben nakit para kazanmak istiyorum, en kısa zamanda. Çocuklar okullarına döndüklerinde filmin kazancı da düşecektir. İneği zamanında, yeterince sağlamak istiyorum. Sen romantik bir insansın, Vito. Hem de hırsızısın.»

Vito hemen harekete geçti. Uzun boylu ve çevik olduğundan Arvey'in masasının üzerinden eğilip dahili telefonun «Satış» bölümü düğmesine bastı.

«Oliver? Ben Vito. Burada, Curt'un yanında'yım. Curt *Mirrors*'u önceden kararlaştırdığımız tarihlerdeki gibi devam ettirmek istiyor. Taşra sinemalarına daha sonra yollayacak. Ne dersin?»

Arvey tam telefona avazı çıktığı kadar bağırarak üzereydi ki Oliver konuştu.

«Curt, yüzde yüz haklı, Vito. Başka türlü davranması tümüyle gülünç olurdu. Milyonlar yitirmemize neden olurdu.»

Vito düğmeye basarak konuşmayı kesti. Arvey'in öfkeden kudurmuş yüzüne sakın sakın baktı.

«Yönetim Kurulu üyeleri sana ne der sonra, Curt? Salt buranın patronu olduğunu kanıtlaman için stüdyoya milyonlar kaybettirmeni doğru bulurlar mı? Peki, *Pickwick* nasıl gidiyor? Sanırım bu filmden tümüyle sen sorumluymuşsun. Tabii işler kötü gitmeye başlamadan önce.»

«Defol git burdan, orospu çocuğu seni...» Ar-

vey öylesine sinirliydi ki daha fazla küfür edecek durumda değildi. Düğmeye basarak sekreterine bağırdı. «Polisi çağır! Derhal!»

«Sakin ol, Curt. Ülserini unutma.»

Vito bürodan kocaman, iri bir panter gibi süzülerek çıktı. Arvey'in sekreterinin önünden geçerken ona bir öpücük üflledi.

«Hemen bayramı etme, şekerim,» dedi. «Ne yazık ki seninki ölmeyecek.»

Kasımın başında Noel alışverişini yapıp bitirdiklerini söylemekten zevk alan aşırı derecede düzenli, planlı bir kaç kadının bulunmasına karşın çoğu mağazalar 10 Aralığı Noel alışverişinin en hızlı olduğu gün olarak kabul ederler. Takıntı da bu kuralın dışında kalmadı elbette. Aslında pek az müşteri giysi satın alıyordu ama çoğu birinci kattaki hediyeelik eşyalar bölümünü işgal etmişler, karınca gibi kaynıyorlardı.

23 aralıkta, akşam kapanma saatine doğru hem Spider, hem de Valentine artık rahat bir soluk alabileceklerini hissettiler. Bu yıl Noel cumartesiye geliyordu. Valentine'in özel parti giysilerinin hepsi de sahipleri tarafından alınmış ya da sahiplerine yollanmıştı. Yarın hediye alışverişi eskisi kadar yorucu olmazdı.

Spider'la Valentine eski, büyük çalışma masasının iki yanında oturuyorlardı. Aralarında rahat, gevşek bir sessizliğin hüküm sürmesi gerekirdi. Burada çalışmaya başladıkları ilk günlerdeki gibi. Ama odanın havası gergindi. Birbirlerini gözetliyorlardı sanki. Spider, Valentine'i düşünceli buluyordu. Ucu kalkık burnu her zamanki kadar zarif bir biçimde yine havadaydı ama iri yeşil gözlerindeki şimşegi andıran saldırcı parlaklık bir dereceye kadar sönmüş gibiydi. Valentine'ini tanırdı o. Genç kadın mutlu değildi.

Öte yandan Valentine de oturduğu yerden Spider'ı inceliyordu. Yorgun görünüyor, diye düşündü. Bir bakıma yaşlanmış gibiydi de. Oysa bu yaşlılığın aradan geçen zamanla bir ilgisi yoktu. Bu bakımlı, şık, görmüş geçirmiş tavırlı erkeği, çarşıdan Valentine'in şaraplarını taşıyan, sıkıntılı günlerinde sayısız eritme peynirli sandviç hazırlayan, çatı katındaki küçük odada onun eski Piaf plaklarını saatler saati dinleyen kot pantolonlu, UCLA ti-şörtlü gamsız sarışın genç adamla bağdaştırmak pek güçlü.

«Val, şekerim, yalnızca yorgun musun yoksa başka bir şey mi var?»

Valentine onun sesini duyunca gözlerinin yakıcı gözyaşlarıyla beklenmedik bir biçimde dolduğunu hissetti. Josh Hillman'la olan durumunu biriyle konuşmak için yanıp tutuşuyordu. Ama Elliott bu konuyu konuşabileceği herhalde son kişiydi. Nedense Spider Elliott'un aşk hayatını öğrenmesini, bu konuda hâlâ ne denli şaşkın olduğunu bilmesini kesinlikle istemiyordu.

«Bu kadınlar yüzünden, Elliott... Onları memnun etmek öyle güç ki. İki prova arasında beş on kilo birden şişmanlıyor, sonra da suçu benim üzerine atıyorlar.»

«Hadi hadi, şekerim, kadınların sana taptıklarını bilirsin. Sebep bu değil. Söylesene, esrarengiz sevgilin seni üzüyor mu?»

Valentine hemen dikleşti. Telaşlı, savunucu bir tavır aldı. Ağlama isteği kaybolmuştu.

«Ne demek istedin?»

«Esrarengiz adam seni öylesine meşgul ediyor ki artık hiç görüşemiyoruz. Eğer sana kötü davranıyorsa orospu çocuğunu öldürürüm!» Spider hayretle yumruklarının sıkılmış, kollarındaki ve omuzlarındaki tüm kasların öfkeyle gerilmiş olduklarını

farketti. Orospu çocuğunu öldürme fikri hoşuna gitmişti. Başka bir şey önemli değildi.

«Aşırı derecede tahminlerde bulunuyorsun, Elliott.» Valentine birden en azından onun kadar sinirlenmiş, saldırıya geçmişti. «Ben sana onca kadını neden kendine aşık ettiğini soruyor muyum? Böylesine yorgun görünmene hiç şaşmıyorum... Zaten o küçük arkadaşlarını nasıl birbirinden ayırdığını da anlamıyorum... Benim bir tek aşığım olmuş, çok mu? Sana özel hayatımdan söz edecek değilim, Elliott.»

«*Elbette edeceksin!*» diye bağırdı Spider. Oda şaşkınlık dolu titreşimlerle çınladı. İkisi de böyle birdenbire kavgacı bir durum almalarına şaşırmışlardı. Öylece kalakaldılar. Sonra Spider konuştu.

«Özür dilerim, Valentine. Bana bir şeyler oluyor, sanırım. Elbette bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Neden böyle dediğimi bilmiyorum.. Belki de çok uzun süredir arkadaş olduğumuzdandır.»

«Yine de bu sana hak tanı...»

«Haklısın. Unut bunu, tamam mı?» Spider saatine baktı. «Geç kaldım. Yarın görüşürüz.»

Spider acele acele çıkıp gittikten sonra Valentine sandalyesinde uzun bir süre kıpırdamadan, şaşkın, odayı dolduran duygu parlamasından hayretler içinde oturdu. Elliott hiçbir hakkı, hiçbir nedeni olmadan konuşmuştu. Valentine'in çok sinirlenmesi gerekirdi. Bundan daha küçük nedenlerden ötürü kızdığı olmuştu. Oysa... memnun olmuştu. Memnun olmak mı? Evet, sorgusuz sualsiz sevinmişti buna. Demek Elliott onun kendisine açıklama yapması gerektiği kanısındaydı, ha? Valentine farkında değildi ama yüzü tatlı bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Haftalar geçip te *Mirrors* oynadığı sinemalarda afişlerden kaldırılmayınca Vito, Oliver Sloan'ın para kazanmanın en iyi yolu konusundaki anlayışının Arvey'in kötü, yersiz kararlarının üstesinden geldiğine iyiden iyiye inandı.

Oysa Arvey'in Vito'ya olan düşmanlığı eskisi kadar güçlüydü. Bunu da filme gerekli reklamı yapmamaya çalışarak ortaya koyuyordu. Normal bir durumda stüdyonun reklam için tüm olanaklarını ortaya koyması gerekirdi. Hayır, diye düşündü Vito. Stüdyodan hiçbir şey bekleyemezdi. Ama buna zaten ihtiyacı da yoktu. İki şey ona istediği bilgiyi sunuyordu: «*Variety*'nin en çok para kazananlar listesinde *Mirrors*'ın bir numara olması ve «En İyi On Film» listesinde başı tutması. Vito filmin tamamlanmış halini gördüğü andan itibaren hazırladığı planı uygulamaya karar verdi.

Noel'den birkaç gün önce Billy, Los Angeles'in Coney Island benzeri bir sahil kolonisi olan Venice'e gitti. Niyeti Dolly'i ziyaret edip gebeliğinin nasıl gittiğini görmektir. Öğle yemeğini de birlikte yiyeceklerdi. Noel hediyeleriyle yüklü olarak Billy, Dolly'nin herkesin herkesi tanıdığı, ön bahçelerinde kış güneşinin tadını çıkarırken birbirleriyle de gevezelik eden ya da kayak kaydıran çocuklardan sakınmaya çalışarak çiçeklerini sulayan komşuların bulunduğu sokaktaki iki katlı evine girdi.

Dolly'e bir bakınca Billy gebeliğin yolunda gittiğini anladı. Dolly belki de gebeliğin de etkisiyle bir mutluluk bulutu içinde yüzüyordu. Pembe pembeydi. Karnı da bir hayli şişmiş, bel diye bir şey kalmamıştı. Şirin mi şirin, tatlı mı tatlı bir hali vardı.

Billy sevgiyle, «Lezzetli bir yemek gibisin,» dedi.

«Yani ne demek istedin?» diye Dolly keyifli bir kahkaha attı.

«İyisin demek istedim sanırım. Tatlısın.»

«Sen öğle yemeği için hazırladığım yemeği bir ye de lezzetli, tatlı ne demekmiş o zaman anlar-sın. Milton Berle'nin Gefilte Chicken â la Fish adlı yemeğini hazırladım.»

«Ne demek?...»

«Jacob Javit usulü Cheeze Blinztes ya da Ir-wing Wallace usulü Matzo Brie yapacaktım ama senin kilo almamak için ne kadar titizlik gösterdiğini anımsadım. Fikrimi değiştirdim.»

«Nerden buldun... Bu yemek tariflerini ner-den buldun?» Billy gülmemek için kendini güç tu-tuyordu. Dolly dikdörtgen biçiminde pembe renkte bir yemek kitabı gösterdi.

«*Ünlü Yahudi Yemekleri*... Harika bir kitap. Dün Barbara Walters Lahana Dolması yaptım.»

«Ama neden?»

«Çalışmadığıma göre yararlı bir iş yapayım dedim. Harika bir Yahudi bulma konusunda anlattıklarını unuttun mu? Yahudi yemeklerini pi-şirmesini öğrenirsem daha iyi olmaz mı?»

«Haklısın. Ama şimdi mi?»

«Bazı erkekler hamile kadınlardan pek hoşla-nırlar. Hele Neil Diamond Pot Roast yapan kadın-ları. Sanırım bebeği doğurana kadar beklemem gerekecek. Ama yine de belli olmaz ki? Dün yine *Mirrors*'ı seyretmeye gittim... On birinci kez... He-men hemen elli kadar kişi imzayı istedi. Üçü de yemeğe davet etti.»

Billy, «Gittin mi?» diye soludu.

«Yok canım... Hepsi de serseriydi. Ama yine de davet ettiler.»

Billy merakla, «*Mirrors*'ı sinemada, yabancı-lar arasında seyretmek nasıl oluyor?» diye sordu.

«Bilmiyor musun? Billy, filmi sen de kaç kez seyrettin.»

«Yalnızca stüdyoda, birkaç kişiyle beraberken seyrettim.»

«Korkunç bir şey bu.» Dolly içtenlikle şaşırmıştı. «Seyirci bu işin en güzel yanıdır. Sandra'ya Hugh'un kendisi hakkındaki gerçek duygularını anlattığım ve Sandra'nın gidip Hugh'u kayalıkta bulunduğu sahneyi anımsıyor musun?»

«Anımsamak mı?» diye inledi Billy. «Öyleine anımsıyorum ki satır satır yazabilirim.»

«Ama Billy, işte millet o sahnede ağlamaya başlıyor... Sinemada duyguların derinleştiğini, kabardığını, seyircinin filme kendini tümüyle kaptırdığını hissediyorsun... Benim gözlerim bile yaşıyor.»

«Aman Tanrım, Dolly, Fifi bu sahneyi onlara altı kez oynattığında, Svenberg ışıktan iyi olmadığı için avaz avaz bağırdığı zaman sen de oradaydın.»

«Unutuyorum işte,» dedi Dolly inatla. «Bütün o çalışmalar aklımdan çıkıp gidiyor... Her seferinde filmi ilk kez görmüş gibi oluyorum. Bak, yemekten sonra birlikte gidelim sinemaya, ha? Ne dersin?»

«On ikinci kez gitmiş olacağının. Hâlâ görmek istiyorsun demek?»

«Belki de şu *Sound and Music* tiryakilerinden oldum. Bazıları bu filmi yetmiş kez görmüş... Üstelik filmde rolleri de yok... Vito'ya sakın söyleme... Genellikle kendi oyunumu izlemeye gidiyorum. Röportajlarında kendi filmlerini seyretmeye asla gitmediklerini söyleyen oyuncular hiç anlamıyorum... Kendimi beyaz perdede görmeye bayılıyorum.»

«Sen en güzel, en duyarlı oyuncusun, Dolly,»

dedi Billy. «Bunu sana daha önce de söylemiştim ama bana inanmamıştın.»

Dolly başını utangaçlıkla başka tarafa çevirdi. Kendisinde doğuştan bulunan bir şey için övülmeye ya da buna inanmaya asla alışık değildi.

«Bak unuttuyordum,» dedi. «Noel hediyen.» Billy'e içi dolu, ağzı kapalı bir toprak tencere uzattı. «Bu George Jessel'in Chicken Liver Pate'si. İmkânı yok inanmazsın.»

«Haklısın.»

Vito, *Mirrors*'ın En İyi Film adayı gösterilmesini istiyordu. Bunu filmini ilk kez seyredinceye kadar ancak hayal etmiş, ama seyrettiği günden itibaren de aklından çıkmamıştı. *Mirrors* onun meslek hayatının en kusursuz, en güzel eseri idi. Gerçi oyuncularını titizlikle seçmişti ama filmde bunun ötesinde bir şeyler vardı. Kendine özgü bir nabız atışıyla *Mirrors* yaşıyordu. Komediden şiire kadar her düzeyde seyirciye yanıt veriyordu. Filminin başarılı olacağını Vito iliklerinde hissediyordu. Ama önce *Mirrors* için dünyanın ne diyeceğini beklemesi gerekiyordu. Dünyanın geri kalan bölümünün onun inancını kanıtlaması şarttı.

Mirrors'da gereken tüm nitelikler vardı. Bir tek şeyden yoksundu: Stüdyo'nun desteğinden. Cömertçe bir reklam-kampanyası, özel olarak tutulmuş reklamcılar... Bunları Arvey Film Stüdyosu gerçekleştirebilirdi. Ama Vito kendini hayale kaptırmıyordu. Curt Arvey, *Mirrors*'ın daha başarılı olması için parmağının ucunu bile oynatmazdı. Oysa Arvey bu küçük filmin Oscar'ı kazanması için her şansa sahip olduğuna inandırılrsa belki de *Mirrors*'ı aday filmler arasına sokmak için bir çaba harcardı. Çünkü filmin Oscar kazanması demek stüdyoya ek olarak on milyon dolar kazandır-

ması anlamına gelirdi. Ama Arvey de Vito gibi geçirdikleri yılın süper yıldızlarla süper filmler çevrilen bir yıl olduğunu biliyordu. Bu filmlerin hepsinin gerisinde de güçlü stüdyolar vardı. Üstelik *Mirrors*'ın aday gösterilmesi Vito'nun şan ve şerek kazanması anlamına geliyordu. Arvey bunu önlemek için elinden geleni yapardı.

Evet, bu işi Vito'nun kendi başına başarması gerekiyordu.

Sinema Sanatı ve İlmi Akademisi denilen üç bin üç yüz çalışan kişinin oluşturduğu grubun üyeliğini düşündü. Yalnızca bu sayısı özenle sınırlanmış kişiler hangi filmlerin, hangi oyuncuların Oscar'a aday gösterileceğine karar verirlerdi. Üstelik bir stüdyo filmini gösterdiğinde, stüdyo hesabına film gösterileri düzenlemek gerekiyordu. Vito bunun üstesinden gelemezdi. Ama *Mirrors* stüdyo yetkililerine ilk kez gösterildiğinde dört sekreterin tepkisini de asla unutmamıştı. Vito tüm kampanyasını, Akademinin her kolunda ağırlığı olan kişilerin eşlerine, annelerine, kızkardeşlerine, kuzenlerine, teyzelerine, halalarına yöneltmeyi kararlaştırdı.

Kadınları elde et, dedi kendi kendine. Onlar erkeklerinin icabına bakarlar.

Kararını verdikten sonra Vito, Los Angeles'de ve çevresinde oturan kadınlara davetiyeler yolladı. Noel'den şubatın ilk haftasında gizli oy pusulalarının doldurulduğu güne kadar *Mirrors* her gün öğleden sonra kentin çeşitli bölümlerinde oynatıldı. Vito, Akademi üyelerinin akrabalarının yanlarında eşlerini, dostlarını da getirmelerine aldırış etmiyordu. Tek isteği hepsinin de *Mirrors*'ı görmeleri idi. Billy için oldukça karışık bir işti bu. Vito Culver City'den Burbank'a, Santa Monica'dan San Fernando Vadisine kadar her yerde boş sinema salonları buluyor, yöneticileriyle anlaşıyor, filmin

kopyalarının salimen getirilip götürülmesine dikkat ediyordu.

Billy kocasının yüzüne kaygıyla bakarak, «Nasıl gidiyor, sevgilim?» diye sordu.

«Her şey yolunda ama yorgunluktan düşüp bayılmamak için kendimi güç tutuyorum. Ama yakkınmıyorum.»

«Bu kadar yorgunluğa, çabaya değecek mi?»

«Bilmiyorum. Bazan sinemada bir düzine kadar kadın oluyor. Bunlar da bilmem kimin komşuları, yakınları. Bazan yüz kişi kadar toplanıyor. Ama bu işi ben yapmazsam, kimse de yapmaz. Bu konuda elimden geleni yapmalıyım. Yoksa kendimi asla bağışlamam.»

«*Mirrors*'ın kendi değeriyle aday gösterileceğine inanıyorum, Vito.»

«Keşke sen Akademi üyelerinden biri olsaydın, canım.»

Vito, 1978'in ikinci haftasında neden Oscar'a aday gösterilen beş filminden biri olduğunu asla anlayamadı. Belki de oyuncular, üç tanınmamış kişiye bir şans tanımak için oylarını kullanmışlardı. Belki de Fifi'nin aday gösterilmesi gereken yıldı. Ya da Akademi yazarları duygusal bir senaryoya dayanan bir filmi alkışlamak istemişlerdi. Hatta Vito'nun bedava matinelerinden ötürü bile olabildi bu. Daha sonra üç kategoride daha aday gösterilince Vito filminin beğenilmesinin bir raslantı sonucu olmadığını anladı. Dolly Moon En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu, Fiorio Hill En İyi Yönetmen, Per Svenberg En İyi Kameraman adayı olarak gösterilmişlerdi.

«Tanrıya şükürler olsun,» diye sevindi Billy. «Artık rahatlayabilirsin Vito.»

«Sen aklını mı kaçırdın, kızım? Oscar'a yaklaştığımız böyle bir zamanda nasıl rahatlayabilirim? Ancak aday gösterilmeneydik rahatlardım.»

Dolly Moon, diye düşündü Curt Arvey. Bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu. *Mirrors* Akademi tarafından aday seçilince duyguları Dolly, Fifi ve Svenberg'e karşı babaca bir nitelik kazanmıştı. Dolly'le diğerleri *onun* adamlarıydı. Vito'nun bu konudaki payına gözlerini de, kulaklarını da tümüyle tıkıyordu. Fifi, Svenberg saygıdeğer, başarılı, ünlü profesyonellerdi. Curt'un onlar için bu konuda yapabileceği fazla bir şey yoktu ama kendini bir yıldız yaratıcısı olarak gördüğünden sevimli, seksi, küçük Dolly Moon'a ayrı bir ilgi göstermesi gerektiğini biliyordu. Dolly'nin stüdyonun desteğine gereksinmesi vardı. Reklam bürosuna bu konuda ellerinden geleni yapmalarını söyledi.

Reklam Bürosunun tüm adamları, şimdi Paskalya'da piyasaya çıkarılması kararlaştırılan Pickwick müzikali için seferber olmuşlardı. Basın, başının dertte olduğunu bildiği büyük bir filmin kanyan cesedinin üzerine pirana balıkları gibi saldırırmış çiğniyor, emiyordu. Ünlü bir yıldızın intiharı dışında böyle bir olay ellerine ancak kırk yılda bir geçerdi. Büro şefi adamlarını şöyle bir gözden geçirdikten sonra, Dolly için en genç memurunu, Lester Weinstock'u uygun gördü.

Genç Lester Weinstock başka bir zamanın, başka bir uygarlığın ürünüydü. Yuvarlak, neşeli, gözlüklü yüzüne, gür saçlı başına, sıcacık, tatlı, sevimli, sevindirici gülümsemesine bakmak bile onun çok daha masum bir geçmişten, çok şişman olduğu için düelloda pek başarılı olamayacağı halde örneğin Üç Silahşörler devrinden fırlayıp geldiği duygusunu veriyordu. Ya da bunca kiloyu almadan önce genç Falstaff sayılabilirdi. Cüsseli olduğu kadar uzun boylu da. Herhangi birinin sev-

gili köpeği gibi kahverengimsi miyop gözleri, ayı postunu andıran saçları, tüm dikkatlerini gülümsemesine verdikleri için kimsenin tam olarak tarif edemeyeceği bir yüzü vardı. Kadınlar ona karşı değişmez iki tür tepki gösterirlerdi. Ya onu evlat edinmek, ya da onun kendilerini bir kızkardeş gibi kabullenmesini isterlerdi. Lester son derece romantik bir ruha sahip olduğundan bu durum hiç de onun kafasına uygun değildi ama cesaretini de yitirmiyordu. Hayat çok güzeldi.

Lester, Dolly için halkla - ilişkiler temsilcisi olarak seçilmesine çok sevindi. Genellikle tüm film öğrencilerinde olduğu gibi onun da en büyük arzusu yönetmen olmaktı. Ama bu arada Reklam Bürosunda iki yıldan daha az bir süredir en küçük mevkiide çalışmasına rağmen böyle bir işe atanmasını büyük bir şans olarak görüyordu.

Mirrors'ı görmüş, can alıcı bir güzelliği sahip, duygulu Sandra Simon'a hayran kalmıştı. Bu kez filmi yeniden izlediğinde dikkatini Dolly'e verdi. Fiziksel olarak Dolly onun hoşlanacağı bir tip değildi. Lester büyüleyici bir biçimde kaprisli, huy-suz, sinirli, akıldan çıkmayacak gözlere sahip kadınlardan hoşlanırdı. Oysa Dolly Moon'da bu niteliklerin hiç birisi yoktu. Öte yandan oyunculuğu harikaydı. Harika bir artistti. Lester bunu anlamıştı. Film bir kez daha seyretti. Evet, Dolly onun zevkine uymayacak kadar önden ve arkadan çok iriydi ama zaten onunla flört etmeyecekti ki. Görevi ona dadılık etmektir.

Öğle yemeğinden sonra Dolly'e kendini tanıtmak ve görüşmek için randevu istemek niyetiyle telefon etti.

«Adın ne demiştin?» diye Dolly sordu. Oscar adaylarının bildirilmesinden hemen sonra, ta sabahleyin başlayan, mahallelinin, eşin dostun katıldığı parti yüzünden bir parça aklı karışmış gibiydi.

«Lester Weinstock.»

«Bir kez daha söyler misin... Yavaş yavaş? Heceler misin?»

«Hey, iyi misin? Sanki bir parça başın dönüyor gibi de.»

«Yo, hayır. Hiçbir şeyim yok. Çok iyiyim. Hemen buraya gel, Lester Weinstock. Eggnog (Yumurtalı, sütlü, şekerli, viskili bir içki), romlu punç, Sangria, Tekila ve sıcak konyak var. Elmalı çörek de pişiriyorum. Eğer bir saatten daha kısa zamanda gelebilirsen çörekleri sıcak sıcak yiyebilirsin. O zamana kadar hoşça kal, Lester Weinstock.»

Tanrım, diye düşündü Lester. Bir film yıldızıyla ilk kez karşılaşacaktı. O da bir parça kafadan kontak gibiydi. İkinci telefon konuşması onu iyiden iyiye şaşırttı.

«Bay Weinstock, henüz tanışmadık ama ben Vito Orsini'nin karısı Billy Orsini'yim. Şimdi, söyleyeceklerim çok önemli, dikkatle dinleyin. Dolly Moon benim en yakın arkadaşımdır. Tek kusuru da nasıl giyinileceğini bilmemesidir. Bu konuda hiç fikri yok. Anladınız mı? Bu yüzden onu bugün öğleden sonradan daha geç olmamak şartıyla Butik Takıntı'ya götürmek sizin göreviniz. Orada Valentine O'Neill... Duydunuz mu?... Dolly'e Oscar gecesi giymesi için bir kıyafet hazırlayacak. Elbisenin parasını kimin ödeyeceğini sormasına ya da kaç mal olacağına dair soru sormasına izin vermeyin... Elbise Takıntı'nın hediyesi olacak ama bunu onun bilmesini istemiyorum. Dolly'e fatu-rayı stüdyonun ödeyeceğini söyleyin. Bunları iyice anladınız mı? Yakında buluşacağız. Ne? Evet, kocam namına *elbette* sevinçliyim. Evet, kendisine söyledim. Bay Weinstock, Oscar gecesine yalnızca *altı hafta* kaldı Dolly'nin bugün Valentine'i kesinlikle görmesi gerek. Anladınız mı? Boş verin, nasılsa anlayacaksınız!»

Lester, Dolly'nin evinin merdivenlerini çıkarırken kalbi duyduğu heyecanla hiç atmıyor gibiydi. Dolly'den sonra Billy'nin telefonu onu her şeyin mümkün olabileceği bir dünyanın içine fırlatıp atmıştı. Annesiyle en büyük ablası özel durumlar-da Takıntı'dan alışveriş ederlerdi ama kendisi oraya hiç gitmemişti. Şimdi bir Oscar adayını gizemli bir biçimde acil nedenlerden ötürü oraya götürecekti, bir gece kıyafetinin ısmarlanmasına yardımcı olacaktı. Elmalı çöreklerin kokusu da enfesti doğrusu. Bugünlük, giriştiği perhizi unutacaktı.

Dolly'nin ev sahibi tanınmış kişilerle dolu odanın kapısını açtı. Lester Dolly'nin nerede olduğunu, onu buradan nasıl alıp Butik Takıntı'ya götürebileceğini düşünerek odanın ortasında kararsız durdu. Biraz sonra arkasından bildik bir ses, «Sana bir parça çörek ayırdım, Lester Weinstock,» dedi. «İnan hiç de kolay olmadı bu.» Lester hızla dönünce Dolly'nin kocaman kocaman gözlerinin gülümseyen maviliğiyle karşı karşıya geldi. Lester'e gülümsüyordu. Genç adam otomatik olarak onun bel seviyesinde tuttuğu tabağa uzandı. **BEL SEVİYESİ!**

«Biliyorum,» diye Dolly tatlı tatlı kıkırdadı. «Önce ben de inanamadımdı. Her sabah kalkıp aynaya baktığımda daha fazla büyümem olanaksız, diye düşünüyorum ama büyüyorum işte. Çöreğini ye. Soğumadan.»

Lester ne yaptığını bilmeden çöreği ağzına götürüp ısırdı.

«Beğenmedin mi?»

«Yo... Şey... Harika. Acaba sorsam kabalık olur...»

«Çöreğin tarifini mi?»

«Kaç... aylık?» Dolly'nin balon gibi bir hali vardı.

«Yedi ay, bir haftalık. Bir iki gün aksayabilir.»

Dolly kesin bir yanıt verebilmekten çok memnun gibiydi. «Dört Temmuz hafta sonunda oldu. İnsanlar tatillerde nakavt oluyorlar, değil mi? Böylece önemli tarihler asla unutulmuyor.»

«Bir dakika, bir dakika.» Lester oturacak bir yer bulabilmek için telaşla çevresine bakındı. Sonra tüm ağırlığıyla yere çöktü. Dolly de onun yanına. Lester'in mutlaka saçlarını kestirmesi gerekiyordu. Bu adam parmaklarıyla ne sayıyordu? Oysa akli başında birine benziyordu. Tatlı, sevimli, güvenilir ve neşeli bir hali vardı. Dolly daha telefondaki konuşmadan onun böyle bir tip olacağını anlamıştı. Sonra Lester, *Weinstock*' soyadına ne kadar da uygun düşüyordu. Ama neden böyle kaygılıydı?

Dolly alçak sesle, «Kaygılanacak bir şey yok,» dedi.

Lester, «Sekiz ay üç hafta,» diye içini çekti. Tam Oskar gecesi.»

«Sence doğru değilse, o geceye katılmam.»

«Yo, katılacaksın. Patronum bunu iyice belirtti. *Mirrors*'la ilgili herkes orada olacak. Patronum adayların geceye katılmaması kadar kötü bir şey olmayacağını söyler hep. Tabii aday dünyanın öteki ucunda bir yerde film çevirmiyorsa. O zaman bile ne yapıp edip katılmalı. Kocanla orada olacaksın... Hayır mı? Tamam, dostunla... O da mı olmaz? Pekala, bir arkadaşınla, ya da liseden sevgilinle gelirsın.»

Dolly bu komik adama gülümsedi. Belki fazla bilgili bir kadın değildi ama başka biri çıkmadığı takdirde Akademi armağanlarının dağıtılacağı geceye onu kimin götüreceğini çok iyi biliyordu. Başka biri de yoktu zaten.

«Biraz daha çörek ye, Lester.»

Valentine böylesine normal başlayan bir günün, böylesine büyük bir çılgınlık içinde biteceğini aklının ucuna bile getirmemişti. Spider'a da dediği gibi komedi başlamıştı ama bu orada bulunmayanlara oynanacak bir komediydi. Çünkü Oscar töreni dünyaya televizyonla naklen yayınlanacaktı. Tahminlere göre yüz elli milyon kişi izleyecekti töreni. Tanrıya şükürler olsun ki, bu kadar çok kişiyi zihinde canlandırmak olanaksızdı. Yine de Valentine'in müşterilerinden her biri daha önce hiç olmadığı gibi bir anda düşünemeyecekleri kadar çok kişi tarafından görüleceklerini biliyorlardı. Bu düşünceyle tedirgindiler. Heyecanlandılar.

Hayatının ilk ısmarlama elbisesini giyecek olan Maggie MacGregor içlerinde en heyecanlı olanıydı. Kapıdan giren çeşitli yıldızlarla konuşmalar yapacağından, sonra da minikamera ekibiyle kliste çalışacağından yayının büyük bir bölümünde görünecekti.

«Valentine, keşke bu işe hiç girmeseydim,» diye inledi Maggie.

«Saçmalama,» diye homurdandı Valentine. Bütün bir gün bir modacıdan çok yaramaz çocuklarıyla başetmeye çalışan bir İngiliz dadı gibi davranmak zorunda kalmış, artık bıkmıştı. «İşini elinden almaya kalkışanı zehirleyip öldürürsün, değil mi? Onun için kes sesini de düşünmeme fırsat ver.» Maggie'nin hiç de ilham verecek bir vücuda sahip olmadığı kesindi. Yarım iç eteği ve sütyeniyle ufak tefek ama dolgun yapısı Valentine'e şıklıkla ilgili hiçbir fikir vermiyordu. Spider'ın onu sade, iddiasız, dikkati çekmeyen kıyafetler giymeye razı etmesi çok iyi olmuştu. Ama Maggie'nin haftalık şovları için giydikleri başka, böylesine ö-

nemli bir gecede giymesi gereken kıyafet başkaydı. Maggie, hem kendisi, hem de televizyon şirketinin hatırı için Oscar gecesi kadar muhteşem olmalıydı. Valentine ona kalın, gür kirpiklerinin gerisinden dikkatle baktı.

«Maggie, bir elinle göğsünü kaldır, diğeriyle de sütyenini aşağı çek. Daha aşağı. Hımmm, Tamam, iyi. Memelerinin üstü baştan çıkarıcı ama edebe aykırı değil. İmparatoriçe Josephine'e şükürler olsun.»

«Valentine,» diye Maggie karşı koydu. «Biliyorsun, böyle bir şeyi Spider onaylamaz. Kamera ya göğüslerimin bu kadar büyük bir bölümünü göstermemi istemez. Bu konuda ne denli tutucu olduğunu herkes bilir.»

«Sana bir elbise hazırlamamı mı istiyorsun yoksa Spider'dan hazır bir şey almayı mı?»

«Ah, Tanrım, bana bir elbise dikmeni istiyorum ama emin misin, yani kaba... bir parça aşırı olmayacak mı?»

«Tümüyle, son derece şık olacaksın, Maggie. Dünyanın en sade, en zarif, en kibar, en tutucu kıyafetinin üzerinde tek süsün göğüslerin olacak. Şov sona erdiğinde yüz milyonlarca kişi iki şey anımsayacaklar, Maggie! Kimlerin Oscar kazandıkları ve Maggie MacGregor'un şahane göğüsleri olduğu. Şimdi git. Yardımcım ölçülerini alacak. İlk provan iki hafta sonra.»

«Bu sade, bu kibar elbisenin kumaşı ne olacak?»

«Siyah şifon elbette... İstedğim çelişkiyi başka neyle elde edebilirim ki? Maggie, küpeden başka mücevher takmayacaksın. Bir dizi inci bile olmayacak. Göğüsler ve şifon asla yenik düşmezler. Binlerce yıldan beri hep başarıya ulaşmışlardır.»

Valentine masasına geçip açık yakalı bir İmparatoriçe Josephine stili bir tuvalet çizmeye baş-

ladı. Tuvaletin kolları olmayacaktı elbette. Çünkü Maggie'nin dolgun, güzel kolları, zarif elleri vardı. Bunları düşünürken bir yandan da kendini hiç de keyifli hissetmediğinin farkındaydı. Sabahtan beri dünyaca ünlü, her biri diğerinden daha güzel ve yetenekli kadınların saldırısına uğramıştı. Onları giydirmek ayrı bir zevk oluyordu. Ama bundan hoşnutluk duyacağı yerde kafasında bir tedirginlik, derisinin altındaki kemikleri sıızlatan bir şeyler vardı. Son zamanlarda günü gününe yaşamaya çalışmış, gelecek için hiçbir karara varmamış, hep yüzeyde kalmıştı. Yanıtlanmamış mektuplar gibi bu tutumunun zamanla onu bir karara vardıracağını umuyordu. Ama henüz bir yararı dokunmamıştı. Ne zaman oturup durumunu düşünmeye, bir karar vermeye kalkışsa kafası ona oyun oynuyor, tümüyle başka yönde çalışmaya başlıyordu. Hayal bile kuramıyor, kendini Bayan Josh Hillman olarak asla göremiyordu. Gözlerinin önüne North Roxbury'deki ev canlanıyor ama kendini buna benzer bir evde yaşıyor olarak hayal edemiyordu. Kesinlikle uymuyordu.

Josh söz verdiği gibi bir daha onunla evlenme, boşanma gibi konuları hiç konuşmamıştı ama Valentine ona, onunla evlenip evlenemeyeceğini ancak Oscar gecesinden sonra söyleyeceğini bildirmişti.

Josh şaşkın bir halde, «Oskar gecesinin bizimle ne ilgisi var?» diye sormuştu.

«Kendimi düşünemeyecek kadar çok işim var, Josh. Zaten kimin kazanacağı belli oluncaya dek kafamın Billy, Vito ve diğerleriyle meşgul olacağını biliyorum.» Buklelerinin ve uzun kirpiklerinin koruyucu perdesi gerisinden ileri sürdüğü nedenin Josh'a da kendisine olduğu kadar saçma gelip gelmediğine baktı. Ama ona verilecek bundan daha iyi bir yanıtı yoktu. Josh da onu sıkıştırmaması

gerektiğini çoktan öğrenmişti. Valentine, düşünemeyecek kadar meşgul olmadığını biliyordu. Yalnızca kendini düşünmek istemiyordu. Zaman bir karara varmasına herhalde yardımcı olacaktı.

Valentine omuzlarını silkerek kendini bu düşüncelerden kurtarıp diğer müşteriyi, Dolly Moon'ı beklemeye koyuldu. Billy bu sabah en sevdiği arkadaşşı Dolly için elinden geleni yapmasını, dünyanın en güzel elbisesini hazırlamasını istediğinde oldukça heyecanlı görünmüştü.

Valentine, *Mirrors*'ı iki kez seyretmiş, Dolly'i giydirme konusundaki güçlükleri anlamıştı. Ama Bayan Moon'un her çeşit giysiyi giyebileceğini ve de asla rüküş olmayacağını biliyordu. Çünkü sevimli yıldızın kişiliği giydiği her şeyin üstesinden gelecek güçteydi. Billy'nin bu konuda kaygılanmasına gerek yoktu. İnsan Dolly Moon'un giysisine değil gülünç - güzel yüzüne, baş döndürücü gülümsemesine, tapınılacak derecede seksi ve iri, tombul vücuduna bakardı.

Valentine kollarını yukarı kaldırıp yere eğildi. Sonra yeniden kolları havada gerindi. Bütün gün yaptığı çizimlerden yorgun düşmüştü. Dolly Moon'un gelmesi yaklaşmıştı. Billy kendi düğün kıyafeti için bile böylesine büyük bir heyecan göstermemişti.

Bir saat kadar sonra Billy, Dolly'le Lester'i kendi evine, yemeğe götürdü. Genç kadın çocuğu ilk kez çıktığı okul piyesinde başarı kazanmış kadırlar mutluydu.

Spider bir kadeh Chateau Silverado uzatırken, «Evet, Val,» dedi. «Billy bizi şaşırtıp dehşete düşürme yeteneğini yitirmemiş, değil mi? Bayan Moon'u nasıl giydirmeyi düşünüyorsun?»

«Bir yolunu bulurum`elbette,» diye Valentine

sorunun pek üstünde durmadı. «İnsanın hayal gücünü kullanması yeter. Evet, senin bütün gün yaptığın işten bir parça güç ama yine yapılamayacak bir iş değil.» Valentine içki kadehini bırakıp beyaz önlüğünü çıkardı. Mantosunu giydi. Gitmeye hazırdı.

«Bir dakika, Val. Dolly'nin elbisesi konusunda sana yardımcı olabilirim. Tanrı da biliyor ki, çok işin var. Bir dakika otur ma konuşalım.»

«Sağol, Elliott. Ama ben bu işin üstesinden gelirim. Akşam yemeği için randevum vardı. Geç bile kaldım. Burada daha fazla kalamam.»

Spider onun bu baştan savıcı konuşması karşısında sapsarı kesildi. «Kalamaz mısın? Vay vay, bu adam seni hizaya getirmişe benzer. Bugünü göreceğimi asla ummazdım... ehlileştirilmiş bir Valentine.» Sesinde çok hafiften bir aay vardı ama Valentine bunu hemen sezdi.

«Ne demek istiyorsun, Elliott? Özel hayatım özeldir. Sanırım bu konuda haftalar önce anlamaya varmıştık. Ama sen işin ucunu bir türlü bırakmıyor gibisin.»

«Ah, senin gizli kapaklı işlerin beni hiç ilgilendirmiyor, Valentine. Yalnızca biraz eğleniyorum, o kadar.»

Valentine'in gözlerinin çevresinde gazap dolu halkalar belirdi. «Sen bu konuda konuşacak bir kişi değilsin Elliott. Tüm hayatın onun bunun peşinde koşmakla geçti. Sana bu işi sağladığımda aynı zamanda Beverly Hills kadınlarına bir damızlık at sağladığımın farkında değildim. Bilseydim Billy'den senin için biraz daha fazla maaş isterdim.»

«Ah ha! Bunu söyleyeceğini bekliyordum. Bir gün gelip bana iş bulduğunu başıma kakacağını biliyordum. Dinle beni yavrum, eğer Takıntı'yı nasıl değiştirebileceğimiz konusunda değişik fikir-

lerim olmasaydı iki hafta içinde kendini kapının önünde bulurdun.»

«Bir buçuk yıl önceydi o. O zamandan beri ne yaptın? En şık kıyafetlerinle bir uyurgezer gibi dolaştın durdun. Ha! Takıntı'ya ününü benim bölümüm sağlıyor. Sense bunu kabullenemeyecek kadar basit görüşlü bir insansın.» Valentine'in sesi havayı bir bıçak gibi yırtmıştı.

«Senin bölümün! Senin sağladığın kârla telefon faturasını bile ödeyemeyiz biz.» Spider kendini öfkesine kaptırmıştı artık. «Sen ve o beyaz gömleğin... Sanki Givenchy'mişsin gibi kendine bir takım havalar vermelerin hep bir avuç zengin ve şımarık kadının sana elbiselerini diktirmelerinden, kendileri için modeller çizmene izin vermelerinden geliyor... Senin çalışmalarını mağazanın diğer bölümleri destekliyor... Bundan da ben sorumluyum... Bir mağaza kendi kendini yönetemez... Yoksa bunun farkında değil misin?»

«Seni pis, kokuşmuş...»

«Bak hele, bizim Valentine yine o ünlü sınır krizlerinden birini geçirmek üzere. Eğer istediğini elde edemezse hemen tepeden tırnağa Fransız kesilir. Tepinmeye başlar, öfkeden ağzı köpürür.» Spider ona parmağını salladı. Valentine'in yüzüne bir ok atsa belki çok daha iyi olacaktı. Valentine'in öfkeden elleri ayakları buz kesildi.

«Seni adi herif, seni. Melanie Adams'ın bile seni neden reddettiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Melanie gibi birini sevmen, onun gibi kafasız, bomboş birini seçmen bile nasıl bir insan olduğunu anlatmaya yetiyor. Sen de ilişki kurduğun kadınlar kadar ucuz, cahil ve basitsin... Senin hayatın bu! Hiç olmazsa benim aşığım kültürlü, olgun bir insan. Ama senin bu sözcüklerin anlamını bilmediğini sanmıyorum.»

Spider boğuk, ıstırap dolu bir sesle, «Umarım o

da Alan Wilton gibi biri değildir, Valentine,» dedi. «Bir homoyla geçireceğin ikinci bir aşk macerasından sonra yine sana dadılık etmeye dayanamam.»

«NE!»

«Duyup öğrenmeyeceğimi mi sandındı? Yedinci Caddenin yarısı biliyor bu macerayı... Zamanla benim de kulağıma geldi.»

Valentine sanki kocaman bir taş blokun göğsünün üstüne düştüğünü hissetti. Konuşamadı. Oturduğu yerde adeta çöktü. Kör kör çantasını arandı. Birden Spider hayatında hiç duymadığı kadar büyük bir utanca kapıldı. Hayatında hiçbir zaman, asla, bir kadına karşı acımasızca davranmamıştı. Güzel Tanrım, ne olmuştu ona? Bu tartışmanın nasıl başladığını bile anımsamıyordu.

«Valentine...»

«Seninle bir daha konuşmak istemiyorum,» diye Valentine onun sözünü kesti. «Artık birlikte çalışamayız.»

«Lütfen, Val, aklımı kaçırdım ben... yani... Söylediklerim yalandı. Kimsenin bir şey bildiği yok. O adamla bir kez karşılaştım. Kendim bir takım sonuçlar çıkardım... Val... lütfen...»

«Birimiz Takıntı'dan ayrılmalı.» Valentine bunu o biçimde söylemişti ki özür dilemenin, tartışmayı sürdürmenin bir anlamı olmadığını anlatmıştı.

«Gülünç bu. Billy'e bunu yapamayız.»

«Ben giderim.»

«Hayır, olmaz. Senin işini başka biri yapamaz. Ama benim yerime biri bulunabilir.»

«İyi.» Valentine buz gibiydi. Kararını değiştireceğe benzemiyordu.

«Billy'e durumu ancak Oscar'dan sonra açıklayabilirim. Şimdi zaten yeteri kadar sorunu var.»

«Nasıl istersen,» Valentine mantosunu alıp çıktı. Spider onun asansörü beklemediğini, yangın

merdivenlerinden indiğini duydu. Bir saat kadar elleriyle masanın derisini oğuşturarak oturdu. San-ki böyle yaparsa ellerinin ısınacağını sanıyordu.

Maggie'nin Vito'yla ilgili, *Bir yapımcının hayatında bir gün* adlı belgeseli televizyonda gösteril-memişti. Diğer, daha aktüel konular ön plana alınmış, sonra da uygun bir zamana kadar saklan-mak üzere kaldırılmıştı. Maggie bunu unutmuş gibiydi. Özellikle şimdi. Çünkü Oscar gecesi yaklaştıkça onu elde etmek isteyen çeşitli stüdyoların saldırısıyla uğraşıyordu.

Oscar adaylarının ilanından bir hafta sonra beş aday filmin gösterilmesine Beverly Hills'in hemen doğusundaki Wilshire Bulvarında bulunan son derece rahat Samuel Goldwyn tiyatrosunda başlanmıştı. Vito son çabası her neyse bunu hemen gerçekleştirmesi gerektiğinin farkındaydı. Eğer Maggie'nin şovu yararlı olacaksa, hemen harekete geçilmeliydi. Vito, onu bürosundan aradı.

«Maggie,» diye sordu. «En sevdiğin kişi kim-dir dünyada?»

«Kendim.»

«Kendinden sonra?»

«Vito, sende hiç utanma yok mu?»

Vito, «Elbette yok,» diye güldü.

Maggie kuşkuyla, «Senin bir istediğin var, değil mi?» diye sordu.

«Hem de nasıl. Hakkımda yaptığın o şovun En İyi Film oylaması yapılmadan önce televizyonda gösterilmesini istiyorum.»

«Tanrım. Vito, bunun ne anlama geleceğinin farkında mısın? Aman Tanrım, sen kendi kendinin propagandasını yapmış olacaksın... İstesem bile böyle bir şeyi şimdi nasıl yaparım?»

«Yani yapacaksın, değil mi, Maggie?» Vito a-
mansızdı.

«Doğrusunu istersen, Vito, senin için elimden
geleni yapmak isterim ama...»

«Maggie, Boutique'de yemek yediğimiz geceyi
anımsıyor musun? O gece bana korçlu olduğunu
söylemiştin.»

«Pek anımsıyorum sayılmaz.»

«Sen hayatında hiçbir şeyi unutmazsın, Mag-
gie. Meksika'daki olay seni yıldız yaptı.»

«Evet ama kafamın işlemesi Ben Lowell'in ba-
şını da beladan kurtardı.»

«Demek ki Ben Lowell sana borçlu. Ama senin
bunu ona asla söylemeyeceğinden eminim. Ama
bana borcunu ödemenin zamanıdır.»

«Beni gerçekten sıkıştırıyor musun?» Maggie
konuşanın Vito olduğuna inanamıyordu.

«Elbette. Arkadaşlık ne içindir?»

Bir sessizlik oldu. Vito ona düşünme zamanı
verdi. Maggie'nin düşüneceğini biliyordu çünkü.
Eğer genç kadın bunu bir arkadaşı için yaparsa
gücünü öylesine etkili bir biçimde ortaya koyacak-
tı ki onun dostluğu Hollywood'un önemli kişileri
arasında aranılan bir nitelik kazanacaktı.

Nice sonra Maggie, «Program sorumlusu ki-
şiyle konuşabilirim,» dedi. «Belki onu bir şeyler
yapmaya da razı edebilirim. Ama hiçbir konuda
söz vermiyorum.»

«Güncel bir olay olacak, göreceksin, Maggie.»

«Seni serseri herif seni! Güncel ha? Sen şuna
politik desen daha doğru olmaz mı?»

«Ah, Maggie, senin sevdiğim yanlarından biri
de sözü döndürüp dolaştırmaktan hiç hoşlanma-
man.»

«Eğer istediğini yapabilirsem bana borçlana-
caksın, Vito.»

«Anlaştık. Yaşamımızı birbirimize iyilik edip borçlanmakla geçireceğiz.»

«Evet,» dedi Maggie. Dalgın bir hali var gibiydi. «Evet, işe koyulsak iyi olacak. Çünkü bu işi başaracaksam bir hayli çalışma yapmam şart. Tamam mı? Billy'e sevgilerimi söyle, olur mu? Ne acayip değil mi, onu gerçekten seviyorum. Aslında Billy için böyle bir duygu besleyeceğimi hiç sanmazdım.»

«Artık seni kıskanmıyor, Maggie. Belki de nedeni budur.»

«Beni kıskanıyor muydu? Doğru mu söylüyorsun?» Maggie kendisine hiç beklenmedik anda, şahane bir armağan verilmiş gibi konuşuyordu şimdi.

«Bilmiyor muydun? Ben de seni çok akıllı bir kadın sanırdım, Maggie.»

«Hiç kimse o kadar akıllı olamaz, Vito.»

Lester Weinstock kendini oldukça karışık bir durumda bulmuştu. Yoksa iki kültür arasında kalmış, Yeni Kuşak'la ilgisini yitirmiş bir kurban mıydı? Yoksa Dolly gerçeklerle bağdaşamayan bir kişiliğe mi sahipti? Gayri meşru... Hayır yanlış sözcük kullanmıştı... tek başına çocuk sahibi olmak yalnızca Bohemya'nın en uzak, kuytu köşelerinde mi görölüyordu yoksa Dolly'nin ortaya koyduğu aynı mutlu, akla uymaz, rahat tutumla Birleşik Devletlerin dört bir yanında her gün gerçekleşen olağan bir şey miydi? Lester ikinci tabak Henny Youngman usulü hazırlanmış ekşili tatlılı et yahnisini yerken bunları düşünüyordu. Tabağını yine Dolly'nin evde yaptığı ekmekle temizlerken, hayır, diye karar verdi. Dolly ilerde ne kadar iyi bir anne olursa olsun çocuğa haksızlık etmektir bu.

Lester artık iki haftadır Dolly'nin reklam iş-

lerini yönetiyordu. Genç kadının hazırladığı yemekleri yiye yiye üç dört kilo daha almış, Dolly'nin durumuna üzmekten de saçlarına ilk ak düşmüştü. Birdenbire içine düştüğü bu karışık, dertli dünyasındaki tek parlak değişmez şey Dolly'e harika yemekler pişirmesini öğreten sevgili, yaşlı, Yahudi büyükannesiydi.

«Lester, saçlarını kesmeme izin vermelisin.»

«Yarın berbere giderim.»

«On gündür gideceğini söylüyorsun. Vaktin yok. Basınla neden görüşemeyeceğim konusunda bahaneler uydurmaktan, o gülünç telefon konuşmalarını yapmaktan senin başını kaşıyacak zamanın bile yok.»

«Dolly, Stüdyonun ne düşündüğünü biliyorsun. Bir Oscar kazanma umudun olsa bile, millet senin hamile olduğunu öğrenir öğrenmez tüm şansını yitirirsin. Hele onlara Sunrise'ı, Rodeo'ları anlatırsan... Bunları ağzından kesinlikle alacaklardır... Her şey bitti demektir o zaman. İnsanlar hâlâ bir takım şeylere değer veriyorlar, unutma.»

«Belki bana sevgi, yakınlık duyarlar. Bu da oy almama yardımcı olur. Lester. Otur şuraya... Boyuna bir havlu bağlayacağım. Benim tırnak makasım neredeydi?»

Lester sanki bir düşteymiş gibi Dolly'nin kendisini bir sandalyeye oturtmasına izin verdi. Dolly'nin yüzünde öylesine... öylesine içten bir anlam vardı ki. İnsanlarla arasına güvenli bir uzaklık koymayı kesinlikle reddediyordu. Dolly'nin ona bu biçimde yakınlık göstermesi gerçekten doğru değildi. Lester ona çocukluğundaki yatağını ısılatma sorununu çoktan anlatmıştı. İlk gençlik aşkının felâketini de. Beverly Hills Lisesinde okurken geometri sınavında kopya çekerken nasıl yakalandığını, şansını portatif tuvalet karavanlarına borçlu olduğunu, bir gün harika filmler yapmak iste-

diğini, ikinci gençlik aşkının felâketini hep anlatmıştı. Tanrım, Dolly'e yaşam öyküsünü tümüyle, hiçbir şey gizlemeden anlatmıştı işte. Tek anlatmadığı şey tatil kamplarında nasıl aptal biri yerine konduğuydu. Bunu da utandığından değil, yalnızca unuttuğu için anlatmamıştı.

«Sanırım fazla kısa kesiyorsun,» diye yakındı Lester.

«Hiç de değil. Sana yeteri kadar yanaşamadığımdan biraz zor oluyor. Tamam, işte bitti.» Dolly kendini sandalyeye bıraktı. «Git aynaya bak da bana nasıl olduğunu söyle.»

Lester ona itaat edip gözlerini kısarak aynaya baktı. Gördüğü pek hoşuna gitti. Dolly'e teşekkür etmek için döndüğünde kadının yüzünün ıstırapla buruşmuş olduğunu gördü.

«Hey, ne var? Ne oldu?»

«Sırtım ağrıdı. Biliyor musun, hamile insanlar ayakta hareket etmemeliler. Ellerinin dizlerinin üzerinde dolaşmalılar. Belki bir gün dediğime gelirler.»

«Yapabileceğim bir şey var mı?»

«Şey...»

«Varsa söyle. Saçlarımı kesmene karşılık bir şey yapayım ben de.»

«Sana zahmet olacak ama yağım bitmiş... Karınımı oğuşturmak için kullandığım yağ... Lester, yoksa hamile kadınların karınlarında çatlaklar olmasın diye karınlarını yağla oğduklarını bilmiyor musun?»

«Bu konuda hiç bilgim yok.»

«Gece açık olan markete gidip bana yağ alabilir misin?»

On dakika sonra Lester bir şişe ithal malı İtalyan zeytinyağı, bir şişe yerli zeytinyağı, bir şişe safran yağı, bir şişe fındık yağı, bir şişe Johnson bebek yağıyla geri geldi. Çın çın öten bir Noel ba-

ba gibi kese kağıdını masanın üzerine bıraktı. Dolly ortalıkta görünmüyordu.

«Neredesin?»

«Yatak odasında. Yağı buraya getir.» Dolly o on dakika içinde yaptığı duşla pembe pembe, saten ve danteller içindeki pijamasıyla yatağına uzanmış yatıyordu. Pijama Billy'nin Noel hediyelerindendi. Lester utangaçlıkla torbanın içindekileri gece masasının üzerine çıkarıp koydu.

«Ne cins istediğinden emin olmadığımndan...»

Dolly gülmemek için dudağını ısırarak yağlara baktı. Gözleri neşe gözyaşlarıyla dolu bir halde bebek yağını işaret etti. Lester şişeyi uzattı. Dolly açtı. Lester'in avcuna bir miktar döktükten sonra pijamasının üstünü yukarı çekip, altını da aşağı itti. Muhteşem, anıtsal, kadife gibi bembeyaz karnı Lester'e şimdiye kadar gördüğü en olağanüstü şey gibi göründü. Dehşete düşmüş, aynı zamanda büyülenmiş bir halde bakışlarını başka tarafa çevirdi. Sonra dayanamayıp yeniden baktı. Doğanın böylesine harika başka bir eseri var mıydı?

«Çok şaşırdın, değil mi?» diye sordu Dolly. Bir yandan da sevgiyle karnını okşuyordu.

Lester boğulur gibi, «Harika,» dedi.

«Orada öyle durup durma, Lester. Elinden yağ damlayacak. Otur ve ovuştur.»

«Ovuşturmak mı?»

«Lester, ne yapacağını bilmiyor musun yoksa?»

«Hayır, bu konuda ders görmedim. Bilmiyorum.»

Dolly onun elini tutup karnının yan tarafına götürdü. Sonra tepesine doğru getirdi. «İşte böyle. Bir yandan diğerine doğru süreceksin. Oh, ne kadar iyi oluyor. Sen ovuşturmaya devam et, Lester... Ben sana yağı damlatırım. İstersen iki elini de kullanabilirsin.» Genç kadın içini çekti. «Bu-

nu sen yapınca daha da iyi oldu. Lüks hayat diye ben buna derim işte.. Ceketini çıkar, Lester, hava sana çok sıcak gelmiş gibi. Mımmın. Tamam, şimdi daha iyi değil mi?»

Lester üç saat sonra uyandı. Birisi onu yavaş yavaş ama sürekli itiyordu. Sanki midesine kocaman, yumuşak bir yumruk dayanmış gibiydi. Uykulu bir telaşla yatağında onu itenin kim olduğunu merak etti. Eliyle araştırdı ve Dolly'nin karnıyla karşılaştı, daha doğrusu Dolly'nin içinde tekmeler atan bebeğiyle... Sonra Dolly'nin saçlarının burnunu gıdıkladığını, Dolly'nin başının göğsünde olduğunu ve Dolly'nin ayaklarının, bacaklarının arasında olduğunu farkettiler. Yatağa çivilenmiş gibi hareketsiz kalmıştı. Yatak odasının alacakaranlığında gözlerini inanmazlıkla açtı. Gözlüksüz her şey belli belirsizdi ama kafası çok iyi çalışıyordu. O, Lester Weinstock sekiz aylık hamile bir kadınla sevişmişti! Üstelik o, Lester Weinstock tüm hayatı boyunca hiç böylesine harika bir biçimde erotik, tümüyle harika bir deneyim geçirmemişti. O, Lester Weinstock bunun hemen, şimdi yinelenmesini istiyordu. Ahlaksız bir insandı o, bundan hiç kuşku yoktu, ama sonunda kendini Yeni Kuşağın bir üyesi gibi hissetmeye başlamıştı. Neden şimdiye kadar her konuda sinirli, tedirgin oldum acaba, diye merak etti. Dolly uykusunda kımıldadı. Lester onu bir parça ama hafifçe sarstı. Onu uyandırmaması gerekirdi. Artık *uyuyan* bir hamile kadınla da sevişecek kadar kendini kaybetmemişti. Dolly'i bir parça daha sarstıktan sonra onun cömert, iri memeleriyle oynadı. Bu kadarı da yeterliydi.

Valentine'le ettikleri kavgadan sonra Spider, Oscar törenlerine ne kadar kaldığını saymaktan

başka bir iş yapmıyor gibiydi. Günler onun istediği derecede hızlı geçip gitmiyorlardı. Takıntı'dan ayrılacağına göre her şeyin bir an önce olup bitmesini istiyordu. Billy'e haber vermeden yeni bir iş arayamazdı. Büyük mağazalardan birinde rahatlıkla iş bulacağını biliyordu. Takıntı'daki başarısını bilmeyen, duymayan kalmamıştı. Bu işte kalmak istemediği takdirde yeniden fotoğrafçılığa başlayabilirdi. Hem de burada Batı Sahilinde. Belki de Harriet Toppingham'ın kan davası artık unutulmuştu. New York'a da dönebilirdi. Her neyse, para biriktirmişti. Neden gemiyle bir dünya turuna çıkmıyordu? Çine? Neden Çin'e yerleşme-yecekti ki? Evet, yapabileceği pek çok şey vardı.

Valentine konusunda artık hiçbir şey yapmı-yordu. Spider birkaç kez özür dilemeye kalkışmış ama genç kadın onun yüzüne bile bakmadan, konuşmasına izin vermeden odadan çıkıp gitmişti. Tüm suçu üzerine almaya hazırdı Spider. Bir kadınla erkek asla gerçek dost olamazlar diye kim demişse çok haklıydı. Valentine'le arkadaşlığı yaşantısının bir bölümünü oluşturuyordu. Bu arkadaşlık artık bitmiş, unutulmuştu.

Haftalar geçti. Ama Spider içindeki sıkıntıyı, karamsarlığı bir türlü atamadı. Bunun Melanie'nin Hollywood'a gitmek için onu terkettiğinde duyduğu yitiklik, öfke, kederle ilgisi yoktu. Harriet Toppingham mesleğinin canına okuduğunda da böyle olmamıştı. O zaman duygularının kesin sınırları vardı. Duygularını tahlil edebiliyordu. Ama şimdi, son zamanlarda, gece yarısı uyanıyor, saatlerce gözünü uyku tutmuyor, ertesi gün hiçbir anlam veremediği düşüncelerle dönüp duruyordu. Spider ilk kez bu tür düşüncelere kapılıyordu; Onu kim seviyordu, kimin umurundaydı, şu ya da bu işi neden yapıyordu ki, ne fark ederdi, neden yaşıyordu?

Tüm sağlıklı, özgür, kendinden emin, düzensiz otuz iki yıllık yaşantısı boyunca Spider asla yaşamın anlamı üzerine durup düşünmemiştir. Bildiği kadariyle o, şanslı olgun bir yumurtanın, saldırgan bir spermle uygun bir kadının rahminde buluşmasıyla ortaya çıkmak gibi büyük bir şansa sahip olmuştur. Annesiyle babasının o hayırlı gece sevişmeleri yalnızca bir şanstı, büyük bir şans. Hayatın anlamı neydi? Yaşamak! Yalnızca yaşamak!

Ama 1978'in mart ayının başlarında her sabah bütün bir otuz iki yıl boyunca neşeyle, sevinçle uyanmasına karşın, şimdi sıkıntıyla, istemeye istemeye kalkıyordu yataktan. Duş yapmak, kahvaltı etmek, giyinmek, arabaya atlayıp Takıntı'ya gitmek gününün en değişmez işleri oluyordu. Takıntı'da çalışmaya başladığında bir zamanlar üzerinde hiç durmadığı, bol bol bulunduğunu sandığı enerjisinin tükenmiş olduğunu hissediyordu.

Bu yüzden de, kendisini asla ilgili saymadığı bir davranışla dış dünyaya karşı «gösteriş» adını taktığı bir tutum içinde görünmeye çalışıyordu. İçlerinde tanecikler gibi bir şeyler bulunan çevreye rastgele saçılan saydam balonlar gibi «gösteriş» onun fiziksel dünyası olmuştur artık. Bu da sesleri sönükleştiriyor, yemeklerin tadını kaçırıyor, fiziksel temasları gerçek dışı kılıyor, hareket-sizlikleştiriyordu. Hiçbir şeyin tadı kalmamıştı. Takıntı'daki gününü kendini zorlayarak bitirmeye çabalıyordu. Eskiden olduğu gibi davranmaya bakıyordu. Ama hiçbir şey yürekten değildi. Gerçi müşteriler hiçbir şeyin farkında değillerdi ama Spider yaşadığı hayattan bıkmıştı. Bir keresinde bir aynanın önünden geçerken gözlerinin Ölü Deniz gibi olduğunu farketmişti ama buna hiç şaşmamıştı.

Takıntı'ya ilk alınışta tezgahtar kadın olan Rosel Korman ondaki değişikliği farkedenden pek az

kişiden biriydi. Genç kadın kendi kendine bir zamanlar Butch Cassidy ve Sundance Kid karışımı gibi duran Spider'ın şimdi aynı filmin sönük bir kopyası olduğunu düşündü.

Spider'daki değişikliği farkedenden ikinci kişi de Billy'di. Spider'ın tatile gereksinmesi olduğunu düşündü. 1976'da Kaliforniya'ya gelişinden beri Spider uzun hafta sonu tatilleri dışında hiç dinlenmemişti. Spider'a kadınların bir süre onsuz da yapabileceklerini, Aspen'e gidip dinlenmesini söyledi.

«Biliyor musun, çok saldırgan bir kadınsın sen, Billy,» dedi Spider. «Her istediğinin yapılmasını bekliyorsun. Peki, benim ski yapabildiğimi nereden öğrendin?»

«Senin tipinde birinin ski bilmemesi olanaksız. Şimdi çek git burdan. Üç hafta yüzünü görmek istemiyorum.»

Aspen bir kayakçı için harika bir yerdi ama karamsar düşünceler onu orada da bekliyordu. Bir gün kendini bir dağ eteğinde bulduğunda sopalarına dayanarak durdu. Düşündü. Tertemiz havaya, pırıl pırıl güneş ışıklarına ve çıtır çıtır, yumuşak sessizliğe baktı. İnsan bundan daha fazlasını isteyemezdi. Ama neden kendini *terkedilmiş* gibi hissediyordu? Hemen kayaklarını itip sanki bir tehlikeden kaçıyormuş gibi dağdan aşağı pervasızca indi.

Beverly Hills'e döndüğünde, belki de aşk hayatında bir değişiklik yapması gerektiğini düşündü. Asla ciddi bir durum almasına izin vermediği son kadın arkadaşlarıyla ilişkisini kesti. Spider bir kadından ayrılırken onun asla gururunu kırmaz, kötü duygulara kapılmasına izin vermezdi. Evet, Spider'ı özleyeceklerdi ama onun kendilerini kesinlikle beğendiğini, sevdiğini de asla unutmayacaklardı.

Bir hafta içinde yeni bir kız buldu. Ondan sonra bir başkasını. Spider her zamankinden daha çok kadınla yatıp kalkıyor, ama daha az zevk alıyordu. Birden her şey tekdüze, son derece önemsiz bir nitelik kazanmıştı. Geçmişte ona öylesine zevk veren hareketleri şimdi sıradan, düzmece şeylermiş gibi yapıyordu. Sonunda cinsel birleşmeden sonra tüm insanların kendilerini hüznü hissettiklerini söyleyen kişinin ne demek istediğini anladı. Oysa şimdiye kadar bunu söyleyen kişinin hep yanlış kadınlarla yattığını düşünmüştü. Şimdi o kişiye daha bir saygı duyuyordu.

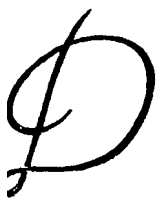
Belki neden yaşıydı. Doğumgünlerini asla önemsememişti ama artık otuzunu devretmiş bulunuyordu. Fiziksel bir bozukluğu olabilirdi. Spider, Billy'nin doktoruna giderek bir check-up yaptırdı. Doktor bir şeyi olmadığını, bir daha ancak yirmi yıl sonra gelmesini, böyle saçmalıklarla zamanını kaybetmemesini söyledi.

Bir şey daha vardı ama bu konuda ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Duygusal olmaya başlamıştı. Ya da durumunu o böyle niteliyordu. Bir dergi ya da gazetede çevrelerinde çocukları, torunları, torunlarının torunlarıyla bir araya gelmiş, ellinci evlilik yıldönümlerini kutlayan bir çiftin resmini görse gözleri yaşlarla doluyordu. Super Bowl'u kazanan kişi için de aynı duygulara kapılıyordu. Ya da televizyon güzellik yarışmasını kazananlar, yanan evlerden küçük çocukları kurtaranlar, kolejden parlak derecelerle mezun olan âmâlar, küçük teknelerle dünyayı bir başlarına do-laşanlar için de. Ölüm haberleri onu hiç etkilemiyordu. Ama iyi haberler onu adeta hamura çeviriyordu.

Menapoz dönemine giremeyecek kadar gençim, diye düşündü Spider. -Giderek daha bir kaygılanmaya başlamıştı. Peki, neden bu hale gel-

mişti? Harika bekâr evinin kusursuz mutfağına adeta sürüklene sürüklene gitti. Bir kutu Campbell marka domates çorbası açtı. Eğer bunun da yararı dokunmazsa hiçbir şeyin dokunmazdı.

Dokunmadı da.

olly gebeliğinin son haftalarına girdiğinde artık kendini yeni Yahudi yemekleri pişirmeyi deneyecek kadar coşkulu hissetmemeye başlamıştı. Ev sahibinin sevgili karısı Bayan Higgins'e

de dediği gibi iştahı kapanmamıştı ama fırına yaklaşması artık çok zor oluyordu. Dışarıya yemek yemeğe de gidemezdi. Çünkü Lester basın mensuplarını ondan uzak tutmak için birbiri peşi sıra olmadık hastalıklar uyduruyor, onun bademcikten ya da kabakulaktan yattığını söylüyordu. Ancak yarın akşam, Oscar'ların dağıtılacağı gece iyi olabilecekti. Üç hafta önce Lester, hastaneye gitmek gibi acil bir durumun ortaya çıkabileceğini ileri sürerek onun evine taşınmıştı.

«Lester Weinstock, bebek ancak Oscar gecesinde bir hafta sonra doğacak. Tam sekiz günüm var. Sen hayır diyecek cesareti olmayan zavallı, çaresiz bir kadından yararlanmaya çalışıyorsun, o kadar.»

«Kadınlarla aram müthiştir,» dedi Lester gülümseyerek. «Hey, sen footsie oynamasını bilir misin?»

«Tüm derdin buysa bana nasıl oynanılacağını öğretebilirsin, Lester.»

«Dolly, iyi niyetle konuşuyorum ben. Üstelik başka bir şey bebek için iyi olmaz.» Lester, hücre-

sinin duvarına vuran Zenda Mahkumu gibi son derece güç bir durumda onunla arkadaş olmaya çalışıyormuş gibi geceleri onu tekmeleyen, iten Dolly'nin karnındaki güce karşı kuvvetli bir ilgi duymaya başlamıştı.

«Dediğin oyunu sonra oynayalım, Lester.»

Lester içini çekerek Los Angeles'in akşam gazetesi olan *Herald-Examiner*'ine döndü. «Tanrım! İnanmam!»

«Ne oldu?»

«Bu sabah Price Waterhouse'da bir yangın çıkmış. Tanrıya şükürler olsun ki söndürmüşler. Oscar sonuçlarının hepsi de başka bir yere götürülmüş. Güvenlikte olmaları için... Burada öyle yazıyor. Eğer sonuçları bildiren belgeler yansaydı nasıl bir felaket olurdu tahmin edebiliyor musun?»

Dolly bu haberden hiç etkilenmemişti. Aklı fikri yemekteydi. «Hadi Lester, Bayan Higgins bizi bu gece yemeğe davet etti. Yeterince beslenmediğim kanısında.»

«Bu hafta her gün senin istediğin gibi Çin yemekleri alıp geldim,» dedi Lester.

«Sorun da bu ya. Bayan Higgins Çin yemeklerinde bebek için yeterli gıdanın bulunmadığı kanısında. Konserve sığır etiyle lahana pişirmiş.»

Lester keyiflendi. Çin yemeklerini hiç sevmezdi. Ama bunu Dolly'e onu üzmemek düşüncesiyle asla söylememişti. «Harika... Kesinlikle harika!»

Dolly bir melek gibi somurtarak, «Sığır eti düşkününü olduğunu bilseydim sana bunu ben de pişirirdim,» dedi.

«Mesele o değil.»

«O halde harika olan nedir?»

«Her şey.» Lester hoşnutlukla içini çektikten sonra gidip Dolly'nin sandalyesinin yanına diz çöktü. Burnunu onun burnuna dayayarak gözlerinin içine sanki onları birleştirmek istiyormuş gi-

bi baktı. Vazgeçti. Genç kadını dudaklarından uzun uzun öptü. Öpüşmeye hâlâ izin vardı. Onu istediği kadar öpebilirdi.

Dolly hoşnutluk dolu mırıltılar çıkardı. Lester Weinstock gerçekten tatlı bir erkek olmaya başlamıştı. Üstelik öpmesini de çok iyi biliyordu.

Şef diye çağrılan Bay Higgins geç kaldığından yemek saati uzadı. Sonunda yemeğe o gelmeden başladılar. İkinci tabak yemeklerini yiyorlardı ki Patron geldi.

«Özür dilerim. Korkunç bir gün geçirdik. Her şey yoluna girinceye dek beklemek zorunda kaldım.»

Bayan Higgins, «Yangın söndürdüğünü biliyorum, şef,» dedi kocasına sabırsızlıkla.

«Bazı yangınlar diğerlerine benzemez.» Patron'un bakışları gizemliydi.

«Ne yandı Patron? Şöhreti kötü bir ev mi? Yoksa şehir meclisi üyesinin sevgilisinin evi mi? Her neyse, yarın gazetelerde nasılsa her şeyi okuyoruz.» Bayan Higgins kocasının mevkiine duyduğu gururu gizlemeye çalışarak konuşmuştu. «Bu işin içinde bir iş olduğunu hissediyorum.»

«Bu yangın üzerine fazla bir şey öğrenemeyeceksiniz. Çünkü gizli tutulacak.»

Lester bilmiş bilmiş, «Demek başka dolaplar dönüyor,» dedi.

Dolly dehşetle, «Herhalde bir yetimler yurdu ya da doğumevi yandı,» diye atıldı.

«Allah kahretsin,» dedi Patron. «Bu konuyu hiç açmamam gerekirdi ama önemi yok... Nasılsa aramızda kalacak. Dolly, senin filmlerle ilgin var, değil mi? Çok şaşıracaksın. Yangın Price Waterhouse denilen yerde çıktı... Hani şu Oscar heykellerini veren kişileri bilirsin ya...»

«Tanrım,» diye Dolly onun sözünü kesti. «Kim senin canı yanmadı ya?»

«Yo, hayır. Kimseye bir şey olmadı. Ama her şey çok acayipti. Aklını kaçırmış biri... Filmlerde dublörlük yapan biri... Herifi çılgınlar gibi gülererek alevleri yellerken bulmuşlar. İntikam almak için yangın çıkarmış. Yıllardan beri kendisine dublör olarak Oscar vermelerini beklemiş, vermemişler. Onu alıp götürdüler. Ama büronun yarısı yandı. Her taraf dumanlardan rezil oldu.»

Lester sabırsızlıkla, «Peki, oylara ne oldu?» diye sordu.

«Ha onlar mı? Kaygılanacak bir şey yok. Alınan sonuçları başka bir yere taşıyıp güvenceye aldık.»

«Hey, bu gerçekten ilginç bir haber, Şef.» Lester'in gözleri ışıldıyordu. «Belki de hakkında gazetede yazı çıkmasını sağlayabilirim. 'Oscar Zarflarını Kurtaran Soylu İtfaiye Şefi' gibi bir şey yazarız.»

«Les, bu iş gizli tutulacak. Bize özellikle talimat verdiler. Anlarsın ya.»

«Elbette. Tamam. Ama çok kötü olmuş. Yangında daha ne yaptınız biraz daha anlatsana... Gerçekten ilginç bir öykü.»

Şef bu isteği memnuniyetle yerine getirdi. İşinin ayrıntılarına ilgi duyan pek olmazdı. Herkes itfaiyecilere gereksinme duyuncaya dek değerlerini bilmezlerdi. Takdir etmezlerdi.

Yemekten bir saat sonra Dolly'le Lester, Dolly'nin evinde oturmuşlar yarım şişe ahududu likörünü bitiriyorlardı. Dolly, meyveden yapılan hiçbir içkinin bebeğe zararı dokunmayacağı kanısına sahipti. Lester ona şeftali konyası, erik konyası, böğürtlen şarabı almıştı. Sonra ahududu likörü dikkatini çekmişti. Belki de likörün fiyatıydı dikkatini çeken. Çünkü çok pahalıydı. Ve de Lester,

Dolly'e pahalı şeyler almaktan hoşlanıyordu. Likörün çok eski, çok nadir ve çok etkili olduğunu bilmiyordu. Bir Fransız bile bu değerli sıvıdan küçük kadehlerle iki ya da üçten fazla içmezdi. Oysa hemen hemen tatsız ama son derece güzel bir kokusu olan içkiyi Dolly'le Lester birbiri peşi sıra, su gibi içiyorlardı.

Lester uzun, düşünceli bir sessizlikten sonra, «Sanırım yapmamız gerek,» dedi.

«Neyi?» Dolly kendi havasındaydı. Pek ilgilenmemiştir.

«Seni sinir gerginliğinden kurtarmalıyız. Senin böyle gergin bir hava içinde olman bebeğe zararlı.»

«Lester, ne gerginliği?»

«Oscar sonuçlarını bilmemen. Farkındayım... Farkında olmadığımı sanma...»

«Sarhoşken tapınılacak bir erkek oluyorsun. Gözlüklerini çıkar da beni bir güzel öp.»

«Aşırı, acımasız, düzensiz, doğal olmayan, sürekli, dayanılmaz, normal olmayan gerginlik!»

«Aptal çocuk... Buraya gel.»

«Eğer sen değilsen bile benim sinirlerim çok gergin. Bu da bebek için iyi değil. O da sinirli. Beni uyandırıyor, ben de kaygılanmaya başlıyorum. Bebek böyle olsun istemiyor ama elinden gelen bir şey yok ki yapalım.»

«Ayrı yataklarda mı yatalım?»

«Asla. Ne korkunç bir fikir! Dolly, benden özür dile!»

«Özür dilerim, Lester. Sen ne anlatmaya çalışıyorsun? Ben neden özür diledim? Sanırım ben de sarhoş oldum. Ahududu insanı nasıl sarhoş eder?»

«Hadi... Hadi 606 South Olive Caddesine kadar kısa bir gezinti yapalım... Şef'in zarfların bulunduğunu söylediği yere gidip bakalım. Seni si-

nir gerginliğinden kurtaralım, bu gece rahat bir uyku çek... Yarın akşam için taptaze olursun. E-ğ-er kazanmadığını anlarsan yine rahatlarsın... Küçük, hamile bir kadının böyle sıkıntı içinde olması insanlık dışı, acımasızca bir şey.»

«Bence hırsızlığa benzer bir şey olur bu. Belki daha da kötü, Lester.»

«Umurumda bile değil. Düşüncemi uygulayacağım. Sen kımıldama bakalım. Ben gelip oturduğun yerden kalkmana yardım edeceğim.»

«Ben kendim de pekâlâ kalkarım.» Dolly hafifçe sallanarak doğruldu.

«Sorun senin aşağıya inmen,» diye mırıldandı Lester. Dolly merdivenlerin yarsını bulmuştu ki geri döndü. Lester bomboş odada kendi kendine konuşuyordu.

«Lester! Bu taraftan, kapı, gördün mü? Şimdi bu yöne gel. Doğru mu yapıyoruz, Lester?»

«Dahice bir fikir. Harika. Keşke benim aklıma gelmiş olsaydı. Ben düşünseydim bunu!»

«Sen düşündün.»

Öyle mi? İyi, iyi. Bir dakika, Dolly. Sana yardım edeyim...»

Dolly'le Lester South Olive Caddesine vardıklarında sarhoşlukları hatırı sayılır derecede geçmişti ama yine de akılları başlarında olduğu söylenemezdi. Şimdi daha önce düşündükleri şeyin Hazreti Musa tarafından taş tabletlere kazınmış gibi kesinlik kazandığı bir sarhoşluk dönemindeydiler. Dolly'i içinde bulunduğu sinirsel gerginlikten kurtarmak akli başında hiçbir vatandaşın karşı çıkamayacağı yerinde bir düşünceydi. Ahududu likörünün ilham ettiği bir azim ve kurnazlık içindeydiler.

Binanın lokasindeki masada bir nöbetçi oturuyordu. Adam yarı uykulu, yarı sıkıntılı bir tavırla Dolly'nin kendisine doğru gelen gösterişli, soylu

yürüyüşüne baktı. Lester plastik kartlarla dolu bir defteri otoriter bir tavırla adamın burnuna doğru sallayarak «Ben Price Waterhouse'da çalışıyorum,» dedi. «Durumu kontrole geldim.»

«Kimlik kartları, lütfen,» Lester ona kimlik kartıyla Diners Club kartını gösterdi.

«Hayır, Price Waterhouse kartı istiyorum.»

«Hay Allah, hepsi de birbirine karışıyor, bir dakika, sanırım cüzdanımda...»

Dolly karnını tutarak birden inledi. Nöbetçiyle Lester birden durup ona çaresizlikle baktılar. «Tanrını, sevgilim, tuvalete gitmeni gerek... Sanırım başka bir şey değildir.»

«Tanrı aşkına, Doly. Acil bir durum bu ahab,» dedi Lester. «Onu büroma çıkarmam şart... Orada bir kadınlar tuvaleti var. Karımı bu durumda buralara kadar getirmeme neden oldukları için şu adamlara ne desem yeridir. Ama onu evde yalnız başına bırakamazdım, değil mi?»

«Bırakamazdınız, efendim!» diyerek adam kapısı açık duran bir asansörü işaret etti. «Yardım ister misiniz?»

«Hayır, istemez. Dolly, konuş benimle. Dolly. Kendini tutabilecek misin?»

«Ah, Lester, *acele et.*»

Asansör kapıları kapanır kapanmaz Lester ona kaygıyla dönerek, «İyi misin, Dolly» diye sordu.

«Nasıl da kandırdım adamı, değil mi Lester?» Dolly muzip muzip gülümsedi.

Üçüncü katta bürolar tam Şef'in anlattığı gibiydi. Lester dosdoğru dördüncü kapıya gidip cebinden çıkısını çıkardı. Bir dakika kadar kapının kilidiyle uğraştı.

Dolly, «Başarabileceğini sanıyor musun?» diye sordu

«Lütfen biraz olsun bana güven. Kilit açma-
da üzerime yoktur.»

«Siz zengin çocukları her çeşit avantaja sahip-
siniz.»

«İnsan tatil kamplarında günde kaç saat te-
nis oynayabilir?» Lester kilitle uğraşmaya devam
ediyordu. Üç uzun dakika daha geçti. «Allah kah-
retsin, şu Benny Fishman kilit açma konusunda
bana her şeyi öğretmemiş gibi... Kaygılanma Dolly,
kırmak gerekse bile kapıyı açacağım.»

«Lester, buna zorunlu...»

Dolly hemen sustu. Lester de çakısını cebine
soktu. Koridorun köşesinden bir temizlikçi kadın
ortaya çıkmıştı. «İyi akşamlar,» dedi Lester ciddi
ciddi.

«İyi akşamlar. Ne karışıklık, değil mi? Ben de
haberi yeni öğrendim. Her taraf is içinde, su için-
de... Ne var? Anahtar açmadı mı? Amma iş... Her
tarafı rezil bir hâlde bırak sonra da hangi anahta-
rın hangi kapının olduğunu söyleme.» Kadın ya-
nında taşıdığı anahtarlardan biriyle kapıyı açtı.
«Diğer odalara geçmeyin. Tehlikeli olabilir.»

Lester ona teşekkür etti. Lester'le Dolly içeri
girip kapıyı peşlerinden kapadılar. Lester temizlik-
çi kadının kuşkusunu çekmemek için ışığı yaktı.
Sonra onun uzaklaşıp gittiğini anlayınca da sön-
dü. Ahududu sarhoşuydu ama yanına araba fe-
nerini almayı unutmamıştı. Onu yaktı. Fenerin
ışığında dosdoğru bir köşede duran dosya dolabı-
na gitti.

«Sanırım bunu açabilirim... Dolly, feneri tut.»
Lester bir parça uğraştıktan sonra uzun dosya do-
labını açtı. Dolabın tıka basa kağıtlarla dolu beş
çekmecesine vardı. Birbirlerine kaygıyla baktılar.

Dolly, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu. «Bü-
tün bu kağıtlara nasıl bakacağız?»

«Çok basit. Dosya, armağanların A'sına göre

A harfinin oraya konmuştur. Sen feneri tut ve hiç ses çıkarma.» Ama Lester A harfinde hiçbir şey bulamadı. Sinema Sanatları ve İlimleri diye düşünerek «S» harfine baktı. Orada da bir şey yoktu. Elbette Oscar'dan O harfinde olması gerekirdi. Ama orada da bulamadı.

Dolly, «Ben olsaydım,» diye fısıldadı. «Onları zarflardan 'Z' harfine koyardım.»

Ve zarflar gerçekten de oradaydı. Yirmi bir tane bembeyaz, Şeref Armağanları ve Thalberg Armağanı dışında her şeyin bulunduğu zarflar. Lester zarfları karıştırdı. Bir yandan da alçak sesle küfürler savuruyordu. Allah kahretsin. En iyi film senaryosu... Orospu çocukları, En iyi Yabancı film... En Güzel film müziği... Bunlara kimin değer verdiği var ki...

«Lester, sanırım birileri geliyor.» Dolly korkuyla gülmemek için kıvrandı. Feneri söndürüp yere bıraktı. Bu sırada Lester zarfları iki eliyle kavramıştı. İki kişi büronun önünden geçip gidinceye dek hiç kıpırdamadan durdular. Adamlar bir daha dönmeyince Dolly kapıdan dışarı baktı. «Kimse yok... Aramaya devam et, Lester.»

«Fenerimi kaybettin. Yuvarlanıp gitti. Işığı da yakamayız. Hadi gel, buradan gidiyoruz.»

Yasanın kilitli tutulmasını öngördüğü yangın merdivenleri birkaç metre uzaktaydı. Doğum yapmaya bir haftası kalan bir kadın için Dolly oldukça çevik adımlıydı. Birkaç dakika sonra kazasız belâsız arabalarında oturuyorlardı.

Lester, «Ah, Dolly,» diye inledi.

Genç kadın binadan çıktıklarından beri ilk kez dönüp ona baktı. Lester'in belden yukarısı acayip bir biçimde kabarıktı. Üstelik kollarını bu kabarıklığın altında sımsıkı kavuşturmuştu.

«Lester! Onları aldın! Ah, nasıl yaptın bunu? Biz yalnızca şöyle bir bakmak istemiştik, değil mi?

Oh tanrım, oh...» Dolly katılırcasına gülmeye başladı. Sonunda boşanmıştı.

«Ben kan kusuyorum sense gülüyorsun,» diye atıldı. Hıçkırığı tutmuştu. Hayretle göğsüne baktı. Kollarını açmaya korkuyordu. «Dolly... Bir şey yap. Burada böyle oturamam!» Hâlâ gülmekten bir şey söyleyecek durumda olmayan Dolly arabanın döşemesinden bir alışveriş torbası alarak zarfları içine yerleştirdi. Rahatlayan Lester arabayı çalıştırdı. Beş dakika sonra suç yerinden bir hayli uzaklaşmış bulunuyorlardı.

İkisi de normal soluk alıp vermeye başladıklarında Dolly, «Bir yerde durup bakamaz mıyız?» diye sordu.

«Dolly, sende önemli durumlara karşı hiç saygı yok. Bu işi usulünce yapacağız. Bu gece sıradan bir gece değil. Bu gece biz çok önemli bir iş başardık.»

«Peki, benim sence içinde bulunduğum sinir gerginliği ne olacak?»

«Sabır, meleşim, sabır. Bençilce düşüncelerimizi tarihin önemli olayları karşısında ikinci plana atalım.» Lester hâlâ sarhoştı. Ama artık geniş ufukların küçük ayrıntıları gizlediği döneme girmişti. Uzun bir gidişten sonra Beverly Hills oteline geldiler. Lester, Beverly Hills Otelinin Polo dinlenme salonunda kimseyle röportaj yapmamıştı. Yirmi yıldan fazla bir süredir Polo salonu o sözde ihtişamını yitirmiş bulunuyordu. Ama Lester oranın ününü dinleye dinleye büyümüştü.

«İkimizin de ihtiyacı olan şey, Dolly, bir parça daha ahududu. Böylece işin gizemi bir parça tazelenir, hayalimiz güçlenir.» Sunset'ten otelin araba park yerine döndü. Durdu. Dolly'le çantasını Polo Salonuna yöneltti. O geç saatte salon boştu. On yıldan beri tozu alınmamış yeşil plastikten yapraklarla çevrili bir pencerenin önündeki küçük

masaya oturdular. Lester garsona, «İki duble ahu-
dudu,» dedi. «Bir de telefon.» Telefon hemen geti-
rildi. Garson barmenle konuşmaya gitti. İki pous-
se-café'yle dönüp geldi.

«Barmen o istediğinizden kalmadığını söyle-
di... Bu olur mu?»

Dolly çantasını çenesinin altında tutmuş, en
üstteki zarfın yazılarını okumaya çalışırken, «Ha-
rika,» dedi.

Lester, «Kim kazanırsa kazansın, dünyanın en
iyi oyuncusunun şerefine,» diye kadehini kaldırdı.
Pousse-café'leri içip bitirdiler. Lester garsona iki
tane daha getirmesi için işaret etti.

«Oh, Lester,» dedi Dolly. «Benim zarfı görmek
istemiyorum. Harika bir gece yaşadık... Bu gece-
yi mahvetmek istemiyorum.»

«Ama gerginliğin, dayanılmaz sinir gerginli-
ği!»

«Lester, ben dayanabildiğime göre sen de bir
gece daha dayanabilirsin.»

«O halde çantayı bana ver.»

«Lester, Lester! Ne yapıyorsun?»

«En iyi Yardımcı artist zarfına bakmayaca-
ğım. Ah ha... En altta... Elbette.»

«Hangisi?»

«En iyi film. Başka ne olacaktı?»

«Oh, Lester, bakmamız şart mı?»

«Nasıl böyle bir soru sorabilirsin?»

«Başımız derde girecek, biliyorum,» diye inle-
di Dolly.

«Zaten başımız dertte. Bırak da işin tadını çı-
karalım.» Lester merasimle zarfı çıkarıp kapağını
yırtmadan özenle açtı. Sonra daha da büyük bir
merasimle gözlüklerinin gerisinden tıpkı profesyo-
nellerin yaptığı gibi kağıtta yazılı olanı okumaya
çalıştı. «Hımmm, yeni bir daktilo şeri... Mirrors...
MIRRORS! Dolly, Mirrors... Başardık. BAŞAR-

DIK!» «Dolly elleriyle ağzını kapadı. Salonun dört bir yanından insanlar onlara bakıyorlardı.

«Sısssss... Vay! Vay! Vay!... Çok sevindim... Başardık da ne demek? Vito başardı.»

«Stüdyonun filmi bu... Biz başardık.»

«Kavga etmeyelim... Bunda herkesin payı var. Ah, Lester, Vito'ya hemen söylememiz gerek. Bana telefonu ver.» Genç kadının yanaklarından sevinç gözyaşları akıyordu. Ama telefona uzanınca çantası açıldı. İçindekiler, yirmi zarf halının üzerine yayıldı. Lester uzağı görebilmek için gözlüklerini çıkardı. Dolly'nin kendine hakim olamadan ağladığı, yerlerde beyaz zarfların saçılı durduğu küçük masalarının giderek daha çok dikkati çektiğini farketti. Üstelik iki pousse-café fincanı telefonun kordonunun tehlikesi altındaydılar. Nerdeyse zarfların üzerine dökülebilirlerdi.

«Dolly, olduğun gibi kal. Sakın kıpırdama. Şunları çantaya geri koyayım, anladın mı? Telefonu bırak. Hayır garson, çantanın içindekileri kontrol etmek istemiyoruz. Sen bize biraz bisküvi getir. Dolly, ağlamayı kesemez misin? Güzel, çok iyi Dolly. Şimdi pousse-café'ni iç. Tamam bebeğim. Her şey yolunda,» Lester dalgın dalgın Dolly'nin elini okşuyordu. Birden aklı başına gelmiş gibiydi. Bir tek zarfı açmak bile onu dehşete kaptırmıştı. Tanrım, bu çılgınca bir oyun değil, bir gerçektir artık. Düşüncelerini Dolly'nin sesi böldü.

«Oh, Lester, izin ver de Vito'yla Billy'i arayayım. Sonra diğer bütün zarfları açar, sahiplerine haber veririz. Sonra da gazeteleri, radyoları, televizyonları ararsın... Lester, dünyanın en ünlü kişisi olacaksın.»

Lester zarfı yeniden yapıştırıp çantaya yerleştirdi. Çantayı da yere, iki bacağının arasına sıkıştırdı. Böylece onu Dolly'den uzak tutmuş oluyordu.

«Ünlü mü? Bir daha *asla* iş bulamam! Dolly, söylediğimi anlamaya çalış. Başımız dertte. Hep benim suçum. Bu yaptığımız tüm Oscar gecesini mahvedebilir... Anlamıyor musun, bütün bunların bir sürpriz olması gerekir. Kimin ne kazandığı bilinirse, işin ne önemi kalır ki? Hay Allah, bu zarfları neden aldım ki? Bir an aklımı kaçırmış olmayıyım.»

Dolly, «Onları yakabiliriz,» diye atıldı.

«Evet. Çöpe ya da tuvalete de atabiliriz... Ama yarın sabah o nöbetçiyle temizlikçi kadın bizi bir güzel tarif ederler. Belki beni tanıyamazlar ama sende yanılmaları olanaksız.»

«Belki de onları götürüp geri yerine koyabiliriz, ha?»

«Bir kez girdik... İkinci kez olmaz. Yakalanırız. Hem o büronun kapısı arkamızdan otomatik kilitlendi. Sesinden anladım.»

«Ah, Lester, çok üzgünüm.» Genç kadının yüzü gerçekten de öylesine üzüntü doluydu ki, Lester onu rahatlatmak için birkaç kez öpmek zorunda kaldı. Dolly'i hiç böylesine altüst olmuş görmemişti.

«Kaygılanma, aklıma bir şey geldi.» Lester daima yanında taşıdığı, stüdyonun reklam bürosunun daima hazır bulundurduğu, her ihtimale karşı lazım olur diye yazdığı önemli kişilerin özel numaralarının bulunduğu defteri çıkardı.

Maggie telefona cevap verdi. Sinirlenmişti. Yarın akşamki büyük geceye hazır olmak için şöyle güzel bir uyku çekmek istiyordu. Ama birisi kalkmış hemen hemen gece yarısı onu özel telefonundan arıyordu.

«Lester Weinstock. Ne? Neredesin? Şaka yapmıyorsun değil mi, eğer benimle alay ediyorsan... Evet, evet, sana inanıyorum. Hemen geliyorum. BEN GELİNCEYE KADAR KİMSEYE TELEFON

ETME! Söz mü? On dakika. Hayır beş dakika sonra oradayım.»

Altı dakika sonra Maggie makyajsız, başında bir eşarp, geceliğinin üzerine bir vizon manto geçirmiş halde geldi.

Alçak sesle, «Hâlâ inanamıyorum,» dedi. Lester eğilip bacaklarının arasındaki çantayı aldı. Uzattı. Maggie çantanın içindekilere bakarken konuşmadan bekledi. Maggie başını salladı. Yeniden baktı. Zarflardan birini alıp inceledi. Çantaya geri koydu. Yine başını salladı. «İnandım.»

«Maggie,» dedi Dolly coşkuyla. «Lester sen gelinceye kadar hiç bir yere telefon etmeme izin vermedi... Sen ne yapılması gerektiğini bilirmişsin.»

Maggie, baharda tepeden tırnağa çiçek açmış bir elma ağacının olağanüstü güzelliğini anımsatan haliyle oturmuş pousse-café'sini yudumlayan bu kadının saflığı karşısında bir an ne diyeceğini bilemedi. Dolly, Oscar Armağanlarının iş hayatındaki önemini biliyor muydu? Armağanların dağıtım gecesinin basın ve TV için nasıl bir gelir sağlayacağını, halkın film endüstrisine olan ilgisinin tazeleneyeceğinin farkında değil miydi? Kimlerin Oscar alacağı merakının her yıl tüm ülkeyi bir genel seçim coşkusu gibi kapladığını bilmiyor muydu?

«Çantayı bana versen iyi olur, Lester,» dedi Maggie. «Ama niyetin aile işine dönmekse, bir diyeğim yok.»

Lester, «Bu işi gizli tutabilecek misin?» diye caresizlikle sordu.

«Lester, böyle bir işe kalkışmakla ne denli aptallık ettinse, beni çağırmakla da o derece akıllılık etmiş oldun. Prise Waterhouse zarfları geri almakla kalmayacak, aynı zamanda da ben de bir basın üyesi olarak hiçbir soruyu yanıtlamak zorunda bulunmayacağım. Kendini güvenlikte hissedebilirsin.»

«Maggie, ömrümün sonuna kadar kendimi sana borçlu hissedeceğim. Ama bir şey var... Şu En İyi Yardımcı Artist zarfına bir bakabilir miyiz? Yalnızca Dolly'i rahatlatmak için.»

«Ben istemiyorum,» diye sızlandı Dolly.

«Hayır, kesinlikle olmaz. O zaman kazananı üç kişi bilmiş olacak. Bir şeyi üç kişinin bilmesi demek, herkesin bilmesi demektir. Zarfların hiçbirini açmadınız, değil mi?»

«Elbette açmadık,» dedi Lester. Bir yandan da masanın altından Dolly'nin ayağını kendi iki ayağının arasına almış sıkıyordu. «Yalnızca sana telefon ettim.»

«Sen bayağı akıllı bir insansın, Lester. Evet, siz ikiniz, hiçbir şey bilmiyorsunuz. Böyle bir şey olmadı.»

«Kimseye bir şey söyleyemeyiz,» diye Lester söz verdi.

«Ben unuttum bile,» dedi Dolly.

Maggie çantayı koltuğunun altına sıkıştırarak Polo Salonundan çıkıp gitti.

Dolly, «Ona *Mirrors*'ı söylemedin,» diye atıldı.

«Yardımcı Artist Zarfına bakmamıza izin vermedi... O da sonuçları herkes gibi yarın akşam öğrensın.»

«Ah, Lester, ne kadar akıllı bir erkeksin.»

Birkaç dakika sonra Maggie evinin mutfağındaydı. Arabasıyla evine dönerken zarfları Lester'le Dolly'i ele vermeden nasıl yerine iade edeceğini, bu konuda karşılaşacağı güçlükleri düşünmüştü. Ne de olsa Price Waterhouse da onun kadar bu sırların en önemlisinin büyük geceden önce ortaya çıktığını kimsenin bilmesini istemezdi. Oldukça güç, pis bir durumla karşı karşıya bulunuyordu ama elinden geleni hapacak, başaracaktı.

Mutfak masasının üzerinde düzenli bir biçimde kalın zarflara baktı. Fırının üzerindeki çaydan-

lıktan onu tatmin edecek kadar buharlar çıkmaya başlamıştı. Zarfları birer birer buharın üzerine tutup açarak içindekini okudu. Hepsini bir deftere yazıp zarfları yeniden kapadı. Bir kadın bu hayatta başının çaresine bakmasını bilmeli, diye düşündü Maggie. Ah, yarın ne eğlenecekti ya. Öğleye kadar belki de bir düzüne anlaşıma yapardı... Kentte herkes ona *borçlu* olacaktı. Hele yarın akşamki şov... İnanılmaz bir şey olacaktı. Geceyi kendi hazırladığı, kazanacakların tahmin listesiyle açacaktı. Hangi kazananı yanlış söylemesi gerekirdi? En İyi Ses düzeni ve En İyi Kısa Dokümanter Konu mu? Elbette, buna yüzlerce teknisyenden başka kimse ilgi duymazdı. Belki bir başkası... En İyi Kostüm Hazırlayıcısı? Olabilirdi... Sonra kamera ekibini en uygun zamanda en uygun yerde bulunacak biçimde ayarlayacak, hangi adayla ne zaman konuşmaları gerektiğini anlatacaktı. Tanrı çalışan kadını korurdu, bundan hiç kuşku yoktu. Son, beşinci zarfa sıra geldiğinde Maggie içindeki heyecanın bir sel gibi kabardığını hissetti. Zarfları programdaki sırasına göre açmıştı hep. Sonunda En İyi Film zarfını açtı. «Oy, gevalt!» Bunu öylesine yürekten, öylesine sevinçle haykırmıştı ki bahçedeki çoban köpeği avaz avaz havlamaya başladı.

Maggie, benim profesyonelliğim buraya kadar, diye düşünerek telefona sarıldı.

*M*aggie bir saat önce telefon etmişti. Billy'le Vito haberi uzun, yorucu bir yarıştan sonraki gibi bir gerçek olarak kabullenmeye başlamışlardı. Belirli bazı cümleleri yineleyip bunlardan güç almaya, haberi içlerine sindirmeye çalışıyorlardı.

«Maggie emin midir dersin?» diye belki beşinci kez sordu. Aldıkları haberden kuşkulandığından değil, yanıtı duymaktan hoşlandığı için sormuştu bunu.

«Elbette.»

«Peki, neden nereden öğrendiğini söylemedi? Bunu acayip karşılamıyor musun?»

«Hayır. Maggie'nin kendine özgü çalışma yöntemleri vardır. Hem de eşsiz yöntemlerdir bunlar.»

«Ah, Vito, hâlâ inanamıyorum.»

«Ben inanıyorum.»

«*Mirrors* En İyi Film,» dedi Billy. Bu bir bildiri, bir onaylamaydı ama genç kadının ağzından soru sorar gibi çıkmıştı.

Vito düşünceli, «Belki de,» dedi. «Aslında bir film üzerine kesin yargıda bulunmak mümkün değildir. İnsan değişik marka un alır, bunlardan hangisinin en iyi sonuç vereceğini anlamak için deneme yapar. Ama bir film için? *Mirrors* beş filmin en iyisi seçildi. Benim böylesine sevinmem, gu-

rurlanmam kazandığımız için. Kaybetseydik de *Mirrors* benim için en iyi film. Bundan hiç kuşum yok. İyi Film Ödülünü yanlış, karışık nedenlerden ötürü başka bir filme de verebilirlerdi.»

«Peki, sen neler hissediyorsun? Yani kendini Olimpiyat'ta altın madalya kazanmış gibi mi hissediyorsun?» Billy meraklanıyor, bu konuda her şeyi öğrenmek istiyordu.

«Kendimi tıpkı Jack Nicholson'un kazandığında hissettiği gibi hissediyorum... Oscar kazanmanın ilk kez cinsel ilişkide bulunmak gibi bir şey olduğunu söylemişti. Bir yapımcı olmak için yürekli olmak gerekir... Ama bütün bu insanlar senin bu işte iyi, başarılı olduğunu söylerlerse... Evet, insanın dış dünyadan güç alması, takdir edilmesi iyi oluyor. İyiden de öte bir şey bu.»

Billy, pijamasıyla yatak odalarında aşağı yukarı dolaşan Vito'ya baktı. Bir pompalı alev gibiydi Vito. Onun bir ışık gibi çevresini saran enerjisine, kendini güvenine alışmış olmasına karşın onun hiç böylesine fosforluymuş gibi ışık saçtığını görmemişti. Billy onun hemen o anda bir düzineye yakın yeni proje üzerinde çalışmaya hazır olduğunu hissediyordu. Birden, onca sevincine karşın kalbinin acayip, hiç de hoş olmayan bir kaygıyla atmaya başladığını hissetti.

Havadan sudan konuşuyormuş gibi, «Oscar hayatını gerçekten değiştirir mi... Yoksa bir günlük kral olmak gibi bir şey mi bu?»

Vito soruyu yanıtlamadan önce bir an durup düşündü. Sonra sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, «Bu işteki biri için bir takım değişiklikler yapması olağan,» dedi. «Hem içerden, hem de dışardan. Bir hafta... Allah kahretsin, hatta üç dört gün sonra... yarın geceyi seyreden kişilerin hemen hemen yarısı Oscar'ı kimin kazandığını unutup gidecektir. Ama yarın gecedен sonra Oscar

sürekli benim elimin altında olacak. Üstelik iş yaptığım kişiler de bir Oscar kazandığımı asla unutmayacaklardır. Oscar kazanmam çalışmamı, işimin niteliğini değiştirmez elbette. Her film kendine özgü güçlükler, krizler taşıyacak elbette. Ama burası, bu kent, film dünyasının kalbinin bulunduğu yer... Ve ben bu kente bir süre için sahip olacağım. O orospu çocuğu Arvey filmimi kösteklemeye kalkıştı... İşte böyle bir şey bir daha asla başıma gelmeyecek. Şimdi, bir süre için bana kimse dokunamaz.»

«Anlaşmalar! Artık anlaşmaları istediğin biçimde yapabileceksin, değil mi?»

«On Oscar da kazansam böyle bir hakkı elde edemem.» diye güldü Vito. «Yine de işler bir parça daha kolaylaşacaktır elbette... Zamanla sen de anlayacaksın. Ama sana söz veriyorum sevgilim, bir daha evimde film işleri yapmayacağım, hiç olmazsa bundan emin olabilirsin.»

Billy ağlamak üzere olduğunu hayretle, inanmazlıkla farkettiler. Kendini tutmaya çalıştı ama olanaksızdı. Yüreğinde yitikklikle dolu bir kasılma oluyordu. Vito durumu birkaç saniye sonra farkettiler. Ona sınımsız sarılıp kollarında salladı. Bir yandan da saçlarını öpüyordu.

«Özür dilerim... Çok özür dilerim, sevgilim... Şimdi ağlamanın sırası değil, biliyorum... Ne kadar aptalca davrandığımın farkındayım... Burada, seninle çalışmaya bayılmışım. Ama bitti artık... Bir daha o yakınlığı asla elde edemeyeceğiz... Artık benimle çalışmaya ihtiyacın yok... İstediğin kadar script elemanı bulabilirsin artık. Çok aptalım, sevgilim. Keyfini kaçırmak istemezdim.» Billy gülümsemeye çalıştı ama yüzü öylesine özgündü ki...

Vito ne diyeceğini bilemiyordu. Billy kesinlikle haklıydı. *Mirrors*'la ilgili durum insanın başına

hayatta ancak bir kez gelebilirdi... Tıpkı bir deniz kazası gibi. Vito bir daha asla öyle çılgıncasına bir çalışma temposu içine girmek, öylesine acele, telaşlı olmak istemezdi. Evet, sonunda her şey mucizevi bir biçimde yoluna girmişti. Ama aksi de olabiliirdi. Billy'nin gelecekte yine aynı çalışmayı yapacağını sanmıyordu. Bu iş ona hiç uymuyordu. Billy'nin de bunu bildiğinden emindi.

«Bunun için mi ağlıyorsun, sevgilim?» diye Vito şefkatle sordu. Billy'i hâlâ kollarında sımsıkı tutuyor, yanaklarından akan yaşları yalıyordu. «Bir daha birbirimize o günlerdeki gibi yakın olmayacağımızı nasıl söyleyebilirsin? Sen benim karım, en iyi, en aziz arkadaşım, benim için dünyanın en önemli, en sevgili, en değerli insanısın... Kimse bana senin kadar yakın olamaz.»

Billy, Vito'un sesindeki tatlılıktan, ona doğru adeta bir sel gibi akan sevgiden güven alarak aylardan beri içinde gizlediği düşüncelerini açtı.

«Vito, daima bir film yapımcısı olacaksın, değil mi?» Vito başını olumlu bir biçimde ciddiyetle salladı. «Ve de hep çalışacaksın. Bir filmi bitirdikten sonra bir diğerine başlayacaksın... Film yapmadığın zamanlarda kendini mutlu hissetmiyorsun, değil mi? Benim luna parkta babasını yitirmiş bir çocuk gibi ağlaya ağlaya peşinden gelmemi istemezsin, elbette? Artık bir film sende nasıl arkadaş edinileceğini öğrendim. Ama *Mirrors*'daki çalışmalarım yüzünden de bu konuda kendimi bir profesyonel sayamam... Bunu biliyorum. Gerçekçi olalım, geriye ne kalıyor? Sen ne denli başarılı olursan benden de o kadar çok uzakta olacaksın. Yarın akşam işin konusunda yepyeni bir düzeye ulaşacaksın. Ama Vito, *ben ne olacağım? Ben ne yapacağım?*»

Vito ona çaresizlikle baktı. Verilecek bir yanıtı yoktu.

«Billy, sevgilim, evlendiğimizde bir film yapımcısı olduğumu biliyordun.»

«Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kim bilebilir ki? Senin için her şey kusursuzcasına normal... Yıllardan beri bu hayata alıştın... Artık normal bir yaşantının nasıl sürdüreceğini bilmiyorsundur. Son kez ne zaman tatil yaptın? Cannes deme, onun bir tatil olmadığını biliyorum.» Billy, kocasının yüzünde inatla, ben böyleyim, başka türlü de olamam, diyen bir anlam belirlediğini gördükçe sinirlenmeye başladığını fark ediyordu.

«Film çalışmaları yaptığında bunun benim için ne anlama geldiğini hiç düşündün mü?» Billy onun kollarından uzaklaşıp sabahlığının kemerini sımsıkı bağladı. «Seninle film çekim yerinde ya da evde olmamın önemi yok. İki durumda da yalnız kalıyorum. Peki. Senaryo toplantılarına, filmle ilgili başka görüşmelere katıldığın geceler ne olacak? General Motors'un genel müdürü bile senin kadar çalışmaz... Çalışmadığın zamanlarda bile çalışmayı düşünüyorsun.» Billy öfkeden soluk soğuğa kalmıştı.

Vito hemen cevap vermedi. Ona ne söz verebilirdi ki? Günde sekiz saat çalışacağını, iki yılda bir film yapacağını mı? Çalışmadığı zamanlarda kendini yarı ölü hissediyordu. Keskin çizgili yüzü sertleşti. Şimdi bir Donatello büstüne daha çok benziyordu. Billy'le evlenmeden önce korktuğu şey buydu işte. Billy'nin ona bedeniyle, ruhuyla sahip olmaya kalkışması.

«Billy, ben kendimi senin kafandaki gibi bir koca biçimine sokamam. Ben böyleyim ve böyle kalacağım. İşime vermediğim her şeyi sana vereceğim. Hayatımda senden başka kimse yok, olmayacak da. Ama senin için işi feda edemem.»

Billy onun sesinin tonu karşısında dehşete

düşmekten kendini alamadı. Vito evlendiklerinden beri ondan hiç böylesine uzaklaşmış gibi konuşmamıştı. Bu Vito enerjisini, gücünü, amacını yitirmiş bir Vito'ydu. Billy'nin kalbine bir ok saplanmış gibi oldu. Söylediklerini düşününce ileri gitmiş olduğunu anladı. Vito'nun nasıl tam kendine göre bir erkek olduğunu tümüyle aklından çıkarmıştı. Erkeğe yaklaşıp elini tuttu. Şimdi o öfkeli küçük kızın yerini erkeğini seven, onu yitirmeyi hayal bile edemeyen bir kadın almıştı.

«Sevgilim, aptallık ediyorum. Elbette değişmezsin. Sanırım bu Oscar davası üzerimde acayip bir etki yaptı... Sanırım seni kıskandım. Lütfen bana böyle bakma... iyiyim ben... Söylediklerime önem verme... lütfen.»

Vito gülümsemeden, araştıran bakışlarla baktı ona. Billy de o güzel gözlerini ondan kaçırmadı. «Sevgilim, yarın akşam olsun diye öyle sabırsızlanıyorum ki. Yapılacak öyle çok iş var ki. Her şeyden çok Curt Arvey'in yüzünü görmek istiyorum. Vito. Çok bozulacak, değil mi?» Bill akıllıca konuyu değiştirmişti.

Vito canlanarak, «Haklısın,» dedi. «Önce inanamayacak. Sanırım yarın onunla bir öğle yemeği yesem iyi olur.»

«Vito... Neden?»

«Orsini aile prensibi budur! 'Sinirlenme. Acı-
nı çıkar.'»

«Bunu şimdi uydurdun,» diyerek Billy onun kulağını şakacı bir tavırla ısırdı. «Ama hoşuma gitti. Ben de kullanabilir miyim?»

«Elbette... Sen bir Orsini'sin.» Sonra Vito onu sorar gibi öptü. Billy de içtenlikle karşılık verdi. Böylece bir takım soruları, yanıtlamak istemediği soruları engellemiş oluyordu.

Ertesi sabah Billy, Takıntı'ya, mağaza açılır açılmaz gitti. O mart gününün akşamına doğru Takıntı'nın büyük bir telaş ve karışıklık içinde olacağını biliyordu. Kadınların çoğu kırılsın diye giysilerini Takıntı'da bırakmışlardı. Oscar gesine Takıntı'da giyinip gideceklerdi. Üstelik bunların berberleri de gelecekti Takıntı'ya. Son anda müşterilerinin saçlarını tarayacaklardı. Bunu engellemek olanaksızdı. Billy sigortaların atmaması, bu konuda bir karışıklık çıkmaması için Spider'e öneride bulunmak istiyordu. Birkaç tane elektrikçi getirilse iyi olacaktı.

Sunset Bulvarında giderken akşam Vito'yla yaptığı konuşmayı düşünüyordu. Evet, hiçbir şey kesinlik kazanmamıştı... kazanması da olanaksızdı... Ama Vito'yu saçmaladığına, bir kadının kapıldığı kaprislerden biri olduğuna inandırıldığını umuyordu. Umuyordu ama yine de kuşkuluydu. Vito aldatılmayacak kadar zeki bir insandı. Mesleğinin en büyük başarısını kazanmıştı. Ama Billy'nin hayatındaki tek değişiklik Oscar'ı evinin neresine koyacağı düşüncesi idi. Herhalde Oscar heykelciğini kapı çarpmasın diye yere koyacak değildi. İnsanlık hikmetini iki kelimeyle özetleyen kişi boşuna, 'bekle ve umut et' dememişti. Billy bu adam eline geçse bir kaşık suda boğardı.

Valentine'i, ikisini de şaşırtan bir sevgi sıcaklığıyla selamladı.

«Sanırım gün sona erdiğinde rahat bir soluk alacaksın,» dedi Billy.

«Yorgunum ama yine de bugünün sona ermesini istiyorum doğrusu. Bu gece hazırladığım kıyafetlerin prova odalarının dışında giyildiğini göreceğim.»

«Hepsini değil, Valentine. Bazı kıyafetlerin ö-

zel partiler için hazırlandığını biliyorsun.»

«Önemi yok.»

«Spider nerede?»

«Oh... Kim bilir? Onun ne yaptığını, nerede olduğunu izleyemeyecek kadar meşgulüm.» dedi Valentine buz gibi bir sesle.

Billy, «İnsan ortağı hakkında böyle konuşur mu?» diye ona takıldı.

«Bu ortaklık meselesi... Biliyorsun ortada yasal bir ortaklık yok. Yalnızca laf olsun diye söylenmiş bir şey. Senin ona iş vermen için ileri sürdüğüm bir bahane. O benim ortağım değil, Billy.»

«Neyin olursa olsun umurumda bile değil, yavrum. Yalnızca yanımdan ayrılmasın yeter.» Billy bilmece gibi konuştuklarını düşünüyordu. Ama nedenini bilmiyordu. Konuyu değiştirdi. Kendi sorunları vardı.

«Bak, elbisemi alıp gideceğim. Şimdi.»

«Billy, bir kez giy de sonra götür.»

«Neden? Elbise çoktan bitti. Üzerime de gayet güzel uyuyordu. Onu neden daha önce eve götürmediğimi bilmiyorum... Sanırım *Mirrors* yüzünden. Bir süre başka bir şey düşünemedim.»

«Elbiseyi üzerinde bir kez daha görmek istiyorum, Billy. Yalnızca emin olmak için. Lütfen.»

Valentine bir yardımcıya işaret ederek Bayan Orsini'nin elbisesini getirmesini söyledi.

Elbisenin getirilmesini beklerlerken Billy, «Oscar gecesi ve bu gece verilecek diğer partiler için ne kadar iş yaptığımızı hiç durup düşündün mü, Valentine?» diye sordu. «Ben bir hesap ettim, aşağı yukarı yüz elli bin dolar kadar. Bu yalnızca bizim kazancımız. Başka mağazaları da düşünürsen... Oscar Armağanları gecesi işleri gerçekten hızlandırıyor.»

«Öyle olması gerek. Ah, işte geldi.» Yardımcı pastel kırmızı renkte, askısız, tepeden tırnağa in-

cecik pilili saten tuvaleti getirmişti. Billy sımsıkı tafta iç ateği giymek için ayakkabılarını çıkardı. Böylece tuvaletin saten kumaşı vücuduna yapışıp dökümünü yitirmeyecekti.

Valentine iç eteğin fermuarını çekmek için eğilirken, «Hangi mücevherlerini takacaksın?» diye sordu.

«Zümrütlerim olmaz. Noel ağacına benzerim. Yakut da olmaz. Elbisenin kırmızılığı yeter. Safir de istemiyorum. O zaman Amerikan Bayrağına benzerim. Sanırım pırlanta... Valentine! İç eteğim dar geliyor.»

«Bir dakika hareketsiz dur. Galiba fermuara bir şey oldu.» Valentine fermuarı aşağıya kadar açıp yeniden denedi. Ama fermuarı Billy'nin beline gelince daha yukarı çekemiyordu. Valentine'in elleri terlemeye başlamıştı.

«Yoksa bu elbise yanlışlıkla temizleyiciye mi yollandı, Valentine? Olanaksız. Son giydiğimde böyle bir şey olmamıştı.»

Valentine onu azarlar gibi, «Billy, son zamanlarda neler yiyorsun sen?»

«Yemek mi? Hiçbir şey. Zaten az yerim ya, son zamanlarda yemek yemeği düşünemeyecek kadar işim başımdan aşkındı. Hayır, kusur bu iç etekte. Kilo almış olamam. Aksine zayıflamış olmam gerekir.»

Valentine mezurasını açıp Billy'nin belini ölçtü.

«Tanrı aşkına, Val, ölçülerimi ezbere bilirsin sen. Kaldır şu mezurayı. Gülünç oluyorsun.»

Billy'e hiç aldırış etmeden onun belinin ölçüsünü alan Valentine kendi kendine Fransızca bir şey mırıldadı.

«Ne diyorsun, Allah kahretsin. Sanki anlamayacakmışım gibi Fransızca konuştuğunda senden nefret ediyorum!»

«Yalnızca şunu nöyledim *Madam!* Önce bel kalınlaşır.»

«Kalınlaşır mı? Neden? Tanrı aşkına, belim kalınlaşsın? Yoksa vücut biçiminin bozulduğunu mu anlatmak istiyorsun?»

«Tam değil. İki üç santim belden, iki üç santim de kalça gelişlemiş. Bu kadar değişmiş vücut. Çoğu kişiler için vücudun yine de çok güzel sayılır. Ama bu giysiyi bu iç etek olmadan giyemezsin.»

«Ah, Tanrım. Jimnastik salonuna yalnızca beş aydır gidemiyorum. On sekiz yaşından beri bu vücut için eşekler gibi çabalıyorum, birkaç ay ihmal ettim diye bak ne hale geldim... Haksızlık bu.»

Valentine, «Doğa Ana'yı kandıramazsın,» dedi gülümseyerek.

«Alayı bırak. Çok ciddi bir sorun bu. Aman, her neyse, dünyanın sonu gelmedi ya. Bu gece başka bir şey giyerim. Yarından tezi yok idmanlara başlarım. Bir ay içinde de normal formumu bulurum.»

«Bir aya kadar daha belli olur.»

«Belli mi olur?»

«Evet.» Valentine elleriyle yukardan aşağı bir işaret yaparak karnının şişeceğini anlattı.

«Saçma. Valentine sen aklını kaçırmışsın. Dolly'nin durumunun bulaşıcı olduğunu mu sandın yoksa? Sana bir hamile elbisesi dik dedik, şimdi kalkmış herkesin de hamile olduğunu sanıyorsun.»

Valentine bir şey demedi. Ama kaşlarını bilmiş bilmiş kaldırdı.

«Sen bir moda desinatörüsün. Kadın doktoru değil. Hem ne demek istiyorsun Allahasen?» Artık Billy bağıırıyordu.

«Balmain'de durumu önce biz farkederdik. Doktordan önce. Hatta kadının kendisinden önce. Herkesin de bildiği gibi önce bel kalınlaşır.» Valen-

tine kendinden emindi. Küçük, sevimli yüzü heyecandan pırıl pırıldı.

Billy sokak giysilerini giyerken, «Seni şıllık Fransız seni,» diye bağıırıyordu. «Kendinden her zaman eminsin, değil mi? Her şeyi bilirsin. İç etek ölçülerine göre dikilmemiş demiyorsun da hamile olduğumu ileri sürüyorsun. Bence o Allahın belası modellerden biri bu eteği giymiş, sonra da temizleyiciye yollamış. Bir daha burada asla elbise bırakmayacağım. Bundan emin olabilirsin.» Billy gitmek için kapıya yöneldi.

«Billy...»

«Lütfen Valentine, özür dileme. Kendi mağazamda sırtıma göre doğru dürüst bir elbise bulamıyorum. Ne ayıp değil mi?» Billy kapıyı çarparak çıkıp gitti.

Valentine yerdeki kırmızı tafta ve saten yığınınına bakarak durdu. Mezura hâlâ elindeydi. Kızması gerektiğinin farkındaydı. O ünlü öfkesi nereye gitmişti? Oysa küçük, bir kalbi andıran yüzündeki sivri, yukarı kalkık burnundan bir gözyaşı damlası yuvarlandı. Bu gözyaşı Billy içindi.

Curt Arvey, Vito'nun telefon etmesinden pek memnun kalmıştı. Orospu çocuğu barışmak istiyor, diye düşündü. Vito'nun öğle yemeği davetini kabul etti. Orsini, gidebileceği kadar ileri gittiğini anlamış, durumu onarmayı düşünmüştü galiba. Daha birkaç hafta öncesine kadar şiddetli bir kavgaya ve anlaşmazlık içinde bulunduğu birinin böyle hizaya gelmesi Arvey'in gururunu okşamış, ne denli önemli bir kişi olduğunu bir kez daha ortaya koymuştu. Evet, *Mirrors* çok para kazandırıyor-du Ayvey'e. Ama eğer Orsini bununla yaptığı hataları bağışlattıracağını sanıyorsa aldanıyordu. Adam tam bir düzenbazdı. Ama neden onun bugün-

kü ögle yemeğinin parasını ödemesine engel olacaktı? Nasılsa akşamki Oscar töreninde birbirlerini selamlamaları gerekecekti.

Ma Maison'da buluştular. Bu da Vito yönünden zekice bir buluştu. Onların yanındaki masada Sue Mengers içkisini yudumluyordu. Yemekten sonra kentte onların yeniden iki iyi dost olduklarını, birlikte yemek yediklerini bilmeyen kalmayacaktı. Pis herifi herkes stüdyonun gözde adamı olarak birkaç saat daha bilsindi. Nasılsa sonunda yine kendisi kazanacaktı. Curt Arvey bundan emindi. Bu geceden sonra Orsini filmi yine Oscar'ı kazanamayan bir film yapımcısı olarak bilinecekti. Geçen yıl Oscar kazanamayan dört filmi kimin yaptığını hatırlayan olacak mıydı? Hatta kazananı bilen kalmış mıydı? Oysa Stüdyo sürekliydi. Kalıcıydı. O da böyle bir stüdyonun başıydı.

Arvey yemek yerlerken yaptıkları konuşmadan pek hoşlandı. Başka stüdyolardaki anlaşmazlıklardan, her an başlarının çaresine bakmak zorunda kalacak olan önemli kişilerden, stüdyolarda çekimi uzayan filmlerden, konuşuyorlardı.

Vito başını sallayarak onun konuşmasını onaylıyor, adamı destekliyordu.

«Ama sen, Curt, sen sanırım iyi durumdasın, değil mi?»

«Hem de nasıl, Vito. Bu iş tecrübe ister. Bu yıl da kârdayız. Herkes hayatından memnun.»

«Acaba kârın ne kadarı *Mirrors*'dan?»

«Evet, bir kısmı ondan, haklısın. Eğer sana çalışma olanağı tanımasaydım kâr bir miktar daha az olacaktı. Gerçekten de *Mirrors* küçük bir para makinesi oldu.»

«Duyduğuma göre şirketin sahip olduğu TV istasyonlarını oldukça iyi paraya satmışsın. Geri kalan kârın da *Mirrors*'danmış.»

«Sen bu mali haberleri nereden alıyorsun?»

Curt Arvey bir parça bozulmuş gibiydi.

«Ya da o senin büyük filminden kr edeceğini sanıyorsundur.. *David Copperfield*'di değil mi?»

«*Pickwick!* David Copperfield, ikisi de aynı. Konuyu alıp adını değiştirdiğinizi kim bilecek ki. Zaten bunun ne kazanç getireceği ancak gelecek yılda belli olur. Duyduğuma göre filmin çekimi bitmiş ama film sonrası çalışmaları henüz başlamamış. Evet, sen ona başka bir ad bulsan daha iyi olacak.» Vito ona cesaret verir gibi gülümsedi.

«*Pickwick* Paskalya'da Music Hall'de oynamaya başlayacak!»

«Music Hall m? *Lost Horizon* orada vizyona girmişti değil mi? Evet, bir ocuk filmi için gayet iyi bir yer. Çok iyi düşünmüşsün, Curt, hiçbir şeyin yararı dokunmazsa bile Music Hall yararlı olur.»

«Vito...» diye boğulurcasına başladı Curt Arvey ama Vito izin vermedi.

«Dinle beni, kaygılanacak bir şey yok. Kazanç arttığına göre ortaklar senin elinde demektir. Kontratını yenileyeceklerinden eminim. Curt. Bu yıl durumun çok iyi. Eğer *Mirrors* bu gece kazanırsa...»

Arvey, «Bir film yapımcısına fırsat tanırırsın kalkar herşeyi kendisinin bildiğini sanmaya başlar,» dedi. Haklısın, şimdilik *Mirrors*'ın başarısının tadını çıkarabilirsin. Ama Vito, yarın *Mirrors* eski bir film olacak... Bugünün yarısı da geçti bile.»

Vito onun son sözlerini duymamış gibi, «Evet, eğer *Mirrors* kazanırsa,» dedi. «Bundan sonra büyük bir film üzerinde çalışmak isterim. Yaratıcı bir insanın çeşitliliğe gereksinmesi vardır... Redford'la Nicholson'a hep birlikte bir film çevirtmek istiyorum... evirmek istedikleri bir film senaryosu var... Sorun yalnıza para... Ama satın alabileceğimi sanıyorum.»

«Hadi hadi, Vito, olacak şey değil bu. Redford'la Nicholson. Kazanırsan! Kazanma şansının olmadığını sen de benim kadar biliyorsun. Kazanmanı isterim elbette... Ne de olsa ikimiz de bu işin içindeyiz. Ama kazanamazsın. *Mirrors* küçük bir film. Daha başından söylemiştim sana. Anımsadın mı? Küçük filmler hemen hiç kazanmazlar. *Rocky* kazandı ama bu kırk yılda bir olur. Boş umutlara kapılma. Sonra hayal kırıklığın daha büyük olur.»

«Belki de büyük filmlerden hoşlanmayanların oylarını da alırım.» dedi Vito. «Bu endüstride çalışan kişiler büyük filmlere harcanan paralarla dokuz on küçük ama başarılı filmler yapılabileceğini bilirler...»

«Sen düş kurmaya devam et, Vito, Devam et. Benim gibi tecrübeli birine kulak versen çok daha iyi olurdu. Ne kadar zamandır stüdyonun başkanlığını yaptığımı biliyor musun?... Sen o zamanlar daha vizörü objektiften ayıramayacak durumdaydın herhalde. Sonra filmini nasıl aday göstermeyi başardığının da farkındayım... Şu ev kadınlarına düzenlediğin matinerler yüzünden... Ne yapmak istediğini anlamadığını mı sandın? Ama adaylık başka, kazanmak başka, oğlum.»

Vito, ayrı bir tabakta kremayla verilen çikolata süsünü yemeğe koyuldu. Pek iştahlı bir hali vardı. Curt Arvey ona merakla baktı.

«Demek yine bir kitabın film hakkını satın almak istiyorsun ha?» diye sordu sonunda. Bu orospu çocuğu ondan bir şey istiyordu. Curt onu reddetmenin zevkini tatmak niyetindeydi.

«Hı hıh. Bir kitap. *The WASP*. Duydun mu?»

«Beni ne sanıyorsun sen? Okuma yazma bilmeyen bir cahil mi? Kitap okuyucularım çok beğendiler. Susan da sevdi. Benim okuyacak zamanım olmadı. Ama ana hatlarını biliyorum. On bir haftadır en iyi satan kitaplar listesinde... Ama film

hakkı için bir buçuk milyon çok fazla... Bunlar akıllarını kaçırmışlar. Bu parayı kimse vermez.»

«Billy bu konuda çok kararlı... Film hakkını benim için almak istiyor... Eğer sufleni yemek istemiyorsan...»

«Sen ye. Bana çikolata yasak zaten. Demek Billy satın almak istiyor, ha? Sanırım doğumgünün yakın. İyi, çok iyi.»

«İnsanın karısının güvenine sahip olması çok iyi bir şey, Curt. Billy'nin de en az benimki kadar iyi koku alan bir burnu var. *Mirrors* kazanmayacak diyorsun. Ama benim İtalyan burnum da kazanacak diyor.»

«Benim gibi multi-milyonluk bir şirketin başında olursan böyle sezgilerine göre karar verip davranamayacağını anlarsın. Her neyse... Nicholson'la Redford... Gerçekten bu filmde oynamak istiyorlar mı?»

«Evet.»

«İnanamıyorum. Bu iki aktörün yalnızca alacakları para... Tanrım... Kitabın film hakları dışında beş altı milyon harcamak gerek... Sen en azından yirmi milyon dolarlık bir bütçeden söz ediyorsun. Hayır, Vito, olacak şey değil bu.»

«Bak ne diyeceğim, Curt, kitabı ben kendim satın alacağım. Ya da Billy. Ve de sana *Mirrors*'ın kazanamayacağı konusunda haklı çıkarsan otuz günlük bir süre tanıyacağım.»

«Ya» tersi olursa?»

«Eğer ben haklı çıkarsam, kitabın film hakkını sen benim için satın alacaksın.»

«Bir buçuk milyona mı?»

«İhtimaller benim aleyhime, sen de bana hiç şans tanımıyorsun. Ama üzülme. İstemezsen kitabı ben satın alacağım, film hakkını satın alması için de başka bir stüdyo bulacağım. Hay Allah, bir sufle daha söylemek, getirilmesini beklemek hayli

zaman alır, değil mi? Ne kadar az koyuyorlar.»

«Çok yiyorsun, Vito. Ama bu anlamayı yapmak istiyorsan, tamam. Kusura bakmazsan bu anlamayı kağıt üstüne dökmek istiyorum.» Curt garsona işaret edip bir yemek listesi istedi.

«Curt, Curt... Bana güvenmiyor musun?» Vito onun bu davranışından incinmiş gibiydi.

«Filmimi çaldın. Sana hâlâ güvenmemi mi istiyorsun?» Curt listenin arkasına anlamayı yazdı.

«Ama sonunda geri aldın ya.»

«Her neyse... Ben anlaşmaların yazılı olmasından yanayım. Arvey'le Vito anlaşmanın altına imzalarını attılar. Garsonla lokantanın sahibi Patrick Trail de tanıklık ettiler. Vito uzanıp yemek listesini aldı. Katladı. Tam cebine koymak üzereydi ki Curt atmaca gibi atılıp aldı.

«Patrick'de kalması daha doğru olur, değil mi Vito? Unutma, yalnızca tek kopyası var. Yemeğin parasını ben ödeyeceğim. Bugün kendimi pek cömert hissediyorum.»

Billy, Takıntı'dan eve dönerken aklını yola vererek oraya kazasız belasız dönmeye çalıştı. Takıntı'yla Sunset Bulvarı arasındaki yolda yayalar, bisikletliler öylesine dikkatsizdiler ki bir kaza yapma olasılığı her an vardı. Çok sinirli ve öfkeli olduğundan her zamankinden daha dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Evine vardığında hiç kimseyle konuşmadan koştu. Oturma odasını, yatak odasını, banyosunu geçtikten sonra tek sığınağı olan giyinme odasına girip kapıyı kilitledi. Çok büyük olan bu odanın döşemesi fildişi renginde bir halıyla kaplanmıştı. Duvarlar da açık leylak rengi satenle. Her taraf kat kat elbise askılarıyla doluydu. Odanın ortasındaki yüzlerce komodine ayrılmış şifonyerde giysiler için çeşitli aksesuarlar bulun-

yordu. Arkada ısısı sürekli kontrol edilen kilitli bir odada Billy'nin kürkleri bulunuyordu. Odalara Billy'le özel hizmetçisinden başka kimse giremezdi.

Duvarların birinin ortasında cumbalı bir pencere vardı. Pencerenin içi yine fildişi renginde kadifeyle kaplanmış ve parlak renklerde saten pastıklar konmuştu. Billy evin içinde koştuktan soluk soluğa buraya kendini attı. Cornelia halasının ördüğü günden beri yanından ayırmadığı moher şala sarındı. Buz gibi ayaklarını kalçalarının altına sokup bir kolunu diğerinin üstüne atarak küçüldü. Top gibi pencerenin içinde oturdu. Bu gizli yer onun en ciddi sorunlarını düşünüp çözümlendiği yerdı. Bir telefonu, gerektiğinde hizmetçisini çağırarak için bir dahili zili vardı. Burada olduğu sürece evden hiç kimse onu rahatsız etmeye cesaret edemezdi. Üstelik şu anda Billy tüm geri kalan ömrünü burada geçirmek istiyormuş gibi bir ruh hali içindeydi. Orosu çocuğu onu tuzığa düşürmüştü.

Ah ne kadar yerinde, zamanı ne kadar iyi ayarlanmış, nasıl olağanüstü bir biçimde planlanmıştı! Tuzığa düşmüştü. Tanrım, dünyanın bildiği en eski tuzığa düşmüştü hem de. Valentine konuşmaya başladığı anda Billy tuzığın kapısının üzerine kapandığını hissetmişti. Vito'nun onu bir İtalyan köylü karısına dönüştürmeye niyetli olduğu açıktı. Kesindi. Birbiri ardına çocuk doğurmasını isteyecekti... Belki de bol zeytinyağı, sarımsaklı yemekler pişirmesini de isteyecekti... Belki onun şişmanlamasını da istiyordu. Kendisi film yapımcılığı nedeniyle dünyayı dolaşırken o evde oturacaktı. Arada sırada eve şöyle bir uğradığında da Billy'i hamile bırakacak, sonra yine çekip gidecekti. Ah, Tanrım, nasıl da bencil bir kişiliğe sahip olduğunu göstermişti ya. -Mama Orsini... Billy Ikehorn'un bir La Mama Orsini olacağı kimin aklına

gelirdi? Nasıl da zamanını bulmuştu ya? Tam ona üzüldüğü bazı konuları açıkladığı sırada... Artık Vito onun başını sanki bir kediymiş gibi okşayacak, kaygılanması, düşünmesi gereken başka sorunlar olduğunu söyleyip ona haddini bildirecekti.

Billy bunları düşünürken gözlerini kısmıştı. Aybaşıları daima düzensizdi. *Mirrors* için gerekli çalışmalara öylesine kendini vermişti ki aybaşı olup olmadığına dikkat bile etmemişti. Tam olarak son kez ne zaman olmuştu? Pencerenin hemen yanında bulundurduğu takvimli defterine baktı. Sonra yerinden sıçrayıp banyosunun kapısını açtı. İşlerini sessiz sedasız gören hizmetçilerden birinin havlu değiştirmek ya da her zaman yeşil olan çiçekleri sulamak için gelip gelmediğini anlamak istemişti. Kimse yoktu. Hemen parmaklarının ucuna basarak ilaçlarını tuttuğu komodini açıp doğum kontrol haplarına baktı. Bunları iki kez saydıktan sonra giyinme odasına dönüp kapıyı kilitledi. Defterine yeniden baktı. Dolly'e Noel ziyaretinde bulunduğu sabah doktoruna da gitmişti. O sırada aybaşısı yeni bitmiş bulunuyordu. Doktoru, otuz yaşın üzerindeki tüm «kızlarının» kendisine yılda iki kez gelmelerini isterdi. Her altı ayda bir onlara doğum kontrol ilacı reçetesi yazardı. O halde neden altı tane dolu ilaç kutusu vardı?

İmkânsızlığını bilmeseydi Noel'den beri ilaç içmediğini söyleyecekti. Bilmeseydi...

Boş odada Billy birden başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı. Ah, bu kez başarmıştı doğrusu... Kendi kendini tuzağa atmıştı. Gerçekten iyi, tam bir iş başarmıştı... Hemen hemen üç ay şekerim... Nasıl? İyi mi?

Billy, doğum kontrol haplarını bile bile içmediğini hemen görüp kabul edecek kadar akıllı başında bir kadındı. Peki, bu bebeği istediğine göre daha bir kaç saniye önce Vito'ya neden sövüp say-

miş, zavallı Valentine'e karşı çirkin davranmıştı?

Billy dizlerine sarılmış ileri geri sallanır, arada sırada da gülmelerini sürdürürken bunları düşünüyordu... Acaba doğum kontrol haplarını almayı bilinçli olarak mı bırakmıştı, bilinçsiz olarak mı? Bilmiyordu. Bunu anlayacak içgörüğe sahip değildi. Zaten davranışlarının, kararlarının üzerinde asla uzun uzun durup düşünmek alışkanlığını edinmemişti. Öyle uzun zamandan beri içgüdülerine dayanarak hareket ediyordu ki... Hiçbir konuda hiçbir davranışta durup düşünmemiş, ilerisinin, gerisinin ne olacağı üzerinde durmamıştı.

Bir kadının üç ay boyunca doğum kontrol haplarını almayı unutmasında oldukça, hatta dikkati çekecek kadar azimli bir şeyler vardı. Billy dümdüz karnını yokladı. Bu bebek, tıpkı... tıpkı hayatının tüm dönemlerinde olduğu gibi onda alışkanlık haline gelmiş düşünmeden yaptığı davranışın bir sonucu olacaktı. Parmakları önce sağ, sonra da sol memesine gitti. Bunları dikkatle yoklayıp avuçlarının içinde tarttı. Memeleri onsekiz yaşında olduklarından çok daha iri ve sıcaktılar. Bir kadın, özellikle vücuduna onun kadar önem veren bir kadın, böylesine temel ipuçlarını nasıl görmezlikten gelirdi? Nasıl bir kadın kendini bile bile hamilelik tuzağına atar sonra da bunu kabullenmeye yanaşmazdı? Ve de neden?

İyi bir soru.

Billy küçük masadan bir kalemle not defteri çekerek notlar almaya başladı.

Bir kere, henüz anne olmaya hazır değildi. Anne olduğu anda artık o başına buyruk, rahat, sorumsuz kadın olmaktan çıkacaktı.

İkincisi, daha uzun bir süre Vito'nun diri, taze gelini olmayı sürdürmek istiyordu. Ama bu savaş daha başından *Mirrors*'a kaptırmıştı. Hatta evlenmelerinden önce. Bir eş, evet Vito'nun eşiydi.

Ama gelini? Asla. Evliliklerinin o bölümünü atmamışlardı.

Üçüncüsü, tüm kararlarını kendi başına, kendi istediği zaman, yıllardan beri keyfini çıkardığı otoriteyle vermek istiyordu. Billy doğa ya da çevredekiler tarafından yönetilmeye, onların boyunurduruğu altına girmeye alışık değildi. O halde neden paralı kadınların kolaylıkla elde edebilecekleri ehli, süs eşyası gibi, eğlenceli, sıradan erkeklerden biriyle evlenmemişti? Vito'yu yanlışlıkla, rastlantı sonucu seçmemişti. Tüm bildiklerine, onun hakkında öğrendiği her şeye karşın bugün olsa, yine onu seçerdi. Yalnızca sevdiği erkek değildi. Sevebileceği *türden* bir erkekti. Otoritesi, karar verme konusundaki yeteneği, özgürlüğüne düşkünlüğü... Bütün bunlar Vito'ya, ondan ayrı düşünebilme, çalışabilme olasılığını tanıyordu. Ve de Billy'nin en takdir ettiği nitelikleriydi. Kendi gereksinimleriyle Vito'yu bağlayamaz, onu havasız bırakıp boğamazdı. Zaten Vito da böyle bir davranışta bulunmasına izin vermezdi. İnsan büyümeğe başladığında, diye düşündü Billy acı acı, hayatın çelişkilerle dolu olduğunu anlıyor.

Dördüncüsü, Vito'nun hayatındaki tek kişi olmak, onu başka kimseyle paylaşmak niyetinde değildi. Bu da nedenlerinin en saçma ve gülünç olanıydı. Aslında Vito'yu daha başından, onu ilk gördüğü andan itibaren işiyle, senaryo çalışmalarıyla, Fifi'yle, Svenberg'le paylaşmaya başlamıştı bile. Ama duygusal yönden, anlayış, yakınlık, sıcaklık görmek için Vito daima ona gelecekti. Bir bebek, Vito'yu ondan uzaklaştıracak bir neden olmayacaktı... Aksine bebek, Vito'yla paylaşacağı biri olacaktı.

Billy not defterine karaladıklarına baktı. Bunların içinde hâlâ tek, daha doğrusu bir derece kadar mantıklı olan nokta, otuz dört yaşında olma-

sına karşın kendini anneliğe hazır hissetmediği-ydi. Otuz dört yaş? Saçmalığına bir kahkaha at-maktan kendini alamadı. Çünkü film çalışmaları-nın yoğunluğu karmaşası içinde otuz beş yaşına girdiği günü tümüyle unutup gitmişti. Çocuk sa-hibi olmak için altmış yaşına kadar beklemesi mi gerekiyordu acaba?

Ama yine de... Yine de insanın bir takım ör-gürlüklerinden vazgeçmek zorunda kalması zordu. Bilinçaltı ya da bilinçüstü onun yerine bir karar vermişti. Kaynak kaprisli bir kadın olduğundan hiç kuşku yoktu. Aptaldı da. Bebeği istiyordu. Vi-to'yu da. Önündeki kağıda baktı. Kaleminin bir tek hareketiyle hepsinin üzerine çizdi. Sonra ke-sin, iri karflerle yazdı: *Cornelia Orsini? Winthrop Orsini?* İki adı sevgiyle karışık bir hüznle incele-di. Dalıp gitti. Yarım saat sonra kendine geldiğinde o gece ne giyeceğine hâlâ karar vermiş olmadığını farketti.

Not defterini dikkatle masanın üzerine bıra-kıp üzerindekiyi çıkardı. Sonra odanın tuvaletle-rinin asılı durduğu bölümüne gitti. Her biri kendi plastik torbaları içinde duran giysileri inceledi. Sonra bir ay önce satın almış olduğu iki parçadan oluşan beyaz ipek Mary McFadden giysisini buldu. İncecik, tepeden tırnağa plili tünüğü başından dik-katle geçirdi. Giysinin kumaşı deniz kabuğu renk-lerinde, duvara tablo diye asılacak güzellikteydi. Sonra uzun eteği giydi. Etekliğin belinin ancak kapandığını gördü. Yedi çift gümüş lame ayakka-bıların önünde durup hangisinin uygun düşeceği konusunda bir süre duraksadı. Sonra birini seçip ayaklarına geçirdi. Billy özel ışıklandırmalı üçlü boy aynasına doğru giderken tünüğin kemerini bağladı.

Hiç de fena değildi. Aslında çok iyi durmuş-tu giysi. Billy aynalarda kendini üç yandan ince-

ledi. Giysi Valentine'nin hazırladığı kırmızı tuvalet kadar soluk kesici değildi elbette ama idare ederdi doğrusu. Karyolaya yaklaşıp bir küçük yastık aldı. Sonra kemeri aşağı çekip yastığı karnına yerleştirdi. Aynanın önüne geldi. Baktı, Hımmm. Hiç de fena olmamıştı. Bir yastık daha koysa? Hayır, giysi o kadar bol değildi. Artık Valentine canının istediği kadar hamile elbiseleri çizebilirdi. Ah, Tanrım! Valentine. Nasıl özür dileyecekti? Gerçek tümüyle çok karışık. Kendisi bile bunu yeni yeni anlamaya başlamıştı. Boş ver... Bir şeyler bulurum elbette, diye düşünerek telefona uzandı.

Maggie, Takıntı'ya, öğle yemeğini birlikte yediği, yeni film kontratını ancak Oscar Armağanlarının dağıtımından sonra imzalaması için kandırdığı bir aktörle gelmişti. Genç kadın, bu aktörün yaşam boyu minnetini kazandı. Çünkü genç adam Oscar'ı aldıktan sonra fiyatını yükseltmiş, önerilen fiyattan iki yüz elli bin dolar fazla almıştı. Maggie'nin yaptığı telefon konuşmaları aşağı yukarı, «Paranı al ve tüy,» ya da, «Bekle, sabırlı ol,» niteliğinde olmuştu. Aslında konuştuklarının hepsi onun öğüdüne uymamışlardı ama hepsi de bunu asla unutmadılar. Bir sabahlık çalışması boyunca Maggie efsanesi büyüdü, inanılmaz boyutlara ulaştı. Maggie MacGregor film dünyasının nasıl *çalıştığını* çok iyi biliyordu.

Valentine onun Dorothy Chandler Pavyonunda düzenlenen Oscar gecesinde giyeceği tuvaleti hazırlamıştı. Birkaç gün önce Maggie tuvaleti son kez giymişti. Ama şimdi gelmiş, Spider'ın elbiseyi üzerinde görmesini istiyordu.

Valentine, «Bırak da giysini televizyonda görsün,» diye karşı koydu. «Ne de olsa tuvalet TV için yapıldı.»

«Spider'ın elbiseyi gördüğünde yüzünde nasıl bir ifade belireceğini anlamak istiyorum, Valentine.» diye Maggie ısrar etti. İri kahverengi gözleri zekice bir muziplikle doluydu. «Aklını kaçıracaktır.»

Ama Valentine'in stüdyosuna çağrılan Spider, parmağını Maggie'nin kusursuz göğüslerinin üst kısımlarında gezdirerek saygıyla inceledi. Sanki karşısındaki kusursuz bir heykelmiş gibi başını takdirle salladı.

«Harika.» Eski gülümsemesine benzer bir gülümseme belirdi yüzünde. Maggie'ya bakmak, onadokunmak tüm varlığını içine alan kabuğu inceltmiş gibiydi. Sonunda gülümsemesi derinleşti. «Böyle bir giysiye ancak yılda bir kez izin verebilirim, Maggie,» dedi. «Yoksa seyircilerin ve okuyucuların seni ciddiye almaktan vazgeçip göğüslerini seyretmekten başka bir şey düşünmez olurlar. Bu gece için bol şans... *Ve de fazla eğilme.*» Spider onu öptü. Sıradan bir öpüştü bu. Ve de çıkıp gitti.

Maggie kaygıyla, «Spider'ın bir derdi var,» dedi.

«Belki de belsoğukluğu olmuştur,» diye ters ters söylendi Valentine. «Bana bak muhteşem kadın. Colette üzerindeki çıkarıp bir torbaya yerleştirecek. Unutma. Mücevher takmayacaksın. Seni televizyonda izleyeceğim. Onun için beni aldatamazsın. Şimdi gidip bir yere telefon etmem gerek. Bu gece TV'deki en güzel kadın sen olacaksın. *Bonne chance.*»

Valentine giysi modellerini çizdiği küçük odaya çekildi. Telefona uzandı. Josh'a tedefon etmesi gerekiyordu. Josh dün iki kez telefon etmişti ama Valentine onunla konuşamayacak kadar meşguldü. Dün gece de öylesine yorgundu ki telefonun fişini çekip yatmış, kapıcıya haber bırakarak ara-

yanlara yatmış olduğunu söylemesini istemişti. Josh biraz önce, Maggie'yle meşgulken yine aramıştı. Valentine onun hâlâ öğle yemeğinde olmasını dileyerek numarayı çevirdi. Josh'un sekreteri onu hemen bağladı.

«Valentine! İyi misin? Çok yorgun olmalısın. Zavallı sevgilim.» Josh'un sesi Valentine'e duyduğu sevgi ve kaygıyla doluydu.

«Evet, çok yorgunum Josh. Yorucu, sıkı bir gün yaşıyoruz. Ama eğleniyorum da. Güzelleşmesini sağladığım her kadın benden bir şeyler alıp gitmese bu işi daha da seveceğim.»

«Böyle çok çalışmak zorunda kaldığında işinden nefret ediyorum, Valentine. Billy böyle yorulmana izin vermemeli.»

«Billy'nin bununla hiçbir ilgisi yok, biliyorsun. Yalnızca ben...» Valentine iki yabancı, daha doğrusu yarı-yabancı gibi konuştuklarının farkındaydı. İçini çekerek bekledi. Josh'un söyleyeceklerini bekliyordu.

«Sevgilim, bu gece benimle yemek yiyemeyecek kadar yorgun musun?» diye sonunda Valentine'in kaygıyla beklediği soruyu sordu. Erkek sanki konuşacakları özel bir konu yokmuş gibi davranıyordu. Birden Valentine karar gününü bir gün daha ertelemek için şiddetli bir istek duydu.

«Bağışla beni, Josh. Dizlerimin üzerine yığılmak üzereyim. Daha akşam bile olmadı. Bu gece olmaz... Yarın. Yarın geç vakte kadar yataktan çıkmayacağım. Belki yarın çalışmam bile. Anlıyormusun, Josh?»

«Elbette.» Josh Hillman kendini masasında oturmuş çok nazık bir tartışmayı yönetiyor gibi hissediyordu. «Seni işinden daha fazla alıkoymayayım.» Tanrım, diye düşündü, ne kadar isteksiz bir konuşmaydı bu. Valentine, karar vermesi için isteklendirilmesi, cezbedilmesi gereken bir kadındı.

Oysa Valentine'in ona verdiği zevk bir parça da bu işin kaçamak ve gizli olmasından ileri gelmiyor muydu? Telefon h    elinde, Josh   ylece uzun bir s  re, farkında olmadan oturdu. Evlendikleri takdirde her gece Valentine'e gitmek g  nl  k olaylardan biri haline gelecekti. Harika bir şey olacaktı elbette. Ama tekd  ze ve sıradan bir iş. Bu durumun kaçınılmazlığını bilecek kadar tecr  beliydi Josh. Çifte hayat s  rmenin, iş d  nyasından başarıyla gizli tuttuğu aşk hayatının zevklerini gizleyecek miydi? Joanne'in arkadaşları, ortaklarının eşleri Valentine'i bağışlayacaklar mıydı? Yoksa t  m  yle yeni dostlar edinmek zorunda mı kalacaklardı? Ve de bunca yıldan sonra evde ocuk bezi kovanının bulunması nasıl olacaktı? Ev ne kadar b  y  k olursa olsun insan ocuk bezlerinin kokusunu almadan edemezdi. Ama Josh bu olasılığı da y  klenmek zorundaydı. İkinci kez evlenen pek çok orta yaşlı erkek g  rm  şt  . artık atılabilen ocuk bezleri çıkmıştı. Yıkananlar, t  kr  k hokkaları gibi tarihe karışmıştı. Valentine'le evlendikten sonra hayatının geri kalan b  l  m  n   onunla geçirecekti artık. Durmuş oturmış bir erkek. Bu s  zc  kler insana nasıl da garip gelebiliyordu. D  ş  ncelerinin bu noktasında Josh elini birden telefondan çekti. Sekreterini aradı. Josh Hillman ciddi bir insandı. Kararlarına ciddiyetle uyardı.

Deliler gibi koşturmayla geçen bir g  n  n hemen hemen sonlarına doğru Dolly, yanından hiç ayrılmayan perişan, kaygılı Lester'le birlikte yuvarlana yuvarlana geldi.

«Valentine,» dedi bir ocuk sevinciyle. «Kendimi yine bir genç kız gibi hissediyorum.»

Valentine yorgun argın onun tertemiz, neşe

dolu yüzüne bakarak, «Sahi mi?» dedi. «Bu mucizeyi neye borçlusun?»

«Bebek düştü. Ah, bilmiyor muydun? Doğum yapmadan birkaç hafta önce bebek aşağı iner. Yalnızca birkaç santim ama ne rahatlık bu, bilemezsin. Sanki eski bel ölçülerimi geri kazanmış gibiyim.»

«Doğrusunu istersen yanıliyorsun, Dolly. Bel ölçünde hiçbir değişiklik yok. Ama Lester'de değişiklik var. Dört beş kilo kaybetmiş gibi.»

«Doğumdan önceki gerginlik» diye inledi Lester. «Dolly'den bana geçti. Üstelik akşamdan kalma halim de var. Nedenini hiç sorma.»

Valentine mutfağa telefon ederek Lester için bol baharatlı bir Boody Mary söyledi. Dolly'i de giydirmek için içeri aldı. Ustaların ustası Kuaför Helen Saginaw da genç kadının saçlarını tarayacaktı. Lester'in iki kadeh Bloody Mary içmesinden, aradan kırk dakika kadar geçmesinden sonra Dolly ortaya çıktı. Lester'e arkadaşlık etmek için gelen Spider de oradaydı. İki erkek Dolly'i görünce hayretle yerlerinden fırladılar. Genç kadının uzun, kuğununkini andıran boynu üzerindeki küçük başı, gözlerinin on iki değişik mavisinde kat kat, kabarık elbisesinin üzerinde parlak bir yıldız gibi duruyordu. Tuvalet göğüslerinin üzerinden başlayarak pırıl pırıl parlayan binlerce pul ve boncukla işlenmişti. Boynu yeteri kadar uzun olduğundan Valentine, Elizabeth devri stilinde dik bir yaka yapmıştı. Dolly'nin saçları tepesinde toplanmış, üzerine yine parlak taşlar yerleştirilmişti. Kulaklarında da Billy'nin pırlanta küpeleri vardı. Odada özel ışıklandırma olmamasına karşın Dolly projektörlerin önünde duruyormuş gibi ısl ıslıdı. İki erkek ona hayranlıkla, bir tür saygıyla bakıyorlardı. Valentine de bu durumdan son derece hoşnuttu. İşini bilen bir moda desinatörüydü o. He-

men hemen bir yüzyıl önceki moda numaralarını bile kullanmaktan korkmamıştı. Böylece doğaya bile bir iki numara göntermişti. Lester yutkunarak sessizliği bozdu.

«Geç kalıyoruz, Dolly. Bir dakikamız bile kalmadı. Hey, bu küpeler nerden çıktı?»

«Billy verdi. Bana şans getirsin diye. Her birinin dokuz kıratlık olduğuna inanır mısın?»

«Tanrım, Dolly. Umarım, bunlar sigorta edilmiştir.»

«Hay Allah, sormak hiç aklıma gelmedi... Belki de bunları takmasam daha iyi olur.» Dolly'nin yüzünde en sevdiği bebekten vazgeçmek zorunda kalan dokuz yaşındaki bir çocuğun yüz ifadesi belirmişti.

«Saçmalama,» diye atıldı Valentine. Bir yandan onları kapıya doğru iteliyordu. «Billy çok üzülür... Hadi git... Araban seni bekliyor.»

Dolly dönerek, «Valentine,» diye fısıldadı. «Eğer bu tuvaleti bir parça daraltırsan doğumdan sonra da giyerim, değil mi?»

«Bundan en azından iki tuvalet çıkar, Dolly. Kayılanma.»

Çalışma odalarındaki iki ayrı pencere önünde duran Spider'la Valentine, stüdyonun yolladığı uzun siyah Caddilac arabaya binen Dolly'le Lester'e baktılar. Takıntı'da onlardan başka kimse kalmamıştı. Dolly'le Lester'in onları aşağıdan göremeyeceklerini bilmelerine karşın ellerini salladılar. Sonra bir külkedisi öyküsünde rol oynadıklarından ötürü duydukları anaca bir duyguyla birbirlerine döndüler. Haftalardan beri ilk kez gülümseyerek baktılar.

Spider alçak sesle, «Dolly kazanacak,» dedi.

«Nasıl emin olabilişsin?» Valentine onun sesindeki kesinliğe şaşırmıştı.

«Maggie söyledi. Bugün. Ama hiç kimse, Dolly'nin kendisi bile bilmiyor. Çok gizli.»

«Ama harika bir şey bu. Ne şahane bir haber, Elliott.» Valentine bir an duraksadıktan sonra ekledi. «Sanki Vito da kazanacak gibi.»

«Ne? Kim söyledi?»

«Billy. Bu da bir sır. Dün gece Maggie telefon edip söylemiş. Kimseye söylememem gerekirdi. Billy bunu bana bir şey için özür dilerken anlattı.»

«Maggie ve sırları. Hay Allah, Harika bir şey bu, Val. Bence... Vito... Dolly... En İyi Film... Valentine? Valentine? Nen var? Neden öyle bakıyorsun? Ağlamana ne gerek var?»

«Hepsi için öylesine mutluyum ki.»

«Ama bunlar sevinç gözyaşları değil.» Valentine'in ona doğruyu söylememesi, ona karşı dürüst olmayı reddetmesi havada kötü, gergin bir durum yaratmıştı. Valentine'in sanki trampenin en yüksek yerinden atlamaya hazırlanan biri gibi derin bir soluk aldığını, sonra da soluğunu bıraktığını duydu. Sonra Spider'a doğru yarı dönüp bir şeyler söyledi. Öylesine alçak sesle konuşmuştu ki Spider doğru işitmediğini sandı. Sabırsızlıkla, hemen, iliklerine kadar titreyerek onu omuzlarından sarstı.

«Ne dedin?» diye sordu.

«Josh Hillman'la evleneceğim, dedim.»

«Oh, yo, hayır, evlenmeyeceksin.» diye Spider adeta kükredi. Hiç düşünmeden konuşmuştu. Ne zamandır, Valentine'le kavga ettiklerinden beri içine girdiği kabuk çatlamış gibiydi. Kendini gerçeklerin içinde buluverdi. Gecikmiş, çok geç kalmış bir seziyle beynindeki engeller yıkılıp dökülmeye başladı. Tünelin sonunda yanan parlak ışığı gördü. Tüm duyuları tazelenmişti. Valentine'i hiç böylesine açık ve seçik görmemişti. Ama onun

hiçbir şey anlamadığını, bilmediğini de farkediyordu.

«Yine bana ne yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?»

«Ona aşık değilsin. Onunla evlenemezsin!»

Valentine burnunu tiksintiyle çekerek, «Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun ki,» dedi.

Ah, evet, Valentine en azından onun kadar aptaldı. Aptallık ediyordu. Spider, şimdi kanında, hücrelerinde, iliklerinde hissettiği şeyi ona anlatmalı, Valentine'in inatçılığının üstesinden gelmeliydi. Genç adam sabırsızlığını yenmeye çalışarak bakışlarını onun dudaklarından ayırıp savunucu, inatçı, şaşkın gözlerine çevirdi.

«Val, seni öylesine iyi tanıyorum ki, Josh'u sevmediğini anlamam için gözlerine bakmam yeterli. Tanrım, hiç böylesine, inanılmazcasına kuş beyinlilik etmemiştim.»

«Belki de haklısın, Elliott. Ama bunun benimle ne ilgisi var- Ya da Josh'la?»

«Hem de çok ilgisi var, sevgili Valentine...» Spider ellerini onunkilerin üzerine koyarak ehlileştirilmesi gereken yabani bir midilliyle konuşur gibi konuştu, «Şimdi... Buraya gel... Şu kanepeye otur. Valentine, şimdi beni, sözümü hiç kesmeden dinleyeceksin. Çünkü sana bir öykü anlatacağım.» Genç adamın masmavi bakışları öylesine berrak, tertemiz, açık bir sevgiyle doluydu ki, tanışmalarından beri ilk kez Valentine'in kafasındaki tüm itirazlar silinip gitti. Oturdular. Genç kadının elleri hâlâ erkeğin avuçlarındaydı.

«Öyküm çapkın, bütün kadınların birbirine benzediğini, keyfe göre değiştirilebileceğini sanan bir erkekle, onu umutsuzcasına boş, manasız bulan tutucu bir küçük kadın üzerine. Beş ya da altı yıl önce tanıştılar, kadının onu onaylamamasına karşın dost oldular. Hem de en iyisinden...

Başkalarına aşık oldular... Yanlış kişilere... Ama dostlukları asla bozulmadı. Zaman zaman birbirlerinin hayatını bile kurtardılar.» Spider sustu. Valentine'e baktı. Genç kadın önüne bakıyordu. Ama Spider'ın konuşmasını da kesmiyordu. Öylesine hareketsizdi ki Spider bile onun içinde kopan fırtınayı hissetmiyor, görmüyordu. Valentine tüm dikkatini onun ellerine vermişti.

«Valentine, bu iki kişi, aşkın kalbine giden uzun, karmaşık yolu bilmiyorlardı. Sabırsızdılar. Kaçamaklar yaptılar. Belirgin fırsatları kaçırdılar. Öylesine meşguldüler ki birbirlerine hiç şans tanımadılar. Hep ters yollara gittiler. Ama bütün bunlar olurken, kendileri de bilmeden, birbirleri için gerekli, şart kişiler haline geldiler... Louvre müzesi gibi sağlam, sürekli...»

«Sürekli mi?» Sözcük Valentine'i içinde bulunduğu dalgınlıktan kurtarmış gibiydi. «Bir kadından ötekine dolaşırken nasıl süreklilikten söz edebilirsin?» Valentine'in sesi titriyordu. Kuşkuluydu.

«Bir kere çok genç ve aptaldım. Sonra hayatıma çok kadın girdi. Çünkü hiçbiri de bana uygun değildi. Hiçbiri aradığım kadın değildi... Tanrı şahidimdir ki, sen de bana hiç cesaret vermedin... Ben de hep aradım. Ah, sen, *sen*. Valentine, sen dünyada tek istediğimsin, tek isteyeceğim. Tanrım, bunu daha önce neden anlamadım? Bilmiyorum. New York'ta elime ilk fırsat geçtiğinde seni öpmeliydim. Böylece beş yılımızı yitirmemiş olurduk. O kavgamız... Çünkü seni kıskanmıştım.. Hem de deliler gibi. Anlamadın mı?»

«Neden beni hiç öpmedin... New Yorkta?»

«Sanırım senden korkuyordum biraz. Seni ürkütüp kaçırırım diye korkuyordum. Böyle bir şeyin olmasını asla istemiyordum.»

«Hâlâ seni korkutuyor muyum?» sorusunda

ince bir alay vardı Valentine'in. Mutluluğun yakıcı ateşiyle tüm kuşkularından kurtulan Valentine ilk gördüğü andan beri sevdiği, sevdiğini kabul edemediği, onun için mücadele edemeyecek kadar inatçı ve mağrur davrandığı erkekle hâlâ şakalaşabiliyordu.

«Ah... Sen...» Spider onu kollarına aldı. Çekin-gen, utangaç gibiydi. Sonunda Valentine'in o çok iyi bildiği küçük, dolgun dudaklarını öptü. Cenneti bulmuş gibiydi.

Valentine hafifçe geri çekildi. «Haklısın, Elliott,» dedi. «Yolumuzu bir hayli kısaltabilir, bunca zaman yitirmeyebilirdik.» Kendine engel olamadı. Ellerini erkeğin yüzünde dolaştırdı. Yıllardan beri dokunmak için yanıp tutuştuğu bu yüzü sevgiyle okşadı. Saçlarını karıştırdı. Gözlerini kapamış artık sahip olduğu bu erkeğin vücuduna dokunmanın zevkini içine sindirmeye bakıyordu. Küçük, ucu kalkık burnunu onun boynuna gömüp kokusunu içine çekti. Dişledi. Emdi. Öptü.

«Ah, seni koca aptal herif...» dedi. «Bunca zaman beklemek... Dişlerin takırdayınca dek seni sarsmak isterdim ama bunu yapamayacağım kadar iri yapılı ve güçlüsün.»

«Ama suç tümüyle benim değil,» diye atıldı Spider. «Aylardan beri yanına yaklaşmak başka bir sorundu... Zaten bu konuda bir şey yapamazdım.»

«Ama asla emin olamazdık, değil mi? Beni öğrenmeyi denemeliydin. Bunu ömrümün sonuna kadar başına kakacağım.»

«İkimiz de yaşadığımız sürece mi?»

«Evet, en azından o kadar.»

Dışarda karanlık çöküyordu. Ortak çalışma masalarının üzerindeki tek lamba yanıyordu. Spider onun beyaz iş gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Genellikle bu konuda usta olan parmak-

ları birbirine karışıyordu. Sonunda Valentine imdadına yetişti. Onca tecrübelerine karşın ikisi de acayip bir biçimde beceriksizdiler. Sanki yaptıkları her hareketi ilk kez yapıyormuş gibiydiler. Sonunda çırılçıplak geniş süet kaplı kanepede yan yana uzandıklarında Spider böylesine eksiksiz, tam, kusursuz bir güzellik görmediğini düşündü. Genç kadının küçük, dik memeleri capcanlı, yaramazdı. Spider ona dokundukça elinin altındaki ipek gibi tenin, canlı, kıvrak vücudun özlemiyle bunca zaman nasıl yaşadığını merak ediyordu. Boynunu emip ısırırken öylesine saldırgan olan Valentine şimdi kendini onun bakışlarına gururla bırakmış, bir büyük zaferin armağanıymış gibi hareketsiz yatıyordu.

Genç kadın öylesine saydam bir biçimde bembeyazdı ki Spider onun kolayca incinivereceğini sanıyordu. Ama onu okşamaya başladığında göğüslerini öptüğünde Valentine onu genç, diri kollarıyla sarıp kendine çekti. Bir bacağını üzerine atıp erkeği kendine sımsıkı bağladı. «Böyle kal,» dedi. «Bir süre için böyle dur... Seni tüm vücudunla hissetmek, öğrenmek istiyorum.» Spider kıpırdamadı. Yüzyüze, kımıldamadan, boylu boyunca, birlikte soluk alıp vererek, sevgileri bir gölün üzerinde toplanan sis gibi toplanıp koyulaşırken öyle yattılar. Çok geçmeden solumaya başladılar. Hâlâ hareketsizdiler ama merak ve gereksinmeyle dolmuşlardı. Sonunda Spider onun o basit, değiştiremez hareketi dünyada her şeyden çok istediğini anlayınca kadının içine girdi. Doğrudan, tek bir davranışla. İçi küçüktü Valentine'in. Bir kez zevkle inledi. Sonra içi genişledi. Spider ona yapışmış gibiydi. Asla acele etmek, kendini ihtirasın pençesine bırakmak istemiyordu. Ama kalçalarını sürekli oynatan Valentine onları ruhlarının olduğu kadar bedenlerinin de istediği aşk, coşku uçurumu-

nun yanına getirdi. Sonunda birleştiler, bir tek vücut oldular. Mart akşamı koyulaşıp geceye dönüşürken yalnızca birbirlerine özgü aşk oyunları icat ettiler.

Bir süre sonra Valentine erkeğın kollarında uyuyakaldı. Tıpkı kırmızı, pembe, beyaz goncalar-dan oluşmuş bir çiçek buketi gibi renkli, kokulu ve ıslaktı. Kendini Spider'ın kollarına güvenle, teslimiyetle bırakmıştı. Spider da uyuyabilirdi ama ona bakmak istiyordu. Bu Valentine'di. Ama Valentine değildi de. Tanıdığı kadarıyla onda, onun o sert, ateşli varlığının altında böylesine derin, tatlı bir hazinenin gizli olabileceğini aklının ucuna bile getirmemişti. Dünya harika sürprizlerle doluydu doğrusu. Büroları gelin odasına dönüşmüş gibiydi. Spider artık onunla bu masanın başında, bu geceyi, onun üzerindeki beyaz gömleği çıkarıvermeyi düşünmeden çalışabilir miydi? Çalışamazsam, diye Spider kendi kendine gülümsedi. Odayı yeniden dekore etmemiz, Valentine'in de çalışırken başka bir şey giymesi gerekecek.

Spider'ın kollarında uyanan Valentine bunun hayatının en mutlu anı olduğuunu biliyordu. Bir dalın hiçbir şey bu andaki gibi olmayacaktı. Geçmişi başka bir gezegende kalmıştı.

«Çok uyudum mu?»

«Bilmem.»

«Ama saat kaç?»

«Onu da bilmiyorum.»

«Ama... Televizyon... Oscar... Galiba kaçırıldık.»

«Belki de. Önemi var mı?»

«Elbette yok, Elliott'um. Seyirciler içinde ya da sahnede iki yüze yakın müşterimiz vardı. Her birine harika olduklarını söyleyebiliriz.»

««Bana hep Elliott mu diyeceksin?»

Valentine bir an düşündü. «Spider dememde

ısrar etmiyorsun, değil mi? Neden Peter demeyeyim? Ne de olsa senin adın bu.»

«Ah, Tanrım, hayır.»

«Sana sevgilim diyebilirim ya da denizci... Bak bu hoşuma gitti... denizci. Ne dersin?»

«Ne istersen de.»

«Oh, sevgilim...» Öpüşmeye doyamıyorlardı. Artık çekingenlikleri de gitmişti. Birlikte büyüyen birer ağaç gibiydiler. Sonunda Spider sormak zorunda olduğu soruyu nordu.

«Hillman konusunda ne yapacaksın?»

«Yarın söyleyeceğim her şeyi. Zaten beni görünce hemen anlayacaktır. Zavallı Josh... Ama zaten ona kesin bir yanıt vermemiştim ki...»

«Ama... bana söyleyiş biçimin... Kararını verdin sandımdı.»

«Vermemişim... Veremiyordum.»

«Demek Josh'dan önce bana söyledin, ha?»

«Öyle oldu gibi, değil mi?»

«Acaba neden?»

«Bilmiyorum.» Valentine bir küçük köpek yavrusu kadar saf ve masum görünüyordu. Spider aklının ucuna gelen şeyleri sormaktan vazgeçti. Bazı soruların sorulmaması daha doğru olurdu.

Spider onun küçük, harika yüzünü tümüyle görebilmek için Valentine'in kıvrıkcık kızıl saçlarını tutup geriye çekti. «Herkes ne kadar şaşıracak.»

«Yedi kadın dışında şaşırmayan kalmayacak.» Valentine'in iri yeşil gözleri muzip muzip ışıltıyordu.

«Hey, dur bakalım. Kime söyledin?»

«Bilmediğim bir şeyi nasıl söylerim? Annenle altı kızkardeşinden söz ediyorum... Biliyorlardı... Benimle tanıştıkları gün anladıklarından eminim.»

«Ah benim sevimli, aptal Val'im. Hayalin çok güçlü. Onlar benim dayanılmaz bir erkek olduğumu düşünmüşlerdir, o kadar.»

«Ama öylesin, denizci. Dayanılmaz bir erkeksin.»

Billy bütün bir öğleden sonrayı giyinme odasında, hülyalı bir biçimde dolaşarak, kafasında binbir düşünceyle geçirmişti. Kendini tepeden tırnağa sevgi ve şefkatle dolu hissediyordu. Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Sonra birden Vito'nun dönmüş, gece için giyiniyor olabileceği geldi aklına. Oysa kendisi ne giyeceği konusunda hâlâ kesin kararını vermemişti. Kırışmasın diye Mary McFadden'den aldığı giysiyi çıkarıp yerine asmıştı. Şimdi sırtında Balanciaga'nın en ünlü günlerinden gelme eski, ama en sevdiği koyu safran rengi ipekten, parlak pembe tafta astarlı uzun sabahlığı vardı. Zamanı farkedince kapıyı açıp banyoya geçti. Sanki bir ilkbahar bahçesine girmiş gibi oldu. Gömme banyosunun çevresindeki papatya, nergis, menekşe ve sümbül saksıları ve baş bahçecinin limonluktan getirdiği bir düzineye yakın gül ağacı havayı mis gibi kokularla doldurmuşlardı. Güller tepeden tırnağa goncaya durmuşlardı. Billy dalgın dalgın, iki haftaya kadar hepsi de açar, diye düşündü. Hizmetçisi gelsin diye zile basıp Vito'yu aramaya başladı. Vito giyinme odasında değildi. Yeşil mavi mermerden banyosunda ve saunasında da yoktu. Sonunda onu özel oturma odalarında buldu. Burası büzgülü, koyu kahve ve sarı renklerde Paisley perdelerle donanmış yalnızca onlara ait bir yerdi. Antika Kore paravanasından siyah, altın rengi ısıtılar süzülüyordu. Vito oturma odasının bitişiğinde, içinde beyaz şarap, şampanya, havyar ve pate de foie gras bulundurulmuş buz dolabından bir şişe Château Silverado alıp gelmişti. Kendi şerefine, kendi kendine içmeye hazırlanıyor gibiydi. Billy, siyah lake Portekiz masasının üzerindeki ka-

lın gümüş tepsiden ikinci bir şarap kadehi alarak Vito'ya uzattı. Yüzü sakindi Billy'nin. Gözleri güçlü bir duyguyu gizler gibiydi.

«Ah, tatlım... Eve döndüğüne öyle sevindim ki... Ben hazırlanmakta geciktim ama acele ederim. Yemek nasıl geçti?»

«Billy, adama karşı fazla acımasızlık etme. Muhasebecilerim Mirrors'la ilgili son hesapları bildirdiler. Aslında bütçenin tam elli bin dolar üzerine çıkmışız. Ne dersin bu işe?»

«İnanırım. Ama Curt Arvey yine kalleşin teki. Yemek parasını kim ödedi?»

«Curt ödemekte ısrar etti. Sonunda anlaştık. O ödedi.» Ve, diye düşündü Vito, yemek ona bir milyon beş yüz bin kırk dolara mal oldu diye düşündü. Eve dönerken Billy'e Arvey'le yaptığı anlaşmayı yarına kadar söylememeye karar vermişti. Genç kadın bu gecenin tadını çıkarmalıydı. Daha şimdiden zavallı Arvey'i tuzığa düşürüp bir film anlaşması yaptığını bilmesi ters tepki doğurabilirdi. Hem kim bilir, belki de Redford'la Nicholson'u bu filmde oynatmaya razı edebilirdi... Ne de olsa kitap yılın kitabıydı... Hatta gelecek on yılın en iyisi sayılırdı.

«Bu kadarını yapması gerekirdi zaten,» dedi Billy. Akıllı, Vito'nun bilmediği anlayamadığı bir şeydeydi besbelli.

«Seni böyle Noel ağacı gibi pırıl pırıl eden şeyin ne olduğunu sorabilir miyim, Billy?»

«Tanrım, Vito! Bu gece büyük gece. Başka ne zaman heyecanlanmamı, neşeli olmamı istiyorsunki? Bastille gününde, Fidel Castro'nun doğum gününde ya da Amy Carter'ın sekizinci sınıftan mezun olduğu günde mi?» Genç kadın sabahlığının eteklerini uçurarak döndü. Paha biçilmez kristal kadehteki şarabını bitirip kadehi şömineye doğru fırlatıp attı. Kadeh yüzlerce parçaya bölünerek kı-

rıldı. «Bende galiba Kazak kanı var,» dedi. Halinden pek hoşnuttu.

«Bir parça yarış atı kanı olursa daha iyi,» dedi Vito. «Hazırlanıp arabaya binmen için on beş dakikan var.» Sonra karısının poposuna şakacı bir tavırla bir tokat indirdi. Billy'nin eliyle kendisine bir öpücük üfleyip gidişine hayretle baktı. Bu akşam Billy'de bir başkalık vardı. Değişiklik yalnızca pırlanta küpelerini takmamış olmasında değildi... Bir... güç, bir gizli zafer kazanmış gibiydi. Vito'nun duygularını aynen yansıtıyordu.

Sinema Sanatları ve Bilimleri Akademisi sonunda beklenen Oscar'ların verileceği birkaç dakika dışında da televizyon seyircisine bir şeyler hazırlamak gerektiğini anlamışlardı. Bu milyonlarca seyirci aslında ünlü yüzleri sıradan bir kişiyi etkileyecek biçimde görmek istiyordu. Bekleyiş, hayal kırıklığı, blöf, bastırılamayan sevinç...

Akademi mensupları Maggie'nin ekibine gereken izni vermişler, ekipteki kişilerin el mikrofonları ve mini kameralarıyla salona en uygun biçimde yayılmalarını sağlamışlardı. Hepsi de tıpkı davetliler gibi giyindiklerinden, onlardan zerre kadar ayırt edilmiyorlardı. Oscar adayları da sahneye yakın yerlere yerleştirmişlerdi. Onlar bile TV'nin canlı yayın yaptığını unutmuş gibiydiler.

Billy'le Vito, ancak Maggie'nin gelen yıldızlarla yaptığı konuşmaları tamamlamasından çok sonra geldiler salona. Ama tören başlamadan yetişebilmişlerdi. Şimdi Maggie kulisteydi. Orada Oscarları takdim edecek kişilerle konuşuyordu. Bu kişiler öylesine heyecanlıydılar ki Maggie'yle konuşmayı bir rahatlama yolu gibi kabullenmişler, dilleri çözölmüştü. Şimdi de Maggie özel locasında bulunuyordu. Adamlarına ne yapacaklarını, kamera-

larını ne zaman kime, nereye yönelteceklerini anlatmış, işini sağlama bağlamıştı. İlginç bir gösteri sunacaklardı TV seyircisine. Ne yazık ki Akademi daha sonra bu izni bir daha vermedi.

Oscar seyircisi gerçekten ekranın esiri oluyordu. Tuvalete gitmek istese bile yerinden kıpırdamıyordu. Onlar için reklâm filmlerinin sağladığı mola yoktu. Billy, En İyi Şarkı Ödülü sırasında hayallere daldığını farkettti.

Kafasının hiç şimdiki kadar mantıklı bir biçimde çalıştığını anımsamıyordu. Nasıl hamile kaldığını düşünürken o eski atılganlığı, düşünmeden harekete geçme alışkanlığı silinmeye başlamıştı. Öğleden sonra defterini kalemını eline alırken Cornelia Halasının ciddi ama sevecen bir sesle, «Welhelmina Winthrop, çoraplarını çek,» dediğini duyar gibi olmuştu.

Artık hayatının merkezine ulaşmak üzere olduğunun farkındaydı. Bu yüzden de hiçbir şeyi aceleye getirmeye, düşünmeden, planlamadan yapmaya niyetli değildi. Artık hayatını bilinçli bir biçimde düzene sokacak yepyeni, geniş, güneşli bir görünüm üzerinde kendini bilerek, ne yaptığını bilerek uçacaktı. Sanki bir balondaymış gibi. Aca-ba balonun kontrol bölmesi var mıydı? Yoksa ip-lerle, ağırlıklarla mı yönetiliyordu? Önemi yoktu. Hiç olmazsa o balonun içinde yalnız başına olmayacaktı. Bebeği de olacaktı. O bebeği de bir başka bebek izleyecekti. Kendisi tek çocuk olarak büyümüşü. Aynı şeyin kendi çocuğunun başına gelmesine izin vermeyecekti. Toplam üç çocuk? Acele ederse zamanı vardı. Hayır, dedi kendi kendine, yine planlamaya, acele etmeye başladı. Bu yüzden de yine başın derde girebilir. Önce bu bebeği doğuracaktı. Sonrasını, sırası gelince düşünürdü. Bu konuyu Vito'yla görüşmeliydi. Birkaç yılını La Mama Orsini olarak geçirmenin ne gibi bir sakın-

cası vardı ki? Belki de bu rolden çok hoşlanacaktı. Belli olmazdı ki...

Şarkı alkışlandı. İki takdimci, biri çok güzel bir kız, diğeri çok yakışıklı bir erkek, sinirsel bir kıkırdama içinde başka bir ödülü anons ediyorlardı. Billy'nin anladığı kadarıyla En İyi Çizgi Film'di bu. Filmlerin adlarıyla, çizgi film yapımcılarının adları çoğunlukla Çekçe ya da Japonca idi. Üstelik takdimciler adları hep yanlış teleffuz ediyorlardı... Hiç bu konuda çalışma yapmamışlar mıydı?... Billy düşünmesini sürdürdü.

Aslında Tanrı vergisi bereketlilik kisbesi altına sığınarak anneliğin tadını çıkarmak çok kolay, hatta kaçınılmaz, olacaktı. Ama Billy böyle bir karar veremeyecek kadar kendini yakından, iyi tanımaya başlamıştı. Ya Vito'yu kontrol etme yeteneksizliğinin acısını çocuklarından... çocuğundan çıkarmaya kalkışırsa? Çocuklar mı? Evet, böyle bir şeyin olmasına asla izin vermemeliydi. Vito daima ona ait olacaktı. Çocuklar da onlara aitti. Yalnızca kendisine değil, ikisine aittiler. Belki yeni edindiği bu bilgi pek hoşuna gitmiyordu ama alışması gerekti. Her konuda, her zaman yalnızca kendisini ön planda tutması, kendisini düşünmesi doğru değildi.

Ellis'in onu her zaman, her konuda birinci planda tuttuğu günler çoktan geçip gitmiş, bitmişti. Daha kısa bir süre önce de vücudunun yaşantısını, hayatının diğer yaşantısından ayırdığı günler bitmişti. Çeşitli erkek hastabakıcıların çeşitli uzuvları, Jake'inki dahil hepsi de birer araçtılar. Onu cinsel yönden doyurmaya çalışan aletlerdi. Birer makine parçasıydılar. Vito'nun uzvu, bir organ, bir insanın kolu gibi bir şeydi. Kalbini bir organ olması gibi. Yalnızca Billy'nin içine girdiğinde sıradan bir uzuv olmaktan çıkıyor, Vito oluyordu. Billy'nin hayatının aşkı oluyordu.

Billy dikkatini sahneye çevirdi. Dört birbirine benzer sakallı centilmen Oscar'larını alıyorlardı. Çizgi filmciler miydi? Yoksa Raskolnikov, Rumpelstiltskin, Rashomon ve Von Rundstedt mi? Elbette olamazdı. Ama Toronto'dan gelmişlerdi. Demek ki çizgi filmcilerdi.

Bundan sonraki adaylar En İyi Kostüm Desinatörü içindi. Acaba yine Edith Head mi kazanacaktı? Dokuzuncu kez? Yo, hayır, bu kez başka bir desinatör kazanmıştı. Billy yeniden düşüncelerine döndü.

Hayatının hedef merkezinde büyük bir boşluk vardı. Aslında bunu tek bir cümleyle anlatabilirdi. Eğer Vito'yla olan evliliğini sürdürmek istiyorsa, *ki istiyordu*, bu evliliği aşırı sıkıntılara, üzüntülere katlanmadan yapmalı, tümüyle Vito'ya bağlı kalmayan bir amaç edinmeliydi. Jessica'nın anlatmak istediği bu muydu acaba?

Seçeneğinin ne olduğunu anlamak için bir Cornelia hala listesi yapmasına gerek yoktu. Her şey Takıntı'yı işaret ediyordu. Takıntı'yı kurmak, açmak düşüncesi ona aitti. Evet, onu nerdeyse kapatma raddelerine gelmiş, durumu kurtarmak için Valentine'i çağırmış, o da yanında Spider'la çıkagelmmişti. Spider, Takıntı'yı bugünkü durumuna getirmek için fikirler, planlar ileri sürmüştü. Ama Billy ona gereken kolaylığı göstermemiş olsaydı, şimdi Takıntı diye bir Butik olmazdı.

Billy En İyi Sinematografi ödülü sırası gelince dikkatini yine sahneye çevirdi. Svenberg aday gösterilmişti. Billy soluğunu tuttuğunu hissetti. Allah kahretsin. John Alonzo. Zavallı Per Svenberg. Ama Svenberg *Mirrors* için yapılan reklamlardan çok mutlu olmuştu. Üstelik daha önce kazandığı iki Oscar'ı vardı.

1950'lerin Radio City Müzikolüne layık bir başka parça çalınırken -bu şarkıları da nerden bu-

lup çıkarıyorlardı- Billy'nin kafası Dört Temmuz Bayramında atılan fişekler gibi parlak, çeşitli fikirlerle dolmaya başladı. Dünyada Takıntı'dan uzakta yaşayan zengin kadınlar vardı. Dünyanın çeşitli kentlerinde Takıntı'nın şubelerini açabilirdi. Rio bunun için en uygun yerdı... Zürih... Milano... Sao Paulo... Monte Carlo... Bütün bu kentler çok zengin, çok şık, canları çok sıkılan kadınlarla doluydu. Münih... Chicago... Dallas ya da Houston.

Ve de New York. Altı yıl kadar önce, bir öğle yemeğinde Gerry Stutz, New York'ta Bendel's'in bir şubesini açmayışının nedenlerini anlatmıştı. Dünyanın hiçbir yerinde New York'ta olduğu kadar Bendel'i destekleyecek, anlayacak kadar kadın bulunmadığını söylemişti. Billy, Gerry'e parasını vererek ona New York'ta Bendel'i açma olasılığını tanıyabilirdi.

Billy hayallerinin etkisiyle parmak uçlarının karcıncalanmaya başladığını hissetti. Ziyaret etmesi, mağazanın açılacağı yeri bulması, kira, kontrat üzerinde tartışmalara girmesi için bütün bu kentlere gitmesi gerekecekti. Sonra bu mağazaları yönetecek, iç dekorasyonunu yapacak uzmanlar bulacaktı. Her Takıntı, bir başka kenttekinden farklı olacaktı ama temelde Beverly Hills'dekinin akrabası sayılacaktı. Yetiştirilmesi gereken satış elemanları, yeni alıcılar bulunması şarttı. Takıntı onun tüm hayatını dolduracak nitelikteydi. Billy sevinçle, heyecanla titredi. Şimdi Vito'nun her yeni filminde neler hissettiğini çok daha iyi anlıyordu. Ama acele etmemeliydi. Planlı, sıralı davranmalıydı. Sonra balonu gerektiğinden fazla dolar, patlayıp yere düşerdi.

Vito onu hafifçe dürttü. Billy bir hayale dalıp gitmiş gibiydi. Şimdi sıra En İyi Yönetmen Ödülüne gelmişti. Billy heyecanla doğruldu. Fifi'yi gerçekten çok seviyordu. İki takdimci... Tanrım,

bunları kim seçmişti?... Bir takım yalan yanlış anlattıkları esprilere dalmışlardı. Neden işi kısa kesip ellerindeki zarfları açmıyorlardı? Sadistçe bir davranıştı bu. Beş adın okunması beş dakika sürer gibi oldu. Zarfların açılmasıysa bir asır gibi... İki normal insan için bir zarfı açmak nasıl böylesine güç olabiliyordu. Fiorio Hill. Zavallı Fifi. Neden Vito birden ayağa fırlamıştı? Fifi kazanmıştı. Billy, Fifi'nin bildik şeklinin sahneye doğru gidişini izlerken onun adını tümüyle bilip bilmediğini düşündü. Belki de biliyordu da, heyecanla arada bir bağlantı mı kuramamıştı?

Tanrıya şükürler olsun ki, bir şarkı daha çalıyorlardı. Ara verilmişti. Keşke yanıma bir kalemle defter almış olsaydım diye düşündü Billy. Yo, hayır, artık yapmaması gereken şeylerden biriydi bu. Eğer deftere Takıntı'nın şubelerini açmayı düşündüğü kentleri sıralamaya başlarsa, o heyecanla telefona sarılacağını, emlakçilere emirler verip uygun bir yer bulmalarını söyleyeceğini, işe bir an önce başlamak için acele edeceğini, fikirlerinin hayat bulması için adeta kendini yitireceğini biliyordu. Artık böyle acele, atılgan bir biçimde davranmamayı düşünecek kadar olgunlaşmıştı. Billy yaşamı boyunca açgözlülük ettiği bazı şeyleri kendi kendine hatırlattı. Bir zamanlar -çok zaman önce- yemekten başka bir şey düşünmemişti. Sonra New York'ta o genç erkekler. Ellis'le evlendikten sonra yolculuk etmekle geçen zengin yıllar, gerektiğinden fazla ev, mücevherler. Daha yirmi yaşına gelmeden hepsine doymuştu bile. Sonra elbise çılgınlığı başlamıştı. Dağlar gibi elbiseler... Onda dokuzu giyilmemiş... Sonra erkekler, havuz odasında Jake, resim stüdyosunda diğerleri... Her şeyin fazlasını istemiş, fazlasına sahip olmuş, hiç birini de çiğnemedi, hazmetmeden yutmuştu. Artık nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Tatmin

olmamış açgözlülüklerle dolu günler sona ermişti. Artık önünde akıllı başında, mantıklı, düşünceli bir gelecek vardı. Şu anda ne kadar da bir Boston'lu gibi düşünüyordu. Demek ki Boston günlerini sandığı gibi gerilerde bırakmamıştı.

Billy, Takıntı'nın geleceğini yalnız başına kararlaştırmamaya azimliydi. Bu iş için yeteri kadar akıllı değildi. Valentine, özellikle Spider her konuyla ilgileneceklerdi. Ta da Billy ilgilenmelerini sağlayacaktı. İkisi de yeni şubelerin ya da şirketlerin müdür yardımcıları olacaklardı. Daha fazla maaş ve yüzde de alacaklardı elbette. Böylece Spider'ın son zamanlardaki durgunluğu da geçerdi belki de.

Vito onu canını yakacak biçimde çimdikledi. Billy büyük, kalabalık salona yeniden döndü. Vito kulağına fısıldadı. «Dolly orada ne halt ediyor?» Ve de birkaç sıra önlerinde oturan Dolly'i işaret etti.

En İyi Yardımcı Aktrist Ödülü için iki takdimci sahneye çıkmışlardı. Hiç konuşmadan, hareketsiz duruyor, Dolly Moon'un ayağa kalktığı yere irileşmiş gözlerle bakıyorlardı. Hemen yanında oturan iri yarı bir adam ayağa kalkmaya çalışıyordu. Akıl almaz bir şeydi bu. Belki de Marlon Brando örneği bir protestoydu bu ama zamanı iyi yararlanmamıştı. Salonda herkes onlara bakıyordu. Kutsal bir andı bu aslında. Dolly'nin zarflar açılıp kazanan ilan edilinceye kadar yüzünde anlamsız bir ifadeyle, kılını bile kıpırdatmadan oturup beklemesi gerekiyordu. Kazanan ilan edildiğinde de düzmece bir gülümsemeyle gülümsemesi ya da inanamıyormuş gibi davranması şarttı. Aksine Dolly ayağa kalkmış, telaşlı bir sesle bir şeyler söylüyordu. Maggie'nin ekibindeki biri mikrofonunu da, kamerasını da ondan yana yöneltmişti. Dorothy Chandler Pavyonundakiler Dolly'nin söy-

lediklerini TV seyircisi gibi açık ve net olarak duyamazlardı. Bu yüzden çoğu doğrulup başlarını ondan yana çevirmişlerdi.

«Hadi Lester, Lester, Sevgilim, telaşlanma... Yalnızca su geldi... Hâlâ bol bol zaman var... Ah, Tanrım, zavallı Valentine, elbiseyi rezil ettim...» Şimdi Dolly oturduğu yerden aradaki yola çıkmıştı. Mini kamera hemen arkasındaydı. Mikrofonlu adam da yanında. Billy'nin daha sonra da belirttiği gibi kamera ön tarafta olsaydı durum hiç kuşkusuz çok daha şahane olacaktı. Ama kameraman işini bilen biriydi. Dolly'nin arkasındaki deniz köpüğü rengindeki tuvaletindeki kocaman ıslaklık onun yüzünden çok daha değerliydi. Dolly çıkışa doğru yürüdükçe yerdeki halılar da ıslanıyordu. Zaten genç kadın hiç acele etmiyor, başını iki yanında oturan konuklara çevirerek konuşuyordu.

«Acaba sizler yerde bir küpe olup olmadığına bakabilir misiniz? Küpemin birini yitirdim galiba... Belki ayaklarınızın altından yuvarlanıyordur... Hadi, kes artık Lester, kaygılanacak bir şey yok... Herkes küpeyi arasın... Dokuz kıratlık bir küpe, sigorta edilmiş olup olmadığını da bilmiyorum... Ne dedin Lester... Hayır hayır, budalalık etme, neden küpenin elmas taklidi olduğunu söyleyeyim? Billy taklit mücevher takmaz... Hayır, daha hızlı gidemem... Yokuş yukarı yürüdüğümün farkında değil misin? Hayır, lütfen beni kucağında taşımaya kalkışma, ben senden daha ağırım... Ah, Tanrım, daha bir haftam olması gerekirdi... *Sahi söylüyorum...* Ama birden patladı... *Burada* olmasını istemezdim...» Dolly sözlerinin burasında kıkır kıkır güldü. Güldü, güldü. Milyonlarca oturma odasında, tüm dünyada insanlar gülüyorlardı. Dolly Moon, Oscar gecesinden o unutulmaz ayrılışını yaparken tarihin hiçbir döneminde bu kadar çok kişi aynı anda, birlikte gülmemişti.

Billy tüm olay boyunca başka bir gezegendeymiş gibi oturdu. Yanından geçerken Dolly'nin yüzü! Genç kadın geçip giderken yüzünde gördüğü o bekleyiş içindeki kutsal ifadeyi asla unutmayacaktı Billy. 'Bir tek noktaya vermişti kendini Dolly. Dolly, onun Dolly'si bu işin sırrını biliyordu. Sabırla beklemiş, sonunda istediği olmuştu... Zamanı bir parça yanlış hesaplamıştı ama yine de sonunda muradına ermişti. Ne önemi vardı ki zamanın? Hiç kimse, kendisi bile hayatını planlayamaz, her şeyin istediği gibi olmasını sağlayamazdı. Belki de böylesi daha iyiydi. Sonunda, bazı konularda yapabileceği bir şeyin olmadığını anlaması ne kadar da ilginçti. O da herkes gibiydi. Billy içinde bir ferahlık duydu. Midesinin bulunduğu yerde bazı sert, katı çizgilerin gevşediğini hinsetti.

Kaybolan küpenin aranıp taranması bittiğinde takdimciler Dolly'nin Oscar'ını ilan ettiler. Fifi, yanaklarından kahkaha gözyaşları aka aka Oscar'ı Dolly namına kabul etti. Şimdi sıra En İyi Aktör, En İyi Aktrist, En İyi Film ödüllerine gelmişti. Vito, Billy'nin elini sıktı. En İyi Aktör Ödülünün takdim edilmesini beklerlerken Vito, yeni filminin aktörlerini, artistlerini düşünüyordu. Nicholson'la Redford'u filminde oynamaya razı edemediği takdirde kimleri oynatabileceğini kararlaştırmaya çalışıyor, Billy de bindiği balonda rüzgara uyararak oradan oraya gidip geliyordu. Acaba Vito'nun ailesinde ikiz var mıydı? En İyi Artist küçük konuşmasını yaparken Billy Takıntı adının İspanyolca'ya çevrilip çevrilmeyeceğini, yoksa adın Takıntı olarak kalmasının mı daha doğru olacağını düşünüyordu. Vito da yeni filmi için kârdan ne kadar isteyeceğini kararlaştırıyordu.

Oscar heyecanının doruğa vardığı o kısa duraklama sırasında, takdimcilerin En İyi Film Oscarını ilan edecekleri sırada Vito terlemeye başladı. Ya Maggie yanıldıysa? Tanrım... O zaman kitabı *Mirrors*'un kârından kazanacağı parayla satın alınması gerekecekti. Ama önemi yoktu. Omuz silkip gülümsedi. Maggie ne zaman yanılmıştı ki. O kitabın film haklarına sahip olmalıydı. Kitap, onun film haline getirmesi için yazılmıştı. Vito için kaleme alınmıştı. Vito bunu iliklerinde hissediyordu.

Öte yandan Billy'de Vito gibi son dakikada paniğe kapılmak gibi bir durum ortaya çıkmadı. Çünkü Dolly o sabah erkenden ona telefon etmiş, tüm olanları bir bir anlatmıştı. Billy, Vito'ya hiç söz etmemişti. Çünkü Oscar zarflarının iki kişi tarafından açıldığını öğrenmesinin işin zevkini azaltacağını, Vito'yu hayal kırıklığına uğratacağını sezmişti. Tıpkı çocukları olacağını haber vermeme gibi. Bu gecenin heyecanının geçmesini istiyordu. Çocukları deliler gibi seven Vito, Billy'nin hamile olduğunu öğrenince Oscar'a olan tüm ilgisi-yi yitirecekti. Vito'nun elini daha da kuvvetle sık-tığını hissedince Billy kendi kendini, dürüst olması için uyardı. Wilhelmina Hunnenwell Winthrop Orsini'nin bu çok özel, önemli anı, Akademinin vereceği herhangi bir küçük altın kaplama heykelle paylaşmaya hiç mi hiç niyeti yoktu.

«Acaba biri küpeni buldu mu?» diye birden Billy'nin kulağına fısıldadı. Bu sırada takdimciler beş filmi ve yapımcıları okumaya başlamışlardı.

Billy onu ağzından öperek, «Şimdi küpemi unut,» dedi. Düşünecek daha önemli şeylerimiz var.»